Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: I ledige Timer : en udvalgt Roman- og Novellesamling bestemt for Familiekredsen : 1896-1913.
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1903; Vol. 31
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh, 1896-1913
Fysiske størrelse | Physical extent: 73 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, - 16

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00550 3

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

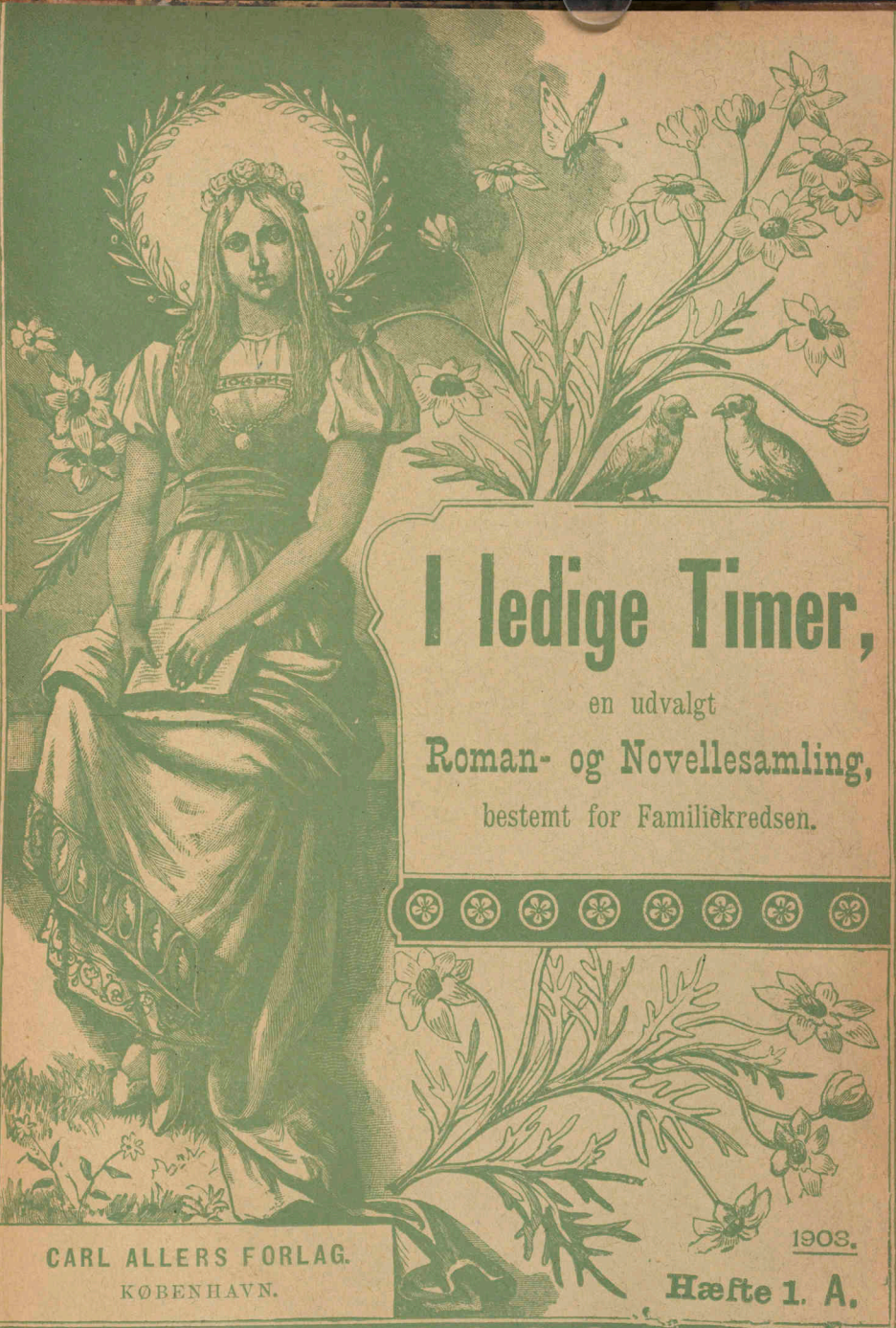

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 1. A.

I ledige Timer

En udvalgt

Roman- og Novellesamling

bestemt for Familiekredsen

En og tredivte Bind

København

Forlagt af Carl Allers Etablissement

Trykt i Carl Allers Etablissement

1903

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Hr. Lavaredes 25 Øre

Roman

af

H. Chabrillat og Paul d'Ivoi

Illustrationerne

af

Lucien Metivet

Autoriseret Oversættelse fra Fransk

ved

Victor Foss

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

1. Kapitel. Fætter Richards Testamente.
2. — Fra Paris til Bordeaux.
3. — Ophold undervejs.
4. — En Daabsfest under Ækvator.
5. — I de vestindiske Farvande.
6. — Paa Amerikas Jord.
7. — I Costa Rica.
8. — En Præsidents Genvordigheder.
9. — Guatusos-Stammen.
10. — Fra Atlanterhavet til det Stille Ocean.
11. — I „Frisco".
12. — I det kinesiske Kvarter.
13. — Den uventede Arv.
14. — Mellem de døde.
15. — De kinesiske Frimurere.
16. — Fra Sandwichøerne til den kinesiske Kyst.
17. Kapitel. Da „Nummer 48" aabnedes.
18. — Miss Auretts Bekymringer.
19. — Den hvide Lotusblomst.
20. — Kina i Fugleperspektiv.
21. — I Lamaernes Land.
22. — Over Thibets Højsletter.
23. — De kirgisiske Amazoner.
24. — Fra Tarim til Amou-Daria.
25. — Ved den transkaspiske Bane.
26. — For Hr. Bovreuils Regning.
27. — I Undervandsbaaden.
28. — Mellem italienske Banditter.
29. — Paa fransk Grund.
30. — Væddeløbet mod Paris.

I.

Fætter Richards Testamente.

„Naa! Og hvad svarer De saa, Hr. Lavarede?"

„Det har jeg jo sagt Dem, Hr. Bovreuil. Aldrig! Aldrig i Livet!"

„De skulde dog tænke over det, Hr. Lavarede."

„Jeg har tænkt, højstærede. Jeg gør det aldrig. Aldrig!"

„Men kan De da ikke forstaa, at jeg har Dem fuldstændig i min Magt. Jeg kan gøre ved Dem, hvad jeg vil. Driver De mig til Yderligheder, lader jeg Dem i Morgen udpante for alle Deres Møbler, Rub og Stub. Ikke en Stump lader jeg blive tilbage. Det er det samme som at blive smidt paa Gaden. De har intet Hjem, ingen Husly, ingen —"

„Og ingen Penge! kan De godt føje til."

„Hvis De derimod indvilliger, hvad naar De da ikke? De opnaar en fri og uafhængig Stilling, en smuk Hustru —"

„Hvad behager? En smuk Hustru! —"

„En elskværdig Hustru, Formue, stor og fri Stilling —"

„Og tror De maaske, Hr. Bovreuil, jeg vilde bevare ringeste Agtelse for mig selv, hvis jeg for Penges Skyld gik hen og giftede mig med Datteren af en Mand som De, en Mand, der har levet af skidne Pengeaffærer, en Aagerkarl, en Politispion."

„Aa, vær ikke saa vigtig. For en fattig Journalist som De vilde det dog være en stor Lykke at blive gift med Datteren af en mægtig Grundejer, en rig og fornem Finansmand. Ikke at tale om, at min Datter Penelope elsker Dem, at jeg giver hende to Hundrede Tusinde Francs i Medgift, og at De efter min Død vil arve hele min Formue, alt hvad jeg ejer —"

„Det er ikke Deres Formue, jeg kaster Brag paa, og hvad Deres Datter angaar, er det bedst at lade hende være udenfor. Det er heller ikke hende, jeg egentlig vrager. Det er Svigerfaderen, jeg ikke skal have noget af."

„Ved De af, Hr. Lavarede, at De i dette Øjeblik er uforskammet?"

„Ved De af, Hr. Bovreuil, at jeg i dette Øjeblik blæser Dem et Stykke?"

Bovreuil havde gemt et sidste og skært Vaaben i sin Kamp. Langsomt tog han frem af sin Lomme en Rulle Dokumenter, skrevne paa stemplet Papir. Der var blaa, og der var hvide Papirer imellem, nogle, der var udfyldte, og andre, der ventede paa at blive det. Han bladede Bunken langsomt igennem og fandt nogle Blade af den frem.

„Ser De, her har jeg nu f. Eks. Kvittering fra Deres Husvært for de sidste tre Kvartaler, De ikke har betalt Husleje. Nu har jeg betalt den for Dem. Endvidere har jeg opkøbt alle de Fordringer, forskellige Nykkere havde paa Dem. De skylder i dette Øjeblik slet ikke noget bort."

„Gud, hvor det dog er elskværdigt og venligt af Dem, Hr. Bovreuil, saadan at betale min Gæld," sagde Lavarede ironisk.

„Ikke sandt! Nu er jeg Deres eneste Kreditor. Hvis De bekvemmer Dem til at gifte Dem med min Datter Penelope, saa faar De alle Fordringerne kvitterede tilbage. Hvis ikke De gifter Dem med hende, vil jeg forfølge Dem til det yderste."

„Saa raader jeg Dem til at vælge det sidste straks og at forfølge mig til det yderste."

„Spot ikke, unge Mand. Her har jeg for tyve Tusinde Francs Fordringer paa Dem. Med Stempler, Retsgebyrer, Renter og

Sagsomkostninger vil Summen meget let komme op paa at blive det dobbelte Beløb."

„Især vel, naar Deres Renter kommer til, Hr. Bovreuil —"

„Jeg forlanger nu af Dem, at De træffer Deres Valg i den hurtigst mulige Tid. Jeg maa rejse til Panama som Repræsentant for en Sammenslutning af Aktionærer, der vil vide, hvordan Chancerne for en Genoptagelse af Kanalarbejderne er, og inden jeg rejser, vil jeg have Affæren med Dem bragt i Orden. Forstaar De mig?"

„Vorherre være med Dem og med Deres Panama-Aktionærer, Hr. Bovreuil. Hvad *min* Afgørelse angaar, da synes jeg egentlig, jeg har ladet Dem den vide paa en ret tydelig Façon. Lad os derfor holde op med al denne Snakken. Den fører til intet, og den er aldeles overflødig. Gaa De blot til Deres Prokuratorer, Inkassatorer, Stævningsmænd og Udpantere. Forslug Dem paa lige saa meget Stempelpapir, De vil. Æd Deres Mave fuld af Stempelpapir, det er jo Deres Livret. Hvad mig angaar, vil jeg se Dem og Deres Fordringer hængte op paa Eiffeltaarnet. God Morgen, højstærede!"

Hr. Bovreuil samlede alle sine Papirer og Dokumenter sammen, puttede dem med en forbitret Mine i Lommen, tog sin Hat, gik og knaldede Døren i efter sig. Han var meget opbragt.

Efter at man har læst det ovenstaaende lille Replikskifte, vil man være paa det rene med, hvem Hr. Bovreuil er. Han er en af den Slags Mennesker, der ved alle Midler, selv de smudsigste, ja, *især* de smudsigste, og uden nogen Sinde at gøre sig Skrupler er bleven rig, har arbejdet sig op til en stor Formue, men hvem Pengene alene alligevel ikke tilfredsstiller i Længden. Han vil ogsaa erhverve sig Verdens Respekt og Folks Misundelse. Kort sagt, han er en fhv. Pariseraagerkarl, der nu vil til Vejrs i Samfundet og have et fint Navn. Hvad vor Ven Lavarede angaar, maa vi ofre nogle Linier paa hans Biografi.

Armand Lavarede var født i Paris af indvandrede Forældre. Hans Fader var fra Sydfrankrig, hans Moder var fra Bretagne. Han arvede saaledes baade Sydlændingens Ilterhed og Mod og Bretonnens kolde Ro og Overlæg. Og som et Barn af Paris fik han alle Pariseres Evner i Vuggegave: Aandrighed og Munterhed, Letsindighed, Hang til Morskab, men, naar det gjaldt, ogsaa Jærnflid og Evne til altid at kunne klare sig i en snæver Vending.

Han var tidlig bleven forældreløs, og hans Onkel Richard

havde da taget sig af ham og opdraget ham. Men om denne Onkel ogsaa betalte hans Undervisning og gav ham Kost og Klæder, var det dog ingen grundig Opdragelse, thi han tog sig aldeles ikke noget af Armands Karakter, og nogen moralsk Indflydelse paa sin Nevø syntes han aldrig at bryde sig om at have.

Han havde ogsaa nok at tage Vare i Forvejen, den stakkels Mand. Han havde selv en Søn, Jean Richard, og denne unge Mand, der altsaa var Armand Lavaredes Fætter, var den fuldstændige Modsætning til Armand. Som Armand var livlig og flygtig, glad og letsindig, var Fætteren Jean sygelig og tung, melankolsk og sparsommelig med alt, hvad der faldt ham i Hænderne.

Jean var henved 5 Aar ældre end Armand. Paa det Tidspunkt, da vor Roman begynder, var Jean 40 Aar, og Armand Lavarede havde endnu ikke fyldt sit 35te Aar. Jean havde overtaget sin Faders Forretning, allerede da han var temmelig ung, og han var hurtig bleven rig. Da han var sygelig, solgte han Forretningen for en stor Sum Penge, og pirrelig og melankolsk, som han var, havde han derpaa vendt baade Paris og Frankrig, sine Venner og sine Slægtninge Ryggen og var rejst til England. Her havde han i Landskabet Devonshire købt sig et smukt Gods, og som den Misantrop og menneskesky Mand, han var, var han tilfreds med at leve i et Land, hvor han ikke kendte et eneste Menneske, og hvor der ikke var en eneste Sjæl, der kendte ham eller tog den ringeste Notice af ham.

Imens havde hans Fætter Armand fulgt ganske andre Veje. Efter at han havde været Soldat, havde han genoptaget sine Studier og havde for en Tid kastet sig over Medicinen. Men Lægevidenskaben bragte ham i f o r nær Berøring med menneskelig Last og Elendighed, og med Uvilje vendte han sig bort fra det, han kom til at se. Saa var han bleven Marineingeniør, havde gjort et Par smaa Opfindelser, havde sejlet lidt og var hurtig bleven ked ogsaa af dette, da det intet nyt bød ham længere.

Han vendte altsaa tilbage til Paris og blev — Journalist. Som Krigskorrespondent for et Pariserblad tog han Del i den russisk-tyrkiske Krig i 1877, saa Belejringen af Plevna, var en Svipstur ovre i Asien og troede nu endelig at have fundet sin Levevej. Han blev virkelig ogsaa en udmærket Reporter, og alle Vegne, hvor Pariserpressen sender sine Journalister hen for at følge med de store Begivenheder, kunde man vær' vis paa at træffe ham: i Tunis, i Ægypten, i Rusland, i Spanien, overalt. Med sin levende

Intelligens, sin hurtige Dømmekraft, sin gode Opdragelse og med de Kundskaber, han havde til lidt af hvert i denne Verden, blev han en fortræffelig Journalist.

Det er i denne Stilling, vi træffer ham, da vor Roman begynder, og vi finder ham i en højst ubehagelig Ordveksel med Hr. Bovreuil, hans Kreditor.

Vi har allerede skildret ham tilstrækkelig her til, at man vil kunne forstaa, i hvilken Situation han var. Lavarede var ikke rig. Han tjente ganske vist mange Penge ved sit Arbejde, men han forstod aldeles ikke at holde paa dem. Han brugte alt uden at regne efter; han havde aldrig Bekymringer for den Dag i Morgen, han havde et saare letsindigt Hjerte, og han elskede sin Frihed og Uafhængighed over alt.

Samtalen med Aagerkarlen Bovreuil havde dog alligevel givet ham adskilligt at tænke paa.

„Den Fyr," tænkte han, og ikke med Urette, „den Fyr gaar naturligvis nu hen og lader lægge Beslag paa min Gage ved Avisen Derpaa beslaglægger han mine Møbler og lader dem sælge. Der er ingen Tvivl om det, og om fire og tyve Timer ligger der formodentlig et kont Hus her. Naa, før i Morgen viser han sig vel ikke, saa i Dag har jeg formodentlig Fred for ham. Det er altid en Dag vunden, og kommer Tid, kommer Raad. Lad os tage den med Ro."

Han tog den virkelig med Ro. Om Aftenen gik han til Sengs og sov ind med saa rolig en Samvittighed, som om han var Dommer i Højesteret. Han vaagnede ikke før næste Morgen, da hans Portnerkone, der havde meget Venskab for ham, vækkede ham.

„Hr. Lavarede, her er kommen et Brev til Dem. Det var Budet fra en Advokat, der bragte det. Han kendte ikke Deres Adresse, saa han har hele Aftenen i Gaar været paa Jagt efter Dem, paa Bladets Kontor, omkring paa Kafeer og i Teatre og Gud ved hvor for at finde Dem. Nu kom han her, og han sagde, jeg maatte endelig sørge for, at Brevet kom Dem i Hænde nu til Morgen."

„Tak skal De have, Madam Dubois. Men er De ogsaa vis paa, det var et Bud fra en Advokat, der bragte det?"

„Ja, det sagde han da selv."

„Naa, jeg er alligevel mere bange for, det er et Brev fra en Udpanter . . . Det er naturligvis Bovreuil, der lader høre fra sig og begynder Skydningen."

Lavarede var saa sikker herpaa, og han tog saa liden Notice af Brevet, som han troede indeholdt en Stævning, at han ikke engang aabnede det straks. Han læste med Sindsro sine Aviser, gjorde sit Toilette og beredte sig til at gaa ud og spise Frokost. Det var først, da han allerede var nede paa Gaden, at han brækkede Brevet og gav sig til at læse det.

Det var en Tilsigelse til ham.

Advokaten og Retsnotaren Hr. Panabert opfordrede ham i denne til „hurtigst mulig at indfinde sig paa hans Kontor i Châteaudungaden for at forhandle med ham om en ham, Armand Lavarede, vedrørende Affære". Tilsigelsen var affattet i en Prokurators sædvanlige Stil og Vendinger, der intet siger og ingen Oplysninger giver.

Da han ikke havde andet at tage sig for, besluttede han at besøge Notaren efter at have spist Frokost. Tilsigelsen lød paa „senest Kl. 2 Middag".

Da han fulgte Vejen til Châteaudungaden, saa han foran sig paa samme Fortov en engelsk Familie, der gik samme Vej som han.

Man kunde ikke tvivle om, at det var Englændere, man her havde for sig. Herren var ligefrem en Type paa en Englænder, lang og rank, svære Bakkenbarter, der stod ud til hver sin Side, en storternet Dragt og en lang Rejseulster. Alle de Kendemærker, hvorpaa man kender en rejsende Englænder, var her til Stede. En ældre Dame, Moder eller Guvernante, med en grim og klodset Hat og et langt Regnslag uden Façon, ledsagede en ung Pige. Den unge Pige var frisk og køn, rød og hvid i Huden, slank og elegant, som de engelske Damer er det, naar de endnu er unge.

Uvilkaarlig fæstede Lavarede sit Blik paa hende.

Hundrede Skridt længere henne, der, hvor Châteaudunpladsen krydses af Faubourg-Montmartregaden, kom tre tunge Arbejdsvogne mod hverandre fra tre forskellige Sider. Den lille Englænderinde undgik lykkelig de to af Vognene, men saa ikke den tredje. Hun var maaske bleven knust af den, hvis ikke Lavarede var styrtet til og havde grebet den ene af Hestene i Mulen. Med et rask og solidt Tag fik han Hestene til at staa stille.

Kusken bandede og lynede, Hestene vrinskede, Fodgængerne skreg op, men den unge Dame naaede lykkeligt at slippe bort.

Hun var bleven en Smule bleg, men havde for øvrigt bevaret

sin Ro. Hun strakte venligt sin Haand ud mod Lavarede for at sige ham Tak.

„Aa, Frøken, det er jo ikke noget, der er værd at tale om," sagde han, en Smule forlegen.

Faderen og Guvernanten nærmede sig nu ogsaa, og fra tre

Han saa foran sig en engelsk Familie.

Sider rystede man nu Lavaredes Haand med kraftige Haandtryk.

„Naa," vedblev han, „det er jo ikke noget at tale om. De takker mig jo, som om jeg bogstavelig talt havde frelst Deres Liv. Der var slet ingen Fare. Der var Tid nok for Dem til at komme

over Gaden. Vore parisiske Vognmandsheste løber just heller ikke saa hurtig, at de kører Folk over."

„Men De har dog alligevel vist mig en stor Tjeneste. Ikke sandt, Fader? Ikke sandt, Froken Griff?"

„Uden Tvivl, uden Tvivl!" svarede begge de to adspurgte alvorligt.

„Saa maa jeg ogsaa have Lov til at takke Dem. Jeg skal sige Dem, at jeg endnu er ret uvant med at klare mig her paa Paris's Gader. Jeg er stadig en lille Smule bange, især naar jeg ikke kender Vej, men maa lede mig frem."

„Er der ikke noget, jeg kan være Dem til Tjeneste med?" sagde Lavarede elskværdigt og galant. „Skal jeg maaske vise Dem Vej?"

Det var Faderen, der tog Ordet. Han trak sin Tegnebog frem og tog et Brev ud af den.

„Vi er paa Vejen til en Advokat," forklarede han.

„Det var pudsigt," sagde Lavarede, „det er jeg netop ogsaa."

„Det er en Advokat og Notar, vi slet ikke kender."

„Akkurat som med mig."

„Han bor her i Châteaudungaden."

„Det gør min ogsaa."

„Han hedder Hr. Panabert."

„Min har samme Navn."

„Det var et mærkeligt Tilfælde."

„Det er et Indfald af Skæbnen. Maaske De tillader, jeg følges med Dem?"

De fulgtes og kom op til Notaren. Her afleverede de deres Tilsigelser og blev saa Minutter efter lukkede ind samtidig i Notarens Privatkontor. Kun den gamle Guvernante blev siddende udenfor i Forsalen.

„Vi synes at være komne i samme Anledning," tænkte baade Lavarede og Englænderen hver for sig.

Det var et mærkeligt Tilfælde, der her lod Mennesker træffe sammen, der aldrig havde kendt hinanden før, og lod dem have samme Ærinde hos en Advokat, hvis Eksistens eller Navn ingen af dem havde haft Anelse om blot Dagen før. Men der blev ikke Tid til at tænke længe over dette. En Hilsen, en Præsentation, og Hr. Panabert gjorde ikke flere Omstændigheder. Han begyndte straks saaledes:

„Hr. Lavarede, Hr. Murlyton, Froken Aurett Murlyton, jeg

har herved den Ære og den sørgelige Pligt at maatte meddele Dem Budskabet om en af mine bedste Klienters Død. Det er Ejeren af Slottet Marsauny i Landskabet Cote d'Or, Ejeren endvidere af to Huse her i Paris i Aubergaden og paa Malesherbes-Boulevarden og af Ejendommen Bastlet Castle i Devonshire i England. Hans Navn var Jean Richard."

„Det er min Fætter," udbrød Lavarede uvilkaarlig.

„Det er min nærmeste Nabo," sagde Englænderen Murlyton alvorligt.

De to Mænd betragtede hinanden, endnu ganske uforstaaende, uden Mistro, kun med den mest uforstilte Forbavselse

Notaren vedblev med sin uforstyrrelige Sindsro:

„Overensstemmende med den afdødes Ønsker har jeg tilsagt Dem til at møde her for at høre oplæst nævnte Jean Richards tinglæste, med tilstrækkelige Stempler forsynede og efter alle Lovens Forskrifter nøjagtigt affattede og af Vidner undertegnede Testamente."

Han læste hurtig og en Smule ligegyldigt de sædvanlige indledende Fraser, der forekommer i et Testamente, og fortsatte derpaa langsomt og højtideligt:

„Indbefattet de nedenfor anførte Huse, Grundejendomme og andre faste Værdier, endvidere indbefattet mine rentebærende Værdipapirer, Aktier og Obligationer saavel som den kontante hos min Notar beroende Formue, beløber alle mine Efterladenskaber sig til en Sum af omkring fire Millioner Francs. Da jeg ingen Børn efterlader mig, ej heller Brødre, ej heller Hustru, ej heller Forældre eller andre Slægtninge i op- eller nedstigende direkte Linie, er min eneste Arving min Fætter Hr. Armand Lavarede —"

„Hvad behager?" afbrød Lavarede forbløffet.

„Behag at vente," svarede den rolige Notar og læste videre:

„Dog skal bemeldte Hr. Lavarede kun kunne tiltræde denne Arv paa een bestemt og udtrykkelig Betingelse. Da jeg kender ham og ved, hvor daarligt han forstaar at omgaas Penge, og med hvilken Letsindighed han strør dem fra sig, forudser jeg, at han hurtig vil ødelægge min efterladte Formue og kaste den ud for alle Vinde, saaledes som han en Gang bar sig ad, da han og jeg tilsammen rejste en Tur til Boulogne. Hans Rejse kostede ham over to Tusinde Francs, mens jeg kun brugte den Summa af et Hundrede og fire og tresindstyve Francs og fem og firsindstyve Centimer.

Jeg stiller altsaa som udtrykkelig Betingelse for hans Til-

trædelse af mine Efterladenskaber, at han skal rejse fra Paris med fem og tyve Centimer i Lommen og som en ny Ahasverus rejse Jorden rundt uden at have andre Penge til sin Disposition. Han

Testamentet.

vil paa denne Maade være nødsaget til at være økonomisk, og han vil faa et godt og lærerigt Kursus i Sparsommelighed.

Til at fuldføre denne sin Rejse tilstaar jeg ham en Frist af nøjagtig et Aar, ikke en Dag mere, ej heller en Dag mindre.

Det vil imidlertid være nødvendigt, at han stadig bliver kontroleret, og til at udøve denne Kontrol har jeg udset en Mand, der vil have betydelig personlig Interesse i at udføre denne Mission. Det er min og Bastlett Castles Nabo, Sir Murlyton, og jeg indsætter nævnte Sir Murlyton til min eneste Arving i Armand Lavaredes Sted, saafremt Armand Lavarede ikke vil eller ikke magter paa det nøjagtigste at udføre min Ordre og opfylde Betingelsen."

„Hvad behager — hvad skal jeg?" faldt Englænderen ind. „Men jeg har saa godt som aldrig kendt denne Original Hr. Richard, og han bombarderede mig stadig med Stævninger og Processer."

„Behag at høre videre Testamentets Ord," vedblev Hr. Panabert uforstyrreligt:

„Denne Sir Murlyton er en Mand, jeg højagter, thi det er en Mand, der altid staar paa sin Ret. Naar Kedsomheden plagede mig, anlagde jeg gerne Proces mod ham, enten det nu drejede sig om et Gærde, der afskilte vore Marker, nogle Træer, hvis Grene ragede ind over den andens Jord, eller Fiskene i den Aa, der løber over vore Jorder. Disse Processer var min Tidsfordriv og bragte mig Fornøjelse, da de skaffede mig noget at tænke paa. Jeg staar derved i en vis Taknemmelighedsgæld til Sir Murlyton.

Som en Følge heraf indsætter jeg Sir Murlyton til min Arving, hvis Lavarede ikke opfylder Betingelsen. Dog maa han ikke, naar han kontrolerer ham, lægge ham Hindringer i Vejen, ej heller begaa uhæderlige Handlinger mod ham. I saa Fald taber han sin Ret. Han skal kun kontrolere ham, ærligt, loyalt og honnet.

Jeg nægter ikke, at det er med en vis Skadefryd, at jeg paa Forhaand ser, hvorledes den Ødeland af min Fætter ikke formaar at opfylde Betingelsen og altsaa mister sin Arv."

Da Notaren havde læst de sidste ondskabsfulde Ord, kunde han ikke lade være med i Misfornøjelse at rynke sin Pande. Men paa de andre tilstedeværende gjorde Oplæsningen af Testamentet højst forskellige Virkninger.

Hvad Lavarede angik, lo han. Maaske var det dog noget brandgult, dette Smil, men var det i saa Fald underligt? Sir Murlyton sad saa roligt, som om det ikke var et Testamente, han havde for sig, men en Skive Roastbeef. Kun Frøken Aurett var

synlig sindsbevæget. Hun blev afvekslende rød og bleg, og hendes Blik for bestandig fra den ene til den anden af disse to Mænd, der nu skulde ud paa Jagt sammen efter et Stykke Jagtbytte, der var sine fire Millioner værd.

Det var Miss Aurett, der først tog Ordet.

„Fader," sagde hun, „du tænker vel ikke paa at forhindre denne unge Mand i at tiltræde sin Arv. Han har jo aldrig gjort os noget ondt, men har tværtimod frelst mit Liv og det endnu i Dag."

„Min kære Datter," svarede Sir Murlyton roligt, „Forretninger er Forretninger, og det vilde sandelig være i høj Grad dumt af mig, om jeg lod denne Formue slippe mig ud af Hænderne. Det er nemlig ganske umuligt ikke blot at rejse Jorden rundt for 25 Centimer, men endog blot at rejse fra Paris til London. Fem og tyve Centimer er ikke mere end en Femtedel af en Shilling. Og rejse Jorden rundt for den! Ha, ha, ha! Det bliver en god Forretning for mig."

„Du vil altsaa virkelig ikke renoncere paa denne Arv?"

Notaren blandede sig nu i Samtalen.

„Frøken Aurett Murlyton," sagde han, „jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at hvis Deres Fader ikke opfylder Testamentets Betingelser, mister ikke blot han selv Arveretten, men ogsaa Hr. Lavarede mister den. Han kan kun gøre sin Rejse under Hr. Murlytons Kontrol, og medmindre han selv frivillig opgiver at opfylde Betingelsen —"

„Hvad for noget," skreg Lavarede, „jeg skulde opgive min Arv. Der ligefrem regner Millioner ned til mig fra Himmelen, og saa skulde jeg ikke gøre noget for at faa fat i dem! Desuden er min Hr. Fætters Fordring ikke saa vanskelig at opfylde. Naar man kan rejse hele Paris igennem uden en Skilling i Lommen, skulde man saa ikke kunne komme baade til Kina og Amerika for fem og tyve Centimer? Pokker skulde staa i det, om jeg ikke tror det."

„De vil altsaa forsøge det," sagde Englænderen koldblodigt. „Godt! Jeg er tilstrækkelig rig, min Bankbog forlader mig aldrig, jeg har altsaa de tilstrækkelige Midler til min Raadighed, og jeg overtager altsaa Kontrollen. Jeg skal ikke et Øjeblik lade Dem ude af Sigte, og vi skal saa at se, at der ikke er gaaet to Dage, før De har opgivet det hele, og jeg har vundet Arven."

„Vel! Jeg optager Kampen," sagde Lavarede koldblodigt.

Derpaa vendte han sig om mod Notaren og sagde:

„Hr. Panabert, har De ikke en Jærnbaneliste ved Haanden?"

„Jo. Her er en, kære Hr. Lavarede."

Lavarede kiggede i den.

„Det er i Morgen den 26de Marts 1891. Kl. 9 om Morgenen gaar der her fra Paris et Tog til Bordeaux. Dette Tog korresponderer med Toget til Pauillac og med den derfra til Amerika afgaaende transatlantiske Damper. Hr. Murlyton, i Morgen tidlig Kl. 9 venter jeg Dem paa Orléans-Banegaarden for at paabegynde Rejsen," sluttede han med Applomb.

De to Rivaler hilste høfligt paa hinanden, mens Notaren atter begyndte at folde det vigtige Testamente sammen, og mens Miss Aurett smilede ved at se den ung. Mands Selvsikkerhed og Fasthed. Lavarede vendte sig endnu en Gang om mod Notaren.

„Hr. Panabert, jeg skal jo have tilendebragt min Rejse omkring Jorden paa et Aar, ikke sandt?"

„Jo, saaledes er det bestemt i Testamentet."

„Jeg skal altsaa være her tilbage i Deres Kontor senest den 25de Marts 1892, inden De lukker Kontoret?"

„Ja, allersenest, Hr. Lavarede."

„Godt! Jeg skal være her til den Tid."

Og Lavarede forlod rolig Hr. Panaberts Kontor efter at have sagt disse saare tillidsfulde Ord.

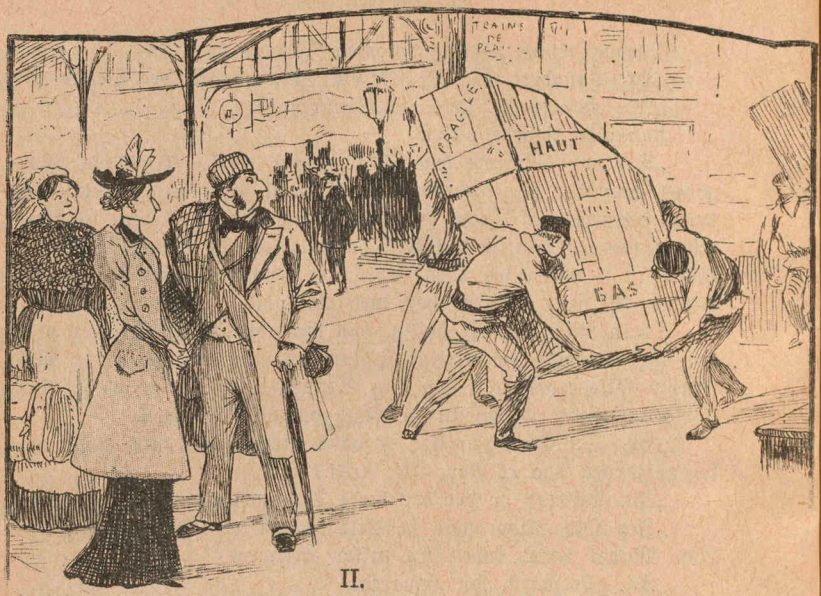

II.

Fra Paris til Bordeaux

Da Lavarede havde forladt Hr. Panaverts Kontor, tændte han sig en Cigaret og gav sig til at spadsere en halv Times Tid, mens han tænkte paa, hvad der vel var at gøre. Han var fast bestemt paa at erobre sin Arv og at gøre denne mærkelige Rejse rundt om Jorden, hvis Belønning var en Skat, større end det gyldne Skind, Oldtidens Jason drog til Kolchis for at erobre.

Han nærede heller ingen Tvivl om, at han nok skulde naa sit Maal. Men jo mere han tænkte over Sagen, desto flere Vanskeligheder og Hindringer saa han taarne sig op paa sin Vej.

Han var fra Châteaudungaden naaet ned til Madeleinekirken, da en Idé pludselig faldt ham ind. Han kom til at smile ved Tanken. Men hvordan udføre den? Hvorledes? Han gik videre ned ad Boulevarderne og naaede sit Blads Redaktionskontor. Det var et Boulevardblad, han var Medarbejder ved, et Blad ved Navn „Pariser-Ekko", og da han naaede ind paa Redaktionskontoret, satte han sig straks til at skrive en Artikel for Nummeret i

Morgen. Det var en Kronik, hvori han, uden at nævne Navne, men med meget gennemsigtige Pseudonymer paa Personerne, fortalte hele Historien om Testamentet.

Han gik derpaa ud til Bladets Kasserer, hvor der mødte ham en Efterretning, der ikke just overraskede ham i særlig Grad. Bovreuil, Agerkarlen, havde allerede været der med en Udpanter og gjort Arrest i alle de Honorarer, der maatte tilfalde og tilkomme ham.

„Naa," sagde han, „det er godt. Det er altsaa Begyndelsen."

Han gik hjem til sig selv. Han var næppe kommen til Gadedøren, før Portnerkonen Madam Dubois meddelte ham, at der ogsaa her havde været en Udpanter, der havde taget alle hans Møbler i Bovreuils Navn.

„Gud, hvor det er mig ligegyldigt," sagde han gemytligt. „Jeg har ikke Spor af Brug for Møbler længere. I Morgen rejser jeg til en anden Verden."

„Du gode Gud," skreg den brave Madam Dubois, „hvad er det dog, De siger, Hr. Lavarede? De tænker da ikke paa at tage Livet af Dem? Trøst Dem dog, det er da ikke saa forfærdeligt, og der kommer nok bedre Tider."

„Tag den med Ro, min gode Kone," svarede Lavarede leende. „Den anden Verden, jeg rejser til, er Amerika. Jeg skal over at hente en Arv efter en Fætter, der var fire Gange Millionær."

„Gud, jeg blev saamænd saa forskrækket, Hr. Lavarede."

Lavarede havde faaet nok. Han tog en Droske og lod den køre til Orléans-Banegaarden. Der lod han den holde foran det Magasin, hvorfra Ilgodset ekspederedes bort. Han kendte en af Cheferne der, som han undertiden havde foræret nogle Fribilletter til Teatrene. Han passiarede nogle Minutter med ham. Derpaa fulgte han med ham ud i et af de store Skur, hvor der var fuldt med alle Slags mægtige Vareballer, Kurve, Kasser og Kofferter.

Han var aabenbart fornøjet med, hvad han saa under dette Besøg, thi han lo, da han kom tilbage til Kontoret. Her satte han sig ned og skrev et Fragtbrev ud, som han rakte til en af Kontoristerne. Denne syntes at blive noget forbavset, mens Chefen selv daarlig kunde undertrykke et Smil.

„Det er for Panama; er det rigtigt?" spurgte Kontoristen.

„Ja," svarede Lavarede, „til Panama, Ilgods. Kassen maa absolut af Sted herfra i Morgen tidlig med det Ekspresstog, der

korrespønderer med den transatlantiske Damper fra 'De forenede Rederier'."

„Det er godt. Den skal komme af Sted."

For at være ganske sikker i sin Sag gik han endnu en Gang ud i Vareskuret, forlangte en Pensel og en Spand med Mærkeblæk af en af Arbejderne og gik derpaa hen til en vældig Kasse, han havde udset sig. Foran paa den skrev han nu med enorme Bogstaver: Panama. Kassen havde samme Form som hele Overdelen af et Flygel, og den var fuld af Mærker og Nummersedler, som han dog med Lethed fik vadsket og kradset af. Han gav derpaa nogle Drikkepenge til de Arbejdere, der havde hjulpet ham, og trykkede sin Ven Chefen i Haanden. Denne kunde stadig ikke undertrykke sin Latter.

„Det er en meget grinagtig Idé, De har faaet. Jeg er blot bange for, at Jærnbaneselskabet skal gøre Brøvl, naar det opdages."

„Vær ikke bange. Jeg skal tage hele Ansvaret paa mig. De skal ingen som helst Ubehageligheder faa. Og naar jeg kommer tilbage fra min Rejse, skal vi have os en Aften i Operaen og en god Souper bagefter."

Han satte sig atter op i sin Droske og kørte tilbage til de store Boulevarder. Han havde ikke spildt sin Eftermiddag. Han saa efter i sin Portemonnæ og opdagede, at han endnu havde et halvt Hundrede Francs tilbage. Det gjaldt om at faa dem brugt endnu samme Aften eller i Løbet af Natten, men det var endnu aldrig faldet ham vanskeligt at blive af med sine Penge. Han fik fat i en Del Kammerater og inviterede dem til en bedre Middag med gode Vine, og efter at man havde indtaget en lille Souper med Champagne senere paa Aftenen, naaede han snart sit Maal. Da Morgenen gryede, opdagede han, at han ikke havde andre Penge i Lommen end et 2-Francsstykke.

„Det er udmærket," tænkte han. „Det er jo akkurat, som det skal være. 1 Francs 75 Centimer for en Droske til Orléans-Banegaarden — og 25 Centimer til at rejse Jorden rundt for. Det stemmer fuldstændig."

Lavarède var altsaa nu Ejer af de 25 Centimer, som det var ham tilladt ifølge Fætter Richards Testamente at have med i Lommen paa sin Jordomrejse. Og det var de eneste Penge, han ejede, da han om Morgenen Kl. 8 befandt sig paa Orléans-Banegaarden.

Han havde ikke sovet hele Natten.

„Naa," tænkte han, „hvad gør det. Jeg faar Tid nok til at sove, naar jeg først er undervejs."

Et Øjeblik efter var han forsvunden ud i Vareskuret, hvor den store Kasse stod.

Fem Minutter efter begyndte Passagererne, der skulde med Toget, at komme, og der var flere imellem dem, som vi allerede har gjort Bekendtskab med.

Der var f. Eks. den udmærkede Hr. Bovreuil, som hans Datter Penelope ledsagede til Banegaarden, selv fulgt i Hælene af en Tjenestepige.

Men lad os først se paa Frøken Penelope. Det kan ikke nægtes, at jo mere man betragtede hende, desto bedre forstod man, hvorfor Hr. Lavarede med Hænder og Fødder satte sig imod at skulle forene sin Skæbne med denne unge Dames. Hun var alt for lang til at kunne være elegant. Hun var ikke mager, hun var ligefrem knoglet. Hendes gule Ansigt bar et Udtryk af Hovmod og Ondskab. Hendes Øjne sad en Smule paa Stilke, og hendes Mund var ikke ulig Frøens. Hun var, hvad man med et jævnt Ord kalder opblæst og dumstolt. Saaledes var den udmærkede Hr. Bovreuils Datter beskaffen. Hun vidste, hun var rig, og hendes Stolthed og Opblæsthed herover var bleven dybt krænket ved, at Lavarede ikke vilde have noget med hende at gøre. Det var hende selv, der havde raadet Faderen til at tvinge Lavarede til at gifte sig med hende ved saa at sige at sulte ham ud.

Den gamle Agerkarl var ivrig i Færd med at læse „Pariser-Ekko", som netop var udkommen, og hans Øjne faldt paa Lavaredes Artikel. Han behøvede kun at læse en Sætning som denne: „Hr. Skade, en Husvært og Agerkarl af Aadselgribbenes Race" for at forstaa, at det var ham, der var ment. Han læste Artikelen igennem, og han var ikke dummere, end at han forstod at læse mellem Linierne. Han skød Avisen over til sin Datter og meddelte hende sine Betragtninger og Jagttagelser.

„Her skal du se, Penelope, 'Hr. Skade af Aadselgribbenes Race', det kan umuligt være andre end mig. Hvad synes du?"

„Men hvordan dog," sagde Penelope efter at have læst Artikelen, „den Hr. Lavarede, som ikke vil gifte sig med mig, arver altsaa fire Millioner, hvis det lykkes for ham at gøre denne Rejse rundt om Jorden uden Penge."

„Ja, men du kan vel forstaa, at han maa være skrupgal, naar han begynder paa saadan et Foretagende."

„Jeg haaber heller ikke, det maa lykkes for ham."

„Vær du bare ganske rolig. Om nogle faa Dage skal du blot se, hvordan han vender tilbage til Paris, slukøret og lang i Ansigtet. Og saa skal han faa saadan en Omgang Stævninger og Udpantninger, at han nok skal blive mør. Du skal se, vi skal nok faa ham til at komme og bede pænt om din Haand."

Penelope sukkede. Det klædte hende ikke. Hun var ikke videre skøn, naar hun var i Sindsligevægt, men hun var værre endnu, naar hun var bedrøvet. Hun kunde ligefrem se fæl ud, naar hun drog et langt Suk.

„Ak, bare det Uhyre af et Mandfolk ikke var saa bedaarende. Men jeg kan ikke lade være med at elske ham," sagde hun, mens hun smægtende vendte sine Tudseøjne mod Himmelen.

I dette Øjeblik kom en Del Arbejdere kørende med en Blokvogn, hvorpaa der laa en enorm Kasse, der ved sin Størrelse og Form tiltrak sig alles Blikke.

„Se der, Penelope," sagde Bovreuil, „der er en Kasse, der ser ud til at skulle gøre samme Rejse som jeg."

„Skal den ogsaa til Panama?" spurgte Penelope.

„Det ser ud til det. Der staar skrevet Panama paa Laaget."

„Det er vel et Flygel, der er inden i den," gættede Penelope.

„Ja, formodentlig er det en eller anden Ingeniør der ovre ved Kanalen, som vil have Instrumentet til at klimpre lidt paa i sine ledige Timer."

„Pas godt paa, du ikke faar Feber derovre, Fader."

„Vær blot ganske rolig. For Penge kan man faa alting, ogsaa Midler til at undgaa Feberen med. Desuden behøver jeg jo ikke at blive ret lang Tid derovre. Jeg skal blot inspicere nogle af Arbejderne, se efter, om det endnu vil være til nogen Nytte at bruge flere Penge paa Foretagendet og saa skrive min Beretning. Det vil sige, jeg tager kun mine Noticer derovre. Selve Rapporten skriver jeg om Bord paa Tamperen, naar jeg atter er paa Vejen hjem. Mere end fjorten Dage behøver jeg ikke at blive derovre."

„Med Rejsen derover og med Rejsen tilbage og med de 14 Dage, du bliver derovre, vil hele din Rejse altsaa vare omtrent 6 Uger."

„6 Uger højst, Penelope. Jeg skal nok sende dig et Kabeltelegram om, naar jeg er ankommen, og naar jeg kan være tilbage."

Med disse Ord gik Hr. Bovreuil hen til en første Klasses Kupé, som han steg ind i. Han saa straks, at der allerede sad et Par derinde i Forvejen, en Herre og en Dame.

Sir Murlyton og hans Datter, Miss Aurett, der eskorteredes af sin Guvernante, Miss Griff, var ankomne til Banegaarden med den Præcision, der udmærker de fleste Englændere. Skønt de havde spejdet til alle Sider, havde de dog ikke set det mindste til Lavarede. Han var jo ogsaa, som man har set, ganske andre Steder end her paa Personbanegaarden.

„Mon han virkelig allerede skulde have opgivet det hele?" sagde Sir Murlyton tvivlende til sin Datter.

„Det tror jeg ikke. Det er ikke sandsynligt," svarede Miss Aurett tillidsfuldt.

Tiden gik imidlertid, og Afskedens Time nærmede sig. Til Lavarede havde man endnu ikke set det ringeste.

„For Pokker," sagde Sir Murlyton misfornøjet, „hvor bliver han af?"

„Du skal jo ledsage ham."

„Ledsage ham! Ja, men det er ikke godt at ledsage ham, naar han ikke er her."

„Men maaske er han allerede rejst. Han har maaske fundet det klogest at rejse fra Paris til Bordeaux før du og ganske alene."

„Det er rimeligt nok. Saa har han jo kunnet skjule for mig, at han har købt sin Billet, og den koster sandelig mere end 25 Centimer. Men det gælder ikke, skal han dog faa at vide."

De gik atter ud af Vognen og gik langs med Toget i hele dets Længde for at kigge ind i hver Vagon. Alle Vagonerne var overfyldte med rejsende, men af Lavarede var der ikke det mindste at se. Pludselig fik Miss Aurett imidlertid en Idé.

„Ved du hvad, Fader," sagde hun, „jeg tænker paa, at her paa Banegaarden i Paris kan du i Trængselen let tabe ham af Syne. Men naar du rejser til Bordeaux og afventer ham der, kan du aldrig undgaa at faa fat i ham. For at naa over i den transatlantiske Damper maa man absolut gaa een Vej: over Damperens Landgangsbro. Der kan man altsaa tage ham. Han sagde jo, at Toget her korresponderer med Toget til Pauillac og dette igen med den transatlantiske Damper. Du bør altsaa regne dermed trods alt. Synes du ikke selv det samme?"

„Jo, hvorfor ikke. Vi Englændere er jo et rejsevant Folk, og der er ikke noget nemmere for os end at rejse. En Sviptur som til Bordeaux fra Paris er ikke noget at tale om. Jeg tager af Sted."

„Hvis du var meget rar, Fader, saa tog du mig med, saa jeg kunde give dig et Farvelkys, inden du damper af Sted Jorden rundt med Hr. Lavarede?"

„Ja, men hvis nu denne Hr. Lavarede kommer her om nogle Øjeblikke, maaske lige efter at Toget er gaaet, hvordan faar jeg det saa at vide?"

„Miss Griff kender ham jo. Hun saa ham baade paa Gaden i Gaar og oppe paa Notarens Kontor. Hun kan vel nok kende ham igen. Naar hun nu bliver her og passer paa, kan hun sende os et Telegram til Pauillac, om hun skulde se ham. Telegrammet kan jo adresseres enten til Banegaarden eller til Dampskibsselskabets Kontor."

„Ja, det er en Idé."

Man forklarede Guvernanten, hvad det drejede sig om, og hvilken Rolle hun skulde spille. Derpaa løste man to Billetter til Pauillac. Den unge Miss Aurett var med sine 20 Aars lystige Humør i den syvende Himmel over denne lille uventede Udflugt, der lignede en Skulketur fra Skolen. Hun sagde Farvel til Miss Griff, der omfavnede hende gravalvorligt.

„Paa Gensyn. I Overmorgen? Ikke sandt, Frøken Aurett?"

„Maaske allerede i Morgen. Damperen gaar ud af Havnen i Aften. Passagererne gaar derfor straks om Bord og Fader med. Naar jeg har sagt Farvel til Fader, tager jeg med Nattoget, og det er da højst sandsynligt, at jeg allerede er her tilbage ikke i Overmorgen, men i Morgen."

„Saa kommer jeg her og tager imod Dem, Frøken Aurett."

„Jeg skal nok sende Dem et Telegram."

Sir Murlyton blandede sig nu i Samtalen.

„Maa jeg endnu sige Dem et Par Ord, Miss Griff," sagde han. „Saa snart min Datter er vendt tilbage til Paris, forlader De og hun Paris og vender hjem til os selv i Devonshire. Det er umuligt for mig at vide, om min Fraværelse bliver lang eller kort. Jeg ved ikke engang selv, om jeg gaar om Bord paa Damperen eller ej. Det afhænger nemlig ikke af mig selv, skal jeg sige Dem, men af en anden. I hvert Fald, jeg vil foretrække bestandig at vide, at De og min Datter er hjemme i England. Det vil berolige mig."

Miss Griff nikkede samtykkende. Sir Murlyton og hans Tatter Aurett steg op i en Kupé, den sidste, der endnu var ledig. De kom til at sidde lige over for Hr. Bovreuil, hvilken udmærkede og hæderværdige Herre de dog ikke havde den Ære at have det mindste Kendskab til.

Bovreuil havde trukket en mægtig Portefeuille frem af sin Lomme, en Portefeuille som den, Forretningsfolk bruger. Mens han ventede paa, at Toget skulde gaa, var han i Færd med at gøre nogle Noticer paa et Stykke hvidt Papir. Penelope stod og spejdede efter sin Tjenestepige, der var forsvunden. Hvad Bovreuil skrev var en Række Leveregler for rejsende, f. Eks.:

I. Foretræk alle Vegne, hvor du kommer frem, de engelske Hoteller. De er altid de mest komfortable.

II. Undgaa at træffe sammen med Landsmænd undtagen med Ingeniørerne ved Kanalen.

III. Tal aldrig Politik med nogen som helst.

IV. Støder du paa Vanskeligheder, saa henvend dig altid til dit Lands Konsul.

Han var just ved at udgranske nogle flere gyldne Rejseregler, da Penelope kom styrtende op i Vognen med straalende Øjne og Forbavselsen bredt over Ansigtet.

„Fader — nu skal du høre — en stor Nyhed."

„Naa — hvad er der da?"

„Det er Hr. Lavarede. Han er med her i samme Tog som du."

„Med her i Toget? Saa! Jeg har ikke set ham."

„Nej, hverken du eller nogen anden har set ham. Han er inde i Kassen."

„Kassen? Hvad for en Kasse?"

„Den store Kasse, ved du nok, som vi saa. Den Kasse, der skal til Panama, og som vi saa Arbejderne trille af Sted med."

„Den, som vi troede indeholdt et Flygel?"

Murlyton og Miss Aurett kunde ikke undgaa at høre denne Samtale, og de vekslede et Par hurtige Blikke.

„Ah! Hr. Lavarede —"

„Var det ikke det, jeg sagde," svarede Miss Aurett.

Bovreuil betragtede sine ukendte Rejsefæller med Forbavselse. Han var yderst forbløffet over fra disse Menneskers Mund at høre Navnet Lavarede blive udtalt. Men han tænkte ved sig selv, at naar de først var undervejs, kunde han altid faa at vide, hvordan og hvorfra de kendte Lavarede. Kontrolørerne begyndte nu at gaa

ned langs Toget og lukke Vogndørene til. Bovreuil var altsaa adskilt fra Penelope. Han bøjede sig ud gennem det nedslaaede Kupévindue og sagde forbavset til Tatteren:

„Men hvorfra ved du det, Penelope?"

„Det er Tjenestepigen, der har fortalt mig det."

„Aa, Sladder. Hvad ved hun?"

„Jo, der er en af Arbejderne her, der er fra samme By som hun, nede fra Cote d'Or, fra en lille By, der hedder Santenay. Han har genkendt hende, og de har talt sammen, og saa har han grinende fortalt hende, at han har set en Mand krybe ind i en stor Kasse og lukke denne efter sig indvendig fra. Det var inde i Vareskuret, og det Signalement, han gav, passer fuldstændig paa Lavarede. Der er ingen Tvivl mulig. En af Banegaardens Embedsmænd er senere kommen hen og har lukket den store Kasse helt til, samtidig med at han paalagde Manden den dybeste Tavshed."

„Den dybeste Tavshed! Naa, den synes alligevel ikke at have været videre dyb."

„Aa, hvad, det var jo et af sine Bysbørn, Manden traf, saa han tog det vel ikke saa nøje. Og saa har han vel ogsaa tænkt, at det ikke kunde gøre noget, han fortalte det til en Tjenestepige."

„Det er storartet! Det er udmærket!"

Bovreuil, den herlige, udmærkede Aagerkarl Bovreuil, blev helt tomatrød i Hovedet af Glæde.

„Nu skal der være til ham," sagde han. „Lige saa snart vi kommer til Bordeaux, skal vi faa Fyren nappet. Ud af Kassen med ham. Ind i Kachotten med ham. Mulkt, Fængsel, ha, ha, ha — nu røg vist de fire Millioner, min gode Hr. Lavarede. Aa, haa, haa! Hvilken nydelig Komedie."

Og Bovreuil slog sig paa Laarene af Skadefryd. „Saadan ender den Rejse med den gode Lavarede," lo han haanligt.

Penelope straalede ogsaa af Skadefryd.

„Tak, lille Fader! Og naar du ser ham, saa sig til ham, at jeg ikke er vred paa ham, men at han godt kan komme hjem til os; han behøver ikke at være bange for at fri til mig. Om 6 Uger kan vi godt gifte os."

„Det skal jeg sige til ham, min Høne. Ha, ha, ha! I Kassen! Ha, ha, ha!"

Hr. Bovreuil var lige ved at faa et Slagtilfælde af Glæde over den Triumf, han skulde nyde, naar Hr. Lavarede, den Mand,

der havde fornærmet ham og hans Datter saa blodigt, slukøret og til Latter for alle Mennesker blev taget ud af Pianofortekassen.

Baade Sir Murlyton og Miss Aurett havde hørt hvert Ord, der blev vekslet mellem Aagerkarlen og hans Datter, der begge havde talt temmelig højt.

Der lød en skarp Fløjten. Det var Stationens Signal. Toget gled af Sted. Bovreuil, der stadig hang halvvejs ud af Kupévinduet, vinkede et sidste Farvel til sin Datter, og alle vore Bekendte gled af Sted mod Bordeaux og Pauillac, Sir Murlyton, Miss Aurett og Hr. Bovreuil behageligt i deres 1ste Klasses Vogn, Armand Lavarede i sin store Kasse inde i Godsvognen.

Enhver ved, hvor tilbageholdende alle Englændere er. Det falder dem aldrig ind at tale først til Folk, de ikke kender. Det blev altsaa Hr. Bovreuil, der først brød Tavsheden og begyndte at passiare.

„Jeg beder Dem mange Gange undskylde," sagde han ærbødigt, „men for nogle faa Øjeblikke siden kom jeg til at høre nogle Ord af Deres Samtale, og det synes efter denne, som om De ogsaa kender denne Hr. Lavarede, som min Datter nylig talte om."

„Ja, vi kender ham," sagde Sir Murlyton højtideligt. „Men hvem har jeg den Ære at tale med, om jeg tør være saa fri at spørge?"

„Mit Navn er Bovreuil, Grundejer, Børsherre, Præsident for et Selskab af Aktionærer i Panamakanalen," svarede Aagerkarlen, mens han med Værdighed gav sit Visitkort fra sig.

„Glæder mig meget, glæder mig meget, højstærede Herre. Mit Navn er Sir Murlyton, og denne unge Dame her er min Datter Miss Aurett."

„Se, se! Saa er det vel Dem, der kaldes for Mirliton Esq. i den Artikel i Dag i 'Pariser-Ekko'. Det er jo ogsaa en Englænder, og Murlyton — Mirliton —"

„Jeg kender aldeles ikke den Artikel. Jeg har aldeles ikke læst den."

„Her er den. Vær saa god at læse den."

Englænderen kastede et Blik paa den. Saa sagde han roligt:

„Ja, det er uden Tvivl mig, han mener. Men denne 'Hr. Skade af Aadselgribbenes Familie' — er det maaske Dem?"

„Aa, den Slyngel — ja, vel er det mig."

„Saa ser det ikke ud til, at De er nogen særlig god Ven af ham."

„Nej — ikke Spor, ikke Spor."

Med sit elskværdige Smil afbrød Miss Aurett dem:

„Men, min Herre, jeg synes dog ellers, at Deres Frøken Datter blot for et Par Øjeblikke siden talte om saadan noget som et Giftermaal mellem hende og Hr. Lavarede."

„Meget rigtig, Frøken. Det er min Datter, som elsker ham, men tror De, den Slyngel vil have hende. Han staar sig selv i Lyset, den —"

„Om Forladelse!"

Og et sarkastisk og gaadefuldt Smil spillede om den unge engelske Piges Læber, og det venlige Ansigt, hun til en Begyndelse havde sat op over for hendes og hendes Faders Rejsefælle, forsvandt for at give Plads for et lidt spottende Udtryk. Miss Aurett havde lagt Mærke til Frøken Penelopes Figur, Ansigt og ubehagelige Væsen, og da hun nu hørte, Lavarede havde sagt nej til at ville gifte sig med denne ækle Frøken Bovreuil, kunde hun ikke lade være med at sympatisere med ham. For hendes ungdommelige, naive Sind stod han endnu som hendes Redningsmand. Han havde frelst hendes Liv. Hun syntes virkelig, han fortjente en bedre Skæbne end at blive gift med Frøken Penelope.

De to Mænd blev imidlertid ved at passiare sammen.

„Ja," sagde Bovreuil, „hvad mig angaar, skal jeg nok sørge for, han ikke kommer i Besiddelse af sine fire Millioner. Endnu i Aften skal jeg være Mand for, at han bliver arresteret. Det er jo ogsaa til Gavn for Dem, Sir Murlyton. Naar han ikke kan fuldende sin Rejse, taber han jo sin Ret, og saa er De jo Arvingen til Millionerne. Jeg haaber derfor ogsaa, De vil staa mig bi paa bedste Maade."

„Det maa De ingenlunde haabe paa. Jeg skal kun kontrolere ham, men jeg maa ingenlunde lægge ham Hindringer i Vejen. Det er en Æressag for mig. Det er forudset i Testamentet."

„Naa, fuldstændig som De vil. Saa handler jeg paa egen Haand. Men ud af Bordeaux skal Fyren alligevel ikke komme med sin Kasse." —

Efter fjorten Timers Jærnbanerejse kom man til Pauillac. Godset, der var med Toget, blev losset ud fra Godsvognene paa en særlig Kaj, og Bovreuil var straks styrtet derhen. Han fandt øjeblikkelig den store Kasse, han søgte, og som han straks gen-

kendte, og mens han gned sig i Hænderne af Skadefryd, ilede han hen til Toldvæsenets Kontor for at gøre sin Anmeldelse. Men næppe var han borte fra Kassen, før man hørte, der var en, der bankede paa den, og en frisk og ungdommelig Stemme kaldte ængstelig:

„Hr. Lavarede — Hr. Lavarede —"

Det var Miss Aurett, som rent instinktmæssig ikke havde kunnet lade være med at tage Parti for Lavarede og mod Bovreuil. Ganske vist tog hun derved ogsaa Parti mod sin egen Fader, men, ærlig talt, skænkede hun det ikke en Tanke. „Den første Indskydelse er den ædleste og bedste," siger den store Talleyrand. Og den første Indskydelse hos denne gode og brave, unge Pige var den at tage Parti for den unge mod den gamle, for den kønne Fyr mod den grimme, gamle Stodder, for den fattige mod den rige. Hvem tør vel bebrejde hende denne naturlige Godhed. Den er dog saa sjælden her i Livet. Kun hos unge Mennesker i tyve Aars Alderen træffer man den, thi de tyve Aar — er det ikke Illusionernes Alder?

Det er i hvert Fald sikkert, at om denne lille Englænderinde havde været gjort af et andet Stof, om hun havde været mere materialistisk anlagt og havde haft større Begreb om Penges Værd, havde hun sagt til sig selv:

„Derinde i denne Kasse sidder nu den stakkels Fyr, der er paa Jagt efter sin Arv. Hvis man ikke stopper ham i hans Rejse, er han med sin Energi og Dristighed maaske i Stand til at vinde disse Millioner, som Fætter Richard har efterladt sig, og som ellers vilde tilfalde min Familie og en skøn Dag udgøre en smuk Medgift for mig ved mit Bryllup. Hvis jeg derimod lader denne modbydelige Hr. Bovreuil have frit Spil, vil den stakkels, unge Mand blive anholdt, sat i Fængsel, dømt i hvert Fald til en Mulkt, som han paa den ene eller den anden Maade maa betale, og dermed er hans Rejse afbrudt. I hvert Fald vil han tabe Tid, han maa vende tilbage, forklare sig, søge at tjene Penge til at rede sig ud af den hele Historie med, og mens alt dette gaar for sig, løber Tiden fra ham, der gaar maaske Maaneder, og han kan ikke opfylde sin Forpligtelse. De fire Millioner bliver altsaa Faders — og mine."

Men et saadant Ræsonnement, logisk og beregnende, fandt ikke Indpas i den unge Piges Hjerte. Hendes hæderlige og brave Karakter oprørtes endog ved at være et blot stumt og passivt Vidne

til Lavaredes Nederlag. Og hun følte det i den Grad som sin Pligt at hjælpe og advare de unge Mand, at hun skyndte sig hen til Kassen, bankede paa den og blev ved med at gentage:

„Hr. Lavarede! Hr. Lavarede! Kan De ikke høre mig?"

Inde fra Kassen hørtes ingen, end ikke den mindste Lyd.

Miss Aurett blev dog ved, stadig næsten hvisken de:

„De skal ikke være bange, Hr. Lavarede! Kan De høre, hvad jeg siger Dem? Der er en stor Fare, der truer Dem. Det er derfor, jeg kommer her for at advare Dem. Hr. Lavarede! Hr. Lavarede!"

„Hr Lavarede — Hr. Lavarede —"

Endelig hørte man en dump Stemme fra Kassens Indre:

„Er det Dem, Miss Aurett? Jeg synes, jeg kender Deres Stemme!"

„Ja," sagde hun fornøjet, „det er mig. Skynd Dem endelig at komme ud af Kassen."

„Nej, kære Frøken, det kan jeg ikke. Jeg kan ikke forlade min hyggelige, lille 'Lejlighed' her, før jeg er vis paa, at min 'Æske' er bragt om Bord i Damperen, og før jeg ved, at Skibet er ude i rum Sø."

„Ja, men — ja, men — man bringer slet ikke Deres 'Lejlighed', Deres 'Æske' om Bord i Damperen."

„Hvad — hvad behager? Hvad er det, De siger, Frøken?" spurgte Lavarede, der var bleven slaaet ved den ængstelige Klang i Miss Aurettes Maade at tale paa. „Hvorfor skulde man ikke bringe min 'Æske' om Bord i Damperen?"

„Jo, det er, fordi den Hr. — Hr. — jeg ved ikke hans Navn, men ham: 'Skaden af Aadselgribbenes Familie' —"

„Hr. Bovreuil?"

„Ja, netop ham — han er løbet hen for at fortælle Toldbetjentene og Jærnbanefolkene, at De sidder i Kassen, og nu kommer de for at 'hugge' Dem."

„'Hugge' mig, ha, ha, Frøken."

„Undskyld Ordet, Hr. Lavarede, men det var Bovreuil, der brugte det."

Miss Aurett havde næppe faaet talt ud, før Lavarede aabnede Kassens Laag paa Klem og kiggede ud. Han fik straks Øje paa Miss Aurett, der rødmede dybt.

„Ja, det er Bovreuil," sagde hun, „der har angivet Dem. Han sagde det til Fader —"

„Men hvad i Alverden har den Fyr at gøre her?"

„Min Fader? Men han skal jo ledsage Dem og kontrolere —"

„Nej, jeg mener ikke Deres Fader. Jeg mener Bovreuil."

„Han har fortalt os, at han er paa Rejse til Panama."

„Naa, saaledes — tusind Tak, Frøken. Naa, Sir Murlyton er altsaa med i Komplottet mod mig?"

„O, nej, det maa De ikke tro. Fader er Korrektheden og Loyaliteten selv. Det kunde ikke falde ham ind at søge at forhindre Deres Rejse. Han har fjernet sig fra Bovreuil."

„Naa, han har dog ladet Bovreuil have frit Spil!"

„Hvad skulde han gøre. Han kunde ikke forhindre ham i hans Plan. Jeg derimod —"

Den lille, engelske Dame standsede og rødmede.

„De, Frøken," sagde Lavarede, „De er altsaa min gode Aand, sendt mig af en lykkelig Skæbne. Det er derfor, De er saa smuk."

„Ingen Komplimenter, min Hr. Redningsmand. Og skjul Dem nu endelig, hører De. Der kommer de allerede henne."

„Tak, Tak, min frelsende Engel."

Og mens han smilede taknemmeligt til hende, løb han et Stykke bort og skjulte sig mellem nogle store Vareballer, der dannede en mægtig Dynge ikke langt fra det Sted, hvor Lavaredes „Lejlighed" befandt sig. Miss Aurett, der endnu var noget nervøs

og ophidset af, hvad der var sket, men som dog formaaede at holde sit Ansigt i rolige Folder og lade, som om der intet som helst var hændet, saa nu Hr. Bovreuil komme anstigende, ledsaget af et Par Toldbetjente og en Jærnbanefunktionær. Hun havde været aands-

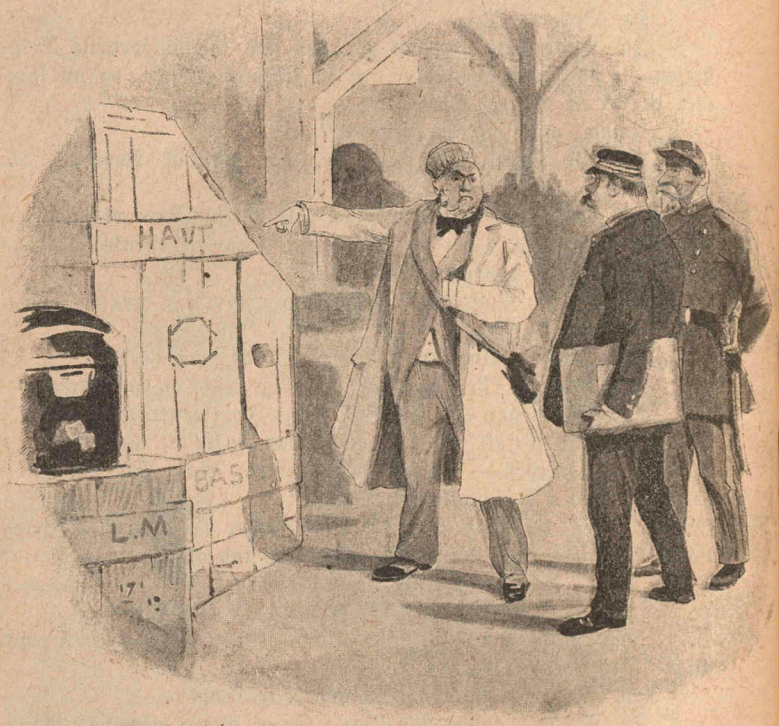

„Der er en Mand inde i Kassen," sagde Bovreuil.

nærværende nok til at smække Kassens Laag til, da Lavarede var løbet bort.

„Jeg siger Dem," sagde Bovreuil med en Mine som Napoleon ved Austerlitz, „jeg siger Dem, at Fyren er inde i Kassen der."

„Hvad er det, De paastaar?" sagde Jærnbanefunktionæren. „Siger De, at der er et Menneske inde i den Kasse?"

„Ja," svarede Bovreuil, „der er en Mand inde i Kassen. Maaske er det endog en farlig Forbryder."

„I hvert Fald ikke Piano, i hvert Fald falske Deklarationer, Forsøg paa at gøre Nar af Autoriteterne, en meget farlig og forbryderisk Sag," snøvlede Tolderen.

Ingen af de tre Mænd vidste dog, hvordan de skulde bære sig ad med at faa Kassen aabnet, saa de kunde faa at vide, hvad der var i den. Bovreuil vidste det endnu mindre. De forsøgte alle tre med lige lidt Held, mens Miss Aurett stod og saa paa dem. Hun havde Møje med at bevare Alvoren. Alle Forsøg endte kun med, at man brækkede sine Instrumenter og slog Splinter ud af Kassen, der vaklede fra den ene Side til den anden. Folkene lagde Mærke til, hvor let Kassen var, og de fandt, den sandsynligvis maatte være tom.

„De maa være en Smule forrykt, min gode," sagde Jærnbanemanden til sidst. „De kan vel se, hvor let Kassen er. Der kan ikke være nogen i den."

„Ja, men jeg siger, der er et Menneske i den," paastod Bovreuil.

„Aa, Vrøvl," blev Tolderen ved, „se blot, hvordan jeg med een Haand kan rokke den fra den ene Side til den anden."

„Det er Snik og Snak," bekræftede Jærnbanemanden.

„Men jeg siger Dem, at allerede i Paris er der Folk, der har set Manden krybe ind i Kassen."

„Saa har man gjort Halløj med Dem og bildt Dem en Krønike ind, højstærede."

„Men saa lad dog Kassen aabne! Saa faar De noget andet at se!"

„Det er let nok sagt, men vi har intet Værktøj til at aabne den med."

„Saa bryd den i Stykker."

„Det tør jeg ikke paa mit eget Ansvar. En af mine Chefer maa være med."

„Kald paa en af dem da!"

„Nej, jeg vil hellere foretrække at kalde paa et Par af mine Kolleger."

„Og jeg vil kalde paa et Par af mine Kammerater," sagde Toldbetjenten.

„Fuldstændig rigtigt. Og saa bærer vi Kassen ind i et af Skurene og lader den undersøge der."

Bovreuil rev sig fortvivlet i Haaret og strakte besværgende sine Arme op mod Himmelen som for at paakalde dens Bistand.

„Men kan I da ikke forstaa, at naar I er borte, kan Gavtyven, der er inde i Kassen, stikke af."

„Det er der Raad for," sagde Tolderen. „Mens vi løber hen og henter Forstærkning, kan De, min Herre, jo blive her og passe paa, at han bliver i Kassen."

Og med disse Ord forsvandt de to Funktionærer.

Bovreuil var alene. Han befandt sig paa en Plet, hvor han ikke kunde gaa mere end en halv Snes Skridt til hver Side, saa fuld var Pladsen af Kasser og Vareballer, af Tønder, Kurve og al Slags Gods, der var komne fra Amerika med de store transatlantiske Dampere eller skulde besørges derover med dem.

Naar vi siger, at Bovreuil var alene, er det dog ikke ganske rigtigt. Miss Aurett var stadig i Nærheden. Da Bovreuil et Øjeblik fjernede sig for at se efter, om Undsætningen snart kom, nærmede den unge Pige sig Lavarede, der stadig laa skjult inde mellem nogle Vareballer.

Lavarede, der havde hørt hele Samtalen mellem Aagerkarlen og de to Funktionærer, hviskede nu til Miss Aurett:

„Miss Aurett! Hører De mig? Godt! De maa endelig gaa Deres Vej. Hører De! Jeg beder Dem om at gaa. Hvad der nu skal ske, maa der absolut ingen Vidner være til! Jeg maa være alene."

Uden at svare forsvandt Miss Aurett mellem Vareballerne. Hun vilde ikke være Aarsagen til, at nogen af Lavaredes Planer strandede. Hun gik ned mod Havnebroen og traf Faderen, Sir Murlyton, der netop var ude for at lede efter hende.

„Naa, er du der, min Pige. Hvad nyt?"

„Intet! I hvert Fald ikke noget bestemt."

„Og Lavarede? Hvor er han?"

„Jeg tror, han er i Færd med at — gaa om Bord paa Dameren."

„Det er godt. Jeg vil gaa hen og købe min Billet."

„Vore Billetter mener du vel, kære Fader!"

Uden at udtrykke nogen videre Overraskelse sagde Sir Murlyton:

„Vil du da rejse med, Aurett?"

Og som den koldblodige Englænderinde, hun var, svarede hun:

„Ja, kære Fader, hellere end gerne. Jeg vilde gerne tage

denne lille Tur til Panama. Jeg tror, den vilde være meget lærerig for mig. Jeg har endnu ikke været i Mellemamerika. Saa hvis du synes, at —"

„Unge Mennesker har godt af at rejse — men du har jo ingen Bagage med dig."

„Jeg har mine to Haandkofferter og mine Toiletsager."

„Tror du, du har nok til at kunne klare dig, til vi naar Amerika?"

„Nej, ikke helt. Men hvad jeg mangler, kan jeg hurtig faa købt her i Byen."

„All right! Men Frøken Criff?"

„Hende vil jeg sende et Telegram samtidig med, at jeg gaar ud for at gøre mine Indkøb. Jeg vil telegrafere til hende, at hun godt kan rejse alene hjem til vor Ejendom i Devonshire."

„Naa! Du har altsaa allerede forudset alt dette. Det er godt. Som du vil!"

Miss Aurett kyssede sin Fader, og de skiltes. Hun tog Vejen ind mod Byen. Sir Murlyton gik om Bord paa Skibet for at forudbestille to Kahytter til sig og sin Datter. Ingen af de to var blot et Øjeblik faldet ud af deres sædvanlige engelske Koldblodighed og Sindsro. De rejste til Amerika, som om det kun drejede sig for dem om at gøre en lille Skovtur eller en anden Udflugt.

Medens denne lille Scene udspilledes ved Bolværket, hvor den transatlantiske Damper „Lorraine", ført af Kaptajn Kassler, laa, foregik en hel anden og langt mere dramatisk Scene nede foran den store Kasse. Lavarede var pludselig dukket frem fra sit Skjulested mellem Vareballerne, og han befandt sig nu Ansigt til Ansigt med den rasende og skummende Bovreuil.

„Ah, ha, ah, ha!" hvæsede Bovreuil triumferende. „Vidste jeg ikke nok, De var inde i Kassen."

„Hvad vidste De?" spurgte Lavarede smilende og venligt.

„Jeg vidste, at De var inde i den Kasse der," sagde Agerkarlen og pegede paa Kassen, som Lavarede for lidt siden var sprunget ud af.

„Der tager De mægtig fejl, min kære Herre. Jeg kommer et helt andet Sted fra."

Bovreuil var ved at besvime over denne Frækhed. „Jeg ved, hvad jeg ved," blev han irriteret ved. „De var inde i Kassen."

„Saa? Saa? Jeg skal fortælle Dem noget andet. Jeg er

netop i Færd med at rejse en lille Tur til Amerika. Jeg er nemlig paa Flugt for Deres Prokuratorer og Stævningsmænd og Udpantere og alle de andre Menneskevenner, De har sendt mig paa Halsen."

Bovreuil anstillede sig komisk medlidende.

„Ja vel, højstærede, jeg ved det. De vilde forduste til Amerika. Og paa hvilken Maade? De vilde snyde Dem fra at betale Deres Kreditorer, og nu vilde De ogsaa snyde Dem fra at betale Deres Billet. Jo, jo, den Sag er klar nok."

„Klar! Klar! Jeg vil bare sige Dem, at der er temmelig mørkt inde i Kassen."

„Men saadan bærer kun uhæderlige Folk sig ad," vedblev Aagerkarlen. „Se paa mig! Jeg er en hæderlig Mand! Jeg betaler ærligt og redeligt min Billet. Jeg skjuler mig ikke i en smudsig Kasse. Jeg har bestilt min Kahyt Nr. 10. Jeg rejser som en honnet Mand. Forstaar De mig. Jeg kan være mig selv bekendt."

Og for hver Gang han sagde „jeg", rettede han sig i Vejret og saa stolt, selvbevidst og udfordrende paa Lavarede.

„Hver yder efter Evne," svarede denne, „og jeg rejser paa den Maade, der passer mig bedst. Men har De for Resten, Hr. Bovreuil, lagt Mærke til, hvor ofte det sker her i Verden, at den, der var ovenpaa, kommer nedenunder, og den, der var nedenunder, kommer ovenpaa. Nu for Eksempel De og jeg —"

Lavarede talte ikke ud. Med et lynsnart Greb havde han revet Laaget bort fra Kassen, havde styrtet sig over Bovreuil og omklamret ham med sine jærnstærke, senede Arme, og nu skubbede han ham hen mod Kassen, puffede ham med Magt ind i den og brød med Vilje den Mekanisme itu, hvormed Kassen aabnedes og lukkedes indvendig fra. Derpaa smækkede han Laaget til, og Bovreuil var indespærret. Han begyndte med at brøle om Hjælp, men hans Skrig og hans Banken blev svagere og svagere. Var han bleven kvalt af Raseri? Eller var den korpulente Mand i saa voldsom en Klemme i den snævre Kasse, at han var besvimet? Eller var der ingen Luft i den mere?

Lavarede gav sig ikke Tid til at tænke videre over disse Spørgsmaal. I lynende Fart løb han ned til Damperen, hvor Passagererne netop var i Færd med at gaa om Bord. Det var ogsaa paa høje Tid. Thi næppe var der gaaet to Minutter efter hans Forsvinden, før fire stærke Dragere kom ned til Kassen.

anførte af Tolderen og Jærnbanebetjenten, som nylig havde talt med Bovreuil.

„Det var mærkeligt," sagde Tolderen, „den gamle Herre er gaaet sin Vej."

„Han har tabt Taalmodigheden," sagde Jærnbanemanden. „Han er gaaet. Det kan man for Resten ikke fortænke ham i."

De fire Dragere gav sig til at bakse med Kassen for at lukke den op.

„Uh ha, den er tung," sagde den ene af dem.

„Det er mærkeligt," sagde Tolderen, „men jeg synes, den er meget tungere nu, end den var blot for et Øjeblik siden."

„Ja — og der er min Sandten noget i den."

„Ja, der er noget, der bevæger sig inden i den."

„Læg Mærke til, at hver Gang vi lader den hælde, saa er der noget, der ligesom falder om paa Siden. Hvad mon det kan være?"

Dragerne rystede Kassen, og man hørte et tungt Legeme bevæge sig inden i den.

„Lyt en Gang, Toldassistent."

Tolderen lagde Øret til Kassens Laag.

„Der er nogen inde i den. Jeg kan høre en, der trækker Vejret."

„Ah ha! Saa fangede vi dog Kammeraten."

„Det er strafbart at rejse paa den Maade. Er det ikke, du, Jærnbanemand?"

„Det skulde jeg mene!"

„Det er bedst, vi faar Kassen transporteret ind i Skuret. Saa forsegler vi den og lukker den inde, og naar Kontroløren saa har spist Frokost, lader vi Kassen aabne. Han har givet Ordre til, at Kassen ikke maa aabnes, uden naar han selv er med."

Man slæbte af Sted med Kassen. Man bragte den ind i Skuret. Der var endnu god Tid til, at Jærnbanekontroløren kunde faa endt sin Frokost. Hvis den arme Hr. Bovreuil havde tabt Bevidstheden, var der altsaa god Tid for ham til at se at genfinde den. Men lad os foreløbig lade ham blive siddende i sin Kasse. Vi vender os atter mod Damperen „Lorraine".

Om Bord paa denne er nu alt klart til Afgang. Dampen er oppe under Kedlerne. Man hører de mægtige Maskiner stønne som fangne vilde Dyr, der længes efter atter at faa sin Frihed. Op af de store Skorstene staar den tykke, sortegrønne, kvalmende Røg.

Matroserne er beskæftigede ved Kablerne, Landgangsbroerne eller med at stuve Bagagen hen. Alle Passagererne er paa Overdækket. Inde paa Land ser man de bortrejsendes Slægtninge og Venner, der allerede er begyndt at vifte det sidste Farvel. Man trækker nu Landgangsbroerne bort fra Skibet, og Styrmanden er i Færd med at holde Mandtal over Passagererne.

„Enhver maa svare paa mit Navneopraab," siger han. „Er alle Passagerer om Bord? Hvem har bestilt Kahytterne Nr. 8 og 9?"

„Det er for min Datter og mig," svarer Sir Murlyton.

„Godt! Men saa er der Kahyt Nr. 10. Hvem har bestilt den? Er den Passager ikke om Bord? Kahyt Nr. 10! Bestilt paa Rederiets Kontor i Paris!"

En Mand baner sig i sidste Øjeblik Vej over den sidste af Landgangsbroerne, som Matroserne netop er i Færd med at skubbe i Land.

„Kahyt Nr. 10 — den er for mig," skriger han hæsblæsende.

„Hvad er Deres Navn?" spørger Styrmanden.

„Bovreuil, Partikulier Bovreuil fra Paris!"

„Det stemmer! Alt er klart! Giv Afgangssignalet, Baadsmand!"

Dampfløjten skingrede. Den store Skibsklokke klemtede. Majestætisk gled „Lorraine" med sit store Skrog ud af Havnen. Næppe var Skibet kommen et Stykke ud i Havnen, før to Passagerer mødte hinanden paa Dækket.

„Ah — ah — Hr. Lavarede," sagde den ene af dem.

„Fuldstændig rigtig, Sir Murlyton! De behager at befinde Dem godt? Og Deres Frøken Datter? Er den unge Dame maaske vendt tilbage til Paris?"

„Ingenlunde! Min Datter er med her om Bord."

„Med her om Bord! Ah, hvor morsomt! Jeg kan ikke nokkom udtrykke min Glæde over atter og saa snart at skulle gense Miss Aurett! Det skal blive særdeles fornøjeligt at gøre Rejsen til Amerika i saa elskværdigt og behageligt Selskab."

„Tak, tak! Men, undskyld, min Herre, hvorledes kan det gaa til, at De befinder Dem her om Bord som Passager? Jeg har nylig betalt mine to Billetter. Jeg ved altsaa, hvad hver Billet koster, og De har aldeles ikke kunnet købe Dem nogen Billet for de 25 Centimer, det er Dem tilladt at have i Lommen paa Rejsen."

„Fuldstændig rigtigt, hvad De siger, Sir Murlyton. Jeg maa kun gøre Dem opmærksom paa, at jeg aldeles ikke har betalt min Billet, og at jeg endnu har mine 25 Centimer. Vær saa god. Her er de. Vil De behage at overbevise Dem om, at der endnu ikke mangler en eneste Centim af dem."

Sir Murlyton talte samvittighedsfuldt de 25 Centimer, som Lavarede holdt hen imod ham i sin aabne Haand.

„Det passer! Men det er alligevel ikke noget Svar paa mit Spørgsmaal. Hvorledes er De kommen i Besiddelse af en Amerikabillet?"

„Det er saare simpelt. Jeg har Kahyt Nr. 10. Prisen for denne Kahyt er betalt af min fortræffelige og udmærkede Ven Hr. Bovreuil. Kahyt, Billet, Forplejning o. s. v., o. s. v., alt er betalt."

„Han har altsaa betalt for D e m?"

„For mig! Aldeles ikke. For sig selv."

„Hvad behager? Jeg forstaar ikke et Ord."

„Ikke det. Er jeg maaske ikke i Besiddelse af hans Kahyt? Jeg har taget hans Kahyt, og han —"

„Naa, og han?"

„Han? Hr. Bovreuil? Han er i m i n Kasse."

„Er Kassen da om Bord?"

„Nej, den er bleven i Land."

„Og han er inde i den?"

„Ja vel. Han er inde i Kassen."

Sir Murlyton saa nogle Øjeblikke forbløffet paa Lavarede. Saa trak han paa Smilebaandet til sin Tatter, der netop nærmede sig, og som havde faaet hørt den sidste Del af Samtalen.

„Hm," sagde han, „det er ikke meget korrekt handlet, men det er Pokkers godt fundet paa alligevel."

Saa drejede han sig om paa Hælen og lod Lavarede alene med Miss Aurett. De to unge Mennesker vekslede nogle Ord sammen.

„Det lykkedes altsaa alligevel for Dem, Hr. Lavarede," sagde Miss Aurett. „Jeg ønsker Dem af Hjertet til Lykke."

„Froken, naar det er lykkedes for mig at kunne tilbagelægge det første Stykke af min Rejse, kan jeg udelukkende takke Dem for det. Det skal jeg aldrig glemme."

„Aa, Hr. Lavarede, jeg staar endnu i stor Taknemmelighedsgæld til Dem."

„Men bliver De da ved med at mene, Frøken, at jeg skal have frelst Deres Liv?"

„Jeg vil i hvert Fald stadig søge ikke at skade Dem i Deres Bestræbelser for at kunne fuldføre Deres Rejse."

„Og tænker De da ikke paa, at det jo bliver til Skade for Dem og Deres Fader, om jeg virkelig naar mit Maal?"

Miss Aurett svarede ikke, men nærmede sig sin Fader, der spadserede frem og tilbage paa Dækket. Lavarede fulgte hende, og lidt efter stod de alle tre i en Gruppe og passiarede.

„De maa ikke tro, jeg er særlig nysgerrig, Hr. Lavarede," sagde den unge engelske Pige, „men den Gang De tog Laaget bort fra Deres Kasse og sprang ud, kom jeg til at kigge ind i den et Øjeblik, og jeg syntes da, jeg saa, der var ligesom et Slags Sæde inde i den. Eller har jeg maaske taget fejl?"

„Nej, Frøken, De har ikke taget fejl. Der er et Sæde i Kassen."

„Men hvordan i Alverden er dette Sæde og saa denne Lukkeindretning kommen i denne Kasse?" spurgte Sir Murlyton.

„Det skal jeg forklare Dem. Hele Kassen er lavet udelukkende af en Særling, en ekscentrisk Mand, der for kort Tid siden fandt paa at ville rejse i en Kasse fra en By nede i Pyrenæerne til Paris. Han fuldførte ogsaa denne Rejse, og den vakte enorm Opsigt i Paris. Jeg har for Resten selv i min Avis berettet om den, og jeg har selv talt med Manden. Da jeg nu selv skulde ud paa Rejse, kom jeg til at mindes denne Mand, og jeg skyndte mig hen paa Orléansbanegaarden for at se, om hans Kasse ikke skulde staa der endnu. Ganske rigtig. Det varede ikke længe, før jeg fandt den. Jeg tog den øjeblikkelig i Besiddelse, og — ja, der har De hele min og Kassens Historie til Dato."

Sir Murlyton lo.

„Som jeg allerede har bemærket," sagde han, „De er en meget smart og meget opfindsom Mand. Ha, ha, ha!"

Miss Aurett lo og nikkede som Tegn paa, at hun ganske delte sin Faders Mening om Hr. Lavarede.

Mens han lænede sig over Skibets Ræling, lod Sir Murlyton sit Blik gennem Kikkerten svæve ind over Landet, der endnu laa temmelig nær. Pludselig syntes det, som om der var noget, der i særlig Grad tiltrak sig hans Opmærksomhed og levende Interesse.

Han rakte sin Kikkert over til Lavarede.

„Se en Gang her, Hr. Lavarède," sagde han. „Kan De ikke se, at der passerer noget mærkeligt inde i Havnen, helt ude paa den yderste Ende af Havnemolen?"

Lavarède betragtede i Kikkerten Havnemolen nøje.

„Jo! Der er en tyk Mand, der kommer løbende. Han fægter med Armene og synes at skrige. Der er en hel Mængde Mennesker, der styrter efter ham. Der er en Del uniformerede Folk, der søger at faa fat i ham. Det er uden Tvivl Politi og Gendarmer. Saa, nu griber de ham og trækker af med ham."

„Hvad i Alverden kan det mon være, der foregaar?"

„Aa, jeg tænker, det er Hr. Bovreuil, de tager. Han har altsaa alligevel ikke faaet noget Slagtilsælde, mens han sad inde i Kassen. Jeg var lige ved at være bange for det. Naa, saa meget desto bedre, saa meget desto bedre."

Den store Damper gled ned ad Girondeflodens Munding. Og der blev intet Tegn givet inde fra Land til den, at den skulde vende tilbage. Lavarède følte sig allerede tryg for hele Rejsen til Amerika.

III.

Ophold undervejs.

De første to Dage undervejs var yderst behagelige for Lavarede. Hver Morgen, naar han kom op paa Dækket, fandt han Sir Murlyton og hans Datter, og det var i Selskab med disse to, at han tilbragte største Delen af Dagen. Med Sir Murlyton og Miss Aurett kunde han tale om alt mellem Himmel og Jord, men han mærkede snart, at hver Gang han kom ind paa at tale om sin Rejse, blev den unge Pige tavs. Hun syntes ikke at ville ind paa dette Emne.

Et Navn, man aldrig nævnede, var Froken Penelopes, og man kom aldrig ind paa at tale om de Ægteskabsplaner angaaende Penelope og Lavarede, som Bovreuil nærede, og som han saa aabenhjertigt havde plapret løs om, da han sad i Jærnbanekupeen. Det syntes, som om Tanken herom var den unge Dame meget ubehagelig. Hvorfor? Hvad kunde hun have mod Froken Penelope og mod hendes eventuelle Giftermaal med Hr. Lavarede? Det er ikke godt at vide. Unge Piger har saa mange ofte besynderlige Ideer i deres Hjerne.

Lavarede havde dog aldeles ikke nogen Idé om, at Miss Aurett ved sig selv tænkte paa et saadant Giftermaal og følte Ubehag ved Tanken om det. Han kunde af gyldige Grunde ikke have nogen Idé om det. Thi for det første havde han selv aldeles slaaet

Bovreuils Planer om et saadant Ægteskab ud af Hovedet, og han gad ikke længere tænke paa den ubehagelige Person, som Frøken Penelope Bovreuil var, og for det andet havde han jo ingen Anelse om, at Bovreuil havde talt om alt dette til Sir Murkyson og hans Datter.

Som han en Morgenstund kom op paa Dækket og atter traf Fader og Datter, sagde han, efter at de sædvanlige Morgenhilsener først var udvekslede, til Miss Aurett:

„Hvor kan det egentlig være, Frøken, at De, som af Fødsel er Udlænding, taler det franske Sprog saa korrekt og smukt?"

„Det er der intet mærkeligt i, Hr. Lavarede," svarede hun. „Som saa mange andre unge Piger af bedre Familie i England blev ogsaa jeg, da jeg var ganske ung, sendt til et Pensionat i Frankrig for at fuldende min Uddannelse og lære det franske Sprog. I det Kloster, min Fader satte mig i, traf jeg henved en halv Snes andre unge Piger paa min Alder, og sammen med dem var jeg saa godt som hver Dag ude at se Paris og lære Sproget. Vi saa os godt om, kan De tro, og vi søgte at lære saa meget som muligt."

„Saa er det altsaa paa den Maade, De er bleven saa godt som fuldblods Pariserinde?"

„Helt er jeg det ikke. Jeg kan i hvert Fald ikke lide alle Siderne ved en Pariserinde. Der er meget, jeg ikke har søgt at lære."

„Men til Gengæld er der meget godt ved Pariserinden, og det har De i hvert Fald tilegnet Dem, Frøken!"

„Desuden," vedblev Miss Aurett, „er Paris ingenlunde nogen helt fremmed By for os. Min Faders Firma i London har en Filial i Fredensgaden i Paris, og min Fader har i mange Aar været Chef for denne Afdeling af Forretningen. Jeg har flere Gange, siden jeg kom ud af Klosterpensionatet, været i Paris, og jeg har hver Gang opholdt mig ikke saa kort Tid i den."

„Saa maa jeg tilstaa Dem, Frøken, at De er bleven mig om muligt endnu mere sympatisk, siden jeg i Dem næsten kan se en Landsmandinde."

Ordet sympatisk syntes ikke at skulle kunne udtydes hverken paa den ene eller den anden Maade, og dog fik dette Ord Miss Aurett til at rødme. Hun syntes en Smule forlegen og svarede ikke. Der opstod en lille Pause, som det maaske vilde være bleven de to unge Mennesker lidt vanskeligt at komme over, om

ikke det havde truffet sig saa belejligt, at Sir Murlyton var kommen til og havde gjort dem opmærksom paa, at Skibsklokken havde ringet til Frokost.

Man ved, at der om Bord paa de store Atlanterhavsdampere for første Klasses Passagererne er dækket de mest luksuriøse Borde, hvor intet mangler, og hvor man, selv om man maaske befinder sig mange Mil ude paa Havet, kan finde et Maaltid saa overdaadigt, som end ikke den fineste Pariserrestaurant kan opvise bedre. Skibets Kaptajn præsiderer for Bordenden, og de af Officererne, der ikke har Vagt, sidder mellem Passagererne. Det bedste Venskab hersker altid mellem Passagerer og Officerer, der passiarer muntert og utvungent sammen.

Lavarede blev naturligvis kaldt „Hr. Bovreuil" af alle, der tiltalte ham. For alle om Bord var han Indehaveren af Kahyt Nr. 10, Hr. Bovreuil, og det skal indrommes, at han gjorde Navnet langt mere Ære, end dets virkelige Bærer og Indehaver nogen Sinde havde gjort det. Aandrig og livlig, altid med en Vittighed paa Læben, altid parat til at give et muntert og undertiden sarkastisk Svar, var han hurtig bleven Ven med alle om Bord, og alle syntes om ham. Det var derfor ogsaa med et venligt Smil, at baade Kaptajnen og de andre Officerer hilste ham, hver Gang han de to Gange om Dagen kom ned til Maaltiderne.

„Det er meget morsomt at lære Dem at kende," sagde en Dag Styrmanden til ham. „Det havde været meget kedeligt for os alle her om Bord paa 'Lorraine', om De ikke var kommen med. De var lige ved at komme for sent."

„Ja! Hvis jeg blot var kommen fem Minutter senere, vilde Skibet være gaaet, uden at jeg var kommen med. Naa, man kan jo ikke forudse alt —"

„Og er det maaske meget indiskret at spørge Dem, Hr. Bovreuil, hvad Grund der var til, at De var bleven forsinket."

„Ingenlunde. Jeg skal gerne forklare Dem det. Det er blot en Smule indviklet."

Og med en Sikkerhed og Koldblodighed, der fik Sir Murlyton og hans Datter til at smile, fortalte Lavarede nu en haarrejsende Krønike.

„De kan blot tænke Dem," sagde han, „at jeg allerede nu i længere Tid i Paris er bleven systematisk forfulgt af et halvforrykt Menneske, en Bladsmører, en Journalist, i hvert Fald en Fyr,

der kalder sig Journalist. Han hedder Lavarede, men han lider af den fikse Idé, at han er mig, og jeg er ham. Denne Mani —"

„Mani?"

„Ja, det er bleven til en Mani hos ham. Denne Mani har aldeles taget Magten fra ham og ødelagt hans Smule Forstand. Han tror, han er og hedder Bovreuil, og at det er mig, der hedder Lavarede. Naa, alle Mennesker kender ham jo, saa for saa vidt gør det ikke noget. Hans Galskab er ret uskadelig, i hvert Fald saa uskadelig, at man ikke behøver at spærre ham inde. Der er ikke andre end mig, han generer, og nu er jeg næsten bleven vant til det."

„Det maa dog vel nu og da kunne blive ret ubehageligt for Dem?"

„Naa, hidtil er det gaaet ret godt og ret fredeligt af. Nu, mens jeg er paa Rejse, er jeg jo i hvert Fald fri for ham. Det er kun, hver Gang han ser mig, hver Gang jeg siger ham, eller andre siger ham, at det virkelig er mig, der er Bovreuil, og han, der er Lavarede, at han bliver aldeles rasende. Han bliver da fuldstændig bindegal og kommer i en frygtelig Ophidselse. Saa maa man give ham et iskoldt Styrtebad, og naar han saa har været nogle Dage i Ro, bliver han atter lidt mere fornuftig. Nu er jeg vant til det, som sagt, og selv om han ogsaa bliver aldeles vanvittig, tager jeg dog Sagen med Ro."

„De har fuldstændig Ret. Det er den eneste Maade at opføre sig paa over for saadan en stakkels, tosset Fyr. Hvad skulde man vel ellers gøre?"

„Ikke sandt! Det er fuldstændig min Mening. Den Fyr, jeg taler om, har forfulgt mig fra Paris lige til Bordeaux, og det var kun med Nød og næppe, jeg formaaede at slide mig løs fra ham. Hvis der ikke tilfældigvis havde været nogle Dragere og Toldbetjente, der var komne mig til Hjælp og havde grebet den gale Mand, er det ikke sikkert, jeg var sluppen fra ham i saa god Tid, at jeg havde naaet at komme om Bord. Men lad os ikke tale mere om disse Historier. De er sørgelige nok, saa latterlige de end synes at være. Men, sig mig engang, til hvilken Havn løber 'Lorraine' først ind? Til Lissabon?"

„Nej, Hr. Bovreuil. Det er et andet Selskabs Skibe, der løber ind til Lissabon. Vore Skibe anløber først Byen Santander."

„Skal vi have flere Passagerer om Bord der?"

„Nej, det kan vi ikke tage af den gode Grund, at der ikke

er flere ledige Kahytter. Der er kun en Kahyt endnu, der er disponibel, men den er bleven bestilt pr. Telegram af en rejsende, som gaar om Bord paa de azoriske Øer, som vi løber ind til, naar vi staar ud fra den portugisiske Kyst."

„Hvad er det for en Passager? Er det en Franskmand, en Landsmand?"

„Det tror jeg ikke, i hvert Fald ikke efter hans Navn at dømme. Han kalder sig nemlig Don José de Courramazas y Miraflor."

„Ej, ej. Det var et stolt Navn. Formodentlig en ægte spansk Hidalgo!"

„Lorraine" fortsatte uforstyrret og uden at møde Uvejr eller andre Ubehageligheder sin Rejse. Den anden Dag, efter at man var staaet ud fra Bordeaux, fik man den spanske Kyst i Sigte, og man stod ind til Santanders Havn, hvor Skibet skulde ligge en Dag for at komplettere sin Ladning. Lavarede, Sir Murlyton og Miss Aurett gik i Land for at se Byen. Man drev om i Selskab, besaa de mærkelige gamle Kvarterer og den smukke, gamle Domkirke, hvor Sir Murlyton af Præsterne købte et Afladsbrev, som gav Aflad paa Forhaand for at slaa et Menneske ihjel, og vendte saa henad Aften tilbage til Skibet, hvor man gik om Bord. Men just som „Lorraine" var ved at glide ud fra den Kaj, ved hvilken den havde ligget fortøjet, tildrog der sig en Begivenhed, der vakte alles Opmærksomhed og Interesse.

En Vogn, lav og smudsig og med store Hjul, kom i rasende Fart kørende ned mod Skibet. I Vognen sad en Mand, hvis Øjne lynede af Raseri, og som med Haaret strittende i Urede for alle Vinde, med sit stubbede Skæg og sin uordentlige Klædedragt lignede et vanvittigt Menneske. Man skulde tro, naar man saa ham, at man havde enten en udbrudt Forbryder eller et bortløbet Daarekistelem for sig.

Det var Bovreuil, den virkelige Bovreuil.

Han sprang i eet Sæt ud af Vognen. Han styrtede over Landgangsbroen og stod nu paa „Lorraine"s Dæk.

„Kaptajnen!" skreg han hæsblæsende. „Hvor er Kaptajnen! Jeg vil straks tale med Skibets Kaptajn!"

„Kaptajnen er i Land endnu," sagde en af Matroserne. „Han er i Færd med at underskrive Skibspapirerne. Saa snart han kommer om Bord, sejler vi."

„Jeg maa tale med nogen! Jeg maa tale med en af Officererne."

„Saa henvend Dem til Styrmanden. Det er ham, der staar derhenne!"

Lavarede stod netop og talte med Styrmanden.

„Pst!" sagde han, „hvad skal jeg nu gøre? Der er min gale Forfølger."

„Hvad behager? Er han fulgt efter Dem lige hertil?"

„Det ser desværre ud til det."

Bovreuil kom hen imod Styrmanden. Han havde endnu ikke opdaget, at det var Lavarede, denne talte med.

„Min Herre, mit Navn er Bovreuil."

Styrmanden gav sig til at skoggerle.

„Naa, saa De er Bovreuil! Ja, min gode Ven, den Vise kender vi. Men Hr. Bovreuil er allerede gaaet om Bord i Bordeaux."

„Saa har han vel taget Kahyt Nr. 10. Ikke sandt?"

„Naturligvis. Det er jo hans Kahyt."

„Nej, det er dog for galt. Det er jo min Kahyt. Det er den Kahyt, jeg har bestilt. Det er mig der er Bovreuil, forstaar De, Bovreuil fra Paris."

„Stakkels Djævel," tænkte Styrmanden. „Han er splittergal."

„Men hvem skulde saa den Passager være, der kalder sig Bovreuil, og som har taget Kahytten Nr. 10 i Besiddelse?" sagde han til Bovreuil.

„Hvor kan jeg vide det. Hvad kommer det mig ved."

„Han skulde vel ikke tilfældigvis hedde Lavarede?" spurgte Styrmanden og lo.

Bovreuil for op med et Sæt. Han lignede i dette Øjeblik fuldstændig en vanvittig. „Lavarede! Lavarede!" skreg han. „Aa, den Bandit, den Kæltring, den Skurk! Det er ham! Ah, jeg skal finde ham! Hvor er han? Stop Tyven! Stop Tyven!"

Man maatte berolige den forrykte Mand. To haandfaste Matroser kastede sig over ham og holdt ham fast.

„Slip mig!" brølede han. Fraaden stod ham nu ud af Munden. „Slip mig! Jeg har mine Beviser!"

Styrmanden vendte sig om mod Lavarede og de andre Passagerer, der var blevne hidlokkede af Larmen. Mellem Tilskuerne befandt sig ogsaa Sir Murlyton og hans Datter.

„Han har faaet et Anfald," sagde Styrmanden medlidende. „Det er bedst at give ham et Styrtebad!"

„Nej," indvendte Lavarede, „lad mig hellere tale ham til rette."

„Som De vil, Hr. Bovreuil! Jeg tror nu alligevel, en ordentlig Straale Vand vilde have gjort god Virkning."

Medens Lavarede vekslede disse Par Ord med Styrmanden, havde Bovreuil faaet Øje paa Sir Murlyton og Miss Aurett.

„Der staar to, der kender mig," skreg han. „Vil De straks spørge den Herre og Dame ad, hvem jeg er, saa vi kan faa den virkelige Bedrager afsløret?"

Miss Aurett bøjede sig ind mod sin Fader og sagde hvisken de: „Fader, du maa ikke sige noget. Du maa ikke røbe noget. Du ved jo nok, at du ikke maa tage Parti mod Lavarede. Det er en Æressag, og —"

„Ja, men jeg —"

„Husk paa, at hvis du tager Parti mod Lavarede, har du tabt Retten til de fire Millioner, du maaske ellers kan vinde."

„Du har Ret."

Bovreuil havde vendt sig om mod Sir Murlyton.

„Min Herre," skreg han, „sig dog til alle disse Mennesker, hvem jeg er!"

„Hvem De er? Men hvor skulde jeg dog vide det fra? Jeg kender Dem jo aldeles ikke!"

Bovreuil udstødte et Brøl af Raseri.

„Hvad siger De. Kender De ikke mig. Aa, jeg bliver vanvittig!"

„Det synes De at have været allerede i nogen Tid," sagde Styrmanden og lo.

I dette Øjeblik greb Lavaredes gode Engel, Miss Aurett, ind i Begivenhedernes Gang. Hun havde faaet en god Idé.

Lavarede stod endnu ved Styrmandens Side, da Miss Aurett vendte sig om mod ham og sagde:

„Hr. Bovreuil, kan De ikke spørge den stakkels Mand om, hvorledes han har kunnet naa til Santander? Det vilde være meget interessant at vide."

„De har Ret, Frøken. Det kunde det være morsomt at faa nogen Underretning om."

Den unge Dames Mellemkomst havde to Resultater. For det første bidrog den yderligere til at bestyrke Skibets Officerer i den Tro, at den falske Bovreuil, d. v. s. Lavarede, i Virkelig-

heden var den rigtige Bovreuil, og at den virkelige Bovreuil var Lavarede og ikke hed Bovreuil. Men dernæst var den ogsaa af stor Nytte for Lavarede med Hensyn til hans Forsvar. Den Fare, som han allerede troede var overstaaet, dukkede nu op igen og var langt mere truende end nogen Sinde før.

Medens alt dette foregik, var Kaptajn Kaßler, Skibets Fører, imidlertid atter kommen om Bord. Han havde givet Ordre til Afgang, og „Lorraine" var nu underbejs med begge de to Herrer Bovreuil, baade den falske og den ægte, om Bord.

Den ulykkelige Bovreuil, den ægte Bovreuil altsaa, var bleven forfulgt af alle Ulykker i Bordeaux. Da man tog ham ud af Kassen, havde han for det første maattet betale en Billet fra Paris til Bordeaux for sig selv, og dernæst havde han maattet betale Transporten af Kassen til Bordeaux og tilbage til Paris. Han havde tabt sin egen Billet, og der var ikke en Sjæl, der troede paa hans Kroniker om, at han havde haft nogen. Alt dette havde han maattet betale, mens han bandede og udstøote de forfærdeligste Trusler og Eder mod Lavarede.

Han troede allerede, hele Affæren var ordnet med dette Pengetab. Han vilde allerede styrte ned til Havnen for maaske endnu at naa Damperen. Han opdagede, at han tog mægtig fejl.

Jærnbaneselskabet havde ganske vist ikke mere at forlange af ham, men nu kom Toldvæsenet. Forelaa der ikke her et Smuglerforsøg? spurgte man. Dernæst kom Politiet. Forelaa der ikke her et Forsøg paa Bedrageri? Der maatte en Retssag ud af dette. Den Slags Forseelser skulde ikke saadan gaa upaatalte hen.

Bovreuil, der var bange for at komme for sent til Damperen, og som hørte om alt, hvad der truede ham, saa sit Snit til at forsvinde. Saa styrtede Gendarmerne og Politibetjentene efter ham. Man skreg. Man fløjtede. „Stop Tyven! Grib ham!" Det blev en hel Klapjagt. Nede ved Havnen greb en Gendarm ham. Han væltede med et Næveslag Gendarmen. Han rendte et Par Toldassistenter, der vilde gribe ham, omkuld. Men ude paa Havnemolen kunde han ikke naa længere. Der greb man ham og førte ham i Triumf tilbage. Saa blev han sat i Arrest og anklaget for Flugtforsøg og Vold mod Politiet. Paa den Maade gik hele den Dag. Bovreuil var ved at faa Apopleksi, hver Gang han kom til at tænke paa Lavarede.

Endelig kom en Politiassistent til Stede, der tog det første Forhør over ham. Efter at dette var endt, telegraferede Politi-

assistenten til Paris for at skaffe sig nærmere Underretninger om, hvem og hvad denne Bovreuil var.

„Meget rig Mand. Børsspekulant og indflydelsesrig" lød det telegrafiske Svar. Kort efter, at dette Telegram var indløbet, kom et nyt. Det kom fra det Syndikat af Panama-Aktionærer, som Bovreuil repræsenterede, og Syndikatet forlangte ham sat paa fri Fod, garanterende alle Mulkter og Omkostninger ved Sagen. Man lod ham altsaa slippe med at betale en stor Bøde til de fattiges Kasse i Byen, desuden en Mængde Omkostninger ved Sagen og en hel Række Erstatninger i Svie og Smerte til de Toldbetjente og Gendarmer, han havde givet Knubs eller havde væltet omkuld. Med de Udgifter, han havde haft i Forvejen til en ny Billet og til den fordømte Kasses Transport fra Paris til Bordeaux og fra Bordeaux tilbage til Paris, blev det i det hele tre Tusinde Francs.

Det var en Smule pebret.

Med et Suk, en undertrykt Ed og Harme i Hjertet betalte Hr. Bovreuil.

Man husker, at Miss Aurett havde bedt Lavarede om at spørge Bovreuil, hvorledes han var naaet til Santander, og Bovreuil havde straks fortalt sine Oplevelser. For hvert Uheld, der var mødt ham, for hver Bøde, han havde betalt, og hver Udgift, han havde haft, fraadede og rasede han vildere, medens Lavarede og de andre var ved at dø af indvendig Latter over Aagerkarlens Ulykker. Til sidst fortalte han om, hvorledes han med Møje og Besvær var naaet til det Tog, der fra Bordeaux gik til Santander, og hvorledes han i sidste Øjeblik var kommen om Bord. Men da han atter paastod, han hed Bovreuil, brast hele Selskabet ud i en vild Latter. Det var for meget for den elendige. Han gebærdede sig som en rasende, og han begyndte at fornærme de omkringstaaende. Alle de andre lo og trak paa Skuldrene ad den gale Mand. Men da han ogsaa fornærmede Sir Murlyton, blev det denne for morsomt. Hans lange, flade Haand susede gennem Luften, og i næste Sekund havde Hr. Bovreuil, den udmærkede og fortræffelige Hr. Bovreuil, faaet en af de varmeste Lussinger, der nogen Sinde er uddelt her paa denne syndige Jord.

„Den Fyr," sagde Sir Murlyton, „den Fyr har vovet at fornærme mig i min Datters Paahør. Shocking!"

Bovreuil var gaaet baglængs ved Lussingen. Han havde

bogstavelig sat sig ned. Nu laa han paa Ryggen paa Skibsdækket og gned sig. Hans Ansigt var rødt som en Tomat.

„O!" skreg han, „o, ogsaa han er imod mig. Og jeg, som troede, han var min allierede! Men er da denne fordømte Lavarede den skinbarlige Satan selv. O, den Bandit, den Røver!"

„Skæld ikke paa Hr. Bovreuil," sagde nu Miss Aurett, „kan De ikke se, Hr. Lavarede, at Hr. Bovreuil netop er i Færd med at tale med Styrmanden om, paa hvilken Maade man skal hjælpe Dem."

„Han — hjælpe mig — store Gud!"

Af Forfærdelse var Bovreuil i eet Sæt paa Benene.

Lavarede stod netop og talte med Styrmanden om, hvad man vel skulde stille op med den stakkels forrykte Mand.

Hvad skulde man i Virkeligheden gøre? „Lorraine" var nu ude i rum Sø, og man kunde jo ikke kaste den arme Djævel i Søen. Styrmanden og Lavarede havde talt med Kaptajn Kassler om Sagen, og man var bleven enig om, at det var bedst, den gale Mand af Hensyn til de andre Passagerers Sikkerhed blev spærret inde i Skibets lille „Sygekahyt" om Natten. Ingen vidste dog, hvornaar han atter fik et Anfald af Raseri. Han kunde saa spise sammen med Matroserne paa Skibet, og for at han kunde gøre nogen Nytte for den Mad, han spiste, kunde man jo sætte ham til at lempe Kul og Aske nede i „Fyrgraven" sammen med Fyrbøderne. Der er om Bord paa en stor transatlantisk Damper altid Brug for en Haandsrækning nede i Fyrgraven, og den gale Mand saa jo ud til at være ved gode Kræfter.

Lavarede kom hen til Gruppen, hvor Bovreuil netop havde rejst sig op efter Sir Murlytons Lussing. Han gav sig med det mest koldblodige og ondskabsfulde Smil til at fortælle Hr. Bovreuil, hvilken Skæbne man havde tiltænkt ham, og hvilket Arbejde der ventede ham.

Bovreuil var ved at revne af Raseri, da han hørte Lavaredes Meddelelse.

„Naa," sagde Styrmanden, „han tager det paa den Maade. Ja, det skal vi lige godt snart saa kureret ham for."

„Nej! Nej! Nej!" brølede Bovreuil. „Nej, jeg vil ikke ned i Fyrgraven. I skal ikke have Lov til at smide mig ned mellem Fyrbøderne. Jeg er Passager. Jeg har min Billet. Jeg vil have min Kahyt. Det er mig, der er Bovreuil. Jeg har Penge nok paa mig. Se her, se her."

Og han trak en Tegnebog frem, der struttede af Pengesedler.

En af Matroserne sprang i samme Øjeblik frem og rev Tegnebogen fra Bovreuil og rakte den til Lavarede.

„Det er naturligvis Deres Tegnebog, Hr. Bovreuil," sagde han til Lavarede.

Lavarede gjorde en afværgende Haandbevægelse.

„Lad ham beholde den forelobig," sagde han. „Hvis vi tager den fra ham, kan han let faa et nyt Anfald af Galskab. Maa jeg kun bede Dem konstatere, mine Herrer, at min Billet befinder sig i Tegnebogen."

Miss Aurett og hendes Fader saa med et tilfreds Blik paa hinanden. Et Sekund havde de været bange for, at Lavarede skulde være bleven tvungen til at begaa en uhæderlig Handling. Men Lavarede var kommen lykkelig over dette farlige Skær. Han drev drøje Lojer med sin Fjende, men han bestjal ham ikke.

Der er syv Dages Sørejse fra Santander til de azoriske Øer, og „Lorraine" gik sin Kurs. Den ulykkelige Bovreuil havde aldeles ikke Kræfter til at kunne holde en hel Uge ud i en stor Dampers Fyrgrav. Til en Begyndelse rasede og bandede han. Man tog først ingen Notice af det, men da han blev ved, blev man ked af hans Spektakler og gav ham et Par iskolde Styrtebade. Det hjalp paa Fyren; han blev bange og tav stille. Allerede den tredje Dag var han bleven roligere, og det haarde Arbejde med at lempe Kul og grave Aske ud havde gjort ham saa træt og mør, at han kun kunde gispe sine Eder frem. Naar han nu saa en af Skibets Officerer, var han saa bange for atter at faa „den kolde Straale", at han end ikke vovede at mukke eller fremsætte den ringeste Beklagelse.

Efter tre, fire Dages Forløb indsaa han det aldeles haabløse i at gøre videre Ophævelser, og ved at uddele rigelige Drikkepenge og Gaver til sine nye Kammerater mellem Fyrbøderne og Maskinisterne lod disse ham slippe for at arbejde. Han kunde saa krybe hen i en Krog af Kulrummet og lægge sig paa en Bunke gamle Sække. Den forfærdelige Varme, Osen fra Maskinen og Kulstøvet var ham dog for uudholdeligt. Hans Lunger var ikke vante til en saadan Luft. Han bad derfor bønligt, om man vilde forskaane ham for at være nede i Maskinrummet, og Lavarede, hvem han stadig sendte Blikke, der lynede af Ondskab, var selv den, der bad for ham hos Styrmanden. Paa Lavaredes Forbøn fik Bovreuil ogsaa Lov til at slippe for at være nede i Maskin-

helvedet. Han tilbragte nu det meste af Dagen i „Sygekahytten" og fik et Par Timer hver Dag Lov til at trække frisk Luft paa Dækket.

„Han maa gerne komme op paa Dækket," sagde Kaptajnen, „men han har at holde sig mellem Matroserne forude. Jeg vil paa ingen Maade taale, at det forrykte Menneske viser sig mellem Passagererne. Han kan jo finde paa alle mulige Ulykker," sluttede han.

Nede i Maskinrummet var man for øvrigt allerede bleven en Smule bange for ham. Undertiden kunde han se saa rasende ud, at man frygtede, han kunde anrette en Ulykke. „Blot han gaar hen og drejer paa en eller anden Hane, kan han faa et Rør eller en Kedel til at eksplodere," sagde man. Kaptajnen havde indset det rigtige og berettigede i denne Frygt, og han havde beordret, at man skulde lægge den arme Agerkarl i Jærn.

„Læg ham i Lænker," sagde Kaptajnen, „og pas godt paa ham, lige til vi kommer til Azorerne. Naar vi kommer dertil, overgiver vi ham til det portugisiske Politi. De kan saa aflevere ham til den franske Konsul i Ponte Delgade paa Øen San Miguel. Det maa saa blive hans Sag at vende tilbage til Frankrig med det første, det bedste Skib."

Lavarede var meget fornøjet ved Udsigten til, at hans Fjende blev sat i Land og sendt tilbage til Frankrig. Han bad dog Kaptajnen om at forskaane den arme, gamle Mand for Lænkerne, og Kaptajnen gik ind paa det.

„Naa, saa lad ham da slippe for det, men lad i hvert Fald en af Matroserne bestandig have et vaagent Øje med ham. Og hvis han gør det mindste Brøl, saa giv ham straks Haandjærn og Spændetrøje paa."

Bovreuil fik af Matroserne alt at vide om, hvad man tænkte at gøre med ham. Hans Snedighed vaagnede. Han indsaa, at han denne Gang var den svagere Part, og at han maatte bøje sig for Magten, hvis han ikke vilde lide endnu flere Ubehageligheder — og han bøjede sig. „Min Tur kommer vel ogsaa," tænkte han. Men man kan forstaa, hvilket Fond af Had han efterhaanden samlede i sit Hjerte mod denne fordømte Lavarede, og man kan forstaa, hvor det kogte og sydede i ham af Raseri, hver Gang han fra Matroslukafet paa Forskibet saa ned paa Agterdækket. Dernede sad Hr. Lavarede behageligt og lod sig tilvifte Køligheд, røg sin fine Cigar og lod Opvarteren bringe sig

en forfriskende Trik. Her oppe sad han og svedte og bandede, og saa var det dog ham, ham, den virkelige, ægte, uforfalskede Bovreuil, der havde betalt den andens Plads.

Hans Strube snørede sig sammen. „Saa gid da Jorden maatte revne!"

Men Jorden revnede ikke, og Hr. Lavarede syntes at nyde Skibets Komfort og Behageligheder med den bedste Appetit og den største Sindsro. Han kunde ikke nægte, at Rejsen var begyndt godt for ham. Nu var man midt ude i Atlanterhavet, og der var virkelig særdeles gode Udsigter til, at han skulde naa over til Amerika uden at have gjort Brug af de 25 Centimer, han endnu havde i Lommen.

Sir Murlyton kunde ikke nægte ham sin Anerkendelse. Han maatte ved sig selv indrømme, at Lavarede indtil nu havde klaret sin vanskelige Affære med Glans. Men han var et Menneske, der vidste, hvor lidet man i denne Verden kan opnaa uden Penge, og hvor kort man naar, naar Lommen er tom. Han var derfor endnu ikke et eneste Øjeblik i Tvivl om, at der ikke vilde gaa ret lang Tid, før der vilde vise sig uoverstigelige Hindringer for Lavarede, saa denne maatte opgive Legen og erklære, at han havde tabt.

Den 4de April befandt Damperen „Lorraine" sig ud for Øen „Flora", den nordligste af de Øer, der danner Øgruppen Azorerne. Det er ved denne Ø, at enkelte af de store transatlantiske Dampere gør et Ophold for at tage Vand, Kul, frisk Proviant og nu og da en enkelt Passager om Bord. „Lorraine" plejede ellers ikke at gaa ind til Øen „Flora", men denne Gang havde man faaet indtrængende Telegram om at anløbe Øen for at tage en Passager om Bord; han var Guvernør og meget højstillet Embedsmand i en Republik i Mellemamerika.

Dette forklarede „Lorraine"s Styrmand til Lavarede, da denne spurgte ham om, hvor lang Tid Damperen vilde blive liggende ved Øen.

Lavarede stod ved Rælingen og talte med Miss Aurett. Han var ved at give hende en lille Beskrivelse af disse Øer, der ligger saa ensomt midt ude i Atlanterhavet.

„Der findes næppe en skønnere og mere velsignet Plet paa Jorden end disse smaa Øer," forklarede han. „Navnet betyder egentlig: 'Øerne, hvorfra man har den vide Udsigt', deraf det portugisiske Navn 'Azor', og der er vel heller intet Sted, hvorfra man ser saa vidt ud over Havet. Desuden har Øerne en Ejen-

dommelighed. De er de eneste Steder paa Jorden, hvor der ikke lever giftige Dyr. Man tror endog, de ikke kan leve her. Dog har man fulgt den berømte Geograf Vivien de St. Martins Raad ikke heller at forsøge paa, om de kan leve her. Men jeg keder Dem vist, Frøken, med mit geografiske Foredrag."

„Tværtimod," svarede Miss Aurett og lo, „bliv ved. Jeg vil gerne høre mere."

Lavarede fortsatte.

„Som De vil, Miss Aurett. Men lad os saa tage det saa let som muligt. Der er 9 Øer, ved De, og de hedder: San Miguel, Terceira, Piro, Fayol, San Jorgo, Graciosa, Flora, Santa Maria og Corvo, og de er beboede af omtrent 300,000 Mennesker. Befolkningen er næsten hvid. I hvert Fald er dens Hudfarve lysere end den, Befolkningen i de sydligere portugisiske Provinser, f. Eks. Algarve, har, og de har en kulsort og næsten funklende Haarvækst. De fleste er smukke og velskabte. Kvinderne faar mange Børn, og man henregner Befolkningen til den Race, der ogsaa bebor de andre tre saakaldte 'afrikanske Ogrupper': Madeira, de Cap Verdiske Øer og de Kanariske Øer. Man kalder Øerne afrikanske, skønt de i Virkeligheden ligger nærmere ved Europa end ved Afrika.

Af rent Blod er Racen ingenlunde. Egentlig var det Arabere, der sejlede ud og erobrede Øerne og bosatte sig paa dem. De medbragte deres ædle og fine Kultur, og de forstod at opdyrke Jorden, saa den gav rige Fold. Saa kom Portugiserne og erobrede Øerne fra Araberne, og de to Racer blandedes. Senere kom endnu en tredje Folkerace til. Det var Flamlændere, der var udsendt af Karl den Tristiges Moder, Isabella af Bourgogne, for at dyrke Vin. Øerne tilhørte den Gang Isabella af Bourgogne, som havde faaet dem til Gave af sin Broder, Kong Edvard. Flamlænderne blandede sig nu med den tidligere Befolkning og bragte deres friske Blod og lysere Hudfarve med ind i Racen. En lang Tid kaldte man endog Øerne for: De Flamske Øer. Senere faldt Øerne tilbage til Portugal, og Portugiserne praler endnu bestandig med, at det er dem, der har opdaget Øerne. Dette er dog slet ikke sandt. Paa gamle italienske Kort kan man se, at Øerne allerede var bekendte for Italienerne i det 14de Aarhundrede. Man kaldte dem den Gang for Medicis Øer, et Navn, man gav dem efter den rige florentinske Familie Medici."

Miss Aurett morede sig meget ved at lytte til Lavaredes For-

tælling, medens den store Damper langsomt gik ind mod Øen Floras Red. Det gaar ikke hver Dag paa, at en transatlantisk Damper løber ind til Øen, og en vældig Menneskemængde havde derfor forsamlet sig for at se Damperens Ankomst. Desuden vidste man jo, at en meget fornem og højstaaende Personlighed skulde gaa om Bord. Nysgerrigheden efter at se ham var saa stor, at hele Øens Befolkning, alt hvad der blot kunde krybe eller gaa, var paa Benene for at se ham.

Hvem var denne Don José de Courramazas y Miraflor? Paa Øerne vidste man, at han var Fætter til en kvindelig Slægtning af den Guvernør, der regerede Øerne i Portugals Navn. Hvordan han var Fætter til hende, var der ingen, der vidste, og hvordan denne Dame igen var Slægtning til Guvernøren, var der heller ingen, der anede noget om. Man vidste kun, at Øerne regeredes af Guvernøren, at Guvernøren regeredes af den omtalte kvindelige Slægtning, og at denne kvindelige Slægtning igen regeredes af Don José de Courramazas y Miraflor. Altsaa maatte han være en saare mægtig Mand, som man maatte have stor Respekt for. Hvem han ellers var, vidste ingen. Man vidste kun, at han var født i Columbia, at han havde været indviklet i en Række Eventyr og mere eller mindre mystiske Historier, og at han senere var bleven først Borger i Republikken Venezuela, siden i Republikken Costa Rica i Mellemamerika. I dette sit nye Fædreland var han bleven Partigænger hos en „General", og da denne „General" som alle andre „Generaler" i Mellemamerika havde gjort Revolution, fulgte han ham. Der er i Staterne i Mellemamerika i Regelen Revolution tre à fire Gange om Aaret, og næsten alle Revolutioner lykkes. Besynderligt nok lykkedes dog ikke denne „General"s Revolution, og baade han og hans Ven Don José saa sig desværre nødt til at tage en lille Affikker til Europa. Man ved aldrig, hvad Sejrherrer kan finde paa i deres Overmod.

Som saa mange andre amerikanske Eventyrere var Don José først taget til Paris. Hvad han der foretog sig, vil man snart faa at vide. Senere hen var det, han kom i Tanker om, at han havde den omtalte Kusine nede paa Azorerne; han tog ned til hende, slog sig ned der, fandt Behag i Omgivelserne og besluttede at blive der indtil videre. Han havde haft haardt Arbejde i Paris — vi skal ret snart faa at se, hvad det var for en Slags „haardt Arbejde", han havde haft, og nu trængte han til at udhvile sig og til at vente paa bedre Tider.

Disse „bedre Tider" viste sig virkelig. Der var sket en ny Revolution i Costa Rica, Don Josés gamle Venner og Slagsbrødre havde sejret denne Gang, og nu var det Modstandernes Tur at tage Billetten til Europa. Don Josés Ven „Generalen" havde naturligvis faaet travlt med at skaffe alle sine gamle Venner rige og fede Embeder — enhver har sin Tid, som man siger — og hvad Don José angik, var der tilfaldet ham som hans Part en god Post. Han var bleven udnævnt til Guvernør for Provinsen Cambo. Han havde straks telegraferet dette til Costa Ricas Gesandt i Paris, og det var denne, der havde anmodet „Lorraine"s Rederi om at lade „Lorraine" gaa ind til Azorerne — for gode Ord og en meget høj Betaling naturligvis — og der tage den nye „Gobernador" om Bord. Dette gjorde „Lorraine" altsaa, og man kan forstaa, hvilken Respekt Azorernes Befolkning kom til at nære for Don José, da den saa, at den store franske Damper gik ind til Øerne alene for hans Skyld.

Man ved nu forelobig, hvem denne nye Passager om Bord paa „Lorraine", Don José, er. Man vil snart faa mere at vide om ham.

Fra „Lorraine"s Dæk saa man, da Skibet havde lagt til ved Kajen, Don José komme spadserende ned til Havnen, ledsaget af en hel Æresgarde. Mængden ledsagede ham lige til Landgangsbroen, som var kastet i Land fra Damperen.

Don José y Miraflor hilste først paa Skibets Kaptajn. Derpaa henkastede han fornemt et Par Hilsener til Skibets Passagerer og vinkede derpaa nedladende til Guvernøren, den omtalte „kvindelige Slægtning" og til den forsamlede Folkemængde.

Da denne fornemme Abekat var kommen om Bord, var der for „Lorraine"s Kaptajn endnu kun een Affære at afgøre. Det var at faa den forrykte Bovreuil, eller, som man troede, han hed, og som man kaldte ham, Lavarede sat i Land. Men det første, man fik at vide om Bord, var, at der for Tiden ingen fransk Konsul var paa Øerne. Den sidste Konsul var rejst bort, og den nye var endnu ikke ankommen. Imidlertid var der en indfødt Kobmand, som havde overtaget at bestyre det franske Konsulat saa længe, og han var netop i Guvernørens Selskab, da denne ledsagede Don José om Bord.

Kaptajn Kassler fik fat i ham.

„Kan De ikke," sagde han, „skille os af med et forrykt Men-

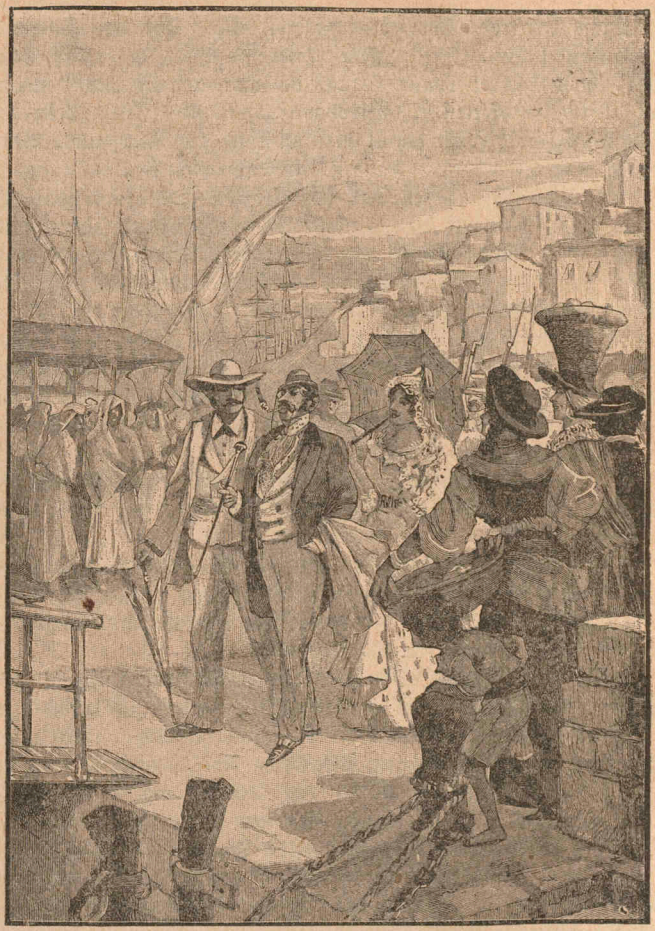

Don Josés Ankomst.

neske, vi har her om Bord, og som vi vil have sendt hjem til Frankrig. Manden er gal."

Den midlertidige Konsul skar en Grimasse.

„Hvad i Alverden vil De have, Hr. Kaptajn, jeg skal stille op med en gal Mand her paa Øen?"

„De maa passe paa ham og saa sende ham hjem ved første Lejlighed."

Den dovne Konsul saa allerede i Aanden, hvilken Ulejlighed han vilde faa. For enhver Pris vilde han undgaa dette. Hvad brød han sig om at være Konsul uden for Titelens Skyld. Han svarede altsaa:

„Det kan jeg aldeles ikke have med at gøre. Det har jeg for det første ikke Penge nok til i Konsulatskassen, og for det andet ved jeg aldeles ikke, hvornaar jeg kan faa Manden sendt hjem. Det er meget sjældent, der er Skibslejlighed her fra Øerne til Frankrig. Der maa betales for ham, han skal passes, plejes og overvagtes. Han skal spærres inde, men vi har intet Galehus her paa Øen. Det vil være meget bedre, at De beholder ham om Bord, til De kommer til Deres Bestemmelsessted. Og kan De ikke blive af med ham der, saa vender De jo dog tilbage til Frankrig. De er jo i hvert Tilfælde sikker paa at være tilbage i Bordeaux inden saa og saa lang Tid. Vi ved her paa Øerne ikke, hvornaar vi kan blive af med ham, og hvornaar vi har Forbindelse med Frankrig. Det er derfor bedst, han bliver om Bord hos Dem. Jeg vil ikke have noget med Fyren at gøre."

Kaptajnen forstod godt, at Konsulen ikke gad have med Sagen at gøre, men han forlangte dog stadig at ville sætte Bovreuil i Land.

„Saa sætter jeg ham uden videre i Land her, og saa kan det portugisiske Politi tage sig af ham. Det er vel dets Pligt."

Don José, der havde set den ynkelige Bovreuil staa skælvende af Skræk ved Udsigten til at blive sat i Land her, traadte nu hen til Kaptajnen.

„Undskyld, Senor Capitane, men det portugisiske Politi kan virkelig ikke tage sig af denne Affære. Men maa jeg foreslaa Dem noget andet?"

„Hvad vil De foreslaa mig?"

„Jeg vil tage denne ulykkelige under min Beskyttelse, og jeg vil tage mig af ham og sørge for ham, saa længe Overfarten varer."

Don José slog naadigt og majestætisk ud med Haanden.

„Hvad vil det sige, at De vil tage Dem af ham?" spurgte Kaptajnen.

„Jeg antager ham som min Overkammertjener."

„Naa saaledes, De vil altsaa ogsaa sørge for hans Kost og Forplejning om Bord?"

„Fuldstændig, Hr. Kaptajn."

„Men er De ikke bange for ham, naar han faar sine Vanvidsanfald og bliver rasende?"

„Jeg haaber, det værste er overstaaet, og skulde han ogsaa faa et Anfald til, saa ved jeg nok, hvordan jeg skal kurere ham."

„Men De kender ham jo slet ikke?"

„Aa jo. Jeg kender lidt til ham. Jeg har været sammen med ham i Paris, og han har vist mig et Par Tjenester. Nu vil jeg gerne vise ham Gengæld."

„Naa, gør som De vil. Men jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at De maa staa mig til Ansvar for alt, hvad han foretager sig om Bord, og alle de Ulykker, han kan finde paa at anrette. Jeg haaber ikke, De vil komme til at fortryde Deres Godhed mod det gale Menneske."

Kaptajnen drejede sig om paa Hælen og gik op paa Kommandobroen.

Dampfløjten lød. Landgangsbroen blev halet om Bord. Og efter at der var udvekslet endnu nogle Hilsener med Land, gled „Lorraine" stolt ud paa Atlanterhavet og fjernede sig hurtig mere og mere fra de smaa Øer.

Hr. Lavarede havde i Tavshed været Vidne til Optrinet mellem Kaptajn Kassler, Don José og Bovreuil. Han havde set, hvorledes de to sidste havde udvekslet megetsigende Blikke, og han blev nu gaaende tavs paa Dækket, forgæves brydende sin Hjerne med, hvad der vel kunde have formaaet Don José til at tage sig af Aagerkarlen. Hvad var der mellem disse to Mænd? Hvorfra kendte de hinanden?

Det var atter Miss Aurelt, der kom ham til Hjælp.

Med Kvindens fine Instinkt havde hun straks set, at der bestod en eller anden Hemmelighed mellem disse to Mænd. Da Don José gik om Bord, havde hun set, det havde givet næsten som et Ryk i ham af Overraskelse ved at se Bovreuil, og denne paa sin Side havde, da han fik Øje paa Don José, lagt Fingeren paa Læberne for at formane Amerikaneren til Tavshed. Uden at de to Mænd havde lagt Mærke til hende, havde hun et Øjeblik skjult sig bag Mesanmasten, og hun havde der hørt følgende lille Samtale, som hun straks berettede til Lavarede:

„Hvad for noget," sagde Bovreuil, „den 'fornemme Person', 'Lorraine' skulde have om Bord her paa Azorerne, var altsaa ingen andre end Dem?"

„Mig selv i egen høje Person," svarede Amerikaneren smilende. „Men, for Guds Skyld, ikke et Ord, om jeg maa bede. Hele min Fremtid, hele min Skæbne kan afhænge deraf."

„Jeg skal holde min Mund. Jeg skal ikke forraade Dem. De ved jo, jeg har adskillige Grunde til ikke at gøre det. Desuden er der endnu een Grund for mig til at være tavs, som De ikke kender. De kan være mig til Nytte, og jeg kan være Dem til Nytte. Det kunde altsaa ikke træffe sig bedre."

„Hvad ønsker De, jeg skal gøre for Dem?"

„Man vil absolut sætte mig i Land. Jeg har imidlertid den største Interesse i at blive om Bord. Det er mig aldeles magtpaaliggende. Tag Dem af mig, behold mig hos Dem, om det ogsaa skal være som Deres Tjener. Det er mig nok."

„Det er meget let. Det skal ske."

„Der er endnu eet. Her om Bord taaler man ikke, jeg kalder mig ved mit rette Navn: Bovreuil. Man vil absolut have, jeg skal hedde Lavarede. Nu ved De det."

„Godt! Altsaa: Hr. Lavarede!"

Bovreuil skar en Grimasse.

Don José holdt, hvad han lovede. Det var efter denne lille Samtale, som Miss Aurett belurede, at Don José hos Kaptajnen fik udvirket, at Bovreuil fik Lov at blive om Bord som hans, Don Josés, Tjener.

Lavarede havde lyttet nysgerrigt til den lille Englænderindes Fortælling. Meget klogere blev han dog ikke af den. Kun to Ting forstod han: at der maatte bestaa et hemmeligt Bekendtskab mellem disse to Mænd, uden at han vidste, af hvilken Art det var, og at han nu ikke længere havde blot een Fjende om Bord paa „Lorraine", men to, der var i Kompagni.

Og det forværrede naturligvis Situationen og gjorde hans Udsigter endnu mørkere, end de allerede i Forvejen var.

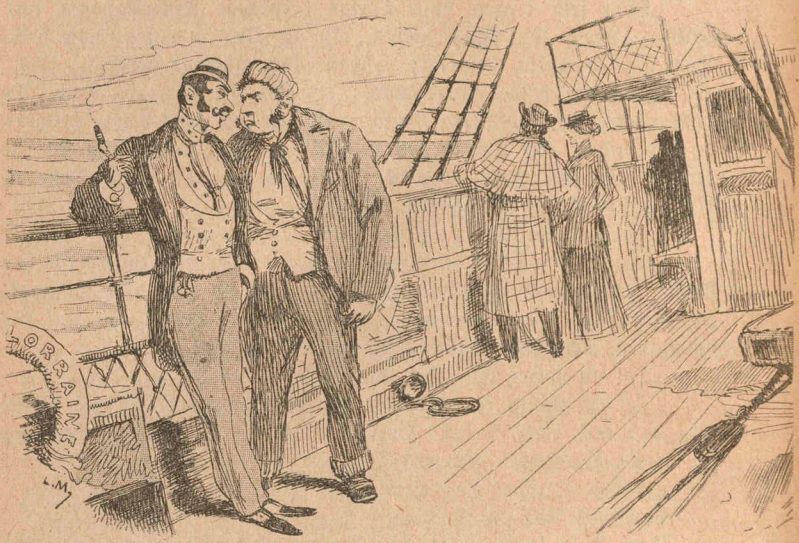

IV.

En Daabsfest under Ækvator.

Selv om Lavarede havde vidst Besked med, hvem og af hvad Beskaffenhed denne Don José y Miraflor var, havde det dog ikke kunnet berolige ham. Tværtimod.

Don José var, som vi allerede har sagt det, en af den Slags Eventyrere, der intet Fædreland har, men som bestandig farter Jorden rundt, bestandig er parate til at begaa en hvilken som helst Forbrydelse, blot det kan være til Indtægt for dem eller hjælpe dem frem paa den ene eller den anden Maade. Smaalige Hensyn kender disse Mennesker ikke.

Da Don José var kommen til Paris, havde han set sig i den bitre Nødvendighed at maatte skaffe Penge paa den ene eller den anden Maade. Den lille Kapital, han havde medbragt, var hurtig spist op. Hans Kredit var snart udtømt. Nu begyndte hans Forbrydelsers Række.

Til en Begyndelse havde han begaaet en Række Plattenslagerier hos de Landsmænd, han traf i Paris, men enten var disse ikke

rige, eller de lod sig ikke blokke i Længden, saa efter nogen Tids Forløb var ogsaa denne Kilde udtørret. Han fik derpaa en Del Understøttelser fra den før omtalte Slægtning nede paa Azorerne, men da ogsaa disse hørte op, saa han sig en Dag foran den Udsigt at skulle kastes paa Gaden.

Hans Kæltringestreger begyndte nu. Han kom ind i nogle obskure Spilleklubber, bedrog nu og da, lavede af og til Plattenslagerier, narrede i Kortspil og søgte paa alle mulige Maader at friste Livet. Da dette heller ikke gik i Længden, fordi han blev for godt kendt, gled han længere og længere ned ad Skraaplanet, og til sidst var han ude i det rent kriminelle.

Hans første Offer var et af disse Mennesker, der laaner mindre Summer ud paa kortere Tid og mod høje Renter, kort sagt en Aagerkarl. Dog, denne Aagerkarl arbejdede ikke med sine egne Penge. Han var kun Straamand for en anden og meget finere Mand, der dog holdt sig i Baggrunden. Denne finere Mand var ingen anden end vor Ven Bovreuil, den udmærkede Hr. Bovreuil, der til Stadighed havde mange Jærn i Ilden, men som var meget forsigtig for ikke at komme til at brænde sig paa Straffeloven.

Paa denne Tid kaldte Amerikaneren sig slet og ret Miraflor. Maaske var det hans virkelige Navn, maaske var det opdigtet, maaske var det Navnet paa hans Fødeby. Dette faar staa hen i det uvisse. En Dag var der imidlertid en af Miraflors Landsmænd, der spurgte Bovreuil, hvordan det gik med Don Miraflor, og Bovreuil svarede da:

„Aa, Deres Ven! Ja, hvis han bliver ved paa samme Maade, saa ender han i 'Mazas'."*)

Bovreuils Spaadom slog til. Det var Bovreuil selv, der lod ham melde til Politiet og lod ham anklage for Bedrageri og dømme ind i „Mazas". Men af dette Navn Mazas tog Don José sig et nyt Navn: Courramazas**). Han tog Navnet, fordi han for det første fandt det velklingende, og for det andet, fordi han virkelig i høj Grad havde Brug for et nyt Navn. Hans gamle var bleven en Smule for bekendt. Bovreuil var paa den Maade uden selv at vide af det kommen til at døbe Don José.

Her har man i korte Træk, hvem og hvad denne Don José de Courramazas y Miraflor var.

---

*) „Mazas" var Navnet paa et nu for nylig nedrevet Forbedringshus i Paris.
**) Courramazas betyder: at sidde i Forbedringshuset Mazas.

O. A.

Det var altsaa paa denne Maade, Bovreuil og Don José kendte hinanden. Man forstaar, at Bedrageren paa en Maade var afhængig af Bovreuil, men paa den anden Side havde Bovreuil ogsaa i høj Grad Brug for Don José. Den indbyrdes Afhængighed drev altsaa disse to Kavalerer i Armene paa hinanden, og mens „Lorraine", der nu laa paa den 30te nordlige Breddegrad, fortsatte sin Kurs ned mod Ækvator, satte Bovreuil sin „Ven" ind i den Situation, hvori han, Bovreuil, ved Skæbnens og Lavaredes Spil var kommen. Don José hørte nøje efter og sagde derpaa:

„Mens vi er her om Bord paa 'Lorraine', er der aldeles intet at gøre. Deres Fjender har endnu Overtaget. Imidlertid har jeg jo nu antaget Dem som min Tjener, saa for Resten af Rejsen lader man Dem vel være i Fred. Her har jeg ingen Magt. Men glem ikke, at i det Øjeblik, jeg sætter Foden paa Amerikas Jordbund, er jeg en mægtig Mand, der kan være Dem til stor Nytte, og De maa gerne regne paa min Tjeneste."

„Jeg vil være Dem meget taknemmelig," svarede Bovreuil.

„Vi har imidlertid endnu et lille Mellemværende," fortsatte Don José og skulede til Bovreuil. „Som De vil erindre, blev jeg af de latterlige franske Love dømt til nogle Maaneders Ophold i — i — i —, naa, kort sagt, i et større Hus, hvor den franske Stat holder Pensionat. Dette Ophold friede mig imidlertid ikke fra at være Deres Debitor. Jeg skylder Dem altsaa stadig Penge."

„Aa, naa, naa, lad os ikke tale om denne Bagatel nu," sagde Bovreuil forlegen.

„Da huskede De den desværre temmelig godt i Paris," svarede Don José. „De sendte mig et Par Udpantere paa Halsen. Det var af den Grund, jeg desværre maatte sige Farvel til det ikke videre gæstfri Paris."

Bovreuil skelede forlegent til Amerikaneren, der ubarmhjertigt fortsatte:

„Synes De ikke nu, det var bedst, om vi strøg dette lille Mellemværende?"

Bovreuil vred sig.

„Gud bevares," sagde han, „De kan vel forstaa, at jeg med Fornøjelse hæver denne Affære, men da Papirerne ligger i Paris —"

„Gør aldeles ikke noget," svarede Don José koldt. „Giv mig

blot en Kvittering for, at jeg intet skylder Dem. Det er tilstrækkeligt. Naa, vægrer De Dem?"

„Jeg vil give Dem den, naar vi er i Land."

„Saa bliver Historien Dem blot saa meget mere kostbar."

„Hvordan det?"

„Kan De ikke forstaa det. Det gælder om at skaffe Deres Fjende af Vejen. Ikke sandt? Nu vel; tror De ikke, det koster Penge?"

„Hvad er det, der koster Penge?"

„Vær nu ikke dum. Tror De maaske, at man, selv i vort Amerika, faar en Mand til at myrde denne Hr. Lavarede med et Par Revolverskud, uden at Manden vil have Penge for det?"

Bovreuil blegnede.

„Men jeg forlanger aldeles ikke, at man skal slaa Lavarede ihjel."

„Aa, bah, halve Forholdsregler duer ikke til noget. En død Mand er ufarlig, og jeg forsikrer Dem, at det er en daarlig Beregning af Dem at lade ham leve, denne Hr. Lavarede."

Don José viste her sin sande Karakter frem, og selv den gamle Aadselgrib og Aagerkarl Bovreuil veg tilbage i Afsky og Skræk. Sandt at sige, havde Hr. Bovreuil ikke nogen videre omfindtlig Samvittighed, men eet er det dog at begaa den Slags Kæltringestreger, som Lovene ikke kan ramme, og et andet er det at gaa helt uden for Lovene. At myrde sine Medmennesker, at drive dem til Fortvivlelse og Selvmord ved Stævninger, Processer og Udpantninger havde han aldrig veget tilbage for, men han veg tilbage, naar det gjaldt om at myrde dem med Kniv eller Revolver.

„Lorraine" nærmede sig nu Ækvator.

At passere Ækvator eller, som det hedder paa Sofolks Sprog, at passere Linien er bestandig en Anledning til stor Fest og muntre Løjer om Bord paa ethvert større Skib, hvad de fleste rejsende ved. Baade Lavarede og Sir Murlyton og hans Datter vidste god Besked hermed.

Man saa ogsaa nu, hvorledes alle Matroserne om Bord var i Færd med under mystiske Smil at træffe alle Forberedelserne til den saakaldte „Daabsfest", som saa mange har beskrevet og illustreret saa barokt og muntert.

„Det er dog en mærkelig Skik med en saadan Daabsfest under Ækvator," sagde Miss Aurett til Lavarede.

„Men denne Skik har Aldershævd for sig, Frøken," sagde

Lavarede. „Det maa undskylde den. Saa langt man kender tilbage i Fortiden, har den eksisteret. Der er endog mange, der tror, at det er en gammel Skik fra de hedenske Tider, som er bleven bibeholdt under nye Former. Nu er en Daabsfest under Linien bleven til de rene Løjer, men maaske har den været ganske anderledes i fjerne, svundne Tider. Da var det maaske de gamle, hedenske Søfarere, der, naar de sejlede over Ækvator, holdt en hedensk Gudstjeneste til Solens og Solgudens Ære."

Miss Aurett afbrød.

„Men naar man læser om Kristoffer Columbus's Opdagelsesrejse til Amerika," sagde hun, „finder man i ingen af Beretningerne fra denne Rejse nogen Meddelelse om, at man har fejret en saadan Daabsfest om Bord paa hans tre Skibe."

„Maaske ikke, Frøken Aurett, men der er dog en Mængde ældgamle Beretninger om, at saadanne Fester har fundet Sted. Jean de Lery, der i 1557 sejlede fra Honfleur til Brasilien, taler om en saadan Daabsfest under Linien som en ældgammel Skik, og den rejsende Louchu de Rennefort, der i 1688 skrev sin store 'Indiens Historie', beskriver i denne en saadan Daabsfest, og efter hans Beretninger at dømme er den allerede den Gang foregaaet paa akkurat samme Maade, som den nu foregaar om Bord paa alle Nationers Krigsskibe og Kosfardifartøjer."

Sir Murlyton blandede sig nu i Samtalen.

„Jeg tror, Hr. Lavarede har Ret," sagde han. „Jeg tror ogsaa, at denne ældgamle Ceremoni er bleven os overleveret af Normannerne. Naar jeg siger Normannerne, saa tænker jeg ikke paa de Folk, der nu bor i det franske Landskab Normandiet, og heller ikke paa de Normanner, der under Anførsel af Hertug Vilhelm Erobreren erobrede England. Jeg tænker paa de Normanner, der som frygtelige Sørøvere drev deres Hærværk paa de engelske og franske Kyster, særlig paa Kysterne ved Kanalen mellem England og Frankrig."

„Hvorfor tror De det?" spurgte Lavarede nu.

„Jeg grunder min Tro herom paa en gammel dansk Fortælling fra det 12te Aarhundrede. Paa den danske Kong Valdemar Sejrs Tid levede der paa Bjærget Kullen i Skaane en gammel Troldmand og Stjernetyder, der kaldtes for Kullemanden eller Kullebonden, og om ham berettes der, at han ikke tillod Skibene at sejle rundt om Kullens Forbjærg, uden at de havde opfyldt flere hemmelige Ceremonier, der i mangt og meget ligner

dem, man nu opfylder, naar man i vor moderne Tid sejler over Ækvator."

„Det er meget mærkeligt og interessant," sagde Miss Aurett. „Jeg har aldrig set en saadan Daabsfest, men jeg kan heller ikke sige, jeg bryder mig videre om at skulle være en af Hovedpersonerne i den."

„Det behøver De heller ikke at frygte for, Miss Aurett," sagde Lavarede. „Naar Deres Fader blot i Morgen betaler en lille Løsepenge for Dem til Matroserne, lader man Dem være i Fred. For øvrigt er det i Reglen altid een bestemt Person om Bord, man udpeger som Offeret, og som man driver Løjerne med. Det er en Person, som endnu aldrig har passeret Linien, og en saadan Fyr har vi netop om Bord."

„Hvem er det da?"

„Det er naturligvis den fortræffelige Hr. Bovreuil, ogsaa kaldet Lavarede. Jeg behøver kun at lade falde et Ord om det til Matroserne, og De skal se i Morgen, hvor den arme Djævel bliver døbt og dyppet, saa det kan forslaa."

Miss Aurett lo. Og dette Smil var afgørende for Lavarede, der for øvrigt glædede sig til at tage denne lille, private Hævn. Han havde næppe talt med Styrmanden om Sagen, før denne var enig med ham og sagde:

„Det er en Idé. Den forrykte Fyr vil ikke have nogen Skade af at blive ordentlig skruppet og dyppet i Morgen."

Næste Morgen greb derfor fire Matroser, der var udstafferede som Neptuns Sendebud og Adjutanter, den arme Bovreuil og trak af med ham trods hans forbitrede Skrig, Eder og Protester.

Som det er Skik og Brug, lukkede Skibets Officerer Øjnene for, hvad der nu skulde foregaa, og Bovreuils ynkelige Raaben om Hjælp rørte derfor ingen. End ikke Don José lod til at ville forsvare sin „Overkammertjener". I Grunden frydede han sig over Bovreuils Uheld. Det var Bovreuil, der i sin Tid havde faaet ham sat i Pariser-Tugthuset, og nu var det oven i Købet ikke muligt for ham, Don José, at faa Agerkarlen til at rykke ud med den omtalte Kvittering. Bovreuil havde vendt det døve Øre til hans Forlangende. Nu overlod han til Gengæld Bovreuil til hans Skæbne. „Lad ham have det saa godt," tænkte han.

Passagererne havde taget Plads agterude. Musikken satte i med en vældig Fanfare, der gik over til en Triumfmarch, hele

Skibet var i Oprør, og for alle var det Fest — for alle undtagen for den ulykkelige Bovreuil.

Ceremonierne begyndte nu. Først begyndte en livlig Geværeild, og derpaa viste Gud Neptun sig med hele sit Hof og sin Generalstab. Oppe i Vanterne hang Matroserne og kastede gule Ærter ned paa Dækket. Havguden bød galant Armen til sin Gemalinde — en gammel Matros i Skørter og med Tang og Klude, der skulde forestille Haar, paa Hovedet — og tog derpaa Plads paa sin Trone, en omvendt Sæbebøtte, der var stillet op ad Stormasten. Omkring ham grupperede sig hans Trabanter og Hoffolk, hans Hofastronomer og Spaamænd og Guden Amor, der fremstilledes af Skibsdrengen. Alle bar de fantastiske Kostumer og mægtig lange, forlorne Skæg.

Havguden rejste sig nu i al sin Majestæt og bekendtgjorde i en værdig og højtidelig Tale, der henvendtes baade til Matroserne og Passagererne, at han i sin faderlige og ubegribelige Godhed havde besluttet at save Hovedet af dem for i Fremtiden at befri dem for Hovedpine og skære Arme og Ben af dem, for at de aldrig mere skulde blive besværede med nogen Slags Gigt. En for en blev derpaa hver af Passagererne ført frem for Gudens Trone af fire Matroser. Man lod et Pengestykke glide ned i Gudens Haand, og efter at Neptuns Hofmarskal havde besprøjtet hver Passager, der viste sig, med Eau de Cologne, var denne Del af den komiske Fest forbi.

Da dette var forbi, kom Turen til vor Ven Bovreuil. Han troede, han skulde slippe for lige saa godt Køb som de andre, og da han nu saa baade Matroser og Passagerer slaa Kreds om sig, betragtede han dem med baade Engstelse og Forbavselse. Der stod i forreste Række Lavarede og lo af ham, saa han havde Taarer i Øjnene, og der stod selve den værdige og ellers saa urokkelig alvorlige Sir Murlhton med sin Tærter ved Armen og kunde ikke lade være med at le. „Fordømt," tænkte Bovreuil, „ti Gange fordømt vil jeg være, om jeg aner, hvorfor de Mennesker staar der og ler af mig." At der forestod ham noget frygteligt, var han forberedt paa. Han saa sine Fjender le, og det er altid et uhyggeligt Tegn, naar ens Fjender ler af en. Han følte en frygtelig Angest komme over sig, og han vilde med Magt slide sig løs fra sine Bevogtere. Men de holdt ham som i fire Skruestikker, de lod ham ikke komme løs, men trak ham hen til en stor Balle, der var omgiven med Draperier af gamle Signalflag og dækket med Bræder og Tøjer.

De fire Drabanter tvang ham ned paa disse Bræder. Han forsøgte at rejse sig, men de klemte ham ned igen. Og nu mødte fire andre af Havgudens Drabanter frem. To greb ham ved Armene og Hovedet, de to andre ved Benene, og de holdt ham saa fast, at han ikke kunde røre et Lem. Hans Tunge klæbede næsten fast i Ganen af Skræk.

En af Drabanterne greb nu et mægtigt Spiger, holdt den spidse Ende af det ned mod Bovreuils Hoved og svang af alle Kræfter en tung Jærnkolle, som om han vilde drive Spigeret ind i Bovreuils Hjerneskal. Under alle andre Omstændigheder vilde Bovreuil have forstaaet, man drev Løjer, men i den Rædsel, Skræk og Forvildelse, hvori han befandt sig, som han sad der paa Ballen og saa de mange skadefro Ansigter omkring sig og tillige erindrede, hvordan alle havde været ham paa Nakken lige fra det første Øjeblik, han satte sine Fødder paa denne forbandede Damper, var han ikke længere i Stand til at rede sine Tanker ud fra hverandre. Og da han nu saa Spigeret og Jærnkollen, troede han sig fortabt. Han udstødte et hjerteskærende Skrig, der besvaredes med de andres Haanlatter. Matrosen svang Kollen og huggede til. Bovreuils Hjerneskal holdt, men Spigeret blev til en Klump. Det var nemlig lavet af Brød, der var rullet og derpaa malet sort som Jærn.

En skraldende Latter hilste denne Opdagelse, og Bovreuil, der mærkede, at man paa den blodigste Maade havde drevet Spas med ham, blev aldeles vanvittig af Raseri. Han saa paa Lavarede med et Blik saa ondt og hadefuldt, at det maaske havde kunnet faa Lavarede til at blegne, hvis han havde bemærket det. Men han var netop i Færd med at fortælle en Historie til den unge Englænderinde, og denne Historie maatte sikkert være meget morsom, thi Miss Aurett lyttede efter med rødmende Kinder og Munden halvt aabnet til et venligt Smil.

Bovreuils Pinsler var dog endnu langt fra til Ende. Der ventede ham noget langt værre. En anden af Havgudens Drabanter nærmede sig nu med to uhyre Knibtænger.

„Jeg har af Havguden faaet Ordre til at rykke Tænder og Negle ud paa Delinkventen," sagde han højtideligt.

Og han kastede sig over den arme Bovreuil og trak — Støvlerne af ham.

En tredje Drabant kom med en frygtelig Sav og truede med at ville save Hovedet af ham. Han nøjedes dog med at give

Bovreuil nogle dygtige Rap over Ryggen med den Snor, der strammede Savbladet.

Bovreuil var nu helt sunken sammen. Han vidste næppe ganske klart, hvad der foregik omkring ham, og han gjorde ingen Modstand, da man med en Pensel og Farve malede ham sort og hvid i Ansigtet som en Klovn.

Da dette var sket, slap hans Plageaander ham et Øjeblik. Han troede allerede, at hans Lidelser nu var forbi, og han rejste sig for at styrte bort og komme i Frihed. Hans Bødler havde forudset dette. Næppe havde han rejst sig, før man trak de Bræder væk, der dækkede Ballen; man gav ham et Stød for Brystet, og den fortræffelige Hr. Bovreuil gik baglængs, satte sig lige ned i Ballens Indhold og fik sig et Bad. Men hvilket Bad var det ikke!

Man havde fyldt Ballen med al mulig Slags flydende Affald. Der var gamle Rester af Tjære og Malerfarve, der var Madlevninger, Sovserester, Salt og Peber, Olie og Fernis, alt, hvad man havde haft ved Haanden om Bord paa Skibet, og denne ubestemmelige Grød havde man med Sovand og Klister spædt op til at blive en tyndtflydende, gullig, klæbrig og ildelugtende Masse. I dette Bad faldt Hr. Bovreuil nu ned, hvæsende, sprutttende, nysende, mens Vællingen slog sammen over ham.

Forgæves greb han med begge Hænder i Ballens Kanter for atter at komme op. Med Jærnhænder holdt Neptuns Drabanter ham nede og dyppede ham ned i Sovsen Gang efter Gang. Og nu satte man en af Skibets Brandpumper i Gang. Man lod endelig Offeret slippe op af Ballen og rettede saa Pumpens Straale imod ham. Matroserne, der sad oppe i Vanterne, havde taget Brandspande med Vand med sig. De omkringstaaende greb Spande og Øsekar, fulde af Vand, og hvorhen saa Bovreuil vendte sig, styrtede Vandet ned over ham. „Vadsk ham!" „Dyp ham!" „Døb ham!" Fra alle Kanter skreg man. I dette Øjeblik troede Bovreuil for Alvor, at han var bleven aldeles vanvittig. Skummende, rasende, vaad som en druknet Mus, stønnende af Raseri styrtede han bort. Hans Ansigt var en Kage af Farve og Snavs, hans Haar var bleven til en indfiltret Klump, hans Klæder var dyngvaade og klæbede til Kroppen. Halvblind, halvkvalt søgte han som et jaget Dyr at komme bort, væk, af Sted fra disse forfærdelige Mennesker.

Rundt omkring ham lo alle som besatte. Selv den alvorlige

Daabsfesten.

Sir Murlyton tog Del i den almindelige Lystighed. Og imens blev Vandet ved med at styrte ned over Bovreuil. Skibslægen opmuntrede selv Matroserne.

„Det var Ret! Hæng i! Det er en udmærket Kur mod Galskab! Det er en stor Tjeneste, I beviser den ulykkelige! Bliv bare ved!"

Matroserne lod sig det ikke sige to Gange. Men alt har en Grænse, ogsaa de menneskelige Kræfter, og man havde let saa stærkt og saa længe, at man blev udmattet. Man slap Vandspandene, og de, der havde holdt fast i Bovreuil, gav et Øjeblik slip paa ham. Hurtig som Lynet benyttede Bovreuil sig af Situationen og styrtede af Sted, som om den Onde var efter ham. Han løb i Galop ned ad Dækket, men i hvilken Tilstand var han ikke.

Han var forfærdelig, frygtelig, mebynkvækkende at skue.

Vandet løb hen ad Dækket, hvor han kom frem. Det rislede ned ad ham. Det drev ud af hans Skjorte og Ærmegab. Han hørte den skraldende Latter bag sig, og mens han skar Tænder af Raseri, knyttede han Næverne mod sine ubarmhjertige Fjender. Han styrtede ned paa Mellemdækket for at skjule sig der, og Lavarede sendte ham en ny Dragt ned, han kunde tage paa. Det var en Opmærksomhed af Lavarede — om end det maa indrømmes, at Lavarede selv havde taget Dragten i en af de Bovreuil tilhørende Kofferter, der stod i Kahyt Nr. 10.

Men denne Opmærksomhed fra Lavaredes Side syntes alligevel ikke at have formildet Bovreuil. Thi da han en Times Tid efter med tørre Klæder og vadsket ren i Ansigt og Haar for Ballens Indhold kom op paa Dækket, gik han straks hen til Don José, trak ham til Side og hviskede:

„Fortalte De mig ikke for nogen Tid siden, Don José, at det i Amerika ikke er vanskeligt at faa ryddet sine Fjender af Vejen?"

„Det kommer an paa, hvad man vil betale for det," sagde Amerikaneren og lo. „Men raske Folk til den Slags Arbejde mangler vi aldrig i Amerika."

„Godt," hvæsede Bovreuil mellem Tænderne, „lad os tale om det senere hen."

V.

I de vestindiske Farvande.

De sidste Dage af Overfarten forløb roligt og uden større Begivenheder om Bord. Vejret var roligt, Søen ikke alt for ubehagelig, og det eneste Fænomen, man saa, var en stor Skypumpe, der sugede Vandet op som gennem en Tragt.

Synet af en saadan Skypumpe er vel ikke helt almindeligt, men de fleste søfarende har dog set den, saa den ikke vækker videre Opmærksomhed, især ikke, naar den holder sig paa saa lang Afstand, at den ikke bliver farlig for Skibet.

„Lorraine" gled nu ind i de vestindiske Farvande og nærmede sig Antillerne.

Samme Aften og Nat, som man havde set Skypumpen, begyndte Havet at blive fosforescerende, lysende af Morild, og betragtede man „Lorraine"s Kølvand, saa Havet ud, som var det blevet til flydende Ild, til flydende, smeltet Guld. Skypumpen, man havde set, og de tætte, sorte Skyer, der begyndte at dække Himmelen, fortalte for øvrigt tydelig nok, at Luften var ladet med Elektricitet.

Mellem Passagererne begyndte den sædvanlige Diskussion om, hvad det var for Aarsager, der bevirkede, at Havet blev lysende. Lavarede udtrykte som sin Mening, at det var et elektrisk Fænomen, man her stod overfor, mens Sir Murlyton hældede til den gamle Anskuelse, at det var Myriader af uendelig smaa Dyr eller Planter, der frembragte Lysvirkningen. Kun Miss Aurett søgte ikke at udgrunde, hvad Aarsagen var. Hun nøjedes med henrykt

at betragte det sælsomme og straalende Skuespil, der var af en egen storslaaet Skønhed.

Medens disse Passagerer hengav sig til at betragte Naturen og tale om, hvor meget ophøjet og skønt den bød Menneskene, var der andre, der beskæftigede sig med langt mindre ideelle Ting, og som hengav sig til at smede Planer af den mest forbryderiske Art.

Bovreuil og Don José var komne til en stiltiende Forstaaelse. Den snedige, gamle Ræv af en Aagerkarl havde brugt sine Øjne godt, og han havde ikke været ret længe om Bord, før han havde opdaget det spirende Kærlighedsforhold, der var ved at opstaa mellem Lavarede og Miss Aurett.

„Den Fyr der," sagde han en Dag om Lavarede til Don José, „har aabenbart flere Jærn i Ilden. Hvis hans Fætters Formue slipper ham af Hænderne, hvad den naturligvis gør, finder han alligevel en Redningsplanke. De fire Millioner tilfalder da Englænderen, og fra ham gaar de over til hans Datter. Naar han forstaar at gøre sine Hofer grønne hos den unge Pige og faar hende til at gifte sig med ham, slaar han to Fluer med et Smæk. Han faar baade sin Fætters fire Millioner, og hvad Englænderen selv har skrabet sig sammen."

„Denne lille Englænderinde er altsaa et godt Parti," sagde Don José, hvem Udsigten til de mange Millioner allerede blændede.

„Ja, vel er hun det," sagde Bovreuil. „Faderen har en ikke ubetydelig Formue. De kender jo, hvordan disse Englændere er. De bliver ved at skrabe sammen, saa længe de kan, selv om de ogsaa har nok til at leve af. Miss Aurett er hans eneste Barn. Og naar hans egne Penge bliver lagt til Lavaredes Fætters Millioner, og det hele saa tilfalder hende, er hun en ren Guldfugl."

„Saa vilde det virkelig være stor Skade, om alle disse mange Penge skulde tilfalde Deres Fjende Lavarede."

Medens Don José sagde dette, gik der et giftigt og afskyeligt Smil over hans Ansigt. Og Bovreuil, der saa det, nikkede med Hovedet og saa forstaaende paa Venezuelamanden. Ingen af dem talte ud, men begge forstod, hvad den anden tænkte.

En Tanke for dog Bovreuil gennem Hovedet.

„Men Penelope! Hvis man myrder Lavarede! Hvis jeg ikke kan bringe ham tilbage, ydmyg og angergiven, til Penelope, hvad vil hun da sige? Gud bevare mig, men hvilket Helvede vil hun da ikke berede mig."

Udsigten til dette fik Bovreuil til at reflektere. Han blev tyranniseret af Tatteren.

Don José saa helt andre Udsigter for sig. Efter et bevæget og omtumlet Liv at kunne sætte sig til Ro, være rig, velstillet, agtet Borger, det var hans Drøm. Denne lille Englænderindes Millioner skulde hjælpe ham til at naa dette Maal. Det var ham, der først brød Tavsheden. Han mærkede, at Bovreuil forstod ham, og han hviskede:

„Den ene Tjeneste er den anden værd. Jeg vil hjælpe Dem til at forhindre, at det lykkes denne Lavarede at fuldføre sin vanvittige Rejse, men til Gengæld skal De saa hjælpe mig til at opnaa at blive gift med Miss Aurett og hendes Millioner."

„Det er hørt. Jeg gaar ind paa Deres Forslag," svarede Bovreuil. „Vi behøver vel ikke at oprette noget skriftligt mellem os?"

„Sligt behøves ikke mellem hæderlige Folk," svarede Don José.

„Vi har jo ogsaa fælles Interessер."

„Rigtigt. Og vi kan hjælpe hinanden."

Hvad Don José vilde og ønskede, kan man vel tænke. Det laa ham aldeles ikke paa Hjerte at blive gift med den blonde, unge Pige for hendes egen Skyld. Det var hendes Medgift og hendes Arv, det var hendes Millioner, han brød sig om, og som han vilde have fat i.

Det var jo godt nok og smukt nok at være Guvernør over Gambo, Campo eller Tampo, eller hvad nu hans Provins hed. Det var et meget ærefuldt Hverv og til en vis Grad ogsaa ret indbringende. Men, Pokker staa i det, disse Embeder var dog altid noget usikre. Hidtil var man vant til at lave Revolution i Costa Rica to Gange om Aaret. Kunde han blot blive siddende i Embedet et halvt eller et helt Aars Tid, kunde han vel nok samle sig nogle Penge sammen og tage Kassen med sig, naar han næste Gang maatte flygte. Men der var meget, der tydede paa, at de halvaarlige Revolutioner herefter vilde blive fjerdingaarlige, og hvis en saadan Revolution indtraf netop, naar der ingen Penge var i Statskassen, var der intet for ham at redde. Hvad skulde han saa gribe til. Embedet blev han jo straks jaget bort fra, thi hvert sejrende politisk Parti betragter Embederne i Landet som deres velfortjente og naturlige Bytte. Han vilde da atter staa paa bar Bund.

Men med den lille Englænderindes Penge vilde han være

paa den grønne Gren een Gang for alle. Et Ægteskab med hende var langt mere solidt end alle Costa Ricas Guvernørembeder. Don José var endnu ung. Den Stilling, han indtog, og den Titel, han havde i det Land, som de nu var paa Vejen til, var saa høj og saa fornem — det syntes han da i hvert Fald selv — at de vel maatte kunne blænde en ung Dame og vække hendes Forfængelighed. Og skulde hun virkelig vægre sig, var han vel nok Mand for at ordne Forholdene saaledes, at hun blev tvungen til at gifte sig med ham.

Hvad der nu var det vigtigste for ham var at søge at nærme sig den unge Dame og indynde sig hos hende. Og paa disse sidste af Overfartens Dage begyndte derfor den højfornemme Don José de Courramazas y Miraflor ikke blot at vise sig særlig galant over for Miss Aurett, men han søgte ogsaa at vinde Indpas hos hendes Fader, Sir Murlyton. Bovreuil hjalp ham, saa vidt han kunde, og gav ham nyttige Raad. Han saa nu ogsaa med mindre glubske og vilde Blikke paa Lavarede, og denne troede allerede, at Bovreuils Had til ham begyndte at blive mindre. Men han tog fejl. Bovreuil var blot i Færd med at lægge nye Slagplaner.

„Min kære Ven," sagde Bovreuil en Dag til Don José, „her om Bord paa 'Lorraine' har den Slyngel taget mit Navn. For Øjeblikket er det ham, der er Hr. Bovreuil, den ansete, højagtede, velstillede Finansmand Hr. Bovreuil, mens jeg kun er Lavarede, en underordnet Skabning, en Dogenigt, en halvtosset Person. Godt. Jeg skal have Taalmodighed endnu nogle Timer. Saa længe jeg er her om Bord paa Skibet, skal jeg finde mig i min Skæbne. Men inden ret længe lægger vi til i Colon, og saa skal vi se noget andet. Saa skal jeg netop benytte mig af den Situation, hvori Lavarede har sat mig og ham selv om Bord paa 'Lorraine'."

„Hvad mener De med det?"

„Jeg vil dyppe Lavarede i hans eget Fedt."

„Hvorledes vil De bære Dem ad med det?"

„Det er meget simpelt og meget let at forstaa. Ser De: Bovreuil er en agtet Mand, en Personlighed. Nu vel, naar vi gaar i Land, bliver jeg atter den Bovreuil, jeg er. Det vil ikke falde mig vanskeligt. Jeg har alle mine Papirer paa mig, der kan bevise, hvem jeg er, og der er vel Myndigheder i Byen."

„Naa — og hvad saa?"

„Hvad saa? Saa bliver Lavarede atter til Lavarede, den underordnede Skabning, Dogenigten, den halvtossede Person, som

han selv har gjort ham til. Alle Folkene her om Bord, Kaptajnen, Styrmændene, Matroserne, skal være mine Hjælpere og Vidner, og Lavarede skal blive sendt hjem som et andet Stykke tomt Returgods. Intet vil være lettere end at faa den franske Konsul til at hjemsende til Frankrig den Lavarede, som man nægtede at tage imod paa Azorerne. Forstaar De mig?"

„Ikke ganske!"

„Det er da ellers let nok. De har taget den saakaldte Lavarede, d. v. s. mig, under Deres Beskyttelse. Nu meddeler De Kaptajnen her paa Skibet, at De er ked af mig, d. v. s., af Lavarede, og De faar ham til at skrive en Rekvisition til den franske Konsul og forlange af ham, at han sender Individet Lavarede hjem. Med denne Rekvisition og med mine Papirer gaar vi til Konsulen, og saa skal vi dog se, hvad det er for en Lavarede, der bliver ekspederet tilbage til Frankrig."

„Ha, ha, ha! Det er ikke daarlig fundet paa," lo Don José.

„Vel! Jeg tænker nok, at der vil komme en lille Afbrydelse i den gode Hr. Lavaredes Jordomsejling. Ha, ha, ha!"

De to Spitsbuber betragtede fornøjet hinanden, og deres Plan var i Virkeligheden heller ikke ilde. Alene fordi den var saa enkel og ligefrem, havde den Udsigter til at skulle kunne lykkes. Det eneste, Bovreuil ikke havde tænkt paa, var, at Lavarede ikke var nogen naiv Mand, der kunde tro, at han bestandig kunde gaa for at være Bovreuil. Han vidste meget godt, at Behageligheder ved hans Rejse nu var ved deres Endepunkt, og at Ubehageligheder snart begyndte. Han havde aabent fortalt om de Bekymringer, han nærede, til Miss Aurett, da denne en Dag spurgte ham, hvorledes han egentlig havde tænkt at ville klare sig, naar han kom i Land.

„De kan vel forstaa, Frøken," sagde han, „at det Tidspunkt nu nærmer sig, da jeg maa stryge Navnet Bovreuil af mig, give dette tilbage til dets rette Indehaver og selv paa ny antage mit gamle. Jeg vil næppe have sat Foden paa Jorden i Colons Havn, for der vilde vente mig meget store Ubehageligheder."

„Men hvad tænker De da paa at gøre?"

„Det ved jeg ikke endnu. Jeg kan kun sige, at jeg er fast bestemt paa ikke at blive om Bord paa Skibet, til vi naar Colon."

„Lorraine" løb nu for nogle Timers Ophold ind til Øen Guadeloupe, men her skete intet. Lavarede og Bovreuil blev begge om Bord paa Damperen.

For bedre at skjule sine sande Hensigter begyndte Lavarede nu at tale om løst og fast. Med Miss Aurett og Sir Murlyton talte han, naar saa mange som muligt hørte paa det, om de Erfaringer, han paa sine foregaaende Rejser havde gjort angaaende Koralrevene, som hvert Aar vokser højere og højere op mod Havets Overflade, særlig inde i Nærheden af Kysterne. For hver Ø, man passerede forbi, havde Lavarede en Erindring, en Anekdote, en Historie, om Øen Maria Galante som om Øen Desirade, om St. Martin som om St. Barthelemy, som Sverrig i 1878 solgte til Frankrig. Ingen skulde kunne have mindste Anelse om, at han ikke var fuldstændig i Sindsligevægt. Paa ingen af de Steder, hvortil „Lorraine" løb ind, gik han i Land, og det var først, da man kom til Martinique, hvor Skibet skulde ligge næsten en hel Dag, og hvor de fleste Passagerer gik i Land, at han fulgte de andres Eksempel. Han gik i Land ved Fort de France. Hvad Vovreuil angik, var det ham stadig forbudt at gaa i Land eller overhovedet blande sig med de andre rejsende.

Miss Aurett nærmede sig Lavarede, da han var i Færd med at gaa fra Borde.

„Er det Farvel, man nu skal sige til Dem?" spurgte hun.

„Nej, Frøken — det er jo min Pligt at være bestandig sammen med Deres Fader, saa længe Rejsen staar paa."

„De synes altsaa ikke at ville lade Dem kue af nogen som helst Slags Hindringer, hvor truende og uoverstigelige disse saa end synes at være."

„Aldeles ikke. Tværtimod, deægger mig til at gaa løs med frisk Mod. Vi befinder os nu paa fransk Jord, og jeg vil forsøge, om jeg ikke her kan finde Midler til at fortsætte min Rejse, uden at jeg gaar uden for de Forpligtelser, man har paalagt mig paa min Tur."

Dette var let nok at sige, men det var vanskeligere at føre ud i Virkeligheden. Lavarede kendte imidlertid hele Øen, og særlig kendte han Byen Fort de France, hvori han nu befandt sig, og hvor han en Gang havde opholdt sig paa en af sine foregaaende Rejser. Han drev ned mod den saakaldte Savanna Plads, mere for, mens Spadsereturen stod paa, at søge at samle sine Tanker, end fordi han just havde noget Maal.

Han tænkte ved sig selv:

„Lad mig nu roligt tænke over, hvad der er at gøre. Hvis jeg bliver om Bord paa 'Lorraine', vil jeg komme til to Stationer

endnu, før jeg kommer til Colon, thi 'Lorraine' løber ind baade til Venezuela og til Columbia. Men hvis jeg gaar i Land et af disse to Steder, hvad da? I disse Lande er der jo hverken Vej eller Sti, det er muligt at komme frem ad. Selv Posten besørges jo paa Hesteryg der. Jeg vil tabe meget af min kostbare Tid. Og desuden, hvordan skulde jeg vel bære mig ad med at leve og fortjene til Livets Ophold. Hvis jeg derimod kunde naa her fra Fort de France til Byen St. Pierre, vilde det ikke være vanskeligt for mig at finde et Skib, der gik til Nordamerika, i hvert Fald et Skib til den danske Ø St. Thomas, og paa denne Ø vil det vistnok ikke falde mig svært at faa en Skibslejlighed til Mexiko. Men hvordan skal jeg naa til St. Pierre? Og paa hvad Maade skal jeg betale min Rejse fra St. Pierre over til Fastlandet? Det er ikke hver Dag, man finder en Hr. Bovreuil, hvis Kahyt man kan tage. Om nogle faa Timer stikker 'Lorraine' atter i Søen. Jeg m a a tage en Beslutning."

Han var begyndt at spadsere rundt om den Statue, som Borgerne i Fort de France har rejst for deres berømte Bysbarn Kejserinde Josefine, Kejser Napoleons første Hustru. Trods de dybe Tanker, han var hensunken i, saa han dog, der var en Mand, der stadig betragtede ham skarpt.

Den fremmede nærmede sig.

„Er det virkelig dig, Lavarede?"

„Mig selv i egen høje Person!"

Han havde næppe set et Sekund paa den fremmede, før han genkendte ham. Det var en gammel Studenterkammerat.

„Men hvad i Alverden bestiller du her paa Martinique?" spurgte Lavarede.

„Det skal jeg fortælle dig, men jeg kunde jo rigtignok ogsaa spørge dig, hvad du har her paa Øen at bestille. Hvad mig selv angaar, saa er jeg for kort Tid siden bleven ansat i Guvernørens Tjeneste."

„Du er altsaa bleven Kreol?"

„Nej, min Ven, jeg er stadig Emigrant. Det er kun de, der er fødte her paa Øerne, man kalder Kreoler."

„Jeg er kun paa Forbirejse. Jeg er om Bord paa 'Lorraine' og har benyttet Opholdet, Skibet gør, til at tage en lille Tur i Land."

Man satte sig ned foran en lille Kafé og fik et Par Forfriskninger bestilte. Passiaren kom snart i Gang, og Lavarede be-

gyndte at spørge om nyt fra gamle fælles Bekendte, som han tidligere havde kendt her paa Antillerne.

„Hvad er der bleven af Georget?"

„Han er død. Han blev bidt af en Giftslange og sørgede ikke for at faa Lægehjælp tids nok. Stakkels Fyr!"

„Og Tramane?"

„Han ligger syg af den gule Feber, som han hentede sig inde paa Caravelle-Halvøen. Det er meget snavs med ham."

„Og den raske Subit?"

„Han er ovre ved Petons-Badene for at se at blive rask for nogle Saar, han engang fik for flere Aar siden, og som stadig bryder op."

„Men Jordan da? Hvor lever han?"

„Aa, du, han er udvandret til en af de 17—18 Republikker, der findes i det spanske Amerika. De sidste Efterretninger jeg fik fra ham, gik ud paa, at det var lykkedes ham at ødelægge de sidste ti Tusinde Francs, han endnu ejede. Han skal nok for Resten opholde sig i Byen Caracas. Men der er en Mand her tæt ved, der ved Besked med, hvor Jordan er, og hvordan han har det. Det er en Kreol. Vi kan opsøge ham, hvis det kan interessere dig."

Man forlod den lille Kafé og gik de Par Skridt hen til den indfødte Embedsmand, en Kreol af den reneste Type.

Lavarede hilste meget høfligt paa ham.

„Jeg vilde meget gerne vide, hvad der er bleven af min gode Ven Jordan," sagde han, „og man har fortalt mig, at De ved Besked herom. De ved, min Herre, at han tidligere boede her paa Martinique."

„Martinique? De mener maaske Madinine!"

„Ah, Madinine! Det er maaske denne Øs kreolske Navn?"

„Nej, min Herre, det er ikke Øens kreolske Navn; det er dens virkelige Navn. Det er det Navn, de oprindelige Beboere har givet den."

„Ah! Men undskyld mig, jeg kender ikke det karaibiske Sprog."

„Det hedder ikke det karaibiske Sprog, det hedder det karibiske. Ordet Karaib er en fransk Opfindelse, en Fordrejelse."

Lavarede gad ikke diskutere videre med denne pedantiske Kreol, og han gik derfor atter løs paa Spørgsmaalet om, hvor hans Ven Jordan opholdt sig.

„Hr. Jordan! Naa, ham! Jo, han bor nu i Caracas, hvor han har grundlagt den franske Basar der."

„Basar! Naa, saadan en Forretning, hvor man kan købe alt for 50 Øre."

„Herren er uden Tvivl Pariser," sagde Kreolen, „siden De ikke ved, hvad en Basar er. I Venezuela er en Basar det samme som det, et af de store Magasiner er i Paris, som f. Eks. 'Louvre' eller 'Bon Marché'. Det er et Sted, hvor man sælger alle Slags Varer mellem hverandre, og hvor en Køber kan finde alt, hvad han paa nogen Maade vil have."

„Ogsaa Pianoer?"

„Ogsaa Pianoer, om det skal være. Og Kartofler, salte Sild, Kniplinger og Olglas, om man vil. Det er os her paa Øen, der leverer ham Sukker."

„Baade Kaffe og Sukker?"

„Nej, Kaffe producerer vi ikke noget videre af her paa Øen, heller ikke Bomuld, men hvad Rørsukker og Rom angaar, er vi Nr. 1."

„Det glæder mig meget paa Martini— om Forladelse — jeg vilde sige Madinines Vegne. Det skal more mig meget atter at træffe min gamle Kammerat Jordan. Nu kommer det kun an paa, om man kan finde ham."

„Det vil ikke være vanskeligt, hvis han da er hjemme. Han har fordoblet eller maaske tidoblet sin Formue, men hvert andet Aar tager han en Tur til Frankrig, dels for at gøre sine Indkøb, dels ogsaa for at faa drevet den Klimatfeber ud af Kroppen, som han i Mellemtiden har samlet sig, og som alle Europæere faar, naar de kommer her over i Troperne. Hans Forretning gaar saa godt, at han har kunnet anlægge Filialer omkring i flere Byer, saasom i Bolivar, i Bogota, i Sabanilla og paa flere Pladser i Kolonien Ny Granada saavel som i Columbia. Jeg tror endog, han har Forretninger helt oppe i Equador-Staten og i Bolivia. Men hans Hovedforretning er som sagt den i Caracas."

„Ser De ham nogen Sinde?"

„Undertiden, dog aldrig om Vinteren, d. v. s., naar vi har Vinter her i disse Egne, altsaa i Maanederne Juli—Oktober. Det er paa den Tid, han plejer at gøre sine bedste Forretninger, og saa har han ikke Tid at komme her."

Efter at Lavarede havde takket Kreolen for den Underretning, han havde givet ham, tog man Afsked med hinanden. Tiden var

gaaet hurtig, og Lavarede maatte tilbage til Damperen. Guvernørens Sekretær ledsagede ham helt ned til Havnen. Her laa nu alt i Kaos, thi en Flodbølge havde indfundet sig.

Det mærkelige Fænomen, som en Flodbølge er, er meget almindelig i disse Farvande, men saa almindeligt det end er, har man dog endnu ikke kunnet give nogen fyldestgørende Forklaring paa det. Det kan være det roligste, mest stille Vejr. Saa ser man pludselig Havet rejse sig, man ser Bølgerne piske hverandre til Skum i rasende, sydende Oprør, vildere, jo nærmere de kommer Kysten, og efter kort Tids Forløb er atter alt roligt.

Heldigvis er Fort de Frances Havn den bedst beskyttede Havn i hele det karibiske Hav, og Flodbølgen havde derfor heller ikke anrettet nogen som helst Slags Ødelæggelse om Bord paa „Lorraine".

„Lad os være glade over, at det ikke var en Hvirvelstorm," sagde en af Matroserne og rystede paa Hovedet. „En Hvirvelstorm her i Troperne kan ødelægge baade Huse og Skibe i ganske faa Sekunder."

„Er Hvirvelstorme saa frygtelige?" spurgte Miss Aurett.

„Ja, det er de," svarede Sir Murlyton, „og særlig her i det karibiske Hav eller den karibiske Sø, som vi Englændere kalder Havet mellem Antillerne."

Mens „Lorraine" atter stak til Søs, fortalte en af Officererne om nogle af de forfærdelige Hvirvelstorme, som særlig Martinique havde været udsat for. Enkelte af dem havde ødelagt Snese af Skibe og bogstavelig revet Træer op med Rod og jævnet Byer med Jorden, saaledes Hvirvelstormen den 4de September 1883, der ødelagde over en Tredjedel af den nu saa blomstrende By St. Pierre*).

Alle var tavse under Skibsofficerens Fortælling. Man begyndte at forstaa, hvilke Farer der i mange Former truer det smilende og frugtbare Vestindien.

Nogle Øjeblikke efter befandt Lavarede sig alene paa Dækket. Han stirrede tankefuldt ind mod Kysten, der fjernede sig mere og mere.

Hans Ven Styrmanden kom hen imod ham.

---

*) Denne Roman er skrevet, før det Jordskælv og vulkanske Udbrud indtraf, der ødelagde St. Pierre, den By, som Forfatteren kalder den blomstrende, men som nu kun er en Grushob og Lavadynge. O. A.

„Sig mig engang, Hr. Styrmand," sagde han, „den næste Havn, vi løber ind til, er jo La Guayra?"

„Ja vel, Hr. Bovreuil, og derpaa gaar vi til Porto Cabello og Venezuela. Det næste Anløbssted er Sabanilla i Columbia. Men paa de sidste tre Steder opholder vi os ikke længe. Vi sætter kun Posten i Land. Det er først, naar vi er paa Tilbagevejen til Europa, at vi bliver noget længere ved disse Pladser for at tage Gods ind, der er bestemt til Europa."

„Lorraine" fortsatte sin Kurs. Lavarede var gaaet ned i sin Kahyt. Han viste sig ikke ved Bordet, og man sagde, at han pludselig var bleven syg.

Næste Dag spurgte Sir Murlyton efter ham. Bovreuil og Don José støvede hele Skibet igennem fra Ende til anden for at finde ham. Men Lavarede var sporløst forsvunden. Der var ikke det mindste at finde efter ham.

Alle, der var om Bord, var bekymrede for, hvad der kunde være tilstødt ham. Kun Miss Aurett tabte ikke sin engelske medfødte Koldblodighed. Hun syntes ikke at nære nogen Frygt for Hr. Lavaredes Skæbne.

Vidste hun noget?

VI.

Paa Amerikas Jord.

Man forstaar let, at Lavaredes pludselige Forsvinden var det almindelige Samtaleemne om Bord paa „Lorraine". Man fortabte sig i Gisninger, og de fleste troede endog, han var falden i Havet og druknet. Men efter at Skibet havde været inde i Sabanilla, gik Sir Murlyton op til Kaptajnen for at berolige ham angaaende Lavaredes Skæbne. Han fandt Kaptajnen og overrakte ham en Seddel, som han, Sir Murlyton, havde funden i sin Kahyt, og som Lavarede havde skrevet. Paa Seddelen stod følgende Ord:

„Vent mig om otte eller ti Dage i Colon paa Isthmus Hotellet. Jeg vil uden Tvivl kunne være paa dette Sted til den Tid. Hvad den uheldige Hr. Bovreuil angaar, saa er det bedst, han atter faar den Kahyt, jeg har taget fra ham. Sig til Kaptajnen og de andre, at han virkelig er den ægte Bovreuil, men at jeg alligevel ikke skøttede om at fortsætte Rejsen med ham til næste Havn. Han er Bovreuil, og jeg er, med mange Hilsener til Frøken Aurett og Dem, Deres altid ærbødige og hengivne

Armand Lavarede,
Fremtidsmillionær."

Englænderen gjorde, som Lavarede havde bedt ham om. Og han meddelte Kaptajn Kassler, at efter al Sandsynlighed var La-

varede i Smug gaaet i Land i La Guayra, som er Havnestaden for Caracas i Venezuela, og fra hvilken sidste By den kun er skilt ved en Afstand paa en Mils Vej eller to.

Bovreuils Identitet blev nu hurtig bevist. Ikke alene havde han sine Papirer, men baade Sir Murlyton og den højfornemme Don José y Miraflor bekræftede, at han virkelig var den ægte og uforfalskede Bovreuil, Finansmanden fra Paris. Man overvældede ham naturligvis med Undskyldninger for den Behandling, man havde ladet ham blive til Del, og man forsikrede ham om, hvor dybt man beklagede det skete, men der var alligevel ingen rigtig ægte Klang i disse Undskyldninger og Beklagelser. Alle Skibets Officerer, ja hele Besætningen havde holdt meget af den falske Bovreuil, den muntre og glade Lavarede, og man fandt, at det i Grunden dog var et herligt Puds, han havde spillet den tykke Aagerkarl. Man tænkte med Velvilje og et muntert Smil paa den forrykte Eventyrer, der nu var forsvunden i Sydamerika, mens man over for Bovreuil, der nu havde indtaget den ham retmæssig tilkommende Kahyt, var afmaalt og kold. Bovreuil bredte sig nu i alle sine Rettigheder, og Rejsen syntes virkelig at skulle ende for ham paa en bedre Maade end den, paa hvilken den var begyndt.

Om end alle Skibets Passagerer nu maatte anerkende Bovreuil for at være Bovreuil, var der dog mange, der fandt, at der var noget mystisk ved den hele Affære, og som stadig skelede til Bovreuil med mistænksomme Øjne.

De sidste Begivenheder havde ganske naturlig ført de fire Mennesker sammen, der havde kendt Armand Lavarede.

Don José søgte straks at drage Fordel af denne Omstændighed. Han nærmede sig mere og mere Sir Murlyton og paabegyndte sine Galanterier mod Miss Aurett.

„Belejringen er begyndt," sagde han fiffigt til Aagerkarlen.

Men det var dog en ganske haabløs Belejring. Miss Aurett var saa stormsikker som de berømte Soldaterkarreer ved Waterloo. Bovreuil, der anede hvorfor, søgte at komme Svindleren til Hjælp ved at lede Samtalen hen paa den forsvundne Hr. Lavarede.

„Saadan en Vagabond," sagde han, „et Menneske uden Stilling i Livet, uden Karakter, endog uden Formue. Puh!"

„Uden Formue!" sagde Don José, der lod, som om han var ligeglad. „Men hvis han nu vinder sin Fætters fire Millioner?"

Bovreuil trak haanligt paa Skuldrene. Han vilde dermed ud-

trykke, at denne Eventualitet var saa fjern, at man kunde lade den være ude af Betragtning.

„Lorraine" kom til Colon, uden at der skete noget om Bord. Passagererne gik i Land, hver for at besørge sine Forretninger.

Med den Ro og det koldblodige Overlæg, der er Englænderne egen, tog Sir Murlyton og hans Datter, Miss Aurett, straks Vejen mod „Isthmus Hotellet". Man valgte dette, fordi det var et engelsk Hotel, hvor man kunde vente at finde den Komfort og alle de smaa Behageligheder, man finder paa engelske Hoteller, og som alle rejsende, men særlig Englænderne, sætter overordentlig stor Pris paa. Bovreuil fulgte dem. Det var jo ogsaa efter hans Program at bo paa engelsk Vis, og man husker endnu, at han i sin Rejseplan havde skrevet: „Paragraf 3: Foretræk altid de engelske Hoteller!" Han glemte desuden ikke, hvad det egentlig var, han var kommen her til Panamatangen for. Han repræsenterede en Gruppe af Aktionærer i Panamakanalen, og han skulde nu paa deres Vegne overbevise sig om, i hvilken Stand Arbejderne ved Kanalen var, og om der var Mulighed for endnu at fortsætte disse Arbejder og føre dem til Ende.

Han maatte nu sætte sig ind i Sagen for at kunne skrive sin Rapport, og for at gøre en Begyndelse tog han en Tur med den Jærnbane, der forbinder Colon med Panama. Han tog Turen baade frem og tilbage i det Haab undervejs at se noget, der kunde være af Interesse og til Nytte for ham. Men for at han skulde have haft Nytte af denne Tur, for at han overhovedet havde skullet kunne gøre nogle Observationer, maatte han have været i Besiddelse af mange Kundskaber, til Ingeniørarbejder i Almindelighed og Vandbygningsvæsen i Særdeleshed. Men disse Kundskaber manglede han aldeles. Han søgte derfor at nærme sig de Franskmænd, han traf, og at komme i Samtale med dem, og han var naiv nok til at tro, at hans Landsmænd vilde føle sig lykkelige og fornøjede ved at stifte Bekendtskab med andre Franskmænd saa langt borte fra Fædrelandet. Men han forregnede sig. Der var ingen, der var forlegne for at stifte hans Bekendtskab; alle de, han traf, trak sig reserverede tilbage fra ham. Han maatte derfor, hvis han overhovedet skulde vente at faa noget Udbytte af sin Rejse, haabe paa, at hans gode Skæbne atter skulde komme ham til Hjælp ved at sende ham en kyndig Mand, som han kunde faa nogen Underretning af.

Medens han ventede paa, at en saadan Lejlighed skulde ind-

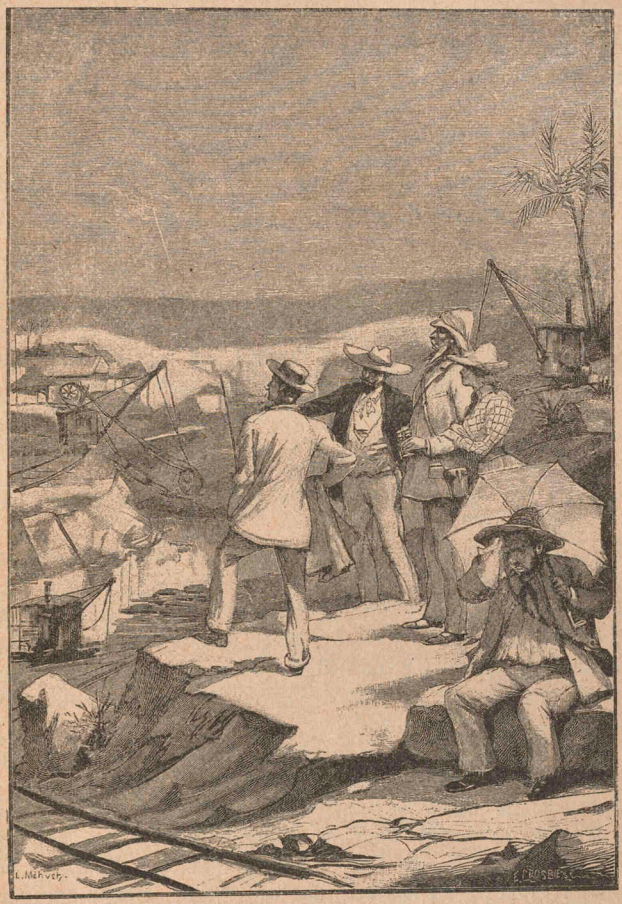

Ved Panamakanalen.

træffe, skrev han et Brev hjem til sin Datter Penelope for at fortælle hende, at Lavarede var forsvunden og havde gjort sig aldeles usynlig.

„Lavarede," skrev han, „vanker nu sandsynligvis omkring i en eller anden sydamerikansk Stat, og da han er skilt fra Mellemamerika ved Andesbjærgenes dobbelte Klippekæde, og da der saa

godt som ingen Forbindelse findes over Land, kan han vistnok vente længe, maaske Maaneder, før han kan naa hertil. Han vil paa denne Maade spilde Tid og ødelægge sin Rejse. Du kan altsaa, min kære Penelope, være ganske rolig. Genstanden for din Kærlighed vil ikke formaa at føre sin vanvittige Plan igennem. Og hvis han ikke drukner i Sumpene dernede eller knækker Halsen ved at klatre over Bjærgene, kan han endda takke sin gode Lykkestjerne.

Han er tvungen til at komme her til Kysten, thi det er herfra, alle Skibene gaar, i hvilken Retning det end maatte være. Han er tilstrækkelig fræk til at vove sig hertil, men naar han kommer, skal jeg lægge ham nogle smaa Vanskeligheder i Vejen, der skal faa ham til at tabe det, han mindst af alt kan taale at tabe, nemlig Tid. Der vil gaa Uger og Maaneder, og du kan være vis paa, at naar den Dag kommer, da Fristen for hans Jordomrejse er udløben, da vil han ikke hæve nogle Millioner hos sin Notar, men derimod ydmygt indfinde sig hos Papa Bovreuil for at anholde om hans skønne Datter Penelopes Haand."

Dette var det væsentligste Indhold af Papa Bovreuils Brev til Penelope.

Hvad Don José angaar, saa er der om ham at berette, at han næppe var kommen i Land, før han sværtede og sminkede sig, trykkede Hatten langt ned i Panden og gjorde sig saa lille og ukendelig som mulig for ikke at blive for meget bemærket. Her i Colon befandt han sig endnu i Republikken Columbia, og Eventyreren havde sine bestemte Grunde til ikke at komme alt for nær ind under det kolumbianske Politis Øjne.

I to Dage var Don José endog aldeles forsvunden, og hans Rejsefæller kunde ikke begribe, hvad der var bleven af ham. Hemmeligheden ved hans Forsvinden var imidlertid den, at han, der var Søn af en fattig Kone af indiansk Afstamning, var rejst til Byen Miraflour, et lille Hul, der ligger tæt ved Foden af de vestlige Andesbjærge, næsten helt ude ved Havet. Hertil var han rejst for endnu en Gang at hilse paa sin Moder, der levede i sørgelige Forhold, og som arbejdede paa Dagløn paa en eller anden Kaffeplantage. Han havde givet hende nogle Penge og lovet hende videre Hjælp, naar han nu om kort Tid overtog sit Embede som Guvernør over Provinsen Cambo. Hvor langt ned han end var sunken i Last og Samvittighedsløshed, var der dog altsaa endnu bleven en Smule god Følelse tilbage i hans Hjerte.

Vi ved altsaa nu, hvem han var, og hvorfra han stammede.

Sit Navn Miraflor havde han taget efter sin Fødeby Miraflour, og hans Fædreland var Columbia. Men hans Eventyr og Kæltringestreger havde først tvungen ham til at forlade Columbia, derpaa til at flygte fra Venezuela og Guatemala og endelig til at slaa sig ned i Republikken Costa Rica. Det var her, han havde blandet sig ind i Politikken og var bleven Partigænger for en af de mange Kandidater til Præsidentskabet. Nu var hans Partihøvding kommen til Magten, og han selv fik nu sin Belønning i Form af et Embede som Guvernør.

Da han efter sin Udflugt til Miraflour kom tilbage til Colon, meddelte han de andre, at han straks maatte rejse videre.

Han vilde dog ikke tage Vejen over Land. Han var fra gamle Dage for godt kendt, og han kunde risikere trods sin Guvernørværdighed at blive spærret inde i et eller andet Tugthus. Men der var jævnlig Forbindelse ad Søvejen med Byen Limon, der er Costa Ricas Havnestad ved Atlanterhavet. Han foretrak derfor at tage med en Damper til Limon, og han begav sig hen for at sige Farvel til Sir Murlyton og hans Datter.

„Det er ikke, ærede Frøken," sagde han med opblæst Vigtighed, „Farvel, jeg ønsker at sige Dem. Det er et: Paa Gensyn! Jeg rejser nu bort for at overtage det store og vigtige Embede, som mit Fædreland har betroet mig, nemlig Posten som Guvernør over Provinsen Cambo, og jeg haaber ret snart at gense Dem der og at kunne modtage Dem i mit Palads. Vel straaler Solen skønt over mit Fædreland, men dog vil dens Straaler blegne ved Synet af det Skær, der udgaar fra gamle Englands hulde Rose."

Englands „hulde Rose", d. v. s. Miss Aurett, syntes dog ikke videre berørt af Eventyrerens forlorne Fraser. Bovreuil derimod var henrykt, og han sagde til Don José:

„Hvad der end sker, skal jeg nok sørge for, at Murlyton og Pigebarnet vælger Vejen over Land, saa de kommer til Costa Rica."

Don José nikkede tilfreds. „Man kunde jo bilde den gamle ind," sagde han, „at Lavarede befinder sig i en eller anden lille By i Costa Rica. Saa bliver han ogsaa nødt til at rejse derhen."

„Det var ikke nogen gal Idé," sagde Bovreuil. „Den skal jeg forsøge."

„Jeg skal meddele Dem Navnet paa en eller anden By," vedblev Don José. „Saa sender jeg Muldyrbefordring til Grænsen, den benytter De og Sir Murlyton og hans Datter, og naar Kara-

vanen passerer Distriktet Sierra, skal jeg nok have sørget for Resten."

Bovreuil, der trods alt stadig var bange for, at Lavarede en skøn Dag atter skulde vise sig her i Colon, var glad over, at han stadig havde Don José til Hjælper og medsammensvoren. Det kunde forhindre, at Lavarede til Erstatning for Fætter Richards Millioner fik Miss Aurett. Og naar alt kom til alt, foretrak han dog denne Ordning af Sagen fremfor at lade sin tilkommende Svigersøn myrde af en eller anden lejet Bandit.

Mens alt dette stod paa, var der næsten gaaet en Uge, og den Frist, som Lavarede havde sat for at være i Colon, var ved at udløbe. Endnu havde man ikke faaet det mindste Livstegn fra ham. Bovreuil var henrykt. Og hans Henrykkelse steg, da han netop nu gjorde Bekendtskab med en Person ved Navn Gerolans, der var Formand for et Hold Arbejdere ved Kanalen, men som Bovreuil bestandig smigrede ved at kalde: Hr. Ingeniør. Denne Gerolans kunde virkelig fortælle ham en Del om forskellige i Frankrig ret ukendte Forhold hos Arbejderne.

Sir Murlyton og Miss Aurett var rolige og ubekymrede som altid. De anvendte Tiden til at foretage lange Spadsereture og undgik paa disse altid at komme i Nærheden af de sumpede og moradsige Egne, fra hvilke der især ved Aftentid stod febersvangre Dampe op. Klimaet i Colon er meget usundt, baade som Følge af den stærke Varme og den megen Fugtighed og som en Følge af de store Sumpe og Moser, der omgiver Byen. Der var imidlertid ikke meget at se i den lille By, og naar Fader og Datter tre Gange havde spadseret rundt om Kristoffer Columbus's Statue, var der ikke mere at gøre for dem. De kendte den lille By ud og ind og hele dens Historie, lige fra den i 1849 blev anlagt som Endestation for den Bane, der skulde forbinde Atlanterhavskysten med Kysten ved det Stille Hav til Byens Genopbyggelse efter den Brand, som forbryderisk Haand havde paasat i den i Aaret 1885, og som havde ødelagt den fuldstændig.

„Byen hedder egentlig Aspinwall," forklarede den oven for omtalte Hr. Gerolans dem, „og dette Navn er givet den af Nordamerikanerne, der opkaldte den efter deres Landsmand Aspinwall, en rig Bankier, der havde stor Andel i, at Jærnbanen blev bygget her tværs over Tangen. Det var i 1855, at denne Jærnbane blev bygget. Men det nordamerikanske Navn kunde dog ikke

holde sig, og man opkaldte da Byen efter Columbus, hvis Navn paa Spansk jo er Colon."

Vore rejsende var altsaa særdeles godt inde i Byens Historie, da Lavarede atter dukkede op til Bovreuils store Fortvivlelse og Skræk, til Miss Auretts Glæde og Tilfredshed og til Sir Murlytons Forbavselse. Han havde virkelig i sit stille Sind saa smaat opgivet at faa Lavarede at se, inden Fristen var udløben.

„Men," sagde Sir Murlyton, „hvad har De taget Dem for i de Tage, De har været forsvunden for os?"

„Før jeg svarer Dem," sagde Lavarede, „maa jeg først bede Dem følge med mig om Bord paa det Skib, der har bragt mig hertil. Det er Damperen 'Maria de la Sierra Blanca'. I Vidners Overvær vil jeg saa gøre Dem det nødvendige Regnskab for, hvorledes jeg har levet i disse Tage, hvor De ikke har set mig og altsaa heller ikke har kunnet kontrolere mig."

Man begav sig om Bord paa Skibet, og her begyndte Lavarede sin Fortælling:

„Som De ved, gik 'Lorraine' ved Nattetid ind til La Guayra. Jeg benyttede Nattens Mørke til at snige mig fra Borde uden at blive bemærket, og jeg kom ufet ned i Karantænebaaden. Folkene i denne antog, jeg var rømt fra Skibet, og at jeg havde været Maskinist om Bord, og man skjulte mig i Baaden. I alle sydamerikanske Stater, hvor Befolkningen er tynd, er man altid glad, naar Europæere vil bosætte sig i Landet, særlig naar disse Europæere er dygtige Haandværkere. Stater som Venezuela, Argentina og Paraguay bruger endog alle Midler for at faa lokket Europæere til Landet. Jeg kom altsaa lykkelig og vel i Land i La Guayra, hvor Politiet tog godt imod mig og gav mig Mad og Nattelogi. Jeg erkyndigede mig straks om Vejen til Caracas, og da man havde vist mig den, og jeg havde faaet at vide, at der kun var tre Mil til den, begav jeg mig straks af Sted til denne By, som jeg ogsaa naaede den næste Tags Morgen."

„Men hvad i Alverden vilde De til Caracas efter?" spurgte Sir Murlyton forbavset.

„Jo," fortsatte Lavarede, „jeg havde faaet en Idé. Jeg lod mig straks føre til 'Den franske Basar', der indehaves af en Mand ved Navn Jordan. Denne Jordan er en af de største Købmænd i Landet, og han er en god, gammel Ven af mig. Jeg traf ham, jeg fortalte ham mit Eventyr og om min Rejse, og han lo af fuld

Hals og lovede at staa mig bi paa alle Maader. Det var meget let for ham, som De senere vil se."

„'Den franske Basar'! Det er altsaa saadan en Forretning, hvor man kan købe alle mulige Slags Ting, fabrikerede i Europa. Ikke sandt?"

„Fuldstændig rigtig. Og det er en god Idé med saadan en Basar. Ikke sandt?"

„Det er en udmærket Idé, men det er ogsaa en engelsk Idé. I London vil De kunne se en Mængde saadanne Basarer."

Lavarede var dog ikke oplagt til at diskutere med Sir Murlyton om dette Punkt, og han fortsatte derfor:

„Min Ven Jordan har grundlagt en Mængde Filialer af sin Basar, men han tænker stadig paa at aabne nye Forretninger i andre Byer og Egne. Han foreslog mig nu at hjælpe sig. Jeg skulde først rejse til Sabanilla for at inspicere Basaren der, og derpaa skulde jeg afsøge hele Kysten opefter og gaa lige til Vera Cruz for at undersøge, om det muligvis kunde betale sig at aabne nye Forretninger paa et eller andet Punkt paa Kysten. For at jeg kunde udføre denne Rejse, stillede han sin Damper 'Maria de la Sierra Blanca', som vi for Øjeblikket befinder os om Bord paa, til min Disposition. Denne Damper føres af Kaptajn Delgado, som jeg herved har den Ære at præsentere Dem for, og som er den Mand, der har ført mig her til Colon, den eneste Havn jeg fandt det af Nytte at tage ind til, fordi jeg havde berammet mit Møde med Dem til at finde Sted her."

„Men hvordan har De skaffet Dem Penge til denne Rejse?" spurgte Sir Murlyton.

Den Fælde, Sir Murlyton her stillede for Lavarede, var dog alt for aabenbar til, at Lavarede skulde falde i den. Han svarede ogsaa øjeblikkelig:

„Min kære Sir Murlyton, jeg har aldeles ikke haft Brug for Penge til denne Tur, og jeg har ingen Penge haft mellem Hænder. Jeg har arbejdet for min Ven Jordan. Til Gengæld har han født og herbergeret mig og givet mig et Sæt Tøj. Vi var altsaa kvit. Kaptajn Delgado vil for øvrigt kunne bevidne, at jeg i de sidste 8 Dage har arbejdet og uden at faa eller forlange Honorar. Han siger, han har aldrig kendt nogen Arbejder, der var saa beskeden som jeg."

Kaptajn Delgado tog bekræftende til Hnen.

„Nej," sagde han, „jeg har aldrig truffen nogen Mand, der

har arbejdet med saadan en Lyst og saa uinteresseret som Hr. Lavarede."

„Tak for Deres Vidnesbyrd," sagde Lavarede leende. „Jeg maa nu sige Dem Farvel, thi vi maa skilles her."

„Hvad for noget," sagde Delgado uhyre forbavset. „Vil De gaa i Land her. Jeg troede, vi skulde fortsætte vore Undersøgelser. Vi skulde jo helt op i den meksikanske Bugt. Hvad vil dog Hr. Jordan sige til, at De saa pludselig gaar Deres Vej?"

„Det skal De ikke bryde Dem om, Kaptajn Delgado. Min Ven Jordan vidste paa Forhaand, at jeg vilde forlade Dem her. Han har kun villet hjælpe mig over et vanskeligt Stykke af min Rejse, og han bliver ikke forbavset. Farvel, Kaptajn Delgado, og maatte Gud være med Dem og 'Maria de la Sierra Blanca'."

Sir Murlyton lo.

„Maa jeg indbyde Dem til Middag," sagde han. „Jeg haaber ikke, dette er i Strid med Testamentets Bestemmelser. Desuden maa jeg sige Dem, at ikke blot tror jeg, De vil være velkommen af min Datter, men hvad mig personlig angaar, vil det være en Fornøjelse. Deres Eventyr har moret mig aldeles kosteligt."

„Tak, Sir! Jeg er meget glad for Deres Venlighed."

Lavaredes Ord var ingen tom Frase. Han var virkelig lykkelig over atter at skulle være sammen med den unge, engelske Dame.

Mens man sad ved Middagsbordet, sagde Sir Murlyton pludselig:

„Jeg maa nu spørge Dem om noget andet, Hr. Lavarede. Hvornaar og hvorledes tænker De at ville fortsætte Deres Jordomrejse. Nu har De jo ikke længere Kaptajn Delgados Damper til Deres Raadighed. Hvilken Vej vil De tage?"

„Hvilken Vej? Op gennem Mellemamerika naturligvis, derfra til Meksiko og fra Meksiko til San Francisko."

„Godt! Godt! Men hvorledes?"

„Hvorledes? Til Fods selvfølgelig!"

„God dam! Til Fods!"

„Naturligvis. Og det gælder oven i Købet om at sætte det lange Ben foran, thi jeg har ikke mere end 12 Maaneder ialt til min Raadighed. Hvis De er træt, saa vent De blot rolig her. Hvad mig angaar, haaber jeg at ville fortsætte endnu den Dag i Morgen, altsaa den 14de Maj."

„Men naar De først vil af Sted i Morgen, vil De saa maaske

sige mig, hvor De har i Sinde at ville sove i Nat? De kan da ikke gaa paa Gaden hele Natten."

„Vær blot ikke bekymret for det, Sir Murlyton. Jeg har her i Colon truffet en gammel Bekendt. Det er en forhenværende Opsynsmand fra Styrmandsskolen i Brest. Han hedder Gerolans, og han har lovet at give mig Husly for Natten. Men i Morgen tidlig fortsætter vi altsaa."

Sir Murlyton nikkede.

„God Nat, Frøken," sagde Lavarede. „Paa Gensyn."

Murlyton sad alene med sin Datter.

„Guds Død," tænkte han, „hvilken Energi og Viljekraft er denne Mand dog i Besiddelse af. Han fortjente at være min Landsmand."

Han meddelte sine Tanker til sin Datter, og hun fortsatte:

„Og det Humør, han har. Ja, det ligger jo til hans Race og hans Nation."

Næste Morgen tidlig indfandt Bovreuil sig hos „sin Ven" Hr. Gerolans. I Forvejen havde han afsendt et Brev til Don José, hvem han havde underrettet om Lavaredes Tilbagekomst og om Lavaredes Ønske at fortsætte sin Rejse ad Landevejen. Det var Gerolans, der havde fortalt Bovreuil herom, uden at Gerolans, der var en skikkelig og hæderlig Mand, havde nogen Anelse om, at han gjorde noget ondt.

Englænderen og hans Datter mødte om Morgenen hos Gerolans og fandt de to andre der. Gerolans var i Samtale med Lavarede.

„Jeg ved ikke," sagde Gerolans til Lavarede, „om De kender Landet, men jeg tror ikke, det vil lykkes Dem at finde nogen Vej at komme frem ad. Allerede en Dagsrejse herfra vil De støde paa store Urskove, som det næsten er umuligt at trænge igennem, og som er Opholdssted for Giftslanger, vilde Dyr, Zamboindianere og, hvad der er det værste, af Eventyrere og Stratenrøvere af alle Nationer, af Kautsjuksøgere og Solvgravere. Det bedste, der kan hænde Dem, er, om De støder paa en eller anden fredeligsindet Indianerstamme. Der findes velvillige og godmodige Indianere, men der findes ogsaa Stammer, som f. Eks. de saakaldte Valienter-Indianere, der er vilde, blodtørstige og ondskabsfulde."

„Det er ikke meget opmuntrende, hvad De der fortæller mig," sagde Lavarede, „men det afholder mig alligevel ikke fra at fortsætte min Rejse paa denne Maade. Selv om der maaske i de

Egne, vi skal igennem, ikke findes Veje, der er anlagte af Mennesker, viser Naturen os vel Vej. Er ikke selve Kordillerbjærgene en Rettesnor for os? Denne Bjærgkæde ligger parallelt mellem de to Have, og ved dens Fod ligger en Række Landsbyer, der er befolkede enten af Indianere eller af hvide Mænd. Disse Byer staar utvivlsomt i Forbindelse med hverandre, og fra den ene maa man kunne vise os Vej til den næste. Selv om der ogsaa i Skovene er vilde Dyr, der æder Mennesker, findes der vel i disse Skove ogsaa Dyr, hvis Bestemmelse det er at blive spist af Menneskene. Disse Dyr vil udgøre vor Føde. Og skulde Skoven enkelte Steder ogsaa være ufremkommelig, kan man vel bane sig Vej gennem den ved Hjælp af en Økse. De vil maaske laane mig saadan en Økse?"

„Jeg vil laane Dem to, om De vil. Værktøj er der ingen Mangel paa hos os. Jeg vil ogsaa gøre Dem en anden Tjeneste. Vi Agenter og Arbejdere i Panamakanalens Tjeneste har fri Ret til at benytte Jærnbanen, og jeg vil befordre Dem og Deres Rejseselskab lige til Midten af Landtangen. Mellem de Arbejdere, der staar under min Opsigt ved Culabra-Byen derinde, findes ogsaa en Indianer, som er meget sagkyndig her i disse Egne, og som vil kunne føre Dem lige til Chiriqui. Denne Indianer har en Kone, som en Gang blev kureret af en fransk Læge, der frelste hende fra Døden. Siden den Tid er han meget hengiven over for alle hvide Mænd. Hvis han vil ledsage Dem, hvad jeg ikke tvivler om, vil han kunne være Dem til overordentlig stor Nytte paa Deres Rejse."

„Atter kommer altsaa min gode Lykkestjerne mig til Hjælp," sagde Lavarede og lo.

Den lille Karavane drog af Sted. Bovreuil sluttede sig til den. Det var Gerolans, der som den kendte Mand overtog Førerskabet. Lavarede var jo, som man ved, et Stykke af en Ingeniør, og Kanalarbejderne, som han nu saa for sine Øjne, interesserede ham levende. Bovreuil var selv saa interesseret i at faa saa meget som muligt at vide, at intet af den Konversation, der førtes, undgik hans Opmærksomhed.

Gerolans forklarede alt, hvad de saa.

„Kanalen," sagde han, „som begynder ved Colon, gennemskærer først den saakaldte Abehøj og den saakaldte Lovehøj og gaar derpaa gennem en lavtliggende Slette, hvor Arbejdet er gaaet rask og let fra Haanden. Det var først, da man kom til Højdedraget

mellem Gatum og Tabernilla, at de store Vanskeligheder begyndte med at bryde Kanalen Vej."

„Gatum, er det den By, vi ser der ovre til højre?" spurgte man.

„Ja, og det er den By, hvorpaa særlig Handelen med Bananer foregaar her i Mellemamerika. Det er uhyre Mængder af Bananer, der hvert Aar afskibes herfra, særlig til New York."

„Har vi ikke kørt langs højre Side af en Flod, og er denne ikke Floden Chagres, som man har hørt saa megen Tale om i Ingeniørernes Beretninger?" spurgte man videre.

„Jo, ganske rigtig. Man kommer over Floden ved at benytte Jærnbanen ved Barbacoas. Her har Chagres-Floden endnu et fredeligt Udseende og er let at komme over, men længere borte bliver den vild og strid i sit Løb. Men lad os se os omkring her. Overalt, hvor De ser hen, ser De Moradser og Sumpe. Jorden vil ikke optage Vandet, og vi har maattet grave over 30 Kilometer Grøfter og Kanaler for at blive af med Vandet. Arbejdet er saa usundt her, at Tusinder af Arbejdere har sat Livet til og er døde af Klimat- og Sumpfeber."

De rejsende saa sig omkring fra Jærnbanevinduet, og overalt saa de Terrænet bedækket med Vandpytter og Kær, hvis stillestaaende Vand havde et ejendommelig blyfarvet Udseende. Over disse Sumpe stod bestandig let taaget Damp. De rejsende mærkede, at Atmosfæren blev tung og trykkende, at det blev dem umuligt at aande, og at deres Øjne og Mund begyndte at smerte.

„Hvad Arbejderne lider af," fortsatte Gerolans, „er en udmattende Svæd, der gør dem dødtrætte i alle Lemmer. Dertil kommer, at de bestandig lider af en brændende Tørst, men hvis de drikker af Sumpvandet, er dette ensbetydende med den visse Død. Moskitoplagen er ogsaa frygtelig, og de giftige Moskitoers Bid foraarsager Arbejderne skrækkelige Pinsler."

Man kørte videre og kom endelig ud af dette Helvede paa Jorden.

„Men kunde man ikke," spurgte Bovreuil, „have undgaaet at skære Kanalen gennem denne Egn?"

„Nej," svarede Gerolans, „man maatte her igennem for at naa til det laveste Punkt i Cordillerbjærgene, som man skulde gennemskære."

„I saa Tilfælde," sagde Lavarede, „kunde man vel have sparet baade Tid, Penge og mange Menneskeliv ved, før man begyndte

paa Kanalarbejderne, at have forsøgt at tørlægge disse Moradser. Lignende Arbejder har vi udført i Frankrig, og nu gør Italienerne det samme i den romerske Kampagne."

De havde forladt Jærnbanen, og Gerolans førte nu sine Bekendte og Venner til Tabanillas Højder. De befandt sig paa et Sted, hvor Arbejdet havde mødt nye Vanskeligheder. Efter at Sumpene var forbi, stødte de paa Chagresfloden, hvis vilde Løb og mange Bugtninger og Hvirvler aldeles ikke synes at have været tagne i Betragtning af dem, der paabegyndte det store Kanalarbejde.

„Det er en lunefuld og mærkelig Flod," sagde Gerolans. „Undertiden er der intet Vand i den, saa man kan gaa aldeles tørskoet over den, og to, tre Timer efter, naar der er faldet et Regnskyl, styrter den af Sted i rasende Fart og er seks eller syv Meter dyb. Det fremstyrtende Vands Kraft er saa enorm, at det kan rive mægtige Klippeblokke med sig, og ofte ødelægger Floden paa mindre end en Time, hvad vi mødsommeligt har bygget op i flere Uger. Saa kommer der atter en Periode, hvor Floden er tør. Med voldsom Energi tager vi fat paa ny, saar Arbejdet næsten fuldført, og — — ja, naar vi møder om Morgenen, er alt atter styrtet ned af Floden. Denne Væddestrid mellem Menneskene og Floden har noget komisk ved sig, men desværre er det ikke til at le af."

„Jeg forstaar ikke," indskød nu Lavarede, „hvorfor man arbejder paa den Maade, som man gør. Jeg talte før om at udtørre Sumpene, vi saa. Nu indser jeg, det er umuligt foreløbig. Men hvad kan det vel hjælpe, at man bygger Afledningskanaler fra disse Sumpe, naar Floden her straks bringer nyt Vand til dem. Hvorfor har man ikke hellere valgt at grave en hel ny Flodseng for Chagres og lede dens Vande i en anden Retning. Naar først dette var sket, vilde Tørlæggelsen af Sumpene dernede have været det letteste Arbejde af Verden."

Bovreuil lyttede ivrigt efter. Han tvivlede dog endnu, og han vendte sig derfor om mod Sir Murlyton.

„Tror De ogsaa, dette kunde lade sig gøre? Hvad siger De?"

„Jeg synes," svarede Englænderen, „at det er den sunde Fornuft selv, der taler ud af Hr. Lavaredes Mund."

„Og tror De ogsaa, Hr. Ingenior," sagde Bovreuil videre, „at det saadan kan lade sig gøre at lade en Flod forandre sit Løb?"

„Hvorfor ikke? Den Slags Arbejder har vi saa tit set ud-

forte i Europa, ikke mindst i Frankrig. En stærk Dæmning kunde maaske gøre det, saa Chagres blev ledet bort i en hel anden Retning."

„Lavarede har saaledes maaske fundet det Middel, der kan bevirke, at man atter og med Haab om Held kan fortsætte Arbejderne?" vedblev Bovreuil.

„Maaske — hvorfor ikke! Var man først naaet saa langt som til at faa Floden Chagres ledet bort fra sit Leje og faa Sumpene tørlagte, vilde det ikke være vanskeligere at komme over de andre Højdedrag, end det har været at komme gennem Abehøjen, og det beredte ingen store Vanskeligheder. Og bag Bjærgene har man kun Lavland at gennemskære, et frugtbart, blomstrende Lavland med en Række Byer, som Parairo, Miraflorès Corocel og La Bocca, og man er der ude ved Havet, lige over for Perico-Øerne og Flamingo-Øerne."

„Men det er jo Lavarede," tænkte Bovreuil, „der ligefrem dikterer mig den Beretning, som jeg skal skrive til mine Aktionærer. Hvilken Skam og Skade er det dog ikke, at han ikke er min Svigersøn. Han kunde tidoble min Formue. Jeg skulde vide at udbytte hans Talenter."

Man ser, at Aagerkarlens Begærlighed stadig var levende i Bovreuil, og at han kun tænkte paa at udnytte sine Medmennesker til sin egen Fordel.

Gerolans havde imidlertid sendt Bud efter den Indianer, han havde talt om til Lavarede. Han boede i Landsbyen San Pablo, der ligger paa Vejen til Byen Bahio-Soldado.

Stor, stærktbygget, Huden ganske kobberrød og Øjnene venlige og milde, saaledes saa den Indianer ud, der nu viste sig for dem. Han var af rent og uforfalsket Indianerblod, af en Race, som nu bliver mere og mere sjælden i Mellemamerika. Ved sin Troskab, sin Ærlighed og gode Opførsel var han avanceret til at blive Formand for et Hold Arbejdere. Han var en af de faa Indianere, der endnu var i Panamaselskabets Tjeneste. Da man paabegyndte Kanalarbejderne, var der straks strømmet mange Indianere til, lokkede af den gode Dagløn og det stadige Arbejde, men Sumpfeberen havde gjort lyst imellem dem. Mange var døde, og Resten var flygtede og forsvundne.

Da den indianske Arbejderkraft ikke længere var til Stede, var det, man søgte ved alle Midler at hverve Arbejdskraft andre Steder, og man hvervede baade Kinesere, Europæere, Malajer og

Negre. Men af hvad Kulør og af hvad Nationalitet disse Arbejdere end var, faldt de dog som Fluer for Feberen.

„Ramon," sagde Gerolans, mens han vendte sig om mod Indianeren, „her ser du nogle af mine Venner og Landsmænd. En af dem er Doktor og Ingeniør. De vil til Costa Rica. Vil du ledsage dem som Fører?"

Den stolte og smukke Indianer saa paa Selskabet. Alvorlig og tavs rakte han Haanden ud imod dem.

Lavarede misforstod Indianerens Haandbevægelse.

„Men ved du af, Ramon, at jeg rejser uden Penge?"

Ramon holdt bestandig sin Haand strakt ud mod Lavarede, og instinktmæssig greb Lavarede den og trykkede den. Et stolt og lykkeligt Smil for over Indianerens Ansigt. Man havde behandlet ham som Ligemand og ikke som Tjener.

„Din Ven skal ogsaa være min Ven, Korporal!" sagde Ramon værdigt til Gerolans.

„Hvorfor kalder han Dem Korporal?" spurgte Lavarede og saa lidt forbavset ud.

„Det er, fordi han tror, at dette Ord paa vort Sprog betyder det samme som Ordet Høvding eller Chef, Ordet 'Cacuque', paa Indianersproget."

„Men har du da ikke noget imod at forlade din Stilling her, Ramon?" spurgte Lavarede nu Indianeren.

„O," svarede Ramon, „jeg er kun bleven her, fordi jeg følte mig i Taknemmelighedsgæld til Selskabet, fordi dettes Læge har frelst min Hustru, min Iloë. Alle de Mænd af min Race, der ikke er døde, er flygtede her fra 'Helvedesdalen' for at vende tilbage til deres Stamme og atter dyrke deres Jord. — Jeg vil med Glæde ledsage dig, og jeg vil ikke mere vende tilbage. Den Vej, som du bør følge, er den samme Vej som den, der fører mig tilbage til mine Bjærge. Den Vej vil vi alle gaa ad, du og din Kone og jeg og min Kone."

Han pegede paa Miss Aurett, som rødmede.

Sir Murlyton rømmede sig ærgerligt.

„Denne unge Pige," sagde Lavarede, „er ikke min Kone."

„Godt. Hun er ikke din Kone. Iloë vil da i Aften i sin Hytte i San Pablo hilse din Søster velkommen under vort Tag."

Det var unyttigt at forklare Indianeren, at Miss Aurett heller ikke var Lavaredes Søster. Gerolans slog ud med Haanden som Tegn paa, at alt nu var afgjort, men Lavarede kunde dog

ikke lade være med smilende at sige til Indianeren, mens han med Haanden pegede paa Sir Murlyton:

„Men jeg har en af min Stamme med mig. Hvad gør vi ved ham?"

„Han vandrer bag efter dig i dit Fodspor. Du er Franskmand og Doktor. Det er derfor, jeg elsker dig og respekterer dig. Du er Ingeniør, det er derfor, jeg har at adlyde dig. Men siden du er Franskmand, saa følg med mig, og jeg vil vise dig noget, der vil opfylde dit Hjerte med Glæde og Stolthed."

Ramon og Lavarede gik, og de andre fulgte efter. Da man kom forbi det Punkt, der hedder Gorgone, forstod Gerolans Indianerens Mening og smilede. Den lille Flok fulgte en Bjærgsti, fulgte den længe i Højden, og da man kom til Punktet Cerro grande, gik Indianeren lige hen til et mægtigt Træ med lavtsiddende Grene. Han gjorde Tegn til Lavarede om at klatre til Vejrs og sagde kun de tre Ord:

„Her er det."

„O," sagde Lavarede, „hvor her er smukt, hvor her er vidunderligt."

I samme Nu var ogsaa alle de andre sprungne op paa de lavtsiddende Grene af de andre Træer for at se, hvad det var, der var saa smukt og saa vidunderligt. Kun Indianeren blev rolig og tankefuld staaende.

Det Syn, der bød sig for de rejsende, var i Virkeligheden enestaaende skønt. Fra det Punkt, hvor man befandt sig, saa man gennem Bjærgpasset vidt ud til begge Sider, ud til begge Verdenshavene, der som fjerne, blaa Striber viste sig langt ude. Man saa den lange Stribe, der til begge Sider angav Kanalarbejderne, der kun var afbrudt ved Bjærgene, og hvor lidet og ubetydeligt syntes dette menneskelige Værk ikke her i den mægtige Flade. Hvor næsten latterligt syntes ikke Menneskets Arbejde her mod den mægtige Natur, næppe et Knappenaalsstik i en Mark.

„Hvilken Udsigt," udbrød Lavarede aldeles begejstret.

„Det er ogsaa den bedste, eller rettere den eneste, vi har," svarede Gerolans, „thi Vegetationen er alle andre Steder saa tæt og Terrainet saa bakket, at det skjuler enhver Udsigt."

„Tak, Ramon, at du førte mig herop," sagde Lavarede, da han atter stod nede paa Jorden. „Tak, Ramon!"

„Det var 'Franskmandens Træ', du besteg," sagde Ramon højtideligt.

„Hvorfor kalder man det 'Franskmandens Træ'?"

Det var Gerolans, der svarede paa dette Spørgsmaal, mens man atter tog Vejen ned mod Ramons By, San Pablo.

„I 1880," sagde han, „var der en fransk Marineløjtnant, Bonaparte Wyse, en Mand, der var den ivrigste Fortaler for at bygge denne Kanal; han kom sammen med en anden Marineofficer, Armand Reclus, til dette Punkt her i Bjærgene og saa ud over Landskabet. Det var her, han kom til sin bestemte Overbevisning om, at Kanalen kunde bygges. Derfor kalder man dette Træ for Franskmandens."

Lavarede saa tilfreds ud og Sir Murlyton ikke mindre.

„De ser saa fornøjet ud, Hr. Lavarede," sagde Sir Murlyton. „Men jeg er ogsaa tilfreds."

„De kan da umuligt være saa tilfreds som jeg," mente Lavarede.

„Det er jeg dog alligevel. De er tilfreds paa Deres Landsmænds Vegne, og jeg er det ikke mindre paa Englændernes Vegne. Thi selv om det ogsaa er en fransk Officer, der for første Gang har opdaget det Sted, hvorfra man kunde se begge de to Have paa samme Tid, saa er det dog ikke desto mindre en engelsk Marineofficer, som var den første til at forudse, hvilken Vej en Forbindelse mellem de to Have naturnødvendigt maatte faa."

Sir Murlytons Stolthed var ikke uberettiget. Han havde virkelig Ret. Allerede i Aaret 1831 havde den engelske Kommandør Peacock, der da besøgte Landtangen, forudset, hvilken Vej der var den eneste mulige til at skabe en Forbindelse mellem de to Have. Den Vej, ad hvilken man anlagde Jærnbanen, og senere den Vej, man valgte for Kanalen, viste, at han havde haft fuldkommen Ret i sine Antagelser. Men allerede længe før Peacock havde en anden Englænder forstaaet den uhyre Betydning, denne Landtange vilde faa i Tidens Løb. Det var Skotten Patersson, der i sine Indberetninger til den engelske Regering kaldte Landtangen ved Panama for „en af Nøglerne til Verdenshavene". Patersson hvervede endog en Del Eventyrere og Fribyttere for med dem at erobre denne Landtange for England. Det var i Aaret 1700. Men hans lille, sammenløbne Hær blev med Lethed slaaet og adsplittet af den spanske General Thomas Herrera, der siden til Tak, fordi han bevarede Panama for den spanske Krone, fik rejst sig en Statue i Byen Panama.

„For øvrigt," vedblev Lavarede, „er det jo aldeles ikke hverken

i vor Tid eller i vore Forældres, at de første Planer om at gennembryde denne Panamatange er komne op. Disse Planer er meget ældre. Den første, der havde Planen herom, var ingen anden end Kejser Karl den Femte, der i 1523 paa den opdagelsesrejsende Saavedras Raad opfordrede den spanske Erobrer Cortez til at søge at finde et Middel til at gennembryde Tangen. I 1528 opfordrede Portugiseren Galvao Kejseren til at realisere denne Plan, og Historikeren Gomara, der har skrevet den bekendte 'Indiens Historie', opfordrer i denne, der udkom faa Aar efter Galvaos Projekt, til at grave en saadan Kanal. Han angiver endog tre Linier, som man kan vælge imellem, naar man vil grave Kanalen."

„Men," sagde Sir Murlyton, „hvorfor skulde der da gaa tre Aarhundreder, før disse Ideer blev søgte udførte i Virkeligheden, og hvorfor begyndte man først, efter at Humboldt havde interesseret Verden for Ideen?"

„Hvorfor, hvorfor? Karl den Femtes Efterfølger var den bigotte Philip den anden. Han var saa bigot, at han troede, det vilde være Gudsbespottelse at grave en saadan Kanal. 'Hvad Gud har skabt, maa Menneskene ikke forandre om paa,' var hans Mening. Først i 1825 var der en fransk Eventyrer ved Navn Baron Thierry, den samme, der senere lod sig udraabe til Konge over Ny Zeeland, der erhvervede sig en Koncession paa at grave en saadan Kanal. Men hans Projekter gik i Vadsken, og ikke bedre gik det de Projekter, som Sydamerikas Befrier fra det spanske Aag, den tapre Simon Bolivar, havde om at bryde en sejlbar Sovej tværs gennem Tangen her."

„Meget ved du," sagde nu Indianeren alvorligt og værdigt, „men der er meget, du glemmer, eller som du ikke ved. Jeg har set meget andet, mange andre Forhold, som har medvirket til, at man ikke har formaaet at bryde Tangen igennem. Skændige Ting kunde jeg fortælle dig."

„Hvad mener du med det, Ramon?"

„Jeg mener blandt andet, at Forholdene for Arbejderne her har været rent djævelske. Varmen her er skrækkelig og fremkalder Tørst. Vandet i Sumpene er dødbringende at drikke. Hvor skulde da Arbejderne og særlig de hvide Mænd kunne slukke deres Tørst? Hvorfra skulde de kunne hente nye Kræfter? Der var kun Marketenderier, hvor man aldeles ikke brød sig om de Priser, som Kompagniet havde fastsat, men hvor man tog, hvad man vilde. Der var saaledes Marketendere, der solgte det saakaldte 'Franske Vand'

paa Flasker, og som tog en halv Pjaster for Halvflasken. Men dette kunde Arbejderne ikke betale, og du vil altsaa forstaa, at Arbejderne enten maatte dø af Torst eller af det, der var værre endnu: af Blodgang."

„Det kan ikke være muligt, at Forholdene har været saaledes. Man maatte —"

„Jo, desværre," faldt Gerolans ind, „det er kun alt for sandt. Ramon overdriver aldeles ikke. Det, som man kaldte 'Fransk Vand', var ikke andet end Sodavand, og det vovede man at tage den skændige Pris af 2½ Francs for pr. Halvflaske. Det var netop af denne Grund, der saa ofte var Mytterier og Uroligheder her, hvor Arbejderne stak Ild paa Magasinerne, plyndrede Marketenderierne og opførte sig som vilde Dyr. Man skulde have troet, at disse Ildebrande og Plyndringer maatte have belært Marketenderne om at tage mere menneskelige Priser, men deres Fortjeneste var saa høj, at de trodsede alle Farer, og selv om de ogsaa led en Del Tab ved slige Udskejelser, tjente de dog saa mange Penge, at de efter forholdsvis kort Tid kunde rejse tilbage til Frankrig med en pæn lille Formue, som de havde blodsuget de ulykkelige Arbejdere for."

„Hvor mange Menneskers Død mon disse Optrækkere er Skyld i?"

„Dine Landsmænd er ogsaa faldne som Fluer," vedblev Ramon. „Det var først, da alle de franske Arbejdere var døde, syge eller flygtede, at Kompagniet begyndte at skrabe fremmede Arbejdere til sig, hvide og sorte, kobberrøde og gule. Men ogsaa de er flygtede, og du ser nu, at ogsaa vi røde Mænd nægter at ville være med længere her ved Kanalbygningen."

Bovreuil hørte efter og skrev sine Noticer. Man ligefrem diktérede ham hans Rapport. Nu gjaldt det kun om at faa den skrevet ned, faa den færdig. Men hvor skulde dette ske, og hvornaar og hvordan? Det lob rundt for ham.

Indianeren havde hentet sin lille Vogn frem. Han skaffede Plads i den til Lavarede, Sir Murlyton og Miss Aurett. Trods al sin medfødte Frækhed vovede Aagerkarlen dog ikke at bede om Plads i den, skønt Lavarede maaske havde været godmodig nok til at tage ham med sig.

Sammen med Gerolans drog Bovreuil derfor tilbage til Colon med Jærnbanen. Her i Colon afventede han Don Josés telegrafiske

Svar. Imens sendte han et Telegram af Sted, der skulde berolige hans elskede og frygtede Datter Penelope. Han telegraferede:

„Kan endnu ikke vende tilbage. Rejser for at forfølge Lavarede, der er en meget mærkelig Mand. Tag ud til vort Landsted i Sens og afvent der nærmere Meddelelser fra

din Fader."

Den lille Karavane var imidlertid kommen til Indianerens Hytte, og Miss Aurett fandt her den hjerteligste, søsterligste Velkomst hos Ramons Hustru, Indianerkvinden Floë. Man fik Lavarede, Murlyton og Indianeren selv anbragt for Natten saa godt, det lod sig gøre, i den lille Hytte, og man aftalte, at man vilde drage af Sted allerede den næste Dag ved Morgengry.

Lavarede sov ind. Men før han faldt i Søvn, tænkte han paa, hvor gunstig og god hans Lykke endnu en Gang havde været ham. Atter havde han staaet over for en af de store Hindringer paa sin Rejse, og atter havde hans gode Skæbne sendt ham en Ledsager og Vejviser paa sin Vej.

Og han var endnu næste Morgen opfyldt af Taknemmelighed mod Forsynet, da han sammen med de andre befandt sig paa Vejen, der fører fra San Pablo til Byen Chorerra.

Naar vi bruger Ordet „Vejen", er det maaske en Overdrivelse. Det var ikke nogen „Vej" i europæisk Forstand, i hvert Fald ikke sammenlignet med moderne Veje i Europa. I alle Staterne i Mellemamerika og i Mexiko med for den Sags Skyld er Vejene elendige, hullede, skæve; Vognene vælter hyppigt, Muldyrene har ondt ved at komme frem, og ofte snævrer Vejen ind til blot at blive en usel Sti.

„Men hvilken Vegetation," udbrød Lavarede, „hvor tæt, hvor frodig."

„Ja, frodig," svarede Indianeren. „Den er saa frodig, at hvis man endnu i nogle Aar lader være med at arbejde paa Kanalen, vil denne Vegetation aldeles overvokse den og skjule den."

Og Ramon pegede ud over det Landskab, hvor Kanalen laa, og som man nu havde bag ved sig.

De tre Mænd, Lavarede, Sir Murlyton og Ramon, gik til Fods, mens Miss Aurett og Indianerkvinden havde taget Plads i den lille Vogn, hvor ogsaa Karavanens Bagage laa. Vognen blev trukken af et lille Muldyr, der var saa adstadigt og klogt, at

det fandt Vejen frem af sig selv, uden at der behøvedes at være hverken Kusk eller Driver. De to unge Kvinder i Vognen, Miss Aurett og Iloë, var straks blevne de bedste Veninder. Indianerkvindens Naturlighed havde strats begejstret Miss Aurett, og Iloë

Aurett og Iloë.

var paa sin Side rørt over den fornemme hvide Dames Hjertelighed og Ligefremhed.

„Den unge Mand," sagde Iloë, „er altsaa hverken din Ægtefælle eller din Broder, saaledes som Ramon og jeg troede. Og dog følger du ham overalt."

„Men kun i Selskab med min Fader," svarede Miss Aurett og rødmede.

„Du er meget interesseret i hans Skæbne. Han er vel din Forlovede?"

„Nej — nej, det er han ikke."

„Du er dog forelsket i ham."

„Jeg —!"

„Ja, du! Det kan man straks se. Det er ikke vanskeligt at opdage. Thi du bliver bevæget, du rødmer, du bliver livlig, hver Gang du taler om ham, og hver Gang du fortæller om hans Rejse og om alle de Farer, han endnu kan møde."

„Han har et godt og ædelt Hjerte," svarede Miss Aurett, „og han er en Ven af mig, men det er ogsaa det hele."

„Er det det hele?"

Og Indianerkvinden saa saa forskende paa Miss Aurett, at denne maatte slaa Øjnene ned. Hun forstod, at ogsaa Iloë var Kvinde og havde Kvindens sikre Blik.

De to Kvinder blev tavse. Indianere taler overhovedet kun lidet. I Miss Auretts blonde Hoved fløj Tankerne om mellem hverandre, og hun spurgte sig selv, om Iloë alligevel ikke havde dømt rigtig. Naar hun saa længe havde fulgt Lavarede paa hans Rejse, var det da ogsaa udelukkende for at følge sin Fader? Var der mon ikke ganske andre Følelser, der havde medvirket hertil? Hun søgte forgæves at gøre Oprør mod den Tanke, at det skulde være Hengivenhed for ham, der drev hende videre frem i hans Rejses Spor.

Ramon havde bukket sig ned for ved Vejskrænten at plukke en Del Blade af en lille Urt. Nu rakte han disse afplukkede Blade til sin Hustru Iloë, som omhyggeligt gemte dem.

Lavarede spurgte, hvorfor han gjorde det.

„Det var en Guaco-Plante, jeg saa," svarede Indianeren. „Dens Blade helbreder mod Bid af Koralslangen."

„Koralslangen! Aa, det er den lille, kønne Slange, der ligner et Damearmbaand."

„Køn er den i Virkeligheden. Den er koralrød og har Ringe, der er guldgule og fløjlssorte. Den er lille, thi den er i Regelen ikke mere end 25 Centimeter lang. Men den er forfærdelig. Dens Bid er saa giftige, at de fremkalder Døden næsten øjeblikkelig."

„Men du kan altsaa kurere for dette Bid?" spurgte Lavarede.

„Ja, ved denne lille Plantes Hjælp. Thi ser du, hvide Mand, Skabningens Herre har ikke skabt noget ondt, uden at han har lagt noget godt og en Hjælp mod dette onde lige ved Siden af."

„Du har Ret, Ramon."

Sir Murlyton, der havde hørt til i Tavshed, begyndte nu at gaa langsommere og forsigtigere, og han betragtede Jorden for hvert Skridt, han tog.

„Hvad er det, du ser efter?" spurgte Indianeren smilende.

„Jeg ser efter, om der ikke skulde ligge nogle af disse smaa, giftige Dyr paa Jorden," svarede Sir Murlyton. „Man kan virkelig ikke være forsigtig nok."

„Hvis det er Koralslanger, du ser efter, da skal du ikke se efter paa Jorden, men du skal se til Vejrs."

„Hvorfor dog?" spurgte de to Mænd.

„Fordi Koralslangen aldrig opholder sig paa Jorden. Den lever i Træerne og slynger sig om de yderste Grene, der hænger ud over Vejen. Man kan ofte komme til at forveksle den med en Blomst."

Ramon havde næppe talt ud, før man fik Syn for Sagen.

Et lavstammet, bredkronet Træ ludede ud over Vejen. Det var et af de Acajoutræer, som man i Regelen finder voksende i Nærheden af Kakaotræerne. Paa en af de yderste Kviste saa man en rødlig Plet, der bevægede sig. Ramon satte sin Kniv i Enden af sin Stav og huggede med eet Hug Koralslangen midt over. Tens to Stykker faldt ned paa Jorden, og man mærkede en stærk Lugt, omtrent som af bitre Mandler.

Det sønderhuggede Dyr var faldet ned i en stor, grøn Plante. Miss Aurett bad sin Fader om at tage Dyret op, saa hun kunde gemme det som en Erindring om sin Rejse, og Sir Murlyton bukkede sig ogsaa ned for at tage det. Men med et Skrig af Smerte trak han sin Haand tilbage.

„For Guds Skyld," skreg Lavarede bestyrtet, „er Dyret levende endnu?"

„Nej," svarede Indianeren beroligende; „men det ligger i nogle Nælder, der brænder stærkt, naar man rører ved dem. Det var paa disse Nælder, din Ven brændte sig. — Her har du Dyret," vedblev han og tog Slangen op. „Giv det til den unge Pige i Vognen."

Armand Lavarede tog mod de to smaa Stykker af det nydelige, lille, men saa farlige Dyr og rakte det til Miss Aurett.

„Det er paa Rejser, man lærer noget," sagde han med et Smil.

Den lille Karavane drog videre frem. Der hændte den intet. Rundt om den skiftede Landskabet bestandig.

Det var nu ikke længere den tropiske Urskovs- eller Steppevegetation, man saa omkring sig, med stærktfarvede Blomster og store, vidunderlige, glimrende Frugter. Man saa Marker, der var opdyrkede ved Menneskehaand og bevoksede med den frodige Kornsort, man i Mellemamerika bager Brød af, og som kaldes Para. Det lod formode, at man ikke var langt fra Bøndergaarde, der i det spanske Amerika kaldes „Ranchos" eller „Haciendas", og hvis Ejere, uanset, af hvilken Nationalitet de er, bestandig af de indfødte kaldes for Spaniere.

Baade for Indianerne og for alle de fattige i Landet er enhver Jordbesidder, enhver Mand, der ejer en Grund og et Hus, en „Spanier", og han har Ret til at forlange en dyb og ærbødig, ydmyg, næsten knælende Hilsen. Denne Hilsen skal endog være ledsaget af de Ord: „Deres Naade!"

Denne Skik er ældgammel. Den stammer lige fra den Tid, da Spanierne erobrede Landet, gjorde sig til Herre i det og mishandlede de indfødte.

Lavarede blev ikke lidt forbavset, da han et Stykke borte saa en Kronhjort, der fuldstændig lignede en Hjort hjemme i Europa. Dyret havde forladt de udyrkede Stepper for her at gøre sig til gode med det lækre, fede Korn. Men det var alligevel en daarlig Idé, det havde faaet. Thi med et velrettet Skud nedlagde Ramon det, og sammen med nogle Hvedekager, som Jløë havde bagt Dagen før, udgjorde dens Skinker nu et herligt Maaltid for de rejsende.

En Times Tid efter blev Lavarede paa ny overrasket og forbavset. Han saa en Indianer, der var i Færd med at lægge Sten paa Sten for at danne en lille Stendysse tæt ved Vejen.

„Hvad er det, du bestiller der, José?" spurgte han.

Alle Indianere i Mellemamerika og i Meksiko hedder José, ligesom alle Indianerkvinder hedder Maria. Langt ned i Sydamerika er det saaledes, og selv om disse Indianere og Indianerkvinder hedder helt anderledes, svarer de dog, naar man tiltaler dem med disse Navne.

„Som Deres Naade ser," svarede Indianeren roligt. „Jeg bygger en 'Troskabsstøtte'."

Lavarede saa uforstaaende paa ham. Han begreb intet, før Ramon kom ham til Hjælp med sin Forklaring.

„Naar en Indianer," sagde han, „forlader sit Hjem, tager han to og tyve Sten med sig, ikke en mere og ikke en færre. Af disse to og tyve Sten bygger han paa sin Vej en Søjle eller en

Stendyssе, og hvis denne Søjle eller Dyssе ikke er væltet, naar han kommer tilbage, betyder det, at hans Hustru bestandig har tænkt paa ham, mens han var borte."

Trods sin medfødte Værdighed kunde Sir Murlyton ikke lade være med at le.

„Men hvis det nu regner og stormer, eller hvis det nu er en Orkan, der kommer og vælter Stensøjlen! Hvad saa?"

Den fremmede Indianer betragtede roligt Europæeren.

„Stensøjlen kan ikke vælte," sagde han alvorligt, „uden at den hellige Eskvipulas tillader det."

„Eskvipulas," spurgte Lavarede, „hvem er det?"

„Eskvipulas var en meget hellig Neger," svarede Ramon, „saa at sige en sort Kristus, der for mange Aar siden skal have levet i Guatemala. Han led meget ondt her paa Jorden, og til Overflod havde han en ond og arrig Hustru. Det er ham, der har indstiftet denne Skik for sine Venner og Trosfæller her paa Prærierne."

Ramon havde fortalt denne Legende saa roligt og alvorligt og med saa megen Højtidelighed, at man straks saa, han var overbevist om dens Sandhed og Hellighed. Og hverken Lavarede eller Sir Murlyton lo af den for ikke at saare og bedrøve den godmodige Indianer.

Henimod Aften kom man ud paa Prærierne. Man var kommen forbi baade Byen Chorerra og flere af de Landsbyer, der er beboede af en Blandingsrace af Spaniere og Indianere, de saakaldte „Mestitser", men Lavarede havde ikke villet slaa Lejr der, fordi han vidste, han ikke vilde kunne faa Husly og Nattekvarter uden at maatte betale — hvad han hverken kunde eller maatte.

Ved Hjælp af tørt Græs og Grene fik Ramon et Baal i Stand, og over dette Baals muntert spillende Flammer stegte Jloë en Hjortekølle. Sir Murlyton uddelte rundhaandet Whisky af sine Rejseflasker, og trætte og mætte lagde man sig til at sove og tilbragte en forholdsvis rolig Nat.

Vi kan kun sige forholdsvis rolig, thi Moskitoerne var naturligvis som sædvanlig paa Færde og plagede de rejsende ikke lidet.

Miss Aurett havde hele Tiden været fornøjet og munter og trodset alle den vanskelige Rejses Besværligheder. Dette Eventyr morede og interesserede i allerhøjeste Grad den unge Pige.

Hvad Lavarede angaar, da havde han fulgt Ramons Raad og Eksempel og var krøbet op i et tæt ved staaende Cedertræ. Her fandt han en bekvemt siddende Gren, han kunde sætte sig til Hvile

paa. En anden Gren bød ham Rygstød, og efter at han havde svøbt sig godt ind i Muldyrets Dækken, sov han som en Sten. Han var fri for Moskitoerne, thi disse holder sig altid nær ved Jorden, og det eneste, han havde at frygte, var Flagermusene, de blodsugende Vampyrer. Men Ramon holdt disse modbydelige Dyr paa Afstand ved at tænde et lille Baal af en vis Plantearts Blade. Røgen af disse Blade kan Vampyrerne ikke udholde, og de flygter.

Ved Morgengry vaagnede man og betragtede hverandre. Ak, hvilke Ødelæggelser havde Natten ikke foraarsaget. Under Søvnen havde den stakkels, lille Miss Aurett revet det Tæppe af sig, som Jloë havde svøbt hende saa omhyggeligt ind i, og de blodtørstige Moskitoer havde straks kastet sig over hendes ene Skulder, der var bleven blottet, og havde skambidt og blodsuget den. Men den arme Sir Murlyton var det gaaet endnu værre. Hans Ansigt havde ikke længere noget menneskeligt Udseende. Næsen var ophovnet af Moskitobid. Øjnene var posede, han havde store Knuder i Panden, og hans Kinder lignede en basunblæsende Engels. Han saa saa forfærdelig komisk ud, at ingen, trods den Medynk, man følte med ham, kunde lade være med at le, naar de saa ham.

Heldigvis havde han, forsynlig som alle Englændere, taget et lille Lommeapotek med sig. Af dette tog han nu Salmiak og Karbolvand frem, og efter at han havde gnedet sig med disse Ingredienser, kom han sig hurtig og lignede nu atter et Menneske.

Foruden Moskitoerne er der i disse Egne endnu en Fare. Det er Feberen. Mod Feberen førte Sir Murlyton *sin* Medicin med sig. Det var Kinin. Men Ramon forklarede Lavarede, at der mod Feberen var et andet Middel, langt nemmere og langt simplere.

„Hvis du vil undgaa Feberen," sagde han til Lavarede, „saa skal du hver Dag tage dig en Drik, bestaaende af Vand, blandet med Rom. Du kan faa Rom hos mig, thi jeg fører den med i min Sæk. Desuden maa du ikke spise for meget, og hver Dag skal du tage dig et koldt Bad."

„Det er Raad, der er lette at følge," svarede Lavarede og lo. „Ikke spise for meget — naa, det lader jeg vel nok være med, naar jeg ingen Penge har, og hvad et koldt Bad angaar, saa træffer vi vel paa Floder nok, man kan tage saadan et Bad i. Altsaa haaber jeg at slippe for Feberen. Den vilde ogsaa komme mig meget ubelejligt. Men Tak for dine gode Raad, Ramon," sluttede han.

Indianeren bøjede sig værdig og alvorlig.

VII.

I Costa Rica.

I Løbet af den Uge, der nu fulgte, havde Lavarede rig Lejlighed til at tænke over, hvor sørgeligt det er at være fattig. Thi han var nu den eneste, der maatte vandre til Fods.

Sir Murlyton var bleven ked af at gaa, og han havde simpelt hen købt et Muldyr af en Indianer, som var kommen forbi med det. Uden at bryde sig om, at det ingen Sadel havde, havde han sat sig paa Ryggen af det, og paa denne Maade eskorterede han nu Vognen, hvori hans Datter og Ramons Hustru befandt sig sammen med Bagagen.

I Begyndelsen kneb det for Lavarede med at gøre gode Miner til slet Spil, men han fandt sig dog lidt efter lidt i Omstændighederne, og han trøstede sig med, at hans gode Skæbne, der hidtil ikke havde svigtet ham, ogsaa nok snart vilde komme ham til Hjælp. Han tog ikke fejl. Allerede den niende Dag blev han hjulpen paa en uventet Maade.

Om Natten havde man sovet i en Indianerhytte. Nu marcherede man ud over Prærierne i Retning af Chiriqui, den store Vulkan, der findes her, og som næsten altid er i Udbrud. Pludselig pegede Lavarede fremad og gjorde sine Rejsekammerater opmærksomme paa en lille Lejr af Muldyrdrivere tæt ved et lille Vandfald.

Der var kun to Muldyr, men man hørte deres Skrydden langt bort. Man saa, de var opsadlede med et kostbart Seletøj, hvis Kobberbeslag blinkede i Solen. Muldyrenes pragtfulde Seletøj stod

i et skærende og meget mistænkeligt Misforhold til Trivernes elendige og luvslidte Tragter.

„Er det Brev- og Postbærere?" spurgte Lavarede.

„Det ser de ikke ud til at være," svarede Ramon eftertænksomt. „Den ene er en Zamboneger, og den anden er en Indianer fra Do-Stammen, hvis Territorium ligger langt borte herfra, langt nede i Syd paa Landtangen.

„Hvad tror du da, det er for Folk?"

„Det er Tyveknægte. Men det skal vi snart faa at se."

De nærmede sig, og Ramon for pludselig brutalt ind paa dem.

„Naa, der er I, Kammerater!" skreg han. „Tak skal I have, at I er komne os i Møde med vore Muldyr. Disse Muldyr skulde have taget imod os i Chiriqui. Men I er altsaa dragne os i Møde. Det var venligt af jer."

Uden at sige et Ord mere greb Ramon det ene Muldyr ved Tommen, og Lavarede var ikke sen til at følge Indianerens Eksempel.

Negeren og Do-Indianeren betragtede et Øjeblik overraskede og forbløffede hinanden. Ramon afbrød Tavsheden og sagde ganske roligt:

„Hans Naade der vil give jer hver en Pjaster for den Ulejlighed, I har haft med at komme os i Møde med vore Muldyr."

Begge de to Mænd strakte uvilkaarlig Haanden ud for at modtage Pengestykket. Lavarede, der ingen Pjaster havde i Lommen, forstod straks Ramons Vittighed og betalte øjeblikkelig paa sin Vis.

„Tyvepak! Kanaljer!" skreg han og truede af de to Drivere med den løftede Stok. „Naa, saa I vilde stjæle vore to Muldyr fra os. Ja, jeg skal lære jer noget."

„Ak nej, ak nej, Ekscellence, Deres Højhed, Deres Naade!" skreg de forfærdede to Tyve. „Det er Jeronimus, Muldyrdriveren fra Costa Rica, der har sendt Bud efter os. Han lovede os en god Pris for Dyrene, naar vi kom med dem."

„Naa, saa det er den Gavtyv Jeronimus! Ja, vi kender ham. Men hvis I vil tale med ham, saa kan I henvende jer til Tommeren i Galdera. Der sidder jeres Ven Jeronimus for Tiden under Laas og Lukke."

Og med sin uforlignelige Frækhed slog Lavarede med sin Stok mellem de to Mænd, saa de sloj til hver sin Side. Derpaa sprang han op paa Ryggen af det ene Muldyr, Ramon sprang op paa det

andet, og man gav Tyrene af Sporerne. Selv den alvorlige Indianer Ramon maatte le.

„Det er en dobbelt Fornøjelse at stjæle," sagde han, „naar man stjæler fra en Tyv. Det er Moralen ved denne Historie."

Hvad de forstod af Tyvenes Forklaring var, at de to Muldyr var blevne stjaalne fra en Mand ved Navn Jeronimus, og efter Tyrenes kostbare Seletøj at dømme var denne Jeronimus kun Driver for Tyrene, medens disse formodentlig ejedes af en eller anden fornem Person.

Nogle Dage efter gjorde Ramon de andre opmærksomme paa, at man nu var kommen til det Sted, hvor han hørte hjemme.

„Denne Egn er det Land, hvor min Stamme og mine Frænder bor," sagde han alvorligt. „Din Vej ligger lige foran dig, og endnu i Dag, før Solen gaar ned, vil du have overskredet Grænsen af Columbia og befinde dig paa Republikken Costa Ricas Grund. Behold for dig og din Ledsagerske de to Muldyr, som Himmelen har sendt dig. Englænderen har jo allerede et. I er altsaa sikre paa at komme godt frem. Jeg og min Jloë vil nu blive her. Vi vil opsøge min Stamme og mine Stammefrænder og blive mellem dem Resten af vore Dage. Jeg er lykkelig, hvis jeg har kunnet være dig til nogen Nytte, og hvis du synes, jeg har været dig en god Fører. Vil du, min Broder, bevise mig den Ære at lade mig trykke din Haand?"

Der var en vis Storhed og simpel Værdighed over Indianerens jævne og dog saa stolte Ord, og de undlod ikke at gribe Lavarede og de andre. Han gav Ramon et hjerteligt Haandtryk og skiltes i Venskab fra denne jævne, fattige Mand, der nu i nogle Dage havde været hans uegennyttige Ven.

„Ramon," sagde Lavarede, „vi ses vist aldrig mere."

„Hvem ved," svarede Ramon roligt.

„Men hverken jeg eller mine Rejseledsagere," sagde Lavarede, „vil nogen Sinde glemme dig. Og hvor jeg end skulde være i Verden, om det saa skulde være ved Verdens Ende, og du havde Brug for mig og kaldte paa mig, saa vilde jeg komme."

„Tro det samme om mig," svarede Ramon roligt.

Saa skiltes man fra hinanden.

Marchen fremad bød ikke paa store Vanskeligheder. Alle de tre rejsende sad jo nu paa udmærkede og godt opsadlede og optømmede Ridedyr. Det eneste bemærkelsesværdige paa Rejsen var, at man nu og da hørte en dump og fjern underjordisk Torden, der

tydede paa Jordskælv. Men i dette er der i og for sig intet mærkeligt, thi i disse Egne er Jordskælv og vulkanske Udbrud noget, der sker henved tresindstyve Gange om Aaret, og de overrasker derfor ingen.

Det lakkede mod Aften. Saa langt Øjet rakte, saa man et klippefuldt Landskab, der hævede sig op af Aftendisen. Vore rejsende delte imellem sig en af de Majskager, som Iloë havde bagt, og som man havde ladet dem beholde. Det gjaldt om at holde godt Hus med Provianten, thi ingen vidste, naar og hvor det blev muligt at faa noget at spise igen her i disse vildsomme Egne.

Da man kom til Costa Ricas Grænse, fandt man vel et Blokhus, men det var saa daarligt og usselt, at det næppe kunde byde Læ for en Grænsesoldat.

Uden at gøre noget Ophold hilste man paa tre temmelig pjaltede Herrer, der med deres lasede og latterlige Uniformer repræsenterede Republikken Columbias militære Stridsmagt. Muldyrene og deres Ryttere og Rytterske løb nu paa Republikken Costa Ricas Jordbund. Man var allerede kommen henved et Hundrede Meter over Grænsen, da man til højre for Vejen hørte en mistænkelig Lyd. Armand Lavarede, der red forrest, spidsede Øren og saa sig omkring, og det varede heller ikke længe, før han bag en Klippe saa en lille Lejr. Det var Muldyrdrivere, og nogle Soldater var i Selskab med dem. Lavarede standsede og gjorde Tegn til Sir Murlyton, at han skulde komme langsomt og forsigtigt nærmere.

I samme Øjeblik hørte man nogle Brøl og Skrig. Alle Muldyrdriverne var sprungne op, og den ene brølede højere end den anden.

„Ah, der har vi dem."

„Det er vore Muldyr."

„Jeg kan kende dem igen paa Seletøjet."

„Ja, vi skal lære de frække Tyvknægte noget andet."

„Jeronimus, Jeronimus, hvor Pokker er du henne?"

„Led efter ham! Se at faa fat i Jeronimus! Lad ham straks komme!"

„Grib de Tyvknægte! Hold godt fast paa dem! Det er bedst, vi trækker dem hen til Kaptajn Moralès."

„Deres Tyvestreger er klare nok. Men de skal faa noget andet at se."

I et Nu var Lavarede, Sir Murlyton og Miss Aurett blevne omringede af Muldyrdriverne, og tyve kraftige Arme greb fat i dem

og trak dem ned af Sadlerne. Det skete temmelig ublidt, og der vankede mange drøje Puf og Stød, men endelig trak man dog af med Fangerne og førte dem hen til den ovennævnte Kaptajn Moralès, der nonchalant sad i Skyggen af et Træ og smøgede sin Cigar med Velbehag.

Ved Siden af denne Officer sad en anden Mand, der var indhyllet i en stor Kappe, og hvis Ansigt var helt skjult af den opslaaede Frakkekrave. Denne Mand bøjede sig hen imod Kaptajn Moralès og hviskede ham hurtig nogle Ord i Øret. Disse Ord gjorde en magisk Virkning paa Officeren. Han rejste sig og tordnede ud mod Triverne, der endnu skreg i Munden paa hverandre:

„Stille! Stille siger jeg! Vil I straks slippe den unge Dame og hendes højtærede og værdige Fader. Og kan I saa se til, I ser jer bedre for en anden Gang, saa I ikke gaar hen og arresterer hæderlige Folk."

Triverne trak sig forbløffede tilbage

„Sennorita," sagde Kaptajnen nu ærbødigt til Miss Aurett. „Sennor," vedblev han og vendte sig om mod Sir Murlyton. „Vi er komne her efter Ordre af denne Provins's nye Guvernør, Don José de Courramazas y Miraflor, for at modtage Dem og danne en Sikkerhedseskorte for Dem. Disse Muldyr var netop bestemte for Deres Naade" — han gjorde et Buk mod Miss Aurett — „og Deres Naade" — han gjorde et nyt og dybt Buk for Sir Murlyton. „Men sandt at sige ventede vi kun to rejsende, og nu ser vi til vor Overraskelse, her er tre. Hvem er du da, tredje rejsende?"

„Mit Navn er Armand Lavarede, fri Borger i den franske Republik, af Stilling lystrejsende."

I dette Øjeblik kom den før saa eftersøgte Jeronimus løbende.

„Den franske Sennor," hvæsede og pustede han, „sad paa et af mine Muldyr. Det er et af de Muldyr, der blev stjaalet for tre Dage siden. Det er ham, der er Tyven. Grib den Tyveknægt!"

„Du tager fejl, højtærede, men ikke meget begavede Muldyrdriver," sagde Lavarede og lo. „For tre Dage siden var jeg slet ikke her i Landet, og hvad dit Muldyr eller rettere dine to Muldyr angaar, saa har jeg aldeles ikke stjaalet dem. Tværtimod, vi har taget dem fra de Tyve, der har stjaalet dem fra dig, og du skulde være os taknemmelig. Jeg har Vidner paa, at det er sandt, hvad jeg siger. Baade Sir Murlyton og Frøkenen der kan bevidne, at det er rigtigt, som jeg siger dig."

Mens han begyndte at forklare, hvorledes det var Indianeren

Ramon og ham, der havde taget de to Muldyr fra Tyvene, talte Manden i den store Kappe bestandig med Kaptajn Moralès, uden at de andre dog hørte, hvad de talte om.

„Alt det, som du der siger," sagde Kaptajnen nu, „kan være meget godt, men jeg er hverken Dommer eller Politimester her, og jeg kan altsaa ikke træffe nogen Afgørelse. Jeg er kun Fører for denne Eskorte, der skal ledsage Guvernørens Gæster og yde dem alle de Hædersbevisninger, som deres høje Stand og Rang lader dem tilkomme. Hvad De, Hr. Franskmand, angaar, saa arresterer jeg Dem som mistænkt for Tyveri af disse to Muldyr. De kan altid faa Lejlighed til at forklare Dem, naar De staar for Retten i Cambo. Derhen vil jeg nemlig foreløbig befordre Dem."

Der var intet at stille op for Lavarede. Alle ydre Omstændigheder talte imod ham. Han forstod ogsaa godt, at her nyttede ingen Protester, og med Sindsro tog han derfor Plads mellem Soldaterne, der skulde eskortere ham og bevogte ham. Driverne, Soldaterne, Kaptajn Moralès og den tilhyllede Mand satte sig i Bevægelse sammen med vore tre Venner, og den nu henved 15 Mand stærke Karavane drog af Sted. Alle de andre sad over skrævs paa Muldyrenes Rygge. Kun den arme Lavarede maatte trave til Fods. Men atter kom hans gode Engel, Miss Aurett, ham til Hjælp i hans sørgelige Situation.

Hun vendte sig om mod Officeren og sagde:

„Mens vi har været undervejs, har min Fader købt det ene af disse Muldyr. Det tilhører altsaa os. Da jeg nu ser, der ikke er nogen, der rider paa det, vil jeg bede Dem om at ville overlade dette Muldyr til denne unge Mand, som vi kender, og som aldeles ikke er nogen Forbryder, men kun Offeret for en meget beklagelig Fejltagelse."

„O, Frøken," sagde Kaptajn Moralès galant, „fuldstændig som De ønsker det. Jeg har Befaling til at opfylde alle Deres Ønsker."

Og lidt efter sad Lavarede paa Muldyrryg som alle de andre i Karavanen.

„Vi har for øvrigt ikke lang Vej at tilbagelægge i Aften," vedblev Kaptajn Moralès. „Vi er nu for Øjeblikket paa Vejen mod Cerro del Brenon. Naar vi har overskredet Coto-Floden og Colorado-Floden, gør vi Holdt ved Byen Las Cruces ved Cordillerbjærgenes Fod. Der befinder sig det Hus, hvor Hr. Guvernøren har

reserveret Værelser og et godt Aftensmaaltid for de rejsende. Det er meget galant af Hr. Guvernøren."

Den unge Englænderinde tænkte efter. Al denne uventede Opmærksomhed paa Costa Ricas Jord og selve Nævnelsen af Don Josés Navn huede hende ikke. Hun var overbevist om, at der stak noget under dette. Hun kunde ikke lide denne Don José, som hun troede havde ondt i Sinde. Men hvad! Hendes Fader var jo her ved hendes Side, Lavarede var der, og hvad havde hun saa egentlig at frygte. Man maatte lade staa til og lade Skæbnen raade. Den vilde vel nok føje alt til det bedste.

Manden i den store Kappe havde hidtil holdt sig paa Siden af Kaptajn Moralès, men lod nu denne komme forbi ham paa sit Muldyr og holdt sig lidt tilbage. Han sagtnede sit Muldyrs Gang saa meget, at han lidt efter lidt kom paa Siden af Lavarede. Han talte ikke straks til ham, og han hyllede sig ikke ud af Kappen endnu. Men Lavarede hørte som en undertrykt Latter fra den mystiske Mand, og det opvakte hans Forbavselse i højeste Grad. Lidt efter hørte han den ubekendte Mand tale til sig i den mest uforfalskede Pariserdialekt.

„Naa, min gode Mand, jeg tror, jeg faar en lille Hævn over Dem for det Puds, De spillede mig om Bord paa 'Lorraine'."

Lavarede kunde ikke tilbageholde et Skrig af Overraskelse.

„Bovreuil!!"

„Ja vel, højstærede, Bovreuil i egen høje Person."

„Det er mig en stor Fornøjelse, Hr. Husvært, atter at træffe Dem. Men hvad skylder jeg Æren og Glæden ved atter at møde Dem her i dette fjerne Land?"

„Ja, gør kun Grin, gør kun Grin med mig. Den ler bedst, som ler sidst, ved De maaske nok, og i Morgen skal De faa noget at vide. Saa skal Fløjten alligevel faa en anden Lyd, kan De være vis paa."

„Ah, ha, Hr. Aagerkarl, De har altsaa atter fundet paa nogle nye Nederdrægtigheder, formodentlig i Kompagni med denne amerikanske Skurk, som kalder sig Don José fra Mazas-Tugthuset."

„Jeg vil raade Dem til at tale med en Smule mere Respekt, unge Mand. Den Herre, som De tillader Dem at kalde en amerikansk Skurk, er Guvernør her i Landet og repræsenterer Regeringen, og det kunde komme Dem dyrt at staa at fornærme ham. Han er min gode Ven, og da han ikke nægter mig noget, vil De maaske indse, at De i Øjeblikket er ganske i min Magt. Ser De, han vil

have sat i den unge Dame, men hvad Hr. Pariseren angaar, saa tilhører han mig. Kan De forstaa det, min Ven?"

„Naa saadan," sagde Lavarede roligt — tilsyneladende roligt. I Virkeligheden begyndte han at ængstes ved at høre Agerkarlens Fortælling.

„Maaske det kunde more Dem at høre lidt om Deres fremtidige Skæbne," sagde Agerkarlen med en raa Latter.

„Behag at fortælle, Hr. Aadselgrib."

„Ser De, det hele er meget simpelt. I Morgen bliver De sat i Kachotten, anklaget for at have stjaalet Jeronimus's Muldyr, og uden videre dømt til et Aars Fængsel. Her i Landet, min gode Mand, er 12 Maaneders Fængsel ikke noget at tale om. Tugthusene er vel ikke videre komfortable, men man fryser alligevel ikke i dem. Vær blot rolig i den Retning. Derimod vil De naturligvis tabe baade Deres Rejsetid og altsaa Deres fire Millioner, og det er meget kedeligt for Dem. De vil altsaa forstaa, at naar De slipper ud af Fængselet og kommer tilbage til Europa, bliver De nødt til at gifte Dem med min Datter Penelope."

„Saa! Tror De! Der kunde De dog maaske tage en Smule fejl," sagde Lavarede ironisk.

„Aldeles ikke, min gode. De vil faa den Fornøjelse og Ære at blive min Svigerson."

„Det maa vel altsaa høre med til Straffen," svarede Lavarede. „Det er frygtelige Straffe, man har her i Costa Rica. Naa, min kære Hr. Bovreuil, jeg kan nu alligevel forsikre Dem om, at jeg ikke bliver i længere Tid i noget Fængsel her i Landet. Jeg skal nok vide at finde et lille Musehul at slippe ud af."

„Det skal De dog faa noget ondt ved. Vi har desuden forskellige andre Midler til at holde Dem fast med, men dem vil jeg endnu ikke tale om. De lærer dem at kende senere. Det var virkelig meget uforsigtigt af Dem, Hr. Lavarede, at vove Dem ind i dette Land, hvor Don José kommanderer og hersker aldeles eneraadigt, og hvor Don José er Præfekt, Guvernør, Diktator og kort sagt kan gøre alt, hvad han vil."

„Ja vel, fuldstændig, som det sømmer sig i et frit Land," svarede Lavarede.

Han maatte imidlertid i sit stille Sind give Bovreuil Ret. Det var virkelig en skæbnesvanger Idé af ham at vove sig her ind i dette Land, hvor han hvert Øjeblik kunde vente at falde i sine Fjenders Hænder. Men hvad var der nu at stille op? Nu var han

her jo engang. Han maatte finde sig i sin Skæbne, lægge sig til at sove i Aften og saa se at træffe en Beslutning i Morgen. Det var ogsaa dette, han gjorde, da man ud paa Aftenen kom til Bondegaarden del Golfito ved Las Cruces.

Bovreuil havde ikke dømt sin Fange til at dø af Sult. Han var endog bleven lidt mildere sjemt mod ham, nu, da han følte sig sikker paa sin Sejr. Lavarede kom derfor til at sidde til Bords med Miss Aurett, Sir Murlyton, Kaptajn Moralès og de andre. Ved en særlig Gunst lod man Soldaterne, der skulde passe paa Lavarede, blive udenfor, mens Maaltidet stod paa, og det var Jeronimus, der fik det særlige Hverv at opvarte ved Bordet. Han lod det ikke mangle paa den stærke spanske Vin, som man drikker saa meget af i Mellemamerika.

Manden, der ejede Bondegaarden eller „Ranchoen", havde lavet Maden, og man mærkede, at baade han og hans Hustru før i Tag havde beværtet fornemme Personer. For første Gang stiftede vore rejsende nu Bekendtskab med en Del af de mærkelige Retter, som Folk i Mellemamerika synder at delikatere sig med, og paa Bordet manglede der hverken sort Linsesuppe med smaa Blæksprutter eller vilde Svaneæg, stegte Papegøjer eller Agurkesalat i en frygtelig skarp Pebersovs. Det maa for øvrigt indrømmes, at Aftensmaaltidet blev meget livligt. Sir Murlyton var meget opromt af den hede Vin, og da Maaltidet var til Ende, var vor Ven Lavarede bleven meget søvnig. Han faldt i Søvn tværs over Bordet, og man maatte kalde paa et Par af Soldaterne, der saa maatte bære ham til Sengs, saa tungt og fast sov han. Man tror maaske, dette kun var et Puds af Lavarede for at føre sine Fjender paa Vildspor. Desværre nej. Lavarede sov virkelig saa fast, som det Menneske nødvendigvis maa gøre, hvem man har givet en kraftig Sovedrik i hans Portvin. Det var naturligvis Bovreuil, der havde været Mester for denne Skurkestreg. Lavarede sov endog saa fast og tungt, at han aldeles intet hørte eller mærkede til, hvad der foregik i hans eget Værelse den Nat.

Ved Midnatstid kom Bovreuil listende ind i Lavaredes Værelse, hvor Triverne og Soldaterne havde klædt ham af og lagt ham i Seng. Lavarede snorkede som en Mand, der har sin Samvittighed i Orden, og hvem Maden ligger tungt i Maven.

„Nu skal vi dog alligevel se, om vi ikke kan sætte en Stopper for din Rejse, min gode Ven," mumlede Bovreuil.

Sagte, lydløst og roligt tog Bovreuil nu alle Lavaredes Klæd-

ningsstykker, eet for eet, og rullede dem sammen til en Pakke. Det eneste, han lod ham beholde tilbage, var hans Skjorte, hans Underbenklæder og hans Tofler. Derpaa aabnede han et Vindue og kastede Pakken med Klædningsstykkerne langt ud i det tætte Tjørnekrat, der omgav Huset.

Bovreuils Idé var i Virkeligheden ikke daarlig. Selv om Lavarede ogsaa forstod at slippe fra baade Politi og Dommere i Costa Rica, saa kunde han jo ikke fortsætte sin Rejse. For at

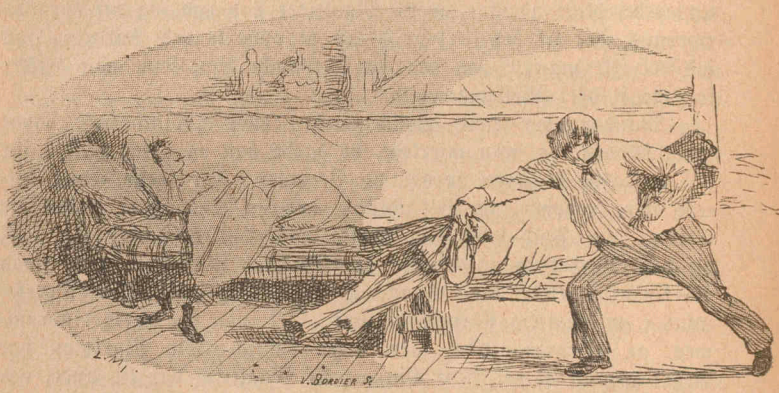

Bovreuil tog alle Lavaredes Klædningsstykker.

kunne fortsætte denne maatte han have Klæder, men intet Sted her paa Jorden hænger Klæderne paa Træerne. Man kan kun faa dem for Penge, men Penge havde Lavarede ingen af, og havde han haft nogle, havde han jo ikke maattet bruge dem. Da han ikke havde mere end 25 Øre i Lommen, var han altsaa fordømt til at blive her paa denne afsidesliggende Rancho uden at være i Stand til at drage videre. Nej, denne Gang var Lavarede fanget, og der var virkelig sat en Stopper for hans videre Rejse, mente Hr. Bovreuil.

Da alle de andre ved Morgengry rejste sig for at fortsætte Rejsen, saa Kaptajn Moralès, at hans Fange, Lavarede, manglede. De andre var allerede i Sadlerne, da Bovreuil hviskede til Officeren:

„Han sover sin Rus ud. Men lad ham sove. Det er tilstrækkeligt at lade nogle Soldater og Muldyrdrivere blive tilbage for

at passe paa ham. De kan altid senere føre ham for Dommeren i Cambo. Spild blot ikke Deres Tid, Kaptajn Moralès, men husk, at Deres Opgave er at føre denne unge Englænderinde til Don José, der venter hende paa sit Slot i de la Cruz."

En Militær kender kun til at udføre sine Ordrer, og Kaptajn Moralès udførte sine. Desuden, Assæren med denne Fransk-mand var ikke forudset, han havde ingen Ordrer faaet angaaende ham, og han mente derfor ogsaa at kunne rejse videre uden ham. Han gav derfor Ordre til, at man drog af Sted, og Karavanen satte sig i Bevægelse.

Man var imidlertid ikke kommen langt, før Miss Aurett, der Dagen forud med Forbavselse havde genkendt Bovreuil, lagde Mærke til, at Lavarede ikke var med. Lavarede havde Aftenen i Forvejen fortalt hende om den Samtale, han havde haft med Bovreuil, og med Ængstelse spurgte hun nu Aagerkarlen, hvor Lavarede var bleven af.

„Han sover sin Rus ud," svarede Bovreuil med et ondskabsfuldt Smil. „Han er bleven tilbage paa Ranchoen sammen med Jeronimus og to af Soldaterne, der holder ham med Selskab."

„Men jeg troede, Fader," sagde hun over til Sir Murlyton, „at du stadig skulde være i Nærheden af ham og ikke maatte tabe ham af Syne, for at du kunde kontrolere ham paa hele hans Rejse."

„Du har Ret, min Datter," svarede Sir Murlyton. „Vi maa have Lavarede med os."

„Nær blot ingen Frygt for ham," faldt Bovreuil ind. „Han naar os i Løbet af Dagen. Man har givet hans Bevogtere Ordre til at følge efter med ham og indhente os. Hvad os angaar, maa vi virkelig beundre al den Opmærksomhed, Hr. Guvernøren viser os, og derfor maa vi ogsaa straks se at naa hans Slot for at kunne takke ham."

Endnu samme Aften kunde Kaptajn Moralès af Guvernørens egen Mund modtage hans Taksigelser for den Maade, hvorpaa han havde ført Sir Murlyton og hans Datter til hans, Don Josés, Slot.

Det, som Don José pompøst kaldte sit Slot, var i Virkeligheden ikke andet end en Bondegaard, en „Hacienda", der laa omgivet af store Kaffeplantager, og som var omgærdet med tætte og tornefulde Kaktushegn. Den laa paa den Vej, der fører fra Kvarts- og Guldminerne ind til Byen Cambo, Don Josés officielle Residens som Guvernør.

Han modtog straks sine Gæster med en Høflighed, der var noget overdreven, og som ingenlunde, hvad han selv troede, gav ham Udseende og Væsen som en spansk Grande. Hans raa Eventyrernatur stak hurtig igennem. Han vidste, han var almægtig her paa denne Egn, og han mente at kunne tillade sig alt. Pludselig, brutalt, uden videre Omsvøb gik han hen mod Sir Murlyton og forlangte af ham, at han skulde give ham hans Datter til Ægte.

„Le Padre (Præsten) er her allerede," sagde han. „Han staar inde i det lille Kapel, jeg har ladet indrette her ved Siden af. Bryllupsceremonien kan altsaa finde Sted nu med det samme."

„Men min Datter er Protestant, og De og Præsten er katolske," sagde Sir Murlyton, der vilde vinde Tid. „En saadan Ceremoni er altsaa ugyldig."

„Aa," svarede Eventyreren, „det kan vi senere ordne ved at lade Ægteskabskontrakten stemple paa det engelske Konsulat."

„Men jeg nægter at gifte mig med Dem," skreg den unge Pige fortvivlet, „og De vover vel ikke at krænke en engelsk Borgerinde i hendes Ære og Vilje."

„Jo, det tillader jeg mig alligevel at gøre," lo Don José med et djævelsk Smil.

Don José kaldte, og fire indianske Soldater kom ind og slog Kreds om Sir Murlyton.

„Spær ham inde, bind ham godt og se saa at faa talt ham til Fornuft. Han bliver holdt indespærret, lige til han giver sit Samtykke til Ægteskabet."

De fire Soldater kastede sig over Sir Murlyton, bandt ham og slæbte af Sted med ham.

Don José saa med sit onde Smil paa Miss Aurett, der skælvede som en Fugl.

„Min Herre," stammede hun, „jeg skal vide at dø, men aldrig skal De blive gift med mig. Forstaar De!"

Hendes Øjne løb rundt i Værelset for at søge et Vaaben, hvormed hun kunde forsvare sig og sin Ære. Men intet Vaaben var at opdage. Don José nærmede sig hende, honningsød og kattevenlig.

„Nej, lille Froken," sagde han, „De skal aldeles ikke dø, men derimod kan der være nogen Fare for, at Deres ærede Fader vil opgive Aanden i Løbet af en Times Tid, hvis De ikke, inden denne Time er gaaet, har gjort mig forstaaelig, at De er villig til at gifte Dem med mig og sige ja for Alteret."

Han lod hende derpaa være alene og fjernede sig sammen med Bovreuil. Den hæderværdige Agerkarl tænkte ved sig selv:

„Ha, ha, min gode Lavarede, du faar altsaa ikke den lille Englænderinde og de fire Millioner. Du bliver altsaa alligevel Papa Bovreuils Svigersøn. Jeg kan nu ikke nægte," sluttede han sin Tankegang, „at min gode Ven Don José egentlig misbruger sin Magt en lille Smule."

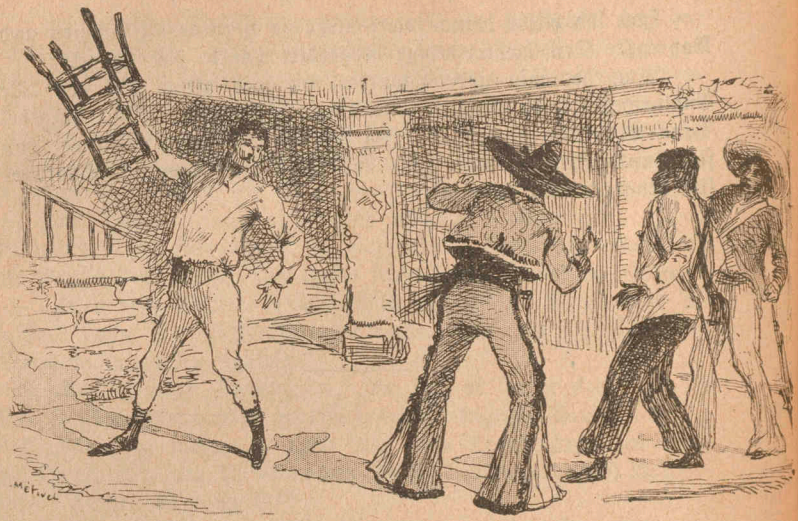

VIII.

En Præsidents Genvordigheder.

Hvad var der under alt dette bleven af Lavarede?

Han var vaagnet meget senere end de andre, og hans Hoved var tungt af den hede spanske Vin, han havde drukket den foregaaende Aften, og endnu mere af det Sovepulver, der havde været i Vinen. Forvildet saa han sig omkring, da han vaagnede op. Hvor var han? Hvordan var han kommen herhen? Hvad i Alverden var det for et Hul, han laa i? Drømte han, eller var han vaagen?

En varm, gylden, spillende Solstraale, der faldt ind i hans Kammer, kaldte ham tilbage til Virkeligheden. Han erindrede sig nu Bovreuils Trusler, og den Fare, Miss Aurett nu maaske svævede i, stod ham klar. Han sprang ud af Sengen og vilde klæde sig paa, da en ny Overraskelse ventede ham. Han vidste ikke, om han skulde le eller græde. Hans Klæder var borte. Først rasede han og troede, det var Soldaterne, der havde stjaalet dem.

„Aa, de fordømte Tyveknægte," tænkte han.

Men et Øjeblik efter faldt en Idé ham ind.

„Gud fri mig vel! Det er naturligvis den Slyngel Bouvreuil. Det kan ikke være andre end den gamle Æsel, der har taget mine Klæder."

Han tænkte videre:

„I Dag er det den 13de Juni, 13 er et uheldigt Tal. Det bringer mig altid Uheld."

Lavarede gav sig til at kalde paa de andre. Bondekonen Coucha kom løbende. „Hvad er Klokken?" spurgte han. „Henad 8 om Morgenen," svarede hun.

Han fik at vide, at alle de andre allerede var dragne videre ved Solopgang.

„Deres Naade er ganske alene her paa Gaarden," sagde Coucha.

„Saa! Jeg kan dog høre nogen tale neden for mine Vinduer."

„Ja, Deres Naade, det er de Soldater, som er sat til at passe paa Deres Naade."

„Soldater! Hvilken Ære! Eller maaske er det ikke nogen Ære. Det er maaske en Sikkerhedsforanstaltning."

„Ja, og den tapre Jeronimus er ogsaa dernede sammen med Soldaterne."

„Jeronimus? Naa, det er ham med Muldyrene."

„Ja, rigtig, Deres Naade!"

Kvinder er altid snaksomme. Denne Regel gælder lige saa godt paa den ene af Jordens Halvkugler som paa den anden. De er ikke mindst snaksomme, naar de staar over for en kon, ung Mand, selv om denne ogsaa, som Lavarede unægtelig var det i dette Øjeblik, er noget luftig paaklædt. Det varede heller ikke længe, før Lavarede havde faaet Bondekonens Snakketøj paa Gled.

„Sig mig en Gang, min konne Kone, ved De, hvorfor man egentlig kalder Jeronimus for 'den tapre'. Hvordan har han faaet dette Tilnavn?"

„Gud! Ved De virkelig ikke det? Det ved da alle Mennesker her i Landet."

„Ja, men ser De, jeg er heller ikke her fra Landet."

„Jo, man kalder ham for 'Jeronimus den tapre' lige siden den forrige Revolution, vi havde her i Landet. Det var ham, der gav Signalet til Oproret."

„Nej, hvad siger De? Saa det var Jeronimus!"

„Ja, og i den sidste Revolution var han ogsaa med. Den Gang, da General Zelaya blev jaget bort, for to Maaneder siden,

og vi fik Doktor Guyman til Præsident, var det atter 'Jeronimus den tapre', der knaldede de første seks Skud af."

„Seks Skud! Han har altsaa et Magasingevær."

„Hvad har han for noget?"

„Aa, ikke noget. Men han gør altsaa alle Revolutioner med. Ah, det maa være en rask Fyr, den Hr. Jeronimus."

„Det kan De tro. Han er for Resten ellers saa skikkelig. Han gør ikke en Kat Fortræd, og naar han skyder, saa skyder han altid i Luften. Alle Mennesker ved jo, at her i Costa Rica er vi ikke saa blodtørstige som i de andre sydamerikanske Republikker. Der er saamænd aldrig flydt en eneste Draabe Blod under nogen af vore Revolutioner."

Lavarede kunde ikke lade være med at le ved at høre denne naive Beretning af Bondekonens Mund. Men idet han lænede sig ud af Vinduet og saa ned i Gaarden, fik han Øje paa en fjerde Personage, som han ikke før havde set, og som talte meget ivrigt med dem, som Lavarede spøgende kaldte sin Æresgarde. Coucha fulgte hans Blik og slog straks Kors for sig.

„Jesus, Maria! Det er General Zelaya!"

„Den forrige Præsident for Costa Rica?"

„Ja, det er ham selv."

„Ham, der var Præsident før Doktor Guyman?"

„Ja, der er ikke to af samme Navn."

„Tror De, han bliver Præsident igen?"

„Det er ikke godt at vide. Men jeg maa ned og tage imod ham. Han var meget afholdt af alle."

„Men hvorfor gjorde man da Oprør imod ham og jog ham bort?"

„Det var, fordi han nægtede at gøre alle Obersterne til Generaler. Han syntes, der var Generaler nok i Landet."

„Hvor mange Generaler er der da her i Costa Rica?"

„Der er tre Hundrede."

„Tre Hundrede! Men hvor mange Mand er der da i hele Hæren?"

„Der er fem Hundrede."

Lavarede brast i Latter, hvad den naive og skikkelige Coucha aldeles ikke forstod. Imidlertid forlod hun ham for at løbe ned og tage imod Generalen og spørge, hvormed hun kunde tjene ham. Lavarede var atter alene. Han var stadig meget nødtørftig paaklædt, men til Gengæld havde han faaet sin Viden om den inden-

rigske Politik i Costa Rica betydelig udvidet. Han kendte nu alle de indre Forhold i Landet, som han kendte sig selv. Og skjult bag Vinduet hørte han derfor med spændt Interesse paa den Samtale, som nu udspandt sig nede i Gaarden mellem Eks-Præsidenten og Jeronimus og de to Soldater.

Det var Hans Excellence General Zelaya, der talte.

„Jeronimus, du, der med rette bærer Navnet 'den tapre', vort Parti regner paa din Bistand. Denne elendige Guyman har ikke holdt et eneste af de Løfter, han har givet Folket, han udplyndrer Landet, og han fordeler Embederne mellem de Kreaturer, der er hans Venner og staar i hans Sold. Nu vil han oven i Købet atter tillade Jesuitterne at komme ind i Landet. Sidste Gang fik vi Signalet til Oprør fra Nicoya-Provinsen. Lad det denne Gang knalde her fra denne Egn, og lad det atter denne Gang være Helten Jeronimus, 'Jeronimus den tapre', der giver os det. Men hvad er der med dig, du tøver!?"

„Excellence," svarede Muldyrdriveren, „jeg vil ikke bestemt afslaa dig min Bistand, men jeg maa have nogle flere Oplysninger. Sig mig engang, hm, hm — men er der nogen Fare ved det?"

„Ikke Spor! I ved jo, at Don Josés Residens Cambo saavel som det, denne Europæer kalder sit Slot, er fulde af vore Venner og Partigængere. Vort Parti er parat til at gribe ind, og du ved jo godt, at der ikke er nogen af vore Venner, der vilde gøre Revolution, hvis der var nogen Risiko ved det."

„Men jeg! Hvad kan jeg vinde ved at være med i denne nye Revolution. De andre Gange har man skammelig narret mig."

„Du kan forlange hvilket som helst Embede, du vil have, og du skal faa det. Og de to Mænd der skal heller ikke blive glemt. Det er vel dine Tjenere?"

„Nej, Excellence, vi er her kun for at passe paa en Franskmand, som Don José har befalet ikke under nogen Omstændighed maa komme i Nærheden af hans Slot i Dag."

„Lad den Franskmand være i Fred. Don Josés smudsige Afkører kommer ikke os ved. Jeg regner paa dig og gaar nu mod Hovedstaden for at forberede Oproret der."

Han kastede sin Pung, der var fuld af Pjastre og Dollars, over til Jeronimus og gik bort. Men det var ikke blot i Jeronimus's Hjerte, han havde saaet Oproret og Revolutionens Sædekorn. Nogle Ord, der var faldne, havde vakt Lavaredes Mistro og Uro

Hvorfor var det magtpaaliggende for Don José, at han, Lavarede, ikke kom i Nærheden af hans Slot i Dag, som Jeronimus havde sagt?

Uden Tvivl: for at fuldføre en eller anden Nederdrægtighed mod hans, Lavaredes, Veninde, den unge Englænderinde. For enhver Pris gjaldt det derfor for ham om at naa hende og handle rask og bestemt. Han maatte af Sted til Don Josés Slot de la Cruz.

Men hvorledes? Kun et Øjeblik tænkte han efter. Saa lo han. Han havde faaet en god Idé.

I sit lustige Kostume og med en Stol i Haanden gik han ned i Gaarden, hvor han traf Jeronimus og de to andre Mænd. Han vendte sig straks mod Triveren.

„Min gode Ven," sagde han, „jeg har hørt eders Samtale med General Zelaya, og hvis I ønsker det, saa slutter jeg mig til eder, og vi marcherer mod Don José."

Til Lavaredes store Overraskelse gjorde Jeronimus imidlertid Tegn til, at han aldeles bestemt ikke vilde have noget med den Affære at gøre.

„Nej, Sennor Franskmand," sagde Muldyrdriveren resigneret, men bestemt, „nej, denne Gang gaar den ikke, og jeg vil ikke være med til at give Signalet. Denne Don José har endnu ikke faaet hævet sin Apanage, han har ingen Penge faaet fat i endnu, og han finder sig ikke i godvillig at skulle fortrække med to tomme Hænder. Han er heller ikke som vi godmodige Folk her fra Costa Rica. Han har været i Europa, han er bevæbnet, han sætter sig til Modværge. Han skyder paa os. Der vil flyde Blod. Nej, det vil jeg ikke være med til. Jeg skal nok hytte mig."

De to Soldater bifaldt med en kraftig Nikken Driverens Ræsonnementer.

„Godt," sagde Lavarede, „er du bange for dit Hoved, saa er jeg ikke bange for mit, og jeg vil vove det for denne store og ophøjede Sag."

De tre Mænd saa overraskede paa ham. Dette var jo meget ridderligt og tappert, men var det ikke en Smule naragtigt og dumt?

Lavarede lod nu, som om han blev aldeles rasende, og han svang Stolen i sin højre Haand. Det var en Bambusstol, tung, sejg, elastisk, et frygteligt Vaaben i en rask og stærk Mands Hænder. Da han nu truede de tre Kujoner med Stolen, blev disse angest og bange. For Guds Skyld, man maatte ikke ophidse denne Euro-

pœer. Man maatte tage mod hans Tilbud, men før man gik videre, var det dog bedst og klogest, tænkte man, at træffe sine Forholdsregler.

„Det er jo meget godt," sagde Jeronimus, „hvis General Zelayas Revolution lykkes. Men hvis den nu ikke lykkes. Hvad saa? Don José vil aldrig tilgive mig og de to andre Mænd, som han har sat til at passe paa Dem, at vi har ladet Dem slippe ud af vore Hænder."

„Nej," raabte de to Soldater, „han vil blive aldeles rasende."

Lavarede rynkede bistert Brynene og slog med Stolen i Jorden. Øjeblikkelig var der en af „Krigerne", en indiansk født Soldat, der fik en praktisk Idé.

„Hvis Sennor Franskmanden vilde lade, som om han havde taget os til Fange, og hvis Sennor Franskmanden vilde binde os, saa kunde det altid se ud, som om det havde været umuligt for os at forfølge Sennor Franskmanden, og saa kan ingen beskylde os for at have været Deres Hjælpere."

„Godt! Som I vil. Men det haster. Naar I faar daarlige Efterretninger, kan I binde hverandre indbyrdes. Det er tilstrækkelig Undskyldning for jer."

„Deres Naade er meget god mod os!"

„Hvad dig angaar, Jeronimus, saa tager jeg et af dine Muldyr, det bedste."

„Aa, Herre! Naade, Excellence! Det Muldyr er det eneste, jeg tjener mit daglige Brød med."

Stolen hævedes truende i Luften.

„Tag Dyret, Herre, tag Dyret," skyndte Driveren sig at sige. „Tag det bedste af dem. Det er 'Matagna'. Den løber saa hurtig som en engelsk Fuldblodshest."

„Det er godt. Nu mangler der mig kun en Dragt, der ser nogenlunde ud. Jeg kan ikke gøre Revolution i Underbenklæder. Det er en kon Dragt, du har paa, Jeronimus. Tag den af og giv mig den."

„Men vil Excellencen da tage al min jordiske Ejendom fra mig," klynkede den arme Driver. „Vil Excellencen plyndre mig?"

Lavarede hævede Stolen og lod den suse omkring i Luften. Driverens Øjne stod stive i hans Hoved af Skræk.

„Naturligvis vil jeg plyndre dig," sagde Lavarede. „Kan dit Fæhoved da ikke forstaa, at naar jeg plyndrer dig, saa er dette netop et Bevis for dig paa, at du ikke har været med i Revolu-

tionen. Det vil frelse dig, hvis Revolutionen mislykkes. Naa, af med Klæderne! Lad det gaa lidt rask!"

„Du har jo ogsaa to Dragter," sagde den indianske Soldat. „Du har jo en Dragt af Læder og saa den broderede Fløjlsdragt."

Det er Skik, at Muldyrdriverne, der gør lange Rejser, altid fører to Dragter, en lettere og en varmere, med sig. De hyppige Forandringer i Klimaet gør denne Forholdsregel nødvendig. Jeronimus kastede først et rasende Blik til Indianeren, sendte derpaa et ængsteligt Øjekast til den truende Stol og begyndte derpaa med et Suk at trække sine Læderbenklæder og sin broderede Vest af. Lavarede greb dem og iførte sig dem øjeblikkelig. En vældig bredskygget Hat, som man laante af Ranchoens Ejer, fuldendte Kostumet.

Den fødte Pariser lignede i dette Øjeblik fuldstændig en indfødt fra Costa Rica.

„Men hvad er det for et Signal, man skal give som Tegn paa, at man begynder Oprøret?" spurgte han.

„Vi plejer at løsne tre Revolverskud."

„Saa laan mig din Revolver."

„Ja, men jeg har ingen Revolver, og selv om jeg ogsaa havde en, saa vilde jeg alligevel ikke laane Dem den."

„Ikke det? Og hvorfor ikke?"

„Nej, for De er Europæer, og man har saadanne mærkelige Vaner i Europa. De kunde falde paa at skyde paa Folk."

Lavarede brast i Latter. „Ja, saamænd, det kunde maaske falde mig ind. Men det er godt. Saa maa jeg se at finde mig et Gevær et andet Sted. Af Sted!"

Han sporede „Matagna", og Muldyret travede rask af Sted. Lavarede kom gennem en Egn, hvor Arbejderne fra Kvarts- og Guldminerne bor. De var allerede blevne opagiterede af General Zelaya, og de ventede nu kun paa Manden, der skulde give Signalet. De kendte Jeronimus's Muldyr og troede, det var ham selv. Overalt beredte man ham Ovationer.

„Leve Jeronimus den tapre!"

„Leve Folkenes Frigører!"

„Godt," tænkte Lavarede, „De kalder mig 'Folkenes Frigører'. Det er bedst, jeg holder en lille Tale til dem undervejs."

Der er Fraser, der altid slaar an og altid kan bruges. Lavarede skreg derfor af sine Lungers fulde Kraft:

„Medborgere! Frihedskæmpere! Jeronimus den tapre er paa

Vej for at rejse Befolkningen i den østlige Del af Costa Rica til Oprør mod Tyranniet. Jeg vil rejse Befolkningen her i de vestlige Provinser. Følg mig alle mod de la Cruz, at vi kan styrte Tyrannerne!"

„Ned med Tyrannerne! Leve Friheden!" skreg de sammensvorne af fuld Hals.

Lavarede havde maaske ikke været alt for ømfindtlig med at sige Sandheden, men bliver der ikke løjet saa tit i Politik? Lyver man ikke saa tit for et Folk, naar man raaber det op til Kamp mod Tyrannerne? Desuden, hvor drabelige end Revolutionsmænd er, saa vil de dog altid helst have, at det er andre end dem selv, der har begyndt.

Ved hver Bondegaard, ved hver Plantage, han kom forbi, var der nye Partigængere, der sluttede sig til ham. Hans lille Hær voksede, og da man var nogle faa Kilometer fra de la Cruz, saa Lavarede sig i Spidsen for en anselig Skare Mænd, han havde opflammet ved ildfulde Taler. Det viser, at er det godt og praktisk at kunne Engelsk, naar man er ude paa Rejse, saa kan det ogsaa være af stor Betydning at kunne tale Spansk saa godt, som Lavarede kunde. Hans lille Hær generede ham for øvrigt en Del. Thi den gik til Fods, og som en Følge deraf kunde han kun lade sit Muldyr gaa i Skridt. Men han havde Hastværk. Det gjaldt om at komme tids nok for at frelse Miss Aurett fra den Fare, der muligvis truede hende. Saa fandt Lavarede paa en Krigslist.

Han vendte sig om mod sin Hær og raabte:

„Mine Venner, vi maa nu dele os i flere Hære. I gaar i forskellige Flokke og ad forskellige Veje mod Slottet i de la Cruz. Vore Brødre derinde er allerede parate. Sørg for, at I kender dem, og at de kender jer. Hvad mig angaar, saa er jeg eders Chef, og det tilkommer mig at gaa i Spidsen og at gaa alene løs paa Tyrannen, saa I ingen Ubehageligheder risikerer, hvis vi lider et Nederlag. Følg mig klogt og forsigtigt og afvent det Signal, jeg vil give eder."

Endnu havde aldrig nogen Revolutionschef talt saa modigt og uegennyttigt, og man besvarede med stormende Jubelraab den Tale, Lavarede — eller som hans Tilhængere kaldte ham: La Bareda — havde holdt.

„Viva General La Bareda!"

„Viva Folkenes Frigører!"

Jubelskrigene forplantedes hurtig, og Efterretningen løb fra By til By. Og mens General La Bareda paa sit Muldyr galo-

Leve General La Bareda!

perede af Sted mod de la Cruz, strømmede flere og flere Mennesker til Oprørernes Skare for at være med til at gøre Revolution og muligvis fiske sig et Embede eller en anden Fordel i de politisk rørte Vande.

Men i sin Iver for at naa „Slottet" i de la Cruz, havde Lavarede rent glemt at sikre sig en Revolver.

I samme Øjeblik, som Lavarede paa sit Muldyr red ind i Gaarden til Slottet, kom Don José tilbage til det Værelse, hvor den stakkels Miss Aurett var fange.

„Vælg nu, hvad De vil," sagde han til hende. „Vil De have, at jeg dræber Deres Fader, eller vil De samtykke i at blive min Hustru?"

Man hørte ind i Værelset Muldyrets rappe Hovslag mod Stenbroen.

Som et Lyn for det gennem den unge Piges Hoved, at her kom Hjælpen maaske. Uvilkaarlig styrtede hun hen mod Vinduet, og hun genkendte straks Lavarede. Trods Don Josés Anstrengelser for at hindre hende i det fik hun dog Vinduet lukket op og skreg nu med angstfuld Stemme ned i Gaarden:

„Armand!"

I sin Sjæleangst glemte den unge Pige alle Former, alle de Hensyn, en ung Pige, der er opdraget paa Engelsk, skal tage over for unge Mænd. Hun skreg ikke, som hun burde: „Hr. Lavarede!" Men af sit Hjærtes Angst skreg hun, uden maaske selv at vide af det, det ene Ord:

„Armand!"

I et eneste Sæt var Lavarede sprunget af Muldyret. I et Par Spring styrtede han ind i Stuen, og hans kraftige Hænder greb Don José i Nakken og kastede ham hen i den modsatte Krog af Værelset, hvor den unge Pige, der var bleven frelst som ved et Mirakel, befandt sig.

„Don José," skreg han, „De er den mest nederdrægtige Skurk, jeg nogen Sinde har kendt. Men vid blot, at saa længe jeg er levende, skal De ikke komme til at krumme et Haar paa denne unge Dames Hoved."

José var grøn i Ansigtet af Raseri, og han krøb om bag et Møbel i Stuen og skulede til sin Modstander. Hans højre Haand famlede ved Hanen paa en Revolver, der sad i hans Bælte. Lavarede saa det og fik en lys Idé.

Jeg har intet Vaaben! Han har derimod! Det skal blive ham selv, der med tre Skud giver Signalet til Revolutionen. Ha, ha! En Revolution for Miss Aurett!

Han vendte sig om mod José og begyndte at haane ham.

„Tag dig i Agt, José, med den Revolver. Du kunde nemt

komme til Skade med den. Hvad er det, du staar og samler efter? Ha, ha! Du er bange! Du vil skyde. Pas paa, du ikke skyder forbi."

Eventyreren strakte Armen ud. Et Skud knaldede. Miss Auretts Skrig svarede den dumpe Lyd af Skuddet. Men Armand var ikke ramt.

„Naa, sagde jeg dig det ikke nok! Du skød forbi!"

Og smilende, med korslagte Arme saa han haanligt paa Amerikaneren. Denne sigtede atter, denne Gang nøjagtigere end før.

„Forbi, min Ven," sagde Lavarede og lo. Men José havde i Virkeligheden ikke skudt forbi. En smal Blodstribe, der løb ned over Lavaredes Vest, viste, at han var bleven saaret i Skulderen.

Miss Aurett havde set det, og hun styrtede hen mod ham for at beskytte ham med sit Legeme. José tøvede med at skyde endnu en Gang. Han var bange for at komme til at ramme den unge Englænderinde, dræbe hende og derved miste hende og hendes Millioner. Armand skød Miss Aurett fra sig og udfordrede atter sin Fjende.

„Fejge Bandit!" skreg han til José. „Saa skyd dog! Jeg vil det! Men du tør jo ikke! Skyd en tredje Gang! Aa, din fejge Kæltring!"

Denne Fornærmelse var for meget for den elendige Don José. Han rettede sig i Vejret, som om han havde faaet et Piskeslag. Han sigtede, lige paa Hjertet, han sigtede ganske langsomt, og et ondt Grin gik hen over hans Ansigt. Saa, nu skulde det vel være forbi med denne Lavarede.

Skuddet faldt.

Og Don José havde sigtet saa godt, at Lavarede vilde have været en død Mand i dette Øjeblik, om ikke en anden Haand havde grebet ind. Med Fare for selv at blive ramt og dræbt var Miss Aurett i det afgørende Øjeblik styrtet ind paa José. Med en lynsnar Bevægelse havde hun slaaet til hans løftede Arm, og den tredje Kugle var gaaet ind i Væggen. Lavarede var frelst — og frelst ved Miss Auretts Mod.

En Straale af Glæde oplyste begges Ansigter. Hos Miss Aurett var det Glæden over at have frelst sin Ven fra den visse Død. Hos Lavarede var det Glæden over den Triumf, han nu skulde nyde.

Det tredje Knald havde næppe lydt, før man ude fra Gaarden hørte Tumult og Skrig som fra en ophidset Folkemængde. Det var Revolutionen, der nu begyndte. Og Armand, der nu havde

naaet, hvad han vilde, nemlig, at det blev Don José selv, som gav Signalet til Oprøret, fandt, at hans passive Rolle nu maatte være forbi. Han styrtede sig over Don José, der allerede var halvt lammet af Skræk, overmandede ham i et Nu og afvæbnede ham.

Nu fløj ogsaa Døren op, og fem, seks Mand trængte ind og bemægtigede sig Don José, der stummede af Raseri. Hele Gaarden var fuld af Oprørere, og stadig kom nye Flokke til. Gennem Vinduet saa de La Bareda og brød ud i stormende Hurraraab for ham. Det var dem, der var fulgtes med ham paa Vejen, og som nu i ham saa deres Chef. Men da Hurraraabene var forstummede, gjorde Oprørerne en frygtelig Opdagelse. Deres Ven og Chef La Bareda var saaret. Han blødte. Var det ude med ham nu, var det ogsaa ude med Revolutionen med det samme.

Miss Aurett var begyndt at forbinde hans Saar. Heldigvis var det ganske ubetydeligt. Don Josés Kugle havde kun strejfet Lavaredes Skulder, og en Forbinding standsede straks Blodtabet. I Løbet af to Minutter vidste alle de, der befandt sig paa „Slottet", hvad der var sket. „Han er saaret! Hans Blod har flydt for den retfærdige Sag!" Det var tilstrækkeligt til at opflamme Begejstringen. Uden Opfordring, uvilkaarlig stillede de sig alle under hans Kommando. Han var deres „General La Bareda". Han var „Folkenes Frigører", „Revolutionens Martyr", „Retfærdighedens Forkæmper". „Viva den store General La Bareda!"

Lavarede tænkte straks paa Sir Murlyton, og han gav fire Mand Ordre til øjeblikkelig at befri Englænderen af hans Fængsel og føre ham hid. Men endnu før han havde givet denne Befaling, fik han en lys Idé.

„Grib den Mand der," sagde han og pegede paa Don José, „før ham i Fængsel og bind ham solidt med de samme Baand, som han har ladet Englænderen binde med. Forstaar I mig? Af Sted!"

Mændene adlød uden Tøven. Den Slags Begivenheder hænder ved enhver Revolution i Amerika. Slottene og Fængslerne bliver staaende. Det er kun deres Beboere, der ved hver Revolution skifter Opholdssted.

De fire Mænd kom ind med Sir Murlyton. De vilde allerede føre Don José bort, da Sir Murlyton standsede dem med en Haandbevægelse.

„Hvad er der? Hvad vil De?" spurgte Lavarede.

„Oh yes!" sagde Englænderen. „Før I binder ham, vil jeg først bokse lidt med ham."

„Godt," sagde 'Folkenes Frigører'. „Boks med ham, saa meget De har Lyst."

Og Lavarede ledsagede sin Bemærkning med en Gestus saa majestætisk, som var han selve Kong Salomon, der afsagde en af sine vise og inappelable Domme.

I Løbet af faa Øjeblikke var alle ude i Gaarden. Man gjorde Plads og dannede en Cirkel om de to Boksere. Lavarede satte sig paa en omvendt Tønde og bød galant Miss Aurett Plads ved sin Side, og Kampen begyndte. Men Don José havde aldrig bokset. Han havde ikke Anelse om at bokse. Og inden han vidste et Ord af det, havde Englænderen langet ham en saa forfærdelig Næsestyver ud, at det gnistrede for Øjnene af ham. Og nu boksede Sir Murlyton ham igennem efter alle Kunstens Regler. Det haglede med Stød og Slag ned over Don José. Hans Øjne hang ham ud af Hovedet, hans Kinder var ophovnede, hans Tænder var slaaede ud, hans Næse blødte og lignede en Kartoffel. Hele hans Hoved var firkantet og uformeligt. Han brølede og skreg og bad om Naade. Fra Sir Murlytons Mund kom ikke en Lyd.

Endelig holdt han inde.

„Saa, nu kan det være nok," sagde han med den største Koldblodighed. „Min Værdighed er hævnet."

„Og min Ære er frelst," hviskede Miss Aurett sagte, „takket være vor Ven Hr. Lavarede."

„Du har Ret, min Datter. Sir Lavarede er en fuldendt Gentleman. All right!" Og han trykkede hjerteligt Hr. Lavaredes Haand.

Medens dette foregik, hørte man pludselig et forfærdeligt Spektakel uden for en af de Porte, der fra Landevejen førte ind til „Slottet"s Gaard. Det var en ældre, tyk Mand, der var i Færd med at salvere sig ved hemmelig at luske af. Nogle af de „revolutionære", der frivillig var trukne paa Forpost, havde grebet Fyren i Kraven, og da han ikke kunde klare for sig og ikke forstod et Ord Spansk, havde Forposten funden ham mistænkelig, to, tre Guldgravere var komne til, og da de ikke vidste, hvad de skulde gøre med Fyren, valgte de det Parti at føre ham frem for deres Chef, General La Bareda. Da Lavarede fik Øje paa den ynkelige Skikkelse, der næsten var lammet af Rædsel, brast han ud i en rasende Latter.

Skælvende og elendig stod Fangen foran ham.

„Naa, min kære Hr. Bovreuil, hvad siger De nu? Ha, ha, ha! Ja, som De ser! Her i dette Land gaar det op og ned med Menneskene og med Forholdene. Hvad der var oppe i Gaar er nede i Dag. Hvad behager?"

Bovreuil stønnede.

„Ja, min kære, bedste Hr. Lavarede, De har sandelig Ret. Jeg har jo nylig været Vidne til den begejstrede Modtagelse, Folket gav Dem. Egentlig tænkte jeg paa, at jeg rigtig af Hjertet vilde lykønske Dem, men senere fik jeg den Idé, at De muligvis af en eller anden Grund kunde være vred paa mig, og saa besluttede jeg at løbe min Vej."

„Naa, saa det besluttede De! Mon det ikke snarest var, fordi De frygtede min retfærdige Gengældelse. Men hvor vilde De egentlig være løbet hen? De kan jo ikke tale et Ord Spansk."

„Nej, desværre. Det var naturligvis bleven noget vanskeligt, men —"

„Hør nu engang, min gode Bovreuil. I Gaar Morges løj De mig paa, at jeg havde stjaalet to Muldyr. I Gaar Middags lod De mig arrestere. I Nat stjal De mine Benklæder. Hvad vilde De nu sige til, om jeg i Dag til Straf sendte Dem 8 Lod Eeværbly ind i Deres nederdrægtige Krop?"

Agerkarlen skælvede af Skræk

„O, min kære Hr. Lavarede, min bedste Ven, det kan da ikke være Deres Mening! Vel? Hvad vil De have? Vil De have al Deres Gæld eftergivet? Med største Fornøjelse! Jeg vil lave mit Testamente til Gunst for Dem. Værs'go', her er alle mine Penge. Jeg vil give Dem alt, hvad jeg ejer og har. Vil De ikke ogsaa have min Datter Penelope? Tag alt, alt, alt, men skaan for Himmelens Skyld mit Liv."

Revolutionsmændene, der stod i Kreds om dem, hørte hele denne Samtale, men da den blev ført paa Fransk, forstod de ikke et Ord af den. Derimod forstod de godt Minespillet i Bovreuils Ansigt, da han rakte sin velspækkede Tegnebog op mod La Bareda.

„Hvad skulde jeg stille op med Deres Penge," svarede Lavarede og slog afværgende ud med Haanden. „Jeg har fem og tyve Øre i Lommen, jeg har ikke Brug for flere, og jeg maa ikke have flere Penge paa mig, ved De jo nok. Behold Deres Penge hos Dem selv."

Dette var det mærkeligste, man endnu havde set i Costa Rica.

En Revolutionschef, der ikke tog sine overvundne Fjenders Penge! Det var uhørt. Det maatte begejstre alle de revolutionære. En uegennyttig Oprørsgeneral!

„Vi er ikke Tyve!" skreg Lavarede. „Vi er fri og hæderlige Borgere, der kun kæmper for Retfærdighed og Frihed! Ikke sandt, mine Venner?"

Et skingrende Hurraraab svarede ham. Han havde i dette Øjeblik kun behøvet at gøre et Tegn med sin lille Finger, og Don José og Bovreuil vilde være blevne overmandede, slaaede til Jorden og derpaa hængte op i deres egne Seler. Den første, der vilde have lystret ham, var Kaptajn Moralès. For faa Timer siden var han Lavaredes Fangevogter. Nu kaldte han sig stolt „Flojadjudant hos Hans Excellence General La Bareda". Men Lavarede ønskede ikke Død over nogen. Han havde kun gjort denne Revolution for at frelse sin kære Miss Aurett fra Vanære og Død. Nu var dette sket, og han anede endnu ikke, til hvis Fordel denne Revolution vilde blive. Han vilde ikke, der maatte ske Forbrydelser eller flyde Blod.

„Nej," sagde han majestætisk og stolt til Bovreuil og Don José, „nej, jeg ønsker ikke, I skal dø. Det Saar, jeg har faaet, beklager jeg mig ikke over, thi det har været Aarsagen til, at alle disse tapre Mænd har kaaret mig som deres Chef og General. Jeg vil ikke gøre Gengæld mod jer. Men I kan vel forstaa, I to Kæltringer, at jeg ikke vil se jer mere for mine Øjne. I kan blot vove paa endnu en Gang at krydse min Vej. Jeg har alt for travlt til, at jeg har Tid til at beskæftige mig mere med jer, og derfor skal I væk. Kaptajn Moralès," kaldte han, „vil De samle en Flok Soldater og føre disse to Fyre over Bjærgene, lige til Atlanterhavskysten. De marcherer lige til Byen Puerto Limone, og paa dette Sted bringer De dem om Bord paa det første, det bedste Skib, der afgaar derfra, lige meget til hvilken Havn, lige meget til hvilket Land, blot saa langt som muligt bort fra Costa Rica. De behøver fjorten Dage for at udføre den Mission, jeg herved paalægger Dem. Efter disse fjorten Dages Forløb indfinder De Dem atter i Republikkens Hovedstad San José og aflægger mig Regnskab for, hvad De har udrettet, og jeg vil da give Dem den Belønning og Anerkendelse, som De har Krav paa. Her er Deres skriftlige Ordre. Hvad de nødvendige Pengemidler angaar, saa vil De sikkert finde disse hos Deres to Krigsfanger. Jeg bemyndiger Dem til hos Krigsfangen Bovreuil at beslaglægge saa

mange Penge, som er nødvendige til Deres og Eskortens Underhold paa Frem- og Tilbagemarchen. Saaledes befalet! March! Og leve det frie Costa Rica!"

Vovreuil skar en skrækkelig Grimasse, sukkede dybt og tog sig uvilkaarlig til Lommen, hvori hans Tegnebog laa.

„Vi reddede Hovedet," hviskede Don José sagte til ham, „endnu er intet tabt. Lad os bare komme af Sted. Jeg kender baade Land og Skikke her, og jeg skal garantere for, at vi endnu skal komme til at snakke et Ord med denne vigtige og opblæste Franskmand."

Sir Murlyton, der sindig havde vadsket sig og taget en ren Flip paa efter at have givet Don José sin Dragt Prygl, kom nu hen til Lavarede. Sir Murlyton havde tænkt over sin Stilling nu og sin Stilling for faa Timer siden; han kom mere og mere til Erkendelse af, hvilken Tjeneste Lavarede havde ydet ham, og han følte et dybt og taknemmeligt Venskab for ham. Men alligevel syntes baade han og Miss Aurett at maatte sige ham, at han ikke var paa Rejse alene for at gøre Revolutioner i amerikanske Republikker.

„De maa erindre Dem," sagde Englænderen, „at mange Forsinkelser som denne taaler Deres Rejse ikke, hvis den skal fuldføres i et Aar. Dog maa jeg sige, at de Dage, som De har brugt til vor personlige Frelse, maa regnes Dem til Gode i Deres Rejsetid."

„Det synes jeg ikke," svarede Armand. „Det er den Slags smaa Forsinkelser, som man maa regne med, naar man rejser med 25 Øre i Lommen."

Naa, som De vil! Men hvad tænker De nu paa at gøre?"

Jeg vil naturligvis fortsætte, som jeg har begyndt."

.Med at gøre Revolution?"

Ja vel! Her befinder vi os i et afsides Hul af Cordillerbjærgene. Netop som Revolutionsgeneral kan jeg komme hurtig og bekvemt af Sted. Jeg saa at sige 'bæres frem af Folkebølgen', som der er en politisk Frase, der siger. Desuden er der alle disse Mennesker, der har betroet mig deres Sag. De ønsker intet andet end at marchere mod Hovedstaden. De har valgt mig til deres Chef, og jeg kan ikke forlade dem. Men tænk for Resten paa, at Hovedstaden San José ligger mod Nord. Den er altsaa paa min Rejserute, og jeg maa over den for at naa til San Francisko. Jeg marcherer med min Hær mod Nord, jeg naar San José, og

naar jeg taler med den nye Præsident, forlanger jeg af ham som Belønning, at han befordrer mig et Stykke af Sted."

„Har De tænkt paa alle de Vanskeligheder, der vil møde Dem, før De naar til San Francisko?"

„Tænkt paa dem? Nej, jeg møder dem tids nok til, at jeg skulde tænke paa dem allerede nu. Hver Dag har sin Sorg."

„Men De maa huske paa, at De skal tværs over hele Mellem-amerika, hvor der hverken er Postvogne eller Jærnbaner. De skal gennem Nicaragua, San Salvador, Guatemale og skal saa vandre tværs igennem Mexiko i hele dets Udstrækning. De vil aldrig naa San Francisko!"

„Nej, især ikke, hvis vi ikke snarest sætter os i Bevægelse. Lad os derfor se til, at vi kommer af Sted hurtigst muligt."

Lavarede besteg sit Muldyr „Montagna", gav det Sporerne og opfordrede sine Partigængere til at følge sig. Man satte sig i March. Naar vi skal være ganske ærlige, var den Risiko, denne Oprørshær og dens Chef løb, ikke stor. Overalt, hvor man kom frem, var der kun Jubel, Hurra og Begejstring. Man sendte Fyrværkeri til Vejrs, man affyrede Glædessalver, man hejste Flagene, og alle kappedes om at beværte og hilse „General La Bareda og hans Suite", d. v. s. Sir Murlyton og Miss Aurett. Mellem Revolutionsmændene var den Antagelse almindelig, at disse to Personer var hans Svigerfader og hans Hustru, og man talte om Lavarede og hende i en hemmelighedsfuld og hviskende Tone, som ingen af de tre rejsende forstod noget af. Men undervejs skulde Miss Aurett dog faa alt at vide. Man havde gjort Holdt ved en Hacienda ved Navn „La Cascanta", hvor Ejeren havde en ung Datter ved Navn Frøken Luz. Mens Lavarede forbandt sit Saar ved Sir Murlytons Hjælp, kom de to unge Piger, Sennorita Luz og Miss Aurett, til at tale sammen, og Luz fortalte da følgende til Miss Aurett:

„En af Paragrafferne i den Costa Rica'ske Forfatning af 22de December 1871 bestemmer, at Statens Præsident vælges paa 4 Aar, og at han ikke kan genvælges. Endvidere bestemmer den, at han skal kunne bevise, at han ejer mindst 10,000 Dollars, at han er over 30 Aar, og at han er gift."

„Det er udmærket," tænkte den lille Englænderinde. „Armand er over 30 Aar. Han er i Færd med at arve 4 Millioner. Hans Venner tror, han er gift. Jeg skal ikke modsige dem. Jeg vil gaa ind paa at gælde for at være hans Kone. Saa er der

ikke noget i Vejen for, at de kan vælge ham til Præsident. Det skal blive Løjer, om han bliver det."

Og hun smilede ved Tanken. Men det Smil, der gled over hendes Ansigt, fortalte om mere, end hun maaske vilde være ved. Det talte om den Kærlighed, hun var begyndt at nære til Armand; den var begyndt som Venskab, men uden at hun maaske vidste af det, var den bleven stærkere og inderligere, saa hun nu nærede de dybeste Følelser for sin uforfærdede og tapre Ven.

Rejsen foregik uden videre Eventyr. Ikke tyve Dage efter, at man var draget bort fra Don Josés „Slot", kunde man holde sit Indtog i San José. Rygtet om General La Bareda var allerede løbet i Forvejen, og da man kom til Byen, fandt man den i Fest. Kirkeklokkerne ringede, Byens to Kanoner dundrede, Befolkningen jublede, og selv den tidligere Regerings Tilhængere vovede ikke at gøre nogen Modstand mod „den sejrrige General La Bareda".

Da Oprørerne drog ud fra Cambo, havde de været 200. De var 6000, da de ankom til San José. Paa Byens store Torv stod Hæren opstillet og ventede paa Generalen. Der var ialt 150 Mand, Kontingenterne fra Provinserne Puntarenas, Orosi og Angostura. Lige over for Hæren, paa den modsatte Side af Torvet, befandt sig Byens Autoriteter og en stor Mængde Generaler og Oberster. Den tredje Side af Torvet var forbeholdt Førerne for den tidligere Opposition, der nu troede sig sikre paa Magten.

Og bag disse Grupper trængtes Folket: Foreninger, Klubber, Vaabenbrødre, Frimurere med deres Faner, hvide og sorte, røde og brune. Byens Befolkning var pludselig bleven fordoblet, og tredive Tusinde Stemmer skreg af fulde Lunger:

„Leve General La Bareda! Leve Folkenes Frigører! Præsident La Bareda leve!"

Lavarede spidsede Øren. „Men hvad er det dog, de Mennesker raaber?" spurgte han en Smule bekymret.

Præsidenten for den af 12 Mand bestaaende Costa Rica'ske Rigsdag nærmede sig nu ærbødigt. Det var en tyk Mand med en stor Næse og Ørekroller.

„Tapre og berømte General," sagde han, „det Costa Rica'ske Folk siger, at da du er Franskmand og altsaa tilhører den latinske Folkerace, og da du ved dit Heltemod har kastet Berømmelse over vort Fædreland, vil Folket enstemmig vælge dig til Præsident for

Republikken Costa Rica, som du ved dit glorværdige Heltemod og i Historiens Annaler eneståaende Tapperhed har revet ud af Tyrannernes Kløer og givet tilbage til Friheden. Leve Præsident La Bareda!"

Lavarede var som himmelfalden.

„Naa, skal jeg være Præsident, saa lad mig være det."

Nu kom Medlemmerne af „den lovgivende Forsamling" og bevidnede deres Hyldest for Lavarede og for Miss Aurett, som de titulerede „Hendes Naade Fru Præsidentinden". Miss Aurett morede sig kosteligt. Sir Murlyton vilde til at protestere, men Aurett hvisked til ham:

„Fader, du ved jo, du ikke paa nogen Maade maa foretage dig noget, der kan forhindre Lavarede paa hans Rejse."

Sir Murlytons Protest var for øvrigt næppe bleven hørt eller bemærket i den Larm, der herskede. Han stod ved Siden af Lavaredes Muldyr og stirrede forbavset og uforstaaende paa hele denne brogede Scene med de skrigende og gestikulerende Mennesker i de mangefarvede Tragter, Flagene, Uniformerne og Muldyrene.

En Officer nærmede sig Lavarede.

„Excellence," sagde han, „Armeen haaber, Excellencen vil vise den den Ære at passere dens Front og mønstre den."

„Jeg vil komme," sagde Lavarede værdigt og tog op i Tømmerne paa Muldyret. Han red hen foran Fronten, men forbavsedes over, hvor faa Soldater der var. Han erindrede sig endnu de Tal paa Hærstyrken, som Coucha havde opgivet ham.

„Men kan ikke Costa Rica," sagde han til Officeren, „stille fem Hundrede Mand paa Benene i Fredstid? Jeg ser kun halvandet Hundrede. Hvor er de andre henne?"

„Excellence, der er ikke flere menige og Underofficerer tilbage — de andre staar paa den anden Side af Torvet. De er alle sammen Generaler eller Oberster, alt eftersom de har haft mere eller mindre Held med sig under de sidste Oprør. De menige er vedblevne at være menige, fordi de altid har været paa den forkerte Side, naar der har været Revolution."

„Godt!" Lavarede bevarede med Møje sin Alvor. „Vi vil træffe et nyt Arrangement og belønne vor tapre Armé."

Han vendte nu Front mod „Hærstyrken" og sagde paa rent og klangfuldt Spansk:

„Soldater! Eders Præsident og eders Fædreland er tilfredse med eder! I har ikke villet skyde paa Folket! I er vore Brødre!

Lad da denne Dag, som er saa lykkelig for det Costa Rica'ske Folk, ogsaa være lykkelig for eder. Soldater! I ved, at jeg ikke forud har givet store og pralende Løfter fra mig. Jeg kan altsaa holde mere, end nogen af mine Forgængere har kunnet. Soldater! Sig mig, hvad jeg kan gøre for eder! Sig mig, hvad I ønsker!"

„Avancement! Avancement!" lød det i eenstemmigt Kor.

„Godt! Hør efter! Jeg udnævner eder herved alle til Generaler! Slut jer alle sammen til Generalstaben! Leve Friheden!"

„Leve den ædle General La Bareda!"

Og dette Jubelskrig kom ikke blot fra de henrykte Soldater, der nu kunde slutte sig til de andre, der havde været heldigere end de i de foregaaende Revolutioner. Det kom ogsaa fra det menige Folk og fra alle dem, der fra Balkonerne havde set denne Scene, hvor Ligheden ikke længere var et tomt Ord, men hvor den blev ført ud i Virkeligheden. Og Lavarede, der nu havde tilfredsstillet alle de forskellige Klasser og Dele af Folket, kunde nu stolt som Cæsar sammen med sin Suite holde sit højtidelige Indtog i Præsidentpaladset, hvor man allerede havde sat hans Værelser i Stand. Mod Aften flammede hele Byen op i Illumination og elektrisk Lys til hans Ære.

„Men sig mig," sagde Lavarede til Gehejmeraad Rabata, hans første Minister og Conseilspræsident, „min Hovedstad er jo ikke saa langt bagud for sin Tid, som jeg troede. Den har endog elektrisk Lys over det hele."

„Det har den haft de sidste 5 Aar, Deres Excellence!"

„Det er altsaa en ren Fremskridtsby?"

„Meget mere end Deres Excellence aner. Hvis Deres Excellence vil behage at lægge Øret til Telefonen, vil Deres Excellence høre, at man allerede er i Færd med at lave en ny Revolution og smede et nyt Komplot mod Excellencen."

„Et Komplot? Om at myrde mig?"

„Myrde? Her i Costa Rica? Ingenlunde, Excellence! Kun for at sætte Dem paa Porten og faa Dem af Sted."

„Min kære Rabata, i saa Fald slutter jeg mig ganske til dette Komplot. Jeg har gjort saa mange Mennesker lykkelige, som det var mig muligt i Dag, men videre har jeg ikke at gøre her. Jeg tænker altsaa, jeg kan gaa min Vej."

„Nej, Excellence, det er netop det eneste, De ikke kan. Ifølge Forfatningen er det forbudt Republikkens Præsident at forlade Republikkens Territorium."

Lavarede blev ærgerlig. I Stedet for, at hans Præsidentskab skulde have hjulpet ham til at fortsætte sin Rejse, blev det en Hindring for ham paa hans Vej.

„Hør nu, min kære Conseilspræsident. Det er Aften, mine Undersaatter er ude at more sig, men vil snart gaa til Ro. Naar jeg har spist min Middag her, vil jeg følge mine Undersaatters Eksempel og tage mig lidt Hvile, men derpaa maa vi forberede alt til min Afrejse."

„Deres Excellence! Forfatningen siger —"

„Bah! En Forfatning er kun til for at brydes. Desuden er jeg jo slet ikke nogen Undersaat eller indfødt i Costa Rica."

„Den lovgivende Forsamling har anerkendt Excellencen."

„Jeg er heller ikke gift."

„Folket har set bort fra denne Omstændighed."

„Men for Pokker da," bandede Lavarede, „jeg har aldeles ikke Lyst til at blive her i dette Land. Jeg har Hastværk. Jeg kan risikere at tabe fire Millioner. Naa, Natten bringer Raad. Lad os sove paa det og kom saa og tal med mig om denne bandsatte Affære i Morgen."

„Som Excellencen befaler. Men før Deres Excellence begiver Dem ind i Salonerne, hvor Excellencens Familie venter Dem —"

„Ikke min Familie — mine Venner."

„hvor Excellencens Venner venter Dem, vil Deres Excellence maaske behage at tage Kundskab om den nye Sammensværgelse. Der er en hemmelig Telefonledning fra Paladset til Doktor Guymans Slot. Denne Ledning har den tidligere Præsident endnu ikke faaet Tid til at skære over."

„Ah, ja, det er sandt. Lad mig høre."

Ledningen førte ganske rigtig til Guymans Bolig i Nærheden af Centralparken. Lavarede hørte, at der var tre Mænd forsamlede i en Sal. De diskuterede heftigt, og deres Stemmer var lette at skelne fra hverandre.

„Det er Deres Fejl, Doktor Guyman," sagde General Zelaya. „Hvis De ikke havde gjort saa mange Indrømmelser til Negerpartiet, og hvis De ikke havde begyndt at indkalde Jesuitterpræsterne, som vi nu har været fri for i saa mange Aar, var Deres Regering ikke bleven væltet saa let."

„Det er snarere Deres Fejl, min gode General," svarede Doktor Guyman. „Hvis De ikke havde forberedt hele denne Revolution, som De troede skulde blive til Deres Fordel, hvis De ikke havde

ophidset Arbejderne og demoraliseret Hæren, kunde denne Eventyrer ikke have væltet Regeringen i saadan en Haandevending."

„Og jeg da," klagede Jeronimus i en bedrøvelig Tone. „Hvis jeg ikke havde laant ham mit Muldyr 'Montagna', som alle Mennesker kender, og hvis jeg selv havde givet Signalet til Revolutionen, saa havde det været mig og ikke ham, der nu havde været Præsident. Det er til at ærgre sig ihjel over."

Pludselig ringede Telefonklokken skarpt og ilter.

„Hallo! Hallo! Er der nogen? De er i Telefonforbindelse med Paladset."

De tre sammensvorne blegnede. De troede sig allerede fortabte.

„Hvem er der?" spurgte General Zelaya, der nu talte ind i Apparatet. „Hvad vil De os?"

„Jeg vil meddele Dem, at De kan vente Hjælp til Deres Revolution fra os her i Paladset."

„Hører De til Præsidentens Omgivelser?"

„Jeg er en af hans nærmeste Venner."

„Hvem taler vi da med?"

„De taler med La Bareda selv."

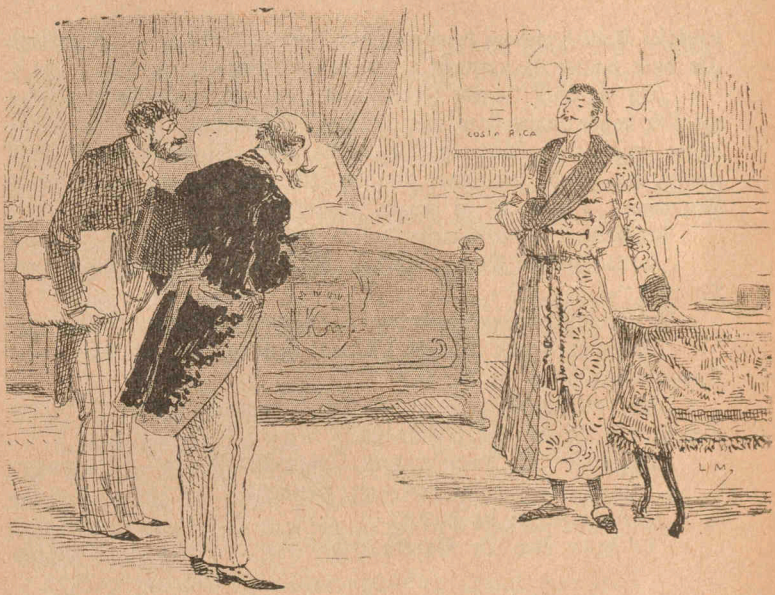

IX.

Guatusos-Stammen.

Den næste Morgen ganske tidlig blev Conseilspræsident Rabata i sin Egenskab af Førsteminister straks indladt til Hans Excellence Præsidenten. Hans Excellence havde sovet udmærket i Staten Costa Ricas Sengklæder, han havde med god Appetit nydt den Chokolade, som Kammertjeneren havde bragt ham, og han havde forespurgt til Sir Murlytons og Miss Auretts Befindende og erfaret, at disse havde nydt den sødeste Søvn i „de for de høje Herskaber særlig reserverede Appartementer", som det hedder i Hofstilen. Nu kom Rabata for ifølge Landets Skik og Brug at overbringe Præsident La Bareda den første Maaneds Gage forud. Men La Bareda gjorde en stor og stolt og dramatisk Armbevægelse til Tegn paa, at han intet vilde modtage.

„Hvad skal jeg vel stille op med de Penge," sagde han. „Jeg har kæmpet for Frihedens hellige Sag og ikke for nogle usle Dollars. Vil De behage at overgive disse Penge til Byens fattige."

La Baredas stolte Svar blev snart bekendt i Byen, og det bevirkede, at Begejstringen for ham steg til Kogepunktet. Man var ellevild af Glæde over at have faaet en saa uegennyttig Præsident. Den af tolv Repræsentanter bestaaende „lovgivende Forsamling" forsamlede sig i et højtideligt Møde og vedtog med alle tolv Stemmer at dekorere Præsident La Bareda med Storkommandørkorset af den Costa Rica'ske Stjernes Orden og at overgive ham en Æressabel samt at stille til hans Disposition en Hof-Mulæseldriver, elegant udklædt og statslønnet, der skulde vaage over det historiske Mulæsel „Montagna"s Røgt og Pleje. Pladsen som Hof-Mulæseldriver blev betroet til en Indianer ved Navn Agostin, og man paabød ham øjeblikkelig at fremstille sig for Præsident La Bareda sammen med Conseilspræsident Rabata, der havde det Hverv at forespørge Præsidenten, om der ikke var en eller anden Ting endnu, han kunde ønske, man overrakte ham som Nationalgave.

Rabata overbragte sit Budskab til Lavarede.

„Aa, jo, der var maaske nok endnu en eller anden Ting," svarede Præsidenten. „Jeg ønsker meget en god Revolver med 100 Patroner og saa en Kasse, fuld af Skibskiks. Nu har jeg jo baade et Muldyr til at bære denne Kasse og en Driver til Muldyret. Og saa ønsker jeg for Resten, at man tillader mig at rejse min Vej."

Da dette Svar blev bekendt, smilede den lovgivende Forsamling — og hele Folket mumlede af Vrede.

„Herlig Folkefrigører," havde man begejstret sagt, da man havde hørt, han ingen Apanage vilde modtage. „Daarlig Statsborger!" havde man sagt, da det blev bekendt, at han vilde forlade Landet. Baade Guymans og General Zelayas Partigængere begyndte nu ogsaa at udbrede alle Slags Rygter om ham, og den Mand, som man den 23de Juni kaldte for „Løven fra Cambo", mistænkte man den 25de for at være Landsforræder og for at konspirere mod Statens Sikkerhed.

Disse Rygter blev efterhaanden saa udbredte og saa almindelige, at den lovgivende Forsamling eenstemmig vedtog, at der skulde sættes en Sikkerhedsvagt omkring Præsidentens Palads, for at man kunde vaage over alle hans Bevægelser og forhindre hans forræderske Flugt. Kommandoen over denne Sikkerhedsvagt blev betroet til „Patrioten og den af Fædrelandet højt fortjente General Zelaya". Som saa mange andre Revolutionshelte, der er blevne baarne oppe af en Folkestemnings Bølger, fik Lavarede ogsaa at føle, hvor hurtig en Folkegunst slaar om. Nu sad han indespærret

i Paladset sammen med Sir Murlyton og Miss Aurett og bandede sin Værdighed og Storhed.

„Men hvad skal vi dog gøre for at slippe herfra, naar man ikke vil lade os rejse?" spurgte Miss Aurett bekymret.

„Haabe paa vor gode Skæbne, der hidtil endnu ikke har forladt os, men som har frelst os ud af mangen slem Knibe," svarede Lavarede.

Han havde næppe udtalt disse Ord, før der skete noget mærkværdigt. Hans Excellence General og Præsident La Vareda faldt og blev liggende paa Gulvet, lige saa lang han var. Det var i „Modtagelsessalonen" i Paladset, det skete. Sir Murlyton saa forbavset paa ham — men var i samme Øjeblik selv lige ved at styrte om, og Miss Aurett lo af fuld Hals, mens hun søgte at holde sig fast i Møblerne.

„Men hvad er der dog i Vejen?" brummede Sir Murlyton ærgerligt.

„Det er ikke andet end en Smule Jordskælv, et af den Slags, der plejer at hjemsøge Costa Rica tresindstyve Gange om Aaret."

„Men Paladset ryster og gynger jo!"

Alle tre forsøgte at rejse sig, men det var dem umuligt at holde sig oprejste. De klamrede sig til Møblerne eller holdt sig fast ved Væggene. En Larm fra Sideværelset fortalte om et Servantestel, der klirrende styrtede ned og knustes paa Gulvet. En ny Larm lod dem vide, at nu var det en Hængelampe, nu et Spejl, der ramlede ned. Den eneste af Tjenestefolkene, der endnu var tilbage i Paladset, var Indianeren Agostin. Han kom nu løbende med et Ansigt, der var fortrukket af Skræk.

„Excellence, Excellence," skreg han, „bliv for Guds Skyld ikke et Minut længere her i Paladset. Det styrter sammen. Forlad det!"

„Forlade Paladset? Det er godt nok sagt; men det er jo netop det, General Zelayas Garde hele Tiden forbyder mig."

„Baade Generalen og hans Garde er stukne af. Vi her i Landet kender disse Jordskælv, der stadig tiltager i Styrke. Se blot en Gang ud af Vinduet. Alle Mennesker styrter bort fra Byen. Flere Huse er allerede faldne sammen, og Vulkanerne ryger voldsommere end i lange Tider. Det er et Jordskælv, der er værre end noget af dem, vi har kendt i lang Tid."

De tre Venner tøvede ikke med at flygte. De forlod Paladset og vendte Costa Ricas Hovedstad Ryggen. Agostin havde sadlet Muldyrene og belæsset det ene af dem med den nationale Hæders-

gave, Kassen med Riksene. I saa Øjeblikke var alle klædte paa og bevæbnede og sad i Sadlerne, og ledede af Indianeren Agostin drog man ud af Paladset. De var ikke komne langt, før de hørte det Brag, der forkyndte, at nu styrtede det sammen.

Baade Mennesker og Dyr syntes at have tabt al Besindelse og Ro. Muldyrene spidsede Øren og syntes med deres kloge Øjne at spejde ud efter den Fare, som de mærkede, men som de ikke saa. Katastrofen var kommen saa pludselig over Byen, og Forvirringen var saa almindelig, at ingen lagde Mærke til Præsidentens Flugt. Enhver tænkte kun paa sig selv og sit og paa at redde sig ud af den Fare, der truede fra Naturen.

Efter to Timers voldsomt Ridt, hvor de maatte omgaa Revner, som Jorden havde slaaet, og vade over Floder og Aaer, der var svulmede op og styrtede af Sted i rivende Fart, begyndte de at mindske den Fart, de havde holdt, siden de forlod San José. Det var nu ogsaa klart, at de var komne uden for den Zone, hvori Jordskælvet rasede. De kunde atter trække Vejret en Smule friere og se sig om. Hvor var de naaede hen? Den eneste, der vidste nogen Besked herom, maatte være Indianeren Agostin.

„I hvilken Retning rider vi, tror du?" spurgte Lavarede ham.

„Stik i Sydøst, for at komme bort fra Vulkanerne."

„Det vil altsaa sige, at vi drager ud ad Atlanterhavskysten til?"

„Ja, ud mod Atlanterhavet."

„Og hvilken By er den første, vi kommer til?"

„Cartago!"

„Gaar Jærnbanen forbi der?"

„Ja, der er en Jærnbanelinie der."

„Men hvilken er det?"

„Det er den, Englænderne har anlagt. Naar man tager med den, kan man komme til Limon over Orosi og Angostura. I Limon kan du indskibe dig. Du ønsker jo at rejse herfra."

„Ganske vist, men det var en hel anden Vej, jeg vilde have været af Sted ad."

Lavarede vendte sig om mod sine Venner.

„Naar vi kommer ud til Atlanterhavet, vil jeg ikke være naaet et eneste Skridt videre paa min Vej, end da jeg var naaet til Colon. Det er da ogsaa rent bandsat."

„Ja, men det vigtigste var dog, at vi kom bort fra San José," sagde Sir Murlyton roligt.

I Cartago havde Jordskælvet ingen Ødelæggelser anrettet, men Befolkningen var dog i Ophidselse og Angest. Ingen lagde derfor videre Mærke til de fire rejsende. De naaede Jærnbanestationen, og Agostin fik baade de fire Muldyr, sig selv og de tre rejsende op i en tom Kreaturvogn. Lidt efter kørte de af Sted uden at blive bemærkede af nogen.

Toget raslede af Sted. Da man kom forbi den store, over tolv Tusinde Fod høje Vulkan Turrialba, og Toget holdt ved Stationen Tucurrique, saa Miss Aurett ud af Vinduet, men trak sig i samme Øjeblik lynsnart tilbage, som om hun havde set en Slange. Hun var bleg af Skræk og ryste over hele Kroppen. Og mens hun pegede ud af Vinduet paa en Flok Mennesker, der stod paa Perronen, sagde hun med halvkvalt Stemme:

„Der er Don José!"

„Hvor er den Slyngel?" skreg Lavarede og vilde styrte ud.

Miss Aurett holdt ham tilbage.

„For Guds Skyld, lad ham være. Han har naturligvis faaet at vide, at vi har været bevogtede i Paladset. Naar han nu ser os her, forstaar han, at vi er flygtede. Han meddeler det til Autoriteterne her, og man griber os og fører os tilbage til San José med Magt."

Miss Aurett ræsonnerede fuldstændig rigtig, og Lavarede maatte straks erkende, at hun havde Ret. Man kørte altsaa videre. Lavarede besluttede sig imidlertid til at forlade Toget paa en Mellemstation for ubemærket at komme bort fra den stærkt befærdede Banelinie. De tog Agostin paa Raad, og da den kloge Indianer forstod, at det for de rejsende først og fremmest drejede sig om at komme af Sted, uden at de blev set og genkendte af nogen, raadede han til, at de forlod Jærnbanen ved Stationen Calabozo. De kunde saa fortsætte Rejsen paa Muldyrryg og lægge Vejen gennem Talamanca, Indianernes Land.

„Det er," sagde han, „den mest øde og folketomme Egn i hele Landet."

Lavarede saa noget mismodig ud. „Vi begynder altsaa," sagde han, „netop der med Agostin, hvor vi slap med Ramon. Sir Murlyton, jeg tror, vi forelobig bliver nødsagede til at give Afkald paa Suppe, Fisk og engelsk Roastbeef og nøjes med de Majskager og Bygbrød, man bager i dette Land."

Paa Agostins Raad fulgte de nu Bjærgkædens østlige Side, men søgte bestandig, i hvert Fald een Gang hver Dag, at nærme sig Havet eller dog have dette i Sigte, for at de kunde være sikre paa, at de ikke for vild. De begyndte efterhaanden at føle sig mere og mere i Sikkerhed. Hvad de ikke vidste, var, at Don José havde opdaget dem ved Stationen Tucurrique, at han var stegen op i samme Tog som de, og at han nu stadig forfulgte og iagttog dem.

Da han havde set, paa hvilken Station de var stegne ud, og i hvilken Retning de var dragne, forstod han godt deres Hensigt, og han, der kendte Landet ud og ind, vidste paa en Prik, hvilke Egne de vilde komme igennem, og hvor det vilde være lettest at fange dem. Han tænkte dog aldeles ikke paa at ville føre den flygtede Præsident tilbage til San José. Det interesserede ham ikke. Han vilde kun tage sin personlige Hævn og tjene baade sine egne og sin gode Ven Bovreuils Interesser.

Miss Aurett havde taget fejl, da hun troede, han var vendt tilbage til Costa Rica. Han havde næppe været borte fra det. Kaptajn Moralès havde ganske vist med Magt sat ham om Bord paa et amerikansk Skib, men allerede i den første Havn, Skibet anløb, var han flygtet fra Borde. Det var i San Juan de Nicaragua. Han lod nu Bovreuil rejse videre til Colon, hvor han skulde vente paa ham, og selv var han vendt tilbage til Costa Rica med Lommerne fulde af Penge, som han havde afpresset Bovreuil. Han havde derpaa sat sig i Forbindelse med en Høvding for Guaturo-Indianernes Stamme, der bor paa Grænsen mellem Nicaragua og Costa Rica. Vi skal snart faa at vide, hvad det var for Aftaler, han traf med denne Indianerhøvding.

Under de første Dages March hændte der for Lavarede og hans Rejsefæller intet, der var af Betydning.

De værste Vanskeligheder, de mødte, var de opsvulmede og rivende Floder, som det ofte var forbunden med stor Fare at overskride. Men de forskellige Indianerstammer hjalp dem dog over ved Hjælp af deres Flaader og Kanoer.

Den 3dje Juli naaede de de første Udløbere fra Bjærgkæden Montes Negros. De undgik omhyggeligt at komme i Berøring med Byerne Bribri og Cuabré, der ligger paa Floden Dorados højre Bred. Lavarede havde ikke Spor af Lyst til at stifte Bekendtskab med nogen af Costa Ricas Myndigheder.

„Saa holder jeg mere af de vilde Indianere," sagde han. „De har da i hvert Fald ingen Fængsler at putte mig ind i."

De fandt her en Ruin af et gammelt Hus, sandsynligvis Resterne af en allerede i forrige Aarhundrede forladt Rancho, og de tilbragte Natten her. Ved Solopgang, just som de var i Færd med at skulle drage videre, bemærkede de, at Muldyrene begyndte at vrinske og vise alle Tegn paa Uro og Skræk.

Agostin lagde først Mærke til det. Hans Indianerinstinkt sagde ham, at der var noget paa Færde, og at en eller anden Fare truede dem. Han saa skarpt ud over Landskabet og pegede derpaa mod et mørkt Punkt langt ude.

„Se," sagde han og strakte Armen ud, „langt ude i Nordvest, næsten i det Spor, vi har fulgt i Gaar, kommer en anden Karavane. Den er meget stor. Den er i det mindste paa tredive Heste og Muldyr."

Lavarède blev urolig.

„Tror du, Agostin, det er Soldater?"

„Nej! Efter den Maade at dømme, de bevæger sig frem paa, er det Indianere."

„Saa er der vel ingen Fare?"

„Nej, ikke hvis det er en omvandrende Stamme, eller hvis det er Kvæghyrder. Men — nu kan jeg bedre se dem — se blot — de er alle sammen bevæbnede med Geværer. Det er meget mærkeligt. Talamanca-Stammen gaar ellers ikke meget paa Jagt. De holder mere af at ernære sig som Fiskere."

Nogle Minutter forløb. De fire Rejsefæller havde stadig Øjnene skarpt hæftede paa Karavanen, der nærmede sig, og som den opgaaende Sols Straaler nu belyste. Pludselig gav det et Ryk i Agostin. Han blev urolig og bleg. Og han, hvem intet hidtil syntes at have kunnet gøre bange, var nu et Billede paa Angst og Forfærdelse.

„Hvad er der dog? Hvad bliver du bange for?" spurgte Lavarède.

„Det er Guatusos-Indianere, der kommer der."

„Naa! Og hvad saa?"

„Det er de forfærdelige Guatusos-Indianere," vedblev den skælvende Agostin, „Indianerne med de blege Ansigter, de blaa Øjne og det røde Haar."

„Saa maa de jo ligne Englændere," sagde Sir Murlyton muntert.

„Desværre, de stammer ogsaa fra Englændere," sagde Agostin. „Det var en Bande Englændere, Røvere af værste Art, der for hundrede Aar siden meldte sig ind i en Indianerstamme, giftede sig med dens Kvinder og gjorde Stammen berygtet for Mord og Forbrydelser."

„Hvad fortæller De mig dog?"

„Intet uden Sandheden, desværre. Og deres Efterkommere slægter Forfædrene paa baade i Sind og i Skind. Guatusos'erne eller Pranzos'erne, som de ogsaa kaldes, er endnu berygtede over hele Mellemamerika for deres Grusomhed. Hvis det er os, de vil til Livs, kan vi godt betragte os, som om vi allerede var myrdede."

„Men hvor kan det være," spurgte Lavarede, „at disse vilde, der ellers bor langt længere mod Nord, helt oppe i Paosbjærgene, er komne saa langt mod Syd?"

„Excellence, jeg forstaar det ikke. Jeg kan ingen Forklaring tænke mig. Jeg ved kun, at enhver af de Banditter vilde være i Stand til at myrde sin egen Fader, om han derved kunde tjene saa mange Penge, at han kunde drikke sig fuld for dem."

„Maaske kunde man give dem Penge, for at de skulde lade os være i Fred," sagde Sir Marlyton.

„De glemmer," svarede Lavarede, „at De kun har Bankanvisninger i Lommen, og dem forstaar disse vilde Karle sig vist ikke paa."

„For Guds Skyld," hviskede Agostin, „kald ikke paa dem. Lad os være saa stille som Mus. Hvis de dog blot undgik at opdage os. Blot de vilde ride forbi uden at bemærke os. Jeg vilde bringe et Takoffer til 'den store Aand'."

„Ofrer du til 'den store Aand'? Er du da ikke Kristen?"

„Jo, Deres Naade, som alle andre fattige Indianere er jeg Kristen. Men det forhindrer os alligevel ikke i at ofre til 'den store Aand', naar vi er i Fare, eller naar vi er alene med vore Stammefrænder. Vi bekender os nok til de Kristnes Gud — men vi tror alligevel ogsaa paa 'den store Aand', thi han er vore Forfædres Gud og vort Fædrelands Gud."

I sin Skræk havde Agostin gjort denne Tilstaaelse. At de endnu tror paa og i Hemmelighed tilbeder „den store Aand", skjuler Indianerne ellers omhyggeligt af Skræk for Spanierne, der altid med umenneskelig Grusomhed har forfulgt de hedenske Indianere for deres Tro.

Vore rejsendes Muldyr var atter begyndte at vrinske og skryde.

Guatusos'ernes Muldyr svarede. Det var Bevist paa, at de var opdagede. De tredive Guatusos-Indianere standsede et Øjeblik og syntes at raadslaa. Derpaa slog de ind paa en anden Sti, mens tolv af dem red i Forvejen som en Fortrup. De tog Vejen op ad den Bjærgsti, der førte op til Ruinen, hvori Lavarede og hans Fæller befandt sig.

Hvis disse endnu havde kunnet tvivle om den fremmede Karavanes Hensigter, maatte nu denne Tvivl forstumme. Miss Aurett havde længe betragtet de kommende i sin Kikkert. Nu tog hun Kikkerten fra Øjnene og sagde:

„Disse Indianere svarer fuldstændig til det Signalement, som Agostin har givet os af Guatusos'erne. Desuden kan jeg se, at den Mand, der rider midt inde imellem dem, ikke er nogen anden end vor Dødsfjende Don José."

„Hvad er der at gøre for os?" spurgte Sir Murlyton roligt. Hans Stemme forraadte ikke den allermindste Ophidselse.

„Der er kun et eneste for os at gøre," svarede Lavarede. „Vi maa forsvare os. Vi har Vaaben paa os. Godt! Lad os bruge dem og lad os lære de Banditter, hvad det koster at ville angribe Europæere."

Man fordelte Rollerne imellem sig. Agostin var bevæbnet med sit Gevær, Lavarede og Sir Murlyton hver med en langtrækkende Revolver. De lagde sig alle tre i Skjul bag nogle Murrester i Ruinen, og da de første Ryttere kun var 200 Meter fra dem, gav de Fyr. To Indianere styrtede af Hestene, mens Hesten under den tredje Indianer, saaret af en Kugle, stejlede og nægtede at lystre sin Rytter. Den for i vild Galop tilbage.

Denne første Velkomst syntes dog ikke at skræmme Banden. Andre Ryttere kom sprængende frem, og der maatte to nye Salver til — to Salver, der krævede fem Ofre — for at Angriberne skulde beslutte sig til at vende om. De for bort i Galop og saa langt bort, at de var uden for de tre Mænds Skudvidde. De tog dækket Stilling i en Sænkning i Terrainet, hvor nogle Træer og Buske bød dem yderligere Dækning. Fra Ruinen kunde man dog stadig holde Øje med dem.

„Det gik ikke med at overraske os," sagde Lavarede. „Men lad os passe paa. De lader os sikkert ikke slippe med dette."

Ved Hjælp af Miss Aurelts Kikkert kunde man se alt, hvad der foregik nede mellem Indianerne. Man havde anbragt de saarede under et Træ, tæt ved en Bæk, og en Guatosos var i Færd

med at forbinde dem. To andre Indianere var blevne posterede saaledes, at de kunde se, om der var nogen, der søgte at flygte bort fra Ruinen enten til den ene eller den anden Side.

Disse to Udkigsmænd var endnu til Hest. Alle de andre var stegne af Hestene og holdt nu Raad. Det var aabenbart, at de var i Færd med at lægge en Slagplan om at gaa frem paa en mere klog og forsigtig Maade end ved det sidste Angreb. Men vore Venner fordoblede ogsaa deres Opmærksomhed for stadig at kunne være klar til at tage imod et Angreb.

Til deres store Forbavselse gik dog Dagen hen, uden at der skete noget. Agostin gjorde sine Venner opmærksom paa, at det var paa Tide at spise, for at baade Mennesker og Dyr kunde have friske Kræfter.

De havde nogle Daaser Konserves og saa Nationalgaven fra Costa Ricas Folk, Kassen med Biscuit. Alle fire rejsende tog for sig af Retterne. Muldyrene gav man Biscuit, opblodt i Vand. Som alle Steder i Bjærgene var der ogsaa Vand her. Ikke ti Meter fra Ruinen løb en lille, klar Bæk forbi med koldt og frisk Drikkevand.

Natten nærmede sig imidlertid. Da Mørket begyndte at falde paa, var Lavarede overbevist om, at Angrebet nu forestod, og de blev derfor enige om, at de skulde vaage efter Tur. De var fire i alt. Sir Murlyton og Miss Aurett sov, mens Lavarede og Agostin vaagede, og hveranden Time skiftedes de paa denne Maade, saa to Timers Hvile fulgte paa to Timers Vaagen.

Hvor meget end de skiftende Vagtposter spejdede ud i Natten, saa dog ingen af dem det mindste Tegn til Overfald. Intet syntes at røre sig i Dalen. Kun nu og da hørte man et Dyrs Brinsken, der tydede paa, at Fjenden endnu holdt Lejr dernede.

Guatusos'erne angreb ikke.

Ved det første Morgengry forstod de belejrede dog, hvorfor der intet Angreb var sket. Indianerne havde skiftet Taktik. Den første pludselige Storm var ikke lykkedes for dem. Nu var de begyndt en regelret Belejring af Ruinen.

I Stedet for at være een samlet Gruppe havde Indianerne spredt sig i seks Flokke, der hver talte tre, fire Mand, og som havde taget Opstilling i Nord, i Syd og i Øst. I hver af disse Grupper, der omgav Ruinen, og hvis Opmærksomhed intet kunde undgaa, var der en Mand til Hest. De andre var til Fods.

Den eneste Retning, der var fri, var den vestlige, men alligevel

vilde det være umuligt at undkomme ad den Vej. Thi der rejste Cordillerbjærgene deres stejle og ubestigelige Sider og spærrede Vejen ned mod Havet.

De belejrede holdt Krigsraad. Der var ikke megen Proviant tilbage. For fire Mennesker og fire Muldyr var der akkurat nok til at kunne leve i fem Dage. Og det blev endda kun knapt.

Den anden Dag forløb. Lavarede spøgte og havde fundet sit gode Humør igen.

„Hvis De havde anet alt det, De gik ind til, og alt det, De skulde udstaa," sagde han til Sir Murlyton, „mon De saa ogsaa havde paataget Dem det noget vanskelige Hverv at kontrolere mig paa min Rejse?"

Sir Murlyton saa tvivlende ud.

„Tror De, De alligevel havde begyndt paa Rejsen?"

„Nej, det er ikke sandsynligt, maa jeg indrømme. Men nu er jeg her jo. Nu kender jeg Dem, og jeg kan ikke nægte, De morer mig. Desuden, Gentlemen bør altid staa hinanden bi."

„Men," sagde Miss Aurett, „Hr. Lavarede har jo ikke noget at takke os for. Det er snarere os, der staar i Gæld til ham. Han har allerede flere end een Gang frelst mit Liv og friet mig ud af mange Farer."

Armand smilede, og mens han saa ud over Dalen, hvor man saa Indianerrytterne holde paa deres Heste, sagde han:

„Men efter alt at dømme er vi nu udsatte for samme Fare, og det vil altsaa denne Gang være mig vanskeligt at beskytte Dem og frelse Dem. Det er mest for Dem, jeg frygter, for Dem og Deres Skæbne," tilføjede han alvorligt.

„Men det gælder om, at De hverken er bange for min Skæbne eller for Deres egen, Hr. Lavarede," sagde Miss Aurett tappert. „Maaske lykkes det os næste Nat at kunne slippe bort fra dem, der belejrer os."

„Det er noget tvivlsomt. Hvad mener du, Agostin?"

Indianeren svarede ikke. Hans Øjne var skarpt fæstede mod Sydvest, og han syntes at grunde dybt. Lavarede slog ham paa Skulderen.

„Hvad er det, du stirrer efter i den Retning?"

„Jeg stirrer efter Frelsen — efter en Vej, vi kan flygte ad, saa vi kan naa hen til venligsindede Indianerstammer."

„Er der nogle saadanne her i Nærheden?"

„Ja — der er Bizeitas-Stammen — og længere borte er der

Chiriqui-Stammen. Men hvordan slipper vi væk fra Guatusos'erne. Jeg kender ikke alle de Stier, der er her."

Han tav og stirrede atter ud for sig. Nu og da saa man, hvorledes en af de beredne Indianere dernede forsigtigt nærmede sig Ruinen, spejdende og undersøgende, for at overbevise sig om, at de belejrede stadig var der. Naar han kom for nær, sendte de et Skud efter ham, for at han kunde være vis paa, at de endnu ikke var flygtede.

To Gange lykkedes det de belejrede paa denne Maade at nedlægge en Mand.

Det var efter en saadan lille Skærmydsel, at man atter satte sig til at spise. Kun Agostin spiste ikke. Han sad stadig med Øjnene rettede ud mod Bjærgene. Miss Aurett kunde ikke lade være med at sige til sin Fader:

„Trods alle dine Banknoter og alle dine Anvisninger, Fader, vilde vi dog været døde af Sult allerede for to Dage siden, hvis vi ikke havde haft Hr. Lavaredes Riks."

„Du har Ret. Hr. Lavarede har forsynet os med Mad ikke blot her, men ogsaa i den Tid, han var Præsident."

„Det vil De maaske regne mig til gode," sagde Lavarede og lo.

Med den alvorligste Mine af Verden aabnede Sir Murlyton sin Lommebog og viste Armand en med Tal beskreven Side.

„De vil se," sagde han, „at jeg allerede *har* krediteret Dem dette."

„De er en meget akkurat og nøjagtig Mand, Sir Murlyton."

„Jeg er Englænder, Hr. Lavarede," svarede han roligt og tørt.

Pludselig saa de Agostin springe op paa den Mur, bag hvilken de sad. Han kom over Muren, lod sig glide ned paa den anden Side, og mens han næsten krøb langs Jorden, søgte han at komme et Stykke bort, uden at Guatusos'erne saa ham. Men det lykkedes ham ikke. Skud efter Skud knaldede, og en hel Hagelbyge af Kugler slog ned omkring ham.

I et Spring var han dog naaet hen i Ly af en Klippe. Mens han laa her, hørte han Kuglerne falde tungt mod Stenene. Uden at blive set kom han ud paa den ene Side af Klippen, der løb stejlt ned mod en Afgrund. Han strakte sig, saa lang han var, og kiggede ned i Klippespalten. Han stirrede længe omkring sig, som om han vilde indprente sig nøjagtig i Hukommelsen alt, hvad

han saa. Da han atter rejste sig, bar hans ellers saa ubevægelige Ansigt et Præg af Tilfredshed.

Derpaa krøb han tilbage mod Ruinen. Guatusos'ernes Gevær-ild begyndte paa ny, men ingen Kugle traf. Det var øjensynligt, at Belejrerne absolut vilde forhindre ham i at flygte.

„Naa," sagde Lavarede, „hvad saa du saa? Hvad bestilte du derude?"

„Jeg søgte en Sti at flygte ad. Men alle Veje er bevogtede, og vi kan ikke paa nogen Maade slippe bort herfra."

„Hvorfor saa du da saa fornøjet ud, da du kom tilbage?" spurgte Lavarede, der var bleven mistænksom.

„Jo, jeg var glad over, at der ikke var nogen af Kuglerne, der ramte mig."

„Naa, det var det hele."

Agostin lagde sig hen ved Muldyrene og gav sig til at sove — eller til at lade, som om han sov.

Et Øjeblik efter skete der dog noget, der fik ham vækket og fik de andre til at gribe til Vaaben. Man saa en Indianer, der kom gaaende nede fra Dalen, og som tog Vejen direkte op ad den Sti, der førte til Ruinen. Da han var kommen omtrent 200 Meter fra Ruinen, altsaa lige uden for Skudvidde, begyndte han at svinge med et hvidt Tørklæde.

Lavarede, der stod paa Post med Revolveren parat i Haanden, sagde til de andre:

„Overalt i Verden betyder det hvide Flag Parlamentærflag, eller at Folk kommer med Fred."

„Jeg er alligevel ikke sikker paa, at disse vilde Banditter ogsaa respekterer denne Skik," sagde Sir Murlyton. „Mon det ikke er en Fælde, de vil lægge for os?"

Agostin betragtede den kommende Indianer opmærksomt.

„Nej," sagde han, „det tror jeg ikke. Han er alene, og han forlanger at maatte nærme sig os, uden at vi skyder paa ham."

„Men hvordan skal vi svare ham, at han kan komme?"

„Lad os svare ham paa samme Maade som den, han tiltaler os paa. Sving et hvidt Lommetørklæde, saa kommer han."

De gjorde, som Agostin sagde, og Guatusos'en nærmede sig. De saa, at han foruden sin hvide Klud endnu havde noget i Haanden, som han svingede med for at vise det for de belejrede. I Kikkerten saa de, at det var et Papir. Da han var kommen hundrede Meter nærmere ind mod Ruinen, lagde han dette Papir

ned paa Jorden og stak en spids Gren ned igennem det og ned i Jorden. Derpaa gjorde han nogle Fagter som for at pege paa Papiret, vendte sig om og løb ned ad Bjærgstien. Han syntes endnu ikke at være ganske sikker paa, at man ikke vilde skyde efter ham, og han standsede først sit Løb, da han atter følte sig uden for Skudvidde og i Sikkerhed.

Agostin løb ud for at hente Papiret og bragte det tilbage til de andre. Det var skrevet paa Spansk og var et Ultimatum fra Don José. Det lød saaledes:

Til Deres Excellencer!

Sir Murlyton og Miss Aurett Murlyton! Guvernøren over Cambo-Distriktet, Regeringsforstanderen for Golfo-Dulce i Costa Rica har herved den Ære at meddele Deres Excellencer, at det ikke er Deres Excellencer, han forfølger.

Som en Følge deraf vil Deres Excellencer frit og uhindrede kunne fortsætte Deres Rejse paa Republikken Costa Ricas Territorium med Vaaben, Bagage og Ridedyr. De vil kunne gøre Regning paa vor Beskyttelse.

De vil endvidere kunne frit medtage som Tjener Soldaten Agostin af Terrabas-Indianernes Stamme. Vi vil ikke straffe denne Mand, da vi antager, han kun er fulgt med, fordi han er bleven paavirket af den franske Eventyrer, der uden Ret kalder sig General La Bareda. Denne Person, som ved et forvorpent Oprør havde opkastet sig til Præsident for Republikken Costa Rica, er af Republikkens lovgivende Forsamling eenstemmig kendt uværdig til at bære Præsidenttitelen. Det er alene ham, vi ønsker at gribe og straffe.

Hans Excellence Guvernøren giver Deres Excellencer Sir Murlyton og Miss Aurett Murlyton fire og tyve Timers Frist til at fortrække fra det Sted, hvor de nu befinder sig, og begive sig hen i hvilken Retning og til hvilket Land, de ønsker.

I det Tilfælde, Deres Excellencer ikke adlyder dette Budskab, vil de lide samme Skæbne som den, der er forbeholdt den franske Eventyrer, hvem vi har besluttet at bemægtige os, *død eller levende*.

Don José Miraflorés."

Armand havde læst dette Dokument højt for de andre og over-

sat det for dem. En dyb Stilhed indtraadte nogle Øjeblikke. Armand var den første, der brød den. Han sagde til Indianeren:

„Du er fri, Agostin, du kan gaa. Du havde Uret, ser du, da du troede, det var Guatusos'er, der forfulgte os."

„Deres Excellence tager fejl, hvis De tror, det er Soldater. Guatusos'erne er ikke i Statens Sold, og Don José har løjet, da han skrev dette Brev."

„Tror du?"

„Jeg er overbevist om det. Jeg forstaar blot ikke, hvorfor han vil tillade Hans Excellence Englænderen at drage bort med sin Datter. Jeg er bange for, der ligger en Rævestreg bagved, men jeg forstaar ikke hvilken."

„Men vi forstaar den," sagde Miss Aurett. „Og hvad mig angaar, er jeg fast bestemt paa ikke levende at ville falde i den Mands Hænder."

„Ja," fortsatte Sir Murlyton, „under Politikkens Maske forfølger den Skurk Dem, Lavarede, for at fuldbyrde en privat Hævn, og min Datter for at faa hende i sin Magt."

„Han søger at splitte os for bedre at kunne faa hver enkelt af os i sin Magt, og det er klart, at Guatusos'erne, som er i hans Sold, intet hellere ønsker, end at vi skal vove os ud af Ruinen, for at de bedre kan faa Bugt med os. De og Miss Aurett vil blive hans Fanger, og jeg vover ikke at tænke paa, hvilken Skæbne der venter Miss Aurett hos denne Bandit, der vover at kalde mig en Eventyrer. Mig lader han naturligvis massakrere af Indianerne."

Lavaredes Antagelser var rigtige nok. Enhver af de belejrede forstod det, og der var altsaa kun eet at gøre for dem: at forsvare sig, lige til den sidste Patron var skudt bort. Da de havde taget denne Beslutning, gav Lavarede sig til at efterse Vaabnene, om de var i god Stand. Hvad Patroner angik, havde de endnu tilstrækkeligt af dem.

Dagen forløb, uden at der hændte noget. Man saa kun, at Belejrerne trak Kæden om Ruinen tættere og nærmere ind om dem. Natten faldt paa. Da det blev Lavaredes og Agostins Tur at vaage, hviskede Indianeren sagte for ikke at vække Sir Murlyton og Miss Aurett i deres Søvn:

„Det bliver en drøj Dag i Morgen. Du maa have baade din Krop og din Sjæl friske og raske. Du maa være stærk. Læg dig derfor roligt til at sove i Nat. Jeg vil vaage for os begge to."

Lavarede, der var dødtræt, tog mod Indianerens Tilbud og faldt snart i en tung Søvn. Da han atter vaagnede, saa han, det gryede ad Dag. Han kastede et hurtigt Blik omkring i Ruinen. Miss Aurett og hendes Fader var allerede paa Post, men Indianeren var forsvunden. En Mistanke greb Lavarede.

„Hvor er Agostin henne?" spurgte han.

„Jeg ved det ikke," svarede Englænderen. „Vi har ikke set ham nu til Morgen."

Armand rystede paa Hovedet.

„Tænkte jeg det ikke nok," hviskede han for sig selv.

Han forstod, at Indianeren, som aldeles ingen Interesse havde i at blive, havde fundet det klogest at bringe sig selv i Sikkerhed, inden det blev Dag. Det var jo for saa vidt klogt af ham. At han ikke vilde forraade sine Herrer, havde han dog vist. Han havde efterladt baade sit Gevær og sine Patroner.

„Naa," sagde Lavarede, „naar alt kommer til alt, er det jo en Mund mindre, der skal have Mad. Vi kan altsaa holde Belejringen saa meget længere ud."

De tre rejsende saa paa hverandre. Der var ingen Tvivl mulig om, at de herefter maatte opgive at se Flygtningen mere eller regne paa hans Hjælp. De havde nu kun sig selv at stole paa. Bevidstheden herom gav dem ny Kraft. De besluttede at kæmpe videre for Liv og Ære. De inddelte deres Levnetsmidler i Rationer, og da de nu kun var tre Mennesker, havde de et overflødigt Muldyr. De slap det løs for at have saa meget desto mere til de tre andre Dyr.

Dyret syntes dog ikke straks tilbøjeligt til at ville forlade dem. Da de havde sluppet det uden for Ranchoen, blev det næsten hele Dagen i dens Nærhed, græssende op ad Skrænterne. Henimod Aften var der en Guatusos, der fangede det ved Hjælp af en Lasso. I Ruinen hørte de Guatusos'ernes vilde Skrig af Begejstring.

De fire og tyve Timer, som Don José havde givet som Betænkningstid, nærmede sig deres Udløb. De kunde altsaa hvert Øjeblik frygte et Angreb. De tre belejrede stiftede derfor Taktik i den følgende Nat. To af dem sov ad Gangen, mens en vaagede. De stod paa Post een Time og lod sig saa afløse. Paa den Maade kunde de sove to Timer af hver tre Timer.

Ud paa Morgenstunden saa de, at Indianerne havde trukket

deres Forposter længere ind mod Ruinen. Det lykkedes endog Lavarede at skyde en af dem ned med Agostins Gevær.

Den 7de Juli kom. For vore belejrede var det, som om den aldrig vilde faa Ende. Det lod til, at Don José ikke kunde bestemme sig. Men var Dagen lang for de belejrede, har den utvivlsomt syntes endnu længere for Indianerne, der var vante til at afgøre deres Kampe i en Haandevending. Det mærkedes ogsaa den følgende Dag, at de begyndte at blive kede af denne Belejring med dens Uvirksomhed. De begyndte at skyde op mod Ruinen, hver Gang en af de tre belejrede Venner viste sig, uden at det dog lykkedes dem at nedlægge eller træffe nogen af dem.

Den følgende Nat begyndte ogsaa Indianerne at skifte Taktik. De gravede smaa Løbegrave langs med Ruinen og skjulte sig deri. Lavarede lagde Mærke til det.

„Nu begynder de paa deres indianske Krigsførelse," sagde han. „De vil blive ved med at grave sig frem, for at de kan naa helt op mod os uden at tabe en eneste Mand. Det maa forhindres. Vi maa benytte os af Muldyrene for at forhindre det."

Muldyrene stod ude paa den beskyttede Plads, der tidligere havde udgjort Ranchoens Gaard.

Lavarede trak dem ind i Ruinen. Han trak dem op paa de smalle Affatser, der naturligt dannedes af Ruinens Murrester og Klippevæggen, og lod dem staa her, Hoved mod Hale. Dyrene fandt sig rolig i det. De stak Mulerne til Vejrs for at indsuge den friske Luft og se ud over det vidtstrakte Landskab. Belejrerne saa straks Dyrene og sendte et Par Kugler efter dem. Et af Muldyrene blev truffen i Skulderen. Men for at kunne sigte havde Indianerne maattet rejse sig op fra deres Skjul. Baade Lavarede og Sir Murlyton havde afventet dette Øjeblik, og de gav begge Ild med deres Skydevaaben.

Miss Aurett, som i sin Kikkert betragtede, hvad der foregik ude i Lejren, saa to Guatusos'er styrte om. Den ene rørte sig ikke mere. Han var besørget over til „den store Aand". Den anden blev slæbt bort af sine Kammerater og bragt i Sikkerhed. Rasende over dette Uheld forsamlede Indianerne sig paa ny i Bunden af Løbegravene. Paa deres vilde Fagter og af deres rasende Krigshyl, der lød helt op til Ruinen, kunde Lavarede og Sir Murlyton høre, at Stormangrebet nu vilde komme.

Miss Aurett vendte sig om mod Lavarede.

„Hr. Lavarede," sagde hun, „De ser, at jeg er meget rolig og

koldblodig. Vil De betro mig Deres Revolver, mens De selv betjener Dem af Agostins Gevær? Jeg har skudt til Skive før i Tag, og De skal se, jeg er slet ikke saa kejthaandet til at bruge et Skydevaaben."

„Har De ramt en Skydeskives Centrum, Frøken, kan De vel ogsaa ramme en Guatusos!"

Sir Murlyton var iskold og rolig som altid. Lavarede anbragte sin tapre Ledsagerske paa et Punkt, hvor hun var saa vidt mulig beskyttet, og stillede Muldyret „Montagna" foran hende som et Værn. Og Miss Aurett, der næppe nogen Sinde havde hørt om Kosakkernes Anvendelse af deres Heste i Krig, benyttede uden at vide af det deres Taktik med at bruge deres Ridedyr som Brystværn og Beskyttelse mod fjendtlige Kugler.

De havde næppe truffet disse Forsvarsforanstaltninger, før de atter hørte Indianernes Krigshyl. I sluttede Grupper kom de marcherende op mod Ruinen. Bag dem kom som en Slags Reserve de lettere saarede Indianere. Midt imellem dem saa de Don José, der var let kendelig paa sin store, bredskyggede Panamahat. Han og de saarede Indianere holdt sig klogelig uden for Skudvidde, mens de med Hyl og Fagter søgte at ophidse de andre til nu at gaa løs.

De tre Forsvarere ventede kun paa, at Indianerne skulde komme dem saa nær paa Livet, at de kunde ramme dem. Da dette var sket, aabnede de Ilden. Da Indianerne kom i Klump, ramte hvert Skud, og efter to Salver saa de, at seks Indianere var styrtede til Jorden. Efter to nye Salver saa de andre seks, der hylende og klagende søgte hen ad Bagtruppen til, hvor de andre saarede var.

Hele Banden begyndte at gaa tilbage. Den forstod, at dens Angreb havde været frugtesløst.

Hvad de tre belejrede i Ruinen angik, havde de kun lidt en Bagatel. Sir Murlyton var bleven ramt af et Strejfskud i Skulderen, men efter at dette Saar var bleven forbundet med Miss Auretts Lommetørklæde, var han atter, som han selv udtrykte sig, all right.

Belejrerne var blevne noget afkølede i deres Krigsmod ved den ublide Behandling, Europæerne i Ruinen havde givet dem. De havde trukket sig tilbage og søgt Skjul i et dybt Jordhul, hvor de ikke kunde faa Øje paa dem fra Ruinen. Men den Vaaben-

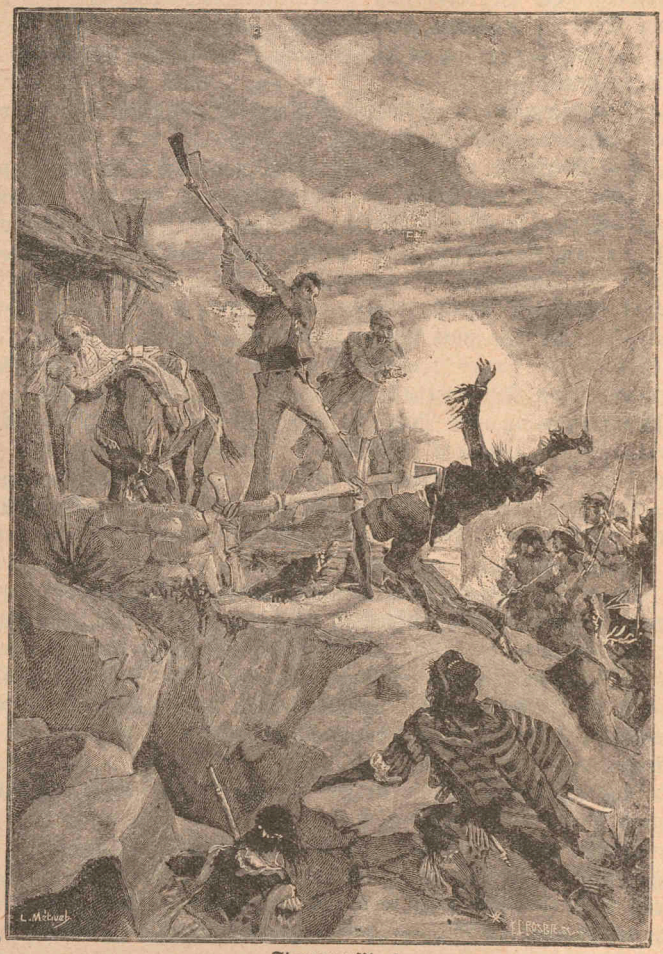

Stormen afflaas.

stilstand, der herved indrømmedes de belejrede, skulde dog ikke blive af lang Varighed.

Hylende, brølende og svingende Gevœrerne i Luften kom Guatusos'erne nu styrtende frem. Men i Stedet for som før at komme

i en samlet Bande, kom de nu spredte, i Skyttekæde. Hver af de tre belejrede havde fem eller seks Angribere at kæmpe imod paa denne Maade.

Det var haabløst at forsvare sig. Forgæves afskød de deres Geværer og Revolvere Gang paa Gang. Forgæves nedlagde de den ene Indianer efter den anden.

„Der er for mange af det Pak!" sagde Lavarede rasende.

Hans Blik mødte Miss Auretts. Han syntes, en Taage slørede hans Øjne. Men der var ingen Tid til at betænke sig. Han saa Guatusos'erne faa Alen fra Ruinens Mure. Han saa deres ondskabsfulde Ansigter lyse af Had og Raseri. Det var ikke længere Mennesker, han kæmpede imod, det var rene Djævle.

Indianerne havde kastet deres Geværer. De svang nu deres Økser, som de altid bar ved deres Bælte. De naaede ind mod Ruinens yderste Mur, hvor Forsvarerne laa. Paa nært Hold skød Lavarede en af dem ned. Han vendte Geværet og slog en anden saa forfærdeligt med Bøssekolben i Hovedet, at Indianeren sank rallende til Jorden.

Sir Murlyton var heller ikke ledig. Han fældede den første Indianer, der trængte sig ind paa ham, slog den næste til Jorden med et Næveslag, rev hans Økse fra ham og fældede den tredje med og sendte med et ægte Bokserspark den fjerde ned i Afgrunden.

Miss Murlyton var imidlertid ikke vant til sligt Haandgemæng. Hun stod som forstenet. Hun saa en Indianers skrækkelige Ansigt dukke op lige for sig. Hun vilde flygte. Hun mærkede med Rædsel, at hendes Ben svigtede hende. Hun følte sig som lammet. Hun rystede i Dødsangest. Saa styrtede hun besvimet om, mens hun udstødte et skingrende Skrig.

Lavarede hørte dette Skrig, og han kastede sig mod den Indianer, der vilde bemægtige sig hende. Men han var saa ophidset, at han ikke kunde sigte rolig længere. Indianerens Økse susede ned mod ham. Han styrtede til Jorden, mens hans Blod sprøjtede ud over Miss Aurett.

Indianerne kunde triumfere. De belejrede hvide Mænd var deres. Mændene skulde skalperes, Kvinden overgives til en langt værre Skæbne. „Var da nu alt forbi?" tænkte Sir Murlyton. —

Nogle Skud lød — nærmere — stedse nærmere; man hørte nogle Kugler suse om Ørene paa Guatusos-Indianerne.

Forbløffede og forstenede blev disse staaende, medens de saa sig omkring. En ny Salve lød, og fem Indianere greb sig brølende

til Ryggen og ſtyrtede af Sted. Endnu en Salve — og nu løb Banditterne af alle Kræfter. Slagne af Skræk fløj de ſom Ænner for Vinden bort fra Ruinen. Der laa endnu Miſs Aurett beſvimet og ved hendes Side Lavarede med Blodet vældende ud fra det Saar, Indianerens Øksehug havde tilføjet ham. Bøjet over dem ſad Sir Murlyton, blodoverſtrømmet oa uden at forſtaa det mindſte af hvad det nu var, der foregik.

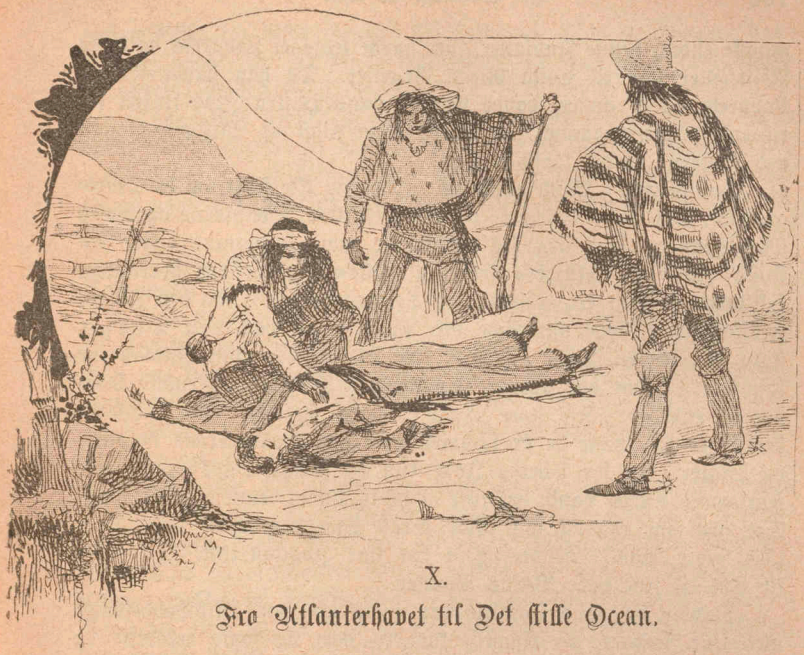

X.

Fra Atlanterhavet til Det stille Ocean.

Den Mistanke, som de tre Europæere havde næret mod Indianeren Agostin, havde i Virkeligheden været ugrundet. Den snedige Indianer var ikke flygtet af Fejghed, men kun for at bringe Hjælp. Han havde indset, at som Sagerne nu stod, var det hele haabløst. De vilde trods den tapreste Modstand blive overvældede og nedhuggede. Derfor havde han sneget sig bort ved Nattetid for at hente Hjælp andetsteds.

Og saa bittert er alle de andre Indianerstammers Had mod Guatusos'erne, at Agostin ikke behøvede at søge længe, før han fandt denne tiltrængte Hjælp. Hans Opraab til Kamp blev straks mødt med Begejstring, og en Del Indianere af Vizeitas-, Tervis-, Chiripos- og Blancos-Stammerne sluttede sig straks til ham. Men er Guatusos'erne hadede, er de ikke mindre frygtede, og de ret fredsommelige Indianere, der nu fulgte Agostin paa Krigsstien, havde næppe formaaet at udrette ret meget, om ikke Skæbnen ved et Tilfælde havde givet dem en modig og raadsnar Høvding.

Denne Høvding var ingen anden end Ramon. Man husker

maaske endnu denne Indianer, som havde ledsaget Lavarede og hans Rejsefæller lige til Costa Ricas Grænser. Da han havde forladt Lavarede og de andre, havde han og hans Hustru Floë sluttet sig til en Indianerstamme, der levede væsentligst af Skildpaddefangst ved Kysterne af det karibiske Hav.

Indianerne i Mellemamerika bryder sig ikke stort om de Statsgrænser, som deres Erobrere og Undertrykkere, Spanierne og disses Efterkommere, har sat. Og derfor ser man Indianere baade fra Costa Rica og Columbia fredeligt blande sig mellem hverandre. Skildpaddefiskerne fra Chiriqui og Talamanca lever paa den Maade fredsommeligt Side om Side ved Kysterne og paa Øen Drago, skønt de officielt hører til hver sin Stat. Men som Indianerne kun paa Skrømt har antaget Spaniernes Religion og endnu hemmeligt tilbeder „den store Aand", deres Fædres Gud, saaledes bryder de sig, naar de er sammen, ikke om Europæernes Grænser og Stater. De ser i deres Jord kun eet Land, deres eget, deres Forfædres elskede Land, beskyllet af de to Have, belyst af den samme Sol, og som engang skal blive deres Slægters Land igen, naar „den store Aand" vender hjem fra sine Jagtdistrikter og vender sit Øre til sine røde Børns Bønner.

Ramon og hans Familie var netop ude paa Skildpaddefangst med sine Naboer, da Agostin kom til dem og søgte resolutte og modige Mænd, der vilde frelse „La Bareda". Som alle andre i Landet havde Ramon ogsaa hørt Tale om det politiske Eventyr i Costa Rica med „Folkenes Frihedsgeneral", men han havde ingen Anelse om, at denne General var den samme Mand som hans Ven fra Panama.

Men Agostin havde ikke talt længe, før han forstod, hvem det var, det drejede sig om. Energisk og modig og vant til at tage Kommandoen over andre, som han var bleven det under sit Ophold ved Kanalarbejderne, var han rask til at tage en Beslutning. Instinktmæssig lystrede de andre ham som deres Høvding, og paa denne Maade gik det til, at den Flok, som Agostin havde samlet, og som Ramon kommanderede, efter to Dages March kom tids nok til i sidste Øjeblik at frelse Lavarede, Sir Murlyton og Miss Aurett og at jage Guatusos'erne og Don José paa Flugt.

Saa blodtørstige Guatusos'erne end er, flygtede de dog straks. „Hvad havde de i Grunden her at gøre?" ræsonnerede de. Den hele Affære vedkom i Grunden ikke dem stort. Don José havde givet deres Høvding en Sum Penge. Godt! Nu havde de kæmpet

tilstrækkeligt for disse Penge. De havde en Mængde døde og saarede og fandt nu, det kunde være nok. De trak sig altsaa tilbage og overlod Resten til Don José.

Denne blev greben af en frygtelig Skræk for at falde i Hænderne paa Lavarede, og han sadlede derfor sit Muldyr og tog skyndsomst Flugten mod Colon, hvor han skulde træffe Bovreuil og aflægge ham Regnskab for sin Ekspedition i Talamanca-Indianernes Land.

Ramon og Agostin trængte nu ind i Ruinen, hvor et sørgeligt Syn mødte deres Øjne.

Med et langt og gabende Saar i Brystet var Lavarede styrtet til Jorden, oversvømmet af Blodet, der stadig løb fra hans Saar. Han var ligbleg, baade af Saaret og af det store Blodtab, og han gav intet Livstegn fra sig. Tæt ved ham laa Miss Aurett. Lavaredes Blod var sprøjtet over paa hende, saa hun ogsaa saa ud, som om hun var saaret.

Mens Sir Murlyton, der kun var ganske let saaret, straks genkendte Ramon, havde Agostin givet sig i Lag med de to bevidstløse, og han havde straks set, at Miss Aurett kun var besvimet. Stammens Medicinmand var med dem, og han fik hurtig Miss Aurett vækket af Besvimelsen. Hun aabnede Øjnene og saa sig forfærdet omkring, da hun fik Øje paa alle de indianske Skikkelser, der omgav hende.

Hun erindrede sig endnu Guatusos'erne. Som i en Drøm saa hun for sig Indianeren, der med hævet Økse styrtede løs paa hendes Forsvarer, Lavarede. Saa drog Sløret sig atter for hendes Bevidsthed. Der var intet mere, kun Taage, kun en rød Sky, kun et Ønske om Døden.

Hendes første Ord nu til Faderen gjaldt hendes Forsvarer og Ven.

„Hvor er Hr. Lavarede?" spurgte hun.

Sir Murlyton pegede hen paa det livløse Legeme, der laa ved Siden af hende paa Jorden, og som Ramon var i Færd med at undersøge.

„Og du, Fader — er du saaret?"

„Jeg — ikke noget af Betydning, mit Barn — men vor stakkels Ven er det vist desværre galt fat med."

„Almægtige Gud!" skreg den unge Pige uvilkaarlig og rejste sig. Hun bøjede sig over Lavarede og saa og genkendte Ramon. „Ah, Ramon, er det dig? Jeg kan kende dig igen. Sig mig dog

— er det alvorligt — maa han dø? Ak, frels ham, frels ham, Ramon! Jeg ryster af Skræk — Ramon, min Ven, sig mig, om han kan leve, eller —"

Ramon svarede ikke. Med en stum Bevægelse pegede han kun paa den kloge Indianer, der var i Færd med at undersøge Lavaredes Saar.

Efter nogle Øjeblikkes Undersøgelse sagde Indianeren:

„Det er meget farligt — især hvis Øksen har været forgiftet."

Miss Aurett udstødte et hjerteskærende Skrig, der ramte hendes Fader lige i Hjertet, og som vibrerede af Sorg og Skræk. Om Lavarede havde kunnet høre dette Skrig, vilde han af dette have forstaaet, hvor dybe og varme Følelser den unge, engelske Pige nærede for ham.

Selv den kloge Indianer blev rørt af det. Han trak nogle tørrede Urter frem af en Pose ved sit Bælte, smuldrede dem i sine Hænder til et Pulver, som han opløste i Vand, og lagde saa denne Dejg paa Saaret. De saa, med hvilken Uro og Ængstelse han betragtede Saaret. Hans Ansigt udtrykte først Skræk, saa Utaalmodighed, saa Uro, saa Tilfredshed. Han vendte sig om mod de andre og sagde roligt:

„Vær kun rolig, unge Pige, og du, Ramon. Guatusos'en har ikke haft Gift paa sin Økse."

Et Suk af Befrielse og Glæde undslap Miss Aurett og hendes Fader.

„Men," fortsatte Indianeren, „Saaret er dybt og alvorligt, og eders Vens Liv er endnu i den yderste Fare."

„Det er vel det store Blodtab, han har lidt, der sætter hans Liv i Fare?"

„Tværtimod," svarede Indianeren alvorligt, „dette Blodtab har været af det gode; thi hvis Blodet ikke havde fundet Vej ud af Saaret, vilde det være gaaet op i Halsen paa ham og have kvalt ham. Men vi har jo Vand i Nærheden. Jeg vil bære ham ned til det rindende Vand og vadske hans Saar der. Det vil gøre ham godt."

De anbragte Lavaredes Legeme i den lille Bæk paa den Maade, som Indianeren anviste dem, og saaledes at Vandet stadig rislede hen over hans Saar og udvadskede dette. Derpaa gav Medicinmanden sig i Færd med at lave en Forbinding af nogle tørrede Urter, der paa een Gang er lægende, desinficerende og saarlukkende, og som Naturen har givet disse Naturbørn i Hænder.

Ved tusindaarig Erfaring, der er gaaet i Arv fra Slægt til Slægt, ved Indianerne, hvorledes de skal bruge disse Urter, og ofte helbreder de ved dem Saar, som en europæisk Læge vilde give fortabt overfor. Lavarede var stadig ikke kommen til Bevidsthed, og kun med Møje fik Sir Murlyton aabnet hans Mund og hældt nogle Draaber Rom ned i ham. Det bevirkede, at de nu hørte hans Hjerte, der begyndte at slaa svagt.

Lavarede var meget haardt saaret, og Miss Aurett gentog stadig for sig selv:

„Det var for mig — det var for mig — det er stadig for mig!"

De kunde imidlertid ikke tænke paa bestandig at blive her paa dette øde Sted. De maatte se at faa Lavarede transporteret enten det ene eller det andet Sted hen, hvor han kunde faa den fornødne Ro og Pleje.

Sir Murlyton og Miss Aurett holdt Raad med Ramon, Agostin og den indianske Medicinmand. Dennes Forbinding var foreløbig tilfredsstillende, og han overlod de rejsende tilstrækkeligt af sine tørrede Urter, til at de deraf kunde præparere nye Omslag. Men nu gjaldt det om at naa den nærmeste større By, der laa uden for Costa Ricas Territorium. Det var Colon ved Atlanterhavet. Dette var det eneste Sted, hvor de var i Sikkerhed, og hvor de kunde vente Hjælp. Imidlertid var Spørgsmaalet nu, hvorledes de skulde faa den saarede Lavarede bragt derhen, uden at han blev rystet for meget, og uden at hans Saar atter sprang op og ødelagde den gode Virkning, som Indianerens Forbinding allerede havde gjort.

Thi hvis Saaret ikke lægedes, hvis det atter aabnede sig, var dette ensbetydende med Døden.

Saarfeberen maatte nu ogsaa snart indfinde sig, og det gjaldt derfor om at skynde sig, at tage en hurtig Beslutning. Agostin fik hurtig lavet en Baare i Stand. Han lavede den af sejge Grene og Løv, som han flettede sammen, og over den lagde han et tykt, uldent indiansk Ridedække. Paa denne Maade blev Lavarede af Indianerne baaret ned ad Bjærgstien. De fulgte nu Floden Tervis's Løb og naaede efter nogle faa Timers langsom og forsigtig March ud til Havet. Kysten her var saa øde og tom som hele det øvrige Landskab.

Den stakkels Miss Aurett forlod ikke et Øjeblik sin kære, syge Ven. De bragte Lavarede om Bord paa en indiansk Kano og lagde ham paa et Leje af Løv og Hø, og Miss Aurett satte sig i

den ene Ende af Kanoen og lagde den saarede Mands Hoved i sit Skød. Lavarede lignede i dette Øjeblik mere et Lig end et levende Menneske, og hvert Øjeblik ventede de andre at høre det sidste Suk stønnet frem over hans Læber.

Indianeren, der styrede Baaden, holdt saa nær ind til Kysten som muligt, for at de kunde undgaa, at Baaden sattes i for stærk Bevægelse af Søgangen. Da de nærmede sig Roccas del Toro, fandt man i Admirantabugten meget roligt og stille Farvand. Den hele Fart, der varede seks Dage i alt, frembød ingen Hindringer eller større Begivenheder.

Det var først den tredje Dag, at Lavarede atter aabnede Øjnene. Men som den indianske Doktor havde forudsagt det, var han ikke endnu ved sin Bevidsthed. Han var i Live, det var alt. Nu begyndte Saarfeberen og Feberfantasierne ogsaa, og det var da, uden at han selv vidste af det, at han blev baaren ind i et Værelse i Stueetagen i Isthmus-Hotellet i Colon — i det samme Hotel, hvor han for to Maaneder siden var truffen sammen med Sir Murlyton.

„Saa mange Anstrengelser, saa mange Lidelser har altsaa været ganske frugtesløse," mumlede Miss Aurett. „Blot for at frelse mig har Lavarede tabt maaske mange Uger og Maaneder af sin kostbare Tid uden at naa et Skridt videre frem."

Sir Murlyton havde ikke forsømt at gøre alt, hvad der stod i hans Magt. Han havde sørget for Læge, Medicin, Sygeplejerske, alt, hvad der var nødvendigt. Ogsaa for nyt Tøj til Lavarede havde han sørget.

„Jeg vilde have gjort det for enhver, ogsaa for et Menneske, jeg aldrig havde kendt. Det er en Gentlemans Pligt. Skulde jeg da ikke gøre det saa meget hellere for det Menneske, der er bleven min Datter og mig saa kær en Ven og Rejsefælle?"

Miss Aurett havde imidlertid sat sig en anden Plan i Hovedet, og en skøn Morgen aabenbarede hun sin Idé for sin Fader.

„Dette Saar sætter ikke blot Hr. Lavaredes Liv i Fare," sagde hun, „men selv om det lykkes at faa det helbredet, kan det blive skæbnesvangert for hele hans Fremtid."

„Hvad mener du med det?"

„Jeg mener, at han kan blive saa meget forsinket ved dette Sygeleje, at han taber sine Chancer for at kunne vinde sin Fætter Richards fire Millioner. Han har allerede tilbragt to Maaneder

her paa Landtangen, og nu kan han maaske komme til at ligge her i flere Uger endnu."

„Men, mit Barn, det er den Slags Vanskeligheder, der nødvendigvis maa komme paa en Rejse som denne, hvor man rejser Jorden rundt med 25 Øre i Lommen."

„Men, kære Fader, har han ikke ofret sit Blod for mig, har han ikke vovet sit Liv for at frelse mit? Er det ogsaa af den Slags Begivenheder, du mener, man maa forudse og tage med i Betragtning paa saadan en Rejse?"

„Kære Aurett, tro aldeles ikke, at din Fader miskender det Mod, Hr. Lavarede har lagt for Dagen, og de Opofrelser, han har gjort for os. Men hvad skal jeg vel gøre mere, end hvad jeg har gjort? Formaar jeg vel mere? Jeg har jo gjort alt, hvad der staar i menneskelig Magt for at skaffe ham Hjælp og Pleje i hans Sygdom."

„Det er alligevel ikke nok. Vi har endnu andre Forpligtelser mod ham, og dem maa vi opfylde."

„Du ved, Aurett, at jeg er en Mand af Ære og en kærlig Fader. Hvis du mener, at jeg endnu har Pligter at opfylde, saa sig mig i det mindste, hvad det er for Pligter, du tænker paa, for at jeg kan opfylde dem. Trods al den Varme, hvormed du taler, kan jeg endnu ikke forstaa, hvor det er, du vil hen."

„Naa, kære Fader, saa hør da, hvad det er, jeg mener. Jeg mener, at vi ikke blot ikke maa søge at lægge Lavarede Hindringer i Vejen, men at vi nu ogsaa har den Pligt at søge at hjælpe ham frem. Det er jo for vor Skyld, han har lidt alle sine Forsinkelser her i Mellemamerika. Jeg mener derfor, at vi ligefrem er moralsk forpligtede til at erstatte ham denne Tid."

„Hvad mener du med det, du der siger?"

„Jeg mener, kære Fader, følgende: Du ved, hans Maal var ad Landevejen at naa San Francisko. At tilbagelægge Vejen over Land er nu bleven ham umuligt. Tilbage staar altsaa kun Vejen til Sos. Om to Dage gaar en amerikansk Damper fra Panama til San Francisko, og jeg mener nu, vi har den moralske Forpligtelse at bringe min Redningsmand om Bord paa denne Damper. Rejsen varer tretten Dage, højst fjorten. Mens han er om Bord, kan vi fortsætte med at passe og pleje ham, og hans Helbredelse vil paa den Maade skride lige saa hurtig frem, som om han laa her i Land. Den engelske Læge, vi har, har endog forklaret mig, at han vil blive hurtigere rask, naar han nyder den friske Søluft. Endnu

forstaar han ikke, hvad der foregaar omkring ham. Lad os benytte os af hans Tilstand, saa han ikke kan protestere mod vort Foretagende, og lad os faa ham bragt om Bord paa Damperen 'Alaska'. Jeg vil være dig dybt taknemmelig, kære Fader, hvis du vil opfylde mit Ønske."

„Min kære Aurett, du synes at tage dig denne Sag mere varmt og lidenskabeligt, end det egentlig passer sig for en koldblodig Englænderinde. Men din Tænkemaade er paa den anden Side saa ædel, og dine Bevæggrunde er saa rene, at jeg tilgiver dig dine smaa Overdrivelser. Du skal faa din Vilje. Vi vil alle tre gaa om Bord paa 'Alaska'. Der er dog eet, jeg maa gøre dig opmærksom paa. Din Patient ligger til Sengs og kan ikke staa op af den, men for at komme til Damperen, maa vi rejse tværs over Landtangen. Tror du, dette kan lade sig gøre? Jeg tvivler paa det."

Sir Murlyton saa tvivlraadig ud, men Miss Aurett vilde ikke give tabt.

„Jo, det er muligt. Jeg har talt med Hr. Gerolans, du ved, den Franskmand, der er en Ven af Lavarede, og som er ansat ved Kanalarbejderne. Han og jeg talte sammen med Kirurgen om, hvorvidt det var muligt at flytte Lavarede, og han sagde ja. Man maa flytte ham paa den Maade, at han bliver i sin Seng, og vi lægger ham og hans Madrasser ind i en Vagon, der gaar fra Colon til Panama. Hele Vejen er kun 6—8 Mil, og det gaar hurtig. Derpaa bliver han, stadig liggende paa sin Madras, hejset om Bord paa Damperen. Det eneste, han risikerer, er en Smule Feber, mens han er i Jærnbanen; men den Ro, han nyder hele Resten af Rejsen, vil hurtig gøre dette godt igen. Inden der er gaaet tre Uger, vil han atter være paa Benene og være i Stand til at kunne fortsætte sin Rejse. Og vi vil da ikke blot have gjort en menneskekærlig Gerning, men ogsaa have afbetalt en Del af den Taknemmelighedsgæld, vi staar i til ham."

Sir Murlyton saa paa sin Datter. Saa sagde han roligt:

„Jeg ser, min kære Aurett, at du har din Nations praktiske Sans. Du har forudset alt, tænkt paa alt og beregnet alt. Du skal faa din Vilje. Vi drager af Sted. Gid Gud maa være med os!"

Med Miss Auretts Energi og Sir Murlytons engelske, praktiske Sans var de ikke længe om at skride fra Ord til Handling. Mens Agostin og Ramon, der hver Dag kom for at høre nyt paa Hotellet, tog sig af at omdanne Sengen, saa den let kunde trans-

porteres af Sted, og mens Lavarede bedredes og nu og da havde lysere Øjeblikke i sine Feberfantasier, saa Miss Aurett en Dag en Person, som hun ikke just blev overrasket ved at se. Det var Agerkarlen Bovreuil, som allerede havde været her i Colon i længere Tid, og som var fuldstændig à jour med alle de ulykkelige Hændelser, der var sket med den Mand, som han stadig med en vis komisk Frækhed kaldte sin „vordende Svigerson".

„Naa, Frøken," sagde Agerkarlen en Dag, da han mødte Miss Aurett, „hvordan gaar det saa vor kære fælles Ven? Jeg har ikke vovet selv at spørge til vor Vens Befindende. Han har undertiden noget imod mig — jeg forsikrer Dem for, at jeg ikke ved, hvorfor han ikke kan lide mig. Men paa anden Haand har jeg hørt fra ham og erfaret, med hvilken Omhu De plejer ham. Det er smukt af Dem."

„Jeg gør kun min Menneskepligt og hjælper et andet Menneske, som er blevet saaret og lidende ved en Forbrydelse — som De vist ikke er helt fremmed for."

„Men, Frøken, Frøken, hvor kan De dog faa slige Ideer? Jeg har ikke haft det mindste med den Sag at gøre. Jeg har været her i over en Maaned, lige siden Hans Excellence La Bareda lod mig udvise af alle sine Stater. Men jeg er meget glad ved at høre, at Deres Anstrengelser for at frelse vor kære fælles Ven krones med Held. Det gaar ham vel bedre, siden han har kunnet forlade Hotellet?"

Miss Aurett fik en Idé. Hun forstod, det gjaldt om at føre Bovreuil paa Vildspor. Og i den uskyldigste Tone af Verden svarede hun, mens hun blandede Sandhed og Usandhed sammen for at give sit Udsagn større Sandsynlighed:

„De tager fejl, det gaar slet ikke Lavarede bedre. Lægerne siger, at Klimaet her og særlig Dampene fra Sumpene her i Nærheden er meget skadelige for hans Sundhed og Helbredelse. Derfor har vi ogsaa tænkt paa at ville lade ham transportere til en eller anden højtliggende Landsby i Cordillerbjærgene, hvor Luften er renere og bedre, og hvor han hurtigere kan blive rask."

Og efter at have sagt dette vendte hun Ryggen til Bovreuil, der nu hverken vidste ud eller ind, og løb ned mod Jærnbanen.

Faa Minutter efter saa man en Mand dukke frem fra et Skjul. Det var Don José. Miss Aurett havde ikke haft fjerneste Anelse om, at Banditten havde været hende saa nær. Don José traadte straks hen til Bovreuil, og de to lige store Skurke begyndte at lyt-

ønske hinanden til det Held, de havde haft med at faa udspioneret Lavarede og hans Venner.

Don José lo lumsk.

„Naa," sagde han, „den lille Englænderinde og hendes Millioner fik jeg altsaa ikke fat. Det lader i hvert Fald ikke til det. Saa har De været meget heldigere, min gode Hr. Bovreuil. Min brave Guatusos's Okse har ramt godt. Nu er Deres jordomrejsende Ven foreløbig standset i Farten. Hvad behager! Jeg skulde mene, at den Historie magelig er de 1000 Pjastre værd, som den har kostet Dem. Synes De ikke selv?"

„Gud bevares, jeg modsiger Dem ikke. Men jeg har alligevel denne lille Djævel af en Englænderinde lumsk mistænkt for, at hun har bildt mig en Krønike ind. Hun er i Stand til at trække videre med sin saarede Ven, Gud ved hvorhen. Jeg tror, ved Gud, hun kunde falde paa at rejse Jorden rundt med ham, selv om han paa hele Turen maatte blive liggende i sin Seng."

„Aa, Pokker! Man rejser vel ikke Jorden rundt med en Mand, der er halvvejs død. Man kan ikke saadan transportere en syg Mand, som om han var en Pakkasse. Og han er vel desuden Dødens Bytte."

„Han! Dødens Bytte! Ikke Tale om det. Den Fyr er saa sejglivet som en Kat. Der er Tømmer i Knægten. — For Resten ønsker ogsaa jeg, at han maa slippe levende fra Historien, for at han kan komme til knælende at bede om Penelopes Haand. Det er nu bleven en fiks Idé baade hos min Datter og mig. Trods alle de Puds, han har spillet mig, ønsker jeg alligevel, at han skal blive min Svigerson."

Spanieren fra Costa Rica kunde ikke lade være med at smile over den naive Bovreuil og hans forelskede Datter.

„Naa," vedblev han, „det kan vel ikke være saa vanskeligt at faa at vide, hvor de er rejst hen med ham. Lad os tage det først afgaaende Tog og spørge os for. En Passager, der transporteres bort paa en Madras, tiltrækker alle Menneskers naturligvis Mærke til, saa enhver, der har set ham, vil kunne give os Underretning."

Der gik ikke noget Passagertog før om flere Timer. De to Kæltringer tog Billetter til det og kørte af Sted, men hvor meget de end spurgte sig for, fik de dog ingen Besked om, at nogen havde set en syg Mand, der var bleven transporteret bort paa en Madras. Det var først i Culebra, de saa kendte Ansigter. Der mødte de Gerolans og Ramon, der netop kom tilbage fra Panama.

„Stille!" hviskede Ramon til Franskmanden. „Der kommer vore Venners Fjender. Lad mig tale med dem."

Og Ramon ledte dem efter bedste Evne paa Vildspor.

„Ak," sagde han troskyldig, „Hr. Lavarede er saa daarlig, saa daarlig. Nu har man bragt ham op i Bjærgene, for at han kan faa frisk Luft, men jeg kan desværre slet ikke huske Navnet paa den By, hvor man har bragt ham hen."

Dette bevirkede, at Don José og Bovreuil spildte en hel Dag med frugtesløse Efterforskninger. Og da de den 18de Juli kom til Panama, kom de akkurat tids nok til at se Damperen „Alaska" staa ud af Havnen og til at opdage Miss Auretts blonde Skikkelse paa Damperens Dæk. Det var aldeles umuligt at faa Damperen standset eller at komme med om Bord — og hvad der var værre: der gaar kun tre Dampere om Maaneden fra Panama til San Francisko.

De to Kæltringer saa forbitrede paa hinanden. Saa brød de ud i en Strøm af Eder og Forbandelser, der kunde have faaet en Baadsmand til at rødme.

En Jøde gik i det samme forbi. Jøderne har i Panama bemægtiget sig en stor Del af Handelen, og de er meget talrige i Landet. Han hørte de to Mænds frygtelige Raseri, og da han saa, at der var menneskelige Lidenskaber med i Spillet, lugtede han straks, der maatte være Forretning at gøre. Han nærmede sig derfor de to Mænd, der stod paa Kajen, og spurgte, hvad der var i Vejen.

„Hvad der er i Vejen? Ikke andet, end at en storartet Forretning er sluppen os ud af Hænderne," sagde Don José. „Vi er komne for sent til Damperen. Vi maa for enhver Pris være lige saa tidlig i San Francisko som den Damper der."

„Lige saa tidlig — ak, det er schgu ikke muligt. Men paa en eller to Dage nær kan det lade sig gøre — hvis de to Herrer har Penge."

Mod en Betaling af en „Condor", det vil sige 35 Kroner i Guld, oplyste Jøden dem nu om, hvorledes de skulde bære sig ad. Det var en god Forretning for Jøden og en daarlig Forretning for Don José og Bovreuil, thi de kunde have faaet de samme Oplysninger ved at læse de mexikanske og amerikanske Skibslister. De fik nu at vide, at det bedste, de kunde gøre, var saa snart som muligt at vende tilbage med Jærnbanen til Colon og derfra tage et Skib til Jamaika. Fra denne Ø er der regelmæssig Dampskibs-

fart paa Havanna, fra hvilken By der igen er daglig Forbindelse med Vera Cruz. Og var de først der, var der Jærnbaner, der stod i Forbindelse med de nordamerikanske Banelinier, der gennemskærer Nordamerika fra Øst til Vest. De kunde da tage det sydlige Pacifik-tog og naa til San Francisko.

Denne Rejse vilde i det mindste tage femten Dage. Og saa afhang det endda af, om de var heldige nok til stadig at finde Dampere og Jærnbaner, der stod i Forbindelse med hverandre.

Efter at have forsynet sig tilstrækkelig med Guldpenge og Banknoter i Colon, hvor han omsatte en større fransk Bankanvisning, fortsatte Bovreuil paa ny sin fantastiske Jagt efter en Svigersøn, ledsaget af sin uadskillelige Ven Don José. Men de var ikke komne ret langt paa Vej, før det gik op for Don José, at det hele i Grunden ikke længere vedkom ham, og at han ingen Interesser længere havde med i Spillet. Han maatte altsaa se at drage den størst mulige Fortjeneste ud af denne Affære. Han vidste, at Bovreuil havde henved 20,000 Francs i kontante Penge paa sig. Da de sejlede over den meksikanske Bugt, aftvang Don José derfor Bovreuil de 15,000 Francs, og da de kom til Vera Cruz, var Don José pludselig forsvunden.

Bovreuil skummede og rasede, men hvad hjalp det. Han besværede sig baade paa Konsulatet og hos Politiet. Man trak kun paa Skuldrene. Og ensom, forladt baade af Guder og Mennesker, maatte han fortsætte sin Rejse, mens han tænkte paa denne Lavarede, som han kun naaede for bestandig at tabe ham af Syne paa ny.

„Ak," tænkte han, „hvor meget lettere vilde det dog ikke have været, om han straks havde indvilget i at gifte sig med min kære Datter Penelope."

Medens Bovreuil flakkede rundt i den meksikanske Bugt og byttede Skib med Bane og Bane med Skib, fortsatte „Alaska" sin Kurs mod San Francisko. Og det stille Hav viste sig værdig til sit Navn. Det laa glat og stille og beredte vore tre Venner den letteste Overfart.

Den sunde, friske Søluft og den hengivne og opofrende Pleje, der blev Lavarede til Del, gjorde Underværker paa ham, og Dag for Dag bedredes han og blev raskere og stærkere.

Da han atter kom til sin Fornufts Brug, var det første, han spurgte om, hvorledes han var kommen om Bord paa et Skib, der styrede mod San Francisko, eller, som man kalder Byen for:

Frisco. Miss Aurett maatte tilstaa alt, og Lavarede begyndte straks at protestere.

„De maa tillade mig en Bemærkning," afbrød Sir Murlyton ham. „Jeg kan aldeles ikke finde mig i i Længden at vedblive med at staa i Gæld til Dem. De har frelst mit Liv, De har sørget for, at vi fik at spise, og De har herbergeret os. De husker jo nok, at jeg krediterede Dem alt dette i sin Tid. Nu vel, nu er det vor Tur at gøre Gengæld. Det har vi gjort. Vi har betalt vor Gæld. Den ene skylder ikke længere den anden noget. Vi er kvit."

Svaret var korrekt og rigtigt. Armand svarede intet paa det. Men han vekslede dog et Blik med Miss Aurett, som om han vilde sige:

„Nej, han tager fejl. Vi er ikke kvit. Det er mig, der staar i Gæld endnu, thi hvad siger vel alt, hvad jeg har gjort, mod den Kærlighed, Omhu og Hengivenhed, med hvilken De har plejet mig. Jeg vil aldrig glemme det."

Og den lille, engelske Dame forstod dette Blik. Hun trykkede Lavaredes Haand, som vilde hun med dette Haandtryk sige:

„Og jeg vil aldrig glemme, at jeg skylder Dem mit Liv, min Ære og — en Følelse, som hidtil var ukendt for mit Hjerte."

Efter nogle Dages Forløb kunde Lavarede staa op.

Lægen om Bord paa Skibet tillod ham det, ja, han tilraadede ham det endog. Dog forbød han ham endnu enhver legemlig Anstrengelse, der kunde trætte ham. Om Dagen promenerede han paa Dækket, støttet ved Sir Murlytons Arm. Om Aftenen hørte han efter, naar Miss Aurett læste højt for ham og sin Fader. Alle de Bøger og Aviser, der laa fremme i 1ste Klasses Kahyt, blev gennemløjede, men størst Interesse havde man af et Eksemplar af Avisen „Diario de l'Estado de Panamo", der var bragt om Bord paa Skibet samme Morgen, som dette afsejlede.

Dette Blads Korrespondent i Costa Ricas Hovedstad, San José, gav en lang Beskrivelse af det „socialistiske, anarkistiske Oprør, som en fransk Eventyrer havde sat i Værk i Republikken Costa Rica", og hvorved det „var lykkedes den franske Eventyrer ved Hjælp af Trusler, Vold, Svig og Bestikkelser at lade sig vælge til Costa Ricas Præsident".

„Denne forvorpne og frække Eventyrers Triumf skulde dog ikke være af lang Varighed," fortsatte Bladet. „Alle gode Borgere samledes til vort Fædrelands Frelse, og selv Himmelen synes at være fortørnet paa denne Eventyrer, thi den sendte

et frygteligt Jordskælv over os, og Costa Ricas gamle Jord skælvede i sin Grundvold. Saaledes blev denne forvorpne Fyr nødsaget til at flygte, uden at det lykkedes ham at faa lagt det frie og stolte Folk i Costa Rica i Trældommens og Ydmygelsens Lænker.

Efter Forbryderens Flugt samledes den lovgivende Forsamling atter, og eenstemmig vedtoges det, at det herefter skulde være forbudt denne Mand, hvis rette Navn ingen kender, nogen Sinde at betræde Republikken Costa Ricas Jord og nogen Sinde at bære Navnet La Bareda."

Lavarede brast i en munter Latter, da han hørte denne Beretning.

„Det minder mig," sagde han, „om en gammel Historie, jeg en Gang har læst i min Barndom. Den drejede sig om en lignende 'forvorpen Eventyrer', der blev udjaget af Byen Florenz, og hvem det blev forbudt nogen Sinde at bære Navnet Peter. Naa, det er i hvert Fald en meget morsom Rejseerindring. Jeg vil, naar jeg engang kommer hjem, kunne sige med Stolthed: 'Ogsaa jeg har en Gang været Overhoved for en Stat og Præsident for en Republik'."

Endelig den 1ste August om Aftenen naaede de Rejsens Maal. „Alaska" gled ind gennem „Den gyldne Port", Indsejlingen til San Franciskos Havn, og mellem Skibe af alle Nationer gled den gennem Havnen og op mod den nordlige Kaj for at fortøje der.

Et Kvarter efter gik Lavarede og hans Venner i Land for at søge Husly i San Francisko.

XI.

I „Frisco".

San Francisko eller, som Amerikanerne for at spare Tid kalder den: Frisco, er den vigtigste By i hele det vestlige Nordamerika, og dens udmærkede Red og Havn har ofte været beskrevet af begejstrede rejsende.

Af alle Byer i hele Nordamerika er „Frisco" den, der ligner mindst den Type, man almindelig opstiller for „en amerikansk By". Folk her er livligere og ikke saa stive som andre Amerikanere. Husene er ikke saa regelmæssige og ens formede, Byen har et mere muntert Udseende end de andre Byer i Amerika. Derfor er San Francisko ogsaa den By i hele Amerika, hvor Europæerne finder sig bedst tilpas, og hvor den lystrejsende ikke i den Grad er udsat for at dø af Kedsommelighed som i Byer som New York, Chikago eller Filadelfia for Eksempel.

Havnen især frembyder det livligste Skue. Mellem Vareballer, Kasser og Tønder tumler Matroser af alle Jordens Nationaliteter om. Irske Havnearbejdere og kinesiske Kulier løber hverandre paa Ærmet, og Larmen, Tummelen og Spektakelet kan være øredøvende. I Regelen har hver saa meget at gøre med sine egne Sager, at han

ikke har Tid eller Lyst til at beskæftige sig med nyankomne, og saaledes var det ogsaa, da Lavarede og hans Venner gik i Land.

Lavarede var straks en Smule fortumlet, da han kom i Land og stod her midt i Larmen paa Kajen. Overgangen fra Livet paa Skibet til det larmende Liv her i Land var næsten for voldsom for ham, og han beklagede næsten, at de blide og fredelige Dage om Bord, da han vår bleven plejet saa omhyggeligt og kærligt af Miss Aurett, allerede var forbi.

„Hvor gaar vi nu hen?" spurgte Miss Aurett

Spørgsmaalet fik Lavarede til at ryste paa Hovedet. Han vendte sig om mod Sir Murlyton og spurgte ham:

„Kender De Byen?"

„Ikke det mindste!"

„Saa maa jeg maaske give Dem et Raad. Lad os følge denne brede, træbeplantede Gade, som vi ser der foran os. Det er Kearing Street. Fem Hundrede Meter nede ad den vil De træffe et Hotel, jeg kan anbefale Dem. Det er Kina Pacific Hotel. Det ligger lige ved Handelsborsen."

„Ah," sagde Sir Murlyton overrasket, „De har altsaa været her i Byen før?"

„Nej, aldrig. Men jeg har læst ikke saa lidt om den."

Lavarede saa et Øjeblik ud for sig. Saa vedblev han:

„Sir Murlyton, vi er nu atter i Land, og mit Saar er helbredet. Jeg er rask, og jeg maa nu tænke paa at tjene til mit Livs Ophold og fortsætte min Rejse." Og da Miss Aurett saa paa sin Fader, fortsatte Lavarede:

„Jeg kan ikke længere tage mod Deres Gæstfrihed og Venlighed. Derhenne staar en Arbejdsformand mellem en hel Bande fattige Djævle af alle Nationer. Han er i Færd med at hverve Skibsløsere. Jeg vil melde mig. Saa kan jeg leve et Par Dage, og imens kan jeg tænke over min Stilling. Kommer Tid, kommer Raad."

Han rakte Englænderen sin Haand til Farvel.

„Meget pudsigt," sagde Sir Murlyton, „meget pudsigt. Den ene Dag er De Statsoverhoved og General, og den næste Dag er De Havnearbejder."

Miss Aurett blandede sig nu i Samtalen.

„Men, kære Fader, du glemmer rent, hvad Doktoren sagde om Bord paa Skibet. Ved enhver legemlig Anstrengelse kan Lava-

redes Saar paa ny bryde op. Det vilde da være grusomt og uforsigtigt nu at overlade Hr. Lavarede til sin Skæbne."

Sir Murlyton slog sig for Panden.

„Du har fuldstændig Ret, mit Barn. — Hør en Gang, min kære Hr. Lavarede, De er endnu Rekonvalescent, og Deres Helbred kræver absolut, at De holder Dem i Ro endnu en otte Dages Tid. Følg derfor med os og bliv paa det Hotel, De nylig opgav os Navnet paa."

„Hvorledes? Paa Deres Hotel?"

„Ja, de otte Dages Ophold der skylder jeg Dem endnu, og endda vil jeg ikke anse mig for løst fra mine Forpligtelser mod Dem."

„Men Maden?"

„Maden? Naa, ja, det kan være Betaling for, at De flere Gange har haft min Datter ved Deres Bord, den Gang De var Præsident. Saa er det afgjort. Naar man afgør sin Gæld, forøger man sit Bo, ved De nok. Og det skaber en Venner."

„Selv om man er naturlige Modstandere," fortsatte Lavarede smilende.

„Jeg antager ikke," sagde Miss Aurett, „at Hr. Lavarede vil krænke min Fader ved stadig at lade ham staa i Gæld til sig."

Lavarede kunde ikke protestere længere. Han fulgtes med sine to Venner op ad Kearing Street og op mod det omtalte Hotel.

Kearing Street er den smukkeste Gade i hele San Francisko, og langs dens Sider ligger en hel Række monumentale Bygninger. Her er den gamle og den nye City Hall, Toldkammeret, Posthuset, Monten, Handelsbørsen, det store offentlige Bibliotek og Universitetet. Her veksler Teatere med Kirker, store Banker og Forretningshuse med moderne ti og tolv Etagers Pragtpalæer af Hoteller, hvis Balkoner og Tage er smykkede med alle Slags tropiske Planter.

„Hvor her er smukt!" kunde Sir Murlyton ikke lade være med at udbryde.

„Ja, og saa maa man tænke paa," sagde Lavarede, „at hele denne store By ikke engang er 50 Aar gammel."

„Ikke 50 Aar?" sagde Miss Aurett forbavset.

„Nej, Frøken. I 1847 laa her ved Havet kun en usel, liden Flække, der højst var beboet af 1000 Mennesker, og som hed Yerba Buenna. Den var grundlagt i 1776 af nogle Franciskanermunke fra Meksiko."

„Og nu i vore Dage —?"

„Nu har San Francisko henved 400,000 Indbyggere. Det

var Opdagelsen af Guldminer, der trak de mange Mennesker herover. Siden hen, da 'Guldfeberen' havde lagt sig noget, var det, at Handelen og Agerbruget tog Opsving og lagde Beslag paa alle Kræfter. Men nu er vi der, hvor vi skal bo," sluttede han.

De stod foran det smukke og stolte „China Pacific Hotel". De kom ind i Kontoret, hvor Direktøren tronede ved sin Pult. Ved Siden af ham stod en Fyr paa en Snes Aar og talte sagte og meget ivrigt med ham.

Ved de fremmedes Ankomst gik den unge Fyr nogle faa Skridt tilbage. Direktøren for Hotellet, Mr. Tower, spurgte høfligt de tre rejsende om deres Ønsker.

„Jeg antager, at de to Gentlemen og Ladyen ønsker Værelser i vort Hotel?"

„Ja," svarede Sir Murlyton, „vil De give os tre Værelser. Vi tænker at blive her omtrent en otte Dages Tid."

„All right, Gentlemen. Deres Bagage er vel endnu paa Banegaarden?"

„Nej, vi fører ingen Bagage med os."

„All right, Gentlemen! Tre Personer, 15 Dollars om Dagen i otte Dage. Det bliver 120 Dollars, som maa betales kontant forud, da der ingen Bagage er."

Sir Murlyton trak sin Tegnebog frem og betalte Mr. Tower de ønskede 120 Dollars forud for de otte Dage.

Den ukendte Mand, der nylig havde talt med Hotellets Direktør, da Sir Murlyton og de andre var traadte ind, var kommen nærmere hen mod Sir Murlyton, da denne gav sig til at tælle sine Banknoter op. Han syntes at faa et vist, tilfreds Udtryk i Ansigtet, da han saa de mange Penge i Englænderens Tegnebog.

Mens Mr. Tower nu kaldte paa Tjenestefolkene, for at de skulde anvise de tre rejsende deres Værelser, traadte den unge Mand hen til Sir Murlyton.

„De er sikkert Udlænding, min Herre?" sagde han og bukkede let.

„Udlænding? Jeg er Englænder!"

„Ah," vedblev den ukendte Mand og bukkede atter. „De har den Ære at være Englænder. Tillad mig da at give Dem et godt Raad, Sir."

„Hvad er det for et godt Raad, De vil give mig?"

„Pas paa Lommetyvene her i Byen. Det vrimler af dem."

Og han pegede med Haanden op mod en Plakat, hvorpaa der

stod: Beware of pick pockets! Pas paa Lommetyvene! medens han samtidig med den anden Haand viste paa Sir Murlytons Brystlomme, hvor hans Tegnebog laa.

„Der er jo nok i den til at kunne friste en Lommetyv," sagde han.

„Aa, for at faa Fingre i min Tegnebog skal man være —"

„Skal man være hurtig paa Haanden, vilde De uden Tvivl sige, Sir. Men glem ikke, min Herre, at mange af vore fineste Lommetyve har faaet deres Uddannelse, om jeg saa maa sige, i England."

Den ubekendte, unge Mand fjernede sig med et nyt Buk. I det samme kom en af Hoteltjenerne, og Mr. Tower bad nu de rejsende følge med ham op til deres Værelser. I Løbet af faa Sekunder førte Elevatoren dem op til første Etage, hvor de skulde bo.

„Her," sagde Tjeneren, „Værelserne Nr. 13, 15 og 17. De to sidste Værelser staar i Forbindelse med hinanden."

„Saa skal jeg have Nr. 13," hviskede Lavarede.

Og da Miss Aurett syntes noget ked af det paa hans Vegne, vedblev han:

„Jeg er ikke overtroisk, og desuden har Tallet 13 jo en Gang før bragt mig Held, nede i Costa Rica."

Miss Aurett lo. Lavarede lod nu sine to Rejsefæller tage deres Værelser i Besiddelse og lukkede sig ind paa sit. Det var udstyret som ethvert moderne Hotelværelse, komfortabelt, men banalt. Han gjorde sit Toilette, saa sig med et hurtigt Blik i Spejlet og saa, at Sygdommen ikke havde skæmmet ham i nogen videre Grad. Saa aabnede han Vinduet og saa ned ad Kearing Street og den smukke tilgrænsende Montgomery Street.

Husene er for største Delen byggede af rødt Fyrretræ, men Façaderne er overstrøgne med en Farve, der gør, at de ser ud, som om de var opførte af Marmor. Vogne af alle Arter, Omnibusser, Sporvogne, Drosker og Arbejdsvogne, trykkede hverandre under Larm, Klokkeklemten og Skrigen. Folk trængtes paa Fortovene og styrtede af Sted. Den brogede, sammensatte Larm trængte op til Lavarede, og han mindedes sit kære Paris. Han begyndte at anstille Sammenligninger, han saa atter Boulevarderne og Champs Elysées for sig, han saa Rue de Châteaudun, hvor han første Gang havde mødt den unge Pige, der nu ledsagede ham paa hans Fart Jorden rundt, og —

Han blev pludselig revet brat ud af sine Drømmerier.

Inde fra Sir Murlytons Værelse hørte han den elektriske Klokke kime voldsomt og heftigt. Der maatte være sket noget meget alvorligt, siden den ellers saa rolige og koldblodige Sir Murlyton kunde blive saa heftig. Han ringede ustandseligt og talte højt. Forbavset og næsten ængstelig for, hvad der kunde være sket, styrtede Lavarede ind paa Englænderens Værelse.

Midt i Værelset stod Sir Murlyton, rød i Ansigtet af Vrede, gestikulerende og svingende en Bunke hvidt Papir i den ene Haand. Aurett søgte forgæves at berolige ham.

I samme Øjeblik som Lavarede kom ind i Sir Murlytons Værelse, viste ogsaa en af Hoteltjenerne sig.

„Direktør Tower!" skreg Sir Murlyton. „Hvor er Direktør Tower? Vil De straks hente ham! Vil De sige ham, at jeg vil tale med ham øjeblikkelig!"

Tjeneren løb bort.

„Fordømt, fordømt!" vedblev Sir Murlyton, mens han vendte sig om mod Lavarede. „Det er dog for galt — mine Penge, mine Anvisninger — hvidt Papir, ikke andet end hvidt Papir! Hvilke forbandede Tyvestreger!"

„Men hvad er det dog, De siger?"

„Fader siger, at han er bleven bestjaalet for alle sine Penge," sagde Aurett. „Man har plyndret hans Portefeuille og lagt hvidt Papir ind i den i Stedet for de Banknoter og Anvisninger, man har stjaalet."

„Ja, bestjaalet, udplyndret, flaaet!" vedblev Sir Murlyton med stigende Raseri. „Alle mine Penge, mit Ur, min Barberkniv, alt er stjaalet —"

Mr. Tower kom.

„De ønsker at tale med mig. Tør jeg spørge om hvad?"

„Om hvad! Om hvad! Ja, jeg skal sige Dem om hvad!" Sir Murlyton søgte med Møje at tilkæmpe sig Ro. „Jeg er bleven bestjaalet, udplyndret her paa Deres Hotel. Saa De ikke, jeg havde min Tegnebog, da jeg kom hertil, og at der var Penge i den?"

„Fuldstændig rigtig, Gentleman! De betalte forud for 8 Dage for tre Værelser og tre Personer."

„Godt! Og siden det Øjeblik har jeg kun talt med tre Mennesker her paa Hotellet. Det er Dem, den unge Mand, De talte med, og Hoteltjeneren. En af disse tre maa være Tyven, der har bestjaalet mig."

Paa den roligste Maade af Verden svarede Hotelværten:

„De har fuldstændig Ret, Gentleman!"

„Naa! Og hvem mener De da er Tyven?"

Mr. Tower smilede.

„De er uden nogen som helst Tvivl bleven plyndret af den unge Mand, som De saa, jeg talte med nede paa mit Kontor."

De tre rejsende saa forbløffede paa hverandre.

Miss Aurett var den, der udtrykte baade sine egne og de andres Tanker. „Hvad for noget," sagde hun, „De beskylder den unge Mand for Tyveri. De ved altsaa, han er en Tyv. Men for lidt siden talte De med ham og trykkede ham i Haanden. Omgaas De da Tyve?"

Mr. Tower satte sig i Position og hævede Pegefingeren for at give en Forklaring.

„Frøken," sagde han roligt. „De er en Dame fra Europa, og De ved ikke, hvorledes Forholdene er her i San Francisko. Politiet er her ganske afmægtigt. Blot halvanden Mil uden for Byen begynder Prærien, hvor enhver Bandit kan skjule sig, naar han har begaaet en Forbrydelse. Politiet vil aldrig kunne fange ham."

„Det synes jeg alligevel ikke er nogen Grund til, at man aabner Forbryderne sit Hus og trykker dem i Haanden," sagde Lavarede haanligt.

„Vil De behage at høre mig i Ro et Øjeblik. Alle Friscos Forbrydere har organiseret sig i Fagforeninger og har endvidere dannet et Assurancefelskab, hvori man kan assurere sig mod at blive plyndret af dem."

„En Assurance!" skreg Sir Murlyton i den højeste Forbavselse.

„Ja vel, Gentleman, og Ideen var praktisk. Vi Amerikanere her i Byen indsaa meget hurtig de store Fordele, der var ved at lade sig forsikre mod Tyveri hos Tyvene selv. Jeg betaler dem f. Eks. aarlig to Hundrede Dollars, og saa garanterer de mig, at jeg personlig ingen Skade lider."

„Ja," spottede Miss Aurett, „det er jo en Fordel for De m."

„Undskyld, Frøken, jeg har assureret mit Hotel og min personlige Ejendom, men mine Gæster kan jeg ikke assurere. Jeg forsikrer Dem for, at hvis jeg ikke assurerede mit Hotel, kunde jeg risikere, at Tyvene stjal og kørte bort med hele Hotellet, uden at jeg mærkede det, saa durkdrevne er de. Den unge Mand, som De saa paa mit Kontor, var Tyveassurancens Kasserer. Han var her netop for at hente de 200 Dollars. Saa har han benyttet Lejligheden. Hvad skal man for Resten sige? Vi skal alle sammen leve."

Og med disse Ord trak Mr. Tower sig flegmatisk tilbage, uden at nogen tænkte paa at forhindre ham deri.

De tre rejsende betragtede hverandre i Tavshed. Lavarede, der ikke kunde lade være med at finde noget komisk i Situationen, var den første af dem, der atter fandt Mælet.

„Et nydeligt Land," sagde han, „Tyvene gaar i Fagforeninger, Borgerne betaler Skat til dem, og Politiet er til Latter for hele Befolkningen!"

„Gid vi aldrig var komne ind paa dette fordømte Hotel," sagde Sir Murlyton. „Det er aldeles uforsvarligt, som man bliver behandlet her. Intet andet Sted i Verden kunde slige hænde en."

„Saamænd, Sir Murlyton! Lignende Forhold findes mange andre Steder. Mellem Tuaregerne i Sudan og Sahara har man et lignende Forhold. Naar en Karavane skal drage gennem Tuaregernes Land, maa den erlægge Skat og Afgift til den første Høvding, hvis Lejr den støder paa. Derpaa kan Karavanen rolig drage videre uden at have det mindste at frygte for Mennesker, Dyr eller Varer. Den faar endogsaa nogle Ryttere med som Eskorte eller Fortrav, der underretter de andre Røverstammer om, at Skatten er betalt. I Asien er der mange Nomadestammer, f. Eks. Kurderne, der gaar frem paa samme Maade, og midt i Europa er det ikke meget bedre. Det ser vi i Italien med den italienske Forbrydersammensværgelse, der hedder 'Maffiaen'."

Miss Aurett hørte efter og smilede melankolsk.

„Naa, ja, min Fader er altsaa bleven plyndret i Amerika paa samme Maade, som man kan blive plyndret i Afrika, i Asien og i Europa. Men det forhindrer alligevel ikke, at han i dette Øjeblik er fuldstændig blottet for Penge. Han har i dette Øjeblik —"

— „ikke en Øre paa mig," fortsatte Sir Murlyton sin Datters Forklaring. „Jeg er aldeles blank. Det er meget ubehageligt."

„Ja, jeg har 25 Øre," sagde Lavarede. „Det er ikke meget for een Person, der skal rejse Jorden rundt, men det er bestemt alt for lidt til tre Mennesker. Og hvad der er det allerværste er, at nu, da De ikke kan fortsætte Deres Rejse, er jeg ogsaa nødsaget til foreløbig at blive her i Byen. Jeg spilder paa den Maade min Tid."

Englænderen saa paa ham.

„De har fuldstændig Ret. Jeg skal dog ikke opholde Dem. Jeg vil straks gaa hen paa Telegrafstationen og telegrafere til min Bankier i London."

Han satte sig ned og skrev Telegrammet, som han derpaa læste højt for de to andre, som om han vilde høre deres Mening.

„Harris, Goldener og Søn, Gracechurch Street,
London, England.
Konto Nr. 237. Afsend øjeblikkelig et telegrafisk Mandat til at hæve to Tusinde Pund Sterling. China and Pacific Hotel, Kearny, Francisko. Edward Murlyton."

Telegrafstationen i Sacramentogaden var den, der laa nærmest ved deres Hotel. Alle tre begav sig derfor derhen. Men her fik de en Besked, som nok skulde tage Modet fra dem. Det var afgjort en uheldig Dag for dem. Den Telegrafist, der modtog Telegrammet, forlangte i Betaling 26 Dollars for det. Forgæves forklarede Sir Murlyton sit Uheld for ham, opgav sin Adresse og forklarede ham, at Harris, Goldener og Søn øjeblikkelig vilde betale baade Telegrammet og de andre Omkostninger. Telegrafisten vilde intet høre.

„Seks og tyve Dollars, saa skal Telegrammet blive sendt af Sted. Har De ingen Penge, kan De ikke telegrafere. Her giver vi ikke Kredit!"

Og med disse Ord knaldede han Lemmen ned lige for de tre rejsendes Næser.

Det var mørk Aften, da man vendte hjem til Hotellet. Sir Murlyton var meget nedslaaet, og paa Miss Auretts Ansigt tegnede Engstelsen og Uroen sig saa skarpt, at selv Lavarede ved at betragte hende tabte Resten af sit gode Humør.

Man spiste i Tavshed, og straks efter Maaltidet trak Miss Aurett og hendes Fader sig tilbage til deres Værelser. Lavarede blev siddende en halv Times Tid i Hotellets Rygeværelse mellem fremmede af alle Landes Folk og Nationer. Saa gik han ogsaa til Ro.

Næste Morgen ved Nitiden sad Miss Aurett med en melankolsk Mine og dyppede en Tvebak i sin Kop Te. Ved Siden af hende sad hendes Fader, der ikke var i bedre Humør. Ingen af dem havde formaaet at sove om Natten. Begge var blege, og man saa, de tumlede med ængstelige Tanker.

„Vi er to Tusinde Mil borte fra England, og vi har ikke en Øre i Lommen!"

„Ja, og hvad der er det værste, er, at hvis Lavarede finder

en eller anden Maade at kunne rejse videre paa, har vi ikke Ret til at holde ham tilbage."

„Om den Telegrafist dog blot havde villet give mig Kredit for de 26 Dollars!"

„Han vilde jo ikke, Fader, og der er jo heller ikke noget at sige til det fra hans Standpunkt. Han var i sin gode Ret, og han kendte os jo slet ikke."

„Hvad der er det allerværste, er, at jeg ikke engang kan gaa til den engelske Konsul og bede ham hjælpe mig. Jeg kan ikke dokumentere, hvem jeg er, thi Tyven har stjaalet alle mine Papirer samtidig med, at han stjal mine Penge. Konsulen kender mig ikke, han vil først anstille en Undersøgelse, og den kan vare maaske tolv, fjorten Dage. Imens — men alligevel, der er vel ikke andet at gøre."

I det samme bankede det paa Døren. Det var en af Hotellets Tjenere, der viste sig og sagde:

„Hr. Armand Lavarede spørger, om han, trods den tidlige Morgentime, kan komme til at tale med Herskabet. Han har noget at meddele, der er af den største Vigtighed."

Sir Murlyton betragtede sin Datter. I Miss Auretts Øjne saas en Straale af Haab. Alene Navnet Lavarede fik hende til at haabe, at han maaske kunde bringe dem Hjælp i deres fortvivlede Situation.

„Lad Hr. Lavarede komme ind."

Et Øjeblik efter traadte den unge Mand ind. Han smilede og syntes munter og glad. Hele hans Ansigt udtrykte Tilfredshed. Miss Aurett, der saa det, tænkte straks ved sig selv, at naar Lavarede var saa fornøjet, maatte det være, fordi han havde fundet et eller andet Middel til at bringe dem alle tre ud af deres Forlegenhed.

Lavarede trykkede hurtig sine Venners Hænder og sagde: „Lad mig gaa lige til Sagen om, hvad det er, jeg vil meddele Dem. Nu vel! Vi er Modstandere, men vi gør i Selskab Turen rundt om Jorden. Da jeg laa saaret og syg, var det mig umuligt at fortsætte min Rejse. De plejede mig, underholdt mig og hjalp mig til at rejse videre. Jeg staar altsaa i Gæld til Dem."

„Aldeles ikke," faldt Englænderen ind. „Det var mig, der betalte *min* Gæld. De var bleven saaret ved at forsvare min Datter."

Armand rakte besværgende sine Hænder mod Loftet.

„De gaar uden om Sagen, Sir Murlyton. Jeg har Ret til at slaas undervejs og til at udøse mit Blod paa Rejsen. Det forbyder Fætter Richard mig aldeles ikke i sit Testamente. Han forbyder mig kun at bruge Penge. Men De har givet mig baade Klæder, Mad, Pleje og Rejse, og jeg finder, at vi egentlig allerede har overtraadt Testamentets Betingelser. Det er derfor, jeg beder Dem, om jeg nu maa have Lov til at forsøge paa at skaffe de 26 Dollars, som De har saa absolut Brug for. Tillader De mig det?"

Sir Murlyton rejste sig meget bevæget.

„De vil — De kan skaffe de 26 Dollars — men hvorledes?"

Miss Aurett saa forbavset paa Lavarede. Allerede fra det Øjeblik, han var traadt ind i Værelset, havde hun været vis paa, at han bragte Hjælpen. Nu saa hun sin Antagelse bekræftet. Lavarede, der følte hendes Blik hvile paa sig, fortsatte imidlertid:

„Jeg tror, jeg kan skaffe Summen. Det er ogsaa i min egen Interesse. Jeg ønsker at komme bort fra San Francisko saa hurtig som muligt, men jeg kan jo ikke komme bort, uden at De er med."

„Men forklar mig dog, hvad det er, De vil gøre for at skaffe disse Penge?"

„Hvordan, hvordan? Jeg skal nok vide at holde, hvad jeg lover. Jeg vil betjene mig af den moderne Guldmagerkunst, og ved dens Hjælp vil jeg forvandle til gode amerikanske Dollars de 25 Øre, som min kære Fætter Richard i sit Testamente tillod mig at have med paa Rejsen, og som de Slyngler i Costa Rica glemte at stjæle fra mig, da de tog mine Benklæder og min Frakke paa Bondegaarden hos Sennora Concha. De anede ikke, de Banditter, hvad man kan faa ud af 25 Øre. Men jeg ved det, og derfor har jeg stadig passet godt paa mine Penge."

„Men hvad er det for en Guldmagerkunst, De taler om?"

„Ah, Sir Murlyton, det er endnu foreløbig min Hemmelighed. Jeg vil straks gaa til Forretningerne, naar jeg har spist Frokost. Jeg har ikke noget imod, at De følger med mig, men De maa dog helst holde Dem lidt paa Afstand. Der kunde nemt hænde noget, som maaske ikke vilde være Dem helt behageligt at se. Men nu, da vi er naaede saa langt og har det bedste Haab, lad os nu lade alle Bekymringer fare foreløbig, i hvert Fald til Klokken er tre. Lad os tale om noget andet. Eller lad os gaa ud at se lidt paa Byen."

„Lige til Klokken tre?"

„Ja, hvad skal vi ellers tage os for? Og San Francisko skal være en By, som nok er værd at se."

Hvad skulde vore Venner gøre uden Penge? Der var intet andet for dem at gøre end at drive rundt og betragte de forskellige Huse og Kvarterer. Montgomery, Nordparken, Cliffhouse og Fasanhøjen, hvorfra man har den mest henrivende Udsigt. Her oppe fra saa man ud over Byen, ud over Reden og Fæstningen, ud over Havet, hvor de hvide Sejl gyngede op og ned som en Flok Duer mod en blaa Sommerhimmel. Langt ude saa man Damperne trække deres sorte Røgsøjler hen over Himmelen, og Sælhundeklipperne, der rejste sig graa og truende op af Havet, Tilflugtssted for Tusinder af Sæler. Lavarede pegede paa alt og forklarede alt.

„Og se," sagde han, „derovre ligger de gamle Kirkegaarde og der, til den Side, ligger Kineserkvarteret."

Kineserbyen er beliggende mellem Lafayette-Pladsen og „Det gamle Torv". Den bestaar af henved tredive Samlinger af Huse, der skilles fra hverandre ved et Mylder af snævre og trange, krumme og skæve Gyder og Stræder. Husene er byggede paa kinesisk Vis, snavsede, stinkende og uhyggelige. Enkelte af Husene er fyldte med ti Gange saa mange Beboere, som der er Plads og Luft til. Disse Huse ejes af de seks store Kompagnier, der besørger den kinesiske Indvandring. Kompagnierne har Agenter overalt i Kina, og disse Agenter hverver udvandringslystne Kinesere til at rejse til Nordamerika som Tragere, Arbejdsmænd, Bybude, Badstemænd, Tjenestefolk etc. De stiller kun een bestemt Fordring til Kompagniet, og det er den, at man, om de dør i Amerika, vil befordre deres Lig tilbage over Havet, tilbage til Kina. Disse Kompagnier har fuldstændig Haand- og Halsret over Kineserne i alle andre Retninger, de har deres Love, deres Forordninger, ja, endog deres særlige Domstole, hvor de af egen Magtfuldkommenhed afgør alle Stridigheder, ikke blot dem, der opkommer mellem Kineserne og Kompagniet, men ogsaa mellem Kineserne indbyrdes.

Det var paa Tide at vende hjem til Hotellet. De trak med Vilje Maaltidet lidt længe ud, og efter at de havde spist, tilbragte de endnu en halv Times Tid i Hotellets Salon. Paa denne Maade gik Tiden, til Klokken var bleven henad tre om Eftermiddagen — det Klokkeslet, Lavarede havde fastsat.

Uret i Salonen slog tre Slag.

„Klokken er tre nu," sagde Miss Aurett og Sir Murlyton paa samme Tid.

Lavarede nikkede, og fem Minutter efter saa man ham og hans to Venner spadsere op ad San Franciskos Gader. Lavarede gik forrest. Han syntes at ville udsøge sig et bestemt Punkt til at udføre sit Eksperiment paa.

De kom hen foran Børsen. En Mængde Mennesker var forsamlet foran den. Det var Børsspekulanter, der handlede, falbød, købte og ventede paa de sidste Kurser. Armand saa sig om et Øjeblik og syntes at finde Pladsen bekvem for sig og for, hvad han nu vilde udføre.

Og Sir Murlyton og hans Datter blev nu Vidner til et Skuespil, som de aldrig havde set før, men som man hver Dag kan se Mage til paa Paris's Gader. Lavarede havde trukket sit Lommetørklæde frem. Han foldede det sammen, han foldede det ud, saa rystede han det, holdt det op mod Lyset og lagde det endelig ned paa Stenbroen, mens hans Ansigt var saa alvorligt som hos en Mand, der er i Færd med at afslutte en større Forretning eller foretage sig en Handling, der kan faa indgribende Betydning for hele hans Liv. Derpaa gik han flere Gange rundt om Lommetørklædet, mumlede nogle uforstaaelige Ord og gjorde store Bevægelser med Armene.

Han gav sig til at søge i sine Lommer og fandt de fem Femører, der udgjorde hele hans Rejsekasse. Han lagde dem ned paa Lommetørklædet, først i en lige Linie, saa i en Trekant, saa i en Cirkel, alt, mens hans Ansigt udtrykte Tænksomhed, Overlæg og dybsindig Spekulation.

Nogle af de forbipasserende var standsede et Øjeblik. Først var der kun en, lidt efter var der ti, og i Løbet af faa Minutter var der en tætpakket Tilskuerkreds omkring ham og Lommetørklædet.

Lavarede saa sig om. Han tog Hatten af og hilste dybt. Derpaa bukkede han rundt og begyndte følgende Tale i rent Engelsk:

„Ladies and Gentlemen! Jeg er født her i Nordamerikas frie Land. Som lille Barn kom jeg imidlertid til Frankrig og blev opdraget der. I dette fjerne Land var det, jeg gjorde en Opfindelse, som jeg vil testamentere til mit amerikanske Fædreland og til mine amerikanske Medborgere. Som alle vel ved, var i Middelalderen Guldmagerkunsten skattet og dyrket. Man søgte efter 'de vises Sten', efter den hemmelige Vædske, der kunde forvandle alle uægte Metaller til Guld. Men al Eftersøgen og al Forsken var forgæves. Nu vel, mine Damer og Herrer, fribaarne Børn af det stolte Amerika! Nu vel, siger jeg. Hvad der ikke lykkedes Middel-

alderens Granskere, det er lykkedes mig. Ja, Gentlemen, i mine Hænder kan Bronze forvandles om ikke til Guld saa dog til Sølv. En Cent bliver til en Dollar. Se blot her! Her har jeg fem franske Kobberkillinger. De vil nu komme til at overvære en meget mærkelig Forestilling. Men før jeg, Gentlemen, indvier Dem i min Guldmagerkunst, maa jeg erindre Dem om, at Kunstnere og Opfindere bør støttes. Altsaa, Ladies and Gentlemen, Hænderne i Lommen og frem med Pengene. Man benytte Lejligheden til at lære en sjælden og indbringende Hemmelighed at kende."

„Men hvis De kan forvandle Bronze til Sølv, kan De jo skaffe Dem lige saa mange Penge, De vil, og hvad skal De saa med andre Folks Penge?" var der en Mand, der lige var traadt til, der sagde.

Lavarede saa paa Afbryderen og studsede. Det var den værdige og udmærkede Hr. Bovreuil i egen høje Person. Miss Aurett havde straks genkendt ham.

„Fader," sagde hun hviskende til Sir Murlyton, „se en Gang, der er den afskyelige Hr. Bovreuil igen."

Hvorledes gik det til, at Bovreuil befandt sig i San Francisko? Hvorledes var han naaet hertil? Paa den simpleste Maade af Verden. Han var samme Morgen ankommen dertil med Syd-Pacific-Banen. Efter at Don José havde plyndret og forladt ham, havde han endnu fire Tusinde Francs i Lommen foruden sine Bankkreditiver. Nu, da han atter skulde paa Jagt efter Lavarede, sagde han til sig selv:

„Det gælder om at finde Lavarede. Men hvor? Byen er stor. Dog, det kan alligevel ikke være vanskeligt. Lavarede er af Vane en gammel Stenslider fra Pariserboulevarderne. Han synder at spadsere der, hvor der er mange Mennesker. Det er da sandsynligst, at jeg finder ham der, hvor der er et stærkt befærdet Strøg."

Han fik at vide, hvor dette stærkt befærdede Strøg var. Han gik derhen, og man ser, han havde ikke taget fejl i sine Anskuelser og sine Beregninger.

Bovreuils Afbrydelse fremkaldte en livlig Bifaldsmumlen. Han havde ganske vist talt paa Fransk, men hvad han sagde, var hurtig bleven oversat, og hans Ord gik Kredsen rundt. Men Lavarede lod sig ikke forbløffe. Allerede hans bedre Kendskab til det engelske Sprog gav ham Overtaget over Agerkarlen.

„Gentlemen," skreg han, „den Mand, der nu afbrød mig i mit videnskabelige Foredrag, hører ikke til Filantropernes og de ædelt-

tænkende Menneskers Klasse. Han har aabenbart ikke Spor af Forstand paa, hvad der sømmer sig. Naar jeg har anmodet Dem, mine Herrer og Damer, om Deres Skærv, da er det ingenlunde for at berige mig selv. Ingenlunde! Men jeg ved, det vilde være under Amerikas fribaarne og stolte Sønners Værdighed at modtage noget som en Gave. Derfor byder jeg min Kunst i Bytte for eders Pengestykker. Dog, der er Folk her i Verden, der ingen Takt, ingen Finfølelse har. De forlanger uden at give til Gengæld. Den Mand der hører utvivlsomt til denne Race. Han er maaske endog Agerkarl!"

Og med klingrende Stemme fortsatte Lavarede:

„Ja vel, Gentlemen, det er en Agerkarl! Jeg er overbevist derom. Betragt ham en Gang! Har han ikke alle denne hæslige Menneskeraces særlige Kendetegn? Se blot hans fladtrykte Næse, de skulende Øjne, de tynde, blodløse Læber, bag hvilke man ser hans Sjakaltænder. O, hvilket lavt og nedrigt Fysiognomi! Alle Laster spejler sig i det!"

Alle i Kredsen lo himmelhøjt. Bovreuil, der godt forstod, hvad Lavarede havde sagt, og at det var ham, man lo af, fandt det raadeligst at fjerne sig og iagttage Begivenhedernes Gang fra et mindre udsat Punkt.

„Ja, haan du mig kun, min Ven," brummede han, da han gik. „Jeg skal alligevel nok faa Ram paa dig. Og den ler bedst, som ler sidst."

Da de andre i Kredsen havde let af Bovreuil, kastede de deres Pengestykker til Lavarede. Det regnede ned med Centstykker, som Armand hurtig samlede op, mens han opfordrede de endnu nølende til at følge det gode Eksempel, de andre havde givet.

„All right, Gentlemen, endnu ti Cents! Saadan! Det var ret! Endnu fem Cents, endnu tre — saa, nu mangler der kun to Cents!"

To Kobberskillinger faldt klingrende paa Jorden. Lavarede samlede dem op, stak sit Lommetørklæde i Lommen og sagde derpaa højtideligt og alvorligt:

„Eksperimentet er nu gjort, som De ser, mine Damer og Herrer. Med fem Kobberskillinger har jeg forskaffet mig en Dollar! Well, Gentlemen, har jeg ikke holdt, hvad jeg har lovet? Har jeg ikke forvandlet Kobber til Sølv?"

En sølvklar Latter hilste hans lille Tale. Det var Miss Au-

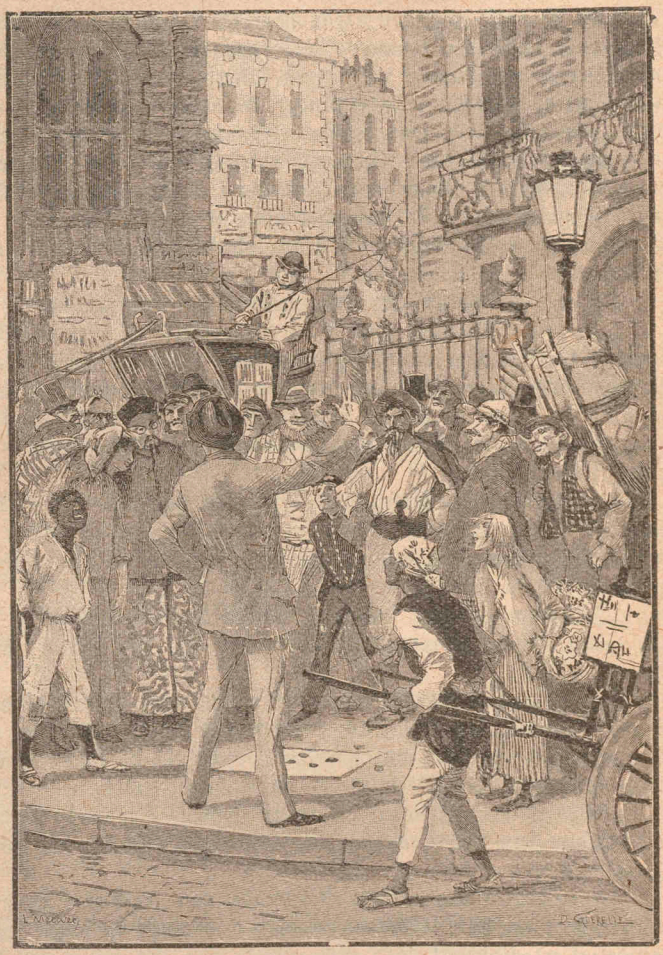

Guldmageriet.

rett, der lo. Og denne Latter smittede de andre. De lo med og morede sig over den dristige Svindel.

„Det er en nydelig Humbug!" var der en, der sagde. Saa skiltes Kredsen. Hver gik til sit. Kun een Mand blev staaende tilbage.

Det var en høj, svær Fyr med rødt, stridt, vildtvoksende Skæg. Hans Klæder var forslidte og snavsede af Tynd og Ler. Hans Udseende var vildt og frastødende. Han hørte utvivlsomt til den Race af Guldgravere, man endnu kan finde hist og her omkring i Kaliforniens nu næsten helt forladte Guldgruber, hvor de fører en ynkelig Tilværelse med at søge efter de faa Guldkorn, der er levnede i de forladte Miner. Han traadte hen mod Lavarede. Med en raa, hæs Stemme skreg han:

„Hid med den halve Dollar, min Ven! Jeg har kastet en halv Cent til dig. Du har lavet en Cent til en Dollar. Altsaa skylder du mig en halv Dollar. Ud med Pengene og det lidt villigt!"

Han spærrede Lavarede Vejen.

Miss Aurett saa den raa Fyrs truende Optræden og udstødte et Skrig. Sir Murlyton traadte nærmere for at mægle mellem de to Mænd, men Lavarede standsede ham ved at gøre et Tegn til ham. Guldgraveren havde trukket sin Revolver. Lavarede trak nu ogsaa sin. En Kugle susede forbi Lavaredes Øre og borede sig ind i en forbipasserende Fodgængers høje Silkehat. Manden begyndte at give ondt af sig.

„Det er mærkeligt, at Folk ikke kan gaa hen paa mere afsides Steder, naar de har 'Forretninger' at afgøre med hinanden," brummede han, hvorpaa han gik videre, mens han med Frakkeærmet glattede paa Hattens Silketøj.

Lavarede fandt nu, det var hans Tur at skyde. Han sigtede, trykkede af og ramte godt. Hans Kugle ødelagde Hanen paa Guldgraverens Revolver og ham i Haanden, saa han tabte Vaabenet.

„Har du faaet nok maaske?"

„Ja vel, ja vel, Gud bevares," mumlede Guldgraveren. „All right, Sir!"

Lavarede nikkede skødesløst til ham. Saa vendte han sig om for at gaa videre med sine Venner, som han saa ikke ti Skridt fra sig. Sir Murlyton var meget rød i Hovedet, mens Miss Aurett var ligbleg af Skræk over, hvad hun havde set. Men en ny Mand traadte hen mod Lavarede. Det var en Kineser. Paa hans blaa Frakke og paa Ravknappen i hans Kalot saa man, at det var en Mandarin af anden Klasse. Han spærrede Lavarede Vejen. Han havde hele Tiden staaet i Kredsen og havde ogsaa kastet sin Cent til ham.

„De er en modig og koldblodig, ung Mand," sagde Kineseren til ham paa snøvlende Engelsk.

Lavarede maalte ham smilende fra Top til Taa.

„Vil De maaske ogsaa slaas med mig?"

„Aldeles ikke, min Herre. Jeg vil blot spørge Dem om noget. De er modig, og De har Brug for Penge. Ikke sandt?"

„Naa, saaledes! De vil altsaa foreslaa mig en Forretning?"

„Netop!"

„Saa skynd Dem lidt. Mine Venner venter paa mig."

„Det er en meget farlig Affære, men den bliver godt betalt."

Lavarede tøvede. Der var aldeles ingen Grund længere for ham til, at han skulde kaste sig ind i nye Farer og Eventyr. Med den Dollar, han nu havde i Lommen, var han sikker paa at kunne skaffe sig de seks og tyve Dollars, som han havde lovet Sir Murlyton. Alligevel, han følte sig paa en mystisk Maade tiltrukken af denne Kineser, han aldrig før havde set for sine Øjne. Og for Resten, hvad risikerede han ved at tale med ham og faa at vide, hvad han vilde ham.

„Men jeg har vel Ret til at sige nej, hvis jeg ikke vil gaa ind paa Deres Forslag?" sagde han til Kineseren.

„Naturligvis!"

„Hvad drejer det sig da om?"

„Kom Klokken ti i Aften paa Hjørnet ved 'det gamle Torv'."

„Lige ved Indgangen til det kinesiske Kvarter?"

„Netop! Vil De være der Klokken ti, vil der komme nogen, der vil føre Dem hen paa et andet Sted, og her vil De da faa at vide, hvad det er, man forlanger af Dem."

„Godt! Jeg skal komme Klokken ti paa det angivne Sted."

Og for sig selv mumlede han:

„Hvad i Alverden kan det dog være, det gule Menneske vil mig?"

Mandarinen i den blaa Kappe og med Ravknappen hilste og gik til den ene Side, Lavarede til den modsatte, hvor hans Venner stod.

„Havde jeg vidst," sagde Sir Murlyton, „paa hvilken Maade De vilde forskaffe Dem denne Dollar, Hr. Lavarede, havde jeg aldrig tilladt, at De havde styrtet Dem ind i en slig Fare for min Skyld."

„Lad os ikke tale mere om det," sagde Armand. „Det var for Resten meget morsomt med denne Duel paa aaben Gade. Synes De ikke? Naar jeg en Gang kommer tilbage, skal jeg skrive en

Avisartikel om det. Men lad os nu komme hen paa Bladet 'Californian Times's Kontor."

De naaede Bladets Kontor, og med den Dollar, Lavarede havde tjent ved sin Optræden som Guldmager, fik han optaget følgende Annonce i Bladet:

„Ufejlbarlig Anvisning paa bestandig at vinde Penge ved alle Væddeløb. Billet, mrkt. V. R. 271, modtager dette Blads Kontor. I hver Billet maa være indlagt ti Cents."

„Ved Hjælp af denne Annonce," sagde Lavarede, da han forlod Bladkontoret sammen med sine Venner, „vil vi i Morgen have alle de Penge, vi har Brug for."

„Det er meget sandsynligt," svarede Sir Murlyton. „Den menneskelige Dumhed er ubegrænset. Men hvad er det for en 'ufejlbarlig Anvisning' til at vinde paa Væddeløb, De vil give Folk?"

Lavarede trak paa Skuldrene og lo.

„Jeg vil raade dem til kun at spille paa de Heste, der vinder."

„Men, Hr. Lavarede," sagde Miss Aurett, „synes De vel, at dette er ganske hæderligt?"

Lavarede følte sig lidt saaret over Miss Auretts Bemærkning.

„De tager fejl, kære Frøken," sagde han. „Vi har absolut Brug for nogle Dollars, og det er dem, jeg l a a n e r der, hvor jeg kan laane dem, vis paa, at jeg ikke handler urigtigt mod nogen som helst. I Morgen begiver vi os atter op paa 'Californian Times's Kontor. Der aabner vi de Billetter, der er komne til os, og naar vi paa denne Maade har faaet seks og tyve Dollars ud af 10-Cents-Stykkerne, telegraferer Sir Murlyton til London. Naar Svaret med Pengene er kommet til Deres Fader, lægger vi paa ny ti Cents ind i de aabnede Billetter, sender dem tilbage til 'Californian Times' og lader saa indrykke en ny Annonce, som Deres Fader betaler, og hvori vi skriver:

'Nogen ufejlbarlig Anvisning paa at vinde ved Væddeløbene eksisterer ikke. Opfinderen har taget fejl og erkender det. Alle, der har indlagt Billetter, underskrevne med deres Navn og Adresse, paa 'Californian Times', kan afhente deres Billet igen mod at legitimere, hvem de er.'

Det hele vil koste Deres Fader tre, fire Dollars. Der er mange Mennesker, der maa betale langt højere Renter af deres Penge."

Den unge Pige havde rødmende lyttet til Lavaredes Forklaring. Hun følte sig skamfuld over, at hun havde tænkt saa daarligt om ham, og hun sagde, mens hun rakte ham Haanden:

„Vil De tilgive mig, Hr. Lavarede?"

„Der er intet at tilgive Dem, Frøken. Tværtimod, den lille Mistanke, De nærede, den Ængstelse for at gøre nogen Uret, gør Dem kun Ære."

De var atter øjeblikkelig forsonede, og de begav sig paa Tilbagevejen til „China Pacific-Hotellet" i Kearing Street. De var i bedre Humør end om Morgenen, da de pludselig følte deres Humør paa ny synke flere Grader. Foran sig saa de ingen anden end den udmærkede Hr. Bovreuil, der tog Vejen ind gennem Hotellets Port. Agerkarlen havde udspioneret dem og faaet at vide, hvor de boede. Nu var hans første Tanke den at tage sig et Værelse i samme Hotel som deres for paa denne Maade bedre at kunne vaage over sin kære Ven og forhaabentlig tilkommende Svigerson, Hr. Lavarede.

Lavarede havde straks set sin Fjende og gik rask ind paa Livet af ham.

„Ej, se god Dag! Er det ikke Hr. Bovreuil?"

„Jo, jo, det er mig. Det er bestandig mig!"

„De har altsaa ikke i Sinde at lade være med at forfølge mig?"

„Aldeles ikke. Jeg vil have Dem med til Europa, ruineret, angergiven og forelsket i min søde Datter Penelope."

„Tænker De da stadig paa at faa mig gift med Penelope?"

„Naturligvis. Penelope vil have Dem. Hun elsker Dem. Som kærlig Fader er det min Pligt at skaffe hende Dem til Mand, naar De har faaet nok af det vanvittige Eventyr, De er begyndt paa. Det er derfor, jeg løber bag efter Dem."

„Sæt saa det lange Ben foran, Hr. Bovreuil! Vi skal snart til at løbe videre."

„Vær bare ganske rolig. Jeg skal nok være der."

„Det bliver en Svedetur, Hr. Bovreuil. De kan tro, jeg skal løbe hurtig, mindre for at arve min Fætter Richard end for at blive fri for at se Deres ækle Ansigt."

Uden at værdige Bovreuil et Ord mere vendte Lavarede ham Ryggen og sprang ind i Elevatoren, hvor hans to Venner allerede ventede ham. Bovreuil stod alene tilbage. Han var i meget daarligt Humør. Alligevel, en Times Tid efter maa han efter modne Overvejelser være kommen til det Resultat, at hans Stilling ikke

var saa daarlig endda. Thi efter at han havde faaet reserveret sig et Værelse paa „China Pacific-Hotel", begav han sig hen til Telegrafstationen, hvor han afsendte følgende Depeche:

„Frøken Penelope Bovreuil!
Sens. Ynnedepartementet.
Frankrig.
San Francisko. Flygtningen opsporet, genfundet. Godt Haab. Din Fader.

XII.

I det kinesiske Kvarter.

Den samme Dags Aften, da de mange Klokketaarnes Ure i San Francisko slog ti Slag, befandt Lavarede sig paa det aftalte Sted ved „Det gamle Tørv" ved Indgangen til den kinesiske By, hvor Mandarinen havde sat ham Stævne. Han overbeviste sig om, at der var Patroner i hans Revolver, og at Revolveren var let at trække op af det Hylster i Bæltet, hvori den sad. Derpaa kastede han et Blik omkring sig. Paa den ene Side rejste sig de høje amerikanske Huse med de nøgne Mure. Paa den anden Side havde han Begyndelsen til den kinesiske By med deres lave, smaa Huse med de bizarre og mærkelige Tage og deres hele kinesiske Bygningsmaade. Intet Menneske var at se.

„Naa, saaledes," tænkte Lavarede. „Den gode Mandarin har villet holde mig for Nar, eller han har opgivet det hele."

I samme Øjeblik saa han imidlertid en Skikkelse dukke frem. Den syntes at have holdt sig skjult lige til nu i en eller anden Krog. Skikkelsen nærmede sig lydløst, glidende frem langs Muren paa sine tykke Filtsko.

„De er en modig Mand, og De har Brug for Penge," snøvlede Skikkelsen paa daarligt Engelsk, der ved sine Nasallyde røbede, at det var en af „Himmelens Sønner", der talte.

„Ja vel," hviskede Lavarede. Og han tænkte ved sig selv: „Dette gaar meget hemmelighedsfuldt til. Om det saa er Feltraab, mangler det ikke. Naa, lad os komme af Sted."

„Vent blot et Øjeblik," hviskede Kineseren. „Hvem har sendt Dem herhen?"

„En Mandarin med Ravknap i Kalotten."

„Og hvor har De truffet ham?"

„Uden for Købmændenes Børs."

„Godt! Det er Dem, man venter. Vil De følge mig!"

Med disse Ord begyndte de to Mænd deres Gang. De gik rask til og kom snart ind i et Mylder og en Labyrint af Gyder og Smøger i det kinesiske Kvarter. Armand fulgte tæt efter sin Fører for ikke at blive borte for ham. Thi er end de amerikanske Byer straalende oplyste af skinnende elektrisk Lys, saa er dette ikke Tilfældet med San Franciskos kinesiske Kvarter. I „den gule By" er der efter Solens Nedgang saa mørkt som i Graven. Kineserne bliver ikke Fremskridtsfolk, fordi de flytter fra Kina til Amerika. De vedbliver at hade alle Fremskridt og at elske det bestaaende. I det kinesiske Kvarter har San Franciskos Myndigheder paabudt, at der altid skulde hænge Petroleumslamper. Lamperne er der — men de bliver aldrig tændte. Der er kun hist og her ophængt nogle elendige Papirslygter af Oliepapir, men de spreder ikke Lys over ret mange Kvadratalen. Og dog er der vel intet Sted i nogen By, hvor en Smule Belysning var i den Grad nødvendig som her.

Thi i hvilken Tilstand ligger ikke hele dette Kvarter hen. Brolægningen er elendig, Rendestenene svømmer over, og i Rendestene, paa Fortove og i Huller i Jorden staar det stinkende, snavsede Vand, blandet med Skarn og det Affald, som Husenes Beboere ganske rolig kaster ud uden at bryde sig det mindste om, hvor det bliver af, at det kan ligge og forpeste Luften og danne Faldgruber for Fodgængerne. Men Lavarede vidste Besked herom, og han fulgte sin Fører lige i Kølvandet. Efter at han var sluppen med at snuble et Par Gange, kom han sammen med sin Fører ud i Sakramentogaden, der skærer tværs igennem dette Kvarter. Her bor de mere velstaaende Kinesere, og her findes ogsaa de store Indvandringsbureauer.

Kineseren, som Lavarede fulgte, nærmede sig nu et bestemt Hus, standsede foran dets Dør og greb den lille Dørhammer af Kobber. Han bankede med den paa Døren, men paa en egen hemmelighedsfuld Maade, med kortere eller længere Mellemrum mellem Slagene.

„Det er meget mystisk dette her," tænkte Lavarede, „og meget

melodramatisk. Det er næsten ligesom i de store Kappe- og Kaardedramaer paa Forstadsteatrene."

Han saa sig omkring. Ved Lyden af Dørhammerens Slag drejede Døren sig op af sig selv og lukkede sig atter efter dem, uden at noget menneskeligt Væsen viste sig. Man befandt sig i en ret stor Gaard, der laa omgivet af ikke videre høje Bygninger. Lavarede vilde nærmere undersøge, hvor han befandt sig, men hans Fører gav ham ikke Tid.

„Følg mig hurtig," sagde han og trak ham med sig.

Foran dem aabnede sig nu en anden Port. Den var rødlakeret og udskaaret paa kinesisk Vis. Bag den saa man en smal og stejl Trappe. Begge klatrede op ad den og naaede første Etage. De kom ind gennem en Række smaa Rum, der kun var sparsomt oplyste af Spiddelys, der var stukne ind i Lygter, som var lavede af Oliepapir. I det bageste Værelse var der lidt mere Lys, og her saa Lavarede tre Mænd, der var klædte efter sidste kinesiske Mode. De talte sagte og næsten hviskende sammen.

Da Lavarede traadte ind, rejste alle tre sig op. Lavarede saa, at den ene af dem var den Mandarin med Ravknappen i Kalotten, som han havde set og talt med nede ved Købmændenes Børs den samme Eftermiddag. Denne Mandarin vendte sig om mod de to andre Kinesere og sagde:

„Her er den modige, unge Mand, som jeg har talt til eder om."

Lavarede hilste uden at føle sig generet af de halvt nysgerrigbeundrende, halvt stikkende og undersøgende Blikke, Kineserne rettede mod ham.

„Vær saa god at sætte Dem ned," sagde Mandarinen med Ravknappen.

„Tak!" svarede Lavarede. Og ved sig selv tænkte han: „Hvad mon det kan være for en fordømt Historie, disse Djævle af Kinesere vil rode mig ind i og have til at klare for sig?"

Den Kineser, der havde ledet Lavarede herhen, var lydløst forsvunden. Efter en kort Pause begyndte Mandarinen atter, henvendende sig til Lavarede:

„De er ikke Englænder. Vel?"

„Hvoraf har De kunnet mærke det?"

„De taler udmærket Engelsk, men De taler med en Accent, som lader mig formode, at De er født i Frankrig. Er det ikke rigtigt?"

„Fuldstændig rigtigt!"

„Det var denne Omstændighed, der bestemte mig til at bede Dem om at komme herhen i Aften."

Lavarede nikkede. Han ventede, at Kineseren nu vilde begynde at forklare sig nøjere. Kineseren fortsatte:

„Fem Hundrede Dollars er mange Penge."

„Fem Hundrede Dollars," tænkte Armand. „Hm! Disse Kinesere er frygtelig nærige og pengebegærlige. Det maa være en vanskelig Affære at ordne, som de vil give fem Hundrede Dollars for."

Mandarinen studerede nøje Lavaredes Fysiognomi. Han trodde at se et Udtryk af Misbilligelse med den ringe Sum og skyndte sig at sige:

„Naa, ja, synes De ikke, at det er nok, kan vi jo gaa lidt længere. Vi har Ret til at byde Dem indtil to Tusinde Dollars, men det er ogsaa den yderste Betaling, hvortil vi kan gaa. Antager De den?"

„To Tusinde Dollars," tænkte Lavarede. „For den Pris forlanger De mindst, at jeg skal sprænge det halve San Francisko i Luften."

„Naa?"

„Ja vel! Det er antaget! Hvornaar kan jeg hæve Pengene?"

„I Løbet af tre Dage — ved Midnatstid."

„Ikke før? Det var kedeligt!"

Der var et Udtryk af Skuffelse i Lavaredes Svar. Han havde haabet at kunne faa i hvert Fald en Del af Summen straks, saa man havde kunnet undgaa at indrykke denne Annonce i „Californian Times", som Miss Aurett ikke syntes om.

„Hvad mener De med det?" spurgte Kineseren.

„Aa, ikke noget. Jeg siger blot, jeg gaar ind paa Prisen. Hvad er det, De forlanger af mig til Gengæld?"

„Vi forlanger, at De skal binde en Sten ved Fødderne af et Lig og kaste det i Havet."

„Naa, saaledes," sagde Lavarede og smilede. „Det er vel Dem, der har gjort en levende Mand død?"

Mandarinen rystede paa Hovedet.

„Nej, han døde af Sygdom."

„Saa drejer det sig altsaa ikke om at skjule nogen Forbrydelse. Men hvorfor vil De da give to Tusinde Dollars ud?"

En Idé faldt Lavarede ind, og han slog sig for Panden.

„Ah, nu er jeg med. Der er andre dramatiske Omstændigheder. Han har efterladt sig Penge — ham, der skal kastes i Søen."

„Nej, De tager fejl!"

„Saa forstaar jeg ikke et Ord af det hele."

„Det er vel heller ikke nødvendigt."

„Tog, mine Herrer. Fra min Barndom har jeg haft det Princip aldrig at blande mig i noget, som var mistænkeligt, urigtigt eller kriminelt."

De tre Kinesere betragtede et Øjeblik hverandre. Derpaa holdt de en hviskende Raadslagning paa Kinesisk, og Mandarinen, som aabenbart af de andre var valgt til Ordfører, sagde:

„Godt! De skal faa Deres Vilje."

„All right!"

„Men De maa vide, at hvis De forraader os, vil intet i hele Verden kunne beskytte Dem eller frelse Dem fra den Hævn, vi vil tage over Dem."

„Det er en ganske unødvendig Trussel," svarede Lavarede roligt. „Hvis jeg var fejg, var jeg ikke kommen herhen, og da jeg ikke er bange for Dem, hvorfor skulde jeg saa forraade Dem?"

Kineserne blev slaaede af denne Logik, og Mandarinen fortsatte:

„Vort Navn er 'Den hvide Lotusblomst'. Vort Valgsprog er: Ingen Falskhed."

„Ah," svarede Lavarede, „nu tror jeg, jeg forstaar det hele. Det drejer sig altsaa om et politisk Komplot. De hører til de sammensvorne fra det himmelske Rige. Ja, det kan jeg gaa med til."

De tre Kinesere betragtede ham med velvillige Blikke.

„De er altsaa inde paa Spørgsmaalet, De forstaar os, saa meget desto bedre. Der er kun en lille Fejltagelse, De gør Dem skyldig i. Vi er ikke mere Revolutionsmænd, end de Folk er det her i Landet, der raaber: Amerika for Amerikanerne! Vi siger hos os: Kina for Kineserne! Men Kina sukker under mandshurisk Tyranni. En Bande Mandshurer regerer os. Vi vil afkaste dette Aag og genindsætte i vort befriede Fædreland en national, kinesisk Regering."

„Og derfor er det altsaa, I myrder, piner og massakrerer Europæere i Shanghai, i Kanton og i Petschili?"

„Vi kender ikke de sørgelige Massakrer, vi beklager dem, men vi har ikke kunnet forhindre dem. De lavere Folkeklasser erindrer

endnu meget godt, at det var europæiske Soldater, der i 1860 hjalp Mandshurernes Regering med at undertrykke Taiping-Oprøret, der gik ud paa at afryste det mandshuriske Aag. I deres Uvidenhed tror nu de lavere Folkeklasser, at Europæerne, der gjorde fælles Sag

„Vort Navn er: 'Den hvide Lotusblomst'."

med Mandshurerne, er af samme Undertrykkerrace, og derfor omfatter de Europæere og Mandshurer med samme Had. Men," vedblev Mandarinen smilende, „det var jo egentlig ikke Politik, vi var komne sammen her for at drøfte. Lad os, for at bruge et fransk Ordsprog, 'vende tilbage til vore Faar'."

Lavarede nikkede bifaldende.

„Hvad Sagen drejer sig om, er simpelt hen følgende: Her i Byen boede en vis Mandarin ved Navn Kin-Tschang. Han var Mandshur af Fødsel. Mens han boede i Kina, forraadte han en Gang til Regeringen to Medlemmer af 'Lotusblomsten's Selskab, men da han meget godt vidste, at 'Lotusblomsten' hævner sine Medlemmer, følte han sig ikke tryg. Han udvandrede hertil, hvor han følte sig i Sikkerhed. Den amerikanske Regering ynder ikke os Kinesere, og man vaager skarpt over os. Det var altsaa umuligt for os at faa Kin-Tschang dræbt, uden at vi paadrog os store Ubehageligheder. Alligevel ventede vi bestandig kun paa en Lejlighed til at straffe denne Mandshur for hans infame Opførsel. De ved, at vi alle elsker vor fædrene Jord, og naar nogen af os dør i et fremmed Land, har vi altid paa Forhaand sørget for, at vort Lig bliver transporteret tilbage til Kina, for at vore jordiske Rester kan hvile der."

„Det ved jeg Besked med," svarede Lavarede. „Kineserne har endog den Vane, som synes os Europæere meget uhyggelig, at lade lave deres Ligkister, mens de endnu er i Live. De har Ligkisten staaende i deres Stue, de viser den med Stolthed frem til de besøgende, og de sætter en ikke ringe Ære og Forfængelighed i at lade den smykke med Forgyldninger, Udskæringer, Billeder og Billedtegn."

Mandarinen med Ravknappen bøjede bekræftende Hovedet.

„Fuldstændig rigtigt; De ved god Besked. Nu vel, vi har besluttet, at denne Mandarin og Mandshur Kin-Tschang ikke skal begraves i Kinas hellige Jord."

„Ah!"

Set fra et europæisk Standpunkt synes en saadan Straf ganske latterlig, men Lavarede forstod godt, at fra et kinesisk Standpunkt er en saadan Straf en af de frygteligste, der kan overgaa en af det himmelske Riges Sønner.

Kineseren vedblev:

„Mens han levede, har han formodentlig haft en Anelse om, hvad vi havde i Sinde, thi han traf sine Forholdsregler. Han døde i Gaar, og hans Lig blev øjeblikkelig afhentet og transporteret til 'Vor Pacific-Selskabet's Dokker. De ved maaske, hvad det er for Forretninger, dette Selskab driver?"

Lavarede vidste det godt, og han svarede straks:

„Ja, jeg tror nok, jeg ved Besked med det. Der er mange Kinesere her i Kalifornien. Man regner endog, at der er henved

60,000. I gamle Dage blev de Kinesere, der døde herovre, transporterede hjem til Kina af de saakaldte 'Ligsejlere'. Det var kinesiske 'Djunker', der uafladelig sejlede mellem Kina og Nordamerikas Stillehavskyster. To Gange om Maaneden blev Ligene transporterede bort paa denne Maade. Men det var for langsom en Trafik, og Ligene befandt sig i en frygtelig Tilstand, naar de naaede Kina. Her var der en paatrængende Reform at føre igennem. Der dannede sig derfor et amerikansk Kompagni, der fragtede fire store Dampere, og disse Dampere fører nu hver fjortende Dag Ligene af de døde Kinesere over til Kina. Er det ikke saaledes?"

„Fuldstændig rigtigt," svarede Mandarinen fornøjet.

„Ta denne Ligtransport imidlertid ikke tager al Pladsen op i Skibene, tager disse imidlertid ogsaa andre Varer med, ja, de tager endogsaa ofte Passagerer med om Bord, naar disse ikke er bange for det uhyggelige Selskab med de døde Kinesere. Det er denne Transport, som 'Box Pacific-Selskabet' beskæftiger sig med."

„De er meget nøje inde i Forholdene, min Herre," sagde Mandarinen, „og jeg tror, jeg har gjort et meget heldigt Valg, da jeg valgte Dem til at udføre vor lille Affære."

Lavarede smilede takkende for Anerkendelsen.

„Men hør nu videre, hvad det er, vi venter af Dem. Kin-Tschangs Ligkiste har Nummer 49. Det drejer sig nu om at tage Mantshurens Lig ud af Kisten og kaste det i Vandet med en solid Sten om Halsen eller ved Fødderne."

„Og for saadan en Bagatel byder De to Tusinde Dollars i Betaling?"

„Historien er meget vanskeligere, end De tror. Ingen af os kan hjælpe Dem med noget. Thi for det første vilde aldrig nogen Kinesere række Haand til en saadan Gerning, der betragtes som en Dødssynd, og for det andet er Kompagniet paa sin Post, og det vilde ikke taale, at et eneste Menneske, der blot lignede en Kinesere, fik Lov til at nærme sig Kin-Tschangs Ligkiste. Opsynsmanden i Dokken har de strengeste Paalæg i den Retning."

„Men mod mig vil han ingen Mistanke nære, mener De. Jeg skal altsaa vinde hans Fortrolighed og misbruge den, for at jeg kan faa fat i Liget. Er det ikke det, De mener?"

„Netop!"

„Desuden," vedblev Lavarede, „er Selskabet amerikansk, og i Tilfælde af, at Foretagendet ikke lykkes, bryder de Herrer Kinesere sig ikke videre om at blive trukne for de amerikanske Domstole. Der

er her Tale om intet mindre end Indbrud, Tyveri, Krænkelse af Gravfreden og Helligbrøde. Ja, jeg begynder nu at forstaa Vanskelighederne ved hele denne Sag."

Kineseren bed sig i Læberne og saa paa Lavarede.

„Men to Tusinde Dollars er mange Penge. Det er ti Tusinde Francs i franske Penge. Man kan ogsaa forlange en Del derfor."

„De har Ret. To Tusinde Dollars er mange Penge. Udsigten til at tjene dem kan nok opveje den Risiko, man løber. Jeg gaar ind paa Handelen. Men hvorledes vil man betale mig disse Penge, og hvornaar?"

„Halvtredsindstyve Meter fra Dokkens Skur er Havnen. I den tredje Nat, regnet fra i Aften, vil et af vore Medlemmer befinde sig der hele Natten. Naar De overleverer ham Liget, vil han overrække Dem Pengene."

„Godt, godt! Jeg gaar ind herpaa. Men hvorledes skal jeg komme ind i det Skur, hvor Ligene befinder sig?"

„Det maa blive Deres Sag. Jeg kan imidlertid give Dem en Oplysning, som vil kunne være Dem til god Nytte."

„Og hvad er det for en Oplysning?"

„Den Opsynsmand, der har Nattevagt i Ligskuret, er en Irlænder, der hedder Vincent. Han spiser hver Dag i Værtshuset 'Oksehalen', der er beliggende i Susgrave Street ved Siden af 'Vor Pacific's Kontorer og lige over for 'Ocean-Selskabet's Hovedbygning."

„Godt, det er allerede noget."

„Jeg maa endvidere tilføje, at Sagen har Hastværk, og at det gælder om at udføre Arbejdet netop i den Nat, jeg har angivet, thi næste Dags Morgen bliver alle Ligkisterne bragte om Bord i Damperen 'Heawenway', der om Middagen stikker i Søen. Det gælder altsaa om at handle i Tide."

Lavaredes Ansigt syntes pludselig at oplyses af en glimrende Idé. Han kunde ikke bare sig for at udraabe et begejstret:

„Jeg har det! Ah, jeg har det!"

„Hvad har De? Har De fundet Middelet til at komme ind i Dokkerne?" spurgte Mandarinen i Spænding.

„Ja vel, ja vel! Vær blot rolig! De skal faa Deres Mantshur."

Og for sig selv hviskede Lavarede:

„Han vilde genere mig paa Rejsen. Man kan ikke godt være to i samme Kiste."

Faa Øjeblikke efter tog Lavarede Afsked med Kineserne. Flej-

tende og nynnende tog han Vejen mod Hotellet, hvor han boede. Uden Tvivl maatte han være meget fornøjet med sit Besøg hos de gule Mænd, thi ved Frokosten næste Dag var han i saa straalende Humør, at Sir Murlyton og Miss Aurett straks bemærkede det. De kunde ikke lade være med at spørge ham om Grunden dertil.

„Grunden," svarede Lavarede, „er simpelt hen den, at jeg nu tænker paa at rejse videre. I Dag har vi Mandag den 3dje August. Jeg har herved den Ære at meddele Dem, at jeg Fredag den 6te August agter at forlade San Francisko."

„Ah, naa saaledes!" var der en Stemme, der udbrød bag ved ham, og som fik ham til at vende sig om.

Det var ingen anden end Bovreuil, den uundgaaelige Bovreuil. Agerkarlen havde bemærket det gode Humør, Lavarede var i, han havde fattet Mistanke, og han var lydløst listet hen bag Lavarede. Paa den Maade kom han til at høre Lavaredes Ord til Sir Murlyton og Miss Aurett.

Lavarede havde virkelig et Øjeblik glemt Bovreuils Eksistens. Saa ubehagelig Agerkarlens pludselige Tilsynekomst end var ham, skjulte han dog sin Ærgrelse over atter at se ham.

„Se, se, der har vi jo atter den kære Hr. Bovreuil," sagde han smilende. „Hr. Bovreuil har nok lange Øren."

„Mig selv i egen Person. Jeg hørte, De talte om Deres Afrejse, og jeg nærer nu een Gang en saa stor Kærlighed til Dem, ved De nok, at jeg slet ikke kan bringe det over mit Hjerte, at De rejser alene. Altsaa tænker jeg paa at følge Dem."

„Det skal De dog vist faa ondt ved, min kære Hr. Bovreuil."

„Vi faar at se, vi faar at se. De ved jo, min Datter Penelope venter Dem."

Penelopes Navn var nok til at gøre Lavarede rasende.

„Hr. Bovreuil," sagde han, „De ved maaske, at Penelope i Ærækenland ventede tredive Aar paa Odysseus, mens hun stadig vævede. Jeg vil opfordre Dem til at købe en meget stor Væv til Deres Penelope. Hun kan maaske komme til at vente temmelig længe."

Lavaredes Fødder var i voldsom Bevægelse, som om han vilde sparke Agerkarlen fra sig. Bovreuil fandt det derfor raadeligst at fjerne sig. Men før han gik, kunde han dog ikke dy sig for at henkaste følgende Bemærkning til Lavarede:

„De er saa hidsig, unge Mand. De gaar saa rask paa. Men

jeg er sejg og udholdende. Vi faar at se, hvem af os to der sejrer i det lange Løb."

Da Lavarede var bleven befriet for sin paatrængende Fjende, gav han sig til at fortælle sine Venner, hvad der var hændet ham den foregaaende Aften mellem Kineserne eller, som de kaldes i San Francisko, Filtskoene. Han meddelte dem den Plan, han havde fattet: at kaste Mandarinen ud af Ligkisten, selv tage hans Plads og paa denne Maade lade sig befordre over til Kina i „Ligkiste Nr. 49".

Sir Murlyton havde næppe hørt ham til Ende, før han udbrød:

„Men saa bliver min Datter og jeg jo paa den Maade nødsaget til at gaa med om Bord paa 'Heawenway' og blive henved en Snes Dage om Bord paa denne uhyggelige Dødssejler, der har Lasten fuld af Lig!"

Miss Aurett var bleven bleg. Men hun skyndte sig at afbryde Faderen:

„Men, Fader, du glemmer, at vi ikke har Lov til at lægge Hr. Lavarede nogen Hindring i Vejen paa hans Rejse."

„Ganske vist, men —"

„Du maa ikke tro, at jeg bliver nervøs ved Tanken eller skulde være bange for at gaa om Bord paa denne saakaldte 'Dødssejler'. Jeg er ikke angest for de døde."

Lavarede forstod godt, hvad Miss Aurett vilde sige, men ikke sagde. Han vilde takke hende, men hun afbrød ham, og smilende sagde hun:

„De har set Døden under Øjne ved min Side. Ved Deres Side er jeg ikke bange for de døde."

Hun sagde dette saa roligt og saa muntert, at Sir Murlyton blev overbevist om, at der ingen Grund var for ham til at nære nogen Frygt. Der var altsaa intet i Vejen for, at han begav sig hen paa „Box Pacific"s Kontor og bestilte to Kahytspladser for sig og sin Datter, lige saa snart hans Penge fra London var ankomne. Alt var altsaa i Orden. Lavarede bad kun sine Venner om at gøre alt muligt for at lede Bovreuil paa Vildspor, og der var nu ikke andet tilbage end at gaa hen paa „Californian Times"s Kontor for at se, hvilket Resultat den indrykkede Annonce havde bragt.

Henad Aften begav de sig hen paa Bladkontoret. Der var kommet et Utal af Billetter. Der var ikke mindre end fem Hundrede Billetter, alle med 10 Cents i. Det blev i alt 50 Dollars eller

næsten dobbelt saa meget, som man havde Brug for til Afsendelsen af Telegrammet.

„O, du almægtige Reklame!" kunde Sir Murlyton ikke lade være med at udbryde.

Men, som man havde aftalt, tog man kun saa mange af Billetterne, at man af de i dem indeholdte 10 Cents-Stykker fik de nødvendige 26 Dollars.

Ikke en Time efter havde Sir Murlyton faaet afsendt sit Kabeltelegram til sin Bankier i London og vendte nu tilbage til „China Pacific Hotel". Han traf Armand og Aurett i Salonen, og i den glade Bevidsthed om atter om kort Tid at være forsynet med Penge, takket være Lavaredes Snildhed og Opfindsomhed, trykkede han Lavaredes Haand hjerteligt og sagde:

„Jeg begynder at tro, at De alligevel vil komme til at arve Deres Fætter."

„Vi er endnu ikke ved vor Rejses Maal," svarede Armand.

„Nej, men jeg er overbevist om, at De ikke blot ikke vil bruge de 25 Øre, De har i Lommen, men at De endogsaa vil forstaa at tjene Dem en lille Formue, mens De er undervejs."

Armand gengældte Haandtrykket.

„Der er ti Tusinde Mennesker paa Paris's Boulevarder," sagde han, „der er mindst lige saa opfindsomme til at skaffe Penge som jeg. Men de lever fra Haanden og i Munden og bryder sig ikke om mere. Hvis de alle ti Tusinde en Dag fandt paa at anvende alle deres Evner, vilde de ikke levne en Skilling til dem, der kalder sig Børsernes og Bankernes Herrer."

XIII.

Den uventede Arv.

Susgrave Street er en lang, snæver Gade, der gaar ned til Havnen. Det er i denne Gade, at Værtshuset „Oksehalen" er beliggende. Sit Navn har Værtshuset faaet, fordi en af dets staaende Retter paa Spiseseddelen er Oksehalesuppe. Det var i dette lille Værtshus, at Irlænderen Vincent, som Kineserne havde talt om, var en jævnlig Stamgæst.

Det var Tirsdag Middag, at Lavarede efter at have børstet sin engelsk syede Dragt og vikset sit Overskæg traadte ind i Værtshuset med Øjnene spillende af Haab. Han gik gennem de første Stuer uden at kaste et Blik paa de Søfolk og Havnearbejdere, der sad rundt omkring, og styrede lige hen mod Buffet'en, bag hvilken den tykke Værtshusholderske tronede, majestætisk og værdig. Hun var saa velnæret, at det saa ud, som om den stramtsiddende Kjole hvert Øjeblik skulde sprænges.

„Undskyld, Frue, det var en lille Oplysning, jeg vilde bede Dem om."

„Til Tjeneste, min Herre," svarede den fede Dame med sit allerelskværdigste Smil, mens hun saa paa den kønne, unge Mand.

„Meget elskværdigt af Dem, Frue. Sig mig, er der ikke her mellem Deres Stamgæster en Mand ved Navn Vincent?"

„Jo, det er der."

„Er han her i Øjeblikket?"

Værtshusholderſken kaſtede et Blik omkring i Værelſet.

„Jo, han er her. Vil De tale med ham? Det er ham, der ſidder der henne i Krogen. Kan De ſe den Mand der, der ſidder alene ved et lille Bord?"

„Han er alene? Er han altid det?"

„Ja, han er altid alene. Han bryder ſig ikke om Selſkab. Han er en underlig Knark. Folk ler tit af ham."

„Tak, ſmukke Frue!"

Og Armand kaſtede et ſaa ømt, forelſket Blik til den tykke Værtshusholderſke, at hun rødmede, ſmilede og ſaa højſt fornøjet ud. Saa gik han lige løs paa den Mand, hun havde peget paa.

Tyk, rød, blusſende, med ildrødt Haar og Skæg ſad Hr. Vincent i Krogen af Stuen og ſlugte glubſk ſin Mad ſamtidig med, at han var fordybet i ſin Avis. Hans røde, fregnede, haarede Haand førte mekaniſk Gaffelen op til Munden, og han var ſaa ivrig beſkæftiget med at ſpiſe og læſe paa ſamme Tid, at han maaſke var den eneſte i hele Lokalet, der ikke havde bemærket Lavarede, da denne traadte ind.

Lavarede lod ſig ikke forbløffe. Han tog en Stol, flyttede den hen til Hr. Vincents Bord, ſatte ſig ned lige over for ham og lagde ſin Haand paa hans Avis.

„Er det ikke Hr. Vincent, jeg har den Ære og Fornøjelſe at tale med?"

Irlænderen ſaa forbitret paa ham. Han knurrede ſom en Bulldog, man er i Færd med at forſtyrre under Nydelſen af et lækkert Kødben, men det forhindrede ikke Lavarede i med den roligſte Mine at fortſætte:

„De kender mig naturligvis ikke, og hvor ſkulde De ogſaa kunne det. Jeg er juſt ankommen fra Frankrig. Jeg leder efter en Fætter, der ſkal bo her i Byen. Han hedder Vincent, og der er tilfaldet ham Halvdelen af en ſtørre Arv. Manden, det drejer ſig om, har for mange Aar ſiden forladt ſit Fædreland, og jeg har aldrig perſonlig kendt ham. Nu har jeg ſtøvet hele San Francisko igennem og haft fat i alle de Mennesker, der hedder Vincent. Maaſke er det Dem, der er den rette Arving."

„Mig?" brummede Irlænderen og ſpiſte videre.

„Ja, hvorfor ſkulde det ikke være muligt. For Reſten vil det være let at faa Klarhed over. Men hvis De ikke har noget imod

det, vil jeg spise Frokost sammen med Dem. Saa kan vi bedre tale sammen. Kan man faa en god Vin her?"

Irlænderens Ansigt klarede synligt op, da han hørte Ordet Vin.

„Ja, naturligvis kan man faa Vin. Den er bare skrækkelig dyr."

„Naa, man kan vel betale den. Vil De gøre mig den Fornøjelse at tømme et lille Bæger med mig?"

Hr. Vincent knurrede nu ikke længere. Han saa næsten elskværdig og behagelig ud. Men skulde man ikke blive i godt Humør, naar der pludselig sætter sig en Mand lige over for en, en Mand, man aldrig har set før i sine Levedage, og som ikke blot bringer en en stor Arv, men som ogsaa byder en paa god Vin? Man maatte være et utaknemmeligt Skarn, om man ikke blev elskværdig og behagelig under saadanne Omstændigheder. Paa Lavaredes Ordre kom nu Opvarteren springende med en Ret til Lavarede og en Flaske Vin med Lak paa Proppen og fin Etikette paa Maven. Irlænderens Øjne skinnede næsten af Fornøjelse. Lavarede fyldte de to Glas og klinkede med ham.

„Held og Lykke," sagde han, „og gid De maa være den rigtige Vincent, jeg leder efter. De har, uden at smigre Dem, et Ansigt, som jeg synes svært godt om."

Irlænderen saa smigret ud. Han tømte sit Glas, smagte paa Vinen og smækkede fornøjet med Tungen.

„Ah! Det er en storartet Vin. Bare man havde Raad til at drikke den Slags hver Dag. Saa var der noget ved Tilværelsen."

„Hvem ved, om De ikke bliver i Stand til det, hvis det nu er Dem, der arver."

„Naa, ja, naturligvis. Men hvad er det for en Arvesag? Vil De ikke fortælle mig lidt om den?"

„Der er ikke noget, jeg hellere vil. Det er jo for denne Arvesags Skyld, jeg har gjort den lange Rejse herover til Amerika. Men lad mig faa en Smule Mad til Livs først. Jeg er lige ved at dø af Sult."

Opvarteren bragte Lavarede hans Mad, og Armand spiste langsomt og betænksomt. Han mærkede, hvorledes Irlænderen utaalmodigt betragtede ham, og han forstod, at han var ved at dø af Nysgerrighed. Vincent havde gerne afbrudt ham i Maaltidet, hvis ikke Lavarede stadig havde sørget for at holde hans Glas fyldt. Men endelig fandt han, at Irlænderen havde været spændt længe nok paa Pinebænken, han fandt, at det gunstige Øjeblik nu var

kommen, og han bestilte en ny Flaske Vin, som Opvarteren bragte ham med de Tegn paa Respekt, man bør have over for en god Gæst, der giver mange Penge ud.

„Min kære Hr. Vincent," begyndte Lavarede, „De vil let kunne forstaa, at den Opgave, jeg har, er meget vanskelig at løse, og at jeg maa være yderst forsigtig, for at jeg ikke skal tage fejl. Jeg har derfor maattet tage alle mulige Forholdsregler, for at jeg kan træffe den rigtige Arving."

„Naturligvis, men —"

„Imidlertid er det jo umuligt at forveksle Dem med en af de mange Gavtyve og Løgnhalse, der findes her i denne By. De er en hæderlig og anset Borger, der lever af Deres Arbejde, og som alle skylder Agtelse. Over for Dem kan jeg altsaa nøjes med blot at bede Dem om at give mig forskellige Oplysninger om Deres Fortid."

„De har blot at spørge, og jeg skal svare Dem paa alt, hvad De vil have at vide."

Det var aabenbart, at Irlænderen sad som paa Gløder. Han ventede i ængstelig Spænding paa Lavaredes Spørgsmaal.

„Bravo!" tænkte paa sin Side Lavarede. „Torsken gaber. Nu maa man kaste Snøren ud!"

Og venligt smilende henkastede han til Vincent:

„Sig mig engang, i hvilken By og hvilket Sogn er De født? Ved De det?"

Irlænderen trak paa Skuldrene.

„Om jeg ved det! Det var ogsaa et Spørgsmaal. Jeg var jo næsten tyve Aar, før jeg forlod min Egn og udvandrede til Amerika."

„Hvad hedder Byen da?"

„Ladbroke Hill. Den ligger kun tre Mil fra Dublin i Irland."

Lavarede lod, som om han blev glædelig overrasket. Irlænderen saa det, og hans Ansigt trak op til et stort Smil.

„Passer det?" spurgte han, endnu lidt ængstelig.

„Om det passer? Det skulde jeg mene! Hvem var Deres Forældre?"

„Min Fader hed Josef William Vincent. Han var fra Ladbroke. Min Moder hed Maria Paulina Crooks og var fra Roxleburg."

„Det er udmærket!"

„Er det udmærket? Stemmer det? Er jeg Deres Fætter?" spurgte Irlænderen aandeløst.

„Fætter? Næsten! Men hør."

„Hvad vil det sige, at jeg er næsten Deres Fætter?"

„Jo, der er endnu nogle Punkter, der maa opklares."

„Men saa spørg dog. Gør det rask!"

Den arme Irlænder fik ved Udsigten til en stor Arv et saa usigelig komisk Udtryk i sit rødskæggede, fregnede Ansigt, at Lavarede var lige ved at briste i Latter, hvad der vilde have ødelagt hele Komedien. Han bevarede dog, om end kun med allerstørste Besvær, sin Ro og Alvor og vedblev:

„Tænk Dem en Gang om og se, om De ikke fra Deres Barndom kan erindre Dem en gammel Slægtning, der boede i Dublin, og som var lige saa rig som gerrig, som havde Penge nok, men som aldrig vilde vedkende sig sine fattige Slægtninge af Frygt for, at de skulde komme og bede om Hjælp. Kan De ikke huske en saadan Slægtning? Tænk Dem godt om!"

Irlænderen ledte i sin Hukommelse.

„Nej," sagde han endelig, „jeg kan ikke huske nogen." Hans Stemme skælvede, han var bange for, at dette Svar skulde gøre Ende paa alle hans gyldne Drømme. „Men," vedblev han forsigtigt, „det er der alligevel ikke noget mærkeligt i, thi min Fader døde, da jeg kun var tolv Aar, Moder døde kort efter, og jeg kendte ikke noget til nogen af vor Familie."

„Ja, tænk nu efter en Gang. Kan De ikke huske gamle Tante Margrethe?"

Irlænderen for op med et Sæt. Hans Ansigt straalede.

„Margrethe! Margrethe! Det Navn kender jeg! Det har jeg hørt før!"

„Det er ikke saa underligt," tænkte Lavarede ved sig selv. „Hvert andet Kvindemenneske i Irland hedder Margrethe."

Og med en udmærket fremhyklet Alvor rejste Lavarede sig, strakte sin Haand ud imod Irlænderen og sagde hjerteligt:

„Kære Fætter!"

Den anden havde rejst sig, rød af Glæde.

„Kære Fætter!" gentog han.

„Ja, vi er Fættere," sagde Lavarede. „Der kan ingen Tvivl være om det. Men nu skal De blot høre, Fætter. Tante Margrethe er død og har efterladt sig 8000 Pund Sterling eller 40,000 Dollars. Hun har i sit Testamente bestemt, at vi to skulde dele denne

Sum, men kun paa den Betingelse, at vi begge var levende og begge indfandt os samtidig og hævede Pengene. Hun har naturligvis angret sin Haardhed mod sine fattige Slægtninge og har villet gøre det godt igen. Tror Te ikke?"

Den arme Irlænder lyttede til Lavaredes Fortælling med

„Ja, vi er Fætere," sagde Lavarede.

aaben Mund, og Lavarede fortalte nu videre, hvorledes han selv, da han havde stærkt Brug for Penge, men ikke kunde hæve sin Arv, før Fætteren ogsaa meldte sig, selv havde besluttet at opsøge denne Fætter. Han fortalte ham endvidere, at han boede i det elegante „China and Pacific Hotel" i Montgomery Street, hvad der fik den fattige Vincent til at spærre Øjnene op.

„Men hvis De bliver boende der, og hvis De bliver ved med at give Penge ud paa den Maade, kære Fætter, vil Deres 4000 Pund ikke række langt," sagde Irlænderen. „Hvad mig angaar, har jeg ikke i Sinde at ville slaa stort paa. Jeg tænker, jeg vil købe mig en Bondegaard i Irland og leve der Resten af mine Dage."

Lavarede brød sig ikke om at vide, hvad for Luftkasteller hans nye Fætter byggede. Han afbrød ham derfor i hans Betragtninger og sagde:

„Hvad Tid skal De være paa Deres Arbejde?"

„Klokken to."

„Men den er fem Minutter i to nu."

„Jeg bryder mig Pokker om mit Arbejde nu. Jeg vil straks forlade min Plads nu."

Lavarede sprang op.

„Nej, nej, for Guds Skyld, gør dog ikke det!"

Han var bleven bange for, at hele hans Plan skulde ryge i Lyset ved Irlænderens uventede Beslutning.

„Men hvorfor skulde jeg ikke opgive min Plads? Nu er jeg jo rig."

„Hvorfor — hvorfor —"

Lavarede ledte efter en Forklaring, men da han jo ikke ligefrem kunde sige: „Fordi jeg absolut skal bruge Dem for at kunne komme ind i Lighuset," sagde han efter at have tænkt sig om et Øjeblik:

„Jeg vil raade Dem til foreløbig at beholde Deres Plads, thi det kan godt have lange Udsigter endnu med at faa Arven. Først skal Retten her i Amerika sætte sig i Forbindelse med Retten i Dublin, saa skal Tante Margrethes Bo gøres op, derpaa skal Pengene sendes hertil, og endelig er der jo mange Formaliteter, der skal foretages. Rettens Vej er lang, ved De nok, Fætter, og hvis De opgiver Deres Plads nu, kan De risikere at komme til at gaa paa Gaden en Maaneds Tid, inden vor Arv bliver os udbetalt."

„De har Ret, Fætter, men det er lige godt kedeligt nok. Jeg vilde gerne have været fri for det væmmelige Arbejde, jeg skal til i Morgen."

„Hvad er det for et Arbejde, Fætter?" spurgte Lavarede i den roligste og mest naive Tone af Verden, mens han indvendig skælvede af Glæde over nu at have faaet Irlænderen derhen, hvor han vilde.

„Jeg skal være Nattevagt hos 'de sovende gule', som vi siger,

eller, for at De bedre kan forstaa det, i det Skur, hvor de døde Kinesere ligger."

Lavarede lod, som om han intet kendte til alt dette, og han lod Irlænderen forklare sig alt angaaende denne Transport af Kineserlig.

„Uha," sagde han, „det maa være uhyggeligt og ubehageligt at tilbringe saadan en hel Nat mellem alle disse Ligkister og døde Kinesere."

„Ubehageligt! Det er ligefrem afskyeligt!"

„Som et lille Rejseeventyr maatte det alligevel være ganske morsomt. Hvis det var muligt, skulde jeg ikke have noget imod at tage saadan en Nattevagt. Saa havde man da altid noget at tale om, naar man kommer hjem igen."

„Men det kan De jo komme til paa den nemmeste Maade af Verden," sagde Irlænderen. „Hvis De har Mod og Lyst til det, saa —"

„Jeg kunde virkelig have stor Lyst til det."

„Saa kan jeg godt hjælpe Dem, Fætter. Nu skal De høre: I Morgen Aften gaar jeg ind i Ligskuret, ind ad Hovedporten. De bliver udenfor. Derpaa aabner jeg den lille Dør, der fører ud til Havnen. Det er den Dør, man bringer Ligkisterne ud af, naar de skal bringes om Bord i Skibet. Der er ingen, der kender Dem, og ingen, der ser Dem, og vi kan altsaa blive sammen hele Natten. Tag noget Whisky med."

Armand kunde daarlig skjule sin Glæde. Hans Plan syntes at skulle lykkes fuldstændig. Det var Nattevagten selv, der tilbød at lodse ham ind i Ligskuret. Nu drejede det sig kun om at forlade Værtshuset uden at betale, hvad han havde spist og drukket. Han havde jo ikke mere end de 25 Øre i Lommen.

„Hør en Gang, Fætter, maa jeg gøre Dem et Forslag?"

„Ja vel, ja vel, Fætter! Jeg gaar ind paa det paa Forhaand."

„Da De skal paa Nattevagt i Morgen, kan De maaske faa fri fra Deres Tjeneste i Eftermiddag."

„Det er der vist ikke noget i Vejen for."

„Lad os gaa derhen sammen og faa Tilladelsen. Derpaa følges vi ad til mit Hotel, hvor vi spiser til Middag sammen."

„Men — jeg ved ikke rigtig — er jeg fin nok til at spise til Middag ved saadan et Hotelbord — der er saa mange fine Folk?"

„Aa, pyt! Tager De imod det?"

„Lad gaa!"

De besluttede sig til at bryde op. Da de skulde gaa, ledte Lavarede i alle sine Lommer og erklærede saa med en fortrædelig Mine, at han ikke havde andet end franske Penge i Lommen. Vincent bad ham ikke bryde sig det mindste herom. Det skulde han nok afgøre. Han bad endog sin nye og uventede Fætter om at ville spise Frokost med ham ogsaa næste Dag i Værtshuset „Oksehalen". Lavarede tog imod det, men kun paa een Betingelse:

„Saa maa De ogsaa spise til Middag med mig paa Hotellet i Morgen."

„Det passer! Jeg giver Frokost, og De giver Middag! Udmærket, udmærket!"

Og ved sig selv tænkte den røde Irlænder:

„Det er ingen daarlig Byttehandel, jeg gør. Middagen paa Hotellet er baade dyrere og bedre end Frokosten her i 'Oksehalen'."

Da Lavarede kom tilbage til Hotellet, fortalte han Sir Murlyton, hvor han havde været, og hvem han havde talt med. Den værdige Gentleman var ude af sig selv af Munterhed. Han havde faaet Telegram fra sin Bankier i London, havde hævet Pengene paa Posthuset og havde bragt alle Billetterne tilbage til „Californian Times", efter at han havde lagt 10 Cents ind i hver af Billetterne.

Da Lavarede et Øjeblik saa Lejlighed til at komme bort fra sin „Fætter", nærmede han sig Sir Murlyton og hviskede til ham:

„Naar De spadserer ud, bestil Dem da to Kahytspladser til Damperen 'Heawenway'."

„Vi skal altsaa af Sted?"

„Naturligvis! Hvor kan De tvivle om det?"

Han pegede paa Vincent og hviskede:

„Det er den brave Mand der, der uden at ane det mindste om det, vel at mærke, vil skaffe mig Midlerne til at kunne rejse videre. Jeg har inviteret ham til Middag i Dag og i Morgen. Han fortæller Dem nok hele Historien."

„Men hvorledes kan De invitere ham til Middag? De har jo ikke mere end 25 Øre i Lommen, og det kan De ikke betale to Middage med."

Lavarede rystede paa Hovedet.

„Det gaar nok alligevel. De har jo betalt Direktør Tower for otte Dage forud for os alle tre."

„Ganske vist, men jeg fatter ikke, hvad det kommer den Sag ved."

„Vent et Øjeblik, Sir Murlyton. Vi kom hertil om Lørdagen.

Hotellet har skal altsaa levere mig alle mine Maaltider lige til Lørdag Aften inklusive. Da jeg imidlertid forlader Hotellet allerede Onsdag Aften, skylder Hotellet mig Maaltiderne for Torsdag, Fredag og Lørdag, i alt fem Maaltider. Af disse fem Maaltider benytter jeg de to for denne Mand her, og de tre andre tager jeg med mig som Proviant. Alligevel tjener Hotellet paa denne Afgørelse, thi mit Værelse bliver ledigt allerede Onsdag, skønt det er betalt lige til Lørdag."

„De har fuldstændig Ret i Deres Regnestykke. Nu vel, jeg gaar hen og bestiller to Kahytspladser i 'Vox Pacific-Selskabet'. Paa Gensyn!"

Ved Middagen fortalte Irlænderen, der blev snakkesalig ved al den gode Vin, man skænkede for ham, vidt og bredt om, hvordan han havde gjort Lavaredes, sin kære, ukendte Fætters, Bekendtskab. Sir Murlyton var ved at briste af Latter. Men da Vincent var gaaet, sagde Miss Aurett blidt til Armand:

„Det gør mig alligevel saa ondt for den stakkels Mand. Han tror paa sin Arv, og det vil blive en bitter Skuffelse for ham."

„Kære Frøken, De har Ret. Men jeg skal nok trøste ham."

„Hvorledes?"

Lavarede tøvede et Øjeblik. Saa sagde han:

„Det er egentlig en Hemmelighed. Forlanger De at vide den?"

„Ja, Hr. Lavarede, fortæl mig den. Det vil berolige mig. Jeg har saa ondt af den stakkels fattige Mand og den Sorg, der vil ramme ham."

„Jeg adlyder, Frøken. Nu vel, jeg vil give Vincent de to Tusinde Dollars, som mine Venner Kineserne betaler mig."

Et lykkeligt Smil oplyste den unge Piges Ansigt. Hendes Øjne straalede, hun saa venligt paa Lavarede og trykkede hans Haand hjerteligt, mens hun sagde det ene Ord:

„Tak!"

Da hun var alene paa sit Værelse, tænkte hun paa, at hun i Grunden var glad og lykkelig over at rejse Jorden rundt med Armand Lavarede. Hun faldt i dybe Tanker og kom til et Resultat. Mærkeligt nok fortalte hun intet til sin Fader om, hvad det var for et Resultat, hun var kommen til.

Unge Piger har jo ogsaa deres Hemmeligheder.

XIV.

Mellem de døde.

Næste Dags Aften, da Klokken var henad ti, forlod Lavarede sammen med Irlænderen Vincent „China Pacific-Hotel". Lavarede bar under Armen en mægtig Pakke, som var indsvøbt i tykt, graat Karduspapir. Hvad Irlænderen angik, bar han ikke noget. Han havde nok med at bære sig selv. Han var allerede saa meget beskænket, at han daarlig kunde staa paa Benene. For Resten var der ikke noget mærkeligt heri. Mens Middagen havde staaet paa, havde baade Lavarede og hans Ven Sir Murlyton drukket Irlænderen til, og da den ene næppe havde drukket sit „private Glas" med ham, før den anden begyndte, og da Irlænderen aldeles ikke lod sig bede længe om at stikke Glasset ud til den haarde Bund, havde det ikke varet ret længe, før den gode Hr. Vincent havde faaet sig en dygtig Rus, en Rus saa vældig, at han daarlig kunde finde sine egne Ben.

Imidlertid, den friske Luft hjalp ham noget, Lavarede stivede ham af, og Bevidstheden om, at der ogsaa var Spiritus i den Pakke, Lavarede bar under Armen, hjalp ogsaa Irlænderen til lidt Kræfter, og han kunde gaa nogenlunde lige paa Benene, da han kom til Tokken og gik ind ad den store Hovedport. Her skiltes de to Mænd, Vincent gik ind i Ligskuret, og Lavarede fulgte Susgrave Street helt ned til Havnen.

Tokken var omgiven af fire nogne Mure. Midt i den laa Ligskuret, et stort Skur, der var overhvælvet med et Tag af Bølgeblik, hvori der var indsat Ruder, der gav Overlys ned i Skuret. Ind til Tokken førte to Porte. Den ene var bestemt til Ind- og

Udgang for Tokkens Personale, den anden brugtes til at bringe de forskellige „Varer" ind og ud af, derimellem ogsaa Kineserkisterne. Inde i Skuret var der for Øjeblikket henved et halvt Hundrede Kister, der var stillede op mod to af Murene. Oven paa hver Kiste var anbragt en Seddel med et stort og tydeligt Nummer.

Da Vincent var kommen over Gaarden og var naaet ind i Skuret, lukkede han omhyggeligt efter sig og drejede Nøglen om i Døren. Derpaa gav han sig af sit Nøgleknippe til at lede den Nøgle frem, der hørte til den lille Port ud mod Havnen, og da han havde funden den, skyndte han sig hen at aabne for sin „kære Fætter", som ventede paa ham.

Et Øjeblik efter sad de to Mænd Side om Side og betragtede en lille Kasserolle, hvori Vandet kogte muntert over en spillende Spritflamme. Man var i Færd med at lave sig en stiv Grog, og Vandets Syden lød allerede nu som den lifligste Musik i Irlænderens Øren. Skønt Tungen var bleven noget tyk paa Irlænderen af al den Vin, man havde givet ham, blev han dog i eet væk ved at snakke, begyndte paa Historier, han aldrig fik fuldendt, kom ind paa Tanker, han ikke kunde tænke videre, og naaede aldrig længere end til det eneste, der stod ham klart i hans omtaagede Hjerne: at han snart skulde have mere Spiritus. Uafladelig blev han ved med at lalle:

„Aa, jeg er saa tørstig, saa tørstig! Min Hals er som en Ørken! Fætter, er Toddyen dog ikke snart færdig?"

Endelig kunde Lavarede glæde Irlænderen med, at Punchen var beredt. Han hældte den op og serverede den i bredfuldt Maal til Vincent. Men mærkeligt nok, jo mere Punch Nattevagten drak, desto tørstigere syntes han at blive. Han slugte Punchen med saa stor Begærlighed, at han slet ikke lagde Mærke til, at hans Kammerat og Fætter ikke drak noget.

Punchens Virkninger udeblev ikke. Irlænderen holdt pludselig op med at snakke, hans Øjne faldt til, han begyndte at vakle paa Stolen og vilde utvivlsomt være falden ned, om ikke Lavarede havde grebet ham i Nakken og holdt ham oppe.

Forsigtig tog Lavarede ham nu under Armene og satte ham ned paa Gulvet med Ryggen op mod en stor Kasse. Den fulde Mand snorkede dybt.

„Uf!" mumlede Lavarede, „nu blev jeg da foreløbig af med ham. Lad os nu komme til Arbejdet."

Paa et Bord fandt han noget Værktøj: Knibtang, Skruetvinger,

Hammer og Brækjærn. Han bemægtigede sig dette og gav sig derpaa til at undersøge de forskellige Kister. Han fandt hurtig Nummer 49. I denne skulde altsaa den mantshuriske Mandarin befinde sig. Lavarede blev greben af en vis Bevægelse.

I denne gulmalede Egetræskiste, der her stod foran ham, laa den døde Mandarin Kin-Tschang. I denne Kiste, som han maaske havde opbevaret hos sig i mange Aar, havde den døde tænkt, han skulde sove den sidste Søvn. Han havde haabet i dette stærke Hylster at skulle naa tilbage til Kinas hellige Jord, hvorfra han en Gang var udvandret, men hvortil han altid havde haabet, han skulde vende tilbage. Og nu stod en fremmed Mand foran denne Kiste, parat til at plyndre den døde for det eneste, han ejede, parat til at tilføje ham, der aldrig havde gjort ham noget ondt, den største og frygteligste Ydmygelse. Lavaredes Hjerte bankede heftigt. En iskold Sved perlede paa hans Pande og Hals.

Han var i dette Øjeblik lige ved at opgive det hele. Han vilde lade den døde Kineser være i Fred. Han vilde ikke forstyrre den døde Mands Ro. Men det var kun et Øjebliks Skrupler. Naar alt kom til alt, var det jo kun en Kineser, det drejede sig om, og havde han ikke allerede fra Barndommen som saa mange andre Mennesker i Europa været vant til at betragte Kineserne som nogle halvt latterlige Væsener. Og hvad kunde saa det hele ogsaa gøre denne Mandarin? Var ikke Kanalens grønne Vand og bløde Bund lige saa god en Seng at sove i som Kinas Jord?

Han strammede sig op med et Ryk og begyndte at skrue Skruerne løse i Kisten. Faa Minutter efter var Laaget løst. Nede i Kisten laa, i en blaa Silkedragt, der var overbroderet med Guld, i en Art Blykasse Mandarinen. Under Hovedet var en Pude syet fast, og Armene var bundne saaledes op, at de to Pegefingre stak ind i Orene paa ham. Hans Øjne var aabne og stirrende, som saa han allerede nu ind i det ukendte Land, hvortil han var draget, og hvorfra han aldrig mere skulde vende tilbage. Lavarede betragtede den døde nogle Øjeblikke. Han syntes at høre en Hvisken, og greben af en ubestemmelig Skræk vendte han sig om. Men han kom hurtig til at smile. Det var Irlænderen, der hviskede i Søvne. Den fulde Mand drømte — formodentlig om sin Arv og alle de store Toddyer, han skulde købe sig, naar han blev rig.

Lavarede vendte sig bort fra Kineseren og sneg sig hen til Irlænderen. Han fik Nøglebundtet listet fra ham, og under tusinde Forsigtighedsforholdsregler fik han Kisten ned fra den Buk, den stod

paa, og sat paa Jorden. Derpaa greb han den døde Kin-Tschang om Livet og løftede ham op af Kisten. Skælvende under sin tunge Byrde og over Ligets uhyggelig stirrende Øjne gik han rask hen mod den lille Dør, der vendte ud til Havnen. Han var næsten naaet hen til den, da han hørte Irlænderens Stemme:

„Fætter —"

Han standsede som rodfæstet. Han var som lammet af Skræk. Hans Fødder lystrede ham ikke længere. Mekanisk drejede han Ho-

Irlænderen hviskede i Søvne.

vedet om mod Vincent. Ved denne Bevægelse faldt Kineserens Ansigt over mod hans eget. Den døde Mandarin syntes at smile. Og hvis han i dette Øjeblik fra en anden Verden kunde se ned paa, hvad der i dette Øjeblik foregik her i Skuret, vilde han have følt det som en tilstrækkelig Straf for den Brøde, Lavarede begik mod hans Lig, og han vilde have frydet sig over den isnende Rædsel, der for Lavarede gennem Marv og Ben. Lavarede var som hypnotiseret. Kineserens Ansigt laa mod hans Kind. Han kunde ikke dreje Hovedet. Et forfærdeligt Minut gik hen paa denne Maade, og det syntes Lavarede som en Evighed.

Et Minut! Et Aarhundrede! Den lammede Ligrøver ventede hvert Øjeblik at føle den store Irlænders tunge Haand falde paa

sin Skulder. Men intet rørte sig. Alt blev atter stille. Og lidt efter lidt beroligedes Lavarede. Hans slappede Muskler strammedes atter, der kom Rede i hans forvirrede Tanker. En dyb Snorken forvissede ham om, at „Fætteren" endnu var ovre i Søvnens og Drømmens lykkelige Land. Rask traadte Lavarede ud af Døren og befandt sig i fri Luft. Hele Kajen var øde og menneskefotom.

„Død og Pine!" brummede Armand, „hvis den fordømte Kineser nu ikke er kommen! Det vilde være en frygtelig Historie!" Men han beroligedes snart, thi nede i Skyggen bag Muren troede han at se Omridset af en menneskelig Skikkelse, der lydløst sneg sig nærmere.

Og i Virkeligheden kom nu ogsaa en Mand til Syne. Han listede hen mod Lavarede paa sine tykke, bløde Filtsaaler. Lavarede stillede Liget op mod Muren og gik hen mod Manden. Denne syntes kun at vente paa ham, og han syntes straks at genkende Armand. Han hviskede forsigtigt:

„Naa, er det lykkedes?"

„Ja vel! Forræderen venter kun paa den Fornøjelse, De har i Sinde at berede ham."

Mandarinen med Ravknappen, thi det var ingen andre end ham, gjorde en Bevægelse, der udtrykte hans Glæde.

„Saa kom med ham — hurtig!"

Lavarede vendte tilbage til Muren, tog atter Kin-Tschang om Livet og bar ham ned mod Kajen. Mandarinen stirrede længe og forskende den døde Mand i Ansigtet. Saa hviskede han:

„Ja, det er ham! Det er Forræderen Kin-Tschang! Nu skal 'Den hvide Lotusblomst' blive hævnet!"

Han gik nogle Trin ned ad den Trappe, der førte ned til Vandet, og ved hvis nederste Trin nogle Baade laa fortøjede. Her tog han en lang Tovstrikke frem, ved hvis ene Ende der hang et mægtigt Blylod, og som han havde gemt omhyggeligt der, maaske flere Aftener i Forvejen. Han gjorde Strikken fast ved den døde Mantshurs Bælte og sparkede saa det hele ud i Vandet. Man hørte et Plump, en svag Boblen af Vandet og saa nogle Ringe brede sig videre og videre og glatte sig ud. Saa var det hele forbi. Vandet laa atter stille og blankt, og intet Spor var at se af, hvad der var foregaaet. Mandarinen rakte en Pakke Banknoter til Lavarede:

„Her er de to Tusinde Dollars, som vi har akkorderet om. Farvel, min kære Ven! Gid Forfædrenes Aander maa vaage over dig og velsigne dig! Farvel, Farvel, min Ven!"

Og Kineseren luskede skyndsomt af. Han havde aabenbart ringe Lyst til at blive her paa Skuepladsen for den Forbrydelse, han havde

Mantisjuren kastes i Vandet.

taget Del i. Hvem kunde vide, om den ikke kunde faa et Efterspil?

Armand fulgte ham med Øjnene, og da han var forsvunden i Mørket, gik Lavarede tilbage til Ligskuret. Her tog han Blikkassen,

hvori Kineseren havde ligget, bar den ud og lod den gaa samme Vej som Kineserliget: ned i Vandet. Det gav bedre Plads i Ligkisten. Lavarede var nu fuldstændig Herre over sig selv. Med et fint Bridbor, han fandt, borede han en Del Lufthuller i Laaget og Siderne til den Kiste, hvori han tænkte at ville gøre Rejsen over Det Stille Hav.

Da dette var endt, lagde han alt Værktøjet tilbage paa dets Plads og hængte atter Noglerne ved Vincents Bælte. Irlænderen snorkede bestandig. Et lykkeligt Smil spillede om hans Læber. Armand betragtede ham et Øjeblik. Saa lagde han de to Tusinde Dollars i Banknoter, han havde faaet af Mandarinen, ind i en Konvolut, som han lukkede omhyggeligt, og som han anbragte saaledes paa Stolen foran sin falske Fætter, at denne straks maatte faa Øje paa den. Derpaa tog han alle de Levnedsmidler, han havde bragt med sig fra Hotellet, lagde dem ned i den nu tomme Ligkiste, som han atter havde stillet op paa sin Plads paa Bukken, og krøb saa selv ned i Ligkisten, hvis Laag han lukkede efter sig. Fra dette Øjeblik og til han naaede den asiatiske Kyst af Det Stille Hav, skulde han „ligge død".

Da Irlænderen hen ad Morgenstunden med tungt Hoved og svidende Øjne vaagnede og saa sig omkring, var han yderst forbavset over at være alene. Men han opdagede straks Brevet, der var efterladt til ham. Udskriften paa Brevet lod ikke nogen Tvivl tilbage om, at Brevet var til ham. Han aabnede det, og hans tykke Fingre skælvede, da han følte alle de mange Pengesedler. Han læste:

„Kære Fætter!

Modtag disse to Tusinde Dollars som et Forskud paa den Arv, jeg har talt til Dem om. Hvad mig angaar, bryder jeg mig ikke om at leve længer, og jeg er derfor rejst til en anden Verden. Undertiden hænder det, hvad De maaske ikke ved, at man vender tilbage fra denne Verden. Skulde dette ogsaa hænde mig, skal jeg straks meddele Dem det.

Naar jeg nu forlader denne Jord, er det med de bedste Erindringer om min kære Fætter.

Deres Fætter."

Irlænderen gned forbavset sine Øjne. Han læste Brevet om igen, følte paa Pengesedlerne, kradsede sig i Nakken og forstod ikke

et Muk af det hele. Saa trak han paa Skuldrene og sagde for sig selv:

„Manden var gal! Men hans to Tusinde Dollars er gode nok, og dem har jeg ikke noget imod."

Og med disse Ord forlod Irlænderen Ligkuret uden at høre en daarlig undertrykt Latter, der syntes at komme fra Ligkisten Nummer 49.

Paa samme Tid, som dette foregik, sad vor Ven Bovreuil paa Hotellet og underholdt sig levende med en af Hotellets yngre Opvartere, en Tysker, som han ved Hjælp af en Drikkeskilling forsøgte at udfritte om forskellige Ting. Denne Tysker havde allerede i et Par Dage for Bovreuils Regning udspioneret Lavarede og den engelske Gentleman og hans Datter.

„De siger altsaa," sagde den udmærkede Hr. Bovreuil, „at han ikke har været hjemme paa Hotellet i Nat?"

„Nej, Herre, den rejsende paa Nummer 13 har ikke været her i Nat."

„Men de andre da?"

„De har lukket sig inde paa deres Værelser."

„Lukket sig inde!"

Bovreuil sprang rasende omkring og saa vild ud.

„Blot de ikke allerede har forladt Hotellet, inden det blev lyst?"

Den unge Tysker rystede paa Hovedet.

„Det tror jeg ikke, de har, Herre, thi deres Støvler staar endnu uden for Døren."

Aagerkarlen trak Vejret lettere.

„Det er godt, min Ven! Tak skal De have!"

Bovreuil var alene. I nervøs Hast begyndte han at klæde sig om.

„Nu er den fordømte Lavarede atter forsvunden," knurrede han, „men jeg har et Middel, som nok skal bringe ham for Dagens Lys igen. Han er i Færd med at fortsætte sin Rejse, men Englænderen, der er tvungen til at følge med ham, skal naturligvis træffe sammen med ham senere op ad Dagen. Nu gælder det bare om ikke at tabe disse to, Englænderen og hans Datter, af Syne."

I en Fart fik han pakket sin ikke ret store Bagage sammen i sin Vadsæk og forlod Hotelværelset. Sir Murlyton og hans Datter sov endnu. Deres Støvler stod endnu uden for Døren til deres Værelser, saaledes som den tyske Opvarter havde sagt til Bovreuil.

Bovreuil, der allerede var bleven i bedre Humør ved Ud-

sigterne til, at hans Foretagende skulde lykkes, skyndte sig ned i Hotellets Rygeværelse, hvor der i denne tidlige Morgentime ikke var et Menneske, og hvor han kunde se alle, der passerede op eller ned ad Trappen, uden at han selv blev set. I over to Timer sad han paa Vagt her uden at se noget til dem, han vilde forfølge, og Ventetiden begyndte allerede at blive ham lovlig lang. Da hørte han nogen komme ned ad Trappen, og et Øjeblik efter saa han Miss Aurett ved sin Faders Arm forlade Hotellet.

Fader og Datter gik ud af Hotelporten og ned ad Gaden. De lignede aldeles ikke to rejsende, men snarere to spadserende, der var ude at gaa Morgentur. Hvis det ikke var, fordi Lavarede saa pludselig var forsvunden fra Synskredsen, havde Agerkarlen næppe tænkt paa at forfølge Sir Murlyton og hans Datter. Men Lavaredes Fraværelse fra Hotellet om Natten havde vakt Bovreuils Mistanke, og med sin Vadsæk i Haanden gav han sig til at følge bag efter det engelske Par.

Hverken Fader eller Datter havde den ringeste Mistanke om, at Agerkarlen var dem saa nær. De vilde benytte Spadsereturen til at gøre Indkøb af de mange Smaasager, de havde Brug for paa den forestaaende lange Rejse. Bovreuil saa, mens han forsigtig fulgte dem paa Afstand og udspionerede dem, hvorledes de købte sig en Koffert, en Del Linned, Toilettesager og andre Smaating. Der var for Bovreuil ingen Tvivl om, at de to var ved at rejse bort.

Paa Hjørnet af en Gade saa Bovreuil dem pludselig dreje ind i en anden Gade. Han var bange for at tabe dem af Sigte, og han skyndte sig efter dem. Men Sir Murlyton og hans Datter var pludselig vendte om, saa Bovreuil saa at sige løb lige i Armene paa dem. Da Miss Aurett saa ham, kunde hun ikke lade være med at gøre en Bevægelse af Uvilje og udstøde et lille Skrig.

„Se, Fader, der er den Mand igen!"

„Ja," brummede Sir Murlyton, „hvad mon han har at gøre her?"

„Han har sin Vadsæk i Haanden!"

„Ligesom vi."

„Han forfølger os!"

„Naa, ja, maaske."

Medens Fader og Datter vekslede disse Par Ord, var Bovreuil lusket over paa den anden Side af Gaden, hvor han pludselig syntes meget fordybet i Læsningen af en stor Plakat.

„Men vi maa sørge for, at den ækle Mand mister vort Spor, Fader," sagde Miss Aurett betænksomt.

„Hvorfor mener du det, Aurett?"

„For at hjælpe vor Ven Lavarede!"

„Du skal faa din Vilje, Aurett."

En Droske kom netop kørende forbi, og paa et Vink fra Sir Murlyton kørte Kusken sin Vogn hen til Fortovet. Sir Murlyton og hans Datter tog Plads. Men Bovreuil havde godt bemærket, hvad der var foregaaet. Han havde fulgt alle deres Bevægelser, og nu sprang han i en Fart op i en anden Droske.

Miss Aurett truede med knyttet Haand af ham.

„Det er dog for galt! Han bliver ved med at forfølge os!"

Sir Murlyton trak paa Skuldrene.

„Det skal vi nok faa vænnet ham af med!"

Han trak et Guldstykke op af Lommen og viste det til Kusken.

„Kan De se, hvad det er, Kusk?"

„Ja vel, min Herre!"

„Godt, det er Deres, hvis De kan køre saa hurtig, at den Droske der ikke kan følge med os."

„Hvor vil De køre hen?"

„Det er ganske ligegyldigt!"

„All right!"

Kusken tog op i Tømmerne, slog løs paa Hesten med Pisken, og Vognen for af Sted. Bovreuils Vogn fulgte efter den med samme Fart. I nogle Minutter var de to Vogne hinanden nær paa ganske kort Afstand. Saa viste der sig en Forhindring i Form af et Opløb.

„Naa," brummede Sir Murlyton, „det manglede bare. Nu kan vi hverken komme frem eller tilbage."

Udsigten til at faa et Guldstykke giver imidlertid en Droskekusk Aandsnærværelse og gode Indfald. Kusken her var ikke til Sinds at lade sig standse, han svang med et vældigt Knald sin Pisk i Luften og brølede:

„Plads der! Giv Plads der for Politiet!"

Man sprang til Side, aabnede en Passage for Droskен og flokkedes atter og endnu tættere sammen, da Vognen var kommen igennem. Aurett klappede i Hænderne af Glæde. Bovreuils Kusk havde ikke haft saa godt et Indfald som den anden Kusk. Han havde vel heller ikke haft saa gyldne Udsigter som denne. Han gav sig til

at parlamentere med Mængden, der imidlertid aldeles ikke var til Sinds at ville gøre Plads for ham.

Og imens jog Sir Murlytons Droske bort i Galop, for ned ad en Sidegade, bøjede om ad en ny Tværgade og forsvandt. Bovreuil var slaaet. Rasende og ærgerlig over sit Nederlag vendte han tilbage til „China Pacific-Hotel". Der var nu for ham kun een Maade tilbage, paa hvilken han kunde faa at vide, hvornaar de andre rejste. Han maatte undersøge, hvilke Dampere det var, der den Dag og de nærmeste Dage forlod San Franciskos Havn, og han maatte saa se at passe paa ved hver af disse Dampere Afgang.

Da han kom tilbage til Hotellet, saa han en Mand, der netop kom ud fra det. Det var Irlænderen Vincent, der nu, da hans Vagt ved Kineserligene var forbi, havde været inde hos Direktøren, Mr. Tower, for at spørge ham, om han ikke havde set noget til hans „kære Fætter".

Da Mr. Tower havde svaret, at han intet havde set til ham, havde Irlænderen trukket paa Skuldrene og var gaaet sin Vej. Nu mødte Bovreuil ham og genkendte ham straks. Det var den Fyr, som han to Gange havde set spise sammen med Lavarède og Englænderne, og han havde forgæves brudt sit Hoved med at udfinde, hvem han kunde være. Nu bød der sig en Lejlighed for Bovreuil til at faa det at vide. „Og hvem ved," tænkte Agerkarlen, „om denne rødskæggede Fyr ikke ogsaa kan give mig andre nyttige Oplysninger." Han gik derfor lige hen til ham og tiltalte ham.

„Hva'!" sagde Irlænderen og saa uforstaaende paa den fremmede Mand med det frygtelige Engelsk, han talte.

„Jeg siger," vedblev Bovreuil, „at De sikkert er kommen her for at søge efter Deres Ven."

„Ja, og hvad saa?"

„Jeg leder ogsaa efter ham."

„Gør De det!"

„Ja — vi er nemlig rejste sammen fra Frankrig hertil, skal jeg sige Dem. Jeg er meget ængstelig for ham, og da jeg nu ved, at han ikke har været hjemme paa Hotellet hele Natten, og da jeg saa, at han forlod Hotellet i Gaar Aftes sammen med Dem, saa tænkte jeg, at De muligvis kunde berolige mig ved at sige mig, hvor han er henne."

„Nej, jeg ved ikke noget," sukkede Vincent med en mørk Mine.

„Med mindre da, at han er død. Det har han i hvert Fald skrevet til mig."

„Men hvad er det dog, De fortæller mig der?"

„Ikke andet end Sandheden, Herre. Her kan De selv se det Brev, min stakkels Fætter har skrevet til mig."

„Deres Fætter? Er han Deres Fætter?"

„Ja, det er han rigtignok. Han er rejst lige fra Irland og hertil bare for at komme til at tale med mig."

Aagerkarlen kunde daarlig undertrykke sin Glæde. Her havde han aabenbart, tænkte han, faaet fat paa en Mand, som Lavarede havde betjent sig af. Men hvorfor? Hvordan? Paa hvilken Maade og med hvilket Maal for Øje? Det var dette, det drejede sig om at faa at vide, og som han absolut maatte se at faa pumpet ud af Irlænderen.

„Ja," sagde han med en hyklerisk Mine, „saa forstaar jeg, at De er lige saa interesseret i vor stakkels Ven Lavaredes Skæbne som jeg. Vi maa tale om, hvad vi bør gøre. Hør, kan vi ikke drikke et Glas Portvin sammen? Saa kan vi raadslaa om de bedste Midler til at genfinde ham, thi det er umuligt, at han allerede skulde være død."

Hvem siger nej til et godt Glas Portvin? Vincent sagde ikke nej. Og faa Minutter efter sad de to Mænd i Bovreuils Hotelværelse foran et Bord, paa hvilket stod en Flaske, hvis falmede Etikette og tilstøvede Ydre talte højt om en ærværdig Alder. De drak, Vincent fortalte, og Bovreuil lyttede anspændt til.

Imens havde Sir Murlyton og Miss Aurett ladet deres Vogn køre ned ad Havnen til, og efter at de havde spist Frokost i en lille Restauration tæt ved Havnen, var de gaaede om Bord i Damperen „Heawenway". Damperen havde hele sin Last inde, der var Fyr under Kedlerne, og man ventede kun paa, at Højvandet skulde indtræde, for at man kunde staa til Søs. Røgen, der allerede, sort og grøn og tyk, begyndte at vælte op af Skorstenen, viste, at Skibet var klart til Afgang ved det første Signal.

Miss Aurett havde ikke kunnet holde sig rolig nede i Kahytten. En ængstelig Uro drev hende op paa Dækket, og staaende paa Kommandobroen saa hun ud over den forsamlede Mængde paa Kajen, hvert Øjeblik bange for at genkende Bovreuils Skikkelse dernede. Ikke to Skridt fra hende stod „Heawenway"s Kaptajn, en forhenværende Sejlskibsfører, som den høje Hyre havde fristet til at overtage Kommandoen over „Dødssejleren". Det var ikke

meget sandsynligt, at der endnu skulde melde sig Passagerer eller Gods, men en Skibsfører maa altid være forberedt paa alt, og derfor stod han nu, saa ud over Mængden og ventede paa, om der endnu skulde vise sig nogen eller noget, der vilde med om Bord paa „Heawenway".

Tykhovedet, med blodsprængt Hud, med skarpe, kolde Øjne var denne Kaptajn, som næst Vorherre var Eneherskер over „Heawenway", en fuldblods Type paa en Yankee. Ikke meget snaksom, endnu mindre elskværdig, men praktisk til det yderste var han, og han forstod udmærket at udnytte alt og alle til sit Rederis og især til sin egen personlige Fordel. Hans Damper maalte to Tusinde Tons, og foruden at have to Tusinde Tons Gods om Bord fandt han altid Plads baade til døde Kinesere og til levende Passagerer. Nu var Afrejsens Time kommen, og han vendte sig til sin Styrmand og spurgte:

„Er alt klar i Maskinen?"

„Ja vel, Kaptajn!"

I samme Øjeblik saa man nede i Land en Mand, der med en Vadsæk i Haanden trængte sig frem gennem Mængden, og som skreg op mod Skibet:

„Kaptajn Mathew! Hvor er Damperen 'Heawenway's Kaptajn, Hr. Mathew? Jeg skal tale med ham!"

Sir Murlyton og Miss Aurett saa ærgerlige paa hinanden. Den nysankomne Mand var naturligvis ingen anden end Bovreuil.

Aagerkarlen havde, ved at traktere dygtig med Portvin paa Irlænderen, faaet denne til at snakke løs, og skønt han endnu ikke havde nogen Anelse om Sagens rette Sammenhæng, havde han dog af Lavaredes Interesse for de døde Kinesere forstaaet, at der var en Forbindelse mellem Lavaredes Rejseplaner og Ligdamperen „Heawenway". Denne Antagelse var bleven bestyrket hos ham, da han fik at vide, at „Heawenway" afgik netop denne Dag, og Antagelsen blev til Vished, da han nu saa Miss Aurett og hendes Fader paa Damperens Kommandobro.

„Kaptajn Mathew," gentog han. „Hvor er Kaptajn Mathew?"

„Det er mig!" svarede Kaptajnen. „Hvad vil De mig?"

„Ah, det er Dem! Det var udmærket, at jeg traf Dem. Vil De behage at se her?"

Han rakte noget trykt mod Kaptajnen.

„Jeg ønsker at gøre Rejsen med Dem. Her ser De Beviset for, at jeg har betalt min Rejse paa 'Box Pacific's Kontor."

Kaptajn Mathew nikkede.

„All right, min Herre, all right! Det er i Orden for saa vidt, men —"

„Hvad er der i Vejen, Kaptajn?"

„Der er det i Vejen, at mit Skib ikke er beregnet til Passagerfart. Der er kun tolv Kahytter om Bord."

„Gud bevares, det er mere end tilstrækkeligt for mig."

„Og af disse tolv Kahytter," vedblev Kaptajnen, „er de syv allerede optagne."

„Men saa er der jo endnu fem Kahytter tilbage."

„Ja, ganske vist, men alle disse fem Kahytter er paa Forhaand bestilte af nogle Herrer, der gaar om Bord, naar vi lægger til ved Øen Honolulu."

„Men hvad saa da? Hvad mener De?" spurgte Bovreuil ængsteligt.

„Jeg mener, at herfra til Honolulu kan De saa en Kahyt, men naar vi kommer til Honolulu, maa De tage til Takke med en Køje mellem Matroserne. Medmindre naturligvis De foretrækker at afvente den næste Dampers Afgang her fra San Francisko."

„Nej, nej!" skyndte Bovreuil sig at sige. „Jeg tager mod Forholdene, som de er. Lad mig bare komme med."

Og han kom om Bord. Men sandsynligvis har han, med sin Rejse om Bord paa „Lorraine" i endnu frisk Erindring, sagt sig selv, at han ikke havde videre Held med sig paa sine Ture over de store Verdenshave.

Kaptajn Mathew greb nu til en Fløjte, der hang i en lang Staalkæde, satte den for Munden og frembragte et langt, skærende Fløjt. Paa dette Signal syntes Damperens store Skrog pludselig at blive levende og blive et stort Søuhyre, der basker med Halen og spyer Vand fra sig. Stemplerne bevægede sig med dumpe Lyde op og ned i deres Cylindere, Røgen væltede op af Skorstenene, og mens Skruerne agterude begyndte at piske Vandet til kogende Skum, gled „Heawenway" majestætisk ud af Havnen, ud paa Havet.

Som for ret at lade sine Passagerer beundre Byens Skønhed gled Damperen langsomt gennem Havnen med dens bestandige Mylder af store og smaa Sejlere, Dampere og Pramme. Den gled, ført af Lodsen, over Bugten, hen mellem Aukland, Sancelito og Fulton, tre Byer i San Franciskos Nærhed, sejlede forbi Karantæneøen, Øen San Rafael og Telegraføen, og efter at den havde passeret det gamle Fort og Sælhundeklipperne, stoppede den et

Øjeblik for at sætte Lodsen af i hans Baad. Saa satte den Kursen ud over det store Ocean.

De første Dage af Overfarten forløb roligt, og Det Stille Ocean viste, at det fortjente sit Navn. Dets Overflade laa glat som et Spejl. „Heavenway"s Passagerer kunde spadsere paa Dækket uden at frygte den mindste Grad af Søsyge. De andre Passagerer om Bord bestod kun af amerikanske Kvæghandlere og Kinesere, og da Sir Murlyton og hans Datter ikke brød sig om at omgaas disse Mennesker, var de eneste, de kunde veksle et Ord med nu og da, Kaptajn Mathew og hans første Styrmand, Mr. Craigton. Men begge disse var saa stærkt optagne og desuden saa indesluttede, at man ikke fik mange Ord ud af dem. Fader og Datter var da næsten fuldstændig henviste til hinandens Selskab.

En Søndag, efter at Kaptajnen havde læst et Stykke af Bibelen op for sin Skibsbesætning, og den lille Gudstjeneste var endt, havde Bovreuil ganske vist forsøgt paa at indlede en Samtale med Miss Aurett, men hun havde svaret ham saa tørt og afvisende og straks vendt ham Ryggen, at han hurtig havde opgivet dette Forsøg og set, at der intet var at gøre. Fra dette Øjeblik havde han indskrænket sig til paa Afstand at bevogte den unge Pige og hendes Fader og udspionere alt, hvad de foretog sig.

Thi Hr. Bovreuil havde sin Idé, sin Overbevisning. Sir Murlyton og hans Datter var om Bord, og han var vis paa, at Lavarede ogsaa var det. Men denne Djævel af en Journalist havde gemt sig godt, og forgæves gennemsøgte Frøken Penelopes Fader hele det store Skib. Han fandt ikke ringeste Spor af den, han søgte og forfulgte. Han snusede omkring nede i Maskinen, i Kabyssen, i Kulrummet, i Forraadskamrene, i Besætningens Aflukker, men uden Resultat. Det bragte ham dog ikke fra hans Overbevisning.

„Han er nu alligevel her om Bord," sagde han til sig selv. „Men hvorledes skal jeg opdage hans Skjulested? Der er kun een Maade. Jeg maa bevogte denne engelske Dame. Senere eller tidligere vil hun føre mig paa Sporet efter ham." Og med disse Ord besluttede Bovreuil at holde Øjne og Øren godt aabne og lægge Mærke til alt, hvad der foregik.

Den 8de og 9de August gik hen paa denne Maade, uden at han opdagede det mindste. I yderst slet Humør begav han sig ind i sin Kahyt, mens han fremmumlede de vildeste Trusler og Forbandelser mod Lavarede. Men de menneskelige Kræfter er ogsaa begrænsede, og da Bovreuil havde raset og bandet i nogen Tid,

var han udmattet og faldt snart i den tunge og trygge Søvn, som man med et ofte noget overdrevent Ord har kaldet de uskyldiges Søvn.

Midt om Natten for han op. Han var pludselig bleven vækket ved en Larm, der lød op til ham fra Gulvet i hans Kahyt. Bovreuil var ikke nogen meget stor Helt. Han sprang op og satte sig oprejst i sin Køje, sveddrivende, og mens Haarene rejste sig paa hans Hoved. Han lyttede, men alt var atter stille. Et Øjeblik efter krøb Bovreuil atter ned i Køjen og trak Tæppet op over Hovedet. Han havde haft et Anfald af Mareridt, tænkte han. Det var vel alt. Men han skælvede alligevel endnu. Lige under hans Kahyt var det Rum, hvor Kisterne med de døde Kinesere stod. Hvilken Larm kunde vel komme derfra? Døde Mennesker er fredelige og tavse. De gør intet Spektakel. Bovreuil kunde umulig tvivle om, at han kun havde drømt. Og da denne Vished efterhaanden havde vundet Overhaand hos ham, faldt han atter i Søvn.

For en Gangs Skyld var det imidlertid alligevel den gode Bovreuil, der havde taget fejl. Den Larm, han havde hørt, var virkelig kommen nede fra Rummet i Skibet, hvor Ligkisterne stod. Man kan vel forstaa, at Lavarede, nu, da han en Gang laa i sin Ligkiste, begyndte at kede sig. Han havde mærket, da man bar Ligkisten ud af Skuret og bragte den om Bord i Skibet. Paa den Larm, Maskinen og Skrueaksen gjorde, forstod han endvidere, at Skibet havde lettet og var undervejs, og skønt han var vis paa, at ingen uden Sir Murlyton og hans Datter havde nogen Anelse om, at han befandt sig her, aandede han dog lettere, da Skibets Slingren fortalte ham, at man nu befandt sig ude paa Oceanet. Intet levende Væsen viste sig for øvrigt i det uhyggelige Aflukke. Lavarede kunde altsaa rolig stige ud af Kisten og strække Lemmerne, der var blevne noget stive ved den tvungne Stilling i Ligkisten. Ganske vist var der ikke nogen særlig Morskab ved at spadsere op og ned mellem to Rækker Ligkister, men hvad var der at sige hertil. Lavarede erindrede sig meget vel, at han just heller ikke var kommen her for at more sig. Det var jo ikke nogen Lystrejse, han var ude paa.

Paa denne Maade gik den 7de og 8de August, men da den 9de August kom, opdagede Lavarede, at der ikke var mere tilbage af den Proviant, han havde taget med sig fra „China Pacific-Hotel". En Kage Chokolade og en Stump Brød, det var alt, hvad der var tilbage, og det var hele hans Proviant for de to og tredive

Dage, som Overfarten maaske tog. Han tabte dog ikke Modet herfor, men besluttede simpelt hen at afvente Nattens Frembrud for i Mørket at snige sig hen i Kokkens Kabys og der skaffe sig de nødvendige Levnetsmidler.

Aldrig havde en Dag været saa lang som denne for Lavarede. Hans tomme Mave skreg af Sult og protesterede mod den langsomme Maade, hvorpaa Dagen sneg sig hen, men Lavarede kommanderede den til at holde sig i Ro, thi han vidste, at blot en eneste Uforsigtighed, begaaet af Utaalmodighed, kunde fordærve alt for ham. Han maatte holde sig i sit Skjul lige til den Nattime kom, da alle om Bord undtagen de, der havde Vagten paa Dækket og i Maskinen, sov. Og endelig slog da denne Time for vor sultne Ven.

Lavarede krøb ud af sin Kiste og forlod „de sovende gule"s Kahyt. Han listede ud af Døren og sneg sig lydløst af Sted gennem Gangen, der førte hen til Forraadskammeret. Her fandt han alt, hvad han begærede, og i en lille Lærredspose, han fandt der, samlede han en Del Beskøjter, Konservesdaaser med Kød, Vinflasker og Spegepølser. Nu var han forsørget for lang Tid.

Med sit Bytte i Haanden vilde han allerede til at snige sig til sit Opholdssted ad den samme Vej, som han var kommen. Men det Held, der hidtil havde fulgt ham paa hans natlige Ekspedition, syntes nu afgjort at ville forlade ham. Næppe var han kommen ud fra Forraadskammeret og ud i den slet oplyste Gang, før han befandt sig Ansigt til Ansigt med en Mand af Besætningen. Gangen var smal, og Matrosen, som saa Lavarede lige ind i Ansigtet, var aabenbart yderst forbavset over i denne Nattevandrer hverken at genkende nogen af Passagererne eller nogen af sine Kammerater af Besætningen.

„Hvad har du at bestille her?" spurgte han barsk.

„Hvad jeg har at bestille her —" stammede Lavarede forbløffet. Han vidste, at det vilde være ganske umuligt at give Matrosen nogen fyldestgørende Forklaring. Her var kun et Middel til at slippe ud af Klemmen. I et Nu var han sprunget løs paa den endnu intet ondt anende Matros, gav ham først et ordentligt Nakkedrag og spændte saa Ben for ham, saa han styrtede til Jorden. Mens Amerikaneren, der endnu ikke var kommen sig af sin Forbavselse, laa paa Jorden, styrtede Lavarede af Sted. Men Matrosen, rasende over den ilde Medfart, havde atter rejst sig og sprang efter Røveren. Tyve Skridt skilte de to Mænd fra hinanden. Da satte Lavarede en vældig Spurt og naaede Døren ind

til Ligrummet. Han for ind, knaldede Døren til og sprang ned i sin Ligkiste, hvis Laag han slog til med et Brag i samme Sekund, som Matrosen naaede Døren.

Matrosen standsede som forstenet. Han havde straks set, hvor han befandt sig, og Stedets Uhygge, den mystiske Larm og den

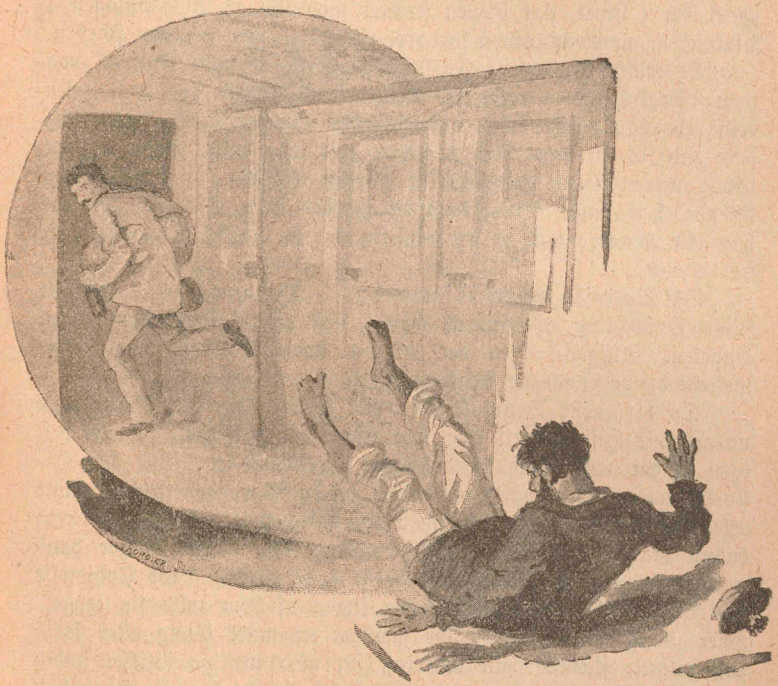

Han spændte Ben for Matrosen.

ukendte Mand indgod ham Rædsel. Alle Søfolk er overtroiske. Intet levende kan indgyde dem Angest. Med det største Mod tager de Kampen op mod alle Farer. Men over for Døden og usynlige Magter svigter deres Mod dem aldeles, og de bliver som Børn.

Matrosen vovede sig ikke ind i Ligrummet. Han aabnede Døren paa Klem og kiggede ind, men intet viste sig for hans ængstelige Blik. Saa gik han op paa Dækket, endnu besynderlig til

Mode, og fortalte, hvad han havde oplevet, til de af Kammerraterne, der havde Vagt. De hørte i Tavshed paa hans Forklaring, og da han havde endt, erklærede de alle som med een Mund, at der ikke var nogen Tvivl om, at han havde mødt et Spøgelse, en Genganger. I Ligrummet ligger kun de døde. Matrosen havde da mødt en af de døde Kineseres Sjæle, der for en eller anden Forbrydelse, begaaet her i Livet, var bleven straffet med ikke at blive optagen i Himmelen, men var bleven fordømt til at gaa igen her paa Jorden.

De andre Matrosers Forklaring gjorde et dybt Indtryk paa ham. Begivenheden antog nu helt andre Former for ham. Nu erindrede han ogsaa, at den fremmedes Hænder havde været koldere end Is, at hans Ansigt havde haft et grønligt Skær, at der havde været noget overnaturlig hurtigt i hans Flugt og i den Maade, han havde slaaet ham til Jorden paa. Til sidst tvivlede han ikke længere om, at det virkelig var et kinesisk Spøgelse, han havde mødt.

Og Matrosen erindrede pludselig, at Kaptajnen netop ved den sidste Oplæsning af Bibelen havde læst om Jakobs Kamp med Engelen. Alligevel blev der en vis nedtrykt Stemning tilbage mellem de vagthavende Matroser.

Da det næste Vagthold kom paa Dækket, fortalte Matroserne naturligvis Historien til dem, der afløste dem, og disse fortalte den igen til det næste Hold. Ved at gaa fra Mund til Mund blev Historien naturligvis dygtig udsmykket, og da Morgenen gryede, vidste alle Matroserne Besked om, hvad der var hændet. Mens Lavarede endnu laa i Skjul i sin Kiste, ængstelig for, hvilke Følger hans natlige Eventyr vel kunde faa, herskede en hidtil ukendt Ophidselse om Bord mellem Matroserne, og ingen af dem følte sig trygge. Hver Gang en af dem skulde gennem en mørk Gang eller forbi Ligrummet, skævede han omkring sig med urolige Blikke, stadig angest for i en eller anden mørk Krog at se „det kinesiske Spøgelse" dukke frem.

Sir Murlyton og hans Datter var tidlig om Morgenen komne op paa Dækket, hvor de traf Kaptajn Mathew. Denne fortalte dem straks, at i Dag, den 10de August, vilde Damperen komme ind i den store Pacificstrøm, man har givet Navnet Kuro-Sivo eller den sorte Strøm. Mens de bøjede sig over Rælingen, lyttede de interesserede til Kaptajnens Forklaringer.

„Med Rette," sagde Kaptajnen, „kalder man denne Havstrømning den sorte Strøm, thi Vandet i den har en langt mørkere Farve

end Det Stille Havs Vand ellers har i Almindelighed. Strømmen er henved otte—ni Kilometer bred, og den baner sig Vej tværs over Oceanet uden at tabe sig i det eller blande sit Vand med dets. Den er i Det Stille Ocean, hvad Golfstrømmen er i Det Atlantiske Hav, og den er af samme Nytte for Skibene."

„Men," spurgte Miss Aurett, „har den samme høje Varmegrad som Golfstrømmen?"

„Ja, Frøken, og det er denne Havstrømnings Varme, der bevirker, at hele den sydlige Kyst af Alaska er langt varmere, frugtbarere og bedre beboelig for Mennesker end den øvrige Del af Halvøen. Uden Kuro-Sivo-Strømmen vilde hele Alaska den største Del af Aaret være en ubeboelig Ørken."

Sir Murlyton skulde just til at udtrykke sine Meninger om, hvorledes han antog, de varme Havstrømninger opstaar, da første Styrmand, Mr. Craigton, netop nærmede sig dem med et Ansigt, der bar Præg af baade Frygt og Forbavselse.

„Hvad er der i Vejen, Styrmand?" spurgte Kaptajn Mathew forbavset. „De ser jo ud, som om De havde slugt en Rotte levende til Morgenmad."

„Der passerer mærkelige Ting her om Bord paa 'Heavenway', Kaptajn."

Kaptajnen for op.

„Her om Bord paa mit Skib?"

„Ja vel, Kaptajn!"

„Forklar Dem, Styrmand! Hvad er det, der sker her om Bord?"

„Hør blot, Hr. Kaptajn. I Nat har Matrosen Fivecreck nede paa Mellemdækket ved Forraadskamrene mødt et Væsen, der havde menneskelig Skikkelse, og som —"

„Menneskelig Skikkelse!" skreg Kaptajnen, „hvad mener De med de Ord: menneskelig Skikkelse?"

„Jeg mener, Kaptajn, at det ikke var noget Menneske. Fivecreck forsikrer, at det hverken var nogen af Passagererne eller nogen af Besætningen. Skikkelsen talte til ham i et ukendt Sprog, og pludselig var det for Fivecreck, som om en isnende Kulde overfaldt ham."

„Naa, og hvad saa?"

„Saa styrtede Matrosen til Jorden, som om en Isblok var falden ned paa ham. Da han atter rejste sig, svævede Skikkelsen bort."

Kaptajnen trak paa Skuldrene.

„Fivecreck har været fuld, det er det hele."

„Det tror jeg ikke, Kaptajn! Han fortæller, at da den første Forbavselse var ovre, rejste han sig op og forfulgte Skikkelsen, og han saa da, at den med en tordenlignende Larm forsvandt ind i det Rum, hvor de døde Kinesere ligger."

Miss Aurett betragtede i Smug sin Fader, der daarlig kunde bevare sin Alvor. For hende var der ingen Tvivl om, hvad der var sket. Det var Lavarede, der nu agerede Spøgelse om Bord og jog Skræk i hele Besætningen. Hun forstod ogsaa godt, hvad det var, der havde drevet Lavarede ud af hans Skjulested. Den Proviant, han havde taget med fra Hotellet, var nu spist op, og han havde forsøgt at skaffe sig noget at spise. Hun lo ved Tanken om Lavarede som Spøgelse, men hun var ængstelig for ham alligevel. Var det lykkedes ham at skaffe sig Levnetsmidler? Eller laa han maaske i dette Øjeblik og led Sult nede i det uhyggelige Rum?

Efter Styrmand Craigtons Fortælling stod Kaptajnen et Øjeblik tavs. Han vidste ikke, hvad han skulde tro. Sofartsreglerne har ikke forudset det Tilfælde, hvor et Spøgelse begynder at huserе om Bord, og Mathew vidste ikke ret, hvad han skulde gøre. Han kunde ikke give Styrmanden noget Svar, og han indskrænkede sig derfor til at fremhykle Ligegyldighed og Vantro.

„Hør nu, Styrmand Craigton," sagde han i en overlegen Tone, „jeg forstaar ikke, at en alvorlig og fornuftig Mand som De kan fæste Lid til den Slags dumme Historier. Hvad Fivecreck angaar, saa kan De sige til ham, at hvis han endnu en Gang kommer med sine Krøniker om kinesiske Spøgelser, tager jeg hans Ration Whisky fra ham og giver ham Haandjærn paa. Det kan maaske dæmpe hans Fantasi en lille Smule."

Styrmanden tog til Kasketten og vilde gaa bort. Men pludselig blev han staaende. Han hørte en Stemme lige ved sig, der sagde:

„Undskyld, Kaptajn, men det er min Mening, at Matrosen, som De taler om, aldeles ikke har været fuld eller set Syner. Jeg selv blev i Nat vækket ved en Larm, der syntes at komme fra det Rum i Skibet, hvor de kinesiske Ligkister ligger, og som er lige neden under min Kahyt."

Alle havde vendt sig om mod den, der talte. Det var Bovreuil. Han var kommen op paa Dækket for et Par Minutter siden, og uden at nogen havde bemærket ham, havde han faaet Lejlighed til

at lytte til alt, hvad Styrmanden fortalte Kaptajnen. Han havde godt lagt Mærke til den Uro, der havde grebet Miss Aurett, og med sin Sporsans havde han anet, at der var en vis Forbindelse mellem det Spøgeri, Matrosen havde været Vidne til, og hans „Svigersøns" mystiske Forsvinden.

Kaptajnen saa forbavset paa ham.

„De paastaar, at De ogsaa har hørt denne Larm fra Ligrummet?"

„Ja vel, Kaptajn! Jeg blev vækket ved en afskyelig Larm, der kom dernede fra, og jeg kunde daarlig falde i Søvn igen."

„Hvad kunde Klokken være, da De hørte Spektakelet?" spurgte Styrmanden ham.

„Det var henad Midnat," svarede Aagerkarlen.

Styrmanden saa sig om i Kredsen.

„Det var netop paa samme Tid, at Fivecreek mødte Skikkelsen."

Kaptajn Mathew lo ikke mere. Smilet stivnede om hans Mund. Han var ikke nogen særlig begavet Mand eller en Mand, der tænkte videre dybt. Han forstod at navigere et Skib, men ud over det stod han ikke paa noget synderlig højere Dannelsestrin end det, den øvrige Del af Besætningen stod paa. Han var bleven Kaptajn, men derfor var han i Bunden ikke mindre overtroisk, end enhver Matros er det. Han havde først forsøgt at le af det hele og slaa det hen, men nu, da en af Passagererne ogsaa kom med sit Vidnesbyrd, tog han Sagen fra en hel anden Side. Der maatte være noget om det. Der var Spøgelser om Bord. Og Kaptajn Mathew tænkte paa, at der endnu var syv Dage, før man naaede Den Honolulu, det første Sted, hvor Damperen skulde løbe an. I syv Dage skulde han altsaa leve om Bord paa et Skib, hvor en Genganger havde sneget sig ned i Lasten. Det var ikke muntre Udsigter. Og hvem vidste saa, om dette forbømte Spøgelse fandt paa at gaa i Land ved Honolulu, eller om det ikke snarere gjorde hele Rejsen med til Kina, hvor det jo hørte hjemme?

Miss Aurett saa godt af hans Ansigtsudtryk, hvilke Tanker der bevægede ham, og for at berolige ham sagde hun i en ligegyldig Tone:

„Tror De ikke snarere, Kaptajn, at den Larm, som Hr. Bovreuil der har hørt, kan stamme fra en eller anden Vareballe eller Kasse, som har været daarlig stuvet ned i Lasten, og som er faldet ryd eller væltet?"

Bovreuil havde betragtet den unge Pige skarpt. Hans Mis-

tanke blev stærkere og stærkere. Han tvivlede nu ikke om, at Lavarede var med i Spillet. Og da han rent instinktmæssig vilde modarbejde Miss Aurett, skyndte han sig at svare:

„Det kan være meget rigtigt med den unge Dames Formodning, hvad den Larm angaar, jeg har hørt i Nat, men hvad er det saa for en Skikkelse, som Matrosen Fivecreck har mødt? Det har vi endnu ingen Forklaring faaet paa." Han saa ondskabsfuldt paa Miss Aurett og vedblev i en tilsyneladende ganske uskyldig Tone: „Men for Resten kunde det vel ikke være saa vanskeligt at faa den Gaade opklaret."

Kaptajn Mathew saa nysgerrig paa ham.

„Hvad mener De med det?"

„Jeg mener, at Sagen bedst kan afgøres paa følgende Maade: Det Spøgelse, som Matrosen Fivecreck tror at have set, holder jo til i Ligrummet. Nu vel, lad os sætte en Matros paa Vagt uden for Døren til dette Rum. Enten har Miss Aurett Ret, og man vil da ikke længere bemærke noget mærkværdigt i dette Rum, eller Matrosen Fivecreck har Ret, og det kinesiske Spøgelse vil atter vise sig. I saa Fald har vi Vished for, at Fivecrecks Udsagn er rigtigt, der eksisterer virkelig et Spøgelse om Bord, og vi maa lade bede nogle Bønner, for at denne fredløse Sjæl kan faa Fred."

Miss Aurett blegnede og bed sig i Læben. Hvis man begyndte paa at bevogte Ligrummet, var dette det samme, som om Lavarede enten maatte dø af Sult eller krybe frem og overgive sig. Begge Dele var frygteligt. Kaptajn Mathew derimod fandt, at Bovreuils Idé var glimrende. Han gned sig fornøjet i Hænderne og vendte sig om mod sin første Styrmand:

„Naa, Styrmand Craigton, har De hørt, hvad den Herre foreslaar?"

„Ja vel, Kaptajn!"

„Godt! Vil De saa sørge for, at Døren ind til Ligrummet bliver bevogtet baade Dag og Nat!"

Bovreuil saa triumferende paa den unge engelske Dame. Miss Aurett vendte sig hurtig bort fra ham, men Nagerkarlen havde dog set, at hun havde Taarer i Øjnene. Hun var i Virkeligheden bleven meget bedrøvet ved at høre Kaptajnens Befaling, og hun havde følt den største Lyst til at fare ind paa Bovreuil, lægge sine Fingre om hans Hals og kvæle ham. Det var nu ikke længere alene Uvilje, hun følte mod Nagerkarlen. Hun nærede det mest glødende Had mod ham. Uden at det havde smertet hende, vilde hun i dette Øje-

blik have set Bovreuil blive ædt af en Haj, om det skulde være, uden at hun havde rørt en Finger for at hjælpe ham. Det troede hun da. Hun, der tidligere kun havde haft Smil og gode Tanker, kendte nu den Følelse, der hedder Had. Duen havde faaet Kløer. Og samtidig med, at hun vidste, at hun hadede Bovreuil, maatte hun indrømme for sig selv, at den Følelse, som hun nærede for Lavarede, og som hun hidtil kun havde kaldt for Venskab, var en Følelse, langt dybere end blot Venskab.

Men naar hun var kommen saa langt i sin Erkendelse, var det ogsaa en logisk Følge, at hun besluttede for enhver Pris at bringe Lavarede den Hjælp, som det blot paa nogen Maade stod i hendes Magt at bringe. Hun erindrede dog vel, at naar hun handlede saaledes, var det at handle mod hendes Faders Interesser, og hun fandt det derfor at være hendes Pligt at bede ham om hans Tilladelse. Det var ikke vanskeligt. Sir Murlyton forgudede sin Datter, og hun behøvede derfor ikke at bearbejde ham ret længe, før han indvilgede i alt, hvad hun bad ham om.

„Godt," sagde han, „du maa gøre, som du vil. Mener du, at du staar i Taknemmelighedsgæld til ham, og mener du, det er menneskelig Pligt at hjælpe ham, saa hjælp ham. Jeg giver dig fuldstændig Frihed til at handle, som du vil."

Skibsklokken ringede netop Passagererne og Skibets Officerer sammen til Frokost.

Miss Aurett havde atter vundet sin gamle Sikkerhed tilbage. Hendes Kinder var røde, og hendes Øjne straalede, som om der aldeles intet var passeret, der havde fortrædiget hende. Bovreuil saa det, først med en vis Forbavselse, saa med Uro og Mistanke. Hun ikke saa meget som værdigede ham et Blik. Hun satte sig paa sin sædvanlige Plads ved Bordet og begyndte at tale om alle mulige Ting. Hun syntes aldeles at have glemt, hvad der var passeret om Morgenen. Men da man havde spist Frokost, og Kaffen blev serveret, afbrød hun Kaptajnen, der netop var midt inde i en Diskussion om, hvor langt Albatrosserne og Fregatfuglene vover sig ud paa Havet, og sagde:

„Naa, Hr. Kaptajn, hvad er der saa blevet af det kinesiske Spøgelse?"

„Det har ikke vist sig senere, Frøken."

„Ikke det! Men saa er Matroserne vel ikke bange længere?"

Kaptajn Mathew skar en Grimasse.

„Naa — rolige er de vist ikke endnu."

„Hvad behager? Er de endnu bange for Spøgelset? Men hvor kan de være bange for et Spøgelse, naar det oven i Købet er under Opsigt af en Matros?"

Hun gav sig til at le, og hendes Latter ærgrede Kaptajnen en lille Smule.

„De skal ikke le, Frøken," sagde han. „Matroser, Søfolk overhovedet, mangler ikke Mod, naar det drejer sig om en synlig Fare. Mine Matroser kæmper med det største Mod mod Storm og al Slags Uvejr. Der er ikke en af dem, som vilde vægre sig ved at entre til Vejrs, selv om Lynene krydsede om hans Hoved. Men mod overnaturlige Væsener, mod Gengangere, mod — naa, kort sagt, mod det ubegribelige, mod noget fra en anden Verden taber selv den modigste Mand sin Courage."

Ved de sidste Ord havde Kaptajnen sænket Stemmen som for at lade de andre forstaa, at han heller ikke selv følte noget videre Mod i denne Retning.

Miss Aurett syntes imidlertid kun at komme i endnu bedre Humør ved denne halve Tilstaaelse. Hun vedblev:

„Er der da ikke en eneste engelsk Sømand om Bord?"

„Nej, hele Besætningen er Amerikanere. Men hvorfor?"

Alle kender den hemmelige Skinsyge, der hersker mellem det gamle England og det unge Amerika, mellem John Bull og hans Søn Jonathan. Intet kunde derfor være ubehageligere for den amerikanske Kaptajn end den unge Piges Bemærkning.

„Jo," sagde hun, „for hvis der var en Englænder mellem Besætningen, kunde han maaske faa sine Kammerater til at skyde Hjertet en Smule op i Livet."

„En Englænder," svarede Kaptajnen temmelig bryst, „er vel ikke mere modig end alle andre Mennesker i den Retning?"

„Aa, maaske dog!"

Kaptajn Mathew blev helt karmesinrød af Hidsighed.

„Jeg vil vædde med Dem om —" begyndte han.

Men han holdt pludselig inde og vedblev saa et Øjeblik efter i en roligere og mere kølig Tone:

„Nej, hvad kan det nytte at tale videre om det. Der er jo ingen Englænder mellem Besætningen her om Bord."

„Tal alligevel ud, Hr. Kaptajn," vedblev Miss Aurett, der ved sig selv var henrykt over at have faaet ham hen netop der, hvor hun ønskede. „Hvad var det, De vilde vædde om?"

„Nej, lad det være! Det er jo unyttigt."

„Men jeg beder Dem."

„Naa, som De vil, men hvad kan det nytte? Jeg vilde sige, at jeg vilde vædde om, at ingen Englænder vilde være mere rolig i et Tilfælde som det foreliggende end nogen af mine amerikanske Søfolk. Men De forstaar, Frøken, at Væddemaalet ikke kan komme i Stand, da der ikke er nogen Englænder mellem Besætningen paa 'Heawenway'."

Miss Auretts Ansigt blev alvorligt.

„Jeg er kun en ung Pige," sagde hun, mens hun saa meget alvorlig ud, „men jeg vil alligevel vædde med Dem. Jeg vædder om, at jeg vil vove at gøre det, som ikke en eneste af Deres Besætning vil vove, og jeg haaber paa denne Maade at faa alle om Bord beroligede."

„Vil De?" spurgte alle de tilstedeværende Mænd forbavsede.

„Ja, det vil jeg."

Og da alle de andre saa hen paa Kaptajnen, spurgte hun:

„Skal vi vædde?"

„Ja, Frøken!"

„Og vil De selv sige, hvad vi skal vædde."

„Ti Dollars!"

„Godt! Og saa, Kaptajn Mathew, vil De saa forsamle hele Deres Besætning paa Dækket og forelægge dem et Spørgsmaal, som jeg vil sige til Dem personlig, naar alle er til Stede."

Kaptajnen syntes noget urolig.

„Men det er vel paa Forhaand udelukket, Frøken, at De forlanger noget ganske urimeligt?"

„Naturligvis, Hr. Kaptajn! Jeg forpligter mig jo til selv at gøre det, som jeg vil spørge Deres Besætning om, hvorvidt den tør. De forstaar vel ogsaa, at jeg ikke, som et velopdragent Menneske, vilde falde paa at forlange noget urimeligt eller noget usømmeligt."

Kaptajn Mathew blev beroliget ved denne Erklæring og lovede at gøre, som Miss Aurett vilde. Da Kaffen var drukket, gik han op paa Dækket, fulgt af alle Passagererne, som var meget nysgerrige efter at se, hvad der nu vilde foregaa. Efter amerikansk Skik begyndte Passagererne nu ogsaa at vædde indbyrdes, og Kaptajn Mathews 10 Dollars satte flere Tusinde Dollars i Bevægelse. Paa Kaptajnens Ordre lød nu Damppiben, og derpaa kaldte Baadsmandens Fløjte hele Besætningen op. Fra Dæk og Mellemdæk, fra Maskine og Takkelage kom de alle løbende, og Styrmand

Craigton ordnede dem i to Rækker med Ansigterne mod den Gruppe, der udgjordes af Passagererne og Skibets Officerer.

Miss Aurett bøjede sig nu hen mod Kaptajn Mathew og hviskede ham nogle Ord i Øret. Han syntes overrasket, forbløffet og betænkelig, men han vendte sig dog om mod Matroserne og sagde:

„Børn! Der er en af jer, der i Gaar Nat har mødt en Skikkelse, som ikke skal være her om Bord ifølge Skibslisterne."

En Mumlen lod sig høre fra Matrosernes Rækker.

„Han, der mødte denne Skikkelse, har maaske taget fejl og været Offer for sin ophidsede Fantasi. Det er dette, vi nu skal have undersøgt, for at vi kan være fri for at holde den kedelige Vagt ved Døren ind til det Rum, hvor de døde Kinesere ligger."

Alle Søfolkene saa tilfredse ud. Denne Vagt ved Ligrummets Dør var dem alle i høj Grad imod, og de vilde gerne have den afskaffet. Kaptajnen blev opmuntret herved og fortsatte:

„Maaden at faa dette konstateret paa er meget simpel. I maa nu indbyrdes blive enige om, hvem af jer der en Nat vil lade sig lukke inde i Ligrummet og holde Vagt der. Paa denne Maade kan vi faa at vide, om der virkelig er en af Kineserne, der spøger. Nu kan I raadslaa med hverandre om, hvem der skal tage denne Vagt. Træd af!"

Alle Ansigter var blevne alvorlige. Hver af Matroserne saa fra den ene til den anden. Da der var gaaet fem Minutter, traadte den ældste af dem frem med Huen i Haanden og vendte sig mod Kaptajnen.

„Naa?" spurgte Kaptajn Mathew.

Matrosen saa noget forlegen ud.

„Ja, undskyld, Hr. Kaptajn," begyndte han endelig, „men vi vilde alle sammen meget hellere have, at De kommanderede en af os til at gøre denne Vagttjeneste i Ligrummet. Der er ingen af os, der har videre Lyst til at give os i Lag med Spøgelset. Den Slags Ting er der nemlig Ulykke ved, skal jeg sige Dem. Hvis De kommanderer os til det, saa lystrer vi, men ellers tror jeg ikke, vi kan blive enige om, hvem der skal tage denne Vagt."

„Nu har jeg vundet mit Væddemaal," sagde Miss Aurett fornøjet.

Og vendende sig om mod den gamle Matros sagde hun:

„Sig til Deres Kammerater, at ingen af dem behøver at være

bange. Der er ingen af dem, der skal komme til at holde Vagt ved de døde."

Den gamle Soulk saa spørgende paa Kaptajnen, og da han saa, at denne billigede den engelske Dames Ord, vendte han tilbage til Kammeraterne, der straks raabte Hurra for ham som Tak for det heldige Udfald af hans Mission. Miss Aurett erklærede imidlertid til alle de andre Passagerer, at hun nu vilde opfylde den anden Halvdel af Væddemaalet og tilbringe en hel Nat mellem Ligkisterne. Alle roste hendes Mod, selv Bovreuil. Men da han var alene, sagde han til sig selv:

„Jeg skulde tage meget fejl, hvis jeg nu ikke kendte hele Sagen. Den Fyr Lavarede rejser nu paa samme Maade over Det Stille Hav, som han rejste fra Paris til Bordeaux. Den Gang var det en Kasse, nu er det en Ligkiste. Nu tror jeg alligevel, jeg har dig, min gode Ven. Der er ikke daarlige Udsigter for min Datter Penelopes Bryllup."

XV.

De kinesiske Frimurere.

„Aa, mine Lemmer!"

„Aa, min Ryg!"

„Jeg bliver helt lam i Bagkroppen!"

Lavarede drejede sig for tyvende Gang i samme halve Time i Mantshuren Kin-Tschangs Kiste, mens han ømmede sig og forsøgte at gnide sine stive Lemmer. Hele Dagen havde han ikke vovet at krybe ud af sin Kiste. Han havde hørt den bestandige Gaaen og Kommen uden for Døren, naar man afløste Vagtposten, og han havde anet, hvad der foregik. Derfor havde han stadig holdt sig saa stille som en Mus. Denne snævre Kiste var maaske særdeles elegant og komfortabel for en død Kineser, men for et levende Menneske var den virkelig i allerhøjeste Grad upraktisk som Sovekammer og Dagligstue, især da, naar den skulde være begge Dele paa samme Tid. Nu henimod Aften var han vis paa, at man ikke foreløbig vilde stille nogen ny Vagtpost ud, og om og mør i alle Lemmer besluttede han derfor at krybe ud af Kisten og sætte sig paa Laaget af den. Det var i hvert Fald en n.) Stilling for hans Lemmer, og den var ikke saa trættende. Han havde allerede taget en Blikdaase med henkogt Kød frem, røvet den foregaaende Nat fra Forraadskammeret, og skulde til at spise med god Appetit, da han hørte Skridt nærme sig ude i Gangen.

„Naa, saaledes," tænkte han, „Vasfagererne er bange for Spøgelser og følger derfor hverandre til deres Kahytter."

Men pludselig gav han sig til at lytte. Trinene, han havde hørt, standsede uden for Døren, og han hørte, der blev stukket en Nøgle i Laasen. I en Fart var han kommen i Skjul bag ved en Kiste, og næppe havde han faaet dækket sig bag Kisten, før han saa, der pludselig blev lyst i Rummet, og at Døren aabnede sig.

„Man vil efterse Rummet," tænkte han. „Jeg er fortabt!"

Han var saa langt borte fra den tomme Kiste, at det vilde være ham umuligt at komme ned i den uden at blive set. Fem og tyve Sekunder gik hen paa denne Maade. Han følte sit Hjerte banke voldsomt. Saa hørte han en ungdommelig, blid Stemme sige:

„Tak, Hr. Kaptajn, tak! Naar jeg har disse Lys her og denne Bog at læse i, har jeg nok til at fordrive Natten med. Jeg tror ikke paa nogen Slags overnaturlige Væsener, og jeg er aldeles vis paa, at der ikke hænder mig det allerringeste. Jeg vil for enhver Pris vinde mit Væddemaal."

„Men jeg vil dog i hvert Fald lade en Matros holde Vagt ude i Gangen, Frøken!"

„Nej, nej, det er aldeles ikke nødvendigt. Der er ikke Spor af Fare. Vil De blot være saa god at lade mig beholde Nøglen til Døren — Tak! — Og saa god rolig Nat, Hr. Kaptajn."

Kaptajnen hilste og bød Godnat. Saa lukkedes Døren. Lavarede vovede at stikke Hovedet lidt frem bag Kisten og saa Miss Aurett, der med et Lys i Haanden bøjede sig let frem over mod Døren som for at forvisse sig om, at den, der havde fulgt hende herind, virkelig fjernede sig. I en Fart smuttede han ned i sin Kiste, og Miss Aurett gik nu nærmere hen mod Ligkisterne og lod Lysskæret falde paa dem og paa Nummerpladerne paa Laagene.

„Nummer 49," hviskede hun halvhøjt, „hvor kan Nummer 49 være?"

Overrasket over at se hende alene her paa dette Sted kunde Lavarede ikke lade være med at svare:

„Vær blot ikke bange, Frøken! Nummer 49 var netop ude at gaa sig en lille Aftentur."

Hun skælvede let ved at høre hans Stemme. Saa sagde hun:

„Er det Dem, Hr. Lavarede?"

„Mig i egen Person."

Og mens han krøb frem af sit Fængsel, vedblev han i den alvorligste Tone af Verden:

„Hvilken gunstig Anledning skylder jeg Æren af Frøkenens Besøg?"

Under de Forhold, de to Mennesker befandt sig, var Lavaredes Spørgsmaal saa burlesk og komisk i al sin Korrektheb, at Miss Aurett ikke kunde lade være med at le. Og dermed var Isen brudt.

Straks, da Miss Aurett var traadt ind i Ligrummet, havde hun naturligvis følt en vis Uro ved Tanken om dette natlige Møde

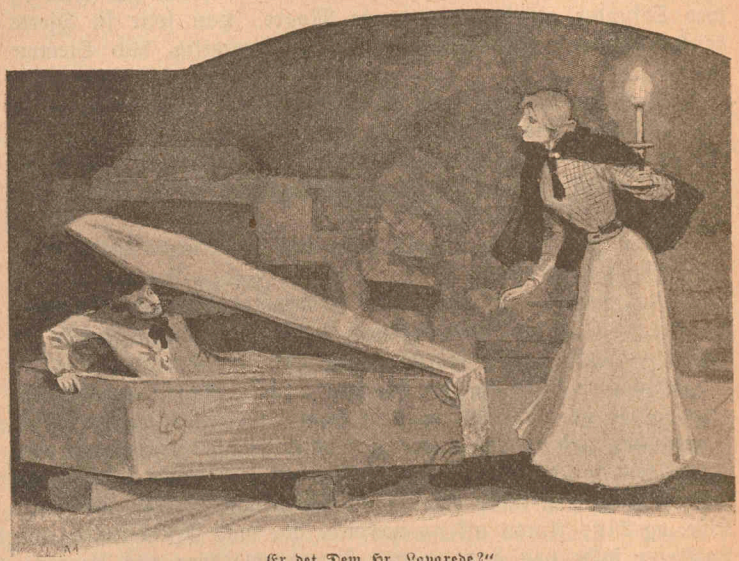

„Er det Dem Hr. Lavarede?"

paa saa mærkeligt et Sted med en ung Mand. Men hun havde nu skudt alle Betænkeligheder til Side, og det var som en god Ven og Kammerat, hun begyndte at tale til Lavarede og fortalte ham den mærkelige Spøgelseshistorie. Derpaa begyndte hun, mere alvorligt, at fortælle ham om den Ængstelse, hun havde næret for hans Skæbne og for, at han skulde blive syg af Sult eller nødsaget til at give sig til Kende, og hun berettede ham om, hvorledes hun havde fundet paa en List for at komme ind i Ligrummet. Som den praktiske Englænderinde, hun var, endte hun sin Fortælling med at fremtage en lille Pose, hun havde baaret skjult under

sin Kjole, og som indeholdt Beskøjter, Chokolade, Portvin, ja endog et stort Stykke delikat kold Roastbeef, der var pakket ind i Silkepapir.

„Nu er jeg roligere for Deres Skæbne," vedblev hun, „thi nu tror jeg ikke længere, man vil bevogte Rummet her, og paa den Maade vil det næppe blive mig vanskeligt bestandig at forsyne Dem med Levnedsmidler."

Lavarede hørte til i Tavshed, dybt taknemmelig. Og da hun havde endt, greb han i sin Taknemmelighed hendes Haand og trykkede den mod sine Læber. Miss Aurett syntes noget forvirret, men Lavarede sagde:

„Frygt intet, Frøken! Jeg vil jo kun udtrykke min Taknemmelighed og Ærbødighed for Dem paa samme Maade, som vore Forfædre gjorde det, naar de ridderligt kysfede Prinsessernes Haand. Og for Øjeblikket er jeg dybt taknemmelig baade over for Dem og over for Deres Fader, Sir Murlyton, som jeg er vis paa har givet sin Tilladelse til dette Besøg."

Miss Aurett saa et Øjeblik usvis ud. Saa sagde hun:

„Fader — ja, naturligvis har Fader tilladt mig — det vil sige, han havde ikke direkte tilladt mig at besøge Dem her, men han havde givet mig min Frihed til at gøre, hvad jeg vilde, og det er det, jeg har benyttet mig af."

„Men han er sikkert ikke uvidende om, at De nu befinder Dem her!"

„Nej, naturligvis! Men da han gav mig min Frihed til at handle, som jeg vilde, vidste han dog ikke, at jeg vilde gøre dette Besøg. Jeg maa endogsaa tilstaa, at han syntes noget misfornøjet med den Beslutning, jeg havde taget."

„Misfornøjet?"

Miss Aurett tøvede lidt, før hun vedblev:

„Ja, Hr. Lavarede. Efter at jeg havde erklæret oppe paa Dækket, at jeg vilde vaage en Nat mellem de døde Kinesere, tog Fader mig til Side og sagde: 'Jeg antager ikke, Aurett, at du virkelig vil udføre dit Forsæt?' 'Hvorfor ikke?' spurgte jeg ham da. 'Men du kan da forstaa, at et saadant natligt Møde med en ung Mand ikke er passende for en ung Pige, hvor hæderlig og loyal jeg end maa anerkende, min Modstander er!' Jeg tilstaar, Hr. Lavarede, at jeg var noget forlegen ved min Faders Ord. Jeg havde ikke tænkt paa denne Omstændighed."

„Jeg heller ikke," faldt Armand ind.

Miss Aurett lo og klappede i Hænderne.

„De havde heller ikke tænkt paa det. Men saa var det jo rigtigt af mig, at jeg satte min Vilje igennem. Thi det gjorde jeg, som De ser. Fader lod sig endelig overtale, men kun paa den Betingelse, at De lover ham at bevare den dybeste Tavshed angaaende dette natlige Møde."

„Men, Frøken, baade De og Deres Fader kan da forstaa, at jeg aldrig kunde finde paa at ville skade Dem eller være Dem til Fortræd."

„Skade mig? Være mig til Fortræd? Havde Fader da Ret? Er der virkelig noget ondt eller kompromitterende i dette Besøg?"

„Nej, nej, kære og gode barmhjertige lille Søster! Der er intet ondt i dette Besøg. Det taler kun højt om Deres gode Hjerte, og de eneste Følelser, jeg nærer for Dem, er Respekt og den dybeste Taknemmelighed."

Den Tone, hvori Lavarede sagde disse Ord, stod maaske ikke helt i Samklang med Ordene, thi Lavaredes Stemme havde skælvet let. Men Miss Aurett, der selv havde stillet Spørgsmaalet, var ham dog taknemmelig for den reserverede Holdning, han indtog. Kaldte han hende ikke Søster, og hvad havde vel en Søster at frygte af sin Broder? Hun forstod, at han alene med dette Ord Søster havde villet sige hende, at der aldrig skulde komme Sladder eller onde Tanker ud af dette Møde her ved Nattetid.

Hun begyndte at tale med ham om andre Ting, om, hvorledes han vilde fortsætte sin Rejse, og hvorledes han havde tænkt at naa Europa, naar han først en Gang var kommen over til Kina.

Lavarede fortalte hende, at hans Plan var, naar han havde naaet Shanghai, at lade sig hyre som Matros om Bord paa en Damper, der gik til England. Dette var ikke vanskeligt. Siden Kina atter er begyndt paa at skabe sig en Krigsflaade, søger de kinesiske Autoriteter paa alle Maader og ved høje Tilbud om Løn at faa engageret europæiske Søfolk, der er komne til Kina, og Følgen er, at mange europæiske Matroser deserterer, saa europæiske Skibe maa gaa fra kinesiske Havne med en mangelfuld Besætning. Det vilde derfor være let for Lavarede at faa Hyre om Bord paa et Skib, der gik til England.

Miss Aurett fandt denne Plan god og let at udføre. Det var for øvrigt den eneste mulige, hvad Lavarede ogsaa godt vidste. At naa Europa ad Landevejen vilde være umuligt, thi man skulde i saa Fald gennemvandre en Strækning paa over 7000 Kilometer og vandre gennem Lande og Egne, hvor Befolkningen er yderst

fjendtlig sindet mod alle Europæere, eller hvor det vilde være umuligt at komme frem for Is og Sne og uoverstigelige Bjærge.

Da man havde drøftet dette, blev Samtalen ofte afbrudt af lange Pauser. Miss Aurett begyndte at føle sig søvnig og træt. Hendes Øjne faldt mod hendes Vilje til, og Lavarede bemærkede det og sagde:

„Sov, kære, lille Søster, jeg vil vaage over Dem, hvis Spøgelset atter skulde vise sig."

Hun lo og satte sig til Rette med Ryggen op mod en af Ligkisterne. Et Øjeblik efter faldt hun i Søvn, tryg i Bevidstheden om, at hendes Ven og Beskytter vaagede over hende.

Om Morgenen blev hun vækket ved at høre sin Faders Stemme. Sir Murlyton, der var bleven noget ængstelig for sin Datter, kom ind i Ligrummet, men blev straks beroliget ved at se sin Datter sidde sovende. Hun vaagnede og saa med Tilfredshed, at Lavarede atter var nede i sit Skjul.

„Hvad er Klokken?" spurgte hun sin Fader, der var ledsaget af „Heavenway"s første Styrmand.

„Klokken er seks. Det er allerede højlys Dag, og jeg begyndte at blive bange for dig."

„Er Klokken seks? Har jeg sovet saa længe?"

Styrmanden, Mr. Craigton, saa beundrende paa hende.

„Hvad siger De, Frøken! Har De sovet hele Natten? Her!"

„Naturligvis! Hvad skulde jeg vel ellers tage mig til hele den lange Nat?"

Og mens hun med et roligt Blik saa paa sin Fader, sagde hun:

„Jeg har endogsaa drømt. Jeg drømte, at Spøgelset trykkede mig i Haanden og kaldte mig sin lille Søster."

Sir Murlyton forstod alt og nikkede bifaldende. Saa førte han sin Datter op til hendes Kahyt. Men hun slap ikke derfor ud af Besætningens Øjesyn. Det var aabenbart, at man nærede megen Respekt for hendes Mod, og hvor hun saa viste sig paa Skibet hele den Dag og de følgende, saa hun, at alle kastede beundrende Blikke til hende.

Hun opdagede snart, at hendes natlige Ekspedition havde de bedste Resultater. Nattevagten ved Døren ind til Ligrummet blev ikke mere stillet ud, og Lavarede løb ikke længere nogen Fare for at blive overrasket eller for at dø af Sult. Hun var derfor ogsaa i det mest straalende Humør, ja, hun var endog i saa godt Humør, at hun nedlod sig til at svare Bovreuil, da denne rettede et Par

Spørgsmaal til hende. Hun havde dog næppe været i saa godt Humør, om hun havde vidst, at Aagerkarlen ved Nattetid havde forladt sin Køje, sneget sig ned til Ligrummet og der havde tilbragt en halv Time med at lytte ved Døren og høre alt, hvad hun og Lavarede havde talt om. Ja, hun var vel endog bleven grebet af dyb Engstelse for Lavaredes Skæbne, hvis hun havde kunnet høre Bovreuil sige for sig selv, medens han gned sine Hænder:

„Ja, le kun, min smukke Dame, det er alligevel den, der ler sidst, der ler bedst, og jeg tror nu alligevel, det bliver Penelope, der kommer til at hedde Fru Lavarede."

Livet om Bord gik sin sædvanlige monotone Gang. Ikke en Sky var at se paa Himmelen, ikke en Bølgekam at opdage paa Havet. Bagende sendte Solen fra den skyfri Himmel sine Straaler ned over Tamperens Dæk. Passagererne, der var udmattede af Heden, søgte Læ omkring i de Kroge, hvor der var en Smule Skygge, bag Skorstenen, under Kommandobroen, og udstrakte i deres amerikanske Gyngestole dosede de Dagen hen.

„Heavenway" syntes med de tavse Passagerer og midt paa det tavse Hav som „Den flyvende Hollænder", Spøgelseskibet med den døde Besætning om Bord, som Søfolkene i deres Fantasi forestiller sig hvileløst, uden Kompas og Ror, flakkende om paa Verdenshavene uden Maal og uden Havn.

Hvis Lavarede kedede sig nede i sin Kiste, maatte han trøste sig med, at han ikke var den eneste om Bord, der gjorde det. Selv Miss Auretts Munterhed var noget tvungen, hvad der i høj Grad kedede Kaptajn Mathew, thi efter den engelske Dames „Spøgelsevagt" var hun steget meget højt i hans Agtelse og var Kælebarnet om Bord. I hans Øjne stod hun som en Heltinde, der var langt modigere end alle de Heltinder, han kendte fra Historien og fra Romanerne, lige fra Grace Darling til Jeanne d'Arc. Og en saadan Heltinde kedede sig. Det kunde bringe den brave Mand til Fortvivlelse. Heldigvis bød der sig Afveksling. Man kom ind i et Farvand, hvor der var fuldt af Hajer. Det var den 15de August. Hajerne fulgte Tamperen i dens Kølvand, parate til at snappe alt, hvad der blev kastet over Bord. For at adsprede Passagererne og særlig den unge Dame lidt, besluttede man at forsøge paa at tage en af disse Hajer paa Krog.

Efter en halv Times Anstrengelser var der virkelig en Haj, der bed paa Krogen, og man hejsede Snuhyret om Bord. Det var en af de Hajer, man kalder for Hammerhajer paa Grund af deres

Hoveds ejendommelige hammeragtige Form. Den maalte syv Meter i Længden, og med hemmelig Gysen betragtede alle om Bord Søuhyrets vældige Gab med dets to Rækker enorme trekantede og savtakkede Tænder.

Naar man ude paa Oceanet fanger et saadant Dyr, plejer

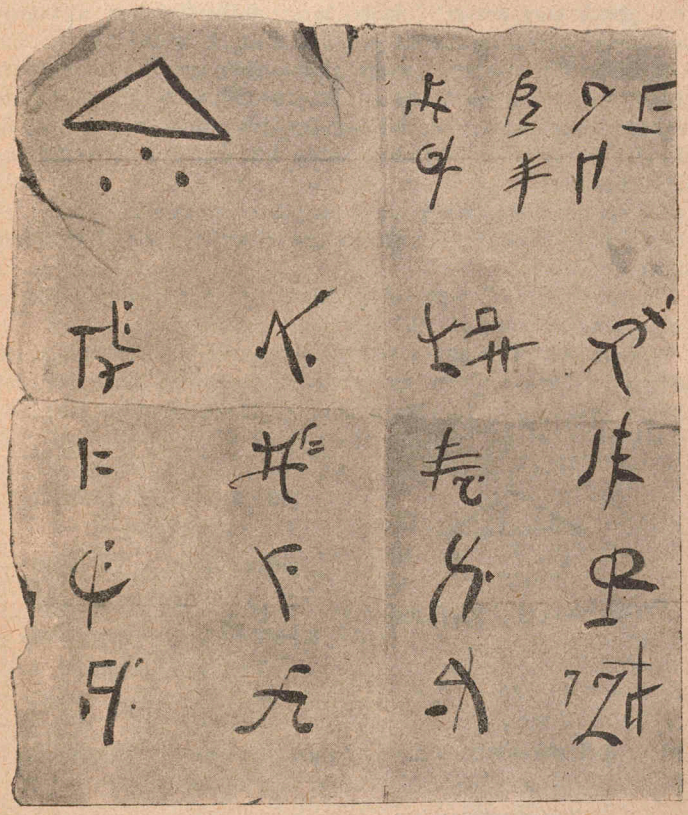

Frimurerpatentet.

man, naar det er hejset op paa Dækket og dræbt, at sprætte Maven op paa det for at se, hvad den indeholder.

Man finder i Regelen de mærkeligste Ting, Genstande, som

er absolut ufordøjelige, men som Tyret alligevel i sin blinde Graadighed har slugt. Matroserne om Bord paa „Heawenway" fulgte denne Skik, og som altid lønnede den sig. Da man med en lang Kniv sprættede Hajens Bug op, fandt man i den en Kapsel af Jærnblik, der var meget omhyggelig tillukket, og som man overgav til Kaptajnen.

„Hvad mon det er?" sagde han. „Uden Tvivl et Dokument, som nogle skibbrudne Søfolk har overgivet til Havet."

Disse Ord fra Kaptajnen gjorde Passagererne endnu mere nysgerrige, og de slog Kreds om Kaptajn Mathew. Denne tog den Guttaperkaprop bort, som lukkede Kapselens Aabning, og trak saa ud af den et lille Pergamentpapir, der var helt bedækket med Skrifttegn.

Kaptajnen saa paa Papiret og sagde ærgerligt:

„Det er Kinesisk! Det er umuligt at forstaa, hvad disse Hieroglyfer betyder."

„Lad mig se," sagde Sir Murlyton og tog Papiret ud af Kaptajnens Haand.

Ingen af Besætningen eller Passagererne om Bord kunde tyde de kinesiske Tegn. Først senere fik man at vide, hvad der stod. Oversat fra Kinesisk saa det fundne Pergament saaledes ud:

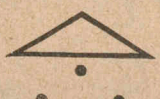

Til Tien-Tai (Selskabet)
giver
jeg
m.t Liv
Og helliger min Vilje
til at forjage
Undertrykkerne.

Frimurernes Verdensunion
Selskabet
„Himlen, Jorden og Mennesket"
Til dette Selskab er jeg alene
helliget. Jeg har ingen jordiske
Slægtninge længere.

Tien-Tai antager og optager dig
Varga-Carfos
Stormester.

Sir Murlyton betragtede længe og omhyggeligt Skrifttegnene.

„Jeg ved ikke," sagde han, „hvad alle Tegnene betyder, men der er i det mindste et enkelt af dem, som jeg forstaar."

„Hvilket er det?" spurgte Passagererne.

„Det er Trekanten og de tre Punkter oppe i Pergamentets venstre Hjørne. De fortæller os, at vi her i vore Hænder har et Dokument, der har tilhørt og stammer fra en af de kinesiske Frimurere."

Alle saa forbavsede paa Sir Murlyton.

„Men er der da Frimurere i Kina? Det har vi aldrig hørt Tale om før."

„Ja, der findes Frimurere i Kina," svarede Sir Murlyton roligt, „og ikke blot har de det samme Kendingstegn, som alle Frimurere baade i Europa og Amerika har, nemlig Triangelen, men mange af deres Skikke er de samme som hos Frimurerne i andre Lande, hvad der lader formode, at de europæiske Frimurere har faaet disse Skikke fra Kina, hvor Frimurerlogerne er langt ældre end Logerne i Europa og Amerika. Saaledes er Optagelsesprøven særlig mærkelig."

Kaptajn Mathew lyttede interesseret til. Saa sagde han:

„De kan maaske oven i Købet fortælle os, hvordan det gaar til ved en saadan Optagelsesprøve mellem de gule Frimurere?"

„Det kan jeg, Kaptajn Mathew, thi der er for kort Tid siden udkommen en Bog i England, der netop har behandlet dette Spørgsmaal. Jeg kan naturligvis ikke huske alt, hvad jeg læste den Gang, men saa godt min Hukommelse slaar til, skal jeg fortælle Dem det vigtigste."

Man slog tættere Kreds om Sir Murlyton, og denne begyndte:

„Selskabet Tien-Tai, eller paa vort Sprog: Selskabet 'Himmelen, Jorden og Mennesket', eksisterede allerede i det andet Aarhundrede efter Kristi Fødsel, og alle de Ceremonier og Formler, der nu bruges af europæiske og amerikanske Frimurerloger, er kun Kopier af dette kinesiske Selskab. Naar saaledes en ny Mand ønsker sig optaget i Tien-Tai, der ogsaa er kendt under Betegnelserne 'Triangelen' eller 'Verdensunionen', maa han begive sig hen i 'De trofastes Lejr' og præsentere sig ved 'Orientens Port'. Her er det, der staar en Skarpretter, hvis mægtige, blanke Sværd er parat til at kløve Hovedet paa den første nysgerrige, der maatte være frækt nok til at forsøge paa uden Tilladelse at snige sig ind i Helligdommen. Den nyankomne maa være helt klædt i hvidt. Egentlig skal hans Dragt efter Reglerne være ganske ny, men hvis han er meget fattig, kan Selskabet spare ham for denne Udgift paa den Betingelse, at den hvide Dragt, hvori han møder, er bleven om-

hyggelig renset, lige før han melder sig til Optagelsen. Hans højre Skulder og hans Knæ skal være nøgne, og i Stedet for at han ellers fletter sit Haar i en Pisk, skal han lade det hænge frit ned fra Nakken som Tegn paa, at han protesterer mod det tartariske Regimente. Før den nyankomne indlades i Selskabet, maa han betale sin Optagelse med en Sum, der er omtrent tretten Kr. Naar dette er besørget, bliver han af otte ældre Medlemmer ført hen under en hel Række ophængte skarpe, blinkende Sværd."

„Det var nogle forunderlige Ceremonier," var der flere, der bemærkede.

Sir Murlyton, der var smigret ved den Opmærksomhed, hans Beretning vakte, fortsatte:

„Dette er imidlertid ikke alt. Den nyankomne Mand har endnu mange andre Prøvelser at gennemgaa. Først kommer han til 'Engen med de røde Blomster', hvor hans Sjæl bliver renset, idet de ældre Medlemmer kaster Vand paa ham, som de har hentet fra den hellige Flod Sam-Sho, og derpaa maa han overskride 'Broen med de to Planker', som fører ind til 'Himmelens, Jordens og Menneskets Rige', og som bevogtes af en Mand med en skarp og spids Lanse i Haanden. Det er denne Brovogters Pligt at dræbe alle de profane Mennesker, der ved en eller anden Snedighed maatte have sneget sig forbi Voddelen med Sværdet, der bevogtede 'Orientens Port'. Naar saa den nyankomne Mand er kommen saa langt, skal han overskride 'Verdensfreds-Torvet' og gaa igennem 'Lykkens Tempel', 'Sorgepilenes By' og 'Fiskernes Have'. Paa dette sidste Sted befinder sig Stormesterens Sæde. Her skal Tiscipelen sværge den store Troskabsed. Han kaster sig paa Knæ, fremsiger Troskabseden, der bestaar af seks og tredive lange Artikler, og erklærer, at alle hans Slægtninge her paa Jorden er døde for ham. Derpaa sætter han sig, naar hans Troskabsed er modtaget af Logens Stormester, ved Tronens Fod. Te otte Sværd sænker sig nu ned paa hans nøgne højre Skulder og tilføjer ham et lille Saar, og Blodet af dette Saar hældes i et Guldbæger, der derpaa fyldes med Arrak. Han tømmer nu dette Bæger, og saa har Selskabet Tien-Tai et Medlem flere. Ceremonien er endt."

Miss Aurett lo. „Det latterlige har altsaa sine Profeter i alle Lande," sagde hun.

Alle de andre lo med, men Sir Murlyton saa alvorlig ud. Han rystede paa Hovedet og sagde, henvendt til Datteren:

„Du har Uret, Aurett, du dømmer alt for overfladisk. Disse

tilsyneladende Naragtigheder, der kun synes bestemte til at imponere naive Sjæle, har en langt videregrækkende Virkning, end nogen af os antager. Tien-Tai-Selskabet er i Kina næsten almægtigt. Ethvert Medlem af det forpligter sig til aldrig at adlyde de kinesiske Autoriteter, end ikke at møde som Vidne ved en kinesisk Domstol. Han maa aldrig kræve sin Ret eller anlægge Proces uden over for Tien-Tais Stormester, som er alle Medlemmernes højeste Autoritet i alle Spørgsmaal. De Domme, denne Stormester afsiger, kan ikke appelleres for nogen Ret, og Selskabet er ved de Millioner af Medlemmer, det tæller, saa mægtigt, at end ikke de mægtigste Mandariner omkring i Provinserne eller i de store Byer vover at trodse det. Man kan heraf forstaa, hvilken Magt dette hemmelige Selskab har. Dets Formaal er vitterligt det at udjage det herskende mantshuriske Kejserhus, og dog vover ingen af dette Kejserhus's Embedsmænd at idømme nogen af Frimurerne blot saa meget som den ringeste Straf."

Kaptajn Mathew var den første, der tog Ordet efter Sir Murlytons Forklaring. Han vendte sig mod Miss Aurett.

„Frøken," sagde han, „jeg ved ingen bedre Maade at takke Deres Fader for hans interessante Fortælling end ved at bede Dem modtage dette mærkelige kinesiske Dokument, som ikke blot er mærkeligt ved dets Indhold, men ogsaa ved den Maade, hvorpaa det er blevet bragt her om Bord."

Miss Aurett smilede og tog mod Gaven. Dette kinesiske Pergament var virkelig en morsom Rejseerindring, og som enhver rejsende Englænderinde samlede Miss Aurett naturligvis ogsaa paa Erindringer. Desuden havde Kaptajn Mathew jo Ret. Allerede den Maade, paa hvilken man havde faaet fat i Dokumentet, gjorde dette til en Sjældenhed af første Rang.

Otte Timer senere hørte alle „Heawenway"s Passagerer med Glæde, at Skibets Udkigsmand meldte: „Land i Sigte!"

„Heawenway" var naaet ud for Honolulu, den største og betydeligste Havneby paa Havaii, der hører til Sandwichøernes Gruppe i Det Stille Hav.

XVI.

Fra Sandwichsøerne til den kinesiske Kyst.

Med Lods om Bord gled „Heawenway" ind mellem de talrige Koralrev og undersøiske Skær, som er saa farlige for Skibsfarten i Det Stille Hav, og kastede Anker i Honolulus Havn.

Byen ligger i Hesteskoform rundt om Havnen og Bugten, og for den, der har sejlet længe paa Havet, og hvis Øjne er trætte af at skue Havets ensformige Flade, er Synet af Byen henrivende, skønt den bestaar mest af smaa, brogetmalede Huse, og ved første Øjesyn skulde man snarere tro, det var en By, der kun var beboet af Landliggere, end at det var en Hovedstad i et Rige.

Da Damperen først næste Dag atter skulde gaa til Søs, besluttede Sir Murlyton og hans Datter at benytte Dagen til at gøre et Besøg i Land. En lang Spadseretur paa Land vilde ogsaa gøre dem godt efter den lange Søreise. De kunde gøre dette med saa meget større Tryghed, som alle farlige Krybdyr og andre vilde Dyr er aldeles ukendte i dette af Naturens Haand saa rigt velsignede Land.

Efter at Fader og Datter havde vandret gennem nogle af Honolulus Gader, tog de derfor Vejen ud mod Kanaha-Floden, der løber tæt forbi Byen og ind gennem den Dal, som af de indfødte kaldes for Nounouhounou-Dalen. De spadserede langsomt af Sted og beundrede paa deres Vej, hvor godt de indfødte opdyrker deres Marker, som de indhegner med Kassia-, Brødfrugt- og Peber-

træer. Den lune Luft var fuld af de blomstrende Markers og Træers krydrede Duft.

Et Stykke fremme paa deres Vej mødte de en Papolo. Det er Navnet paa en af de fattige kanakiske indfødte. Skønt hans Ansigt og Hænder var tatoverede røde og blaa, som de indfødte har for Skik, var han dog klædt næsten fuldstændig paa europæisk i en Lærredsdragt og med stor Panamahat paa Hovedet. Han hilste venligt og ærbødigt paa de rejsende med disse Ord:

„Good Morning, mein Herr, Signor, Sennorita, je vous salue."

Ved at høre denne Morgenhilsen paa Engelsk, Tysk, Italiensk, Spansk og Fransk blandet sammen kom Miss Aurett til at le. Hun vidste ikke, at de indfødte paa disse Øer, der staar i stadig Samkvem med Amerikanerne og Europæerne, der har erobret al Handelen paa Øerne, har antaget Brugen af deres Sprog, ligesom de har antaget Brugen af deres Penge. Ligesom man i deres Lommer kan finde de franske Louisdorer, den engelske Sterling, den tyske Mark, den italienske Lire, den russiske Rubel og den meksikanske Pjaster, saaledes finder man i deres Sprog Ord fra alle andre Nationers Sprog, blandet med Ord fra det oprindelige Kanaksprog og udtalt med de indfødtes Dialekt. En rejsende, der en Gang besøgte disse Øer, sagde med Rette, at Folkene paa Sandwichøerne taler et Sprog, der maa betegnes som Det Stille Havs Volapük. Men der er i hvert Fald det gode ved dette Sprog, at næsten enhver kan forstaa n o g e t af det.

I dette Sprog vedblev nu Kanaken, henvendt til Sir Murlyton og Miss Aurett:

„Vil De ikke hen at besøge Kakounasserne?"

„Hvad er Kakounasserne for noget?" spurgte Englænderen.

„Kakounasserne! Det er de Præster, der tjener Gudinden Pélé."

„Men eksisterer den gamle Religion da endnu?" spurgte Sir Murlyton forbavset. „Jeg troede, den for længst var udryddet, og at det var den protestantiske Lære, som de fleste nu bekendte sig til — Hans Majestæt Kong Kalakaua undtagen, thi han er jo endog bleven Ateist."

Den indfødte rystede paa Hovedet.

„Vi ofrer ganske vist ikke længer til Gudinden Pélé, saaledes som vi gjorde i gamle Dage. Men fordi Folket har antaget ny Religion, har Gudindens gamle Præster dog ikke derfor forladt

deres Altre. De tjener endnu Gudinden og er heller ikke uvillige til at modtage de Gaver, vi bringer dem."

„Ja, jeg forstaar det hele," sagde Sir Murlyton. „I er Kristne af Navn, men paa Bunden af eders Hjerter er I dog de gamle Hedninge, der vedbliver at være tro mod Gudinden Pélé, som eders Forfædre var det. Det er ikke saaledes at faa udryddet en gammel Religion og faa den erstattet med en hel ny."

Kanaken rystede atter paa Hovedet.

„Nej, nej, min Herre, tro ikke det. Vi respekterer endnu Kakounasserne og Gudinden Pélé, thi det ved vi vil glæde vore Forfædres Aander, men ellers er vi Kristne, thi Kristendommen har bragt os store Fordele. Høvdingerne kan nu ikke tyranniſere os saaledes som i gamle Dage, og desuden har vi faaet almindelig Stemmeret."

Kanaken talte her virkelig Sandhed. Høvdingetyranniet paa Øerne eksisterer ikke længer, og hvad mange Folk i Europa endnu ikke har opnaaet: almindelig Stemmeret, har Kanakerne paa Sandwichøerne faaet.

Med den indfødte Vejviser i Spidsen gik man nu ned gennem Talen og op ad en Bjærgskrænt, der var tæt bevokset med Kæmpemyrter, hvis smaabladede Grene var fulde af hvide, duftende Blomster.

„Nu er vi der," sagde Kanaken.

De stod paa et Plateau, der var overvokset med tæt Buskads og med duftende Urter. Foran dem rejste sig en Klippemur, i hvis haarde Granitside Generation efter Generation af Mennesker taalmodigt havde indhugget barokke og bizarre Figurer, der var trukne op og overmalede med rød Okker. I Klippesiden var en smal Indgang, der syntes at føre ind til en Hule.

„Det er Gudinden Pélés Tempel," sagde Kanaken roligt og forklarende, mens han pegede paa Klippespalten.

Og da Englænderne et Øieblik blev staaende for at betragte de i Klippemuren indhuggede og med Okker bemalede Figurer, misforstod Kanaken deres Tøven og sagde opmuntrende:

„Kom kun ind! Det er ikke længer forbudt at træde ind i Gudindens Helligdom. Præsterne derinde tager meget venligt mod alle fremmede."

Endnu for faa Aar siden vilde ingen Europæer ustraffet have vovet at træde over Tærskelen til Gudinden Pélés Tempel. Enhver, der havde vovet det, vilde være bleven straffet og paa den frygteligste Maade pint til Døde. Men nu er disse gamle Skikke afskaffede,

og af den gamle kanakiske Religion eksisterer der intet uden et forladt Tempel med nogle gamle Præster, der endnu af Vane tilbeder en Guddom, der for længst er stødt fra Tronen.

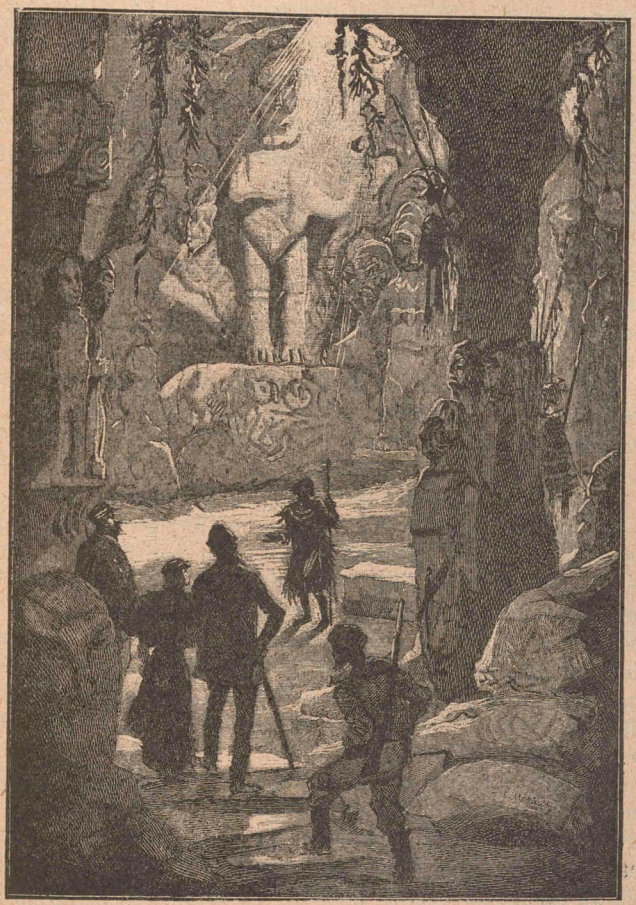

Det gamle Afgudstempel.

Kanaken gik først ind, og de to Englændere fulgte ham. Templet bestaar af en Hule, eller rettere af en hel Række Huler, der

staar i Forbindelse med hverandre, og som strækker sig langt ind i Bjærget. Nogle Huler ligger højere oppe eller dybere nede end de tilstødende, og i Forbindelsesgangene har man derfor indhugget plumpe Trappetrin. Overalt ser man Granitsøjler, der synes at bære Hulens Loft, og store Granitblokke, som man har tilhugget og bemalet paa en Maade, saa de synes at ligne forstenede Uhyrer. Overalt paa Hulernes Vægge ser man malet eller indhugget Billeder af Krigere, der støtter sig til deres Lanser og Sværd. Thi i gamle Tage var det Skik, at Krigerne, naar de vendte sejrrige hjem fra Kampen, bragte deres Vaaben som Ofre til Gudinden Pélé, som de troede havde skænket dem Sejren over deres Fjender.

Sir Murlyton og Miss Aurett fulgte deres Fører, tavse, betagne, beskuende alt. En dyb og mærkelig Følelse greb dem. Det var for dem, som om Tidens Hjul pludselig drejede sig baglængs, som om de kom ind i fjernere og fjernere Tider og her var Vidner til de frygtelige og blodige Offerfester, disse Tempelhuler saa ofte havde været Skuepladsen for. Det var dem, som om de endnu i deres Øren hørte Lyden af Krigstrommernes dumpe Slag, som om de hørte Ekkoet af Præsternes og Præstindernes Sang, naar de i højtidelige Processioner begav sig ind i Tempelets Allerhelligste for der at bringe Guddommen det store festlige Takkens Offer.

Pludselig standsede de. For Enden af en lang og mørk Korridor laa en stor Hule. Det var det gamle Tempels Allerhelligste, det, der ogsaa kaldtes „Ofrenes Hule". Her var Væggene endnu rigere smykkede med Billeder, alle Vegne laa og stod groteskt udhuggede Stenblokke, alle Vegne saa man Stenstøtter af barsk udseende Krigere og Guddomme. Oppe i Hulens Loft var en Revne, der førte ud i fri Luft. Den var bevokset med hængende, blomstrende Slyngplanter, men Lyset kunde dog, svagt og rosenrødt, trænge ned i Hulen og oplyse denne med et mystisk Skær, der gav Stedet et næsten overnaturligt Præg.

Et Øjeblik efter, at de var komne herind i Hulen, hørte de en Stemme byde dem velkommen. En Kakanou, der var klædt i en fantastisk, kun til den ene Side aaben og af Straa og Læderstrimler flettet Dragt, og som havde siddet paa en stor Klippeblok, formodentlig drømmende om de svundne Tider, havde rejst sig og kom nu hen imod dem. Ak, hvor ganske anderledes saa han ikke ud end de Billeder, man har af Fortidens grusomme og vilde Præster for Gudinden Pélé. Han førte dem alle Vegne omkring som en moderne Fører paa et Museum eller i en Slotsruin, han forklarede

dem alt med flydende Tungefærdighed, og da han var færdig med at vise og forklare dem alt, bad han meget ugenert om „en lille Trikkestilling" for sin Ulejlighed, hvad Sir Murlyton ogsaa gav ham.

Kanaken, som havde ført dem herhen, blev tilbage i Tempelet, men før han tog Afsked med Sir Murlyton og hans Datter, sagde han:

„Skynd Dem at naa ned i Dalen igen, naar De nu gaar, thi det trækker op til 'Moumoukaou', en Storm, der hersker tit her paa Øen, og det er meget farligt at færdes her i Bjærgene, naar den blæser."

„Hvad er det for en Storm, der hedder Moumoukaou, og hvorfra kommer den?" spurgte Miss Aurett.

Den indfødte pegede med Armen mod Nordøst. Det er i Virkeligheden ogsaa fra den Retning, Moumoukaou'en kommer. Den anretter ofte forfærdelige Ødelæggelser paa Stillehavsøerne, og selve dens Navn antyder dens Væsen, thi Navnet Moumoukaou betyder paa det havaiiske Sprog Ødelæggelse.

Sir Murlyton og hans Datter skyndte sig derfor tilbage ned mod Byen. Da de atter kom ned mellem de dyrkede Marker, saa de foran dem, lige ved Strandbredden, et stort Terrain, der var tæt bebygget med ganske bitte smaa Huse. Mellem Husene var smaa Haver og beplantede Alleer, men det hele var omgivet med dybe Vandgrave og Palisader, der maatte være saa godt som uoverstigelige. Da de mødte en indfødt, pegede de paa den mærkelige lille By og spurgte ham, hvad det var for Mennesker, der boede der. Den indfødte fik et Udtryk af Afsky og Skræk i sit Ansigt og sagde saa paa sit Kanaksprog det ene Ord:

„Maou-Paké!"

Ingen af de to Englændere kendte dette Ord eller forstod, hvad det betød, men paa den Mimik og de Gestus, der ledsagede det, forstod de dog lidt efter lidt den indfødtes Mening.

De stod foran de spedalskes By.

Spedalskheden, som i Middelalderen hærgede saa forfærdeligt i Europa og i Østerlandene, men som nu næsten er ukendt i den gamle Verden, er en af de værste Plager, der hjemsøger det ellers saa lykkelige Folk ude i Stillehavet. Det er en tredive, fyrretyve Aar siden, den kom her til Øerne, og Indbyggerne kalder den for „Den kinesiske Syge", formodentlig fordi den er bleven bragt til Øerne af kinesiske Indvandrere. To Procent af hele Befolkningen

er angreben af den forfærdelige Syge. Tidligere nøjedes man med at binde en Klokke eller en stor Bjælde om Halsen paa enhver af de angrebne, for at andre, der mødte dem, kunde tage sig i Agt for dem. Men siden Sygen ogsaa er begyndt at angribe de hvide Indvandrere, har man maattet gribe til skarpere Forholdsregler imod den. Hvert Aar drager en Komité Øerne rundt, og enhver spedalsk, den finder, bliver tvungen til at lade sig indespærre. Nogle — de, der er lettere angrebne — bliver anbragte i den Spedalskhedsby, der ligger tæt ved Honolulu, andre — de, der er i de sidste Stadier af Sygdommen — bliver indespærrede paa den lille Ø Molokai, som man med et sørgeligt, men træffende Ord har kaldt „Elendighedens Ø". Det er forfærdelige Midler, men det er de eneste, man kan anvende for at forhindre Smittens Udbredelse.

Det var paa denne „Elendighedens Ø", at der en Gang levede en af vor Tids største, men ukendte Helte. Det var den franskkatolske Præst „Fader Damien". Han var rejst derud for at passe og pleje de ulykkelige og for at prædike Religionens milde og trøstende Ord til dem. I seksten Aar levede han der imellem dem og døde til sidst af Spedalskhed i en Alder af kun tre og tredive Aar. Den franske rejsende Marcel Monnier har set ham og talt med ham, og han fortæller, at selv de mest fanatiske Modstandere af den katolske Religion ydmygt og ærbødigt blottede Hovedet for denne trofaste og opofrende Helt, blot de hørte hans Navn nævne. I mange Aar har hans Plads nu staaet tom, men endnu har ingen vovet at tage hans Gerning op. Kun et simpelt Trækors viser, hvor „Fader Damien" sover sin sidste Søvn efter sit Livs kærlige og milde Arbejde*).

„De stakkels ulykkelige Mennesker," sagde Miss Aurett bevæget, da hun havde hørt sin Faders Forklaring. „Er det ikke forfærdeligt, at man saaledes spærrer dem inde, borte fra alle andre Mennesker, kun sammen med deres Lidelsesfæller og deres skrækkelige Sygdom, berøvende dem alt Haab?"

„Jo, det er maaske grusomt, Aurett," svarede Sir Murlyton, „men det er en nødvendig Grusomhed, der m a a foretages i hele Samfundets Interesse. For fem Hundrede Aar siden herskede Sygdommen ogsaa i Europa, og hvis man ikke den Gang havde truffet lignende Forholdsregler baade med at spærre de spedalske inde paa

*) Abbed Damien var født af franske Forældre i Belgien i Aaret 1836. Han blev Præst for de spedalske i en Alder af kun 17 Aar (1873) og døde paa Øen Molokai i 1889. Ø. A.

visse bestemte Steder og paabyde dem, hver Gang de gik ud, at bære to Klapretræer, som de stadig skulde slaa mod hinanden for at advare alle, de mødte, vilde hele Europa nu maaske være en øde Verdensdel. Menneskene maa forsvare sig. Det er deres Ret. Der viser sig stadig nye Fjender for dem. Næppe er een Fare besejret, før en ny melder sig. I gamle Tage havde vi Spedalskheden. I vore Dage har vi Alkoholismen. Og hvem ved, om vi ikke en Gang bliver tvungne til at behandle uforbederlige Drankere paa samme Maade, som vi før behandlede de spedalske paa, thi Alkoholismen er Skyld i mange af vore frygteligste Sygdomme: Epilepsi, Vanvid, Tuberkulose og megen anden og sørgelig Elendighed."

Under disse triste Betragtninger naaede de nedad mod Byen. Det var paa højeste Tid. Uvejret var netop ved at bryde los. Himmelen var pludselig bleven blygraa, næsten kulsort, og en kvælende Varme rugede over Jorden. Ude i Horisonten saas allerede nu Skyerne i rasende Hvirveldans, og langt borte fra hørtes tunge, rullende Lyde som af en Kanonade. Pludselig kom et vældigt Vindstød, der bøjede Træerne næsten helt ned mod Jorden og fik Husene til at skælve. „Moumoukaou" var i Anmarch.

Der var under disse Omstændigheder ikke Tale om at kunne naa Havnen og gaa om Bord. Sir Murlyton og hans Datter blev ved et voldsomt Vindkast slyngede ind mod en Mur, og da de, fortumlede af Stødet, ikke vovede at gaa videre, gik de ind i det næste Hus og bad om Husly, saa længe Stormen stod paa.

Det var hos en reformert Præst, de var komne ind, og man bød dem straks velkommen. Men da de ankom, just som der holdtes en Prædiken, bad man dem om i Tavshed at sætte sig og overvære Prædikenen. Foran en Tilhørerkreds paa et Dusin Mennesker stod Pastor Zacharias og talte. Han havde en Lap Papir i Haanden og syntes i heftigt Oprør at kæmpe mod en usynlig Fjende.

„Ja, mine Brødre og mine Venner," sagde Pastoren, „i Aften vil vor kære Stad Honolulu være Vidne til et skandaløst Syn, til en djævelsk Komedie, som maaske kan komme til at berøve mange Mennesker deres evige Salighed. Men I, mine Venner, I vil i det mindste ikke gaa hen og være Vidner til dette og beskue denne Tjævelens Affending, denne Helvedes Gesandt, som er kommen her til Honolulu, og som kun har den ydre Form af en Kvinde, og hvis Navn, dels af hebraisk, dels af hollandsk Oprindelse, kendes fra Bibelens hellige Bøger."

Det Papir, som Pastoren holdt i Vejret, og som han stadig

fægtede med i Luften, var — en Teaterplakat, der meddelte, at den franske Skuespillerinde Madame Sarah Bernhardt var ankommen til Øen og vilde give en Forestilling der paa sin Rejse rundt om Jorden.

Miss Aurett bad Pastoren om Plakaten og fik den ogsaa. Saa sagde hun og hendes Fader, da Stormen var forbi, Farvel til Pastoren og hans Familie.

„Den vil more Hr. Lavarede," sagde hun til Faderen. „Nede i sin kinesiske Ligkiste vil den være ham et Bud fra hans kære Paris."

Da „Heawenway" næste Dags Morgen forlod Honolulus Havn og styrede mod Japan, det sidste Sted, den skulde anløbe, før den gik ind til Kina, havde den faaet flere Passagerer om Bord, nemlig de Kinesere, som Kaptajn Mathew allerede i San Francisko havde fortalt vilde gaa om Bord i Honolulu. Og Bovreuil maatte nu, hvad han paa Forhaand var gaaet ind paa, forlade sin Kahyt og tage til Takke med at blive indlogeret mellem Besætningen.

De nye kinesiske Passagerer interesserede ikke videre Sir Murlyton og hans Datter, hvorimod de var meget tilfredse over nu at have faaet Aagerkarlen noget mere paa Afstand. Bovreuil viste sig for Resten ikke meget. Man skulde næsten tro, han med Vilje søgte at berede dem den Fornøjelse ikke at vise sig for dem. Naar han kom op paa Dækket, holdt han sig altid saa langt som muligt borte fra det Sted, hvor de befandt sig, og hvor Miss Aurett drømmende saa ud over det uendelige Hav. Ved Maaltiderne aabnede han kun Munden for at spise sin Mad. Selv hans Fysiognomi syntes forandret. Det var i mere rolige Folder end ellers, og der var ikke længere blot den mindste Følelse af Uro at spore i det.

Han var virkelig ogsaa i den største Sindsligevægt. Han var nu aldeles sikker paa sin Sejr. Man kan bedst se det af det Telegram, han fra Honolulu afsendte til sin Datter, Frøken Penelope Bovreuil, og som denne modtog paa Landstedet i Byen Sens den 19de August om Aftenen, just som hun var i Færd med sin Aftensmad. Dette Telegram foraarsagede Frøken Penelope en saa overvættes Glæde i hendes jomfruelige Hjerte, at hun var ved at kvæles i Maden og troede, hun skulde dø. Telegrammet lød saaledes:

„Rejser videre mod Takou, Kina. Umuligt og overflødigt at rejse videre. Dit Bryllup med Lavarede er nu sikret."

I samme Øjeblik, som Frøken Penelope, næsten halvdød af

Klæde og Kvælningsanfald, lagde sig til Sengs, stod Miss Aurett, der befandt sig paa den modsatte Side af Jordkloden, op af sin Køje og begav sig op paa Dækket for at betragte de mange Øer og Koralrev, som saas til begge Sider af Skibet, og som Bølgerne skummende brød over. Aftenen i Forvejen havde den unge Pige, ledsaget af sin Fader, aflagt Lavarede et Besøg nede i Ligrummet. Hun havde da vist ham det mærkelige kinesiske Dokument, som man samme Dag havde fundet i Maven paa den opfiskede Haj. Lavarede var straks begyndt at studere det meget nøje.

„Hvorfor studerer De de enkelte Tegn saa nøje?" spurgte Miss Aurett. „De kan da vel ikke Kinesisk?"

„Nej, men man kan undertiden alligevel forstaa et eller andet af dem."

„Hvorledes det?"

„Jo, Frøken, ser De, der er en egen Hemmelighed ved alle de Skriftsprog, hvor hvert enkelt Tegn betyder et Ord: et Væsen, en Bevægelse, et Begreb. Ligesom de ægyptiske Hieroglyfer oprindelig kun var en Tegning af den Ting, man vilde meddele andre, saaledes har de kinesiske Skrifttegn ogsaa været det. Naar man paa et Gravmæle i det gamle Ægypten vilde berette, at den Mand, der hvilede i Graven, havde været en dygtig Rytter, en stor Kriger, en fornuftig Agerdyrker, indridsede man en galoperende Hest, en Kriger med sin Bue eller en Plov. Men som Tiderne gik fremad, og Menneskenes Kultur steg, slog disse Tegn ikke til i Længden, man maatte gøre dem mere og mere forskellige, føje Spidser, Takker, Hager og Streger til dem, for at de kunde udtrykke de mange Nuancer, og paa den Maade forvanskedes de gamle Tegn. Alligevel, noget er der blevet tilbage af den oprindelige Karakter, og den, der ikke blot har et skarpt Øje, men ogsaa en Smule Fantasi, kan ofte finde ud af, hvad dette eller hint Tegn egentlig har betydet. I hvert Fald kan man ofte faa Meningen ud af dem."

„Det er jo altid en Teori," svarede hun. „Ved De hvad, jeg kunde have Lyst til at faa at vide, om denne Teori er rigtig. Jeg vil derfor overlade Dem dette Dokument foreløbig til at studere paa, men kun paa to Betingelser."

„Som jeg naturligvis gaar ind paa paa Forhaand."

„Den første Betingelse er, at De meddeler mig, til hvilket Resultat De kommer ved at studere Dokumentet."

„Med Fornøjelse, Frøken. Det ved De jo."

„Dernæst," vedblev Miss Aurett, der lod, som om hun ikke

lagde Mærke til den en lille Smule mere end venlige Tone, hvori Lavarede talte, „maa De love mig ikke under nogen som helst Omstændighed at lade dette Dokument komme fra Dem, thi naar jeg kommer tilbage til London, er det min Agt at ville anskaffe mig et lille Glasskrin til det, og paa dette Glasskrins Laag skal staa: Kinesisk Frimurerdokument. Fundet i Maven paa en Haj i Det Stille Ocean, tæt ved Byen Honolulu."

„For at alle Deres Veninder skal misunde Dem saadan en Rejseerindring!"

„Netop, Hr. Lavarede!"

Samtalen var saa falden hen paa det Rige, man nu styrede imod, paa Kina, „Solens Rige", hvor over fire Hundrede Millioner Mennesker alene i Kraft af deres enorme Tal har forhindret Europæerne i at trænge ind.

„Ja, et mærkeligt Land er det," sagde Lavarede. „Først formaaede det at hæve sig til den højeste Grad af Kultur, som Mennesker havde naaet. Saa er det blevet staaende stille og har tilladt, at Vesterlandenes 'Barbarer' er gaaede forbi dem i Civilisation. Tænk blot, at saadanne Ting som Krudtet og Kompasset var kendte i Kina, Aarhundreder før Europæerne kendte dem. Man kan maaske paastaa, at disse Opfindelser var rene Tilfælde. Men hvor høj Kinesernes Kultur var i Oldtiden, ser man dog deraf, at de over tusinde Aar før os var paa det rene med, at Jorden var rund, og at den svævede i Verdensrummet. Vi har Beviset herfor. Da Kristoffer Kolumbus i 1492 paastod, at Jorden var kuglerund, lo man ham ud. Men hvad man i Europa lo af i 1492, det vidste man, og det søgte man at bevise i Kina allerede i Aaret 203 efter Kristi Fødsel. Den kinesiske Kolumbus hed Li-Pai-Chun, og han drog i Aaret 203 ud med en kinesisk Djunke for at sejle Jorden rundt. Han kom til den kaliforniske Havbugt og vendte saa hjem, berettende om det store nye Land, han havde opdaget. Hans Landsmænd lyttede begærligt efter hans Ord, og i Aaret 206 drog en stor kinesisk Flaade ud mod det nye Land. Men Storm og Uvejr splittede Flaaden, og Li-Pai-Chun strandede selv med sit Skib paa et Koralrev ved Honolulu, hvor han ynkelig døde af Savn og Elendighed. De gamle kinesiske Kroniker beretter derom, og da Spanierne kom til Amerika, særlig til Meksiko, fortalte Indbyggerne dem endnu Sagn om, hvorledes der i længst forsvundne Tider var komne mærkelige og fremmede Mænd over Havet fra den nedgaaende Sols Land."

Denne Beretning, som Miss Aurett havde hørt, havde interesseret hende levende, og det var derfor, hun denne Morgen stod hensunken i Betragtninger og i Beskuelsen af det Rev og de Koralklipper her tæt ved Honolulu, som de første amerikarejsende en Gang for over 1600 Aar siden var strandede paa. Det var nu ogsaa den sidste Strimmel Land, man vilde faa at se, før man naaede den japanesiske Havn Nagasaki, thi „Heawenway"s Kurs var saaledes, at man hverken kom i Nærheden af Anson-Øerne eller nogen anden Øgruppe i Det Stille Hav.

De følgende Dage gik Livet om Bord atter sin monotone Gang. Himmelens evige, uforanderlige blaa syntes som en vældig Azurklokke, der var lagt over Havets grønne Smaragdskaal. Miss Aurett blev melankolsk i al denne Ensformighed og Kedsommelighed, og det var forgæves, at hendes Fader og de andre om Bord søgte at adsprede hende. Hele Dagen sad hun stille hen, ligesom bedøvet af Varmen, af Sollyset og af det grønne Bølgeskær, og det var først ud paa Aftenen, hun atter blev livligere og en Smule mere meddelsom.

Naar Aftensmaaltidet om Bord paa Skibet var endt, gik hun gerne med Faderen op paa Dækket, og hun yndede da at gaa helt agterud, læne sig over Rælingen og betragte det fosforglinsende Vand, naar det piskedes af Skruen og i Myriader af lysende Draaber atter styrtede ned eller i ildfunklende Striber gled bort i Kølvandet. Striberne dannede Linier, Linierne blev til Bogstaver, Bogstaverne blev til et Navn. Hvilket? Hvis? Den unge Pige tænkte maaske ikke dybere over det, men dog elskede hun at staa her, bøjet over Rælingen, og stirre ned i Vandet. Og naar saa hele Skibet sov, og kun Vagten var paa Dækket, gik hun gerne hen til Faderen og sagde til ham i en Tone, der røbede meget, om end den røbede det mod hendes Vilje:

„Skal vi ikke gaa ned og tale lidt med den stakkels Lavarede, Fader?"

„Hver Aften! Men hvorfor?"

„For at faa at vide, hvor vi i Morgen befinder os. Han har sit Kort med sig, det Kort, jeg har foræret ham, og han afmærker hver Dag og hver Nat paa det, hvor langt vi er komne. Han ved altsaa, hvor vi er den næste Dag og kan fortælle os noget. Kaptajnen her om Bord ved jo ingen Ting."

Sir Murlyton føjede sig altid efter Datteren, og de begav sig ned i Ligrummet, hvor de saa blev en Times Tid, passiarende med

Armand og ganske glemmende alle de døde Kinesere, der stod omkring dem. Naar der saa var gaaet en Time, rejste Sir Murlyton sig altid og sagde med sit brede, engelske Flegma:

„Det er sent! Klokken er mange! Hr. Lavarede maa være søvnig og kan vist trænge til at hvile sig."

„Gud bevares, det haster ikke," sagde Lavarede aabenhjertigt, mens han saa paa Miss Aurett. „Jeg har Tid nok at sove i."

„Jeg mener alligevel, det vilde være mindre høfligt og mindre diskret af os at opholde Dem, Hr. Lavarede."

Og med disse Ord greb han Lavaredes Haand, trykkede den og ønskede ham Godnat. Fader og Datter vendte tilbage til deres Kahytter, mens vor Ven Lavarede atter krøb ned i sin Ligkiste og mumlede for sig selv: „Hun er en ren Engel! Uden hende vilde det have været mig umuligt at holde hele denne forfærdelige Rejse ud."

Hvad Miss Aurett angik, var hendes Melankoli altid forbi, naar hun vendte tilbage fra „De sovendes Kammer", som hun kaldte Rummet, hvori de døde Kinesere laa, og mærkeligt nok syntes hun mere og mere, at netop dette uhyggelige Rum var det mest interessante paa hele Skibet.

„Heavenway" gik imidlertid stadig sin stotte Kurs. Den 4de September naaede man ind i Tiemen-Strædet, der skiller den japanesiske Ø Kiou-Siou fra den kinesiske Øgruppe Lieou-Kieou. Den næste Dags Aften vilde man være i Nagasaki, fortalte Kaptajn Mathew til Miss Aurett, der var straalende fornøjet over atter at skulle se Land efter saa mange Dages uafbrudte Sørejse. Uden noget som helst Uheld var man naaet tværs over hele det store Ocean. Alle om Bord havde da Grund til at være tilfredse.

Natten kom. Det var en Nat uden Lys, en Nat uden Maaneskin. Som sædvanlig var Miss Aurett gaaet op paa Dækket sammen med Faderen for at afvente det Øjeblik, da de, usete af alle, kunde gaa ned i Ligrummet. Men denne Nat syntes ingen af Passagererne at være til Sinds at ville gaa i Seng. Lænede til Rælingen stod de alle, betragtende Oceanet. Man skulde tro, de alle stod og ventede paa, at et eller andet besynderligt Fænomen skulde vise sig. Miss Aurett søgte at sporge sig for for at faa at vide, hvad det var, man ventede, der skulde ske, men før hun havde faaet nogen Forklaring, hørte hun en Stemme, der sagde:

„All right! Der er det! Der er det!"

Saa snart Miss Aurett havde kastet et Blik ud over Oceanet,

forstod hun, hvad det var, man havde ventet paa. „Heawenway" styrede gennem et Hav, der var som smeltet, flydende Guld. Naar Kølvandets Bølger, der adskiltes, idet Skibet kløvede Vandet, atter forenedes, var det, som det oplystes af Milliarder af Gnister, og jo længere man kom frem, desto mere blændende blev Synet. Det er Vandets Fosforrigdom og Tilstedeværelsen af en Mængde fosforholdige Alger, der foraarsager dette Syn, og det blev til Tider saa skønt, saa blændende, som om et Tæppe af Guld bredtes over de sorte Bølger i Havet.

Matroserne kom op paa Dækket og kastede alle Slags værdiløse Sager i Vandet, gamle Jærnstumper, Konservesdaaser og skaarede, tomme Flasker. Ved Genstandenes Fald i Vandskorpen stod Draaberne op, lysende som Draaberne i et Springvand af flydende Metal.

I over to Timer varede dette besynderlige og pragtfulde Skuespil, der var af en sælsom og ukendt Skønhed. Baade Passagerer og Besætning syntes ved Synet heraf ganske at glemme, at der var noget, der hed Natteſøvn. Saa sluktes Havets Ild lidt efter lidt, og nu begav alle sig, en Smule trætte og lidt tunge i Hovedet efter at have set dette funklende Fyrværkeri, til hver sin Kahyt. Miss Aurett trak sin Fader til Side og sagde blidt og indsmigrende:

„Vent et Øjeblik! Lad os ikke glemme, at Hr. Lavarede venter, vi skal besøge ham ogsaa i Aften og adsprede ham en Smule."

„Det er meget sent," svarede han, „og det er dog vist det bedste at lade Besøget vente til i Morgen Nat."

Men Miss Aurett vilde aldeles ikke give sig tilfreds.

„Han er lukket inde, og han ved ikke, hvad der er foregaaet her oppe i Aften. Han forstaar derfor heller ikke, hvorfor vi ikke har besøgt ham i Aften, og hvad maa han saa tænke om os?"

Sir Murlyton trak paa Skuldrene, ufrivillig, uvilkaarlig. Han vidste jo, at enhver Kvinde altid kan tale dobbelt saa hurtig og dobbelt saa længe som en Mand, og at hun derfor altid vil beholde det sidste Ord og altid vil faa sin Vilje.

For Resten havde Miss Aurett paa en Maade Ret. Lavarede var ikke lidet forbavset over, at hans Venner ikke havde besøgt ham denne Aften. Han havde først tænkt, der var sket et eller andet, der havde kunnet forsinke dem, men Tiden gik, og ingen viste sig. Han blev først nervøs, saa bekymret, saa bedrøvet. I sin ophidsede Fantasi saa han allerede, at enten Sir Murlyton eller hans Datter var bleven syg og maatte blive i Kahytten, og

selv med Fare for at blive opdaget vilde han have forladt sit Skjulested og opsøgt sine Venner, hvis ikke netop da Fader og Datter havde vist sig.

Med faa Ord fortalte de ham alt, hvad der var sket, og hvad de havde været Vidne til, og hvad der var Aarsag til, at de mod Sædvane kom saa sent.

Lavarede var ved sig selv saa glad over, at alle hans bange Anelser var blevne til intet, og at al hans Frygt havde vist sig ugrundet, at han ikke syntes, han kunde gøre Indvendinger, da Sir Murlyton som sædvanlig bemærkede, at Klokken var mange, og at de maatte bryde op. Han trykkede først Sir Murlytons Haand, saa Miss Auretts — og han trykkede den maaske lidt for længe, hvorpaa han fulgte sine Gæster hen mod Døren. Men næppe havde de naaet den, før han greb Sir Murlyton i Armen og hviskede til ham:

„Lyt en Gang! Hvad er det?"

Døren, der skilte Ligrummet fra Gangen uden for det, var meget tynd, og man kunde høre hver Lyd igennem den. Hvad der havde fanget Lavaredes Opmærksomhed, var en sagte, glidende Lyd, der lod, som om en Haand sagte gled hen over Døren eller den tynde Væg.

Sir Murlyton og hans Datter hørte nu ogsaa Lyden. De stod ganske stille og holdt deres Aandedræt tilbage.

„Ah," sagde Sir Murlyton sagte, „der er nogen, der gaar paa Taaspidserne ude i Gangen."

„Ja," hviskede Lavarede, „og de synes at komme denne Vej."

„Hvem kan det vel være?"

„Det er ikke godt at vide. Hvem ved? Men lad os i hvert Fald skjule os for det Tilfældes Skyld, det skulde være nogen af Besætningen, der fandt paa enten af den ene eller den anden Grund at komme herind."

Saa sagte som muligt listede alle tre sig hen og skjulte sig mellem Ligkisterne. Næppe var de komne i Skjul, før de hørte, at Døren aabnedes sagte. Flere Mænd traadte lydløst ind og strejfede næsten Lavaredes Skulder.

Da den sidste af dem havde lukket Døren til igen, tændte en af de mystiske nyankomne en lille Papirlanterne. Den kastede et svagt og sønniggult Skær omkring i Rummet.

Miss Aurett kunde daarlig tilbageholde et Skrig af Forbavselse. De fem Mænd, der var komne ind i Ligrummet, var de

samme fem Kinesere, som var komne om Bord paa „Heawenvay" i Honolulu.

Men det mærkelige var, at disse fem Mænd lige til nu havde ladet, som om de aldeles ikke kendte hverandre. Hvilket Formaal havde de med denne hemmelige natlige Sammenkomst her i dette Rum, hvor ingen andre kom?

Sir Murlyton stillede ogsaa dette Spørgsmaal til sig selv. Lavarede nøjedes med nysgerrigt at betragte de fremmede Mænd i Haabet om, at han ved at lytte til deres Samtale kunde faa Mysteriet opklaret.

„Brødre!" begyndte nu den ene af dem, „Han, Jap, Toung og Li, hør efter, hvad det er, jeg som eders Chef har at sige eder."

Han talte med snøvlende Stemme og lidt dæmpet, men hørt af hans Ord naaede dog de lyttende Europæere.

„Det var mærkeligt," tænkte Lavarede, „at han ikke taler Kinesisk. Pokker maa vide hvorfor!"

„To af eder," vedblev den talende Kineser, „er blevne opdragede af de hvide Præster, og I kender derfor kun daarligt det kinesiske Sprog. Det er derfor, jeg vil udtrykke mig paa det havaiiske Blandingssprog, for at vi alle kan forstaa hverandre og ingen Fejltagelser finde Sted."

„Naa, saadan," hviskede Lavarede halvhøjt. „Ja, nu forstaar jeg!"

Miss Aurett lagde sin Haand paa Lavaredes Skulder for at formane ham til Tavshed, at de ikke skulde blive opdagede.

„Brødre!" fortsatte Kineseren, „i Morgen Aften er vi i Nagasaki, hvor Jap, Li og Toung gaar i Land for at rejse videre til den kinesiske Kyst med den første den bedste kinesiske Kobmandsdjunke."

De andre Kinesere nikkede.

„I ved, hvorfor vor øverste Chef har kaldet os. Vort Selskab, hvis Motto er: Ingen Falskhed, fortjener sit Navn. Enhver af dets Medlemmer, selv den ringeste mellem dem, kender sin Pligt og ved, mod hvem det er, han kæmper. Hver af os er den første Repræsentant og Fører for en Hærafdeling, som det gælder om at føre sammen i Peking paa en bestemt Dag, som jeg senere vil opgive eder."

„Vi vil alle adlyde!" svarede de andre som med een Røst.

„Godt! Jeg ventede mig det af eder. Men hør nu, hvilke Ordrer det er, vor Loges Stormester har sendt os, og hvilke Motiver han har. Vi, 'hans Sønner', vil give vore Fædres Land,

Kina, tilbage til Kineserne og udjage de mantshuriske Tyranner, som alt for længe har været ved Magten. Dog, deres Chef, deres Kejser, som de i deres Frækhed og Stolthed kalder for 'Himmelens Søn', føler allerede sin Trone skælve under sig. Forfærdet strækker han sine Hænder ud mod Europa for at hente Hjælp, haabende, at Europæerne atter vil hjælpe ham mod os. Han har som Belønning allerede ladet dem aabne nye Forretninger i Havnestæderne, og han tænker endog paa at aabne hele det indre af Landet for dem."

En vred Mumlen lod sig høre fra de andre. De knyttede truende Hænderne, og deres gule Ansigter fortrak sig af Vrede og Raseri, saa de i det flakkende, søvnige Lys saa uhyggelige og truende ud.

„En Mand," vedblev Kineseren, „er kommen til Kejseren. Det er en Tysker, en vis Doktor Kayser, og han har sagt til Kejseren: 'Med en Sæk, lavet af Silketøj og fyldt med Gas, kan jeg hæve mig op i Luften. Tillad mig, at jeg anstiller et Eksperiment her i din Hovedstad, at jeg stiger til Vejrs og svæver, hvor hen jeg vil, over dine Lande og Besiddelser.' Kejseren har givet sin Tilladelse, og den 22de Oktober vil denne Tysker gaa til Vejrs med sit Apparat, som han kalder en styrbar Ballon."

Kineseren standsede et Øjeblik. Saa vedblev han med lav Stemme, der skælvede af indvendig Harme:

„Dette er, hvad man offentlig beretter. Men som sædvanlig bedrager man Folket. Sandheden er en anden. Naar Tyskeren vil gaa op med sin Ballon, er det, for at han oppe fra Luften kan lære hele Landet at kende, dets Veje, dets Byer, dets Floder og dets Broer. Denne Viden vil han meddele videre til Europæerne, og naar disse da kommer, vil de med deres Hære kunne trænge frem i Landet, hvorhen de vil. De kender jo nemlig da Landet ud og ind, og de vil kunne knuse os. Men vi vil vaage og arbejde, og mod de fremmede Barbarer vil vi sætte hele vort Folks Modstandskraft. Vi har Flertallet, og vi har Hengivenheden for vort Land. Lad os nu ogsaa vise, vi har Intelligens. Lad os saa ødelagt dette Flyveapparat, lad os anstille vældige Massakrer paa Europæerne. Saa vil de tabe Modet, og de vil forstaa, at vi ikke er et Folk, der godvillig lader os undertrykke."

„Ja, ja, vi vil adlyde!"

De raabte alle i Kor, og deres Ansigter lyste af Begejstring. Saa højt elskede ogsaa de deres Frihed, at de i Civilisationen saa en Fare for den.

„Og nu, Brødre," sluttede Taleren, „lad os nu atter begive os hver til vor Kahyt. Jap, Toung og Li gaar først, derpaa følger Han og jeg. Det er farligt at gaa alle fem paa samme Tid. Det kunde vække Opmærksomhed."

De tre Kinesere, som Chefen havde betegnet ved disse Navne, rakte ham deres Haand og førte den derpaa højtidelig op mod Brystet og Panden. Saa forlod de Ligrummet, hvor deres døde Landsmænd laa. Chefen, der havde meddelt de andre de Ordrer, som det hemmelige Selskabs Stormester havde uddelt, vendte sig nu mod den femte Kineser, der var bleven tilbage, og sagde til ham:

„Han! Jeg har ladet dig blive tilbage efter de andre, fordi jeg har Brug for dig til et andet Formaal, som jeg endnu ikke har meddelt nogen."

„Befal over mig!" svarede Han roligt.

Med tydelig Stemme begyndte Chefen nu en Tale, som fik Miss Aurett til at ryste af Skræk.

„Naar vi har været inde ved Nagasaki," sagde han, „skal vi have den Ligkiste, der bærer Nummer 49, kastet i Vandet. Det er befalet!"

Han trak paa Skuldrene.

„Godt! Saa kaster vi den i Vandet," sagde han koldblodigt.

„Og du spørger ikke hvorfor?"

„Jeg har kun at lystre."

„Jeg ønsker nu alligevel, at du ved, hvorfor denne Befaling er udstedt. Det er henved fjorten Dage siden, at den hemmelige Komité i San Francisko meddelte mig, at en mantshurisk Forræder, som af den hemmelige Ret er dømt til aldrig at skulle komme til at hvile i Fædrelandets hellige Jord, er død i San Francisko, og at han havde faaet 'Box Pacific-Kompagniet' til at garantere, at hans Lig blev transporteret til Kina alligevel. Nu er Liget sendt af Sted!"

„Naa, og hvad saa?" spurgte Han nysgerrigt.

„Siden har jeg intet videre hørt fra Komiteen i San Francisko. Men Ligkisten er her om Bord paa 'Heawenway', og jeg maa nu opfylde de Forpligtelser, som Komiteen har paalagt mig."

Mens han talte saaledes, tog han sin Lygte og begyndte at lyse hen over Ligkisterne for at se deres Numre. Man ved, at hver af Kisterne var mærket med et Nummer paa Laaget.

„Her er den," vedblev han og standsede foran Lavaredes Kiste.

„I Overmorgen Nat, naar vi kommer ind i Petschili-Bugten, kaster vi Ligkisten med Forræderens Lig i Vandet."

„Hvorfor ikke kaste den ud nu med det samme, da vi jo dog er hernede?" spurgte Han forundret.

„Fordi jeg er bange for, at Kisten og Liget er for let og vilde svømme ovenpaa. Saa vilde den blot blive fisket op af et andet Skib, og der vilde intet være vundet. Naar vi kommer til Nagasaki, vil jeg anskaffe mig en Del Blylodder, og naar de bliver hængte ved Kisten, skal de nok trække baade denne og Forræderen ned i Havets Dyb for bestandig."

„Godt!"

„Men lad os nu komme til at sove! I Overmorgen skal Forræderen faa sin velfortjente Straf."

„Maatte alle Forrædere lide samme Skæbne!" sagde Kineseren Han med højtidelig Stemme.

„Ja! Alle!"

„Da vilde det himmelske Rige atter falde tilbage til sine rette Ejere og Herskere!"

Døren ind til Ligrummet lukkedes sagte. De to sammensvorne listede af og forsvandt. De tre Europæere, der fra deres Skjul havde hørt hele Samtalen, vidste et Øjeblik ikke, om de havde drømt eller været vaagne. Men de var dybt betagne af alt, hvad de havde set og hørt. Miss Aurett var sikkert den mest bevægede af dem, og med skælvende Stemme spurgte hun:

„Hørte De, hvad disse to Mænd talte om, Hr. Lavarede?"

„Ja, jeg hørte det, Frøken," sagde Lavarede roligt. „Disse gule Ansigter tænker paa at ville kaste Ligkiste Nr. 49 ud paa nogle tusinde Favne Vand. Komiteen i Honolulu ved endnu ikke, hvad Komiteen i San Francisko allerede har faaet udrettet. Det er meget komisk."

„Finder De det komisk?" spurgte Sir Murlyton.

„Ja, saamænd gør jeg saa!"

„De har heldigvis et let Sind, Hr. Lavarede, det maa man virkelig anerkende. Men synes De alligevel ikke, at disse Mænds Beslutning kan blive noget farlig for Dem personlig?"

„Farlig? For mig? Hvorledes mener De?"

„Jeg mener, at den Beslutning, disse Kinesere har taget, meget let kan berøve Dem Deres Fætter Richards Millionarv."

„Hvorledes det?"

„Hvorledes det! Naa, jeg tænker da ikke, De har i Sinde at

blive liggende i Ligkisten Nr. 49, naar de to sammensvorne kommer for at hente den og kaste den i Vandet — ud paa nogle tusinde Favne Vand."

„Nej, det kan De være ganske sikker paa, min kære Sir Murlyton."

„Naa, men naar De ikke er i Ligkisten, hvorledes vil De da bære Dem ad med at komme i Land i Takou i Kina uden at blive opdaget?"

Lavarede smilede.

„Ja, det er jo sikkert, at hvis de to Kinesere tager min Ligkiste fra mig, ser det ilde ud med Resten af min Rejse."

„Det er netop det, jeg siger."

„Men jeg vil forhindre, at de tager denne Ligkiste fra mig."

Englænderen betragtede ham uforstaaende.

„Hvordan vil De bære Dem ad med det?" spurgte han.

„Hvordan? Jh, det er saa simpelt som at sige Goddag og Farvel. Det vil jeg forhindre ved Hjælp af denne Kniv."

Han trak op af sin Lomme en lille, men stærk Kniv med Jærnblade og Hornskaft. Han aabnede Kniven, og idet han gik hen mod den Ligkiste, der var hans foreløbige Logi, begyndte han med Knivspidsen at skrue de Skruer løse, som holdt Nummerpladen fast til Kistens Laag.

„Hvad er det, De bestiller der?" spurgte Miss Aurett ham forbavset.

„Som De ser, Frøken. Jeg skruer Pladen med Nummeret af Kistelaaget."

Et Øjeblik efter var begge de to Skruer, der holdt Pladen, løse, og Lavarede begyndte nu det samme Arbejde paa den Kiste, der stod ved Siden af hans egen.

„Ah," hviskede Miss Aurett, „nu forstaar jeg Deres Mening."

„Ikke sandt! Jeg bytter blot Numrene. Den Nummerplade, der sad paa min Kiste, bliver sat over paa Kisten ved Siden af, der saa bliver Nr. 49. Min Kiste faar det andet Nummer og bliver Nr. 48. Det bliver altsaa min Nabo, der faar Blylodderne hængte paa sin Kiste og bliver kastet ud i Dybet, saaledes som de to gule Herrer netop talte om for et Øjeblik siden."

Nogle Øjeblikke efter var Ombytningen sket, og de to Plader var skruede paa deres nye Pladser. Med et fornøjet Smil bød Lavarede sin Modstander Godnat, og det var denne Aften Miss Aurett, der beholdt Lavaredes Haand temmelig længe i sin. Disse

gule Kinesere havde indjaget den unge Pige saa stor en Angest, at det var baade naturligt og undskyldeligt, at hun lod sin Haand blive ret længe i Lavaredes, der saa ofte havde staaet hende bi i en Fare, og som ikke syntes at nære den ringeste Frygt for de gule sammensvorne.

Den 5te September gik Damperen „Heawenway" for mindskket Fart rundt om Kap Long, det Forbjærg, der skjuler og beskytter Byen Nagasaki. Denne By er Hovedstaden i det „Ken" eller Distrikt i Japan, der bærer samme Navn, og den er en af de syv japanesiske Havne, der staar aabne for Europæerne.

Som saa mange andre unge Piger havde Miss Aurett læst den franske Digter Pierre Lotis skønne, drømmende Bog om Japan. Nu smilede hun, da hun saa den første japanesiske By ligge foran sig med bitte smaa Huse i Klynger mellem frodiggrønne Bakker og Bjærge, og hun huskede, hvad hun havde læst om de smaa Indbyggere, deres smaa Værelser, deres Tukkestuemøblement, deres Papirvægge og Papirvinduer med den paamalede røde Fisk, hele dette besynderlige Liv, som disse smaa, flittige, intelligente og fremadstræbende Mennesker lever. Et Folk, som efter at være naaet højt i en selvstændig og fin Kultur, nu har indset, at de ikke i Længden med denne kan forsvare deres Originalitet og Nationalitet, og som derfor resolut stræber efter at erhverve sig Vesterlandenes, den hvide Races, Civilisation.

Damperen gled ind forbi Fyrtaarnet Ojesaki, hvis Fyr, efter hvad Kaptajn Mathew fortalte, kan ses to og fyrretyve Kilometer til Sos, og op forbi Kajerne og Dokkerne, der er fulde af de mægtige Bunker af Kul, der stammer fra Minerne ved Tahasima. Alt, hvad der her viste sig for de rejsendes Øjne, viste, til hvilket højt Kulturtrin dette Land er naaet under denne Mikado, der for kort Tid siden var enevældig Hersker, men som nu regerer over et Land med en fri Forfatning og med en lovgivende Rigsdag ved sin Side*).

Lige over for Havnen ligger Øerne Toubouboko, Halvøen Taika og Bjærget Papenberg. Over for det nye Japan med dets Havn og Dokker, dets Pakhuse, Kulbunker og elektriske Lys ligger disse Punkter som sørgelige Minder om Tilstandene i det gamle Japan.

---

*) Det maa dog her bemærkes, at den japanske Rigsdag har grumme liden for ikke at sige slet ingen virkelig Indflydelse. O. A.

Thi her var det, over fire Tusinde Kristne i Aaret 1858 led Martyrdøden, pinte ihjel af de fanatiske Japanesere.

Da Sir Murlyton og hans Datter var komne i Land og havde spadseret lidt gennem Byen, forstod de endnu bedre end før, hvor gennemgribende alle Fremskridt er i Japan. Japaneseren, der før bar sin nationale Bluse og Haaret i en Pisk ned ad Nakken eller sat op i en Knude midt paa Hovedet, bærer nu den sorte Frakke og den høje Silkehat, om de end, af Mangel paa Vane, bærer deres nye Dragt en lille Smule kejtet. Deres Damer, klædte efter de sidste Moder fra Paris eller London, bærer med større Sikkerhed deres Dragter. Her, som saa ofte og saa mange andre Steder, er det Kvinderne, der hurtigst formaar at føje og bøje sig efter de nye Vaner og Moder.

Ogsaa Forretningerne, der tidligere laa i smaa, lave, uanselige Huse, er nu blevne moderniserede paa europæisk Façon. De har store, elegante Butikker, gennem hvis høje, mægtige Spejlglasruder de forbigaaende kan beundre de udstillede Varers Mangfoldighed.

Paa alle Maader har Japan antaget europæisk Kultur, lige til Parlamentarismen, politiske Partikampe og — Kysset. I gamle Dage regerede Mikadoen enevældigt. Nu kunde vore rejsende se Murene paa Husene oversmurte med Valgplakater og Valgopraab. I gamle Dage viste man sin Kærlighed til en Kvinde ved en meget indviklet og meget højtidelig Ceremoni. Nu kysser man hinanden. Det er ogsaa i denne Retning Kvinderne, der her med Begejstring har antaget den nye Skik.

Sir Murlyton og hans Datter vilde spise til Aften, inden de atter begav sig om Bord. Den japanesiske Spisesedde er imidlertid, ligesom hele Landet selv, i en Overgangstid, en Overgangsperiode. I gamle Dage spiste man i Japan saadanne Retter som Rabarberrødder i amerikansk Olie, røde Myreæg, raadden Fisk i Eddike og spækkede Græshopper, mens den japanesiske Opvarter betjente en med sit hvide Forklæde, ikke hængende foran sig paa Maven, men bag paa Ryggen. Nu har man ganske vist indført forskellige europæiske Retter, men disse Retter har man blandet sammen med de gamle japanesiske: fyldt Hønen med Myreæg, ladet Fisken kun være halvraadden, blandet de kogte Frøer med Boller af Kødsars etc., etc. Resultatet er da blevet, at hverken Japanesere eller Europæere i Længden kan holde disse Retter ud. I Civilisationens og Frem-

skridtets Navn — spænder man Spændetampen ind og halvsulter med Anstand.

Ja, et mærkeligt Land er det. Man ser Politibetjenten paa Gadehjørnet give sig til at slaas med sin Kammerat, og man ser den lille Japaneserinde liggende i Vinduet og raabe sit muntre „Rouitschiwa", Goddag, til den første den bedste forbipasserende

Japansk Kultur.

Europæer. Der er Jærnbaner nok i Japan, men alligevel lader Folk sig bære milelangt bort i deres Bærestole. Der er mange Soldater, og de er uniformerede paa Europæisk, men deres Uniformer er saaledes, som man bar dem i Europa for tredive eller fyrretyve Aar siden.

Da Sir Murlyton og hans Datter var blevne trætte af deres

lange Spadseretur, gik de tilbage ned mod Havnen. De traf „Heawenway"s Baad liggende ved Kajen, og de gik ned i den og tog Plads. Næsten i samme Øjeblik kom to andre Mænd til og tog ligeledes Plads i Baaden. Miss Aurett kom til at skælve let, da hun saa, at de to nyankomne Mænd ikke var andre end de to Kinesere, som hun Aftenen i Forvejen havde set nede i „Heawenway"s Ligrum. Hver af dem bar en stor Pakke, som syntes at være meget tung, at dømme efter det Besvær, hvormed de bar dem.

„Kender du dem igen, Fader?" spurgte Miss Aurett ængsteligt.

„Tys! Ja! Det er de to Kinesere, vi saa i Gaar Aftes!"

Og da Miss Aurett i Smug pegede paa de Pakker, de to Kinesere bar, fortsatte Sir Murlyton roligt:

„Ja, det er naturligvis de Blylodder, som de har tænkt at ville sende deres mindre ærede Landsmand til Bunds med."

Miss Aurett bøjede tavs sit Hoved. Hun tænkte paa, at hvis ikke et lykkeligt Tilfælde ved Forsynets Styrelse var indtruffet, havde ingen kunnet meddele Lavarede i hans Kiste, hvad Kineserne havde for, og da — hun saa allerede de to Kinesere ved Nattetide liste sig ind i Rummet, hvor Ligkisterne stod, hænge Blylodderne ved Kisten Nr. 49, hvori Lavarede laa roligt sovende, og saa kaste det hele ud gennem Skibslugen, ud i Verdenshavets sorte Vand, hvori Kisten og den ulykkelige Parisер forsvandt uden en Lyd. Hun gøs.

„Er du syg, Aurett?" spurgte Faderen. „Du ser saa bleg ud!"

„Nej — det er kun, fordi jeg tænkte paa det, som nu, Gud være lovet, ikke kan ske."

Englænderen saa nogle Øjeblikke paa sin Datter. Saa vendte han sit Blik mod de to Kinesere. Men Faderens Blik havde allerede bragt Blodet op i den unge Piges Kinder. Hun forstod, at hun havde røbet sig, at Faderen anede alt, og hendes Hjerte fyldtes med en stille Glæde. Der er Følelser, man ikke røber for nogen, men som man dog gerne vil, at ens kære, især ens Fader, skal have en Anelse om.

Da Baaden var kommen ud til Damperen, og man var gaaet om Bord, spadserede Fader og Datter endnu nogen Tid omkring paa Dækket for at afvente den Time, da de ubemærkede kunde gaa ned til Armand Lavarede. Det gjaldt om at faa Lavarede i Tale i Aften, thi i Morgen Aften vilde det sikkert være umuligt. Aftenen i Morgen var jo af Kineserne bestemt til at være den, hvor de kastede Kisten og Liget i Vandet, og man kunde da risikere at møde

de sammensvorne Medlemmer af „Den hvide Lotusblomst" dernede. Det kunde blive et ubehageligt Møde, og det gjaldt derfor om at undgaa det.

Besøget dernede varede i Aften adskilligt længere, end det plejede, og Sir Murlyton maatte flere Gange mane til Opbrud ved at fortælle, hvor mange Klokken var, og at det var sent, før han fik Tatteren til at følge sig. Hun var selv ogsaa dødtræt, og næppe havde hun lagt sig i sin Køje, før hun sov ind.

Da hun atter vaagnede, var „Heawenway" forlængst ude af Nagasakis Havn og dampede af Sted over det saakaldte „Blaa Hav". Skibsklokken ringede til Frokost. Da hun gik over i Spisesalonen, saa hun langt ude i Horisonten en svag Stribe Land tegne sig mellem Himmel og Hav.

„Hvad er det for et Land, man ser derude?" spurgte hun Kaptajn Mathew, som tilfældigvis kom forbi.

„Det er Den Meuse, Frøken," svarede Amerikaneren. „Inden Aften vil vi være sejlede rundt om denne Ø, og vi vil da befinde os i Det Gule Hav. Det er det Farvand, der skiller Halvøen Korea fra Kina, og som stadig bliver smallere og smallere, til det ender i Petschili-Bugten."

„Det Blaa Hav, Det Gule Hav — jeg synes, man har nogle mærkelige Navne paa Farvandene her, Hr. Kaptajn."

„Navnene er ellers betegnende nok, Frøken! Havene bærer dem ikke med Urette."

„Jeg kan endda forstaa Navnet 'Det Blaa Hav'! Men hvorledes kan man kalde et Hav for 'Det Gule Hav'?"

Kaptajnen lo.

„Ja, nu kommer De snart til at se hvorfor, Frøken. Det er nemlig ganske gult. Aarsagen hertil ligger meget nær. Havet er ikke videre dybt, og en Mængde store og brede Floder falder ud i det. Disse Floder har gennemløbet de saakaldte 'gule Distrikter', det vil sige Egne, hvor Jorden er meget leret og gul. Floderne fører en Mængde Ler og gult Sand med sig, og det er derfra, Havet har faaet sin meget ejendommelige gule Farve."

Den unge Pige hørte noget aandsfraværende paa denne lille geografiske Underholdning. Hun længtes kun utaalmodigt efter, at denne Søreise snart skulde være forbi, og egentlig var det hende ligegyldigt, hvilken Farve Havet havde i de fire og tyve Timer, hun endnu skulde sejle paa det.

Var Miss Aurett utaalmodig, var Bovreuil det i endnu højere

Grad. Kom han først i Land, var det hans Tur at triumfere. Saa skulde de andre faa noget andet at se. Han kunde næppe styre sig af Glæde og spændt Forventning. Alle de andre om Bord, ogsaa Sir Murlyton og hans Datter, lagde Mærke til det, men de tænkte ikke videre over det. Bovreuil havde i den sidste Tid maattet leve mellem Besætningen under daarlige Forhold, og man fandt det derfor aldeles ikke mærkeligt, at han længtes efter at komme i Land og var glad over, at Timen nu nærmede sig, da Damperen lagde til.

Denne Dag syntes næsten ingen Ende at faa for Miss Aurett, og hun kunde ikke forsone sig med den Tanke, at hun denne Aften skulde sove ind uden at have faaet et venligt Haandtryk af Lavarede. Aldrig før havde Damperen forekommet hende saa hæslig, aldrig før havde hun fundet Havet, Himmelen, hele Rejsen saa dræbende kedsommelig som i Dag.

Sir Murlyton havde paa Tatterens Ansigtsudtryk set hendes Irritation og det daarlige Humør, hun var i, og han havde vel vogtet sig for at tale til hende eller forstyrre hende i hendes indadvendte Betragtninger. For at faa Dagen til at gaa havde han indledet en længere Samtale med Styrmanden om Fiskeriet paa New Foundlandsbankerne, om hvem der havde Ret til at fiske Hummer, og hvem der havde Ret til at fiske med „Trawl" paa Kysten. Det er et Emne, som Englændere og Amerikanere, naar de kommer ind paa det, kan vedblive at diskutere i mange Timer, især naar der er tilstrækkelig med god Whisky paa Bordet til at fugte Tungerne og Ganerne med. Takket være denne List lykkedes det Sir Murlyton at faa Dagen slaaet ihjel, lige til Skibsklokken ringede til Middag, og uden at Miss Aurett havde faaet nogen Anledning til at vise sit melankolske Ansigt for ham i al denne Tid og sætte ogsaa ham i daarligt Humør.

Da Aftenen kom, gik man atter op paa Dækket. Sir Murlyton havde frygtet dette Øjeblik, men til hans store Overraskelse viste Aurett sig lystig, elskværdig, næsten kaad. Det var, som om al hendes daarlige Humør var sunket i Havet sammen med den nedgaaende Sol. Hun blev længe paa Dækket, mageligt henslængt i en Gyngestol, som Skibets Duven og Gyngen nu og da satte i Bevægelse.

Da Klokken var elleve, erklærede hun, at hun var træt. Hun kyssede sin Fader til Godnat og erklærede at ville gaa til Kojs.

Saa fjernede hun sig uden saa meget som blot en eneste Gang at have nævnet Lavaredes Navn.

Sir Murlyton sagde Datteren Godnat og begav sig til sin Kahyt. Lidt efter sov han trygt. Maaske havde han sovet mindre blidt, hvis han havde haft nogen Anelse om, hvilken Idé hans Datter pludselig havde faaet og var i Færd med at ville udføre.

Hun havde faaet den Idé, at hun vilde vaage over de to Kinesere og være Vidne til deres natlige Foretagende. Da Faderen og alle de andre om Bord sov, og alt var stille, listede hun derfor ud af sin Kahyt og sneg sig ned i den Gang, hvortil Døren fra Ligrummet vendte ud.

Hun havde ikke staaet der ret længe, før hun hørte listende, forsigtige Skridt nærme sig fra Gangens anden Ende. Hun saa to Skikkelser nærme sig, og det var hende nok at betragte deres Omrids, for at hun kunde genkende dem. Det var ingen andre end Han og hans Chef, der bar en lille Lygte foran sig.

Pludselig forsvandt Lysskæret. Miss Aurett forstod, at de to Kinesere var gaaede ind i Ligrummet, og grebet af en pludselig og ubetvingelig Nysgerrighed lod hun sig glide hen bag efter dem. Han havde ladet Døren staa paa Klem bag ved sig. Gennem Dørrevnen liggede Miss Aurett ind i Rummet.

Medlemmerne af „Lotusblomsten" lyste med deres Lygte hen over Kisterne, og da de havde fundet Kisten Nr. 49, tog de fat i den og satte den ned paa Gulvet. Men ved denne Bevægelse kom de til at vælte den Egeplanke om, der havde støttet Kisten og forhindret den i at slingre under Skibets Rullen i Søen. Miss Aurett udstødte et lille Skrig. Øjeblikkelig var der en klam, mager Haand, der greb hende om Armen og holdt hende fast, uden at hun endnu forstod, hvad der egentlig var foregaaet. Og hun følte, at man med Magt trak hende ind i Ligrummet.

Ved Lyden af hendes Stemme var Han først et Øjeblik staaet som forstenet. Saa havde han grebet hende og trukket hende hen for sin Chef. Kineseren kastede et skarpt Blik paa hende, og som Fuglen forgæves søger at slippe bort fra Slangens hypnotiserende Blik, saaledes søgte Miss Aurett at vende Ansigtet bort og slippe for at se ind i disse stirrende, ubevægelige Øjne. Bag hende stod nu Han, spærrende den eneste Udgang. Han afventede kun sin Chefs Ordre.

Kineseren trak paa Skuldrene, haanligt, overlegent.

„Saa meget desto værre for hende," sagde han snøvlende, og et Sekund efter tilføjede han: „Med Kniven!"

Lynsnart havde Han trukket en kort, skarp, krum kinesisk Kniv op af Lommen og vilde styrte løs paa Englænderinden. Hun var fortabt. Men pludselig drejede Kineseren sig om med et halvkvalt Brøl og styrtede om paa en af de nærmeststaaende Ligkister.

Lavarede stod ved den unge Piges Side. Han havde vidst, hvad Kineserne havde for, og ogsaa han havde fra sit Skjul villet være Vidne til, hvad der foregik. Nu saa han hele Scenen med Miss Aurett, og øjeblikkelig var han sprungen op af sin Kiste og var ilet hende til Hjælp.

En Kamp mellem Armand og de to Kinesere syntes unddgaaelig. Miss Aurett tænkte instinktmæssig paa, at hun nu var Skyld i, at Lavarede mistede sin Arv. Larmen af Slagsmaalet vilde hidkalde Matroserne, og Armand vilde blive opdaget. Og selv om Besætningen ikke kom til, var Stillingen dog haabløs. Lavaredes Hemmelighed var røbet. Kineserne kendte den, og selv om Lavarede ikke bukkede under i den Kamp, der nu maatte paafølge, kunde de to Kinesere jo røbe hans Hemmelighed og hans Skjulested for at tage Hævn over ham.

Bittert fortrød nu Miss Aurett sin Letsindighed og sin Nysgerrighed.

„Hvad er det, I har for?" spurgte Lavarede kampberedt de to Kinesere. „Hvorfor vilde I myrde denne unge Dame, som er min Veninde?"

Den Kineser, som Han havde kaldt sin Chef, saa overrasket paa Lavarede, men der kom intet Svar over hans Læber.

„Ah," vedblev Lavarede saa roligt, som det var ham muligt, „for mig behøver I intet at holde skjult. Tror I maaske ikke, jeg ved, at I var i Færd med at skulle kaste Ligkisten Nr. 49 i Vandet. Vær ikke bange for, at I skal røbe noget. Jeg ved alt!"

Og da hans to Modstandere endnu stod som forstenede foran ham, vedblev han, nu mere roligt:

„Jeg har netop faaet samme Opgave. Det er derfor, jeg har lagt mig ned i Kisten Nr. 48, som I vil se."

Han slog Laaget op paa sin Kiste for at vise dem, at den var tom, og at det var denne, han var kommen op af. Kineseren, som blev kaldt „Chefen", syntes nu at have faaet sit Mæle igen, og han spurgte:

„Men hvem er da du?"

„Hvem jeg er? Se her!"

Og mens han daarlig kunde lade være med at le, rakte han Kineseren den Blikkapsel, som Miss Aurett havde givet ham med

Hans to Modstandere stod som forstenede.

det kinesiske Dokument, og som man havde fundet i Maven paa den opfiskede og opsprættede Haj.

Alene Synet af denne Kapsel syntes at hensætte Kineserne i den dybeste Forbavselse. Den ene af dem, Chefen, aabnede den, læste Skrifttegnene paa Pergamentet, lukkede den atter og gav den tilbage til Pariseren.

„Du er en af vore Brødre! Og vil du garantere for denne europæiske Kvinde?"

„Denne Kvinde er min Søster. Hun har fulgt mig fra San Francisko, og hver Nat er hun kommen herned for at bringe mig noget at spise. Uden hendes Hjælp vilde jeg være lige saa død som de, der ligger der omkring i Kisterne."

„Godt! Og hun kan holde Tand for Tunge?"

„Vær sikker paa det!"

„Naa, det er godt! Han, lad os komme til Arbejdet!

Lidt efter gled Kisten Nr. 49, der før havde været Nr. 48, ud gennem Lugen og faldt med et Plump i Vandet. Lugen lukkedes atter til. De to Kinesere gik bort. De havde fuldbyrdet „Den hvide Lotusblomst"s Hævn.

„Og nu, Frøken," sagde Lavarede galant, „nu er det bedst, De begiver Dem til Ro. Gaa til Deres Kahyt, Frøken, og sov vel. De undskylder mig nok, at jeg ikke ledsager Dem længere end til Døren, men mit Helbred forbyder mig at forlade 'mine Værelser'."

Begge lo.

Saa trykkede Miss Aurett længe og hjerteligt hans Haand og gik. Da hun den næste Dag befandt sig alene paa Dækket og stod og lænede sig ud over Rælingen, saa hun Kineseren Han nærme sig. Han bøjede sig ogsaa over Rælingen, og uden at se paa hende, uden med en eneste Bevægelse at forraade over for de andre Passagerer, der muligvis kunde komme i Nærheden, at han kendte hende, sagde han sidelængs hen imod hende:

„Europæiske Dame, vor Broders Søster, vi har indgydt dig Skræk i Nat. Tilgiv os! Du rejser til det himmelske Rige. Tag imod dette! Det er min Chef, der sender dig det."

Han trak frem af sin Lomme en Blomst af Metal. Den forestillede Kronen af en hvid Lotus.

„Fæst denne Metalblomst ved dit Bryst, og den vil da beskytte dig mod Mandarinernes Brutalitet og sikre dig Venner overalt, hvor du maatte komme hen i Landet."

Og som en Passager, der var bleven ked af at ligge ned i Bølgerne, vendte han sig halvt om og lod Metalblomsten falde ned paa Dækket for sine Fødder, efter at han først havde overbevist sig om, at ingen af de andre Passagerer var komne op paa Dækket og iagttog ham.

Et Øjeblik efter var han forsvunden.

Miss Aurett tog Metalblomsten op, betragtede det mægtige

hemmelige Selskabs Symbol og puttede det saa i Lommen, mens hun mumlede:

„Hvem ved! Maaske det kan være ham til nogen Nytte!"

„Heawenway" gik sin Kurs. Man var nu inde i Det gule Hav, og Skibet var tit saa nær inde ved Koreas Kyster, at man fra Dækket kunde skimte Byer, Landsbyer og Templer derinde. Kaptajn Mathew, der en Gang havde været derinde, fortalte mange morsomme Træk af Koreanernes Liv.

Endelig den 10de September om Aftenen fik man Takou i Sigte.

Det var imidlertid blevet for sent til, at Damperen kunde gaa ind i Havnen samme Aften, og „Heawenway" holdt den derfor gaaende med ringe Fart for at afvente Morgenlysningen, før den gik i Havn. For sidste Gang gik Sir Murlyton og Miss Aurett ned i Lugrummet for at besøge Lavarede. De aftalte her, at de skulde mødes næste Dags Aften paa det Hotel, som „Box Pacific-Selskabet" har oprettet. Lavarede maatte paa den ene eller den anden Maade se at snige sig fra Borde og i Land. Han var ved godt Mod og var vis paa, at det nok skulde lykkes for ham. Og i godt Humør skiltes de, mens de sagde:

„Paa Gensyn i Morgen!"

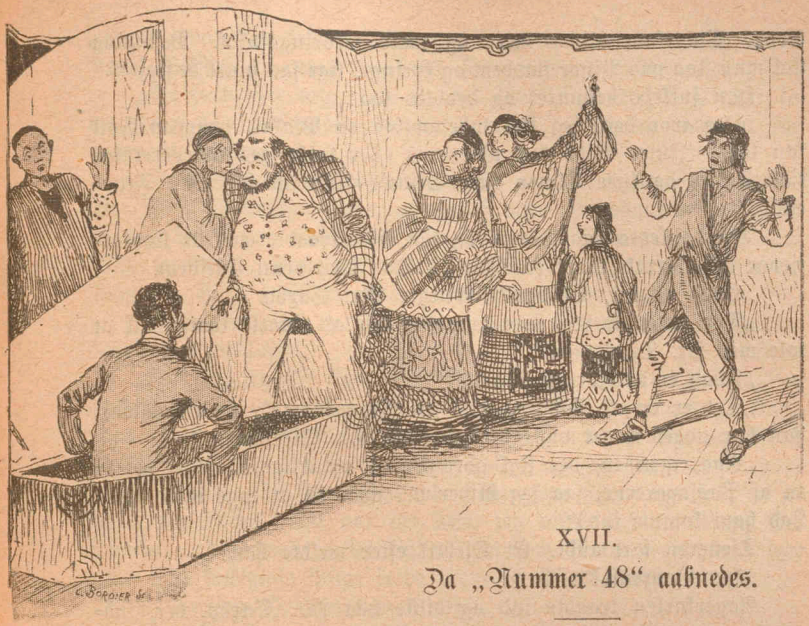

XVII.

Da „Nummer 48" aabnedes.

Den 11te September om Morgenen Klokken ti sad Mr. Saxby, der var Repræsentant for „Box Pacific-Selskabet" i Takou, paa sit Kontor, et stort, lustigt Rum, hvor Vinduerne stod aabne, saa Sol og frisk Luft, Fuglekvidder og Duften af de blomstrende Buske udenfor trængte ind. Han læste en Del Breve igennem, mens en af hans yngre Kontoristen respektfuldt stod bag hans Stol.

Mr. Saxby rakte Kontoristen et Brev.

„Se her, Howdin, noter dette. Familien Pali-Ma fra Byen Tien-Be kommer her til Morgen for at afhente Liget af deres Slægtning, den afdøde Li-Moua. Denne Li-Moua er død i San Francisko, og hans Lig er blevet hjemtransporteret med Damperen 'Heawenway'. Undersøg Skibslisterne, og naar De har fundet Nummeret paa Kisten, lad saa denne straks bringe herhen, for at Liget hurtigst muligt kan blive genkendt af Slægtningene."

Kontoristen styrtede af Sted for at udføre sin høje Chefs Ordre. Denne mumlede gnavent hen for sig:

„Det er Pokkers, saa travlt Folk har. Damperen er daarlig nok kommen ind i Havnen, før Folk kommer og vil have deres

Gods. Publikum bliver mere og mere fordringsfuldt. Bestandig skal man staa paa Pinde for dem og springe, lige saa snart de fløjter."

Han sukkede bekymret og vedblev saa:

„Jeg tror dog, jeg skal lade opslaa en Plakat, hvorpaa Folk kan læse: 'Intet Gods kan udleveres eller forlanges udleveret før tidligst fire og tyve Timer efter Skibets Ankomst fra San Francisko.'"

Der bankedes paa Døren, og lidt efter traadte en lille Kontortjener ind, korrekt klædt fra Top til Taa i en brun Uniform.

„Hvad vil du, Brudge?" spurgte Mr. Saxby.

„Der er en Herre, som anmoder om at maatte komme til at tale med Hr. Direktøren."

„Hvad er det for en Mand?"

„Det er en af Passagererne fra 'Heawenway'. Han paastaar, han har noget meget vigtigt at meddele Hr. Direktøren."

„Naa, igen en, der skal gøre Brøvl naturligvis. Men det er en af Passagererne, saa jeg bliver vel nødt til at tage imod ham. Lad ham komme ind!"

Tjeneren forsvandt. Et Øjeblik efter meldte han:

„Hr. Bovreuil!"

Agerkarlen traadte ind og hilste paa Mr. Saxby, der, indvendig arrig, kun besvarede hans Hilsen med et Nik.

„Min Herre," begyndte Agerkarlen, „jeg er Franskmand, Husejer, Præsident for et Syndikat af Panama-Aktionærer, flere Gange Millionær —"

Mr. Saxby fik pludselig lidt mere Ærbødighed for den fremmede, og meget høfligt sagde han nu med et Buk:

„Vær saa god at tage Plads, min Herre! Det er mig en meget stor Ære —"

Og da Bovreuil havde sat sig, vedblev han:

„Hvad skylder jeg den store Ære af Deres Visit, min Herre? Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?"

„Det er ikke Dem, min Herre, der skal være mig til Tjeneste," svarede Bovreuil, „det er tværtimod mig, der kommer for at bevise Dem en Tjeneste."

„Hvorledes? Hvad mener De?"

Mr. Saxby var meget forbavset, som man vel kan forstaa.

„Ja, jeg mener virkelig, hvad jeg siger," vedblev Frøken Penelopes Fader. „Som Leder af store Foretagender hader og afskyr

jeg alt, hvad der hedder Bedragerier og Uregelmæssigheder. Men Deres Selskab er netop Genstand for saadanne Bedragerier."

„De forbavser mig, min Herre! Det er umuligt! Vi har en saa skarp og fuldstændig Kontrol, at det er aldeles umuligt for nogen at bedrage os."

„Gud bevares, det tvivler jeg ikke om. Men jeg vil dog blot gøre Dem opmærksom paa, at en af mine Landsmænd har listet sig om Bord paa Damperen 'Heawenway' og er gaaet med som blind Passager. Han har under hele Rejsen holdt sig skjult i det Rum om Bord i Skibet, hvor de døde Kinesere laa."

„Men hvorledes har dette dog kunnet lade sig gøre?" spurgte Direktøren forbløffet.

„Det kan jeg ikke sige Dem. Jeg kan kun meddele Dem Fakta, og dette Fakta er, at Manden er rejst fra San Francisko til Kina uden at betale nogen Billet, og at han endnu maa være om Bord paa Skibet. Jeg har holdt skarpt Udkig, og jeg har ikke set ham forlade Skibet. De kan altsaa lade ham gribe og tvinge ham til at betale sin Billet. Det var det hele, jeg vilde meddele Dem, Hr. Direktør. Jeg haaber, De finder, jeg som Forretningsmand har gjort min kollegiale Pligt imod Dem og Deres Selskab!"

Kontoristen Howdin kom nu ind.

„Hr. Direktør," meldte han, „Familien Pali-Ma er udenfor. De venter paa Dem, for at de kan lade Ligkisten aabne og tage Kvittering af Familien for rigtig Modtagelse af Liget."

„Jeg kommer. Undskyld mig et Øjeblik, min Herre, jeg skal straks være tilbage."

„Bevares, bevares," svarede Bovreuil, „jeg har intet videre at blive her efter. Jeg har udrettet mit Ærinde."

Og mens han gned sig i Hænderne, hviskede han ved sig selv:

„Og nu er min Rejse endt — lige saavel som min kære Hr. Svigersøns Rejse er forbi. He, he, he!"

De to Mænd fulgtes ud gennem det tilstødende Værelse, hvor en Mængde Mennesker stod forsamlede om en Ligkiste, der var hensat midt paa Gulvet. Det var alle sammen Kinesere, og paa deres Silkedragter saa man de røde og hvide Baand og Sløjfer, der i Kina er Tegnet paa Sorg. En gammel Kone græd uafbrudt. To af de andre udstødte uafladelig lange, hylende Lyde, der skulde vise, hvor fortvivlede de var. Familien saa ud til at være ret velhavende.

Den gamle Kone kom hen til Mr. Saxby.

„Det er mig, Pali-Ma! Det er mig, Moderen til Li-Moua, der er død i sit to og tyvende Aar! Her ser I den Seddel, hvorpaa Mandarinen i min Landsby bekræfter, at jeg er Pali-Ma, og at Li-Moua er min Søn. Uh, hu, hu, hu!" snøftede hun.

„Godt, godt! Luk Kisten op!" kommanderede Mr. Saxby.

Selskabets Folk gav sig i Færd med Ligkisten Nr. 48 for at tage Laaget af den. Men næppe havde de paabegyndt deres Arbejde, før de med et Skrig, der udtrykte baade Rædsel og Forbavselse, tumlede tilbage. En Mand havde kastet Laaget væk fra Kisten og rejst sig over Ende i den.

„Lavarede!" skreg Bovreuil, mens Kineserne forfærdede og ligblege veg tilbage.

Bovreuil vendte sig mod Direktøren:

„Det er den Fyr, jeg har talt til Dem om!"

Mr. Saxby havde øjeblikkelig trukket sin Revolver, som han som fuldblods Amerikaner altid bar paa sig for alle Tilfældes Skyld, og sigtede nu paa Lavarede, der var yderst forbavset over at finde sig i saa talrigt et Selskab.

„Overgiv Dem! Ved den mindste Bevægelse, De gør, skyder jeg Dem!"

„Spar Dem Deres Ulejlighed! Jeg skal ingen Modstand gøre," svarede Lavarede roligt.

Paa et Tegn af Direktøren kastede en Del af Selskabets Folk sig over Lavarede og holdt ham fast. Mr. Saxby traadte til og begyndte at undersøge Pariserens Lommer, samtidig med at han fikserede ham skarpt. Han syntes dog at faa et ret gunstigt Indtryk af Lavarede, og det var i en næsten venskabelig Tone, han sagde til ham:

„Min Herre, jeg antager, at De kun har indladt Dem paa en daarlig Spøg. Jeg vil derfor tilgive Dem, og jeg skal holde Sagen hemmelig, naturligvis kun paa den Betingelse, at De betaler Deres Overfart med 'Heawenwan'. Da De jo ikke har faaet Kosten om Bord og heller ikke har haft nogen Kahyt, vil jeg endog tilstaa Dem en Rabat paa 25 pCt."

Lavarede bukkede takkende og sagde:

„Det er umuligt at vise sig mere elskværdig, end De gør, min Herre, men —"

„Hvad er det for et m e n?"

„Men — Hr. Direktør, end ikke denne saaledes reducerede

Pris kan jeg betale, thi jeg maa tilstaa for Dem, at hele min rørlige Kapital ikke beløber sig til mere end 25 franske Centimer."

Mr. Saxby strakte i komisk Fortvivlelse sine Arme i Vejret.

„25 Centimer, siger De! Det er 5 Cents paa Amerikansk! Og med saadan et Par Skilling i Lommen har De dristet Dem til at gaa om Bord paa en af vore Dampere! Det er jo aldeles uhørt!"

„Undskyld mig, min Herre, jeg er ikke gaaet om Bord. Paa forrædersk Vis har man spærret mig inde i en Ligkiste med en Del Levnedsmidler og har saa baaret mig om Bord. Jeg tænker oven i Købet paa at anlægge Skadeserstatningsproces mod 'Boz Pacific-Selskabet'."

Nu blev Mr. Saxby vred. Han saa truende paa Lavarède.

„Naa, De vil oven i Købet have mig til Bedste! Det er godt! Nu lader jeg Dem arrestere."

„Aa, vent et Øjeblik," faldt Bovreuil ind. Han havde hidtil holdt sig en Smule tilbage, mens han lyttede til Samtalen. „Vent et Øjeblik. Den Sag maa jo let kunne ordnes. Jeg vil med Fornøjelse laane den Herre den Sum Penge, som er nødvendig, for at han kan afgøre sin Gæld til Selskabet."

„Ah — der har vi jo den kære Bovreuil!" raabte Lavarède haanligt. Han havde hidtil ikke bemærket Agerkarlen. „Ja, tænkte jeg ikke nok, han ogsaa var her. Jeg var allerede forbavset over ikke at have set ham endnu."

Men Amerikaneren afbrød ham:

„De hører, hvad den Mand siger. Laan nu de Penge af ham og lad os saa faa en Ende paa Sagen."

„Nej Tak, jeg skal aldeles ikke have noget af at laane Penge hos den Mand."

„Hvad siger De? Vil De ikke?"

„Aldeles ikke!"

„Og hvorfor?"

„Hvorfor — hvorfor — naa, Hr. Bovreuil ved særdeles godt, hvorfor jeg ikke vil eller kan. Det vilde imidlertid tage al for lang Tid at forklare Dem det. Maa jeg i Stedet for gøre Dem et Forslag?"

„Forslag! Aa, pyt!"

„Hør nu! De er en intelligent Mand. Det ser man paa Dem. Da De er Amerikaner, er De ogsaa en praktisk Mand. Ved at benytte 'Heawenway' til at komme over Havet med paa den Maade, jeg har gjort, har jeg foraarsaget et Tab for Deres Selskab."

„Det er sikkert nok."

„Ikke sandt? De ser, vi begynder allerede at komme til en Forstaaelse. At holde Dem skadeslos for dette Tab med Penge er mig desværre umuligt. Men jeg kan som Erstatning anvise Dem en Maade at tjene Penge paa, og De vil ved at følge mit Raad tjene langt mere, end De har tabt ved min Frirejse."

„Hvad mener De?"

Lavarede kastede et haanligt og ondskabsfuldt Blik paa Bovreuil, der allerede lyttede til med aaben Mund. Lavarede havde nu Amerikaneren der, hvor han længe havde ønsket at have ham.

„Undskyld, Hr. Direktør," fortsatte han, „men hvis De finder min Idé god, og jeg overlader Dem den, skal vi saa være enige om, at min Gæld til Deres Selskab er fuldstændig afgjort?"

„Ja vel! Det er et Ord!" svarede Mr. Saxby, efter at han havde betænkt sig et Øjeblik.

„Nu vel, hør saa efter, hvad det er, jeg har at foreslaa Dem. Deres Selskab ejer fire Dampere. Hver af disse Dampere gør omtrent seks Rejser hvert Aar, og hver Gang har de ca. halvtredsindstyve Kineserkister om Bord. Det vil sige, at Selskabet aarlig befordrer tolv Hundrede døde Kinesere hjem til Kina."

„Det er omtrent rigtigt. Men hvad kommer det Sagen ved?"

„Hør nu videre. Af disse tolv Hundrede døde Kinesere er der kun højst to Hundrede, der i levende Live har været rige nok til at kunne anskaffe sig en Kiste selv. Resten, altsaa omtrent et Tusinde Kinesere, maa De forsyne med Kister, baade Blykister og Egekister. Til disse ydre Kister anvender Selskabet godt og stærkt Egetræ, og hver af disse Kister maa staa Selskabet i mindst 5 Dollars Stykket."

„Fuldstændig rigtigt!"

„Hvis Kisterne imidlertid kun kostede Dem 3 Dollars Stykket, vilde dette altsaa betyde en aarlig Fortjeneste for Selskabet af 2000 Dollars."

„Ja, det ved vi nok," svarede Mr. Saxby, „men man *kan* ikke faa Egetræskister for 3 Dollars Stykket, og disse Kinesere holder bestemt paa, at vi skal transportere deres Lig hjem i Egetræskister."

„Nu giver De dem Egetræskister. Men hvis man nu i Stedet for gav dem nogle Kister, som de *troede* var af Egetræ?"

„Hvad mener De?"

„Jeg mener, at man kunde lave Kisterne af hvidt Fyrretræ,

som man først havde dyppet i Svovlsyre, der var tilsat en Femtedel Vand og derpaa var behandlet med overklorsur Kali. Efter denne Proces kunde man ved at fernisere Træet give det et Udseende aldeles som Egetræ."

„Det lyder meget simpelt! Men er De vis paa, at De har Ret i, hvad De siger?"

„Behold mig som Deres Fange, lige til jeg har bevist Dem Sandheden af mine Ord," svarede Lavarede roligt.

Mr. Saxby rakte Lavarede Haanden.

„Jeg er meget glad ved at have truffet Dem, kære Herre. Ikke en Øre vil jeg have af Dem for Deres Overfart med 'Heawenway' Jeg mener, at Selskabet endda vil være Dem taknemmelig."

Lavarede lo og saa spottende paa Bovreuil. „Der kan De se, højstærede Hr. Bovreuil," sagde han, „at med en Smule Kemi kan man udrydde og uskadeliggøre mange ubehagelige Dyr her i Verden, ogsaa dem af Aadselgribbenes Familie."

Alt syntes at være i Orden og at skulle ende godt. Kineserne, der stod i et Hjørne af Stuen, protesterede ikke, alene af den gode Grund, at de ikke havde forstaaet et Ord af den paa Engelsk førte Samtale. Men nu skete der noget helt andet og uventet. En ny Mand dukkede frem.

Paa denne Mands blaa Kappe, der var forsynet med en grøn Bort, og paa hans lange Pisk, der var rullet op paa Hovedet og knyttet sammen med en Knap af Jade, saa man, at det var en kinesisk Politimand. Lige i Hælene paa ham fulgte en anden Kineser, en ung Mand, der hørte til Familien Pali-Ma, og som var listet ud af Værelset, mens Diskussionen med Lavarede og Mr. Saxby stod paa, og uden at nogen havde bemærket det. Han pegede nu paa Lavarede og henvendte nogle Ord til Politimanden, som Lavarede ikke forstod.

Den kinesiske Politimand saa først et Øjeblik paa Lavarede. Saa vendte han sig mod Døren og skreg nogle uforstaaelige Ord ud af den. Øjeblikkelig kom henved et Tusin paa samme Maade klædte Politimænd ind i Stuen, styrtede sig over Lavarede og bandt ham.

Mr. Saxby havde talt et Øjeblik med Politimanden.

„Det gør mig meget ondt," sagde han til Lavarede, „at jeg har holdt Dem tilbage her. Det er en meget alvorlig Affære, De nu er blandet ind i."

„Hvorledes det?"

„De er anklaget for at have kastet den unge Li-Monas Lig ud af hans Kiste for selv at kunne tage hans Plads. Det er Brud paa Gravfreden og Ligrøveri. Efter al Sandsynlighed vil De ikke kunne undgaa at blive dømt til Døden."

Lavarede skælvede, men han betvang sig dog og fik atter hurtig Herredømmet over sig selv.

„Tak for Oplysningen," sagde han roligt.

„Jeg er meget ked af det," vedblev Direktøren, „men hvad skal jeg gøre. Kan jeg paa nogen Maade være Dem til Nytte, skal jeg gerne. Har De for Eksempel nogle Slægtninge, som De vil sige Farvel til, skal jeg gerne besørge Deres Breve for Dem, om De ønsker det."

Lavarede stod et Øjeblik tankefuld. Miss Auretts blide Ansigt viste sig for ham. Saa rystede han paa Hovedet.

„Jeg er Dem meget taknemmelig, men jeg ønsker dog endnu ikke at meddele min Død til nogen. Ja, det skulde da være til den ærede Hr. Bovreuil, som staar der. Jeg har en Gang frelst hans Liv. Maaske det kan more ham at faa at vide nu, at jeg skal dø."

Og medens han saa stift paa den blegnende Lagerkarl, overgav han sig roligt i de kinesiske Politibetjentes Hænder og lod sig føre af Sted mod Fængselet under deres Eskorte. Overalt, hvor de kom frem gennem Takou, dannede der sig store Grupper af nysgerrige, men de blev hurtig splittede af Politiet, der rundhaandet uddelte Stokkeprygl til højre og venstre og lod de lange Bambuskæppe danse paa de nærmeststaaende Kineseres Rygstykker.

Alle kinesiske Byer er utrolig smudsige. De smalle Gader er delte i Midten ved en Art Rendesten, i hvilken Befolkningen kaster alt deres Affald ud. Galt ser det ud, og endnu værre stinker det. Det er en Lidelse baade for Øje og Næse. Da Takou er en Søstad, er den endnu mere smudsig og endnu mere stinkende end Byerne inde i Landet.

De fleste af Husene er klaskede op af Ler og Sprinkelværk. Kun hist og her ser man et Hus, der skiller sig fra de andre, og som tilhører en eller anden rig Mandarin. Dets Façade er prydet med Stensliser eller brændte Lersliser i mange Farver og med Dekorationer, der forestiller Fiske, Fugle, Drager eller allegoriske Figurer. Kun en eneste Promenade findes der i Takou, nemlig nede ved Floden Pei-Ho. Og denne Promenade er endda kun middelmaadig efter kinesiske Begreber. Her ligger Byens Fængsel,

og det er ogsaa her, at Ti-Tou'en, Byens Guvernor, lader Forbryderne henrette under aaben Himmel.

Lavarede anede naturligvis aldeles intet om alt dette, og da han naaede herned, udstødte han derfor et Lettelsens Suk. Inde i de smalle, afskyeligt stinkende Gader havde han været nær ved at blive kvalt. Nu kunde han da atter aande af fulde Lunger. Foran ham laa Pei-Ho-Flodens Munding, der er sine tre Kilometer bred, med sine gule Vande, der flyder hen mellem lave, graa, kedelige Skrænter. Han marcherede rask af Sted under de bredkronede, skyggende Plataner, som Promenaden er beplantet med, og han følte sig næsten som befriet. Hvorfor? Han vidste det ikke selv! Hans Stilling var ikke mindre kritisk nu end før. Hans Bevogtere var ikke mindre aarvaagne og paapasselige. Men han aandede frisk Luft, hans Blik kunde svæve ud over Havet, og allerede dette var en Trøst og en Lettelse for Pariseren med det lette og sorgløse Sind.

Men pludselig blev han bleg. Han saa to kendte Ansigter foran sig. Det var Miss Aurett og hendes Fader, Sir Murlyton. De havde besluttet at se sig om i Byen, mens de ventede paa, det skulde blive Aften, for at de kunde møde Lavarede paa det Hotel, de havde aftalt. Et Tilfælde førte dem ned paa Promenaden, og de havde ikke gaaet her mange Minutter, før deres Vej krydsede Lavaredes og hans Bevogteres.

Da Miss Aurett saa Lavarede bevogtet af de kinesiske Politimænd, førte hun af Angst Haanden op til Hjertet. Hun vilde tale, men hendes Tunge var som lammet af Skræk. Ordene kunde ikke komme over hendes Læber. Sir Murlyton, rolig, kold og flegmatisk som altid, vendte sig derimod mod Lavarede og sagde paa Engelsk, for at Vogterne ikke skulde forstaa ham:

„Man har grebet Dem!"

„Ja, og det er atter denne Bovreuil, der har angivet mig."

„O, den Bandit!" skreg Miss Aurett, der nu pludselig fandt Stemmens Brug igen.

En af Politibetjentene truede ad Lavarede med sin Sabel. Det var en Opfordring til at tie stille, og alle forstod det. Sir Murlyton tog sin Datter ved Armen og førte hende bort.

„Fat Mod, Aurett, endnu er alt ikke tabt! Jeg vil tale med vor Konsul. Maaske finder han en eller anden Maade at ordne denne Sag paa."

Lavarede vendte sig om for at faa endnu et Glimt af sine

Venner at se, og han saa da, hvorledes de paa Afstand fulgte ham og hans Eskorte. Og da han gik ind ad den store Fængselsport, der var lavet af rødmalede Bjælker og dekoreret med fantastiske Tragebilleder i Malm, saa han endnu Miss Auretts blonde Hoved. Han saa hendes stirrende, fortvivlede Blik, og han tænkte paa, at om de blot havde faaet udtalt sig helt for hinanden, havde de ved et Ægteskab kunnet annullere alle Fætter Richards Testamentebetingelser. Nu skiltes han fra hende. Var det for bestandig? Opfyldt af disse triste Tanker skred han over den med Mursten belagte Gaard, gik op ad nogle Trin, der førte op til en Træbalkon, bøjede ind gennem en lav, gulmalet Dør og befandt sig nu i et halvmørkt og skummelt Rum, hvor en ung Kineser sad og malede Skrifttegn med en Tuskpensel paa en lang, smal Strimmel Papir.

Chefen for Politieskorten nærmede sig den skrivende Mand og hviskede nogle Ord til ham. Skriveren lyttede, slikkede sin Pensel, rejste sig op og forlod Stuen for straks efter at komme tilbage med en anden Mand, der var saa enorm tyk, saa utrolig fed og lasket, at han daarlig kunde aabne Øjnene for lutter Fedt. Politibetjentene bukkede dybt, da de saa ham, og førte flere Gange deres Hænder op til Ørene som Tegn paa deres dybe Ærbødighed.

„Det er formodentlig Fængselsdirektøren," tænkte Lavarede.

Tykfakken rettede nogle Ord til Politimændene. Saa udstødte han en gryntende Lyd, der formodentlig skulde sige saa meget som: „Stik af!" thi to Politibetjente greb straks fat i Lavarede og holdt ham, mens de andre gik, og mens den skrivende Kineser med en vidunderlig Færdighed tømte hans Lommer for hver en Smule, der var i dem.

„Han arbejder saa hurtig, at en Lommetyv ikke kunde gøre det bedre," tænkte Lavarede, og han kunde ikke lade være med at smile.

Operationen var endt i en Haandevending. I Kina saa lidt som i Europa lader man en Arrestant komme ind i Arresten med noget i Lommerne.

Skriveren lagde nu alle de Ting, han havde fundet i Lavarede Lommer, frem paa et Bord — hvis man da kan give dette Navn til et Bræt, der var spigret ind i Væggen og stod vandret ud fra denne. Kniven, de fem Kobberskillinger, vor rejsendes hele Kapital, hans Lommetørklæde blev omhyggeligt undersøgte, og nu kom Turen til den lille Blikkapsel, som var funden i Hajfiskens Mave ud for Honolulu, og som Miss Aurett havde givet Lavarede.

Da han saa den, gjorde han en Bevægelse som for at tage den tilbage, og han raabte: „Den tilhører ikke mig — kom her med den!"

Men hans Bevogtere misforstod Gebærden og gav sig til at true ham og ruske i ham. Han huskede paa, at han havde talt Fransk, og at Kineserne som Regel ikke kan andet end Kinesisk, og han resignerede. Skriveren aabnede nu Blikkapselen og trak det Pergament frem, som Lavarede havde forsøgt at udtyde. Med en trævende Langsomhed lagde han Dokumentet paa Bordet, saa paa det og rullede det ud, men næppe havde han kastet et Blik paa dets Indhold, før han kastede det paa Bordet med en Grimasse, som om han havde brændt sig paa noget.

Tyksakken kiggede med sine Sprækker af Øjne ud gennem sit Fedt, tog Dokumentet op, saa dets Skrifttegn og kastede det atter fra sig, mens han af Overraskelse og Forfærdelse pustede sine Basunkinder ud. Derpaa greb han sig med Haanden til Panden, saa først paa Lavarede, saa paa Skriveren og endelig paa Politibetjenten, hvorpaa han begyndte at gaa op og ned i Stuen, mens han pustede og stønnede:

„Poh, Poh, Poh!"

Han vendte tilbage til den Politimand, der havde arresteret Lavarede, og begyndte at tale hurtig med ham. Med sine korte, fede Arme gjorde han store Bevægelser i Luften, fægtede med Hænderne og syntes at tale meget indtrængende til Politimanden. Denne syntes dog at være ubevægelig og at ville tage det hele med Ro. Han svarede kort og knapt og saa koldt paa den fede Mand. Aabenbart vilde denne have ham til at gaa ind paa et eller andet, som Politimanden ikke vilde gaa med til. Dette varede over et Kvarter, uden at Lavarede forstod, hvad det drejede sig om. De to Mænd maatte alligevel til sidst være blevne enige, thi man førte nu Fangen ind i et andet Rum, hvor man lukkede ham inde, og lod ham være alene.

Lavarede gav sig til at grunde over sin sørgelige og trøstesløse Stilling. Han havde et Øjeblik moret sig over alle de groteske og latterlige Figurer, der havde defileret forbi ham, men hans Munterhed veg snart ved at tænke paa, at han var indespærret i et kinesisk Fængsel og anklaget for Gravskænderi. Af de mange Beretninger, Missionærer og rejsende har skrevet fra Kina, og som han havde læst, kendte han de frygtelige kinesiske Straffebestemmelser for denne Brøde, og han forstod, at hvis der ikke skete et

Mirakel, var han redningsløst fortabt. Han huskede det gamle kinesiske Ordsprog:

„At straffe en Forbryder er retfærdigt. Men at pine en af Europas Barbarer til Døde er fortjenstfuldt."

Disse sørgelige Tanker lagde et Skær af dyb Melankoli over hans Ansigt, og han var ikke forbavset, da han følte Taarer i sine Øjne, mens han hviskede det ene Navn hen for sig:

„Aurett! Aurett!"

Den før saa glade og sorgløse Pariser, der altid havde taget Livet fra den muntreste Side, var derfor helt som forvandlet, da han hørte Døren til sit Fængsel gaa op. Han sprang i Vejret. Det var den laskede Fængselsdirektør, der traadte ind. I hans fede, glinsende Ansigt lyste et Skær af Velvilje, og ved sin Haand førte han en ung kinesisk Pige. Bag ham kom Skriveren, denne Gang bærende et lille Bord, der var fuldt af Tallerkener med mange forskellige kinesiske Retter.

Skriveren satte gravitetisk og med mange højtidelige Bevægelser Bordet hen foran Fangen og satte to Flasker paa det. I Flaskerne var der en Vædske, der syntes at ligne Vin. Den fede Mand smilede og opfordrede med en Haandbevægelse Lavarede til at tage for sig af Retterne. Derpaa stod han den lille Kineserinde hen imod ham og smilede atter. Kineserinden syntes meget forlegen, saa først med sine sorte Øjne paa Journalisten og rødmede saa, hvorved hendes gule Ansigt blev helt ferskenrødt. Saa sagde hun paa rent og smukt Fransk:

„Jeg hedder Tiamba!"

„Hvad behager?" spurgte Lavarede i højeste Grad overrasket.

„Jeg hedder Tiamba!" vedblev den unge kinesiske Pige.

„Ja, det forstaar jeg nok; men hvoraf kommer det sig, at du kan tale mit Sprog saa godt, som du gør det?"

„Det er de hvide 'Bonzer', der har lært mig det."

„Du er altsaa bleven opdraget hos Missionærerne?"

Hun nikkede bekræftende.

„Og man har tilladt dig at komme herhen for at adspredе en stakkels Fange?"

„Nej, det er ikke derfor, jeg er kommen."

„Saa forstaar jeg ikke, hvad Meningen er."

Den unge Pige slog Øjnene ned.

„Jeg har noget at tale med dig om."

„Saa tal, mit Barn! Jeg vil lytte til dine Ord."

Tiamba saa paa Direktøren og vekslede nogle Ord med ham paa Kinesisk. Derpaa vendte hun sig om mod Lavarede og sagde:

I det kinesiske Fængsel.

„Chun-Tze, Direktøren for Fængselet i Takou, meddeler dig dette: Jeg beklager meget at maatte beholde dig her som min Fange, men jeg er kun Justitsens ringeste og ydmygae Tjener, og

jeg maa lystre de Befalinger, som kommer fra Ti-Touen, der regerer over denne By. Gør jeg ikke dette, sender han mig en Sabel og befaler mig at sprætte Maven op paa mig selv. Det er meget ubehageligt, forsikrer jeg dig. Din Frihed kan jeg ikke give dig, men ellers vil jeg give dig alt, hvad du vil have. God Mad skal du faa og gode Vine. Du skal faa den mest udsøgte Risbrændevin, vi har her i Takou, og du skal faa Te, der er kogt paa Teblade, som er plukkede af unge Pigers behandskede Hænder. Hvis du vil skrive til dine Venner, kan du være sikker paa, at jeg samvittighedsfuldt skal besørge dine Breve, saa de naar dem, du har bestemt dem for."

Med opspilede Øjne og med aaben Mund havde Lavarede med Forbavselse lyttet til den fede Mands Ord, oversatte af den lille Kineserpige.

Den velbaarne Chun-Tze bøjede sig, saa hans Fedt lagde sig i tykke Folder, og han smilede atter paa den venligste Maade. Tiamba vedblev:

„Chun-Tze ved, hvem du er, og hvem der er dine Brødre, og han har bedt Ti-Touen om at sætte dig i Frihed, men Ti-Touen har nægtet det."

„Ah," tænkte Lavarede, „det er Dokumentet, han tænker paa."

„Du og dine Brødre, har Ti-Touen sagt, har været alt for driftige i den senere Tid. Han har nu afsendt en Løber til Peking, for at Kejseren selv, selve 'Himmelens Søn', kan afgøre din Skæbne. Chun-Tze, der staar her, lader dig ogsaa vide, at han vil gøre alt, for at du kan opnaa din Frihed, men han har kun ringe Magt, og han formaar kun lidet. Han beder dig om, at du, hvis du skriver til dine Venner, vil gøre dem opmærksomme paa, at han har gjort alt, hvad der staar i hans Magt for at frelse dig, at han sympatiserer med 'Den hvide Lotusblomst', og at han, trods det, at han er Embedsmand, er eder hengiven."

„Hvilke Venner taler du om?" spurgte Lavarede en Smule uforstaaende over for den højtidelige Tone, den lille Kineserinde anslog.

Tiamba slog Armene over Kors, bøjede sig dybt og respektfuldt og tegnede saa, da hun atter havde rejst sig, med Fingrene en usynlig Triangel paa sin Pande.

Lavarede forstod i samme Nu alt. Han forstod, hvilken Indflydelse det hemmelige Dokument havde, og han svarede med ogsaa at tegne en Triangel paa sin Pande.

En Straale af Haab viste sig for ham.

„Maaske," tænkte han, „er der her en Udvej. Man vover ikke at tilføje mig noget ondt eller nogen Pinsel her i Fængselet, man behandler mig godt blot for ikke at falde som Offer for 'Den hvide Lotusblomst's Hævn. Saa bange er man altsaa for dette Selskab, man tror, jeg er Medlem af, og for den Indflydelse, det har."

Hans gode Humør kom pludselig igen, og for at vise sig nedladende over for den fede Mand rakte han først Kineserpigen Haanden og sagde derpaa til hende, mens han saa med Velvilje paa Chun-Tze:

„Tiamba, hør efter, hvad jeg siger, og oversæt mine Ord rigtigt. Chun-Tze kunde ikke have været heldigere i Valget af en Tolk, end han var, da han valgte dig. Sig ham, at han skal forjage alle Bekymringer af sit Sind. De, som respekterer 'Den hvide Lotusblomst', har intet at frygte af den. Den beskytter dem. Sig ham, at hvis han vedblivende viser sig opmærksom og respektfuld over for mig, vil 'Lotusblomsten' intet ondt tilføje ham. Tværtimod, den vil endogsaa beskytte ham."

Den fede Chun-Tzes Ansigt opklaredes ved at høre disse Ord. Han bøjede sig meget dybt for sin Fange og spadserede ud af Fængselet i saa straalende et Humør, at han endog begyndte at synge og brumme.

Lavarede var atter alene. Men han havde fundet sit Humør og sit Haab igen. Den fede Mand var ikke længere hans Fangevogter. Han var hans ærbødige Tjener.

XVIII.

Miss Auretts Bekymringer.

Da Miss Aurett saa Lavarede under de kinesiske Politibetjentes Eskorte blive ført ind i Takous Fængsel, spurgte hun Faderen:

„Hvad mon det er for et Hus?"

„Det er sandsynligvis Fængselet," svarede Sir Murlyton.

Den unge Pige skælvede.

„Fængselet! Og det kan du sige saa roligt, Fader! Hvor tør man vove at spærre en Mand, der er fri Borger i et frit Land, inde i et Fængsel, der kun er bestemt for Forbrydere? Hvis ikke Europæerne skrider ind og gør en Ende paa saadanne Tilstande, kan det, der hænder Lavarede i Dag, hænde os i Morgen."

„Nej, du tager fejl," svarede Faderen. „Det kan ikke hænde os, thi vi rejser paa korrekt og lovlig Maade."

Miss Aurett kastede et Blik paa Faderen, saa denne tav.

„Lovlig og lovlig, Fader, men vi maa huske paa, at vi ikke kan bebrejde denne unge Mand, Hr. Lavarede, at han rejser paa en maaske mindre korrekt Maade. Er der nogen, der er Skyld i det, er det ikke ham selv, men derimod dig, Fader."

„Jeg! Hvad er jeg Skyld i?" spurgte Sir Murlyton i højeste Grad forbavset.

„Ja, det er dig, der har Skylden, thi derved, at du antog Testamentets Betingelser, tvang du ogsaa vor — vor Ven til at gøre det. Det er altsaa dig, der har tvunget ham til at rejse paa en saakaldet ulovlig Maade, og jeg synes —"

Hun holdt inde et Øjeblik.

„Hvad synes du?" spurgte Faderen. Han var meget bevæget over Tatterens Bebrejdelser, som han endnu fandt var ganske uberettigede.

„Jeg synes," vedblev Miss Aurett, „at det nu er vor Pligt at hjælpe vor Ven Hr. Lavarede ud af den Forlegenhed, hvori vi selv har bragt ham."

Sir Murlyton saa uforstaaende paa Tatteren.

„Men hvorledes kan vi hjælpe ham her i dette fordømte Land? Jeg kan jo ikke engang gøre mig forstaaelig for Folk her."

„Aa, det siger du, fordi du ikke vil hjælpe."

„Men du ved jo da, at jeg ikke kan tale Kinesisk!"

„Det er heller ikke det, jeg mener."

„Hvad mener du da? Forklar dig dog!"

Han var til Sinds at gøre alt, hvad Tatteren vilde. Aurett mærkede det og sagde i en blidere og venligere Tone:

„Hør nu, Fader, hvad gør vel en Englænder, naar han er ude at rejse, og der møder ham Ubehageligheder og Hindringer paa hans Vej?"

„Han beder sit Lands Konsul om Hjælp."

„Netop! Men synes du nu ikke ogsaa, at der nu er god Grund til at paakalde den engelske Konsuls Hjælp?"

„Men Lavarede er jo aldeles ikke Englænder."

„Lige meget, han er vor Ven, og det maa være tilstrækkeligt. Han har mere end ti Gange frelst mit Liv. Skulde vi da ikke nu hjælpe ham?"

„Som du vil, Aurett! Lad os straks gaa op til Konsulen.'

Sir Murlyton ønskede ikke mindre end Tatteren at kunne hjælpe Lavarede ud af hans Forlegenhed, thi han havde lært ham at kende, og han nærede et oprigtigt Venskab for ham. Han satte sig derfor straks i Bevægelse for at opfylde sin Datters Ønske.

De begav sig altsaa op til den engelske Konsul i Takou.

Konsulen lyttede opmærksomt til deres Fortælling, og han lovede straks at gøre alt for at faa udvirket, at Journalisten blev sat i Frihed. Han bad Sir Murlyton og hans Datter om at komme igen paa Konsulatet den næste Dag til en bestemt Tid. Han skulde da søge at faa hele Sagen opklaret og afgjort.

Allerede en Time før den fastsatte Tid indfandt de sig den næste Dag hos Konsulen. Det var naturligvis Miss Auretts Utaalmodighed, der havde drevet dem saa tidlig af Sted. De maatte

vente længe i Forværelset, men endelig kom de da ind. Konsulens Ansigt saa meget alvorligt ud.

„Jeg har taget mig af Deres Vens Sag, Sir Murlyton, men jeg maa sige Dem, at det er en meget uhyggelig Affære, han har blandet sig ind i. Jeg har talt med 'Box Pacific-Selskabet's Direktør, der fortalte mig alt, og jeg har underhandlet med Guvernøren, der erklærede, at Fangen egentlig skulde have været halshugget i Morges, hvis han ikke havde været Medlem af den kinesiske Frimurerorden 'Himmelen, Jorden og Mennesket', hvis Symbol er en hvid Lotus."

Opfordret dertil af Datteren fortalte Sir Murlyton nu til Konsulen, hvorledes man havde faaet fat i det mærkelige Dokument, og hvorledes det ikke var Lavarede, men de to sammensvorne Kinesere, der havde kastet Ligkisten over Bord paa „Heawenway". Men Konsulen standsede ham:

„Tal for Guds Skyld ikke et Ord herom til nogen. Lad Kineserne blot tro, han er Medlem af dette hemmelige Selskab, som alle skælver for. Alle Embedsmændene er bange for 'Den hvide Lotusblomst', selv Guvernøren. Han har ikke vovet at lade Fangen henrette af Frygt for 'Lotusblomsten's skrækkelige Hævn, men har sendt et Bud til Peking for at indhente nærmere Ordrer. Naar blot denne Familie Pali-Ma ikke havde været saa rig og mægtig, som den er, havde Sagen været saare let at ordne. Man havde ikke brudt sig det mindste om dens Hyl og Klager, og Deres Ven vilde i dette Øjeblik have været i Frihed. Men uheldigvis er et af Familien Pali-Ma's Medlemmer Mandarin og Te-Tschong, det vil sige Officer, saa De forstaar Resten. Paa den ene Side er Guvernøren bange for Pali-Ma's Familie, men paa den anden Side skælver han for 'Lotusblomsten'. Derfor kaster han selv personlig Ansvaret fra sig og foretrækker at lade Ansvaret blive taget af Tsung-Li-Yamen, det kinesiske Ministerraad og Kejseren selv."

„Men hvad er der da at gøre?" spurgte Miss Aurett bekymret.

„Der er kun eet at gøre, Frøken, nemlig at vente."

„Og hvor længe?"

„Tre, fire Uger maaske!"

Miss Aurett saa saa fortvivlet ud og sukkede saa dybt, at Konsulen fandt, han maatte søge at trøste hende en Smule, saa godt det stod i hans Magt.

„Vær nu blot ved godt Mod, Frøken," sagde han, „maaske ender det hele langt bedre, end man kunde vente det. Den Mand,

der her i Landet er dømt til Døden, men som ikke bliver halshugget lige straks, slipper i de allerfleste Tilfælde levende fra det. Jeg har konfereret med min Kollega, den franske Konsul, om Sagen, og han mener akkurat ligesom jeg. Jeg lover Dem nu stadig at holde mig à jour med Sagen og at meddele Dem alt, hvad der maatte passere i den."

Og med dette noget svævende og ret intetsigende Løfte tog han Afsked med sine to Landsmænd.

Begge tog Vejen ned mod deres Hotel, og de var saa dybt optagne af deres sørgelige Tanker, at de ikke lagde videre Mærke til, at en stadig større og større Sværm af Kinesere fulgte dem i Hælene. Det var mest ungdommelig kinesisk Gadepøbel, og til en Begyndelse holdt den sig noget paa Afstand. Men som de kom længere og længere bort fra det engelske Konsulat, begyndte den barbenede og med lange Stokke forsynede Pøbel at blive frækkere, og da de kom ind gennem en smal og smudsig Gade, susede pludselig en tung Stok gennem Luften, forbi den unge Piges Hoved og ramte Sir Murlyton paa Skulderen. Pøbelen begyndte nu at hyle og pibe, og en Sværm af den kom med truende Miner løbende hen mod de to Europæere.

„Men hvad er dog dette?" spurgte Miss Aurett bestyrtet.

„Det er den kinesiske Gæstfrihed," sagde Sir Murlyton flegmatisk. „Dens Motto er simpelt og klart: 'Slaa alle Europæere ihjel!'"

Samtidig med at han talte til Datteren, trak han sin Revolver og stillede sig Ansigt til Ansigt med Pøbelen. Men selv om han var bevæbnet med Skydevaaben, var Partiet dog alt for ulige. Over to Hundrede kinesiske Banditter med fortrukne, gule Ansigter truede og hylede ad dem. Sir Murlyton vilde skyde, men hans Datter holdt hans Arm tilbage. Som et Lyn slog en Idé ned i hende. Hun saa pludselig for sig Kineseren Han, som hun havde mødt paa Damperen „Heawenway", og hun hviskede de Ord, han havde sagt til hende, da han lod Lotusblomsten falde paa Skibets Dæk:

„Ved denne Metalblomsts Hjælp vil De finde Venner overalt!"

Hun bar endnu denne Metalblomst gemt ved sit Bryst. Hun greb den, trak den frem og viste den ud mod den fjendtlige Mængde. Det var kun et Øjebliks Sag, men Virkningen var forunderlig. Selv de hidsige Skraalhalse tav pludselig ganske stille, og de truende hævede Stokke og Kæppe sank ned. Endnu før Sir

Murlyton var ganske klar over, hvad det var, der var sket, og hvorfor og hvordan det var sket, var Gaden tom, og alle Angriberne luskede af hver i sin Retning.

Sir Murlyton stod uhyre forbløffet tilbage.

Miss Aurett morede sig et Øjeblik over Faderens Forbavselse. Saa fortalte hun ham alt, hvad der var hændet hende om Bord paa Skibet, og hvorledes hun var kommen i Besiddelse af den hvide Lotusblomst. Hun havde hidtil intet fortalt ham om alt dette, men denne Lotusblomst havde nu gjort saa stor Nytte, at selv om Sir Murlyton havde været en endnu strengere Fader, end han var, vilde han dog have tilgivet Datteren denne lille Hemmelighed. Han bebrejdede hende intet. Han brummede kun:

„Jeg kan ikke udstaa dette Land. Her er alt for mange hemmelige Selskaber. Jeg synes, det er et meget daarligt Land!"

Sir Murlyton havde ikke Uret i denne Betragtning. De hemmelige Selskaber er i Virkeligheden en ren Samfundsplage i Kina. Det er en hel Række Stater i Staten, selvstændige, trodsige, ikke adlydende andre Love end deres egne. Selve Staten kæmper forgæves imod dem, og de mange europæiske Missionærer, der baade ved Religionen og ved Sprogundervisningen søger at udbrede europæisk Kultur i Kina, ser sig bestandig modarbejdede og deres Arbejde ødelagt af disse hemmelige Selskabers Indflydelse og Magt. Og sjældent er det jo ikke, at disse hemmelige Selskabers Medlemmer foranstalter de afskyeligste Massakrer paa de i Kina boende Europæere. Det har man set tilstrækkeligt af i de sidste Aar.

Fra denne Dag kunde Sir Murlyton og hans Datter frit færdes i Byen, hvor de vilde, uden at de behøvede at frygte blot den mindste Fornærmelse eller Overlast. Ingen talte til dem eller hindrede dem i at gaa, hvorhen de vilde, men rent instinktmæssig forstod de dog, at man iagttog dem og holdt Øje med dem. De fik snart Bevis for, at de ikke havde taget fejl. Paa en af deres Spadsereture i Byen havde de taget fejl af Vejen og forvildet sig ind i en Labyrint af smalle Gyder, uden at det var dem muligt at finde tilbage til Hotellet. Pludselig saa de en Kineser nærme sig dem. Ved alle Slags Tegn og Gebærder indbød han dem til at følge sig, og han førte dem saa tilbage til deres Hotel. Ankomne hertil forsvandt Kineseren uden at ville modtage det Pengestykke, som Sir Murlyton vilde give ham for hans Ulejlighed.

Miss Aurett baade kedede sig og var fuld af Bekymringer. Hvad vilde der blive af Lavarede? Hun spurgte sig selv med Angst

om det. I sine egne Tanker nævnede hun ham kun ved hans Fornavn, Armand. Alle de Hensyn og Reservationer, hun som ung, engelsk Pige havde lært at overholde, forsvandt nu hos hende, naar hun tænkte paa den Dødsfare, der truede ham. Og i Stedet for at bekæmpe sine Følelser for ham lod hun dem have frit Løb, og hun saa pludselig, hvor lykkelig hun blev herved, og hvilket nyt Liv der aabnede sig for hende.

Da der var gaaet otte Dage, fattede hun det brændende Ønske at faa Lavarede at se. Da hendes Lotusblomst hidtil havde gjort Underværker og vist sin Kraft, i hvert Fald over for Masserne, maatte den vel ogsaa, mente hun, kunne anvendes med Held over for Embedsmændene. Og sammen med Sir Murlyton, der var lige saa forbavset som hun over Blomstens forunderlige, magiske Evne, tog hun Vejen ned mod Promenaden og mod Fængselet.

Men al Lotusblomstens Kraft og al Miss Auretts og hendes Faders Ihærdighed og Energi for at trænge ind i Fængselet prellede af paa den laskede Fængselsdirektør Chun-Tze, der forskansede sig bag sin høje foresatte Ti-Touens Ordrer. Alt, hvad han kunde love hende, var, at hvis hun vilde skrive til Fangen, skulde han overbringe denne Brevet, ligesom han personlig vilde bringe hende det Svar tilbage, som Fangen maatte skrive.

Diamba, den lille Kineserinde, havde fungeret som Tolk mellem Chun-Tze og de to Englændere. Hun havde i den sidste Tid bestandig opholdt sig i Fængselet paa den fede Fængselsdirektørs Ordre, for at Lavarede i hvert Fald kunde have nogen at tale med, og for at man kunde forstaa ham og han de andre. Da hun saa Miss Aurett, betragtede hun hende meget opmærksomt, men sagde intet til hende. Først da hun var kommen tilbage i Fængselet og atter sad paa den flettede Halmstol foran Lavarede, drog hun et dybt Suk og sagde:

„Hvor din Forlovede dog er smuk!"

Og da Lavarede forundret saa paa hende, vedblev hun:

„Ja, hun er meget smuk, og hun elsker dig. Hendes Sjæl bøjer sig mod din Sjæl!"

Lavarede betragtede den lille Kineserinde. Hvad foregik der i denne uskyldige Kvindesjæl? Var ogsaa hun begyndt at drømme rosenrøde Drømme? Saa skrev han nogle Linier paa et Stykke Papir, der blev overbragt Miss Aurett.

Sammen med Faderen forlod den unge Pige Fængselet. Baade

hun og Sir Murlyton var meget nedslaaede over det daarlige Resultat, deres Anstrengelser havde faaet, og gik mismodige videre.

Da de kom ned ved Peï-Ho-Flodens Kajer, saa de sig pludselig Ansigt til Ansigt med ingen ringere end Bovreuil.

Aagerkarlen syntes først noget generet ved Mødet, men han tog dog Mod til sig, hilste meget ærbødigt og dybt paa Fader og Datter, nærmede sig dem og sagde ydmygt:

„Herskabet har uden Tvivl været ude at besøge vor fælles Ven Hr. Lavarede, der sidder i Fængselet der."

Sir Murlyton og Miss Aurett vendte sig halvt om for at undgaa en Samtale med ham, og de gik videre uden at svare ham. Men Bovreuil lod sig ikke forbløffe. Han fulgte efter dem, og mens han gik helt op paa Siden af Miss Aurett, blev han ved med at tale til hende.

„Frøken," sagde han, „De bedømmer sikkert min Opførsel meget strengt. Jeg tør vel sige f o r strengt. Men jeg forsikrer Dem for, Frøken, at jeg ikke havde Anelse om, at min Opførsel og min Handlemaade vilde faa saa slemme Følger. Det eneste, jeg vilde, var at standse Lavarede paa hans Rejse for paa denne Maade at sikre hans Bryllup med min kære Datter Penelope."

Da Miss Aurett hørte dette Navn nævne, vendte hun sig saa rask om, som om hun var bleven bidt af en Hugorm.

„Hr. Lavarede kunde aldrig faa i Sinde at gifte sig med Frøken Penelope," sagde hun skarpt.

„Aa, naa, naa, og hvorfor ikke det?" spurgte Bovreuil, der var irriteret over den haanlige Tone, hvori Miss Aurett talte.

„Fordi man ikke gifter sig med Datteren af en usel Angiver og Spion," vedblev Englænderinden. „For at indgaa et saadant Parti maa man i hvert Fald kunne undskylde sig med, at man er forelsket i vedkommende Uslings Datter, men Hr. Armand har ikke Gnist af Følelse for denne Frøken Penelope, og han bryder sig ikke det mindste om at komme ind i Deres ærreløse Familie. Alt, hvad De har opnaaet ved alle Deres Nederdrægtigheder, er kun, at Lavarede afskyer og foragter Dem dybere for hver Dag, der gaar. Jeg kan meddele Dem, at min Fader og jeg i saa Henseende aldeles deler vor Ven Lavaredes Følelser over for Dem."

Bovreuil stod forbløffet og forfjamsket ved denne Tiltale. Han vilde protestere, men Sir Murlyton kom ham i Forkøbet.

„Min Datter har fuldstændig Ret. Jeg meddeler Dem, at jeg foragter Dem, og at jeg forbyder Dem at tale til mig. Jeg ønsker

aldeles intet Bekendtskab med Personer af Deres tarvelige Kaliber. Spar Dem altsaa for i Fremtiden at henvende Dem til mig. Naar De i Fremtiden ser mig, og jeg ser Dem, vil De hos mig finde min Mund lukket og mine Hænder knyttede! Forstaar De mig?"

Og Sir Murlyton stak to saa ærefrygtindgydende engelske Boksernæver op i Ansigtet paa Aagerkarlen, at denne fandt det i højeste Grad raadeligt at træde et Par Skridt tilbage. Han luskede af og foretrak at undgaa videre Samtale med Mennesker, der var saa vanskelige at omgaas, og som havde saa „slaaende Argumenter" paa rede Haand.

Bovreuil var i Virkeligheden meget ked af det hele, og han fortrød dybt, hvad han havde gjort. Ikke fordi han havde nogen som helst Art af Samvittighedsnag. Den Slags Følelser kendte han ikke længere. De var forsvundne under hans Virksomhed som Aagerkarl. Han havde lagt dem paa Pulterkammeret, fordi han syntes, de generede ham i hans Virksomhed. Men han forstod, at Lavaredes Ægteskab med Penelope nu var endnu mere tvivlsomt, end det nogen Sinde før havde været. Han kendte sin Datters elskværdige Karakter. Og naar han tænkte paa, at han skulde vende tilbage til Paris og stedes for Penelopes Ansigt uden at have den efterstræbte Ægtemand med til hende, kom han til at gyse.

Da han havde angivet Lavarede, og da han stod i Mr. Saxbys Kontor, havde han gnedet sig i Hænderne af Fryd ved Tanken om, at han nu kunde tvinge ham til at laane Penge af sig til at betale sin Rejse med. Men hans Fryd var bleven forvandlet til Skræk, da han saa, at de kinesiske Autoriteter blandede sig i Historien. Det havde han ikke ventet. Og bagefter forstod han, hvor truende Situationen var. Han havde løbet omkring, talt med alle, besøgt alle, givet Drikkepenge overalt og bestukket Mandarinerne for at faa Fangen fri. Mandarinerne lovede alt, hvad han bad dem om, beholdt Pengene, men beholdt ogsaa Fangen. Nedslaaet over disse Uheld havde han søgt Hjælp paa Konsulaterne, og han havde der hørt Forklaringer, der havde faaet det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa ham. Man havde talt om Ligplyndring og Eravskænden, og man havde fortalt ham Ting, han ikke forstod et Ord af: at Lavarede var en Konspirator, en kinesisk Frimurer og Medlem af det hemmelige Selskab „Himmelen, Jorden og Mennesket". Hvad i Alverden kunde dog dette betyde?

Hvorledes kunde vel den parisiske Journalist blive en kinesisk Konspirator? Og hvorledes var det muligt, at han kunde være

bleven Medlem af et hemmeligt kinesisk Selskab? Bovreuil var ved at grunde sig en Hjernebetændelse til paa dette Spørgsmaal, men da han alligevel ikke kunde komme til nogen rimelig Forklaring, var det, han passede Sir Murlyton op i det Haab, at denne maaske kunde fortælle ham hele Sagens Sammenhæng.

Den Modtagelse, han fandt hos Sir Murlyton og hans Datter, var imidlertid, som man har set, hvad man med en gammel Frase kalder: langt over al Forventning. Og da den ulykkelige Aagerkarl var kommen paa tilstrækkelig betryggende Afstand fra Sir Murlyton og hans Datter og — hvad der var det vigtigste — Sir Murlytons truende Boksernæver, fik han derfor ogsaa et saa voldsomt Anfald af Raseri, at de gamle, oldnordiske Kæmpers Berserkergang sikkert har været for intet at regne herimod.

Men selv den værste Berserk bliver rolig engang, naar hans Nerver er trætte, og selv om man er Aagerkarl, kan man ikke holde sit Raseri paa Kogepunktet ret længe. Bovreuil blev ogsaa lidt efter lidt roligere. Han tænkte over Sagerne, som de nu en Gang var, han lagde Raad op med sig selv, og han kom til det Resultat, at som Situationen var, var der aldeles intet for ham at gøre, intet uden at vente. Alligevel havde han en Mistanke om, at Miss Auretts og Sir Murlytons Besøg i Fængselet og hos Lavarede kunde staa i Forbindelse med et planlagt Flugtforsøg, og han besluttede derfor at ville udspionere den unge Pige og hendes Fader paa det skarpeste, for at han kunde forfølge sin „tilkommende Svigerson", hvis det virkelig skulde lykkes denne at slippe bort fra sine Bevogtere her i Takou.

To Uger gik hen paa denne Maade, uden at han opdagede blot det mindste Tegn paa, at der var noget Flugtforsøg i Gære. Hver Dag gik Miss Aurett ud at spadsere med sin Fader, hver Dag var hun blegere, og mørke Rande tegnede sig om Øjnene paa hende. Hun havde tre Gange været nede og aflagt Besøg i Fængselet, men hver Gang hun vendte tilbage, var hendes Ansigt præget af den dybeste Kummer.

„For Pokker," tænkte Aagerkarlen, „jeg forstaar ikke et Ord af dette. Naturligvis forbereder de hans Flugt. Men hvad i Alverden er det da, de venter paa?"

Oktober Maaned var begyndt. Lige til den 15de gik Livet sin triste og monotone Gang. Men den 15de Oktober om Aftenen fik man den forfærdelige Nyhed at vide.

Det var den engelske Konsul, som overbragte den til sine

Landsmænd, just som disse i Tavshed var ved at drikke deres Te paa „Box Pacific-Linien"s Hotel, hvor de stadig havde boet, saa længe de havde opholdt sig i Takou.

Da Miss Aurett saa ham komme, rejste hun sig straks og styrtede hen imod ham med fremstrakte Hænder, og mens hun saa spørgende paa ham.

„Kejserens Budskab er bleven overbragt til Ti-Touen i Eftermiddag," sagde han.

„Naa! Og?" spurgte hun aandeløst.

„Og hvad har saa Hans himmelske Majestæt bestemt?" vedblev Sir Murlyton.

Konsulen bøjede Hovedet. Hans Landsmænd saa bestyrtede og fortvivlede paa ham.

„Hvad lyder Budskabet paa?" spurgte de igen, hæst, næsten stønnende.

„Det lyder paa, at Hr. Lavarede, lænket ved 'Halstræet', skal føres til Peking og der halshugges paa Forbrydernes almindelige Henrettelsessted, der er beliggende tæt ved 'Taarernes Bro'."

Miss Aurett lukkede Øjnene og skælvede af Skræk. Ikke blot var nu den, hun elskede, Bøddelens Bytte, men han skulde først pines ved at lænkes til „Halstræet" og bære dette. Hvilken frygtelig Tortur! Halstræet bestaar af to tunge Stykker Træ, der er bundne sammen med Læderremme, og i hvilke der er tre Huller, et til Hovedet og to til Hænderne. De ulykkelige Mennesker, der dømmes til at bære „Halstræet", maa marchere milevidt med dette tunge Apparat, der piner dem forfærdeligt, generer dem i deres Gang og gnaver baade Hud og Kød af Hals og Haandled.

Miss Aurett saa allerede den ulykkelige Lavarede, hvorledes han, pint af dette Torturapparat, slæbte sig ad de støvede, solhede Veje til Peking, gennem hele Provinsen Petschili. I fem Dage, fem forfærdelige Dage, skulde han pines paa denne djævelske Maade. Og naar saa disse Pinsler var forbi! Naar han naaede Peking! Hvad ventede ham saa andet end Døden! Et Hug af Bøddelens Sabel, og hans Hoved rullede i Sandet! For evig stivnes hans muntre Smil, for evig lukkes hans kære, venlige, straalende Øjne.

Miss Aurett rejste sig. Den engelske Konsul havde diskret fjernet sig for at overlade de to Mennesker til deres Sorg.

„Fader!"

„Ja, min Datter! Fat Mod!" svarede Sir Murlyton i en bedrøvet og bevæget Tone.

„Mod! Ja, jeg har Mod! Men jeg har en Bøn at rette til dig."

„Tal ud, mit kære, kære Barn!"

Hun saa Faderen lige i Ansigtet, og hun saa, at hans Øjne var fugtige. Saa vedblev hun:

„Ja, Fader, jeg havde drømt om at blive Armands Hustru. Allerede længe har jeg vidst med mig selv, at jeg elskede ham. Tilgiv mig, at jeg ikke før har fortalt dig dette. Du og han var Modstandere. Som din Datter maatte jeg være tavs, til der var kommen et Resultat paa denne skæbnesvangre og ulykkelige Rejse. Men i Dag har Begivenhederne og Ulykken faaet mig til at tale. Han skal dø. Jeg vil være hos ham i hans sidste Stund, jeg vil beskytte ham mod den kinesiske Pøbels Fornærmelser, jeg vil skaffe ham en Grav at hvile i, og derpaa —"

Aurett tav, overvældet af sin Bevægelse.

„Og derpaa?" spurgte Faderen ængsteligt.

Hun svarede ikke, men kastede sig i Faderens Arme og hulkede voldsomt. —

Sir Murlyton søgte med Opbydelse af alle sine Evner at indgyde Datteren en Smule Mod og Haab. Maaske kan det lykkes Lavarede at flygte fra sine Bevogtere undervejs. At flygte fra et Fængsel, hvor man er omgivet af Fangevogtere paa alle Kanter, er ganske anderledes vanskeligt end at flygte, naar man er undervejs, og hvor man kan udnytte de Hundreder af Chancer, der byder sig for en. Men i hvert Fald vilde de begge drage til Peking, som hun ønskede det.

Miss Aurett begyndte straks at forberede sig til Rejsen, og under de nervøse Forberedelser syntes hendes Sorg at dulmes lidt. Sammen med Faderen begyndte hun at se sig om efter en eller anden Vogn, de kunde faa lejet til Turen, men der var kun faa Køretøjer i Byen, og de, der var, var blevne forudbestilte af Mandarinerne og de rige Købmænd, der alle netop i disse Dage agtede sig til Peking for der at være Vidne til et mærkeligt Skuespil, man længe havde talt om. En styrbar Ballon eller, som Kineserne sagde, et Luftskib skulde gaa til Vejrs, og Efterretningen herom havde bredt sig og lokkede alle Mennesker til at drage til Peking, saa der nu hverken var et Køretøj eller en Djunke, en kinesisk Flodbaad, at opdrive.

Imidlertid, ved stadig at lede og spørge sig for, fik man endelig fat i en koreansk Kuli, der var villig til for den uforskammede Pris af en Taël om Dagen at befordre de to rejsende til Peking paa sin „Brouette". En Taël er en kinesisk Guldmønt, hvis Værdi kan være meget forskellig. Hvad den saakaldte „Brouette" angaar, er det et besynderligt kinesisk Køretøj. Den bestaar af en firkantet Plade med et Hul i Midten, i hvilket det ene Hjul løber. Der er kun eet Hjul, og Vognen ligner altsaa en Trillebør. Foran paa Børen er rejst en lille Mast med et Sejl af flettede Hampetrævler. Det hejses, naar man har Medvind. Børen ender bagude i to lange Arme, mellem hvilke Kulien, der skubber Vognen, løber. Det er ikke noget elegant Køretøj, endnu mindre noget sikkert, thi den rejsende risikerer hvert Øjeblik at vælte i Grøften, især hvis Vognstyreren, der tillige er Hest, har faaet et Par Snapse Risbrændevin for meget og altsaa har vanskeligt ved at holde Balancen baade for sig selv og sit ethjulede Køretøj. Men der var intet andet at opdrive, og man maatte altsaa tage til Takke med det.

Sir Murlyton og Miss Aurett sluttede Aftale med den koreanske Kuli om, at han den næste Dag, den 16de Oktober, om Morgenen Klokken otte skulde afhente dem ved „Box Pacific-Linien"s Hotel, og Sir Murlyton betalte Koreaneren nogle Smaapenge i Forskud. Saa vendte han og Tatteren tilbage til deres Hotel — for sidste Gang.

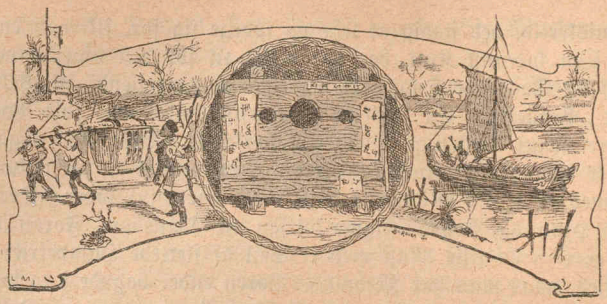

IXX.

Den hvide Lotusblomst.

Det var næppe begyndt at gry ad Dag, før Lavarede blev vækket af sin Søvn ved, at den tykke Chun-Tze, Fængselsdirektoren, traadte ind til ham. Men han kom ikke som ellers alene. En hel Sværm Mennesker fulgte efter ham: Skriveren, Diamba, en Kineser i en blaa og grøn Uniform, der viste, at han var Politiofficer, og en Mængde Politibetjente.

Lavarede rejste sig op i Sengen og saa paa de indtrædende. Den fede Chun-Tze saa bekymret ud, og Diambas Øjne var røde og ophovnede af Graad. Skriveren og de andre saa ligeglade ud. Den lille Kineserinde meddelte nu Lavarede, at han skulde transporteres til Peking for paa Kejserens Bud og Befaling at henrettes der, og at den meget agtede og velærværdige Politiofficer Fonni-Kouen skulde ledsage ham.

Lavarede modtog denne Efterretning med en vis Lettelse og Tilfredshed. Fængselsopholdet trykkede ham. Men da han kom ud i Gaarden, og man gav ham det tunge, barbariske Halsbræt om Halsen og om Hænderne, syntes han dog ikke, han havde vundet noget ved Forandringen. Det er ikke enhver Forandring, der er til det bedre.

Ti „Toaer" eller kinesiske Politibetjente skulde eskortere og bevogte ham under Fonni-Kouens Overanførsel.

Efter at han venligt havde sagt Farvel til Chun-Tze og den lille Diamba, der nu var helt opløst af Graad, saa han Fængsels-

porten aabne sig, og Toget satte sig i Bevægelse. Fonni-Konen gik i Spidsen og tog Vejen langs med Floden. Faa Øjeblikke efter var den lille Trup ude af Byen og ude paa Landet. Omkring dem saa de Bønderne, der var i fuld Gang med Høstarbejderne paa Majs- og Rismarkerne. I Morgensolens Skær saa de nøgne, afmejede Marker ud, som om de var forgyldte.

Henad Klokken ti om Formiddagen gjorde man Holdt i en lille Landsby, og Politibetjentene satte sig til at spise deres medbragte Mad. Dødtræt og ødelagt af at slæbe paa det tunge Halsbræt kastede Lavarede sig ned paa Jorden og satte sig i en krumbøjet Stilling, for at Halsbrættets ene Del kunde hvile paa Jorden og saaledes være mindre tungt saa længe. Det lettede ham et Øjeblik og lod Smerterne i hans opsvulmede Hals stilne lidt af.

Han var alene. Pludselig saa han en af Politibetjentene komme hen imod sig, bærende paa Ryggen nogle Planker, der kunde ligne Delene til et andet Halsbræt. Politibetjenten lagde Fingeren paa sine Læber som for at paabyde Lavarede Tavshed, og med en vidunderlig Hurtighed og Færdighed tog han Halsbrættet af ham og gav ham det andet Halsbræt paa.

Til sin store Overraskelse mærkede Armand straks, at dette andet Halsbræt var langt lettere at bære end det første. Desuden var den Aabning, gennem hvilken han stak Hovedet, foret med Tøj og Læder, saa Brættet ikke gnavede Hul paa Halsens Hud.

Da Politibetjenten havde foretaget denne Ombytning, aabnede han sin Kjortel og viste sit nøgne Bryst frem. Han pegede paa det og viste, at han havde en Lotusblomst indtatoveret i Huden. Saa skyndte han sig bort. Lavarede kunde ikke lade være med at le. Det var altsaa, tænkte han, endnu en, som tog ham for kinesisk Frimurer, og som efter sin Evne hjalp ham med, hvad han kunde.

Da de var færdige med at spise, genoptog de deres March. Om Aftenen ved Nitiden naaede de Byen Tientsieng, der ligger helt ude ved Pei-Ho-Flodens Bredder. Efter at de havde vandret gennem en Del af dens smalle, smudsige Gyder, gik de over den saakaldte „Marmorbro". Det er en Bro, der er prydet med tolv kæmpestore Buddhabilleder, og som forbinder Byens to Dele med hinanden. Paa den anden Side af Floden kom de til en Politistation, og her blev Lavarede spærret inde for Natten i en snæver Celle. De tog Halsbrættet af ham og opfordrede ham til at hvile sig. Halsbrættet skulde han kun bære, saa længe han var paa Marchen.

Lavarede kastede sig ned, saa lang han var. Trods det lettere Halsbræt, han nu bar, var hans Hals dog ophovnet og hans Haandled blodige. Hans hele Krop værkede af Smerter.

„Endnu fire Dages March," mumlede han. „Jeg vil komme til at se net ud, naar jeg holder mit Indtog i Peking."

Døren aabnedes i samme Øjeblik, og den Politibetjent, der havde Lotusblomsten paa Brystet, listede lydløst ind i Cellen. I sin ene Haand havde han en Æske med en rødlig, blød Masse, der lignede Pomade.

„Det er Zoueg-Mao," hviskede han hemmelighedsfuldt.

Og da Lavarede ikke forstod ham, men saa forbavset paa ham, gentog han noget højere:

„Zoueg-Mao!"

En Erindring slog pludselig ned i Lavaredes Hukommelse. Han erindrede sig en Episode i en af Marco Polos*) Rejseberetninger fra den Tid, da denne levede ved Koubilai Khans Hof. Den gamle rejsende fortæller, at i de kinesiske Straffeanstalter vidste Fangerne at forskaffe sig nogle Dages Hvile ved at indgnide sig med en Substans, som de kaldte Zoueg-Mao.

„Denne Substans," siger Marco Polo, „lader Huden blive bedækket med Bylder, lader Kødet svulme op og faa en rødlig, blaaviolet Farve og giver alle de Steder, der er indsmurte med Substansen, et Udseende, som om vedkommende var udsat for de frygteligste Lidelser. Men i Virkeligheden foraarsager denne Substans ikke de allerringeste Smerter for den, der bruger den."

Politibetjenten pegede først paa Æsken med den røde Pomade, dernæst paa Lavaredes Fødder, og Armand forstod nu, at denne gamle Svindel, der havde eksisteret i Aarhundreder i Kina, endnu var kendt og anvendt. I dette forunderlige kinesiske Land, som man kalder „Det himmelske Rige", og som ligger mellem to Verdensdele, hvor alt er Fremskridt og Reformer, bestaar alt, vedbliver alt at være, som det altid har været. Intet sker af nyt, alt er ved det gamle. Skikke og Misbrug, gode Vaner og latterlige Fejltagelser, ædle Ideer og sørgelige Uretfærdigheder. Men for en Gangs Skyld var Lavarede, dette det moderne Europas Barn, saare tilfreds med, at alt netop var ved det gamle i Kina — ogsaa Svindelen.

For at vise sin Beskytter og „Medbroder i Lotusblomstens

*) Marco Polo, en venetiansk rejsende, der i det 13. Aarhundrede opholdt sig i Kina. Den første Europæer, der vides at have besøgt det himmelske Rige

Liga", at han forstod, hvad han mente, tog Lavarede straks Støvler og Strømper af og gned sine Fødder ind med Zoueg-Mao. Politibetjenten nikkede tilfreds til ham og gik derpaa sin Vej.

Næste Morgen, da man kom for at hente ham, for at man kunde fortsætte Marchen mod Peking, klagede Lavarede sig ynkeligt, og han viste Toas'erne, Politibetjentene, sine Fødder, der var svulne og dækkede med ophovnede, røde Pletter. De kiggede først længe paa dem, hvorpaa de løb af Sted for at indhente nærmere Ordrer fra deres Chef, Fonni-Kouen. Der var ikke gaaet en halv Time, før Lavarede var lagt paa en Bærebør og baaret ned til en Djunke paa Floden, om Bord paa hvilken han lemfældigt og mageligt blev installeret. Saa hejsede Besætningen og Politibetjentene, der ogsaa var gaaede om Bord, de af Straa flettede Sejl, og for en frisk Brise gled Djunken op ad Peï-Ho-Floden. Det var paa denne Maade, Fangen kom til at gøre sin Rejse, og det vilde have været en ren Fornøjelsestur for ham, hvis han ikke havde været nedtrykt ved Udsigten til, hvad der ventede ham, naar han først en Gang ankom til Peking.

„Men hvad kan det hjælpe at sørge," tænkte han alligevel ved sig selv, „kommer Tid, kommer Raad, og lad os tage Livet, som det er." Han gav sig til at beundre det rige og frugtbare Landskab og de mange ad kunstig Vej anlagte Kanaler, der forbinder Peï-Ho-Floden med Søen Ami-Jo. Det morede ham at se Paladser, Pagoder, Landsbyer og Templer glide forbi sig, og han betragtede længe Byen Tientsieng, der er befolket af over en Million Mennesker, og som har en uhyre Udstrækning. Og hans Tanker vendte sig mod Peking og mod den Beskrivelse af Krigen 1860, da Englændere og Franskmænd tvang Kina til at aabne en Del Havnebyer for Europæerne.

„Europæere og Kinesere!" tænkte han. „Har vi hvide Mænd ikke altid formaaet at klare os over for de gule, trods disses Antal!" Og hans Tanker gjorde et Spring. „Hvorfor," tænkte han, „skulde saa ikke ogsaa jeg kunne klare mig ud af denne Historie, selv om det ogsaa bliver i yderste Øjeblik!"

Han havde pludselig faaet nyt Mod.

Det blev henad Aften, og han belavede sig paa at sove ind.

Natten tilbragte man om Bord paa Djunken, mens denne laa ved Byen La-Min, en By, der ligger en Smule højere op ad Floden end Tientsieng.

Næste Dag sejlede man videre, og Djunken førte hele Truppen

op til Bac-Nou, en lille Landsby, der er en Slags Havnestad for den store og meget betydelige Handelsby Pao-Ti.

Endelig den tredje Dag om Aftenen naaede man til Toung-Teheou. Herfra og til Peking er der kun atten Kilometer, som maa tilbagelægges ad Landevejen. Trods det var ud paa Aftenen, lod Fonni-Kouen, Politichefen, dog en Bærestol rekvirere paa det nærmeste Sted, Lavarede blev sat ind i den, og seks af Politibetjentene bar den. Paa denne Maade satte man sig i Bevægelse trods den fremrykkede Tid.

Det var henimod Midnat, da Lavarede paa denne Maade holdt sit Indtog i den kinesiske Hovedstad.

„Naa," tænkte han, „endelig er vi der. Det skal blive godt at komme til at sove en Smule efter denne Rejse."

Men det gik ikke saa hurtig, som han havde ventet. Man var kommen til Peking ved Nattetid, og alle Gaderne var mennesketomme og mørke. Efter kinesisk Skik var de fleste Gader paa flere Steder spærrede med Lænker, og hvor man kom frem, maatte Politibetjentene sætte Bærestolen ned, tage Lænken bort, bære Stolen videre og atter sætte Lænken paa dens Plads og saaledes videre i det uendelige. Alle Vegne, hvor Lavarede saa hen, saa han kun de lave Mure, der omgiver de Haver, der hører til ethvert Hus i Peking. Han syntes, Byen havde et forunderligt Præg af at være uddød og menneskeforladt.

Undertiden viste der sig i det fjerne en eller anden Nattevandrer. Da ingen ved Nat maa møde en Fangetransport i Peking, advarede Politibetjentene de kommende Nattevandrere ved at banke haardt med deres Stokke paa Bærestolens Bund. Saa forsvandt de utydelige Skikkelser i Mørket. Paa denne Maade kom man langsomt frem gennem de mange smalle Gader og naaede endelig hen til den høje Mur, der omgiver det inderste af Byen, det kejserlige Kvarter, ogsaa kaldet „Den hellige By". Muren gaar om „Den hellige By" i hele dennes Udstrækning, og over den ser man kun nogle enkelte gule, røde eller graa Tage. De gule Tage viser, hvor selve „Himmelens Søn", den kinesiske Kejser, bor med sit Hof. De røde Tage dækker over de højere Adelsmænds og Mandariners Huse, medens de graa Tage viser, hvor Tjenerskabet og de lavere Mandariner bor.

Denne March gennem Byen havde varet over to Timer.

Endelig naaede man til den ene af de tre Porte, der forbinder Bydelen King-Tschung med Kvarteret Ouei-Tschung, og Politibe-

tjentene ſtandſede, ſatte Bæreſtolen ned og fik Porten lukket op. Det var Porten Nyang-Ting-Men eller den ſaakaldte „Fredens Port". Det var gennem denne Port, at de franſke og engelſke Soldater i 1860 holdt deres Indtog i Peking*).

Endelig mærkede Lavarede, at han nærmede ſig ſit Beſtemmelsessted. Han mærkede, at hans Bæreſtol blev baaren ind i en mørk Gaard, og at man ſtandſede. Saa hørte han, man underhandlede med en Arreſtforvarer, og lidt efter blev han trukken ud af Bæreſtolen og ført ind i et mørkt Fangehul. Han kaſtede ſig ſtraks ned paa Gulvet og ſov udmattet ind.

Men pludſelig for han op. Han mærkede, at der var nogen, der havde rørt ved hans Ben. Uvilkaarlig ſtrakte han Haanden ud for at føle ſig for, og hans Haand mødte en anden Haand.

„Hvem er det?" ſpurgte han ikke uden en vis Bevægelſe.

„Jeg er Franſkmand!" ſvarede en Stemme ham i Mørket.

„Saa er vi to Franſkmænd her, hvis jeg da kan dømme efter det Sprog, De taler," ſvarede Lavarede.

„Ja — men hvem er De?"

„Fange — og De?"

„Ogſaa Fange! Jeg er katolſk Præſt."

Lavarede havde været ſaa træt af Rejſen, at han ſtraks havde kaſtet ſig ned paa Gulvet uden at lægge Mærke til, at Fangehullet allerede rummede en anden Fange. Denne anden Fange havde ſovet, da Lavarede blev ført ind, hvad han nu forklarede denne.

Den anden Fange begyndte nu at fortælle ham ſin Hiſtorie. Han var Miſſionær og var bleven forfulgt af de kineſiſke Autoriteter. Medlemmer af Ligaen „Den hvide Lotusblomſt" havde overfaldet hans Miſſionsſtation, brændt denne ned, myrdet hans Venner og de indfødte Kriſtne og havde derpaa ført ham til dette Fangehul, hvor han havde ligget i lang Tid, og hvor man næſten ſyntes at have glemt ham. Lavarede udtrykte ſin Indignation over denne barbariſke Raahed, men Præſten hviſkede ydmygt:

„Vi ender alle ſammen ſaaledes, men derfor maa vi ikke fordømme Kineſerne. Enhver af os Miſſionærer, der gaar til Kina, ved, hvad vi gaar ind til, hvad vi riſikerer, og ingen af os har derfor nogen Grund til at beklage ſig. Vi tilgiver dem paa Forhaand, thi de ſtakkels Mennesker ved ikke, hvad de gør. Ved De,

---

*) Det var ogſaa gennem denne Port, at de europæiſke Tropper under de ſidſte kineſiſke Uroligheder trængte ind i Peking og befriede de belejrede Geſandtſkaber. O. A.

hvad selve Mandarinerne anklager os for? De paastaar, at vi tager kinesiske Børn til os, ikke for at opdrage og døbe dem, men for at myrde dem og bruge deres Lig til Trolddomskunster. De siger, at vi særlig har Brug for deres Øjne, thi af disse Øjne laver vi Fotografiplader."

„Men det er jo Vanvid!"

„Ja, ikke sandt! Disse sørgelige Forhold gør os ondt, men hvad der smerter os endnu dybere, er Uenigheden mellem Europas Stater. Denne Uenighed i Europa er naturligvis kendt af Kineserne, og de ved, at de kan gøre saa omtrent, hvad de vil, da Europa aldrig vil kunne blive enig om at skride ind. Jeg har endnu i min Lomme et Manifest, som er blevet slaaet op paa alle Murene i Byen Hou-Nan, nogle faa Dage før man overfaldt min Missionsstation. Jeg kan Manifestet udenad. Det lød saaledes:

'Stik alle Udlændingenes Huse og Templer i Brand!'

'Ryk Kristendommen op med Rode!'

'Myrd alle Europæere og straf alle de Kinesere, der har vovet at gaa over til den kristne Religion!'

'Landsforvis alle kristne Kinesere til Amerika!'

'Gører dette, alle!'

'Vi har Tyskland paa vor Side!'"

Der paafulgte nogle Øjeblikkes Tavshed. Saa vedblev Missionæren:

„Men lad os ikke tale mere om disse sørgelige Forhold. Gud er Mildhed, Gud er Kærlighed. Og naar han lader slige Forbrydelser ske, er det jo kun, fordi han har sit Formaal med dem. Lad os tale om Deres Skæbne, og hvis det ikke er indiskret af mig at spørge Dem, fortæl mig saa, hvilke sørgelige Omstændigheder der har ført Dem her til dette triste Fangehul."

Mens Lavarede fortalte alle sine Eventyr, fandt han næsten sit gode Humør igen. Præsten lyttede opmærksomt til, hvad han fortalte, og da han havde endt sin Beretning, sagde han:

„Det er aabenbart, at de hemmelige Selskaber beskytter Dem. Det ser man baade af Ombytningen af Halsbrættet og deraf, at De er bleven transporteret hertil med Djunke og Bærestol. Maaske bliver De trods alt frelst, og jeg haaber det oprigtigt, thi vort Fædreland, Frankrig, har Brug for Mænd, der som De har baade Hjernen og Hjertet paa rette Sted."

„Haabet er lun svagt. Jeg skal henrettes i Morgen, den 22de Oktober."

„Saa lad os bede den almægtige Gud, at han lader Chang-I-See og Kien-Tien-Kien erklære Dagen for at være en uheldig Dag og forbyder Kejseren at forlade sit Palads."

„Hvad mener De med det?"

„Ja, det forstaar De ikke. De er jo ikke kendt med kinesiske Forhold. De to Navne, som jeg nævnede, er Navnene paa Astronomernes og de hellige Ceremoniers Raad, og det er udelukkende dem, der kan bestemme, hvorvidt en Dag er heldig eller uheldig, og hvorvidt Kejseren maa forlade sit Palads eller ej."

„Men hvorledes staar det i Forbindelse med min Henrettelse?"

„Jo, ser De, hvis Kejseren er tvungen til at blive i sit Palads i 'Den røde By' eller 'Den hellige By', vil de fleste Soldater være derinde, og der vil kun være meget faa Soldater nede ved 'Taarernes Bro'. Med et rask og energisk Kup vil De maaske i saa Tilfælde kunne slippe fra Deres Bevogtere. Men hvis Kejseren drager ud, vil det —"

„Hvis Kejseren drager ud," fortsatte Lavarede, „er jeg fortabt. Af en saadan Omstændighed afhænger altsaa mit Liv. Det er næsten for komisk!"

Skønt Lavarede havde talt i en paatagen lystig Tone, mærkede hans Medfange godt, at han talte ironisk og var dybt bedrøvet. Han tav derfor, og en lang Stilhed indtraadte mellem de to Mænd.

Lidt efter sov begge udmattede ind.

Den næste Dag blev Lavarede ført frem for en Mandarin, der havde en Tolk ved sin Side. Med en Høflighed, der virkede som en Grusomhed, meddelte Mandarinen ham, at han den næste Dag „med Hovedet skilt fra Kroppen skulde forlade denne Jord og denne Verden for at samles med sine Forfædre". Og da han havde forkyndt denne Dødsdom for ham, syntes han ikke længere at betragte ham som et levende Væsen, men som en Skabning, der allerede var paa Vej mod det hinsides. Han skjulte ikke længer for ham sit Had til alle Europæere, men sagde ligefrem, mens hans smaa, listige, sorte Øjne lynede af Skadefryd og af dyrisk Ondskabsfuldhed:

„Jeg vilde kun ønske, at jeg havde alle din Races Mennesker mellem mine Hænder, for at jeg paa een Gang kunde knuse og ødelægge alle mit Fædrelands forbandede Fjender, jer røde Barbarer fra Europa!"

Og med disse opmuntrende Ord som Afskedshilsen sendte Mandarinen Lavarede tilbage til hans Fængsel.

Lavarede følte sig træt og led ved det hele. Det haabløse i Situationen pinte ham. Selve Døden var han ikke bange for, men han syntes, det var saa ynkeligt at skulle dø for saadan et gult Individs Haand. Hans Bryst snørede sig sammen ved den Tanke, at det skulde være en elendig kinesisk Bøddels Sabel, der med eet Hug skulde skille ham fra Livet og fra den, han elskede over alt i Verden, fra Aurett.

Han sov kun daarligt den følgende Nat. Hvert Øjeblik for han op i Søvne, fordi han troede at have hørt nogen kalde paa sig. Da Morgenen gryede, og man kom for at hente ham og føre ham til Retterstedet, var han dødtræt, udmattet og blytung i alle Lemmer. Han kunde næsten ikke holde sig oprejst.

Den stakkels Missionær, der havde delt Fængsel med ham, kom hen og omfavnede ham til Afsked. Sagte hviskede han til ham:

„Maaske forlader Kejseren ikke Paladset i Dag. Vær modig! Hav Tillid til Gud! Min kære Broder, mit Barn! Gud være med dig!"

Saa fulgte Lavarede Politibetjentene, der skulde føre ham til Retterstedet.

De forlod Fængselet. Da de kom ud paa Gaden, forstod Armand, at han var fortabt. Eneherskeren over fire Hundrede Millioner Kinesere beredte sig til at lade sig bære gennem Byen. Man saa det paa mange Forberedelser. Alle Huse var lukkede og beklædte med hvidt Lærred paa Façaden; det vrimlede med Soldater overalt; alle Fodgængere bar et hvidt Klæde i Haanden, som de holdt parat til at kaste over Hovedet, hvis de skulde møde Kejseren, thi det er under Dødsstraf forbudt enhver almindelig Kineser at skue Kejserens Aasyn. Lavarede saa det, han følte sig Døden vis, og i et Øjebliks Galgenhumor tænkte han ved sig selv:

„Skulde jeg virkelig i det andet Liv træffe min kære Fætter Richard, skal han i hvert Fald faa baade læst og paaskrevet, fordi han lokkede mig ud paa dette vanvittige Eventyr."

Man havde lagt det første, det tunge, Halsbræt om Halsen paa Lavarede, og træt og udmattet vandrede han fremad, omgivet paa alle Sider af sine i blaa og grønne Uniformer klædte Bevogtere. Utydeligt, som gennem et Taageslør, saa han „Underkastelsens Port" og „Morgenrødens Port", og et Øjeblik hvilede hans Blik paa

Tai-y-Tche-Søen, hvis Overflade er helt dækket med blomstrende Lotusplanter.

Jo længere man kom frem, desto tættere og mere kompakt blev Folkemængden. Soldater i blaa Uniformer holdt Orden og holdt med Møje en smal Strimmel af Gaden fri, ad hvilken Toget kunde bevæge sig. Med Stokkeprygl og Hug af de flade Klinger drev Soldaterne bestandig de alt for nærgaaende og alt for nysgerrige Personer tilbage.

„Mon det virkelig skulde være for min Skyld," tænkte Lavarede, „at alle disse Mennesker er komne her og har sat Byen paa den anden Ende?"

Men denne forfængelige Tanke maatte han snart opgive. Det var af en helt anden Grund, de mange Mennesker var strømmede sammen. Da han kom ned mod den Kanal, som leder Vandet bort fra Lien-Koua-Tsche-Søen, saa han „Taarernes Bro", der var stærkt bevogtet af Soldater. Paa den anden Side af Broen laa en stor, vid Plæne, og et Hjørne af denne var adskilt fra den øvrige Del ved et lavt Palisadeplankeværk. Over denne Plet hævede sig i Luften en uhyre, gulligfarvet Genstand i Cigarform. Man skulde have troet, det var et Havuhyre, der var hængt op, svævende i Luften. Lavarede saa straks, at det var en styrbar Luftballon.

Mantshuriske Krigere, klædte i stærkt spraglede Uniformer og med kunstfærdigt udskaarne og rigt smykkede Vaaben, omgav og bevogtede Pladsen.

Ved dette brogede og fængslende Syn havde Lavarede et Øjeblik næsten glemt, hvor han befandt sig, men han blev hurtig revet ud af sine Fantasier. Hans Eskorte gik over Broen og standsede saa pludselig. Til højre for sig saa han Skafottet, paa hvilket Pekings Bøddel, omgivet af sine Rakkerknægte, stod. De var klædte i blaa Kjortler med lange, vide Ærmer og med den gule Drage broderet foran paa Brystet. De stod ubevægelige, ventende paa atter at skulle begynde deres Arbejde. Tæt ved dem saa man den Bænk, paa hvilken de dødsdømte Forbrydere strækkes ud, og de Tremmekasser, i hvilke man kaster de henrettede Forbryderes Hoveder. Flere af disse Kasser var allerede fulde, og Synet af disse blodige Hoveder med deres i Døden skrækkelig fortrukne Ansigtstræk var forfærdeligt.

Lavarede blegnede og vaklede. Men kun et Øjeblik. Saa vaagnede hans galliske Stolthed i ham og fik ham til at hæve Hovedet stolt. Var Døden nu uundgaaelig! Nu vel! Han skulde

vide at tage imod den med gallisk Dødsforagt! Han skulde vide at vise disse gule Djævle, hvorledes en Europæer, en Franskmand, forstaar at dø! Paa Politibetjentenes Befaling satte han sig ned paa Forbrydernes Bænk. Og bøjet af Halsbrættet, med blytunge Lemmer, med Larmen fra Folkemasserne susende for sine Øren ventede han nu kun paa, at hans Dødsklokke skulde ringe.

Da for han pludselig op. Han saa, hvorledes Soldaternes Rækker skiltes, aabnedes og atter lukkedes, og han saa to Mennesker komme helt op paa Skafottet, helt hen imod ham. Det var Miss Aurett, der støttede sig til sin Faders Arm.

— —· —

Med gunstig Vind i Brouettens Sejl og med den koreanske Kuli travende rask bagester havde Sir Murlyton og hans Datter forladt Takou. Det besynderlige Køretøj løb langt raskere, end de havde tænkt sig, og de kom ret hurtig af Sted.

Allerede den første Dags Aften naaede de Tien-Tzing, hvor de traf den engelske Konsul Sir Grewbis, der absolut vilde have, at de skulde spise til Middag med ham. Den elskværdige Mand var meget glad over at kunne tilbringe en Aften sammen med Landsmænd, og endnu gladere blev han, da han erfarede, at det var deres Hensigt at begive sig til Peking. Han fortalte dem, at han selv var i Færd med at rejse ind til den kinesiske Hovedstad for at overvære Opstigningen af Tyskeren Kasper Kayfers Luftskib, og han tilbød dem straks Plads i sin Vogn. Det var en Vogn, der var fabrikeret i Europa, stærk, letløbende og magelig, og som i ingen Henseender lignede de usle kinesiske Køretøjer, som skumpler hen ad Vejene i det himmelske Rige. Men han gjorde dog Sir Murlyton opmærksom paa, at det rimeligvis vilde være forbunden med stor Fare at besøge Peking netop i disse Dage.

„Kineserne," sagde han, „er Vanemennesker, der holder paa det gamle og hader alt nyt. Vor Landsmand Hart*) havde bygget et Gasværk i Peking, men han maatte lukke det igen, thi der var ingen Kinesere, der vilde bruge Gas. Den tyske Doktor Kaspar Kayser vil forsøge at faa Kineserne til at interessere sig for hans styrbare Balloner. Hele Folket er ophidset og rasende over dette nye, og de hemmelige Selskaber venter kun paa en saadan Anledning for at kunne fiske i rørt Vande."

*) Sir Edm. Hart, en født Englænder, er Direktør for det kinesiske Toldvæsen. Han lever endnu som kinesisk Tolddirektør og Mandarin af høj Rang. O. A.

„Men det er netop sligt, der interesserer os," faldt Miss Aurett ind.

„I saa Fald, Frøken, kan jeg kun være glad over, at Skæbnen har sendt mig Dem og Deres ærede Fader som Rejseledsagere til 'Den hellige By'."

Sir Murlyton gav nu den koreanske Kuli og hans Trillebør Løbepas, dog ikke før han havde maattet betale den durkdrevne Kuli hele den Sum, der var akkorderet om for Rejsen til Peking.

Kulien rejste ved Morgengry med samt sin Bør tilbage ad Takou til. Midt paa Vejen mødte han en europæisk Fodgænger, der syntes at være i et yderlig slet Humør. Det var ingen anden end den udmærkede, den fortræffelige Bovreuil, Penelopes Fader, Paris's mest berygtede Lagerkarl.

Han havde været mindre heldig end de to Englændere, og trods al sin Søgen havde det ikke været ham muligt at faa fat i noget Køretøj. Han havde set de to Englændere drage af Sted med Koreanerens Trillebør, og han havde faaet Beraerkergang af Raseri. Endelig havde han besluttet at forsøge paa til Fods at gaa de 135 Kilometer, der skiller Peking fra Takou. Da han havde gaaet tredive Kilometer, havde han fundet et kinesisk Værtshus, hvor han havde overnattet. Da han nu mødte den koreanske Kuli, var han netop, med ømme Fødder og mør i alle Lemmer, i Færd med atter at paabegynde sin March. Han syntes, han skulde kende Kulien igen. Han standsede ham, og ved Gestus fik han forstaaet, at hans Køretøj var ledigt. Saa engagerede han ham til at køre sig ind til Peking.

Koreanerne er Østens mest drevne Handelsfolk, og denne Koreaner forstod saa godt at benytte sig af Lagerkarlens Træthed og haabløse Situation, at han tvang ham til at betale den uforskammede Pris af to Taëls om Dagen. Bovreuil maatte gaa ind paa hans Forlangende, og det var paa denne Trillebør, at den parisiske Lagerkarl den 22de Oktober om Morgenen holdt sit Indtog i Peking.

Helt uskadt var Bovreuil dog ikke sluppet fra Køreturen. Glad over sit Held og over de mange Penge, han havde tjent, havde Kulien gjort adskillige Afstikkere og Svinkeærinder ind i de ved Vejen liggende kinesiske Værtshuse og havde taget lidt rigeligt til sig af Risbrændevin. Følgerne var ikke udeblevne. Kulien tabte Ligevægten, Trillebøren fulgte hans Eksempel, og adskillige Gange væltede Hr. Bovreuil om paa Landevejen. Da han kom til Peking, var hans Næse blodig og hoven, hans ene Arm af Led og hans Hoved bedækket med Skrammer. Han bandede som en Tyrk og

kloede sig ihærdigt paa de Buler, han havde erhvervet sig i Pande og Nakke.

Siden den foregaaende Dag havde Sir Murlyton og hans Datter været i Peking og havde boet hos Sir Grewbis, der ejede et Hus der. Miss Aurett forhørte sig hos alle om Lavarede, og uden at blegne hørte hun, at han skulde henrettes den følgende Dags Morgen Klokken ti ved „Taarernes Bro". Hun takkede sin Landsmand for de Oplysninger, han havde skaffet hende, og lod, som om hun var rolig og fattet. Men hun sov ikke den hele Nat.

De vildeste og dristigste Planer krydsedes i hendes Hjerne. Maaske er Kvinderne fra Norden mere koldblodige end Sydens Kvinder, de fatter ikke saa hurtig en Beslutning som disse. Men har de først fattet en Beslutning, forfølger de deres Maal med en langt sejgere Udholdenhed, end en Kvinde fra Andalusien eller en Neapolitanerinde vilde være i Stand til. Deres praktiske Sans kommer dem til Hjælp. Og hvad der hos Sydens Kvinde, hos Spanierinden eller Italienerinden, ikke bliver til andet end vilde, fantastiske Planer, det bliver til Virkelighed for en Englænderinde, især naar hun er forelsket. Og Miss Aurett elskede — elskede af al sin Sjæls og al sin Ungdoms Styrke.

Næppe var hun staaet op om Morgenen, før hun ledte en stærk, skarp, tveægget Kniv frem og stak den til sig. Derpaa forvissede hun sig om, at hendes Revolver var i god Stand og fuldladet og gik saa ind i Faderens Værelse. Sir Murlyton, der havde været holdt vaagen det meste af Natten af en dobbelt Bekymring, var allerede færdig. Han betragtede sin Datter. Hun syntes rolig og kold. Men i hendes blaa Øjne luede en febrilsk Ild, der forraadte, at hun havde taget en Beslutning, og at hun vilde føre denne Beslutning igennem med kold Vilje og roligt Overlæg.

„Hvad vil du gøre, Aurett?" spurgte Sir Murlyton.

„Jeg vil gaa derhen, hvor han er!" svarede hun roligt.

Faderen saa paa hende. Han forstod, at hans Datter nu vilde ove sit Liv for den, hun elskede. Men greben af en vis Fatalisme, af en vis Given sig hen i Skæbnen vilde han ikke hindre hende. Han slog ud med Haanden som Tegn paa, at hun skulde faa sin Vilje. Han aabnede sine Arme mod hende. Hun styrtede sig i hans Favn, omfavnede ham længe — inderligt og kærligt, som var det sidste Gang, de var sammen, tog saa hans Arm og gik bort med ham, næsten førende ham.

Alle Gaderne var fulde af en ophidset og larmende Folke-

masse. „Taarernes Bro" er tæt ved Indgangen til den kejserlige By. Efter en kort Vandring naaede de Pladsen ved Henrettelsesstedet, der var bevogtet med en Kordon af Soldater, og den store Plads, hvor Ballonen skulde gaa op. Bag Soldaterne trængtes en svedende, hylende og snakkende Pøbelhob, der kun syntes at vente paa det Skuespil, der om lidt skulde begynde. De, der saa nøjere til, saa dog, at der var en ejendommelig Bevægelse i Masserne. Man saa mange, der gav sig til Kende for andre ved hurtige Gebærder og Tegn. Man betragtede skarpt Soldaterne, og nu og da kunde man under en eller anden en Smule for kort Bluse se Spidsen af en kinesisk Kniv stikke frem.

Miss Aurett saa intet af dette. Hun styrede ned mod Hjørnet af Pladsen, hvor Skafottet stod, uden at bekymre sig om de Trusler eller Skældsord, der regnede ned over hende og Faderen. Men disse Skældsord hørte ogsaa hurtig op. Man havde først mumlet og truet ved Synet af de to fremmede, men derpaa gik et enkelt Ord som en Løbeild gennem Mængden, hvor de kom frem:

„Lien-Koua, Lien-Koua!" hviskede man, mens man gjorde Plads for dem.

Lien-Koua — det betyder Lotusblomst. Og i Virkeligheden havde Miss Aurett ogsaa fæstet sin Lotus, den, der allerede havde frelst hende og Faderen en Gang i Takou, ved sit Bryst. Metalblomsten syntes at funkle i Solen. Og Ordet Lien-Koua trængte helt hen til Soldaterne. En af dem havde trukket sin Sabel for at spærre Vejen for den unge Pige. Men hans Blik faldt paa Lotusblomsten, og han sænkede Vaabenet. Miss Aurett og Faderen kom ind gennem Soldaternes Rækker, ind mod Skafottet.

Det var i dette Øjeblik, at Lavarede fik Øje paa dem.

Ogsaa den anden Række Soldater aabnede sig nu for dem og lod dem passere igennem. De kom helt hen til Skafottet, steg op ad dettes tre Trin og gik forbi de forbavsede Bødler og Rakkerknægte, lige hen til Forbrydernes Bænk. Man lagde dem ingen Hindringer i Vejen. Man antog vel, at disse Europæere havde faaet en særlig Tilladelse til at komme herop.

Lavarede havde rejst sig. Miss Aurett greb begge hans Hænder, der stak ud af Halsbrættets Huller, og mens hun lod sit Hjertes Følelser have frit Løb, sagde hun til den, hun elskede:

„De ventede mig? Ikke sandt? De vidste, jeg vilde komme?"

Han saa længe paa hende. Han tøvede med at svare. Men saa saa han Sir Murlyton og mødte hans taarevædede Blik, og

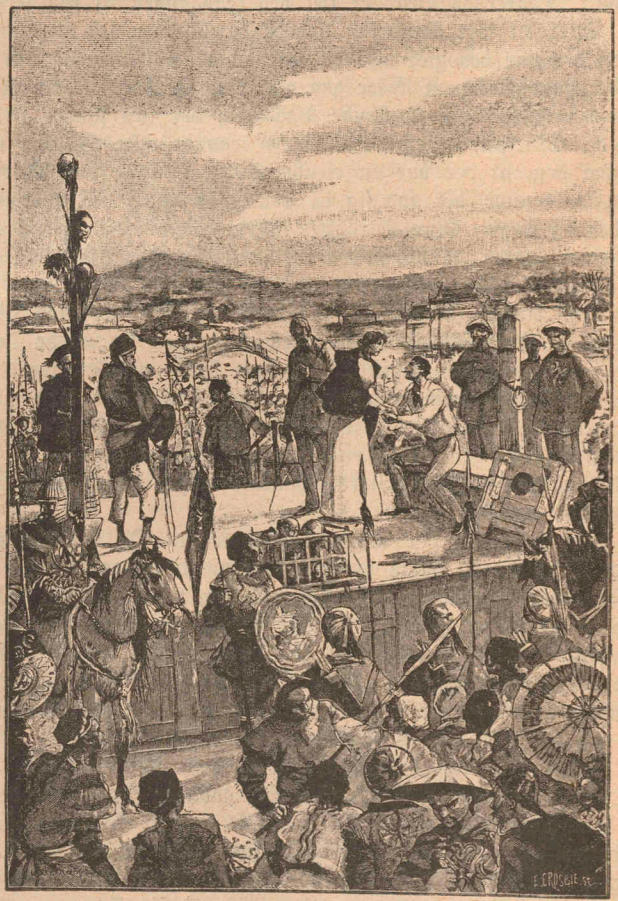

Paa Skafottet.

som en Flod, der styrter over Diget, kom nu Ordene over hans Læber:

„Ja, jeg ventede Dem, som man venter Morgenen og Solens klare Luft efter den lange Nat. Jeg ventede Dem, thi jeg —"

Han standsede et Øjeblik, men fortsatte et Øjeblik efter med næsten stønnende Stemme:

„Men nu vil jeg tale. Nu tør jeg tale. Bøddelen venter allerede paa mig. Min Død er nær. Om faa Øjeblikke vil den Mund, der nu taler disse Ord til Dem, være lukket for evig. Ja, Miss Aurett, jeg ventede Dem, thi jeg elsker Dem."

Miss Aurett lukkede Øjnene. En Blodstrøm skød sig op over hendes blege, fine Ansigt.

„Tilgiv mig," hviskede Lavarede, „tilgiv mig, Aurett, for hvad jeg har sagt. Og De, Sir Murlyton, vil De tilgive mig mine Ord? Det er en Mand, der næsten er død, der har talt. Og om jeg nu elsker Deres Datter eller ej, nu, da jeg skal dø, er det ikke ligegyldigt?"

Den unge Pige hviskede:

„Er det ligegyldigt — om De elsker mig eller ej? Men —"

„Ak," hviskede Sir Murlyton, „det vilde have været min Datters største Lykke."

Og da Lavarede saa paa Aurett, hviskede hun, saa sagte, at Armand næppe hørte, hvad hun sagde:

„Jeg elskede jo ogsaa Dem — jeg elsker Dem jo."

Den dødsdomtes Ansigt lyste af Glæde. En næsten overjordisk Lykke spejlede sig i hans Træk. Men pludselig blev han atter alvorlig.

„Ak, hvad hjælper det! Bøddelen er allerede gaaet ned for at modtage sine Ordrer af de mantshuriske Krigeres Kommandant. Han vender tilbage for at skille os for evigt, og som den til Døden saarede Mantshurkriger raaber, naar han falder paa Valpladsen, kan jeg kun raabe til Dem: Farvel, Lien-Koua, Farvel, min hvide Lotusblomst, Farvel, min elskede!"

Det var et Skrig af Fortvivlelse, af Vrede, af Sorg og af Ømhed, der trængte sig frem af den unge Mands Bryst.

„Lien-Koua! — Lien-Koua!"

Et mumlende, dæmpet Ekko syntes at svare hans Skrig nede fra Folkemængden. En dump Bevægelse, en urolig Knurren gik gennem Masserne nede ved Skafottets Fod. Miss Aurett lagde ikke Mærke til det. Hun havde vendt sig og saa nu Bøddelen, der kom nærmere.

Han var allerede paa Skafottets Trin. Alt var da forbi. Afskedens Time slog for den ulykkelige. En Følelse af Had, af rasende Forbitrelse mod denne Mand, mod alle dem, der havde dømt hendes elskede til Døden og nu vilde tage hans Liv, bemægtigede sig hende, den ellers saa blide, unge Pige. Hun greb den skarpe, stærke Kniv,

hun havde taget med sig, da hun forlod Hotellet, og med saa, energiske Snit skar hun de Læderremme over, der holdt de forskellige Dele af Lavaredes Halsbræt sammen. Saa rakte hun sin Revolver til den nu befriede Armand og sagde:

„Saa lad os i hvert Fald forsvare os! Saa lad os da sælge vort Liv saa dyrt som muligt!"

Instinktmæssig sigtede Lavarede med Revolveren paa Bødelen, skød og saa ham styrte om med et hult Brøl.

Forbavset over at se sin Datters Handlemaade trak Sir Murlyton nu ogsaa sin ladte Revolver frem, og de tre Europæere saa saa truende og kampberedte ud, at de fejge kinesiske Rakkerknægte over Hals og Hoved styrtede ned fra Skafottet, da de saa Mestermanden falde.

„Bort, bort!" skreg Sir Murlyton.

De styrtede ned fra Skafottet, med Revolvermundingerne ud mod de nærmeststaaende Kineserfoldater ved Skafottets Fod.

Men et forunderligt Fænomen skete nu. Man saa Folkemasserne trænge ind paa Soldaternes Rækker, sprænge dem, stikke Soldaterne ned, stadig brølende:

„Lien-Koua! Lien-Koua!"

Lavarede hørte Brølene. Han forstod Meningen med dem.

„'Den hvide Lotus' frelser os!"

Folkemasserne trængte sig om dem, sparkende og saarende alle de Soldater, der kom i Nærheden. Lavarede og hans to Venner følte sig som baarne af en Bølge, uden at kunne gøre Modstand og uden at tænke paa det. Folkebølgen skyllede dem af Sted, og uden at de egentlig vidste, hvorledes det var gaaet til, befandt de sig pludselig kun et Par Skridt fra den tyske Kaspar Kayfers Ballon.

Fyldt med Gas, hævende sig op i Luften og spændende de Tove, der endnu holdt den til Jorden, syntes Ballonen som et utaalmodigt Dyr, der venter paa at faa sin Frihed. Den syntes næsten at indbyde dem til at flygte med sig. I eet Spring var Lavarede oppe i Kurven og kaldte paa sine Venner. De fulgte ham, sprang op i Gondolen til ham, og sammen med ham gav de sig til at kappe de Tove, der endnu holdt Ballonen fangen og bandt den til Jorden.

I dette Øjeblik kom de mantshuriske Krigere løbende. De var komne sig af deres første Overraskelse, deres Mandarinofficerer havde atter samlet dem, og de gav sig nu til at hugge ind paa Folkemængden, der dannede som en tæt Mur mellem dem og Flygt-

ningene. Sir Murlyton og de andre skælvede af Skræk. Men da huggede Lavarede det sidste af Tovene over, og langsomt og majestætisk begyndte Ballonen at hæve sig op i Luften.

„Frelste! Frelste!" jublede Lavarede.

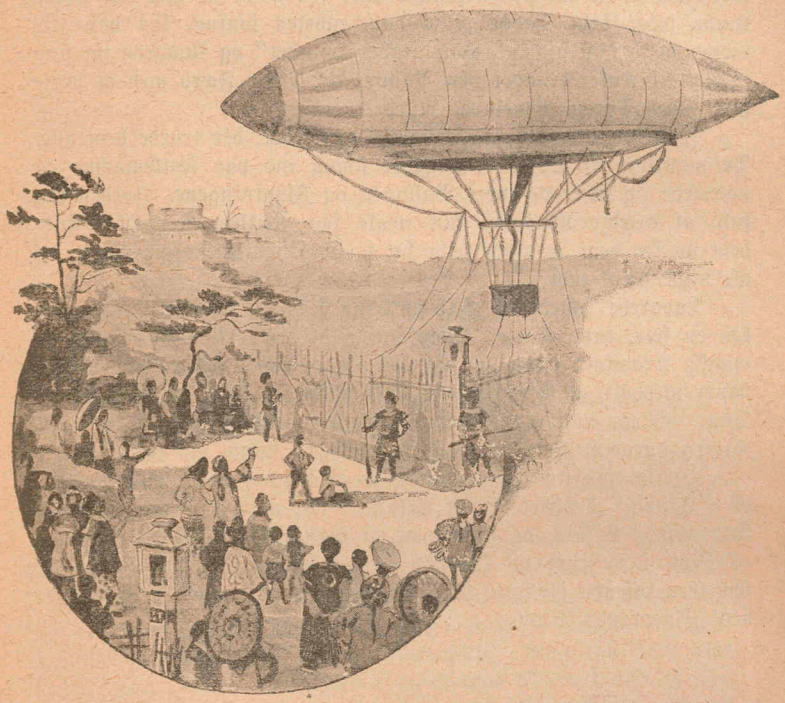

Doktor Kasper Kayser's Ballon.

Men pludselig standsede Ballonen sin Fart opefter. De tre Passagerer i Kurven saa fortvivlede paa hverandre.

„Hvad er det? Hvad er der i Vejen?"

„Der maa være endnu et Tov, der binder Ballonen!"

Armand bøjede sig ud over Kurvens Rand for at forsøge paa at opdage, hvad der var i Vejen. Og han saa det. Klyngende sig til Ballonens Anker, der hang ned i et Tov under Kurven, hang

en Mand. Det var ham, der endnu ved sin Vægt holdt Ballonen nede. Manden var — Bovreuil.

Ankommen til Peking om Morgenen havde Bovreuil overværet hele Henrettelsesscenen. Han havde fulgt Flygtningene, men den Idé, at de nu skulde komme bort fra ham, at han ikke skulde kunne følge dem, havde gjort ham aldeles konfus, saa han ikke vidste, hvad han gjorde. Han „tabte Hovedet" og klyngede sig fortvivlet til Ankeret under den Ballon, der var i Færd med at bortføre hans Datter Penelopes elskede.

I et lynsnart Nu saa Lavarede den Fare, der truede dem alle. De mantshuriske Soldater huggede stadig ind paa Folkemassen og nærmede sig mere og mere Ballonen og Flygtningene. Jorden laa fuld af dræbte Kinesere, kun nogle faa Rækker Mennesker skilte dem nu fra dem, de vilde have fat i. Et Øjebliks Tøven endnu, og alt vilde være tabt.

Lavarede kastede et Blik omkring sig. I Bunden af Kurven laa en stor, tung Kasse. Hvad indeholdt den? Vaaben maaske — maaske Proviant, hvad der var det sandsynligste, thi Doktor Kayser havde meddelt, at hans Ballon vilde holde sig oppe i Luften i flere Dage. Med en overmenneskelig Anstrengelse fik Lavarede rejst Kassen op og væltet den ud over Kurvens Rand, ned paa Jorden.

Befriet for sin tunge Byrde for Ballonen med voldsom Fart op i Luften. I Løbet af faa Sekunder var man over tre Hundrede Fod oppe i Luften, og greben af en kraftig Brise sejlede Ballonen af Sted i Retning af Syd-Sydost, medens Mantshursoldater og Kinesere rasende fortsatte deres Slagsmaal nede paa Jorden, nede ved „Taarernes Bro".

XX.

Kina i Fugleperspektiv.

Bovreuil havde udstødt et Rædselsskrig, da han mærkede, at Ballonen gik til Vejrs. Instinktmæssig klamrede han sig med Hænderne fast til Ankeret, og her hang han nu, svævende mellem Himmel og Jord og med Ansigtet fortrukket i navnløs Forfærdelse og Skræk.

Af ren Menneskekærlighed begyndte Lavarede nu, hjulpet af Sir Murlyton, at trække Agerkarlen op og faa ham inden Bords i Gondolen, og her undgik Bovreuil at maatte afgive nogen Forklaring, thi næppe var han kommen op i Kurven, hvor de tre andre var, før han besvimede af Sindsbevægelse. Man lod ham blive liggende paa Bunden af Kurven uden at tage videre Notice af ham.

Mellem de tre andre herskede en synlig Forlegenhed. Nu, da de følte sig i Sikkerhed, havde Miss Aurett atter genvundet sin Ro, og da hendes Ophidselse og Eksaltation var forbi, rødmede hun ved at tænke paa den Tilstaaelse, hun havde gjort Lavarede nede ved „Taarernes Bro". Lavarede var paa sin Side ængstelig for, at hun skulde tro, han paa nogen Maade vilde misbruge hendes Tilstaaelse om, at hun elskede ham, og han undgik derfor med Vilje at tale til hende. For at synes beskæftiget med andet gav han sig til at gøre Noticer i sin Lommebog, mens han samtidig nu og da bøjede sig ud over Ballonkurvens Rand.

„Peking," skrev han, „synes at have omtrent samme Omkreds

som Paris, nemlig mellem 32 og 36 Kilometer i Periferi. Men da hvert af de enkelte Huse i Peking kun er beboet af een Familie, og da endvidere hvert Hus er omgivet af en Have, kan man ikke antage, at Peking har mere end højst 6 à 700,000 Indbyggere."

Lavarède havde sikkert Ret i disse sine Betragtninger. Enkelte rejsende, der har besøgt Peking, har anslaaet Byens Indbyggerantal til en Million, andre til to, tre, ja endog lige til fire Millioner. Men dette er sikkert aldeles overdrevent. Mere end 6—700,000 Mennesker bor der næppe inden for Pekings Mure.

Han blev dog hurtig ked af at gøre disse Noticer og begyndte nu at betragte Landskabet, der passerede forbi under hans Fødder. Vinden, der var begyndt at blive køligere, tog nu til i Styrke, og Ballonen joges af Sted med et Ekspresstogs Fart, mens Højdedrag, Byer, Floder og Marker for saa hurtig forbi, at man daarlig fik Tid til at betragte dem.

I Ballonkurven havde de mellem forskellige andre Ting ogsaa fundet et udmærket Kort og et Kompas, og ved Hjælp af disse to Genstande kunde Lavarède gøre sig Regnskab for, hvor Ballonen drev hen. Han saa i Øst Tientsien By, saa Peï-Ho-Floden og endelig den store „kejserlige Kanal", der forbinder Peï-Ho-Floden med Floderne Hoang-Ho og Yangtse-Kiang, og over hvilken er slaaet den berømte Bro ved Palikao. Det var paa denne Bro, at den kinesiske Hærstyrkes Kerne, de saakaldte „mantshuriske Tigre", blev opreven og ødelagt i 1860 af det franske og engelske Artilleri.

Da Lavarède var bleven træt af at nyde dette Skuespil, gav han sig til at optælle de mange forskellige Ting, de havde fundet i Ballonens Kurv. Det var mest fysiske Instrumenter, man fandt: det oven for omtalte Kompas, Barometre, Termometre og Højdemaalere, en Del Klædningsstykker og nogle Bøger. Rundt om var endvidere anbragt en Del elektriske Knapper, der stod i Forbindelse med en Del elektriske Traadledninger, der førte op til selve Ballonlegemet. Det var aabenbart de Apparater, Kaspar Kayser havde villet benytte sig af for at styre Ballonen, men da Lavarède ikke kendte Hemmeligheden ved disse Knapper og Ledninger, fandt han det klogest ikke at røre ved nogen af dem.

Hans Undersøgelser gav paa den anden Side et trøstesløst Resultat. Der var ikke Spor af Levnedsmidler at opdage i Gondolen. Han fandt det som sin Pligt at meddele de andre dette. Nu maatte ogsaa denne Tavshed og Forlegenhed mellem dem være forbi. Skulde de have Udsigt til at frelse sig, maatte de alle anvende al

deres Energi, og der kunde nu ikke længere være Tale om, at de skulde bryde sig om, hvad der var sket ved „Taarernes Bro".

Lavarede besluttede sig til at tale rent ud og til at bryde den trykkende Tavshed. Han vendte sig om mod Miss Aurett, der sammen med sin Fader sad i et Hjørne af Ballonens Kurv. Begge syntes at være meget optagne af at betragte det forbipasserende Landskab.

„Sir Murlyton," sagde Lavarede roligt, „og De, kære Frøken, vil De et Øjeblik høre, hvad jeg har at meddele Dem?"

Hans alvorlige Tone forurolige dem. De saa spørgende paa ham.

„Jeg er meget ked af at skulle komme ind paa et delikat Emne. I et yderst kritisk Øjeblik, Frøken, har De og jeg vekslet nogle Ord, som —"

Miss Aurett rødmede og saa ned mod Gondolens Bund.

„Men, Frøken, vær forvisset om, at aldrig, aldrig kunde det falde mig ind at forsøge paa at benytte mig af Deres Ord. Naar vi en Gang kommer tilbage til Paris, vil jeg tillade mig at erindre Dem om Deres Ord, men til den Tid er Deres Fader og jeg Modstandere, og jeg vil vide at tage mine Hensyn derefter."

Sir Murlyton smilede. Hans Datter bøjede Hovedet. Saa fortsatte Lavarede:

„For Øjeblikket har vi imidlertid fælles Interesser. Vi er alle Fanger i en Ballon, der farer hen over et ugæstfrit Land, hvor det overhovedet er os forbudt at stige ned. Vi kender jo alle det Had, som Kineserne nærer til os Europæere. I Provinsen Petschili kan en Europæer endnu vise sig, men vi er nu langt fra de Egne, hvor 'Den hvide Lotus' blomstrer. I de Egne, vi nu sejler hen over, er det det hemmelige Selskab 'De ældste Brødre', der hersker, og det er den mest blodtørstige og grusomme Sekt af alle kinesiske Sekter. Skulde vi falde i disse Hyæners Hænder —"

Lavarede standsede pludselig. Han havde hørt en dyb Stønnen bag sig, og da han nu vendte sig om, saa han Bovreuils blege og fortrukne Ansigt foran sig. Da Aagerkarlen var vaagnet af sin Besvimelse, havde han rejst sig over Ende paa Gondolens Bund. Han havde hørt Lavaredes Ord, og hans Tænder slog Tappenstreg i Munden paa ham af Rædsel. Da Lavarede saa ham, trak han haanligt paa Skuldrene og vedblev saa, vendt mod sine Venner:

„Der er nu to Alternativer: Enten holder den gunstige Vind sig, og vi kan da haabe paa at naa Shanghai. Det er en Havne-

stad, hvor der bor mange Europæere, og naar vi blot den, kan vi sige, at vi er frelste. Eller ogsaa løjer Vinden af eller tager en anden Retning, og i saa Fald kan vi komme til at sejle hen over Strækninger, hvor det vil være den visse Død at stige ned."

„Men hvorfor skulde vi ogsaa stige ned?" faldt Miss Aurett ind. „Ballonen her er jo konstrueret saaledes, at den skal kunne holde sig flere Døgn oppe i Luften. Det har da i hvert Fald vor Landsmand Mr. Grewbis fortalt mig."

„Det er muligt, at Ballonen kan holde sig flere Døgn i Luften. Men det kan vi Passagerer derimod ikke."

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi den Kasse, som jeg var nødsaget til at kaste uden Bords, da vi gik til Vejrs ved 'Taarernes Bro', indeholdt alle Levnedsmidlerne, og fordi vi nu ikke har det allermindste at spise."

Uden at sige et Ord pegede Sir Murlyton paa sin Rejseflaske, som han Dagen i Forvejen havde faaet fyldt. Det var altid en Hjælp for en Dags Tid, men Mad var det ikke. Alle Ansigter formørkedes. Udsigten til at dø af Sult, mens man sejlede hen over frodige Landskaber, hvor man ikke turde stige ned, var ikke munter, og Bovreuil udtrykte alles Tanker, da han stønnede:

„Dø af Sult! Det manglede blot! Her i Verdens frugtbareste Land!"

Lyden af Agerkarlens Stemme gav Lavarede en Idé. Han fandt sit gamle Humør igen og sagde med tilsyneladende Gravalvor:

„Nej, min gode Hr. Bovreuil, De tager fejl. De skal ikke komme til at dø af Sult og vi andre heller ikke, i hvert Fald ikke forelobig. Heldigvis kommer jeg nu til at tænke paa, at De ogsaa er her i Ballonen. Det havde jeg aldeles glemt. Jeg sagde, at vi intet havde at spise. Jeg tog fejl. Vi har jo Dem!"

„Hva — hvad behager? De har jo mig? Hvad mener De med det?" spurgte Agerkarlen forfærdet.

„Hvad jeg mener, min gode Hr. Bovreuil? Jeg mener, at De er som sendt fra Himmelen for at give os tre andre kristne Mennesker noget at spise i vor store Nød og Hunger. Det er da let nok at forstaa."

Og mens Lavarede vendte sig mod Miss Aurett, der allerede forstod Spøgen og med Møje bevarede Alvoren, vedblev han:

„Vi kan altsaa være rolige, Frøken, der er mindst et Hundrede Pund Kød paa Bovreuil. Rimeligvis er hans Sul baade sejgt og surt, men i den Situation, hvori vi nu een Gang er komne, maa

vi naturligvis tage til Takke og kan ikke stille alt for store Fordringer til Kødets Kvalitet."

Aagerkarlen var rædselslagen sprungen op.

„Hvad — hvad er det — I siger? Vil I — da — vil I da æde mig?"

Og i den roligste Tone af Verden svarede Lavarede:

„Det er netop det, vi stærkt tænker paa, Hr. Bovreuil!"

Han afbrød Aagerkarlen, som allerede begyndte at protestere i en fortvivlet Tone.

„Højstærede Hr. Bovreuil, De er aldeles ikke inviteret af os til at tage Del i vor Ballonfart. De har snyltet Dem om Bord. Hvis jeg havde ladet Dem blive hængende ved Ankeret, vilde De i Løbet af faa Minutter være styrtet ned og have slaaet Dem ihjel. Jeg har altsaa frelst Deres Liv. Deres Liv tilhører mig, og jeg kan tage tilbage, naar det lyster mig, hvad jeg en Gang har frelst for Dem, nemlig Livet."

„Men det er jo umuligt," jamrede den forfærdede Aagerkarl, „det er jo Menneskeæderi, det er jo Vanvid!"

„Det er Sulten, ærede Herre! Lad for Resten være med at lamentere saa forfærdeligt! Husk paa, at det hele er Deres egen Skyld. Hvem havde anmodet Dem om at hænge Dem fast i vor Ballon 'Medusa's Anker? Hvad behager?"

Sir Murlyton og Miss Aurett kunde under denne Samtale næppe lade være med at briste i Latter. De maatte beundre denne Pariserjournalist, der end ikke under saa sørgelige Forhold som de, hvorunder man befandt sig, kunde lade være med at drive Narrestreger med sine Uvenner. Bovreuil derimod var langt fra at le. Han tog Lavaredes Trusler alvorligt, og Haarene rejste sig paa hans Hoved. Fortvivlet saa han sig omkring. Ak, hvilken ulykkelig Skæbne var det dog ikke, der havde faaet ham til at hænge sig fast i Ankertovet og til overhovedet at begive sig ud paa denne vanvittige Rejse.

Det eneste, der kunde trøste ham en Smule, var den Omstændighed, at Vinden nu var ved at tage til i Styrke og sendte Ballonen af Sted med raskere Fart. De var allerede komne forbi den store By Tsi-Nan, som tidligere laa ved Hoang-Ho-Floden, men som nu, efter at Floden har taget en hel ny Retning, ligger fjernt fra denne. Ude i Horisonten saa man den store So Kai-Foung, der er tre Gange saa stor som Genfersøen, udbrede sit blanke Vandspejl. Skønt Maven skreg af Sult paa alle de fire rejsende, var der

dog ingen af dem, der beklagede sig. Bovreuil, der før havde været ligbleg, blev nu grøn i Ansigtet af Skræk over, at de andre i deres Sult nu skulde begynde at tænke paa at gøre Alvor af deres Trusler fra før.

„Min Mave knurrer," tænkte han, „og det er naturligvis ogsaa Tilfældet med de andres. Deres Sult stiger samtidig med min. Altsaa kan jeg regne ud, at jo mere sulten jeg bliver, desto nærmere er det Øjeblik, hvor Lavarede vil styrte sig over mig og myrde mig."

Han kaldte ikke længer Lavarede for „min Svigersøn". Han forbandede endog sin Datter Penelopes Forelskelse, der var Skyld i det hele.

„Kunde hun ikke lige saa godt have giftet sig med en anden?" tænkte han. „For Pokker, der er da Mandfolk nok her i Verden og dem, der er lige saa kønne som denne Lavarede. Nu kunde jeg have siddet hyggeligt hjemme i min Lænestol i Stedet for at hænge og dingle her mellem Himmel og Jord og med al Udsigt til at blive ædt af disse forrykte Mennesker!"

Pludselig faldt der ham noget ind.

„Jeg er frelst foreløbig," tænkte han. „Lad mig fortælle dem det!"

Og han vendte sig om mod Lavarede og sagde ydmygt:

„Kære Hr. Lavarede, jeg hører ikke, som De maaske tror, til de Mennesker, der spiser ret meget. Jeg kan udmærket godt faste i baade to og tre Dage. De har intet at spise her i Ballonen! Ved De hvad, der falder mig noget ind. Da jeg var paa Vejen til Peking, købte jeg en Riskage af en omvandrende Bager. Denne Kage har jeg endnu her i Lommen. Det er min Menneskepligt at dele den med Dem og de andre tilstedeværende Passagerer."

Han trak en Riskage frem af Lommen. Lavarede tog den og vejede den i Haanden.

„Den deler vi i fire Dele, og med den Rom, Sir Murlyton har i sin Flaske, kan vi holde Livet i to Dage! Godt! Hr. Bovreuil," tilføjede han majestætisk, „jeg skænker Dem Livet for endnu otte og fyrretyve Timer!"

„Hm," tænkte Aagerkarlen, „otte og fyrretyve Timer er ogsaa en Frist, og kommer Tid, kommer Raad. Lad os se Tiden an!"

Han følte sig allerede betydelig lettet.

Den ene kinesiske By efter den anden passerede nu forbi dem. Der var Chim-Ara, Yung-Vé, Vai-Tsem, Vei-Lou og mange andre.

Da Natten kom, saa Lavarede, at de sejlede hen over de store Sumpe, hvor Kejserkanalen skærer Hoang-Ho-Flodens Delta. Men Himmelen var mørk, Vinden tog stadig til, og de fortsatte nu deres Rejse ud gennem den bælgmørke Nat uden at ane, hvor de drev hen. Alle var urolige og ængstelige. Ude af Stand til at bedømme, hvor de var, eller hvor de gled hen, forekom det dem, som om Ballonen hang stille og ubevægelig midt i Gravmørket. Ingen sov. Forgæves spejdede de ud i Mørket, ned mod Jorden for at se, hvor de var. Intet Lys viste sig. Kun en enkelt Gang saa de nogle lysende Punkter nede paa Jorden. Sir Murlyton saa paa sit Ur. Klokken var to om Morgenen.

„Vi sejler rimeligvis hen over Byen Tsien-Kiang," sagde Lavarede. „Om en Times Tid maa vi være i Nærheden af Shanghai."

Miss Aurett gjorde pludselig en Bevægelse.

„Lyt en Gang," sagde hun ængstelig.

Lavarede lyttede efter, og han for sammen. Neden under dem, der, hvor de troede, den faste Jord laa, hørtes en brusende, regelmæssig, vedholdende Larm.

„Det er Havet," erklærede Sir Murlyton, og han skælvede næsten ved at høre sine egne Ord. „Vi er drevne ud over Havet!"

Pludselig saa de nogle lange, hvide Striber bevæge sig under Ballonen. Det var Bølgekammene, jagende hinanden, brydende hinanden, skummende og fraadende i Brændingen.

„Vi er ude over Havet," gentog Lavarede. „Men koste, hvad det skal. Vi maa faa Ballonen til at stige, for at vi kan komme ind i en Vindretning, der atter kan føre os ind over Land."

Øjeblikkelig begyndte de at kaste alt over Bord, hvad der var i Gondolen. Alle havde forstaaet den overhængende Fare, alle hjalp med, ogsaa Bovreuil. Han kastede alt over Bord, der var i hans Nærhed, og det var med stort Besvær, at Lavarede fik revet Kompasset fra ham, som han vilde kaste i Havet, men som de havde saa nødvendig Brug for paa deres Luftfart.

Lettet for en Del af sin Byrde steg Ballonen, bestandig, bestandig. I Løbet af faa Sekunder var den oppe i Skyregionen. De befandt sig i en tæt Taage, der bestandig gennemkrydsedes af blaalige Lyn, mens en øredøvende Larm af Tordenskraldene uafladelig smældede og bragede. Lavarede saa, at Ballonen befandt sig midt i Uvejrets Centrum. Blaalige, elektriske Flammer viste sig som St. Elmsild paa Ballonens Tovværk, og den styrtende Regn, der faldt paa Ballonhylsteret, lød som tusinde Trommehvirvler.

Hvert Sekund kunde de risikere, at et Lyn traf Ballonen. Hvert Sekund kunde de vente at blive slyngede ned mod Jorden. For enhver Pris maatte de se at komme bort, højere op, op over Skyerne og Uvejret.

„Kast mere ud!" befalede Lavarede med hæs Stemme.

Sir Murlyton svarede:

„Der er ikke mere at kaste uden Bords."

„Ikke mere!"

Lavarede betragtede Miss Aurett. Hun var meget bleg. Hendes Øjne var spærrede op i Rædsel. Krampagtig gerb hun med Hænderne om et af Tovene.

„Intet mere at kaste ud! Det var Døden for hende! Nej, aldrig, aldrig! Han vilde frelse hende med sit eget Liv." Og med en hurtig Bevægelse var han henne ved Kurvens Rand og vilde springe ud. Men hun havde set, hvad han vilde, hun havde forstaaet alt, og fortvivlet klamrede hun sig til ham og hviskede:

„Sammen i Døden — eller bliv her!"

„Sammen i Døden alle tre!" lød en Stemme tæt ved dem.

Det var Sir Murlyton. Midt i denne forfærdelige Nat stod Englænderen der saa koldblodig, saa rolig, som stod han i sin Stue.

Lavarede kastede et haabløst, fortvivlet Blik paa de andre. Saa faldt hans Øje paa Bovreuil. Og med et Sæt sprang han ind paa ham, greb ham i Kraven og skreg hæst:

„Herud med Dem, Bovreuil! Ud over Kurven! Spring! Vor fælles Frelse paabyder dette Offer!"

Han ruskede ham, han stødte ham foran sig hen mod Kurvens Rand. Aagerkarlen mælede ikke et Ord. Rædselen lammede hans Tunge. Men hans Ansigt, hans Opførsel talte for ham. Han klamrede sig til Lavaredes Arm, han strittede med Fødderne mod Kurvens Sider. En Rallen kom fra hans Hals. Det var, som vilde den sige: „Barmhjertighed! — Kast mig ikke ud!"

Men pludselig udstødte han et skingrende Skrig af Glæde.

„Ikke endnu — Bræderne — i Bunden —"

„Hvilke Bræder?"

„Bundbræderne i Gondolen — Se!"

Lavarede bøjede sig, og han fyldtes af Glæde. Bundbræderne! Ja, dem havde han ikke tænkt paa. I Bunden af Gondolen var lagt nogle Bræder. Hurtigere end det kan tænkes, havde Lavarede faaet dem revne løse og kastede uden Bords.

De mærkede Ballonen skælve ved den nye Bevægelse opad.

Den steg og steg atter. Den var nu over den Skyregion, hvor Uvejret raſede. De rejſende kunde fra Kurven ſe Skyerne vælte ſig mod hverandre, krydſede af uafladelige Lyn. Omkring dem var alt ſtille. Ikke det ringeſte Vindpuſt mærkedes. Men medens de var i Færd med at betragte det beſynderlige Skuespil under dem, mærkede de pludſelig et vældigt Stød i Ballonen.

Alle fire ſtyrtede om mellem hverandre i Kurven. Ballonen var ſtegen ſaa højt, at den havde naaet en anden Vindretning. Med raſende Fart førtes den nu af Sted mod Veſt, hvor længe, var der ingen af dem, der kunde gøre ſig Regnſkab for.

— — —

Ingen af dem havde Mod til atter at rejſe ſig. En trykkende Følelſe af Angeſt naglede dem til det Sted, hvor de laa. Med lukkede Øjne, ſkælvende i den iſnende Kulde, blev de liggende ubevægelige. De aandede kun med Beſvær. Deres Mund og Lunger ſmertede. De havde ikke engang Kræfter nok til at føre Romflaſken, hvori der nu kun var nogle faa Draaber tilbage, til Læberne.

Med Møje ſtønnede Lavarede nogle Ord frem:

„Vi mangler Luft! Vi maa være mindſt ſeks Tuſinde Meter oppe!"

Han ſøgte at mande ſig op. Han ſøgte med Opbydelſen af al ſin Viljekraft at rejſe ſig. Forgæves! Han tumlede atter tilbage og blev liggende ſom død. Alle ſyntes døde. Blege, ſtivnede laa de i Kurvens Bund. Bloddraaber begyndte at trænge ſig frem af Næſe og Øren. Og imens for Ballonen af Sted, ſtadig mod Veſt, ſtadig ind mod Centralaſiens ukendte Lande.

Dagen fulgte paa Natten. Endnu laa alle fire bevidſtløſe i Kurvens Bund. Atter ſpredte Mørket ſig over Jorden. En Skælven for gennem deres ſtivnede Lemmer, deres Øjenlaag aabnede ſig, og en ſvag Stemme ſpurgte:

„Hvor er vi henne?"

„Jeg ved det ikke," ſvarede Lavarede, hvem det nu lykkedes at rejſe ſig, „men der er ingen Tvivl om, at vi er ved at dale."

„Hvorfor tror De det?"

„Det antager jeg af den Grund, at vi nu aander med mindre Beſvær, og at vi er i Stand til at kunne tale."

Sir Murlyton nikkede:

„Ja, De har viſtnok Ret."

Han havde taget ſin Datter i ſine Arme og ſøgte nu at gnide hende varm igen. Saa holdt han Romflaſken til hendes Læber og

lod hende drikke dens sidste Draaber, mens Bovreuil med begærlige Blikke fulgte hende og Faderen.

Faren for at fryse ihjel var vel nu forbi, men en anden Fare kom i dens Sted. Hvor drev Ballonen hen? Mod hvilket Land, mod hvilket Folk? Og hvilken Modtagelse, hvilken Skæbne ventede dem der, hvor de dalede ned?

En tæt, klam Taage omgav Ballonen, og forgæves søgte Lavarede at stirre ud gennem den, ned gennem den for at se, om de nærmede sig Jorden. Men det var umuligt at se noget. Faren var overhængende for, at de skulde tørne mod en Klippe eller et Træ, hvorved de vilde blive slyngede ud af Gondolen, mens Ballonen vilde blive slaaet og ødelagt.

Endelig viste dog Solen sig og kastede sit Skær paa en Bjærgkæde langt ude i Horisonten. Sir Murlyton saa spørgende paa Lavarede, men denne trak kun mismodigt paa Skuldrene som for at sige, at heller ikke han havde nogen Anelse om, hvor man befandt sig.

Overalt, hvor de saa hen, fik de kun Øje paa Bjærge og atter Bjærge, Granit og atter Granit, Fjældkløfter og Fjældtoppe vekslede bestandig, Bjærgenes Toppe kronede af den evige Is og Sne. Alt vidnede om, at der her en Gang i Tidernes Morgen havde fundet en frygtelig Naturrevolution Sted.

Ballonen dalede langsomt ned mod en Dal, der laa indesluttet mellem Bakker og Bjærge, hvis Sider var bevoksede med Graner og Fyrretræer. I Bunden af Dalen laa en Sø, som en Fjældbæk løb igennem. Solstraalerne glitrede og blinkede i Søen, i Fjældbækken og i Bjærgenes Is og Sne. Det var et feagtigt Skuespil at betragte her oppe fra Luften, men de fire ballonrejsende havde næppe fordybet sig i det, før de blev revne ud af deres Betragtninger ved Miss Auretts Stemme:

„Der er Mennesker!"

Nede i Dalen saa de nogle Hundrede indfødte komme løbende fra alle Sider, alle kiggende til Vejrs efter Ballonen. De var klædte i lange Kjortler og Frakker, der var forsynede med Pelsværk og Skindkraver, og bar runde Skindhuer og laadne Støvler. De fægtede vildt med Armene i Luften, da de saa Ballonen, og hvert Minut kom der nye Flokke af nysgerrige styrtende til. Ballonen dalede stadig langsomt ned mod Jorden, og snart var den kun to eller tre Hundrede Meter oppe i Luften.

„Men det kan jo ikke være muligt," hviskede Lavarede, som med Opmærksomhed havde betragtet de indfødte nede i Dalen.

Baade Sir Murlyton og Bovreuil saa spørgende paa ham.

„Hvad er det, der ikke kan være muligt?"

„Det maa kun være en rent tilfældig Lighed!"

„Tilfældig Lighed? Men med hvad?"

Lavarede rystede paa Hovedet.

„Jeg kunde tænke mig, at — nej, det er for usandsynligt! Thi i saa Fald maatte vi jo have sejlet tværs over hele Kina, fra Øst mod Vest, mens Uvejret stod paa. Nej, det er umuligt!"

„Men hvad er det dog, der er umuligt, som De siger? Saa forklar Dem dog!" sagde Sir Murlyton utaalmodigt.

„Ja, nu skal De høre, Sir Murlyton! De ved maaske, der er en fransk opdagelsesrejsende ved Navn Gabriel Bonvalot, der sammen med Missionæren Deken, Prins Henri af Orléans og ført af en af Tekkerkongens Sønner, en Mand ved Navn Rachmed, har gennemvandret Tibets Højsletter."

„Ja," svarede Miss Aurett, „jeg har i hvert Fald læst Beretningerne om denne Rejse gennem Tibets Isørkener, der, som Geografferne siger, befinder sig i en Højde af mellem fem og seks Tusinde Meter over Havets Overflade."

„De har formodentlig læst denne Beretning i en Pariseravis, som jeg selv var Medarbejder ved den Gang," faldt Lavarede ind. „Denne Beretning var forfattet af Prins Henri af Orléans og illustreret med Fotografier, som Prinsen selv havde taget. Et af disse Fotografier forestillede en Gruppe af Mandariner fra Lhaca, der er Landets Hovedstad —"

„Naa! Men hvad saa?"

„Og nu synes jeg bestemt, jeg skulde kende disse Typer igen."

En Bragen af mange Geværskud afbrød ham, og man saa atter ned mod de indfødte i Dalen. De syntes at være som vilde af Glæde, de strakte Hænderne op mod Gondolen, de udstødte lange Hyl, nogle sang, andre gav sig til at danse, og de, der var bevæbnede med Geværer, fyrede disse af op i Luften. Ved Lyden af denne ustandselige Geværild var Miss Aurett bleven meget ængstelig.

„Vær blot ikke bange," beroligede Lavarede hende. „De gode Folk dernede synes at være fornøjede og at være besjælede af de bedste Hensigter. Det er her ligesom i Afrika. Man viser fremmede den højeste Ære ved at fyre Geværerne af, naar man ser dem. Det er altsaa et godt Tegn, at de knalder med deres Bøsser dernede."

Ankomst til Tibet.

Bovreuil saa lidt ængstelig paa Lavarede.

„Og de Mennesker dernede — hm — men de er vel ikke Menneskeædere?"

Lavarede lo. „Nej, Hr. Bovreuil," sagde han haanligt, „Tibetanerne — og jeg tror virkelig, det er Tibetanere — er et Hyrde- og Nomadefolk, der lever af Kødet af deres Dyr. De spiser

Faar og Kalve, og de spiser særlig det Dyr, som kaldes Yak, og som er en Art Okse med en Hale, der ligner Hestens. Det er deres væsentligste Næring. De er meget nøjsomme, men jeg tror dog ikke, de spiser parisiske Aagerkarle. De vilde vel finde den Slags Skabninger for sejge i Kødet."

Bovreuil lod, som om han ikke hørte Fornærmelsen. Men han aandede dog lettere. Nu, da han var vis paa, han ikke selv skulde spises, følte han pludselig en glubende Sult. Det var mere end halvtredsindstyve Timer siden, at han og hans medrejsende havde taget den mindste Smule Næring til sig.

„Tror De, Hr. Lavarede, at disse Tibetanere giver os noget at spise?" spurgte han bekymret.

„Naturligvis! Men vil De lyde et godt Raad, saa vær ikke alt for forslugen, naar man sætter Mad frem for Dem. Efter den lange Faste og Sultekur, De har gennemgaaet, kan den mindste Uforsigtighed og Umaadeholdenhed slaa Dem ihjel. Forstaar De?"

Vinden var nu helt stilnet af. Ballonen var nede ved Jorden. Og lidt efter rørte Gondolens Bund ved det bløde Grønsvær, der bedækkede Dalen.

XXI.

I Lamaernes Land.

Ballonen havde næppe rørt ved Jorden, før Hundreder af Hænder greb fat i Kurven og holdt den fast. En hujende og skrigende Menneskesværm omgav de rejsende, men ingen af disse blev dog ængstelige for Brølene og Larmen, thi trods Sværmens vilde Opførsel, trods dens Gestikuleren og Uro, var det dog let at se, at alle nærede en vis Ærbødighed og Høflighed over for de fremmede Mennesker. Ganske vist var de ydre Tegn paa Høflighed, som de viste, noget mærkelige, thi de bestod væsentligst i, at de først rakte Tungen langt ud af Halsen og derpaa bøjede sig dybt mod Jorden. Miss Aurett var ogsaa lige ved at briste i Latter ved dette Syn, men hendes Ven Lavarede standsede hende i hendes Lystighed.

„Le ikke, Froken, for Guds Skyld, le ikke! Der er ikke nogen Tvivl mulig længer. Det er Tibetanere, vi befinder os imellem. Det, der for os synes en latterlig og barnagtig Grimasse, er hos dem Tegnet paa den dybeste Ærbødighed."

Nogle Præster eller, som de hedder i Tibet, „Lamaer" kom nu til og hjalp dem ud af Ballonkurven. Efter at „Lamaerne" først havde ført begge Hænder til de fremmedes Klædninger for at hilse dem velkommen paa Landets Skik, førte de deres Hænder til Læberne for at kysse dem, mens de samtidig stadig bukkede dybt og gjorde Knæfald.

Men hvad nu?

Lavarede saa paa sine Rejsefæller, og de saa lige saa spørgende paa ham.

De indfødte talte et uforstaaeligt Sprog, fægtede med Armene, gestikulerede og gjorde store dramatiske Gestus. Ingen af de fire Ballonfarere forstod det mindste af, hvad de sagde, eller hvad de mente.

„Naa," sagde endelig Lavarede, „disse Mennesker ser i hvert Fald ret godmodige ud. Lad os benytte os af det og gøre dem forklarligt, at vi i allerhøjeste Grad trænger til at faa noget at spise."

Bovreuil og de andre nikkede begejstret samtykkende.

Lavarede nærmede sig nu en af „Lamaerne" og bankede ham paa Skulderen. „Lamaen" faldt øjeblikkelig paa Knæ. Saa førte Lavarede tre, fire Gange sin Haand op til Munden for at gøre den hellige Mand forstaaeligt, at han var sulten, og den knælende „Lama" svarede straks med at pege hen paa en stor af Træ opført Pagode, der laa i kort Afstand fra det Sted, hvor Ballonen var dalet ned. Med letforstaaelige Haandbevægelser indbød han de fire rejsende til at følge sig i Retning mod Pagoden.

Lavarede og hans Venner samt Bovreuil lod sig ikke bede længe. De overlod deres Ballon til den Flok af Krigere, der imens var strømmet sammen, og som straks tog den i deres Varetægt, og begav sig af Sted sammen med „Lamaen" gennem en dobbelt Række af Tibetanere, der, overalt hvor de kom frem, bøjede sig dybt og slog Panden i Støvet af lutter Ærbødighed.

De kom hen imod den store Pagode, som de havde set paa Afstand, og maatte gaa igennem flere Gaarde, der var omgivne af forskellige Bygninger, alle af Træ. I den sidste Gaard, de kom ind i, var der plantet Træer og Blomsterbede, og i Baggrunden af den befandt sig en Bygning, der var højere end de andre, og hvis Façade var rigere smykket med Dekorationer, Arabesker og alle Slags Forsiringer og Udskæringer. En udskaaret Træport aabnede sig for dem. Da de var naaede igennem den, kom de ind i en stor Hal, der var halvmørk og kun fik et sparsomt Lys fra to Murhuller, der var forsynede med kunstfærdigt udskaarne Gitre eller Forsatser.

I Baggrunden af denne Hal saa de en mægtig Blok af grønt Marmor; den hvilede paa to oven paa hinanden anbragte polerede Granitblokke, den øverste mindre i Omfang end den nederste, saa de dannede to Trin op til Marmorblokken.

I Pagoden.

„Lamaen" var synlig forlegen, men pegede dog paa Marmorblokken. Lavarede, der var vant til at gaa i Spidsen, fulgte ham først. Han antog, „Lamaen" vilde have ham til at klatre op paa Marmorsædet, og da han troede, at dette var en af Landets Skikke, gik han ogsaa op ad de to Granittrin og satte sig paa den grønne Marmorblok.

Tibetaneren faldt øjeblikkelig paa Knæ igen og begyndte at grynte og knurre nogle uforstaaelige Ord frem. Dette lokkede flere andre af „Lamaerne" ind i Tempelet, og alle trak nu op af deres Lommer nogle smaa Æsker med et hvidt Pulver i. Det hvide Pulver hældte de i en Fordybning i den ene af Granitblokkene, og da dette var gjort, satte de Ild paa Pulveret, som straks gav sig til at brænde med en svag, grønlig Flamme og udsende en Sky af Myrraduft, der rev Lavarede i Næsen og var lige ved at kvæle ham. Derpaa forsvandt „Lamaerne" uden at bryde sig det mindste om Sir Murlyton, Miss Aurett og Bovreuil. Men før de gik, gjorde de ved Tegn og Gebærder de andre forstaaeligt, at de snart vilde komme igen med Mad.

„Hvad i Alverden kan alt dette betyde?" spurgte Lavarede forbavset, da de hellige „Lamaer" havde fjernet sig. „Skulde disse Mennesker virkelig vide, at jeg en Gang har været Præsident for Republikken Costa Rica, og mon det er af denne Grund, de viser mig saa megen Ære?"

„Vær nu blot ikke for indbildsk, kære Ven! For Resten har man vel endnu aldrig hørt, at man har brændt Rogelse af for nogen Republiks Præsident, i hvert Fald ikke paa denne Maade."

„Nej, det er sandt nok. I Regelen hædrer man Statsoverhoveder med en bedre Middag. Det er Skik i alle Lande, og jeg skulde ikke have haft noget imod i dette Øjeblik, at man ogsaa havde fulgt denne Skik her til Lands. Nu har man til Ære for mig kun afbrændt nogle Rogelseofre, der er saa modbydelige, at jeg er lige ved at kvæles. Men jeg har altid troet, man kun brændte Rogelse og Virak for —"

„For sine Guder, mener De!"

„Netop, og kun for sine Guder. Men maaske betyder Navnet Lavarede paa det tibetanske Sprog en Guddom!"

„De ved jo ikke, hvad De hedder — disse Mennesker kender jo ikke Deres Navn."

„Ja, saa ved jeg ikke, hvad Meningen er med det hele."

Nu kom Præsterne tilbage. De kom to og to, i højtidelig March og i Takt til Messingbækkeners Slag. Med hellig Værdighed bar nogle af dem Mad og Drikkevarer paa store Sølvbakker og i store, blinkende Metalfade.

„Det ser akkurat ud som paa Porte St. Martin Teateret*) hjemme i Paris," hviskede Lavarede, bristefærdig af Latter.

*) Porte St. Martin Teateret er det Teater i Paris, hvor der særlig spilles romantiske Udstyrsstykker. O. A.

Heldigvis forstod de hellige „Lamaer" ikke Pariserens blasfemiske Udtalelse. De stødte brutalt alle de andre væk fra Tronens Fod, og efter et tilsyneladende meget indviklet Ceremoniels Regler rakte de nu den ene efter den anden af Retterne paa Sølvfadene op mod Lavarède.

Lavarède gjorde dog ved Haandbevægelser forstaaelig, at man først skulde byde Sir Murlyton og Miss Aurett af de frembudte Retter, før han selv vilde røre ved dem, og disse fik da ogsaa deres Part af Honningen, Frugterne, Brødet og det ristede Kød. Derpaa tog Lavarède til sig med god Appetit, medens Bovreuils Tænder løb i Vand ved dette Syn. Først da Lavarède var mæt og havde faaet nok, rakte han Resterne ned til Aagerkarlen, der graadig som et Dyr slugte dem.

Men Lavarèdes Handlemaade havde sine Virkninger. Da „Lamaerne" saa, med hvilken Høflighed han behandlede Sir Murlyton og hans Datter, blev de pludselig yderst ærbødige mod disse, medens de derimod godt forstod den Ucerbødighed, han viste den tykke Aagerkarl. Derfor puffede og skubbede de ogsaa ret ublidt og brutalt til Bovreuil, der var yderst forbavset over den forskellige Maade, man her i Landet behandlede Folk paa.

Lavarède morede sig kosteligt over Aagerkarlens betuttede og fornærmede Mine. Desværre, han skulde snart komme til at ønske, at han var langt herfra. Thi næppe var Maaltidet endt, før „Lamaerne" kom slæbende med et stort Jærngitter, der var til at slaa op og folde sammen. De stillede det rundt omkring Marmortronen, lukkede det til, og den af „Lamaerne" saa dybt hyldede Tronbeklæder befandt sig nu som i et Bur.

Lavarède skældte, bandede og truede. Ingen brød sig om det. Hans forbitrede Skrig og Eder blev aldeles overdøvede af den religiøse Salme, som „Lamaerne" nu begyndte at hyle frem. Man hældte ny Røgelse i Hullet og tændte den an, saa Lavarède hostede, spyttede og var ved at kvæles. Troende Tibetanere begyndte at fylde Pagoden. Alle sank paa Knæ, mumlede og hævede med den venstre Haand op over Hovedet en Stok, hvis øverste Ende var forsynet med alle Slags mærkelige, udskaarne Tegn.

„Der er ingen Tvivl mulig," raabte Lavarède ned til sine Venner mellem to Kvælningsanfald, „der er ingen Tvivl mulig! De tror, jeg er den gode Gud selv! Nu skal I blot høre! Nu begynder de at haspe deres Bønner af!"

Saaledes blev det ved lige til henimod Aften. Da det blev

mørkt, slog „Lamaerne" endelig Gitteret til Side og lod Lavarede, der var dødtræt, nyde en Smule velfortjent Hvile.

„Jeg skulde bare have vidst alt dette i Forvejen," sagde Lavarede, inden han lagde sig til at sove, „saa skulde jeg have ladet dem sætte Bovreuil og ikke mig op paa Marmortronen. Saa var det ikke mig, men ham, der var bleven Buddha. Men hvorfor i Alverden tror man, jeg er bleven en Guddom?

Det er netop Spørgsmaalet.

Det værste er jo nu imidlertid, at jeg ikke engang vover at gøre disse Mennesker forstaaeligt, at jeg ikke er nogen Gud. De vil sige, at jeg har begaaet Blasfemi ved at gaa op paa Tronen, de vil betragte mig som en frækt Bedrager, og hvad kan de saa ikke finde paa at gøre ved mig. Det er en fortvivlet Stilling, jeg er i. Det bedste er, at vi ser at liste herfra saa stille som muligt."

De kastede et Blik udenfor og saa, at dette var lettere sagt end gjort. Uden for Pagoden stod en stor Bande Krigere paa Vagt, og man kunde se, der var truffen alle mulige Forholdsregler for at forhindre, at de fire indespærrede Mennesker skulde flygte.

Næste Dag var Lavarede i saa slet Humør, at han fandt en Morskab i at behandle Bovreuil, som om det var hans Slave. Det havde til Følge, at „Lamaerne" skubbede og puffede den arme Aagerkarl endnu værre end før. Men ogsaa denne Morskab hørte op, og da „Lamaerne" atter vilde spærre Lavarede inde i Buret, gjorde han kraftig Modstand. Det hjalp ham dog ikke det allerringeste. „Lamaerne" styrtede sig over ham, bandt ham paa Hænder og Fødder, satte ham atter op paa Marmorblokken, slog Gitteret til rundt omkring ham og udstillede ham paa denne Maade for den gabende og bedende Mængde af fremmede Buddhaister.

Paa denne Maade gik flere Dage hen. Saa længe Lavarede rolig fandt sig i at blive udstillet, tilbedt og omgivet med en Sky af Røgelse, behandlede man ham ærbødigt, gav ham de bedste og lækreste Retter at spise og den herligste indiske Vin at drikke, men saa snart han gjorde Mine til ikke længere at ville høre paa deres Bønner eller at ville forsøge paa at løbe sin Vej og forlade Pagoden, tillod de hellige „Lamaer" sig i dybeste Ærbødighed at kneble og binde ham og sætte ham op paa Tronen igen.

At beskrive hans Utaalmodighed og Forbitrelse vilde være umuligt. Sir Murlyton og hans Datter delte for øvrigt hans Følelser. De var jo lige saavel som han Fanger her i Tempelet hos „Lamaerne". Bovreuil var derimod i den Grad Genstand for

Præsternes Foragt, at de ikke brød sig det mindste om hans Goren eller Laden, og han kunde derfor gaa eller komme, som han vilde.

Det var nu Aagerkarlens Tur at triumfere. Naar han nu og da saa, hvor rasende Lavarede blev, kunde han ikke dy sig for at sige:

„Tag den nu blot med Ro, højstærede! Skønt det er maaske noget vanskeligt for Dem at tage den med Ro. Det Aar, De har at fuldføre Deres Rejse i, er allerede en Smule langt fremskreden. Ha, ha, ha! Bare De ikke kommer for sent til at hæve Deres salig Hr. Fætters Penge. Lige saa saa saare Aaret er udløbet, skal jeg løse Dem af oppe paa Tronen. Til den Tid maa De imidlertid bilde Dem ind, at De sidder i Gældsarrest. Hvad behager? Hi, hi, hi!"

Og Aagerkarlen lo skadefro. Men naturligvis var han baade sejg og forsigtig nok til ikke at komme med sine Giftigheder, uden naar Gitteret var slaaet om Lavarede, saa der ikke var noget at frygte.

En Gang gik det imidlertid Aagerkarlen ilde. Han drev sine Ondskabsfuldheder saa vidt, at Sir Murlyton blev forbitret paa Lavaredes Vegne. Han langede derfor Bovreuil et saa solidt Næveslag ud, som kun en i Boksekunsten indviet Englænder kan aflevere det. Næppe havde „Lamaerne" set dette, før de forstod, at Bovreuil maatte have fornærmet den meget mægtige Gudetjener Murlyton, og de besluttede straks at straffe ham. De greb ham, slæbte ham hen til Tronens Fod og gav ham en forsvarlig Dragt Stokkeprygl. Aagerkarlen hylede i vilden Sky.

Det var meget morsomt og opmuntrende at se paa for Lavarede. Men det befriede ham ikke af hans Fangenskab.

Han udtænkte alle mulige Maader at flygte paa. Han søgte at bortlede sine Fangevogteres Opmærksomhed. Han søgte med Sir Murlytons Hjælp at faa Krigerne og Tempeltjenerne drukket fulde. Det eneste, han opnaaede, var, at man bevogtede ham endnu skarpere end før.

En dyb Sørgmodighed, blandet med afmægtigt Raseri, bemægtigede sig ham efterhaanden, og det er ikke godt at vide, til hvilke Yderligheder han var gaaet for atter at faa sin Frihed, hvis der ikke om Aftenen paa hans Fangenskabs to og tyvende Dag var hændet noget, der atter gav ham Haab.

Det var henad Aften. En efter en var de troende forsvundne. Bønnerne var holdte op. En fredelig Stilhed bredte sig i Pa-

godens hellige Rum. Lavarede tænkte paa, at om en halv Times Tid vilde man vel lukke op for hans Bur og lade ham faa sin Frihed, saa han i det mindste atter kunde strække sine trætte Lemmer og tale med sine to engelske Venner.

Pludselig kom en fremmed Mand ind i det hellige Rum. Han var klædt i den saakaldte „Katpalba", en Bluse, der bæres meget i Mellemasien og Sibirien, og som snøres sammen om Livet med en Rem, samt i et Par vide, posede, sibiriske Benklæder. I Haanden holdt han en Astrakans Skindhue. Han nærmede sig Tronen, hvor Lavarede sad.

Lavarede, der var vant til kun at se tibetanske Dragter, blev forbavset ved at se denne Mand i den fra Landets Skikke afstikkende Klædedragt. „Hvor mon han hører hjemme og kommer fra?" tænkte han.

Sir Murlyton og hans Datter betragtede ogsaa nysgerrigt den fremmede Mand. Denne nærmede sig nu med langsomme Skridt Lavaredes Trone. Hans regelmæssige Træk, hans sorte, udtryksfulde Øjne, hans graasprængte og regelmæssigt klippede Skæg, der omrammede hans Underansigt, fortalte tydeligt nok, at han var af europæisk Herkomst.

Da han kom hen til Tronens Fod, lagde han sig paa Knæ, begyndte først at bede og haspe Besværgelser af ligesom de andre, men hviskede saa pludselig op til Lavarede:

„I hvilket Land i Europa er De født?"

Lavarede studsede. Manden dernede talte korrekt Fransk.

„Hvem er De?" spurgte han.

„Jeg er Rachmed — fra Tekkernes Land."

„Rachmed!" gentog Lavarede overrasket. „Den Rachmed, som var Fører for —"

„Den Rachmed, som var Fører for den store lærde Bonvalot. Ja! Det er mig!"

„Hvorledes er De kommen herhen?"

„Da jeg forlod Bonvalot, min Herre, min Ven, blev jeg boende her i dette Land. Jeg har mit Hus kun fem Dagsrejser fra Lhaca, Hovedstaden. Men Pilegrimme, der kom forbi mit Hus, fortalte mig, at i Pagoden Tengri-Nor, der ligger ved Tengri-Nor-Søen, var en Buddha stegen ned fra Himmelen."

„Buddha!" skreg Lavarede og hans Venner.

„Ja vel, Buddha," bekræftede Tekken og nikkede betydningsfuldt. „Man beskrev mig ogsaa det Luftskib, hvormed denne Buddha

var kommen ned fra Himmelen, og af de Beskrivelser, man gav mig, kunde jeg forstaa, der maatte være Tale om en Ballon. Jeg antog da, det maatte være Europæere, der var blevne holdte tilbage som 'Lamaerne's Fanger, og da jeg tænkte, jeg maaske kunde være disse Europæere til nogen Nytte, begav jeg mig paa Vejen herhen. Bonvalot og hans Rejseledsager, der var Søn af en Konge, ligesom jeg er det, har lært mig at agte og elske alle Mænd fra Europa."

Miss Aurett smilede venligt til denne Mand, der kom som sendt til dem fra Himmelen i deres Fangenskab og Nød, og efter at hun havde overbevist sig om, at ingen af Præsterne var i Nærheden, sagde hun til Rachmed:

„Men hvoraf sluttede De, at vi var 'Lamaerne's Fanger?"

Rachmed betragtede venlig den unge Pige.

„Jeg kender Landets hellige Sagn og Legenden," sagde han.

„Hvad er det for en hellig Legende?"

„Kender De ikke den?"

„Ikke det allermindste!"

„Saa hør denne Legendes Tekst. Den lyder saaledes:

'En Gang i Fremtiden vil det ske, at Buddha vil stige fra sin Himmel ned paa Jorden mellem Menneskenes Børn.

Og det vil ske, at han stiger ned mellem Tibetanerne.

Saa længe Buddha bliver paa Tibets Højsletter, vil Landet være frugtbart og lykkeligt, og Tibetanerne vil beherske alle de andre omkringboende Stammer og Folk.

Thi sørge da de hellige 'Lamaer' for ved rige Gaver, ved store Ofringer, ved mange Bønner og ved kostelige Retter at bevare Gudens Naade og Bevaagenhed, men sørge de ogsaa for, at det aldrig sker, han atter forlader deres Land.

Thi sker dette, da vil de forfærdeligste Ulykker, Krig og Pest, Snestorme og Hungersnød afløse de lykkelige Tider, og Forbandelsen vil følge paa Velsignelsen over det Land, som Guden besøgte, men som han atter forlod.'

Dette er Legendens Ord," sluttede Rachmed, Tekkekongens Søn.

Alle havde lyttet til hans Forklaring. Nu forstod de alt. Udlægningen og Tydningen af Tibetanernes hellige Legende havde ladet dem alle fatte, hvorfor de var i Fangenskab her.

Slæbende Skridt lod sig høre. Det var nogle Præster, der

nærmede sig. Rachmed antog atter en Stilling, som om han var ivrig i Færd med at bede, og hviskede kun:

„Stille! Der kommer nogen! Jeg kommer tilbage i Morgen. Vær blot ved godt Mod!"

Det var Præsterne, der kom for at lukke Lavarède ud af hans Bur og for at føre ham ind i det Rum, som han delte med sine Rejsefæller. Her lod de ham alene, og han kunde begynde at tale med Sir Murlyton og Miss Aurett om, hvad Tekken Rachmed havde fortalt dem.

Bovreuil var ikke til Stede, og de blev enige om ikke at sige et Ord til ham om Rachmeds Tilsynekomst eller om, hvad denne havde fortalt. Vagerkarlen var efter de Stokkeprygl, han havde faaet af „Lamaerne", saa rasende hævngerrig, at man kunde tro ham i Stand til alt, endog til at forsøge paa at lægge Hindringer i Vejen for et Flugtforsøg. Det var da bedre, at han overhovedet slet intet vidste.

Som han havde lovet, kom Rachmed igen næste Dag, og efter at han havde haft en kort Samtale med Sir Murlyton og Miss Aurett, henvendte han sig til Tog-Lama, „Lamaerne"s Ypperstepræst og Pagodens Forstander, og tilbød sig at ville tale til den fra Himmelen nedstegne Guddom. Da Tekken havde ledsaget Gabriel Bonvalot og Prins Henri af Orléans paa deres Rejse som deres Fører, havde han, der til fulde kendte det tibetanske Sprog, været deres Tolk, og Mandarinerne, der havde hørt ham tale med de fremmede rejsende paa et besynderligt og for dem uforstaaeligt Sprog, havde faaet stor Respekt for Rachmed. Præsterne her i Tempelet kendte godt den Agtelse, som Tekken nød i Landet, og de tillod ham derfor at maatte tale med Guddommen. Nyheden bredte sig snart paa hele Egnen, at Buddha, der var stegen ned fra Himmelen, nu vilde tale til Folket ved Hjælp af en fremmed Mandarin, der forstod det himmelske Sprog, og at Guden saaledes kunde sætte sig i Forbindelse med sine Tilbedere og troende i det tibetanske Land. Og denne Nyhed gjorde sin Virkning. Øjeblikkelig styrtede de troende til fra alle Kanter. De fyldte Pagoden til Trængsel. De vilde spørge Guden til Raads om alt muligt og umuligt mellem Himmel og Jord. Der var en, der vilde have at vide, hvordan han skulde kurere sin syge Kone, og en anden, der vilde have et ufejlbarligt Middel mod Sygdom og Pest mellem sine Heste og „Yaks". En tredje, der levede af Jagt i Bjærgene, vilde have at vide, hvor længe den tilstundende Vinter skulde vare, og en fjerde bad om at

saa at vide, hvad der vilde hænde ham i det kommende Aar. Lavarede gav Svar paa alt. Han var skiftevis Læge, Tyrlæge, Astronom og Spaamand.

„Bank din Kone dygtig," sagde han, „saa bliver hun kureret for sin Sygdom, der ikke er andet end Dovenskab! Giv dine Dyr dygtig at drikke, saa bliver de aldrig syge!" Og til Manden, der spurgte om Vinterens Længde, erklærede han, at den vilde blive meget lang. Det var ikke saa vanskeligt for ham at forudsige, thi han vidste, at der allerede flød Isflager paa Søen uden for Pagoden, og for øvrigt er Vinteren altid lang og streng i disse Egne. Man tog ikke mod hans Raad og Spaadomme uden at give ham noget igen. Man bragte ham rige Ofre til Tak. Krigeren lagde sine smukkeste Vaaben for hans Trones Fod; Hyrden bragte ham Yak-Huder til Gave; Jægeren bød ham en Skinddragt og et varmt Filttelt, og Manden, der vilde have sin Fremtid at vide og havde faaet Underretning om, at han vilde blive meget lykkelig, tilbød ham alt, hvad han ejede.

Lavarede kunde, som han selv sagde, have skabt sig en Formue ved sin nye Næringsvej som Guddom og Spaamand, men han kom ikke et Skridt nærmere mod sin Frihed. Selv Rachmed kunde ikke give ham noget Haab. „Lamaerne" kendte for godt den hellige Legendes frygtelige Slutningsord til, at de ikke skulde sørge for, at al Flugt blev umulig for Guddommen.

Og havde „Lamaerne" ikke sørget for det, skulde de troende nok have gjort det. De vidste, at hvis Guden atter forlod Tibet, vilde de forfærdeligste Ulykker vælte ind over Landet, og de bevogtede derfor Guddommen paa det skarpeste. Enhver af hans Handlinger og enhver af hans Bevægelser blev iagttaget, fortalt videre og diskuteret af de vagtsomme og mistænksomme Tibetanere. Selv til Tekken Rachmed syntes man at have fattet Mistanke. Hver Gang han kom, fik han først Lov til at komme ind i Tempelet, efter at han var bleven grundig undersøgt og visiteret.

Paa ny gik fjorten Dage hen paa denne Maade.

Baade Sir Murlyton, Miss Aurett og Rachmed var ophidsede og irriterede til det yderste. Denne Kamp mod det umulige forbitrede dem, og til denne Forbitrelse kom Ærgrelsen hos dem over at se den Ro, hvormed Bovreuil bar det hele. Siden den Dragt Stokkeprygl, han havde faaet, var Agerkarlen bleven mere forsigtig, men hans aabenlyse Spot og Haan var dog ikke til at tage Fejl af.

Mærkeligt nok syntes Lavarede at være bleven roligere og at bære sin Skæbne med større Taalmodighed. Havde han faaet en Idé? Havde han fundet en Udvej til Frelse og Flugt? Nu og da spillede et gaadefuldt Smil om hans Læber, og han saa spottende ned paa den bedende Mængde. Men han svarede ikke paa Sir Murlytons og Miss Auretts Spørgsmaal om, hvad det var, han tænkte paa.

Da man nærmede sig den femte Uges Slutning, kaldte han en Aften paa Rachmed, just som denne var ved at fjerne sig, og sagde til ham:

„Rachmed, sig til Ypperstepræsten, at jeg ønsker, De skal spise sammen med mig i Aften, og at De ikke maa gaa, før Maaltidet er endt."

„Men hvorfor?" spurgte Tekken forbavset.

„Gør, som jeg siger Dem! De skal senere faa at vide hvorfor!"

Rachmed overbragte efter Lavaredes Ønske dennes Ord til Ypperstepræsten, og Tag-Lama fandt intet at indvende mod, hvad hans Buddha befalede. Da „Gudstjenesten" var forbi, sad derfor Lavarede, Sir Murlyton, Miss Aurett og Rachmed sammen paa Maatterne omkring det lave, lakerede Bord og spiste med god Appetit de lækre, lidt sødlige Retter. I et Hjørne af Rummet sad Froken Penelopes Fader alene og spiste i Tavshed.

Da de forskellige Retter var baarne frem for de fire Venner, trak Tempeltjenerne sig lydløst tilbage.

Lavarede pegede hen paa Bovreuil, uden at denne lagde Mærke til det, og bøjede sig saa over mod sine Venner, til hvem han hurtig hviskede nogle Ord. Man saa, hvorledes Forbavselsen malede sig paa Sir Murlytons og Miss Auretts Ansigter. Rachmed rystede paa Hovedet.

„Det gaar de aldrig ind paa!" sagde han.

Lavarede smilede ved at høre den Bestemthed, hvormed Tekken udtalte sig.

„De tager fejl! De gaar alligevel ind paa det."

„Og hvorfor tror De det?"

„Oversæt blot mine Ord rigtig i Morgen, saa skal De se!"

„Og hvad vil De sige til Dem?"

„Det ved jeg ikke endnu, men jeg er fast bestemt paa at dreje disse højstærede og hellige 'Lamaer' en Knap og vise dem, at en ægte Pariser som jeg ikke saaledes uden videre finder sig i alt, hvad nogle halvkinesiske Nikkedukker finder paa!"

Da Maaltidet var endt, tog Tekken, der ikke syntes videre overbevist om Lavaredes Plans Fortræffelighed, Afsked, og alle var bevægede og i en vis Spænding, da han sagde:

„Paa Gensyn — i Morgen!"

Vinteren er Tibetanerens frygteligste Fjende. Tibets Højsletter ligger saa højt, at selv de lavest liggende af dem befinder sig paa henved 15,000 Fods Højde, eller højere end Mont Blanc, og Kulden hersker her som en streng Herre lige fra Begyndelsen af November til Slutningen af April. Floder og Bække fryser til, og de af dem, der har et vildt og stridt Løb, og som er spærrede af Isen, maa bane sig Vej ad underjordiske Løngange. Om Natten gaar Temperaturen ofte ned til 40 Graders Kulde, og i flere Mils Omkreds af Hovedstaden Lhaca dør al Vegetation ud.

Er der ved Vintertid Karavaner eller enlige Vandrere ude, kan det ikke nytte, at disse vil forsøge at finde Ved til at tænde et Baal med, thi de vil intet finde. De maa søge at finde de Stier, ad hvilke Karavanerne gaar ved Sommertid, thi i disse Karavaners Fodspor vil man altid finde tørret Gødning efter „Yaks" eller Kameler, og denne Gødning, som brænder med en svag Flamme, men gløder og varmer stærkt, er det eneste Brændsel, man har i dette af Guder og Mennesker forbandede Land.

I disse Højsletter findes enkelte Lavninger, enkelte smalle, halvt skjulte Dale, men ogsaa disse lider frygteligt under den tibetanske Vinters Strenghed. Det hænder ofte, at Dalenes Trævækst, bestaaende af Popler og Graner, visner bort under det Isdække, der kan sidde paa dem i Maaneder. Kvæget dør ud, og baade Mennesker og Dyr mangler det allernødvendigste, thi selv de dristigste Handelsmænd og Karavaneførere vover ikke at trække ud med deres Karavaner, før den strengeste Del af Vinteren er forbi, og før Aprilsolens første Straaler begynder at melde sig med en Smule Varme i Luften.

Tibetanerne har derfor ogsaa den Skik, hver Gang Vinteren har meldt sit Komme, at holde store Gudstjenester og bringe rige Gaver til Buddha, hvem de anraaber om Naade og om ikke at sende dem for streng en Vinter.

Da man naaede den 1ste December, havde Tibetanerne bragt de største Ofre til deres nye Buddha, d. v. s. til Armand Lavarede, og denne saa sig pludselig i Besiddelse af flere udmærkede og varme Vinterdragter samt en Astrakans Hue, hvori der blinkede en Diamant, der næsten var lige saa stor og skøn som den berømte

Brillant „Regent". I denne pragtfulde Dragt satte man ham op paa Alteret og udstillede ham for den troende Folkemængde. Man havde udbredt det Rygte, at Buddha i Aar vilde vise sig særlig skaansom mod denne Egn, og det havde lokket en uhyre Mængde Mennesker til. Alle bragte de Gaver og Ofre, og da Pagoden var fuld, saa man „Lamaerne" gaa omkring og indkassere alle Gaverne til Guden — Gaver, som naturligvis gik i deres egne Lommer.

Pludselig løftede Buddha sin Haand som Tegn paa, at han vilde tale til sit troende Folk.

„Rachmed," sagde han, „oversæt mine Ord for dette Folk, som er Himmelens og Gudernes udvalgte Folk paa Jorden!"

Ved at høre hans Røst havde alle sat op mod ham. Opremsningen af Bønner hørte op, og selv Præsterne, der var yderst forbavsede over denne mærkelige Afbrydelse, der aldeles ikke var forudset i deres af syv Tusinde syv Hundrede og fyrretyve Artikler og Paragraffer bestaaende Gudstjenesteritual, begyndte at spidse Øren. Hvad kunde Buddha ville?

Lavarede begyndte at tale, og Rachmed oversatte nøjagtigt hans Ord.

„Tibets stolte og tapre Mænd," begyndte Lavarede, „Tibets Krigere, eders Kvinder, eders Børn, eders Naboer og Kammerater, lytter alle nøjagtigt til min Tale!

Min guddommelige Person priser sig lykkelig over den Modtagelse, I har givet mig, over den Tro, I viser!

Svævende i mine Himles rene, blaa Æter beklagede jeg allerede med Sorg den Tid, jeg skulde leve her paa Jorden i frivilligt Eksil, som de hellige Legender paabød mig, og som det var forudset. Men nu beklager jeg ikke længere, at jeg har maattet forlade min Himmel, thi Lyset fra eders troende Sjæle oplyser mit Tempel og fryder min guddommelige Aand!"

Trods Stedets Hellighed hørte man en lydelig Bifaldsmumlen fra Mængden, der paa denne Maade udtrykte sin Tilfredshed over Guddommens særdeles nedladende og naadige Tale.

Lavarede vekslede et Øjekast med Miss Aurett, der sammen med sin Fader sad paa Tronens nederste Trin. Saa fortsatte han:

„Men derfor er det ogsaa, jeg vil belønne dette troende Folk, der her knæler for mig. Hidtil har I været vante til en frygtelig Vinter. Nu vel, dette skal herefter være forbi. I Stedet for Vinter skal I have evig Vaar. Altid skal eders Træer være grønne, eders Marker staa med Græs og med Korn og eders 'Yaks' og Faar være

ved Huld og bære Kalve og Lam to Gange om Aaret. Jeg vil lade Isen og Sneen smelte over eders Land, og i den dampende Muld vil jeg saa Velsignelsens Sædekorn."

Ved disse fristende Udsigter gik der en Bevægelse gennem hele Forsamlingen. Rachmed kastede et bekymret Blik paa Lavarede, men denne syntes aldeles ikke at ville bryde sig herom. Han fortsatte med hævet Røst:

„I ved jo alle, at 'Djinnerne' (Djævlene) har sat sig op mod min himmelske Autoritet, og for at hævne sig paa Menneskene, der tilbeder mig og er mig tro, har de bevæbnet sig med alle de Plager og Forbandelser, som de nu kaster ud over Jorden. Men nu er Timen kommen, da Djævelens Magt skal brydes. 'Lamaer'! I, der hører mig! I, der er mine Tjenere! Bær her ind i Pagoden det Luftskib, som førte mig ned til Jorden. Sammen med mine guddommelige Tjenere" — han pegede paa Sir Murlyton og Miss Aurett — „vil jeg atter sætte dette Luftskib i en saadan Stand, at det paa ny kan fare til Himlene, og jeg vil da sætte min Tjener" — han pegede paa den forfærdede Bovreuil — „i det og lade ham fare til Himlene, for at han der kan hente mig den Talisman, ved hvis Hjælp alle Djævlenes Magt vil blive brudt!"

„Hvad — Hvad behager? Hvad behager?" protesterede Aagerkarlen, slagen af Rædsel. „Skulde jeg gaa alene op med Ballonen? Aldrig i Livet! Jeg melder det til Politiet, naar jeg kommer hjem til Paris!"

Et vældigt Stokkeslag, man drev ham over Ryggen, bragte ham til at tie stille. Det var Tag-Lama, Ypperstepræsten, der atter bragte ham til at erindre, hvor han befandt sig.

En ordovende Mumlen opstod mellem de troende. Efterretningen om, hvad Guddommen havde lovet, trængte fra Tempelet ud til den store Menneskemasse udenfor, og Bevægelsen blev stærkere og stærkere. I Larmen fandt Lavarede Lejlighed til at hviske et Par Ord ned til Miss Aurett, som kun hun hørte:

„Nu tror jeg nok, jeg har disse 'Lamaer' der, hvor jeg ønsker at have dem!"

Skønt „Lamaerne" i sig selv er mistroiske af Naturen, og skønt de havde al Anledning til at være særlig paa Post over for Buddha, som de stadig mistænkte for at ville flygte, kunde de dog ikke trodse Folkets Vilje, og denne forlangte, at man skulde lade Buddha faa sit Luftskib, for at han kunde sende Bud efter Talismanen til at bekæmpe Djævlene og de onde Ånder med. Samme

Aften havde Lavarede derfor sit Luftskib igen. Det var i en yderst ynkelig og sørgelig Forfatning. Der var lange Flænger i Silketøjet, men efter at de havde undersøgt Ballonen nærmere, kom de dog til det Resultat, at den alligevel lod sig lappe sammen med Naal og Traad, Gummi samt en stor Portion Taalmodighed.

Medens Lavarede stadig vedblev at være Guddom, modtog Gaver og uddelte de vildeste Løfter og Profetier, var Sir Murlyton og Miss Aurett ivrigt beskæftigede med at udbedre Ballonen. Det var et langsommeligt, et vanskeligt Arbejde, men dog gik de til det med Liv og Lyst, thi i Ballonen saa de nu deres eneste Haab. Og naar de om Aftenen alle samledes ved Kulilden for at arbejde paa Ballonens Reparation, var de muntre og fornøjede, og deres Øjne spillede af Forventning og Glæde.

Endelig den 24de December var Ballonen færdig.

Ude i Gaarden foran Pagoden hang Ballonen i Luften, baaren oppe ved en stærk Snor, der var spændt ud mellem to Bjælker. I Kurven var der Vaaben, varme Tragter, Skind og forskellige Slags Fødemidler, alt sammen Gaver fra de troende Tibetanere. Det eneste, de ikke havde, var Gas eller Brint til at fylde Ballonen med. Men Lavarede havde fundet paa en Udvej. I Kurven, eller rettere over den, var anbragt et stort Bækken, hvori man kunde hælde Sprit, brændt af Ris. Naar denne Rissprit blev antændt, vilde den varme Luft fylde Ballonen og føre den til Vejrs. Saaledes lod man for hundrede Aar siden Ballonen gaa til Vejrs, da Montgolfier i Paris opfandt Ballonen. Brintballonen var nu bleven til en Montgolfière.

Den falske Buddha havde meddelt „Lamaerne", at han næste Dag vilde lade sin tro Tjener Bovreuil gaa op med Ballonen for at hente Talismanen til at bekæmpe Djævlene med, og man havde indbudt de mest fremragende Mænd mellem de troende til at overvære Opstigningen.

Aagerkarlen var lige ved at dø af Skræk og Sjæleangest.

„Lamaerne", der længe havde været mistroiske, var nu blevne noget mere tillidsfulde. De troede nu virkelig paa Buddhas Løfter, og de takkede ham med endnu dybere Knæfald og endnu længere Bønner end før. Da Lavarede om Aftenen atter var alene med Englænderne og Rachmed, sagde han:

„Ingen mistænker os længere. Præsterne er i Færd med at gaa til Ro og sove i deres Kamre, og i Pagoden er der ikke en

Sjæl. Ved Midnat kommer Tag-Lama for at tale med Rachmed og mig, som jeg har bedt ham om. Vi maa da være parate."

Og med et Smil tilføjede han:

„Nu maa vi lægge Raad op om, hvorledes vi bedst kan overvinde 'Djinnerne', som jeg har lovet 'Lamaerne' og Folket."

„Men," indrømmede Sir Murlyton betænksomt, „lad os komme ind til Spørgsmaalets Kerne. Ballonen er parat. Men vi er jo indelukkede her i vore Værelser."

„Det er netop af den Grund," svarede Lavarede, „at jeg har bedt Tag-Lamaen om at komme her i Nat. Det er ham, der skal aabne for os."

„Ah," hviskede Miss Aurett, „nu forstaar jeg det hele."

„Hør nu min Plan! Hvad den velærværdige Ypperstepræst Tag-Lama angaar, da tillader jeg mig at kvæle ham en lille Smule, dog ikke mere, end at han netop bliver uskadelig og ikke kan forhindre vor Flugt. Vi gaar ganske stille vor Vej. I Ballonkurven er de Flasker med Risssprit, som jeg har forlangt. Vi fylder Bækkenet, antænder Spritten, og i Løbet af kort Tid vil vi kunne hæve os til Vejrs."

Rachmed lyttede til. Han var bleven i Pagoden denne Nat for at kunne være Tolk mellem Guddommen og Tag-Lama.

„Kan De tage mig med i Ballonen?" spurgte han. „Man vil rimeligvis hævne sig paa mig, naar De er flygtet, thi man vil tro, det er min Skyld."

Lavarede saa noget forlegen ud.

„Ja — men — vi er egentlig allerede fire, og det er, hvad Ballonen allerhøjst formaar at bære."

Men pludselig fik han en Idé og vedblev:

„Nej, vi er kun fire med Dem. Jeg husker nu paa, at vor Ven Bovreuil har en sand Rædsel for Ballonrejser. Det er altsaa ikke værd, at han rejser med. Det er bedst, han bliver her. Han kan arve mit Embede som Buddha!"

Lavarede havde næppe talt ud, før Lagerkarlen traadte ind i Værelset. Han havde ikke haft Fred et Minut for sin Angest over den forestaaende Ballonfart, og nu kom han for at trygle sin forhenværende Debitor og forhaabentlig tilkommende Svigerson om at skaane ham, benaade ham og lade ham slippe for den forfærdelige Luftfart. Ved at høre Bovreuils Bøn og ved at se hans ynkelige Ansigt var alle paa Nippet til at briste i Latter, og selv for den alvorlige og værdige Sir Murlyton kneb det med at bevare Al-

voren, da den falske Buddha nedladende lovede den fortvivlede Agerkarl, at han maaske skulde tage hans Bøn under Overvejelse.

Natten kom. Udenfor hylede den stærke Storm, der drev de tunge Skyer hen over Himmelen. Natten var gravmørk og iskold.

Klokken blev ti. Den bleo elleve. Bovreuil havde trukket sig tilbage til det Rum, der var ham reserveret. Med bankende Hjerte ventede de andre paa, at det skulde blive Midnat. Lykkedes deres dristige Foretagende, var de fri. Hvis ikke — de skælvede næsten af Skræk ved Tanken — hvis ikke, ja, saa vilde de se sig fordømte til et endnu strengere Fangenskab end før, og for hvor længe? For hele deres Liv maaske! Maaske for mange Aar!

Pludselig blev de tavse og saa paa hverandre. De hørte Døren dreje sig paa sine Hængsler. Der kom nogen.

Det var Tag-Lama, der traadte ind, men han var ikke alene. Bag ham kom en kinesisk Politiofficer, der var let kendelig paa sin blaa og grønne Uniform.

Lavarede tog ikke fejl. Han saa straks, det var en kinesisk Politimand. Han blev dødbleg. Hvad vilde vel denne Kineser her?

„Buddha, du algode, du almægtige!" begyndte „Lamaen", „at tage fejl er saare menneskeligt. Tilgiv mig derfor paa Forhaand det, som jeg nu vil sige til dig!"

„Tal kun ud!" svarede Lavarede, der nu havde genvundet sin Koldblodighed.

„Lamaen" bøjede sig dybt og vedblev:

„En Frimurer, hvid af Farve som du, er af Tsung-Li-Yamen i Kina bleven dømt til Døden, men er flygtet fra den kejserlige Hovedstad, medførende et Luftskib, som han har stjaalet."

„Ah, saaledes! Og nu er I ude for at søge efter dette Luftskib?"

Spørgsmaalet syntes at forvirre de to Mænd.

„Nej — det er ikke netop det, men —" stammede Kineseren.

„Nej," vedblev „Lamaen", der stadig talte i en bønfaldende Tone, „men denne Mandarin, Sandhama, som staar her, og som er Chef for det Politi, der bevogter den hemmelige Vej, som fører til Yunnan, har faaet Ordre til at efterspøge og gribe Flygtningen. Rygterne om din mirakuløse Ankomst her til Jorden, guddommelige Buddha, er ogsaa naaede til denne Mandarin Sandhamas Øren, og han er kommen hertil. Trods de hellige Forskrifter, der forbyder enhver Menigmand at betræde den hellige Pagode ved Nattetid, har jeg dog paa hans indtrængende Bønner taget imod ham. Hans Soldater er nede i Pagodens Gaard. Tillader du

mig, at jeg viser ham dit himmelske Luftskib, for at han kan indse sin Fejltagelse, saa enhver Tvivl kan blive forjaget fra hans Aand?"

Lavarede tænkte et Øjeblik over Situationen. Saa saa han skarpt paa Rachmed og paa Sir Murlyton, og idet han nærmede sig Tag-Lamaen, lagde han sin ene Haand paa hans Skulder.

„Men hvorfor," sagde han, „gør du saa mange Omstændigheder? Er det ikke nok, at du faar Tyven fat? Spørg mig, og jeg vil sige dig, hvor han befinder sig!"

Rachmed havde rejst sig. For at kunne være Tolk for Lavarede baade over for „Lamaen" og den kinesiske Politiofficer, havde han stillet sig midt imellem disse to sidste.

„Store Buddha, du har guddommelig Ret!" sagde „Lamaen". „Tu vil altsaa sige os, hvor den dødsdomte Tyv er! Du vil —"

„Sætte jer paa Sporet efter ham? Ja, naturligvis!"

Sandhama gned sig tilfreds i Hænderne.

„Hvor er da Tyven, mægtige Herre og Hersker?"

„Ganske nær herved!"

„Nej, hvad siger I!"

Lavarede kastede et Blik til Sir Murlyton. Denne forstod straks Meningen, rejste sig og nærmede sig de andre.

„Sig os, Herre og Hersker, hvor Tyven er?" vedblev Politimanden.

„Det skal jeg gerne. Han er ikke en Armlængde fra os!"

„O, bevis os det, Herre!"

„Ønsker du det virkelig?"

„Herre, jeg bønfalder eder, jeg besværger eder!"

„Godt! Du skal faa din Vilje. Tag den!"

Og Lavarede langede med begge sine knyttede Hænder Politiofficeren tre, fire, fem vældige Næveslag ud i Brystet og Mellemgulvet og saa lynsnart, at Kineseren ikke fik Tid til at forsvare sig. Med et halvkvalt Brøl styrtede han om paa Gulvet, og før han havde faaet Tid til at komme sig af sin Overraskelse, laa Lavarede oven paa ham. Rachmed havde imens slaaet Tag-Lamaen til Jorden og holdt ham nede.

„Snore! Kom hurtig med Baand og Snore!" raabte Lavarede til de andre.

Siden de havde begyndt paa Arbejderne med Ballonens Udbedring, laa der Tove og Reb alle Vegne omkring i Rummet, og Tibetaneren og den kinesiske Politiofficer blev derfor i en Fart kneblede og bundne paa Hænder og Fødder.

„Men hvad nu?" spurgte Sir Murlyton, der havde hjulpet med til at slaa „Lamaen" til Jorden og til at binde ham og Kineseren. „Hvad nu? De hører jo, at Gaarden er fuld af kinesiske Politisoldater!"

„Træk Klæderne af 'Lamaen', saa trækker jeg Klæderne af Kineseren, og hvad Dem angaar, Miss Aurett — saa vend Dem om et Øjeblik."

Den unge Pige adlød, og i Løbet af faa Minutter var de to Mænd aldeles forvandlede og ukendelige.

„Og nu," kommanderede Lavarede, „nu af Sted! Miss Aurett, Buddhas Søster, vil senere forklare Tag-Lama og den mistænksomme Sandyama hele Sammenhængen," sagde han til Rachmed, som straks oversatte Ordene for de to Fanger, der rasende sled i deres Baand og var ved at kvæles med Kneblerne i Munden.

De listede ud, først Lavarede, saa Sir Murlyton og Miss Aurett og endelig Tekken Rachmed. Derpaa lukkede og laasede Lavarede omhyggeligt Døren efter sig.

De kom ud i Gaarden.

En tredive, fyrretyve Soldater var grupperede omkring Ballonen. I Mørket saa man kun utydeligt Omridsene af deres Skikkelser.

„De opdager os!" hvislede Sir Murlyton ængsteligt til Lavarede.

„Saamænd om de gør! Nu beder vi dem om at trække sig lidt tilbage, for at vi bedre kan udføre vort Forsæt."

Og vendende sig om mod Rachmed sagde han:

„Befal disse Mennesker, at de trækker sig lidt tilbage til Gaardens Udkanter, helt hen til Væggene. Buddhas Søster vil tale til Folket, men ikke i alt for stor Nærhed af Menigmand. Kun Sandyama og Tag-Lamaen har Lov til at være i Nærheden af hende."

Tekken smilede. Han forstod Lavaredes Idé. Med høj og kraftig Stemme gentog han paa Tibetansk Lavaredes Befaling, og Soldaterne, der i Mørket troede at se Tag-Lamaen og deres Chef, Sandyama, adlød straks og trak sig tilbage fra Ballonen og Gondolen.

Et Øjeblik efter var alle fire Venner oppe i Kurven. Miss Aurett hældte den stærke Rissprit op i Ildbækkenet og stak Ild paa Vædsken, der øjeblikkelig blussede op og sendte en kvælende Hede op i Ballonhylsteret. En blaalig Flamme kastede et fantastisk Lys over de fire Venner, men baade Lavarede og Sir Murlyton

vendte klogelig Ryggen til Politisoldaterne og trak Huerne ned over Øjnene, saa de ikke blev genkendte. Soldaterne forstod ikke det ringeste af, hvad der foregik. De troede, de var Vidner til en eller anden højtidelig, religiøs Ceremoni.

Ballonen begyndte nu at fyldes af den varme Luft. Man saa Ballonhylsteret spænde sig ud, og man mærkede, at en stærk Opdrift gjorde sig gældende. Ballonen begyndte at svinge og ryste.

„Skær Snorene over," sagde Lavarede sagte, „og kast Plankerne væk!"

Lynsnart kappede Tekken Snorene og sparkede de to Planker bort, der holdt Ballonen. Den hang nu kun i de Tove, der forbandt den med Gondolen. Lavarede stak en Jærnpind ind i Ildbækkenet for at øge Flammerne. Man mærkede et Ryk i Ballonen — og et til — og endnu et. Det var, som om det store Luftskib endnu tøvede med at ville forlade Jorden. Men pludselig svingede den et Sekund og for saa til Vejrs, omtrent i Højde med Pagodens Tag.

Et Kor af Hylen og Brøl hørtes nede fra Jorden. Politisoldaterne forstod endelig, hvad det drejede sig om, og at man havde taget dem ved Næsen. De styrtede omkring i alle Kroge og Hjørner af Gaarden for at finde deres Vaaben, som de havde stillet fra sig, og for med Geværer og Flitsbuer at skyde efter Flygtningene.

„Blot de ikke skyder Huller i Ballonen," hviskede Lavarede ængsteligt til de andre og saa til Vejrs.

Men Hylene, Brølene og Knaldene af Geværerne hørte pludselig op. Tog kun et Par Sekunder for saa atter at begynde forfra. Men nu gjaldt de noget helt andet end Ballonen og de fire Flygtninge. Man hørte en uhyggelig Bragen og Knagen, og pludselig skred et stort Stykke af Pagodens Tag ned. I det derved frembragte Hul slog en vældig Flamme op og en Regn, en Sky af Gnister. Ildebranden lagde nu saa stærkt Beslag paa Soldaterne, at de rent glemte Ballonen og de fire Flygtninge i dens Kurv.

„Brand! Brand!" skreg Lavarede. „Vi er frelste!"

Og nu saa de, hvorledes tre Mennesker, der kun var paaklædte med det allernødvendigste, kom kravlende ud af en af de Luger, der var paa Taget, og under Hylen og Skrigen gav sig til at løbe hen over Tagsparrerne for at søge at frelse sig fra at blive indebrændte.

„Der har vi 'Lamaen'!" sagde Sir Murlyton og pegede paa den ene af dem.

„Og der er den kinesiske Politimand!" sagde Miss Aurett.

„Og der har vi ingen andre end vor kære og fortræffelige Ven Bovreuil!" sluttede Lavarede og viste paa den forfjamskede Agerkarl, der dansede omkring paa det brændende Tag i bar Skjorte og Underbukser.

De tre Mænd, der i tyndt Linned og i den bitterlig kolde Vinternat sprang omkring paa Taget af den brændende Pagode, var i Virkeligheden ingen andre end de fire rejsendes Fjender. Mens Lavarede havde slaaet Kineseren til Jorden og havde kæmpet med ham, var han kommen til at vælte det Ildbækken, som man brugte til at opvarme Værelset med. Da de skyndte sig bort efter at have bastet og bundet „Lamaen" og Kineseren, var der ingen, der i Skyndingen havde lagt Mærke til det Uheld, der var sket. Og i den knastørre og af Træ opførte, ældgamle Pagode havde Ilden bredt sig med rasende Fart.

Med en Kæmpeanstrengelse havde de to Fanger faaet Knebelen ud af Munden og var begyndte at brøle om Hjælp af alle Livsens Kræfter. Skrigene trængte helt ind til Bovreuil og havde vækket ham, og han var ilet efter Lyden. Han kom akkurat tids nok til at frelse de to arme Djævle fra at indebrænde. Ilden havde allerede grebet fat i Væggene, og Porten, der vendte ud til Gaarden, var i Brand. Der var ingen Udvej til Frelse her. De tre Mænd var da flygtede opefter, gennem alle tre Etager, stadig forfulgt af Flammerne, der slikkede med røde Tunger efter dem, og af Ildens Knitren. Og da de naaede op paa Taget, kom de akkurat tids nok til at blive Vidner til, hvorledes Ballonen hævede sig til Vejrs, bærende med sig Ophavsmændene til Branden.

Medens de kinesiske Soldater var i Færd med at redde, hvad der kunde reddes, hævede Ballonen sig stadig højere og højere, helt op mod Skyerne, og var snart forsvunden for alles Øjne.

Da Morgenen gryede, var der af den hellige Pagode ved den tilfrosne Tengu-Nor-Søs Bredder kun nogle forkullede, endnu ulmende Rester tilbage. Man søgte alle Vegne efter Bovreuil, men forgæves. Han havde haft en lille Anelse om, at efter hvad der var foregaaet, vilde hans Stilling her mellem Tibetanerne ikke være af de mest misundelsesværdige, og han fandt det derfor raadeligst at forsvinde. Han fandt Lejlighed til at tage et Lamakostume, og iført dette begav han sig paa Vandring, stadig holdende Retningen stik mod Syd og haabende paa denne Maade at naa enten Hindustan eller det engelske Birma. Hans Tegnebog havde været i det Tøj, der brændte. Med Nød og næppe havde han frelst nogle Papirer,

der kunde vise, hvem han var. Og mens han nu, indvendig rasende og udvendig rystende af Kulde, marcherede fremad, mumlede han ved sig selv:

„Bestjaalet af Don José, mistet alt ved denne Ildebrand — ha, denne Rejse kommer til at koste mig mindst hundrede Tusinde Francs! Og saa denne Hr. Lavarede! Min Svigersøn! Nu er han igen fløjet med Vildgæssene, og Herren maa vide, om jeg nogen Sinde mere faar ham at se. Her gaar jeg, og maaske skal jeg her dø af Sult og Kulde. O, Penelope, Penelope, vidste du blot, hvad din ulykkelige Fader maa døje! Nej, i Sandhed, det er ikke let at faa fat i en Ægtemand til sin Datter!"

Og mens Bovreuil holdt denne Monolog, vandrede han tværs over den tilfrosne Fradrudnambo-Flod, ind gennem det saakaldte Palke-Pas, stadig holdende Øje med Stjernerne, der nu begyndte at komme frem paa Himmelen, for at han ikke skulde tabe den rigtige Retning og fare vild.

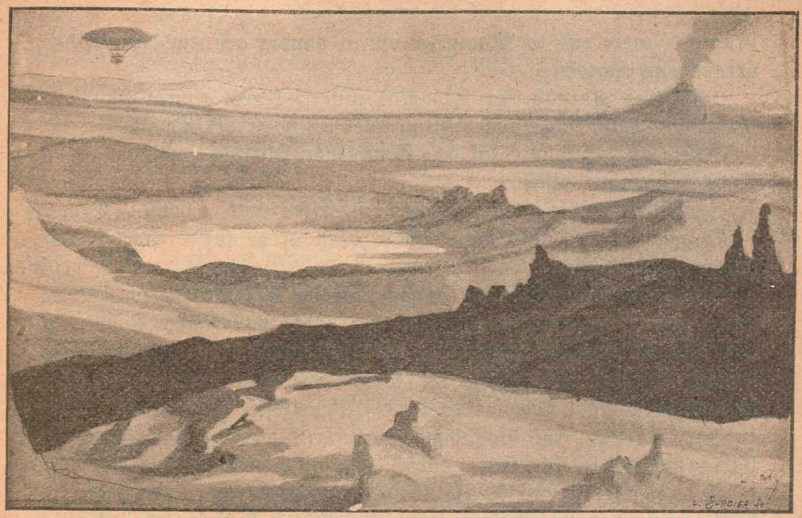

XXII.

Over Tibets Højsletter.

Baaren frem af en jævn, kraftig Vind drev Ballonen hen over det Skylag, der skjulte Jordens Overflade for Ballonfarernes Øjne.

„Hvis blot Ballonen holder Kursen mod Syd," sagde Rachmed, „kan det ikke vare længe, før vi befinder os over det herlige og frugtbare Land, der strækker sig mellem Kalkutta og Bourail-Bjærgene, og som hedder Manipur."

„Saa vil vi være tæt ved Havet," fortsatte Sir Murlyton. „Driver vi derimod mod Øst, kommer vi tilbage til Kina og falder ned der, og hvis Vinden fører os mod Vest, er det endnu værre, thi da kommer vi ind over de Isørkener og af Gud forbandede Lande, der hedder Kaschmir og Pamir, og som ligger saa højt, at man har kaldt dem 'Jordens Tag'."

„Det vilde dog være endnu værre, hvis vi drev mod Nord, Sir!"

„Hvorfor det?"

„Jo, thi i saa Tilfælde vilde vi komme ind i Gobi-Ørkenen, der altid er fuld af Sne og Is. Da jeg var sammen med Bonvalot,

brugte vi mere end to Maaneder om at vandre gennem dette 'Hungersnødens Land'."

Et glad Udraab fra Lavarede afbrød deres geografiske Konversation. Han havde taget Kompasset og holdt det hen imod Ildbækkenet, og ved Skæret af den flammende Ild saa han efter, hvad Kurs Kompasset viste.

„Mine Venner," sagde han, „vi sejler mod Sydost. Endnu i Morgen vil vi kunne være i Nærheden af de første engelske Kolonier og Faktorier."

Alle var nu rolige og trygge, og de bestemte derfor, at de skulde søge en Smule Hvile, hvad der ogsaa var haardt nødvendig efter den lange Tids Spænding og Anstrengelser og efter de sidste urolige Nætter. De maatte imidlertid sove efter Tur, og en eller to maatte stadig vaage for at passe Ildbækkenet og hælde ny Rissprit paa Ilden, thi Ballonen holdt sig kun oppe, saa længe de stadig sørgede for at sende varm Luft op i den. Den kolde Luft afkølede imidlertid hurtig Ballonen, og passede man ikke stadig at forsyne den med varm Luft, kunde de risikere at dale ned i et eller andet Bjærgpas, hvorfra Marchen til Indien vilde være uhyre lang og besværlig. Sir Murlyton tilbød straks at ville tage den første Vagt, og hans Rejseledsagere lagde sig derfor til at sove paa Bunden af Kurven, saa godt dette nu lod sig gøre paa den snævre Plads. De samlede alt det Pelsværk sammen, der var i Gondolen, og lagde det over sig for at holde Varmen, og imens sejlede Ballonen videre med Sir Murlyton som Fyrbøder og Kaptajn paa samme Tid.

Kulden var bidende. Sir Murlytons Aande frøs til Is og hang som smaa Istapper i hans Skæg. Og skønt han var klædt i en tyk Pels af Yak-Oksens Skind, følte han dog Kulden gennemisne sig til Marv og Ben.

En efter en tog nu de andre Vagten, og alle maatte udstaa de samme Lidelser, som Kulden foraarsagede. Det var derfor ogsaa en Befrielse for alle, da de den næste Morgen saa Solen hæve sin blodrøde Skive ude i Horisonten. En ubehagelig Overraskelse var det imidlertid for dem, da de saa, at Ballonen sejlede med et tykt Skylag under sig og den blaa Himmel over sig, og uden at de havde Udsigt til noget som helst andet end Himmelen og Skyerne.

„Hvor er vi? Hvilke Egne sværver vi hen over?" spurgte de alle uvilkaarlig.

De hældte mindre Sprit i Ildbækkenet, og som en Følge heraf begyndte Ballonen langsomt at dale.

Ivrigt stirrende nedefter gennem Taagen hang alle fire rejsende ud over Ballonkurvens Rand, og endelig viste Jorden sig.

Alle fire vekslede ængstelige Blikke. Saa langt de kunde se, saa de kun en klippefuld Egn med høje, spidse, enligtstaaende Klippetoppe, der rejste sig stejlt mod Himmelen. Ikke en eneste grøn Plet røbede, at der var nogen Vegetation i disse Egne. Overalt kun den graa, kolde Granit. Pludselig strakte Lavarede Haanden ud og sagde:

„Se — derude — ude i Vest — hvad er det? Er det ikke Vand? Det kunde ligne en stor, rund Indsø."

De andre spejdede i den Retning, han viste imod, og de saa ogsaa ganske rigtig et Vandspejl, der var næsten helt cirkelrundt, og hvis halvt med Isflager fyldte Overflade spillede og blinkede, idet det kastede Solens Straaler tilbage i den rene Luft.

Rachmed talte ikke. Han stirrede ud i alle Retninger og søgte at orientere sig. Hans Ansigt syntes at udtrykke paa een Gang Overraskelse, Skuffelse og Ængstelse. Pludselig vendte han sig om mod Lavarede.

„Er De vis paa," sagde han, „er De aldeles vis paa, at vi hele Tiden er styret mod Syd?"

„Naturligvis! Men hvorfor spørger De om det?"

„Fordi jeg synes, jeg her ser et Landskab, der i en aldeles uforstaaelig og forbløffende Grad ligner et andet, jeg kender. Jeg synes, dette Landskab ser ud, som om vi var tæt ved Montealm-Søen, der ligger oppe paa Tibets Højslette. — Og ser De de Bjærge der, de ligner i Silhouet en liggende Elefant. Under akkurat lignende Bjærge opslog Bonvalot, hans Venner og jeg en Gang vore Telte for at have Læ for den kolde sibiriske Blæst."

Lavarede afbrød ham:

„Men det er jo umuligt! Vi har ikke kunnet sejle Nord om Lhaca. Men se nu blot en Gang paa Kompasset!"

Tekken saa paa Kompasset. Der var ingen Tvivl mulig. Det viste, at de stadig havde styret mod Sydost.

Tekken rystede paa Hovedet.

„Ja, jeg maa vel have taget fejl — skønt — aldrig har jeg før set to Landskaber, der i den Grad har lignet hinanden."

„Jeg synes ogsaa, det er mærkeligt," faldt Sir Murlyton ind,

„at vi endnu ikke har faaet et eneste engelsk Etablissement eller nogen engelsk Koloni i Sigte. Det forstaar jeg ikke!"

De holdt imidlertid Ilden i Bækkenet saa meget vedlige, at Ballonen stadig kunde holde sig svævende tre til fire Hundrede Meter over Jorden. Egnen under Ballonen vedblev stadig at være den samme, vild og sønderreven og ugæstfri, og dog skulde de nu efter alle Beregninger have været inde over Indiens frugtbare Sletter. Lavarede begyndte nu ogsaa at blive ængstelig.

Henad Middag saa man fra Ballonen til højre for den Linie, den fulgte paa sin Kurs, en rygende Vulkan. Rachmed saa skarpt paa den og vendte sig om mod Lavarede.

„Det er Reclus-Vulkan!" sagde han.

„Er De vis paa det?"

„Om jeg er vis paa det! Man maa vel være vis paa det! Reclus-Vulkan er den eneste vulkanske Fremtoning, der findes, mellem den sibiriske Grænse og Himalaja."

„Men i saa Fald driver vi jo med Vinden mod Nord!"

„Netop!"

„Rachmed! De maa tage fejl! Deres Øjne kan fejle, men et Kompas kan ikke fejle!"

„Hvem ved?"

Kompassets Naal viste stadig, at Nord laa i den Retning, Ballonen kom fra, og at de styrede mod Syd. Men skønt de vidste, de burde stole paa Kompasset, var de dog blevne tvivlraadige ved at se den Haardnakkethed og den sikre Overbevisning, hvormed Tekken hævdede, at han havde Ret.

Nu og da viste Rachmed paa et eller andet Punkt, de fik i Sigte.

„Se der," sagde han, „der slog vi en Gang Lejr! Og der! Der var der en af vore Kammerater, der døde af Kulde og af Bjærgsygen! Og kan De se der borte? O, hvor jeg kender den Egn igen! Der var jeg faret vild og var kommen bort fra de andre, og mine Kammerater tændte et vældigt Baal, for at dets Skær skulde lede mig paa rette Spor igen. Nej, nej, vær vis paa, at jeg tager ikke fejl."

Ingen svarede noget, ingen kom med Indvendinger. De havde alle paa Fornemmelsen, at det var Rachmed, der havde Ret. Allerede for lang Tid siden maatte de have været henne over Indiens frugtbare Egne, hvis de virkelig, som Kompasset sagde, hele Tiden havde styret mod Syd.

Men hvorledes skulde de da forklare sig, at Kompasset viste en forkert Retning? Ingen kunde tænke sig det. De tog Kompasset, rystede og drejede det, men Naalen vendte stadig tilbage og pegede i samme Retning, som den hele Tiden havde gjort.

Dagen begyndte at hælde. Landskabet under dem vedblev at være det samme. Ud paa Eftermiddagen sejlede man hen over en Bjærgkæde, hvis Kam skjulte Horisonten. Pludselig brød alle ud i et Jubelskrig. Foran dem bredte sig en mægtig Indsø med aabent Vand, hvori der ikke saas den mindste Isflage.

„Endelig!" raabte Lavarede, „endelig kommer vi til mildere Egne! Se, Søen er ikke frossen til! Det betyder —"

Men Tekken rystede paa Hovedet og afbrød ham.

„Den Sø der fryser aldrig til," sagde han roligt. „Det er den Sø, som Bonvalot taler om."

Baade Sir Murlyton, Miss Aurett og Lavarede havde læst Opdageren Bonvalots Rejseskildringer, og de erindrede godt, at han taler om en Sø, hvis Vand er saa mærkelig beskaffent i sine Dele og Sammensætninger, at det absolut ikke kan fryse. Men denne Sø befinder sig mere end 1600 Kilometer fra Indiens Nordgrænse. Der var altsaa nu ingen Tvivl mulig længere om, at de var drevne mod Nord. Og havde de for øvrigt endnu tvivlet, vilde de meget snart være blevne revne ud af denne Tvivl.

Hurtig som en Fugl i Flugten for Ballonen hen over Søen og hen imod en Bjærgkæde, der rejste sig paa Søens modsatte Bred. Nu blev Vinden ogsaa heftigere og førte Ballonen af Sted med stadig større Fart.

„Naa," sagde Lavarede for at bryde den trykkende Tavshed, „hvad gør saa ogsaa det? Vi vender tilbage til Frankrig via Rusland. Nu gælder det blot om at faa Ballonen til at stige, for at vi kan komme over Bjærgkæden der. Det er snart Nat, og det vilde være meget ubehageligt at støde mod en eller anden Klippetop."

„Men der er ikke mere end knap to Liter Sprit tilbage," sagde Sir Murlyton.

„Naa, alligevel, Vinden tager til, og maaske er de to Liter Rissprit nok til at føre Ballonen og os op til Sibirien."

Den Ro, hvormed Lavarede talte, fik ogsaa de andre til at fatte lidt mere Haab. For øvrigt troede de at bemærke, at Vinden nu var ved at vende sig. Paa fjorten Hundrede Meters Højde gav de sig til at spise en Smule Mad, og de skulde netop til at lægge

sig til at sove i Kurvens Bund, da Lavarede pludselig udstødte et Triumfskrig.

„Hvad er der dog?" spurgte Miss Aurett yderst forbavset.

„Jeg beder Dem om Forladelse, Frøken, men nu ved jeg det!"

„Ved det! Hvad ved De?"

„Jeg ved, hvorfor Kompasset har vist forkert Retning. Der er nemlig ingen Tvivl om, at det viser ravruskende galt!"

Lavaredes Ord interesserede Sir Murlyton levende, og han saa paa Kompasset, som Lavarede holdt i Haanden og spurgte:

„Og hvad er da Grunden?"

„Aarsagen ligger i Tordenvejret, kære Sir Murlyton. Erindrer De det Uvejr med Lyn og Torden, vi var oppe i, før vi kom ned til Lamapræsterne? Nu vel, de elektriske Luftstrømninger, vi var udsatte for den Nat, var saa stærke, at de har indvirket paa Magnetnaalen, saa den nu ikke længere viser rigtig. Dens Poler er blevne forandrede. Det er derfor, den viser aldeles forkert."

„Ah, ja, der har vi Aarsagen! Det er for Resten et Fænomen, som man har iagttaget og konstateret mange Gange før, som De vel ved!"

„Ak ja, men nu er det for sent at tænke paa det. Havde vi tænkt paa det før, kunde vi maaske have opsøgt en anden Vindretning, der havde ført os mod Syd. Naa, nu maa vi sige Farvel til Indien for denne Gang. Det er Sibirien, der kalder paa os."

Og mens Lavarede gav sig til at fløjte den russiske Nationalsang, kastede han sig ned paa Kurvens Bund, lukkede Øjnene og faldt snart i Søvn.

Det var atter denne Nat Sir Murlyton, der tog den første Nattevagt. Lavarede afløste ham, og da hans Vagt var forbi, tog Rachmed sin Tørn.

Da Lavarede overgav ham Vagten ved Ildbækkenet, sagde han til ham:

„Vær sparsommelig til det yderste med Spritten, Rachmed! Der er ikke stort mere end en halv Liter igen. Det gælder om at faa denne halve Liter til at strække til til henad Morgenstunden."

Tekken nikkede forstaaende og stillede sig ved Ildbækkenet. Sammen med Natten kom ogsaa Nattens skærende, frygtelige Kulde, og Rachmed følte sig, som om han var bleven en Isblok.

Han havde omtrent vaaget en halv Time, da han saa, at Flammerne i Ildbækkenet blev mindre og blegere. Der maatte altsaa hældes mere Sprit paa Ilden. Det smertede i alle Rach-

meds Lemmer, og med Møje bukkede han sig for at tage den Metaltragt op, gennem hvilken han plejede at hælde Spritten ned i Bækkenet. Han udstødte et dumpt Skrig og trak hurtig Haanden tilbage. Men det var allerede for sent. Hans Haand var i samme Nu frosset fast til Metaltragten, og da han rev Tragten bort, tog den Huden med. Han følte en svidende, afskyelig Smerte i Haanden som efter et Brandsaar.

Voldsom Kulde og stærk Varme har de samme Virkninger. Under mange Nordpolsekspeditioner har man konstateret det. Rører man i stærk Kulde med den blottede Haand ved en Metalgenstand, føler man akkurat samme Smerte, som om man skoldede Haanden ved at dyppe den i kogende hedt Vand.

Ved den forfærdelige Smerte, han led i Haanden, tabte Tekken et Øjeblik Besindelsen. Det eneste rigtige havde været, om han havde svøbt Haanden ind i noget og derpaa taget Tragten med den indsvøbte Haand. Men i sin Befippelse faldt denne Idé ham ikke ind. Han saa, at Ildbækkenet næsten var tomt, og at Flammerne begyndte at blaffe og hoppe — et Tegn paa, at Ilden snart vilde slukkes. For enhver Pris maatte Ilden ikke gaa ud! For enhver Pris maatte den fornyes! Rask greb han efter Dunken med Rissprítten for at hælde ny Sprit paa, og uden at tænke over, hvad han gjorde, hældte han Spritten direkte ned i Ilden, mens han lagde Dunkens Hals paa Ildbækkenets Rand. Virkningen var forfærdelig. Ilden i Bækkenet flammede voldsomt op og angreb Dunken, der var af tyndt Glas. Dunken sprang med et vældigt Knald, og al Spritten flod ned i Ilden, der blussede op med en mægtig Flamme. Og denne Flamme, blaalig, graadig, slog til Vejrs, højt op over Ildbækkenet, helt op mod Ballonens nederste Del. Den greb fat i Hylsterets Silke, der straks gav sig til at brænde. Ved dette frygtelige Syn kastede Rachmed sig over sine Rejsefæller og vækkede dem med de forfærdelige Ord:

„Op! Op! Ballonen brænder!"

I samme Sekund var alle paa Benene, og uvilkaarlig søgte deres Blik op mod Ballonhylsteret. Ilden bredte sig stadig, aad sig i en cirkelrund Kreds opefter, langsomt, men sikkert, uafvendeligt. Ingen af de fire Mennesker talte. Frygtelig er Ilden paa Jorden, men hvor meget forfærdeligere er den ikke i Luften, hvor man ikke kan bekæmpe den. Paa Jorden kan man dog kæmpe mod den eller i yderste Nødstilfælde flygte for den. Men her oppe, med Afgrunden under sine Fødder, udsat for enten at blive brændt op eller at

blive knust i Faldet — her kan vel Mennesket tabe baade sit Mod, sin Koldblodighed og sin Besindelse. Her er Døden sikker. Her maa han lade alt Haab fare.

Og saaledes gik det ogsaa her. Alle stod som forstenede, som naglede til Pletten ved Synet af Ilden.

„Farvel, kære Fader — Farvel, Armand —" hviskede Miss Aurett sagte.

Men disse Ord, som hun havde udtalt saa sagte, at de næppe havde hørt dem, disse Ord, der var en Kvindes sidste Farvel til Livet, syntes at bryde den Fortryllelse, som Rædselen havde lagt over de tre Mænd ved hendes Side. De mandede sig op. De vilde i hvert Fald forsvare sig. Den Snor, der fra Ventilen førte ned til Gondolen, var ikke bleven angreben af Ilden. Den var endnu ufkadt. Lavarede greb den og rykkede gentagne Gange haardt i den. Ventilen aabnede sig. De mærkede straks, at Ballonen begyndte at dale.

Men det Lufttræk, der opstod omkring Ballonen ved denne Dalen ned mod Jorden, gav Ilden ny Næring og fik den til at flamme hurtigere op. Hele det nederste Parti af den var nu brændt væk, og kun den øverste Halvdel var endnu ubeskadiget. Denne Halvdel virkede nu som en Faldskærm, der sank mod Jorden, bærende Gondolen i de med Metaltraad indvirkede Tove og omspændt af spillende Flammer.

Ubevægelige, med Brystet tilsnøret af Angest var de Vidner til Ødelæggelsen. Deres Situation var forfærdelig. Svævende højt oppe i Luften saa de Ballonen brænde over deres Hoveder, og hvert Øjeblik kunde de vente at blive styrtede ned mod Jorden, og de anede ikke, hvor langt borte den var fra dem. Intet Ord vilde kunne skildre den Sjæleangest, disse Mennesker led i disse forfærdelige Minutter.

Endelig mærkede de et tungt Stød. De var tørnede mod Jorden. Ballonen hævede sig atter, og baaren af et Vindstød fløj den af Sted, tørnede atter og blev liggende. En vældig Ildslue flammede op og sluktes. Men saa pludselig og lynsnar denne Flamme end havde været, havde de dog ved dens Skær set, at de befandt sig paa en blinkende, hvid, glat Flade.

„Vi er faldne ned paa en tilfrossen Flod," sagde Rachmed.

Lavarede havde allerede genvunden sin Ro og sin Koldblodighed.

„Godt!" sagde han. „Lad os saa se at komme ind til Flod-

bredden og finde et Ly for Natten, hvor vi kan afvente Dagens Komme!"

Mens han sagde dette, begyndte han at hugge de Snore over, som havde forbundet Ballonen med Gondolen, og han opfordrede de andre til at hjælpe sig. Da det var besørget, begyndte han ved Tovene at trække Ballonkurven efter sig hen ad Isen.

„Lad os for alt i Verden ikke tabe Besindelsen eller tabe Modet. Vore Levnedsmidler, vore Vaaben, vore Pelse, alt, hvad vi ejer og har, befinder sig endnu i uskadt Stand i Gondolen. Lad os se til, vi frelser alt dette og bringer det i Sikkerhed. Kom her og hjælp mig!"

Med Tekken Rachmeds og Sir Murlytons Hjælp fik han nu slæbt Ballonkurven hen til Flodens Bred. Ofte snublede og gled de paa den knudrede Is, og drøjt var Arbejdet, men endelig kom de da ind til Bredden af den tilfrosne Flod og fik arbejdet sig op ad den stejle Skrænt med deres Byrde. De opdagede her en smal Sti, der slyngede sig i utallige Bugtninger mellem Flodbrinken og en Væg af stejle, næsten utilgængelige Klipper.

Ved at følge denne Sti og nøje undersøge den fandt de, at den førte hen til en lang, lav, underjordisk Hule. Af nogle Stumper Tovværk og Brædesplinter fra Gondolen fik Rachmed lavet en Slags Fakkel i Stand, og ved denne Fakkels svage, blaffende Skær undersøgte de Hulen og fordybede sig i den. De var ikke komne mange Skridt ind i den, før de blev staaende som fortryllede ved det feagtig skønne Syn, den frembød. Ved Fakkelens Lysskær saa det for de rejsende ud, som om hele Hulens Loft og dens Vægge var beklædte med blaa Ædelstene og Topaser. I Millioner af blinkende Facetter brødes Lyset, gnistrede, funklede, kastedes tilbage, og Mørket derinde syntes pludselig at fyldes med Millioner af gule, blaa og gulblaalige Ildfunker.

„Vidunderligt, herligt!" hvislede Miss Aurett og strakte begejstret sine Hænder ud mod de gnistrende Vægge.

„Hvad kan det dog være for et Krystal eller for Ædelstene?" spurgte Lavarede, der ogsaa var betagen af Synet.

Det var atter Rachmed, der gav Svaret og Forklaringen.

„Krystaller! Ædelstene! Det er ikke andet end Salt!" sagde han lakonisk.

Og han havde Ret. Den Hule, de var komne ind i, var en af de Aflejringer af Salt, der strækker sig halvvejs rundt om Jorden i en næsten lige Linie, og som begynder i det gamle Polen med

Saltværkerne i Byen Wieliczka og strækker sig helt hen til den kinesiske Mur.

Hulens Bund var dækket med et Lag fint Sand, der ligefrem tilbød et blødt Leje for de udmattede rejsende. De kastede sig paa dette bløde Leje, bredte Pelsværket over sig og lukkede de trætte Øjne. Udmattede og dødtrætte af mange Dages Anstrengelser, Spænding og Strabadser, som de var, varede det ikke længe, før de alle var hensunkne i en dyb Søvn.

* *
*

Skygger af menneskelige Skikkelser kom snigende ind i Hulen. De nærmede sig forsigtigt de fire sovende Mennesker, bøjede sig over dem, iagttog dem, fjernede sig atter og samledes om Miss Auretts Leje. Med et dristigt Tag satte de en Knebel i Munden paa den unge Pige, løftede hende derpaa forsigtigt op og bar hende uden for Hulen. Da de var komne uden for denne, satte de hende op i Sadelen paa en Hest, paa hvis Ryg der allerede sad en Rytter, og omkring hvilken der stod en Mængde andre opsadlede Heste, der kun ventede paa deres Ryttere.

Man hørte en sagte Fløjten. Hver af de mystiske Ryttere svang sig i Sadelen paa sit Dyr, og den lille Bande for bort i strakt Galop.

Hverken Lavarede eller nogen af de andre havde hørt den mindste Larm. Alle sov dybt, og Miss Aurett havde været saa solidt kneblet, at hun ikke kunde give den mindste Lyd fra sig. Først da de var langt borte fra Hulen, og da de jog af Sted i Galop, tog de Knebelen ud af Munden paa Miss Aurett. Hun udstødte et langt, skærende Skrig, som for at kalde sin Fader og sine Venner til Hjælp, men da var det for længst for sent. Kun Sir Murlyton syntes i Drømme at høre et Klageraab, men han vendte sig om paa den anden Side og sov videre.

Morgenen kom. En svag Stribe Lys trængte ind i Hulen og fik Saltkrystallerne til at give en svag Refleks. Lavarede vaagnede og gned Øjnene. Han saa sig omkring, han følte sig tung i Hovedet og i alle Lemmer. Trods det tykke Pelsværk, der havde dækket ham, og trods den Omstændighed, at han laa i Ly i Hulens allerinderste Krog, syntes han dog, han var som stivfrossen i hele Kroppen.

I Panden, i Næsen og i Kinderne følte han en besynderlig Smerte, som om han blev stukket af tusinde usynlige Naale, der blev stukne i hans Kød og trukne op, stukne ned igen og atter trukne op af en usynlig Haand.

„Hu, ha," stønnede han og rejste sig, „jeg synes, jeg befinder mig i en Spigertønde, som man brugte i Middelalderen til at faa de forhærdede Forbrydere til at bekende med!"

Han rystede sit Pelsværk ud og foldede det sammen paa Jorden. Saa saa han sig omkring. Sir Murlyton og Rachmed laa endnu i deres dybe Søvn, ubevægelige, sovende.

„Men hvor kan Miss Aurett være?" tænkte han ved sig selv. „Naa, hun er vel allerede gaaet ud for at se sig om. Det er i Grunden en stor Skam for os Mandfolk, at hun har været mere morgenduelig end vi."

Og med disse Ord gik han hen mod Hulens Udgang.

Pludselig standsede han. Overgangen fra Hulens Mørke til Lyset udenfor blændede ham næsten. Han maatte lukke Øjnene et Øjeblik. Blændende og funklende laa Landskabet for ham. Overalt var Jorden dækket med gnistrende Snekrystaller, og den tilfrosne Flod viste sig for hans Øjne som en Strøm af størknet Sølv. Den blege Vintersols Straaler syntes overalt at slaa hvide, blanke Gnister af den frosne Jord og den frosne Flod. Man kunde have sammenlignet dette Landskab med et uhyre Bord, som en ødsel Haand havde kastet slebne Brillianter ud over, og som en vældig elektrisk Lampe kastede sit hvide Skær hen over.

Lavarede betragtede et Øjeblik det fantastisk skønne Landskab. Saa kom han til at tænke paa Miss Aurett. Hvor kunde hun være henne? Øde og ensomt laa hele Landskabet. Øde og ensom laa den frosne Flod. Intet Spor af hende var at se.

Han følte pludselig en ængstelig Følelse i sit Hjerte. Han gik lidt frem og tilbage, saa sig om og begyndte saa at raabe hendes Navn højt. Ingen Lyd svarede ham. Intet Ekko kastedes tilbage.

Han begyndte at raabe højere. Denne Gang hørte han en menneskelig Stemme, der svarede. Det var Sir Murlyton. Han var bleven vækket ved Lavaredes Raab, var bleven ængstelig, og nu kom han ud af Hulen for at erfare Grunden til, at Lavarede kaldte paa hans Datter. Han havde næppe hørt Lavaredes Forklaring, før ogsaa han blev bekymret, og han begyndte nu at raabe Datterens Navn ud over den hvide, kolde Sneørken.

„Aurett! A—u—re—tt —"

Nu og da standsede begge for at drage Aande. Deres Ansigter var ligblege. Med forstyrrede Træk saa de to Mænd paa hinanden. Saa raabte de atter — lyttede — raabte — lyttede, men ingen Lyd svarede. De hørte kun nu og da den svage Skuren af Isen, der var gaaet i Drift paa Floden.

Ingen af dem tvivlede længere om, hvad der var sket. Aurett maatte være vaagnet før de andre, hun havde ikke kunnet sove videre og var gaaet uden for Hulen. Synet af det blændende, hvide Landskab havde fristet hende, og hun havde faaet Lyst til at gaa en frisk Morgentur. Paa denne Tur havde hun vovet sig for langt bort, hun var faret vild, havde tabt Retningen og kunde ikke finde tilbage. Det gjaldt nu om at hjælpe hende tilbage paa rette Vej. Det bedste Middel hertil var at faa tændt et stort Baal, der kunde vise hende, i hvilken Retning hun skulde gaa. De gik derfor ind i Hulen for at hente Ballonkurven og dens Tovværk. Af den maatte de kunne tænde et Baal, der saas temmelig langt bort. Men næppe var de komne ind i Hulen, før Rachmed stod foran dem.

„Er det Mifs Aurett — I leder efter?" spurgte han.

„Ja — hun er borte — hun maa have forvildet sig."

Tekken rystede paa Hovedet.

„Hun har ikke forvildet sig!"

„Hvad siger De?"

„Jeg siger, at hun har ikke forvildet sig. Hun er ikke frivillig gaaet ud af Hulen, hvor vi har sovet i Nat."

„Men hvad da — saa tal dog!"

„Hun er bleven bortført!"

„Bortført? Bortført! Men af hvem — hvornaar?"

Uden at svare holdt Tekken en lille Pose i Vejret, som han holdt i den ene Haand — en lille, broderet Pose.

„Hvad har De der?"

„Det er en Pose med hellige Sten."

„Amuletter?"

„Ja, netop!"

„Aa, Pokker, gaa bort med Deres fordomte Amuletter!" raabte den utaalmodige Sir Murlyton. „Kære Lavarede, tænk paa, at i dette Øjeblik vandrer min ulykkelige Datter omkring i denne forfærdelige Sneørken, kalder paa os, vrider fortvivlet sine Hænder og finder ikke det Sted, hvor hun kan søge Ly, eller hvor hun kan høre os eller finde tilbage. Og imens gaar vi her, uvirksomme —"

Al Sir Murlytons sædvanlige engelske Ro og Koldblodighed var forsvunden. Det var ikke længere den stive, korrekte Englænder, der talte. Det var en fortvivlet Fader, der ledte efter sit Barn. Han havde Taarer i Øjnene, og hans Stemme var hæs af Ophidselse og Skræk. Lavarede greb ham i Armen og tvang ham til at blive, og mens han vendte sig om mod Tekken, sagde han til ham:

„Forklar os hurtig, hvad det er, De mener med Deres 'hellige Sten' eller Deres Amuletter. De ser jo, hvor ængstelige vi er."

„Saa hør da! Denne Pose med hellige Sten tilhører en Mand af Krigernes Stamme, thi den indeholder de tre saakaldte hellige Krigssten. Den laa paa Jorden lige tæt ved det Sted, hvor den unge Pige har haft sit Leje i Nat i Hulen."

Sir Murlyton rystede af Skræk. Nu først forstod han, hvad Rachmed mente.

„Bliv ved, forklar Dem videre!" sagde Armand.

„Disse Krigere maa have været her i Nat. Der maa have været henved et Dusin af dem. De har bortført den unge Pige. De har bundet hende fast til Ryggen af en Hest, og derpaa er de flygtede bort mod Vest, følgende langs med Flodbredden."

„Men hvoraf kan De vide alt dette?"

Rachmed smilede, saa man saa hans hvide Tænder. Saa pegede han roligt paa Jorden.

„Se blot paa Sporene der!" sagde han.

I Virkeligheden saa man paa den frosne Sne uden for Hulen en Mængde Spor af Menneskers Fødder og Hestes Hove. Men disse Spor løb i den Grad ind mellem hverandre og var saa udviskede, at ingen Europæer, der ikke var vant til at færdes i disse Egne, vilde have kunnet forstaa noget af disse Spor eller drage nogen Slutning af dem. De to Mænd saa først paa Sporene paa Jorden og saa paa Rachmed, og denne fattede deres Mening og forstod, at han maatte forklare sig.

„Jeg er gammel Jæger her i disse Egne," sagde han, „og jeg kender hvert eneste Dyrs Spor. Derfor kan jeg tale, som jeg har gjort, men derfor kan jeg ogsaa paatage mig at føre eder paa Sporet efter den, I søger!"

Lavarede og Sir Murlyton saa paa hinanden. De følte det allerede som en Lettelse, at de ikke skulde staa uvirksomme her, men at de dog kunde forsøge paa at gøre noget for at frelse den, de søgte. Allerede dette gav dem Haab, og det lettede deres Smerte, deres Angest og Sorg.

„Lad os komme af Sted!" udbrød begge som med een Mund.

De vilde være brudt op straks, men Tekken rystede energisk paa Hovedet. I dette Land, hvor Kulden hersker som en streng og frygtelig Herre, og hvor hvert Menneske, man møder, er ens Fjende, kan man ikke begive sig ud paa en Vandring til Fods uden at være forsynet med Vaaben og Munition for at forsvare sig mod Mennesker og Dyr og med varme Klæder og Filttelte for at beskytte sig mod Nattekulden. Dertil maa man være rigelig forsynet med Proviant, for at man ikke skal være afhængig af, om det lykkes en at faa nedlagt et Stykke spiseligt Vildt nu og da undervejs.

Da de havde forladt „Lamaerne"s Buddhatempel, havde de medført alle de nyttige Ting, som de troende Tibetanere havde bragt som Ofre til Guddommen, og det var derfor nu let for de tre Mænd at forsyne sig med, hvad de behøvede. Paa Rachmeds indtrængende Raad lavede de derpaa Bylter og Pakker ud af det meste af Resterne, der blev tilbage, og læssede disse Bylter paa Rakken.

Rachmed viste dem den letteste Maade at bære alt dette paa — omtrent paa samme Maade, som en Soldat bærer sit Tornister. De havde altsaa Hænderne fri, og i Tilfælde af, at de mødte Fjender, det være sig nu Mennesker eller Dyr, kunde de forsvare sig med deres Vaaben uden at være i nogen videre Grad besværede af deres Byrde.

I Løbet af en Times Tid havde de tre Mænd fuldendt alle deres Forberedelser. Med deres Oppakning paa Ryggen, med Geværet over Skulderen og Kniv og Revolver i Bæltet var de parate til at drage af Sted.

Medens de lod Ballonkurven og Resten af dens Indhold blive tilbage i Hulen, begav de sig af Sted paa Marchen, følgende det Spor, som Kvinderøverne havde efterladt sig. Rachmed marcherede i Spidsen. Med Øjnene stift hæftede paa Jorden gik han fremad uden at tøve, uden et Øjeblik at synes at være i Tvivl. Som en lærd Mand ved at udtyde et ældgammelt Skrifts mystiske Tegn, saaledes vidste Tekken at drage sine Slutninger af de Tegn og Spor, han saa paa Jorden.

Et Øjeblik standsede han.

„Se," sagde han og pegede mod Jorden, „her har Banditterne holdt Hvil et Øjeblik. Her har de løftet den unge Pige af Hesten."

Sir Murlyton bøjede sig ned og saa med Taarer i Øjnene

paa det næsten usynlige Fodspor, som Tekken pegede paa, og som var Sporet efter hans eneste, hans elskede Barns Fod.

„Og se der," blev Tekken ved, da de var komne lidt længere frem. „Se, der er der en Hest, der er styrtet. Kan De se, dens Krop tegner sig endnu paa Jorden. Og derhenne er de atter standsede, og der, lidt længere borte, har de holdt Rast og Maaltid."

„Lad os ogsaa spise en Smule," vedblev Rachmed. „Vi er ude i et haardt og drøjt Klima, og vi kan trænge til at samle en Smule Kræfter."

„Nej, nej, lad os ikke tænke paa Hvile. Af Sted! Fremad! Forstaar De da ikke, at hvert eneste Minut, der gaar, er en Pinsel, en Lidelse for mit ulykkelige Barn? For Guds Skyld, lad os straks komme videre!"

Det var Sir Murlyton, der talte.

Men hvor var han forandret mod før! Hans Øjne brændte i Feber, hans Stemme skælvede, og han strakte sine Arme ud mod Vest som for at standse Kvinderøverne paa Flugten med deres Bytte. Men Rachmed følte instinktmæssig, at det nu maatte være ham, der som den eneste kendte og koldblodige Mand af dem alle tre tog Kommandoen. Og paa alle Sir Murlytons Bønner og Forestillinger svarede han blot:

„Vi maa standse. Vi maa hvile og spise og styrke os. Gør vi ikke det, slaar Kulden sig i den Grad for Brystet af os, at det vil være os umuligt at fortsætte vor Rejse."

Og uden at vente paa sine to Ledsageres Svar kastede han sig ned paa Jorden. De to andre var naturligvis tvungne til at følge hans Eksempel. Naar de tænkte over Forholdene, forstod de for øvrigt ogsaa godt, at Tekken havde Ret. De havde allerede mærket de første Tegn paa den Trøthed, som baade Kulden og Marchen giver. Deres Ben var begyndt at blive ømme, og de begyndte at aande med Besvær i den kolde, tynde Luft. De forstod, at de nu og da maatte hvile, hvis de da overhovedet skulde have nogen Udsigt til at fuldføre den lange Vandring, der laa for dem.

De begyndte at spise. Deres Føde var tørrede Strimler af Yak-Oksens Kød, og de forundrede sig over den glubende Appetit, hvormed de tog for sig af det tørre Sul. De huskede ikke paa, at det netop er den stærke Kulde, der giver Appetit, fordi den fremtvinger et meget livligt Blodomløb i det menneskelige Legeme.

Paa et Tegn af Tekken rejste de sig atter, da de havde spist, og fortsatte Forfølgelsen. De vandrede lige til Mørkets Frembrud,

og udmattede slog de Lejr ved Bredderne af en af de varme Kilder, der eksisterer saa mange af i dette Land.

Den varme Kilde sprang ud af et Hul i Klippesiden, styrtede først ned i en Grube, den selv i Tidens Løb havde udhulet i Stenen, og løb saa boblende og kogende af Sted, hele Vejen betegnende sit Løb ved den Damp, der stod op fra det kogende Vand. Luften var fugtig og varm af denne Kildes Dampe, og langs Kildens Bredder var der skabt en Smule Vegetation, lidt tyndt Græs og nogle vantrevne Urter. Rachmed pegede paa et Sted ved Bredden. Her havde Rytterne gjort Holdt. Her saa de Sporene af Hestenes Hove og Krigernes Fødder. Ja, paa et bestemt Sted kunde Rachmed endog opdage Sporene af Miss Auretts smaa Sko.

Sir Murlyton betragtede bevæget dette Spor. Saa trykkede han tavs og taknemmelig Tekkens Haand.

De besluttede at slaa Lejr for Natten her ved den varme Kilde. Med de Filttæpper, de havde med i deres Oppakning, fik de rejst et improviseret Telt, som de krøb ind og søgte Ly i. Det var bleven bitterlig koldt. Termometeret, som Sir Murlyton altid førte med sig, viste to og tredive Graders Kulde. Men i Teltet var der en Smule lunt, og dysede i Søvn af Kildens Rislen og Mumlen var de tre Mænd allerede ved at sove, da en mærkelig Lyd pludselig fik dem til at blive lysvaagne og til at spidse Øren. Det var en tung, rullende Lyd, der nu og da afbrødes af en skærende Piben og Hvinen som fra Vognhjul, der ikke har været smurte i lang Tid.

„Hvad er det?" spurgte Sir Murlyton forbavset.

„Det er en Kærre," hviskede Tekken sagte.

I samme Øjeblik var Lavarede paa Benene.

„Naar der er en Kærre, er der vel ogsaa en Kusk!"

Og han var allerede ved at krybe ud af Teltet, da Rachmed greb hans Arm og holdt ham tilbage.

„Men er De da forrykt, og vil De absolut tage Livet af Dem, siden De vil krybe ud i den Kulde med bart Hoved? Tag denne Skindhue paa! Ellers risikerer De at faa et Hjerneslag af Kulden og styrte stendød om paa Stedet."

Tekkens Raad og Advarsel var i Sandhed paa sin Plads. I stærk Kulde kan et Menneske, der ikke er tilstrækkelig beskyttet, styrte om, som om han var ramt af Lynet, saa voldsom, saa pludselig er Kuldens Virkninger. Man kender det fra de mange Nordpolsfarter, der er foretagne i vor moderne Tid. Hvor mange Søfolk er ikke

døde oppe i de arktiske Regioner, fordi de ikke vilde lyde de Raad, man i saa Henseende gav dem. Lavarede vidste, at Tekken havde Ret, og han og Sir Murlyton gik derfor ikke ud af Teltet, før de havde hyllet sig i deres Pelsværk. Alligevel følte de i Kinderne, det eneste Parti af deres Legeme, som ikke var beskyttet, en svidende, brændende Kulde, som om man jog utallige glødende Knive ind i deres Kød.

De kom udenfor. Den pibende Lyd af Hjulene kom nærmere og viste, at Kærren nærmede sig. Den tog aabenbart Retning ned mod den varme Kilde, hvor de havde rejst deres Telt. Ubevægelige som Støtter afventede Lavarede og hans Venner Kærrens Ankomst, stadig med den ene Haand parat paa Bossens Aftrækker. Hvem nærmede sig? Venner eller Fjender, fredelige Folk eller ondskabsfulde og begærlige Landevejsrøvere?

Endelig saa de en mørk, halvt utydelig Masse vise sig i Natten.

„Hvem kommer der?" spurgte Rachmed, hvis Kendskab til Landets Sprog naturliggjorde, at han overtog Tolkens Rolle.

De hørte en Række stønnende og klynkende Lyde fra et Menneske. Saa saa de, at Kærren standsede.

„Hvem kommer der?" gentog Tekken i en truende Tone.

Denne Gang bekvemmede Manden ude i Mørket sig til at svare.

„Ak, ak, jeg er en stakkels fattig Mand, der kommer fra Kirgiserbyen Beharsand, og som er paa Vejen hjemad. Fred være med eder! Giv mig Fred at drage videre!"

„Kom kun nærmere," gentog Tekken. „Fred skal være med dig, hvis du selv bærer Fred i dit Følge, og hvis du taler Sandhedens Ord!"

Der indtraadte nogle Øjeblikkes Stilhed. Natten syntes dem dybere, tavsere og mørkere efter de faa menneskelige Lyde, de havde hørt.

Saa hørte de et Menneskes knirkende Skridt paa Sneen og den frosne Jord. En Mand viste sig for dem. Det var en krumbøjet Olding, der var klædt i en Pels af Yak-Skind, og Pelsen var saa stor, at den næsten helt skjulte hans Skikkelse. Under hans Skindhue, der var trukken dybt ned i Panden, saa de et magert, rynket, udtæret Oldingeansigt, der var næsten helt dækket af et tæt, kridhvidt Gammelmandsskæg.

„Jeg er ikke bange for eder," sagde han, da han kom nærmere. „Hvad skulde I vel, hvis I var Røvere, kunne tage fra en gammel,

fattig og ulykkelig Mand som jeg. Den, der skraber den nøgne Klippe, finder intet at spise, ved I vel nok!"

Han vilde have fortsat, men pludselig standsede han.

„Lyt! Hører I? Dødens Sendebud er paa Vejen imod os!"

„Dødens Sendebud!" mumlede Lavarede. „Hvad er det, han taler om?"

Rachmed nikkede.

„Han mener den graa, tibetanske Bjørn. Hvis han har hørt rigtig, kan vi om faa Minutter vente os et Angreb af et Vilddyr, som man med Rette har kaldt Skabningens forfærdeligste Uhyre."

Rachmed kendte fra sit Ophold i Landet den graa Bjørn. Den er et af de stærkeste, vildeste og frygteligste Rovdyr, Mennesket kan møde. Ligesom dens Fætter, den kanadiske Bjørn, den saakaldte „Grizly", kan den naa en Størrelse som en velvoksen Stud, og om Vinteren, naar den vandrer omkring i Højsletternes øde Ismarker, og Tarmene skriger af Sult i Livet paa den, bliver den gjort saa modig af sin Hunger, at den angriber alt, hvad der er uheldigt nok til at komme i Vejen for den. Og dens Styrke holder Maal med dens Mod og Vildskab. Den, der møder den, har kun eet at gøre: at tage Kampen op mod den. At flygte for den er aldeles haabløst, thi trods den kluntede, tunge Krop løber den saa hurtig som en galoperende Hest.

Alt dette forklarede Tekken Rachmed sine Venner, mens de afventede det store, tunge Rovdyrs Ankomst.

Den gamle Mand med Kærren blev ved at hyle og lamentere.

„O! Forbandet være denne Nat nu og i al Evighed! Den graa Skurk af en Bjørn har lugtet mine Yaks! Nu kommer han for at rive dem ihjel og for at æde dem! Og det er mine eneste to Yaks! Det er alt, hvad jeg ejer og har, og alt, hvad jeg kalder for mit! Hvad s k a l jeg dog gøre? Hvem skal nu trække min Kærre til Byen? Hvem skal nu hjælpe mig? Ak, jeg ulykkelige Mand! Jeg har levet for længe! Nu kan jeg faa Lov at dø af Sult! Ak! Ak! Ak! Jeg ulykkelige!"

Og han vred sine Hænder i Fortvivlelse.

Lavarede blev ærgerlig ved at høre denne Jamren, men paa den anden Side havde han ogsaa Barmhjertighed med den fortvivlede gamle.

„Saa ti dog stille," sagde han, „vi har Geværer med os! Vi skal nok give Bjørnen, hvad den har godt af!"

Rachmed oversatte Ordene. Den gamle saa paa Lavarede.

„Og du vil forsvare mig?"

„Naturligvis! Men hvor er Bjørnen?"

„Hør! Lyt en Gang!"

Langt borte hørte de nu en vred og truende Brummen.

„Der er Bestiet," hviskede den gamle. „Han kommer herhen. Han har lugtet Rov. Han har vejret mine Yaks!"

Sir Murlyton og Rachmed stod nu ved Lavarebes Side.

„Tag Dem i Agt," hviskede Tekken til Lavarede, „thi den graa Bjørn er et endnu farligere Vilddyr end selv den mest glubske og blodtørstige bengalske Tiger. Naar De sigter, saa sigt lige paa Hovedet af den."

Bjørnens Brummen kom nærmere. Uhyret kunde nu ikke være ret langt borte fra dem.

De tre Mænd holdt deres Geværer parate. De spændte Hanerne. Ved at høre disses korte, skarpe Smæld svarede Bjørnen med at skære Tænder. Et Sekund standsede den. Den syntes at tage sine Fjender i Øjesyn. Saa satte den i med et dumpt Brøl og styrtede løs paa dem.

Tre Skud knaldede samtidig. Et Smertenshyl fra Dyret viste, at de tre Skud havde truffet. Men Dyret vedblev sit Løb mod dem.

Baade Sir Murlyton og Lavarede kastede sig lynsnart til Siden for at lade Dyret passere forbi sig. Rachmed vilde følge deres Eksempel og gøre som de, men hans Fod gled paa en glat Sten, han vaklede, tabte Ligevægten og var ved at falde. Nu var han atter oppe. Nu vilde han flygte. For sent! For sent! Bjørnen var inde paa Livet af ham, og med et mægtigt Slag af sin Lab slog den ham til Jorden. Bevidstløs styrtede han om.

Et Rædselsskrig undslap de to andre. Deres Fører var fortabt!

Gjort rasende ved Smerten i sine Saar styrtede Bjørnen sig over Tekken. Den snusede til ham, den vendte ham med Labben, den undersøgte ham, mens dens Kæber klaprede op og i. Den var parat til at slaa den ulykkelige. Men ved dette Syn glemte Lavarede al Tanke om Fare. Han var kun besjælet af den Idé at frelse den Mand, der uegennyttigt havde hjulpet dem og stillet sig til deres Tjeneste.

Han nærmede sig Bjørnen. Udyret saa den nye Fjende, der nærmede sig, den vendte Hovedet om imod ham og vilde styrte løs paa ham. Men det var for sent. Lavarede havde trukket sin lange, tibetanske Kniv, var styrtet løs paa Bjørnen og havde boret Kniven

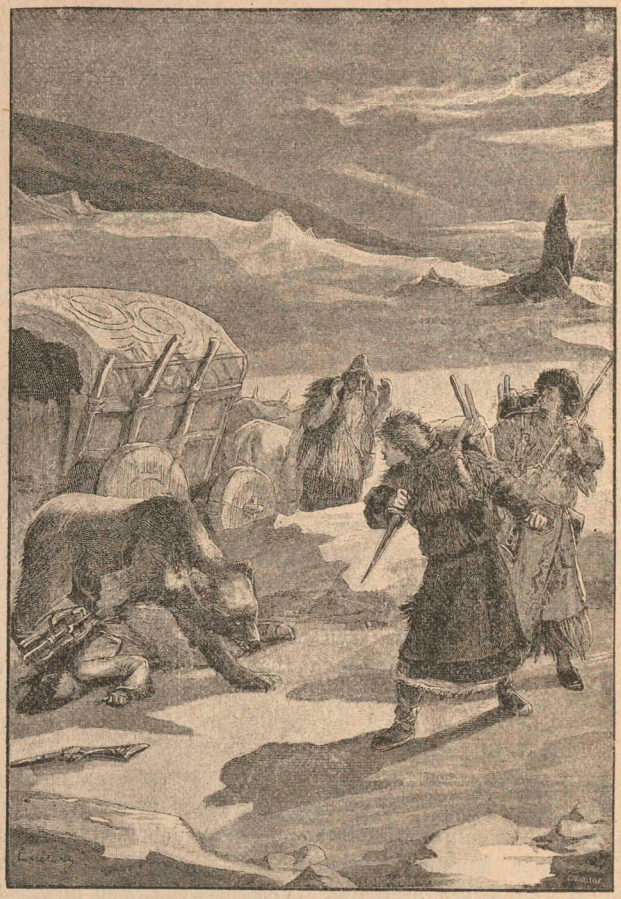

Den graa Bjørn.

i Nakken paa Tyret. Bjørnen rejste sig voldsomt i Vejret, og dens Nakke ramte Lavarede, saa han tumlede flere Alen bort.

Hurtig som Lynet fik Lavarede atter rejst sig, parat til Forsvar. Men det var unyttigt. Hans Tolkestød i Bjørnens Nakke havde været ført med stærk og sikker Haand. Bjørnen rejste sig paa Bagbenene. Et Øjeblik blev den staaende saaledes. Saa vak-

lede den og styrtede om paa Jorden, mens dens uhyre Labber rodede Sneen og Jorden op i Dødskampens Vildskab og Smerte. Det sorte, dampende Blod stod ud af dens Nakke og Hals. Den var stendød.

Teltet laa endnu ubevægelig paa Jorden. Blodet flød fra hans ene Skulder, hvor Bjørnelabben havde ramt ham. Men den gamle Mand med Kærren vilde gerne vise sig taknemmelig, og han stillede sin Vogn til deres Tjeneste, for at han kunde føre den saarede Rachmed til hans By. Teltet og alt, hvad det indeholdt, blev derfor læsset op i Kærren, og de lagde Rachmed paa Pelsværket og med varme Skind over sig. Saa drog den lille Karavane ud i Nattens Mørke.

Bjørnens Aadsel lod de blive liggende. I Løbet af faa Minutter var det allerede blevet stivfrossent og haardt som en Sten.

XXIII.

De kirgisiske Amazoner.

Langt inde i en Dal, der laa gemt mellem stejle Skrænter, befandt Dagrars Hytte sig. Dagrar var Navnet paa den gamle Mand med Kærren, ham, de havde frelst fra den graa Bjørn. Det var en lav Hytte med et tilhørende Skur, som var bestemt som Stald for hans Yaks. Smaat og fattigt var det, men Dagrar kaldte det selvbevidst for sit „Gods". Og hvor lav og ussel hans Hytte end var, gav den dog Læ for Natten og Kulden, og ved Arnestedet, hvor der blussede Ild, og hvorfra Røgen gik op gennem et Hul i Taget, kunde de varme sig og strække de trætte og mødige Lemmer, der var stive af Anstrengelser og Kulde.

Rachmed var atter kommen til Bevidsthed. Den Voldsomhed, hvormed han var bleven slaaet til Jorden af Bjørnen, havde i langt højere Grad end selve det Saar, han havde faaet, berøvet ham Sans og Samling. Nu saa han og hans Venner, at Saaret i Skulderen var aldeles ufarligt.

„En Nats Hvile blot," sagde han roligt, „og i Morgen kan vi atter drage videre."

Lavarede plejede ham paa det bedste og forbandt Saaret saa godt, han kunde.

Næste Morgen holdt de Raad. Hvad var der at gøre? Lavarede holdt paa, at de maatte se at naa Beharsand, som Dagrar paastod ikke var ret langt fra, hvor de befandt sig.

„Vi har nu fundet disse Banditters Spor," sagde han til Tekken, „og det er højst sandsynligt, at disse Kvinderøvere bor i Byen Beharsand eller i dens Nærhed. Som De selv har fortalt os, bruger man ikke her i dette øde Land at fjerne sig ret langt fra den Egn, hvor man hører hjemme, i hvert Fald ikke om Vinteren. Det er da rimeligvis i Beharsand, vi maa søge Røverne!"

Sir Murlyton var af samme Mening som Lavarede. De spurgte Dagrar til Raads om Vejene og Afstandene, og han meddelte dem, at der kun var tre Timers March til Beharsand.

„Kirgiserne," sagde Dagrar, „er ellers meget fjendtligt sindede mod alle Europæere. Men i Dag har I ikke noget at frygte af dem, thi i Dag er det, de fejrer Festen for 'Amazonerne'."

„For Amazonerne!" raabte de tre rejsende forbavsede.

„Jeg antog ikke, der var andre Lande i Verden, der havde haft Amazoner, end Dahomey," sagde Lavarede.

„Den Stamme," sagde Dagrar, „der bor omkring Byen Beharsand, og som i Ufredstid kalder Beharsand sin Fæstning, paastaar, som saa mange andre Stammer ogsaa gør det, at den nedstammer fra en skythisk Slægt, hvis Kvinder var store Krigere, der haandterede Bue, Pile og Lanser med stor Færdighed. Sagnene fortæller, at en Gang i længst forsvundne Tider kom dette Skytherfolk i Krig med Stammer, der trængte sig ind i Landet, og som kom fra vestlige Egne, og denne Krig var saa frygtelig, at næsten hele Stammen blev dræbt. Kun nogle spredte Rester af den lykkedes det at undkomme fra Forfølgerne, og ved at flygte mod Øst lykkedes det dem at naa det kinesiske Turkestans Højsletter — der, hvor vi nu befinder os. Det er til Erindring om disse fjerne Tider, at man her i Landet hvert Aar holder en Fest, der varer en Dag, og paa denne ene Festdag er Kvinderne de absolutte Herskere i Byen. Det er paa denne Dag Kvinderne, der er Krigere og bærer Vaaben, mens Mændene tager sig af Huset og Hjemmet. I mødte mig saa sent i Nat, fordi jeg havde været beskæftiget længe med Forberedelser til Festen. Vær blot ikke bange for at overvære

denne Fest. I løber ikke nogen Fare, og det vil sikkert more jer at se den."

Lavarede rystede paa Hovedet ved at høre den gamle Mands lange Tale.

„Under andre Omstændigheder," sagde han, „skulde det have moret os meget at overvære Kirgisernes Fest. Men for Øjeblikket har vi ganske andre Ting at tænke paa. Vi er ude for at søge efter en ung Pige, Datteren af min Ven her, som nogle ukendte Røvere har bortført."

Han pegede paa Sir Murlyton, over hvis Kinder Sorgens og Fortvivlelsens Taarer rullede ned.

„Hans Datter?" spurgte Dagrar sagte.

Han syntes at grunde over noget.

„Ved du noget, gamle Mand?" spurgte Lavarede uroligt.

Den gamle Dagrar saa stadig tvivlende og grundende ud.

„Men saa tal dog!"

„Nej! — Jeg kan jo have taget fejl — og desuden er Lamfara en mægtig Høvding, som blodigt vilde hævne ethvert Forræderi imod ham."

Han saa sig ængsteligt omkring, som om han allerede frygtede, at den Mand, hvis Navn han havde udtalt, kunde være i Nærheden og have hørt, hvad han havde sagt. Men Lavarede var aldeles ikke til Sinds at ville lade sig nøje med halve Forklaringer. Han greb derfor Dagrar i Armen, og i en kort, stubs, truende Tone, der næsten overflødiggjorde Tekkens Oversættelse, sagde han til ham:

„Hør mig! Vi har frelst dit Liv, og vi har altsaa Ret til at tage det. Jeg sværger dig ved alle Guder, at jeg dræber dig, hvis du ikke svarer mig paa det, som jeg nu spørger dig om!"

Men et Øjeblik efter fortrød han, hvad han havde sagt, og han vedblev i en mildere Tone:

„Jeg har truet dig, men det var urigtigt af mig. Vi forlanger slet ikke, at du skal hjælpe os. Hvad vilde det ogsaa nytte os? Men sig os, hvad det er, du ved, eller hvad det er, du antager. Vi drager bort herfra. Og vi sværger dig til, at aldrig skal vi forraade dig, og aldrig skal dit Navn komme over vore Læber, selv om man skulde fange os og binde os til Marterpælen for at faa Navnet at vide paa den, der hjalp os."

Asiaterne ser i Regelen ret godt, hvem de kan have Tiltro til

eller ej. Dagrar forstod ogsaa godt, at han kunde have Tiltro til disse fremmede Mænd, og uden at tøve sagde han derfor:

„Ja, jeg vil opfylde dit Ønske. Jeg vil tale. Men husk vel paa, hvilket Løfte du har givet mig. Hør nu! Den Kvinde, I søger efter, har hun et langt Haar, der er gult og gyldent som det modne Korn i Morgensolen?"

„Ja!"

„Er hun ukendt med dette Lands Sprog?"

„Hun kender det ikke. Men hvor har du mødt hende?"

„Jeg mødte hende, da jeg drog ud af Beharsand. Paa en aaben Plads havde Krigerne opslaaet deres Telte omkring et stort Baal. Jeg var meget forbavset, da en Kvinde, jeg ikke kendte, og som ikke lignede de andre Kvinder her i Landet, kom hen imod mig og sagde nogle Ord til mig paa et Sprog, som jeg ikke forstod. Men pludselig kom Lamfara løbende. Han greb Kvinden og førte hende tilbage til et af Teltene, og han truede mig til at fjerne mig. Han venter uden Tvivl kun paa, at hele Beharsand skal være gaaet til Ro, for at han kan føre denne fremmede Kvinde til sit Telt."

Lavarede vekslede et megetsigende Blik med Sir Murlyton.

„Og hvem er denne Lamfara?"

„Lamfara er en stor Høvding. Han kommanderer over hundrede Krigere. Han er rig, og han ejer mere end fem Hundrede Yaks. Han er ogsaa klog, langt klogere, siger man endogsaa, end nogen af vore kirgisiske Troldmænd. Han skal være bleven opdraget langt borte herfra, paa den anden Side af de store Søer, helt borte i 'Den hvide Fader's Land."

„Det er Rusland," sagde Rachmed forklarende. „For alle de asiatiske Folk staar den russiske Zar som 'Den hvide Fader'."

Lavarede afbrød ham. Han var utaalmodig. Jorden næsten brændte under Fødderne paa ham. Sir Murlyton var lige saa utaalmodig som han og søgte ogsaa at skynde paa, saa de kunde bryde op. Tekken havde næppe faaet Tid til hos Dagrar at faa nærmere Underretning om Vejen, før de var rede til at bryde op. Som en Betaling for de Tjenester, Dagrar havde vist dem, fortalte de ham, hvor den Hule laa, i hvilken de havde overnattet, og hvilke nyttige Genstande der endnu laa i den, og som han kunde tilegne sig, om han vilde.

Dagrar fortabte sig i dybe Taksigelser.

Saa drog de bort.

De lagde Vejen mod Beharsand i den Retning, som Dagrar

havde angivet. De kom paa denne Maade atter forbi den varme Kilde. En Sværm af Aadselgribbe havde allerede fortæret Bjørnens Krop, og af det mægtige Dyr eksisterede der nu kun Skelettet og nogle blodige Skindrester, som de graadige Gribbe ikke havde kunnet faa Bugt med.

De standsede ikke. Ingen havde Ro paa sig. De længtes alle efter at naa Kirgiserbyen, som de vandrede imod.

Endelig, efter at være komne op paa en Bakkekam, saa de Byen under sig for deres Fødder, med dens mange, lave Telte, der laa spredte omkring i den Dalgryde, der dannedes af de omliggende Højdedrag.

Beharsand er en By, der er befolket af mellem tre og fire Tusinde Mennesker. Det er kun lidt efter europæiske Forhold, men paa Mellemasiens tyndtbefolkede Højsletter er en By med en saadan Befolkning en stor By.

Sir Murlyton holdt Lavarede tilbage.

„Mener De, vi skal søge at komme ind i Byen der?"

‚Ja! Hvorfor ikke?"

‚Men er det ikke ligefrem at løbe ind i Ulvens Gab?"

Lavarede smilede.

„Hvis det var i Gaar, De havde sagt det, vilde jeg rimeligvis have givet Dem Ret, Sir Murlyton. Men i Dag er det en hel anden Sag. Der er ingen Fare."

Sir Murlyton betragtede ham uforstaaende.

„Ingen Tøven!" sagde Lavarede energisk. „Amazonernes Fest er begyndt. Lad os benytte Lejligheden og de Chancer, den byder os. Af Sted!"

Og med disse Ord gik Lavarede rask ned mod de første Hytter og Telte, der laa i Byens Udkant. De to andre Mænd kunde ikke længere komme med Udflugter. De var nødte til at følge ham. Paa alt, hvad de spurgte ham om, svarede han kun med Enstavelsesord. Han havde aabenbart faaet en Idé, fattet en Plan, men han syntes ikke, Tiden endnu var kommen til at røbe de andre, hvad det var, han tænkte paa.

Afstanden mellem dem og Byens Mure blev stadig mindre. Bymurene var lave, men der var smaa, stærke, firkantede Taarne i dem. I disse Taarne befandt sig de Porte, der førte ind til Byen. Lavarede gik dristig løs mod en af Portene. En Del Kvinder bevogtede den. De bar Stridshuer paa Hovedet og korte Krumsabler ved Bælterne.

Den kvindelige Vagtpost gjorde Mine til at ville standse dem, men Lavarede hviskede til Rachmed, at han skulde spørge Kvinderne om Vejen til Lamfaras Telt. Rachmed gjorde det, og Kvinderne blev straks mere medgørlige, begyndte at snakke og le og trak Mundvigene op til Ørene af lutter Venlighed. De var alle store og stærke af Lemmer, og man kunde godt have taget dem for veritable Krigere, hvis ikke deres skægløse Ansigter og blødere Ansigtstræk havde røbet Kvinden.

„I vil til Lamfaras Hus," var der en af dem, der sagde. „Godt! Saa maa I gaa hen over Ameireikhan-Pladsen, hvor det ligger, men I kommer vist til at vente, thi det er Amazonernes Fest i Dag, og alle Amazonerne er netop forsamlede i Lamfaras Hus og Telt."

Lavarede udstødte et lille Skrig af Overraskelse og Glæde.

„Kvinderne er forsamlede hos ham! Hører I det, mine Venner? Kom, lad os skynde os af Sted!"

„Men hvorfor, hvorfor?" spurgte Sir Murlyton.

„Hvorfor? De kender ikke Kvinderne, kære Sir Murlyton! Kan De ikke forstaa, at man altid kan drage Fordel af Kvindernes Magt, naar man forfølger en Mand?"

Lavarede greb Rachmed ved Armen og trak ham med sig. Sir Murlyton fik ingen videre Forklaring. Lavarede og Tekken løb saa hurtig, at det kun var med stort Besvær, at Englænderen formaaede at holde sig sammen med dem. Han fik ikke Tid til at indføre et Ord mere.

Omkring i Beharsands Gader stolprede Kirgiserdamerne af Sted, stolte over deres Magt og Værdighed paa denne Dag, og fulgte af deres Mænd, der bar alle deres Pakker og Sager, lige fra det kinesiske Spejl, enhver Kirgiserkvinde altid er i Besiddelse af, til det mindste af Børnene, der endnu ikke kunde gaa. De saa forbavsede paa de tre Mænd med det europæiske Udseende, stod stille, hvor de kom frem, men genoptog saa hurtig deres Konversation og Snakken.

Endelig naaede Lavarede og hans Venner hen paa Ameireikhan-Pladsen, og et besynderligt Skue frembød sig her for dem.

Paa en Mængde Stenbrikker, der laa i Halvkredse rundt paa Pladsen, sad en Mængde Kirgiserkvinder. Paa en større Sten stod en Kvinde og talte uafladelig med hæs, skrattende Stemme og store Gestus. De andre Kvinder hørte opmærksomt paa hende, mens de

nu og da nikkede bifaldende med Hovedet og langsomt røg af deres Piber med de lange Rør og de smaa, korte, udskaarne Metalhoveder.

Uden at tage Hensyn til, at han afbrød den talende Kvinde paa Stenen, brød Lavarede straks ind i Kredsen, trækkende Tekken Rachmed efter sig ved Haanden.

Et frygteligt Spektakel opstod. Alle Kvinderne rejste sig op og saa forbitrede hen paa den ukendte Fredsforstyrrer, der vovede at afbryde Talen. De saa saa truende paa ham, som om de vilde springe løs paa ham og flaa ham. Endnu var det aldrig sket, saa langt nogen af Amazonerne kunde huske tilbage — og enkelte af dem havde sikkert en særdeles respektabel Alder — at nogen Mand havde vovet at forstyrre „Patichen", Kvinderaadet, der var en Efterligning af de Krigsraad, som Amazonestammen i længst forsvundne Dage skal have afholdt.

„For Guds Skyld — hvad er det, De gør!" skreg Sir Murlyton ængsteligt og søgte at trække Lavarede tilbage, ud af Kredsen.

Men Lavarede havde fattet sin Beslutning, og han vilde udføre den, koste, hvad det koste vilde. Derfor vendte han sig om mod Rachmed og sagde:

„Tal til dem!"

Tekken begyndte øjeblikkelig at holde en lang Tale til de mere og mere maalløse Kvinder. Han oversatte nøjagtig hvert Ord, Lavarede hviskede til ham, og det var aabenbart, at Talen gjorde Indtryk paa Kirgiserinderne.

„Mine Damer!" skreg Tekken, oversættende Lavaredes Ord. „Naar vi har været dristige nok til at bryde ind i Deres Kreds, da er det ikke af Nysgerrighed, ej heller af Ringeagt for eders fra de fjerneste Tider arvede Skikke. Det er kun for at gøre eder bekendt med, at der er hændet en Forbrydelse, som krænker denne Dags Helligheds!"

Sir Murlyton forstod ikke et Ord af, hvad Tekken sagde, men han saa, at Kvinderne begyndte at lytte med en vis Nysgerrighed, og allerede dette var for ham et godt Tegn.

„Er det ikke saaledes," skreg Tekken, „at enhver Kvinde her i Landet paa denne Dag har sin frie Vilje, saa hun ikke mod sin Vilje kan spærres inde?"

„Voi! Voi!" raabte mange Stemmer i Kor.

„De siger 'Jo! Jo!'" hviskede Tekken til Armand

Saa fortsatte han i det kirgisiske Sprog:

„Og dog er der en ung Pige, der i Dag holdes fangen her i

Beharsand. Her ved min Side ser I hendes Fader, og her ved min anden Side ser I hendes Trolovede. De forlanger nu af eder, at I yder den unge Pige Oprejsning, at I skaffer hende Retfærdighed. Og I vil gøre det, for at I kan hædre eders Stammes Kvinders Navn og Ry, det, I har arvet fra eders stolte og uafhængige Mødre og Forgængerinder, og som gennem Aarhundreder har været æret og beundret i hele Mellemasien!"

En højrøstet Bifaldsmumlen lod sig høre fra Kredsen. Amazonerne vilde have at vide, hvor det var, og hos hvem det var, man holdt den unge Kvinde indespærret mod hendes Vilje og midt under Amazonernes Fest.

„Det er hos Høvdingen Lamfara!" svarede Rachmed.

„Saa af Sted til Lamfaras Hus!"

Og under dette Skrig rejste alle Kvinderne sig, forlod „Patichen" og satte sig i sluttede Rækker i Bevægelse mod det Sted, Rachmed havde angivet.

„Hvor vil de hen?" spurgte Sir Murlyton forbavset.

„De vil hen at befri Deres Datter, kære Sir Murlyton."

„Hvad? Men hvorledes? Og hvorfor dog?"

„Det skal jeg forklare Dem senere. Vi har benyttet os af heldige Omstændigheder, og vi har haft Held med os, skal De se. Men for Øjeblikket er der ikke andet at gøre end at se at faa Miss Aurett befriet og faa flygte herfra saa hurtig, det paa nogen Maade kan lade sig gøre. I Morgen tror jeg ikke, det vilde være heldigt for os, om vi endnu befandt os her i Byen."

Paa samme Tid, som dette foregik, befandt Miss Aurett sig alene. En dyb Sørgmodighed havde overvældet hende.

Hun gennemlevede atter alt, hvad der var hændet hende. Hun saa sig atter bundet tværs over Lamfaras Sadel og blive ført af Sted paa Ryggen af den galoperende turkomanniske Hest. Saa havde de ved Daggry gjort Holdt, og da Natten atter kom, havde de fortsat det vanvittige Ridt. Og hendes Hjerte havde snøret sig sammen i Angest ved Tanken om, at for hvert Minut, der gik, fjernede hun sig mere og mere fra Faderen og fra Lavarede. Skulde hun nogen Sinde se dem mere?

Et Øjeblik havde hun atter fattet Haab. Den anden Nat, de var undervejs, havde hun midt imellem Teltene, de havde rejst, set en gammel Mand, der kom trækkende med en Kærre. Hun forstod, at han ikke hørte med til hendes Bortføreres Bande, og hun var styrtet hen til ham og havde bedt ham hjælpe sig. Men straks

var den Mand, der havde bortført hende, styrtet løs paa hende og havde brutalt trukket hende tilbage og ført hende ind i det Telt, de havde rejst for hende. Hun havde hørt Kærren fjerne sig mere og mere, og hun havde atter mistet Haabet.

Saa havde de den næste Dag atter sat hende op paa Hesteryggen og var galoperede videre. Hun huskede, hun var bleven ført ind i en By, hvor Telte og Huse vekslede med hinanden, og at de endelig var standsede inde paa en gaardlignende Plads. Der havde de løftet hende af Hesten og ført hende ind i Huset, hvor de spærrede hende inde i et lavt og halvmørkt, beklumret Rum.

Og til hendes Fortvivlelse over at være skilt fra sin Fader og sine Venner kom nu hendes Rædsel over maaske snart at skulle staa Ansigt til Ansigt med den vilde, fremmede Mand, der havde bortført hende.

Hvad vilde dette Menneske hende, siden han med Vold og Magt havde revet hende bort fra hendes Fader og Venner? Hun vovede næppe at svare sig selv paa dette Spørgsmaal, der fyldte hende med den dødeligste Skræk.

Hun forestillede sig allerede, hvorledes denne vilde, asiatiske Kriger vilde træde ind til hende med truende Mine, med funklende Øjne og kastende sig over hende. I sin Rædsel skjulte hun sit Ansigt i sine Hænder, mens hun spurgte sig selv, hvilken Stilling hun skulde indtage over for denne Fjende.

Lyden af en Stemme fik hende til at skælve og fare sammen. Hun saa op. Høvdingen Lamfara stod foran hende. Han havde gjort Toilette og pyntet sig. Den rigtbroderede Kappe, han bar, de lange, røde Støvler, den kostbare Pelsværksvams, han havde under Kappen, viste tydeligt nok, at det var hans Ønske at behage hende og at tage sig ud til sin Fordel.

Han bøjede sig dybt for hende, mens han lagde Armene over Kors paa Brystet. Saa begyndte han at tale til hende i sit Sprog, men hun forstod ikke det ringeste af, hvad han sagde.

Lamfara mærkede det hurtig. Han holdt inde et Øjeblik. Saa begyndte han atter at tale, men denne Gang paa Engelsk. Miss Aurett kunde ikke undertrykke et Udbrud af Overraskelse ved at høre ham tale Engelsk.

„Nu forstaar De mig altsaa," sagde han smilende. „Lykkeligvis er det saaledes, at man i 'Den hvide Fader's Land lærer ikke blot Russisk, men ogsaa Engelsk og de andre europæiske Sprog. Nej, min Frøken, De maa ikke svare mig, før De har hørt mig,

og jeg har faaet talt ud. Jeg har tilbragt flere af mine Ungdomsaar som Student i Moskva. Der har jeg ikke blot lært fremmede Sprog, men jeg har ogsaa tilegnet mig de Begreber om Skønhed, som Europæerne har. Da jeg atter vendte tilbage hertil, fandt jeg de unge Kvinder tunge, klodsede, ugracioſe, med eet Ord: latterlige og hæslige. Rig, som jeg er, har mange Kvinder tilbudt mig deres Haand, men jeg har afvist dem alle. Hvorfor? Fordi jeg endnu erindrede mig den europæiske Kvinde, gracios, aandfuld, smuk og tyranniſk."

Med en Haandbevægelſe gjorde Miſs Aurett ham opmærkſom paa, at alt dette var hende ganſke ligegyldigt og uvedkommende. Hun havde atter faaet noget af ſit Mod tilbage og ſaa mere rolig paa den fremmede. Egentlig var hans Opforſel mod hende jo alt andet end truende.

„Men endelig naaede jeg mit Maal," vedblev Lamfara uden at lade ſig forſtyrre. „Jeg var paa Jagt med nogle af mine Venner, da jeg opdagede eders Ballon, der var i Brand oppe i Luften. Mine Ledſagere troede, det var et overnaturligt Syn, de ſaa, men jeg erkendte ſtraks, det maatte være en Ballon, der her var Tale om. Det er Europæere, tænkte jeg. Jeg blev meget nysgerrig, og jeg ſaa paa Afſtand, hvorledes I dalede ned. Saa liſtede jeg mig bag efter eder, forfulgte eder paa eders Vandring og kom paa den Maade helt hen til Indgangen af den Hule, hvori I var."

Han ſtandſede et Øjeblik og ſaa paa hende. Saa fortſatte han med en Stemme, der ſkælvede let af Bevægelſe:

„Og der var det, jeg ſaa Dem. — I dette Land, hvor jeg er nødſaget til at leve for at bevare den Formue, de Ejendomme og Hjorder og den Rang, mine Forfædre har efterladt mig i Arv, ſaa jeg for første Gang Dem, mine Drømmes Forbillede, mine Idealers ſande Ideal. Derfor ſkaanede jeg Deres Ledſageres Liv og lod mig nøje med at bortføre den Skat, jeg vilde ſætte mig i Beſiddelſe af, Dem ſelv, Dem alene."

Og næſten høs af Sindsbevægelſe fortſatte han:

„Jeg er en frygtet Høvding, jeg er rig og mægtig, jeg ejer talløſe Hjorder af Yaks og udſtrakte Marker. Aldrig har nogen Heſt formaaet at kaſte mig af ſin Ryg, naar jeg ſtemte mine Fødder mod dens Sider, og aldrig har min Kugle forfejlet ſit Maal. Bliv min Huſtru, unge, fremmede Pige, og alle vil bøje Knæ for dig, ſom de bøjer ſig for Lamfara, og aldrig vil nogen vove at ſe Lamfaras Huſtru lige i Øjnene."

Khanens Øjne funklede af Lidenskab. Denne Nomade, der havde levet her paa Asiens Sletter, alene med de Drømme og Ideer, hans Ophold i Rusland havde faaet ham til at nære, havde i dette Øjeblik, da han havde talt sig varm og begejstret, en vis vild Skønhed udbredt over sig.

Miss Aurett begyndte atter at blive ængstelig ved Synet af denne Mand, denne forunderlige Nomade, der var en Blanding af Europæeren og den asiatiske Khan i al hans Barbari. Hun veg ængsteligt tilbage. Khanen Lamfara saa denne Bevægelse, men han misforstod den og sagde:

„Tag endnu ingen Bestemmelse! Jeg beder Dem! Jeg vil tage alt Hensyn til Dem og til Deres Landsmænd! Jeg vil vente!"

Og med disse Ord forlod han Værelset og lod Miss Aurett blive alene tilbage.

— — —

Da Miss Aurett atter var alene, brød hun ud i en fortvivlet, hulkende Graad. Nu havde hun til fulde forstaaet denne Mands Lidenskab, hans ubøjelige Vilje og sin egen haabløse Skæbne.

Hvorledes skulde hun vel modstaa ham? Hvorledes skulde hun vel kunne trodse h a n s Vilje? Her! Hvor var hun? Det blev sort for hendes Øjne ved Tanken. Dybt inde i Asien, i en vild, øde og fjern Egn, skilt fra sine Venner, som umulig kunde finde hendes Spor, og som, selv om de havde kunnet finde det, vilde være ude af Stand til at befri hende — vilde hun ikke her være fordømt til at ende sine Dage i det vilde og barbariske Beharsand, i denne Nomadeby?

Hvilke vilde og taabelige Flugtforsøg projekterede hun ikke i disse forfærdelige Timer, da hun var overladt til sig selv.

Hvilke vanvittige Ideer undfangede hun ikke her om at slippe løs fra sine Fangevogteres Hænder.

Og som hun fattede disse Ideer, maatte hun, ved blot at tænke over dem, forlade dem en for en, fordi hun ved blot en Smule Overlæg forstod, hvor umulige de var at bringe til Udførelse.

Pludselig hørte hun Larm og Spektakel udenfor. Og nysgerrig, som alle Kvinder er det, løb hun hen til det lave Vindue og aabnede det for at se, hvad der kunde være sket udenfor.

Ude i Gaarden stod Høvdingen Lamfara i det vildeste Skænderi med henved et Hundrede Kvindemennesker, og midt imellem alle disse Kvinder stod Sir Murlyton, Lavarede og den trofaste, den gode og brave Rachmed.

„O — Hr. Armand — Hr. Armand!" skreg hun. „Frels mig, frels mig!"

Hun hørte et hundredestemmigt Kvindehyl svare paa hendes fortvivlede Skrig. Saa saa hun, hvorledes Lamfara gebærdede sig som et rasende og forstyrret Menneske, der ikke kan faa sin Vilje, og derpaa bemærkede hun, hvorledes hele Sværmen styrtede hen mod Huset, hvori hun sad indespærret.

Hun forstod intet, hun fattede næsten intet.

Men blot et Øjeblik efter var hun befriet. Hun gik mellem sin Fader og Lavarede. Hendes Øjne straalede af Lykke som paa et Menneske, der fra den frygteligste Fare ser sig hensat i den unævneligste Lykke. Hun stammede, hun skælvede og spurgte uafbrudt:

„Men hvad er der dog sket? Men hvad er der dog sket?"

Lavarede afbrød hende hurtig:

„Tal ikke om det! Der er ingen Tid til Forklaringer! Lad os for Guds Skyld se at komme af Sted saa hurtig som muligt og komme længst mulig bort fra denne fordømte By! Er det først blevet Midnat, er der intet i Verden, der kan forhindre, at De, kære Frøken, atter falder i denne halvciviliserede Skurk Lamfaras Hænder!"

Paa Lavarebes Raad talte hun nu til de kirgisiske Kvinder og lod Rachmed oversætte sine Ord. Hun bad dem om Tilladelse til at maatte drage bort og bad dem om deres Beskyttelse. Og disse Kvinder, der allerede var skinsyge paa hende, fordi hun havde erobret den rige og mægtige Lamfaras Hjerte, og som alle hver for sig intet hellere ønskede end at erobre den stolte Høvding, var glade over for saa godt Køb at blive af med denne farlige, fremmede Kvinde, og de tilsagde hende alle deres Hjælp og Beskyttelse.

De trak Yakokser frem og gav dem. De belæssede Okserne med Levnedsmidler, og paa Miss Auretts Bøn føjede de til disse Levnedsmidler store Sække fulde af Potteskaar, Glasskaar og skarpe Sten. Ingen af dem forstod, hvad den fremmede Kvinde vilde bruge disse værdiløse Ting til i sit Hjemland. Miss Aurett selv vidste det heller ikke. Det var Lavarede, som havde faaet hende til at bede om dem, og Rachmed havde oversat hendes Anmodning over for de kirgisiske Kvinder.

„Men hvorfor skal vi dog belæsse vore Dyr med denne aldeles nødvendige Byrde?" havde Sir Murlyton spurgt.

„Unødvendige Byrde! Ja, gid De maatte tale sandt! Men

jeg tror alligevel, at disse Glasskaar vil komme til at gøre os stor Nytte paa vor Flugt."

„Hvorledes det?"

„Det vil De nok faa at se!"

Eskorterede af de kirgisiske Amazoner forlod de fire rejsende Byen Beharsand, ridende paa fire optømmede og belæssede Yak-Okser.

Lamfara sneg sig bag efter dem paa Afstand. Da de havde taget Afsked med de kirgisiske Kvinder, gjorde Khanen et Tegn til en af sine Krigere, der var fulgt med ham, og sagde kort og bestemt:

„Følg efter dem! Tab ikke deres Spor! Saa snart denne fordømte Fruentimmerfest er forbi, skal jeg vide at forfølge dem og indhente dem, og ved Tamerlan*) — den europæiske Rose skal blive min Ejendom!"

Krigeren bøjede sig dybt og ærbødigt mod Jorden. Og med Kattefjed sneg han sig efter de bortdragende. Lavarede paa sin Side skyndede af al Magt paa sine Rejsefæller.

„Kære Venner, lad os komme af Sted hurtigst muligt. Vi kan ikke være blot i nogenlunde Sikkerhed, før vi er inde mellem de Bjærge, som vi ser foran os, langt ude i Vest."

„Men hvad er det da for en Fare, De er saa ængstelig for?" spurgte Sir Murlyton, der var optaget af atter kærligt og vemodigt at betragte sin tabte og nu genfundne Datter.

„Hvilken Fare? Aa, kun en Bagatel! For Øjeblikket er vor mindre ærede Ven Høvdingen Lamfara stærkt optaget af en Fest, som jeg for Resten finder er en udmærket Fest, da det netop er den, der har hjulpet os til at befri Miss Aurett og til at komme af Sted. Men vi kan være temmelig sikre paa, at næppe er denne Fest forbi, før han sætter sig i Bevægelse for atter at erobre det Bytte, som vi har tilbageerobret fra ham. Det er der vist ikke nogen Tvivl om."

Miss Auretts Ansigt udtrykte ved disse Ord den dødeligste Angest.

Lavarede saa det og fortsatte:

„Vær blot ikke ængstelig, kære Frøken! Det skal ikke lykkes ham atter at naa sit Maal. Thi i Løbet af Natten vil vi have gennemvandret denne Steppe, og Nattens Mørke vil dække vor Flugt."

Og mens de skyndede paa Okserne, fortsatte de deres March ud mod de Bjærge i Vest, som de havde udset til deres Tilflugtssted.

*) Timur eller Tamerlan, tartarisk Folkevandringsfører i Middelalderen. O. A.

XXIV.

Fra Tarim til Amon-Daria.

Da det led henimod Aften, naaede Flygtningene de første Udløbere fra de Bjærgknuder, der danner som en næsten uoverstigelig Vold af Granit mellem Beharsands Stepper og det yderste, vestlige Asien.

Sir Murlyton foreslog nu, at de skulde standse og holde et længere Hvil. Okserne viste tydelige Tegn paa Udmattelse og Træthed, men Lavarede vilde aldeles ikke høre Tale om Hvile.

„Længere bort!" sagde han — „højere op i Bjærgene! Naar Morgenen gryer, kan vi aldeles bestemt vente et Angreb."

Og han søgte bestandig at opmuntre Yak-Okserne for at drive dem længere frem. Dyrene lystrede, saa længe de endnu havde en Smule Kræfter. Men da de endelig var aldeles udmattede og ikke kunde røre et Lem mere, kastede de sig ned paa Jorden, og

ingen Magt i Verden vilde kunne have drevet dem videre. Det var paa et stejlt Terrain, netop ved Indgangen til et Bjærgpas.

„Godt!" sagde Lavarede, „saa bliver vi foreløbig her, siden Dyrene vil det saaledes. Her kan vi ogsaa drage alle mulige Fordele af Terrainet. Lad os slaa os til Ro her, lad os faa noget at spise, og lad os komme til at sove."

De fulgte hans Raad. Og saa dødtrætte og søvnige var de fire Mennesker, at de straks faldt i Søvn i Filtteltet uden at stille nogen Vagtpost ud, og uden at nogen af dem en eneste Gang vaagnede i Nattens Løb. Hvad kan ikke Træthed og Søvn bevirke over for selv de mest nervøse Mennesker og over for selv forfulgte og fredløse Folk?

Det blev en bidende og kold Morgenstund. Blodrød hævede Solen sin Skive, blank og rød som poleret Kobber, ude i Horisonten. Lavarede rejste sig, rystende i Morgenkulden, gik hen til Klippekanten og skuede ud over Steppen. Men Solens Straaler havde endnu ikke naaet denne, og hele Steppen laa skjult i Mørke og Morgendis.

Kulden var frygtelig. Lavarede gav sig til at gaa op og ned, stampende i Jorden for at holde en Smule Varme i Kroppen.

Omtrent en halv Times Tid blev han saaledes ved med at gaa frem og tilbage, stadig spejdende ud over Steppen i Retning af Beharsand, hvorfra de var flygtede i Gaar. Solen begyndte nu at komme højere op paa Himmelen. Dens Straaler fløj som spidse Pile af Guld ned over Steppen, der blev mere og mere synlig. Lavarebes Øjne spejdede hele Horisonten rundt, stirrende ud over den uendelige, øde Sneflade. Og pludselig standsede hans Blik ved noget, han saa.

Langt borte, fjernt ude var der noget, der bevægede sig, noget, der kom hurtig hen imod det Sted, hvor han stod. Dette „noget" havde endnu ikke nogen skarp Form, han skelnede endnu ikke, hvad det var. Men han tog ikke sejl. Han anede det kun alt for vel. Og han styrtede hen mod Teltet, hvori de andre laa, og raabte af sine Lungers Kraft:

„Op alle! Nu kommer de!"

I samme Øjeblik var de andre paa Benene. De belæssede Okserne, og Karavanen drog atter af Sted, ind gennem Bjærgpasset.

Det var en stejl og snæver Bjærgkløft, de drog igennem, en Spalte i Bjærgets Granit, fremkaldt ved en eller anden Natur-

revolution. Den var paa sine Steder saa smal, at Yak'erne havde Møje med at presse deres Legemer igennem den.

Stien gik pludselig voldsomt og stejlt nedover.

Ved en af Omdrejningerne af Vejen forsvandt den ene af Klipperækkerne, og de vandrede nu mellem en Klippevæg, vild og utilgængelig, paa den ene Side og en gabende Afgrund paa den anden.

„Vi kunde ikke træffe bedre Egn til at forsvare os i," hviskede Lavarede for sig selv, og vendende sig om mod Rachmed vedblev han:

„Ræk mig saa Sækkene med Glasskaarene og Potteskaarene!"

Rachmed saa forbavset, ku.i halvvejs forstaaende paa ham.

„Hurtig, hurtig!"

Uvilkaarlig rakte Tekken ham Sækkene med Skaarene. Lavarede tømte paa en Distance af en tolv—fjorten Meter Skaarene ud paa Jorden og paa det Sted, hvor den smalle Bjærgsti var allermest vanskelig at befare.

„Men hvad skal dog alt dette betyde?" spurgte Sir Murlyton, der med stigende Overraskelse havde set paa alt, hvad Lavarede foretog.

„Det skal De ret snart faa at se! For Øjeblikket er det bedst, vi ser at komme af Sted. Inden der er gaaet blot et Kvarter, kan vi have baade Hr. Lamfara og hans Krigere inde paa Livet af os."

Han talte kun alt for sandt.

Allerede nu trængte Hovslagene fra Forfølgernes Heste op til Flygtningenes Øren. De fire Venner drog derfor videre. Vejen, de fulgte, snoede og slyngede sig i Sikksak stadig opover. De naaede paa denne Maade et Punkt, hvorfra de kunde se ned paa det Sted, de nylig havde forladt, og hvor de havde gjort Holdt. Lavarede bød de andre ved en Haandbevægelse at standse.

„Lad os blive her!"

„Men hvorfor? Kirgiserne er jo inde paa Livet af os!"

„De vil aldrig naa herop, hvor vi er. Se nu blot ned paa det Sted, hvor vi er komne fra, saa skal I blot se Løjer!"

De fjendtlige Ryttere var nu komne ud paa den smalle Sti, der slyngede sig langs Afgrunden. Lamfara red i Spidsen for sine Krigere. Han opdagede Europæerne og viste sine Ledsagere dem. Et brølende Triumfskrig lod sig høre fra den vilde Bande. Miss Aurett blev saa gul i sit Ansigt, som var det af Voks.

„Frygt intet!" sagde Lavarede, der saa Miss Auretts Angest. „De skal aldrig naa herop, hvor vi er. Se nu blot!"

Med en uhørt Dristighed red Rytterne videre i Galop langs Afgrunden. Man saa, det var Mennesker, der tilbragte det meste af deres Liv i Sadelen.

Men pludselig standsede og stejlede de forreste Heste. To af Dyrene tabte Fodfæstet, vrinskede højt og styrtede ned i Afgrunden, trækkende deres Ryttere med sig i det forfærdelige Fald.

Lamfara og de andre studsede over at se, hvad der foregik. Saa rejste han sig i Sadelen og sporede rasende sin Hest. Men det var unyttigt. Dyret stod som rodfæstet til Jorden, mens det hvinede og vrinskede af Smerte. Lavarede brød ud i et Skrig af Latter, der naaede helt ned til Lamfaras Øren.

„Der kan De se," sagde Lavarede, henvendt til sine Ledsagere. „Det er en gammel Krigslist, jeg kan huske fra mit Soldaterliv. Det bedste Middel til at faa standset fjendtligt Kavaleri paa en Vej er at strø hele Vejen fuld af Glasskaar. Vil man forhindre, at et fjendtligt Rytterikorps drager gennem en Landsby, behøver man blot at kaste alle Landsbyens Stole og Borde ud paa Vejen. Zouaverne i Afrika kender udmærket godt denne Trafik. De bruger ogsaa at kaste Blyklatter, f. Eks. sammentrykkede Geværkugler, ud paa Vejen. Det er nok til at standse Hestene."

Mens han forklarede dette, greb han sit Gevær og ladede det.

„Men naturligvis," vedblev han, „er det ikke nok, at vi forhindrer Fjendens videre Fremrykning. Vi maa ogsaa tvinge ham til at gaa tilbage."

Han sigtede og skød. En af de fjendtlige Ryttere faldt. Sir Murlyton og Rachmed havde ogsaa grebet deres Geværer, og i Løbet af nogle Minutter haglede der en Blyregn ned over den kirgisiske Bande. Kirgiserne var allerede blevne demoraliserede ved Synet af deres Kammerater, der var styrtede ned i Afgrunden. Nu saa de den ene efter den anden falde, og slagne af Skræk vendte de Hestene om og flygtede, efterladende tolv af deres Kammerater døde paa Pletten.

Kun deres Høvding, kun Lamfara blev tilbage.

Forladt af sine Mænd vilde han dog ikke selv flygte. Og mens han sprang af Sadelen og ned paa Jorden, greb han sit Gevær og gav sig til at klatre op ad Stien.

Alle saa forundrede og næsten bedrøvede paa ham. Hvor var det ikke ogsaa et stolt Syn at se denne tapre, dumdristige, heltemodige Mand gaa sin egen Undergang i Møde. Lavarede selv var

bevæget. Men han skød al Bevægelse til Side og stillede sig foran Miss Aurett, dækkende og beskyttende hende med sit eget Legeme.

„Naar han selv vil, er han dernede!" mumlede han.

Paa halvtredsindstyve Skridts Afstand standsede Lamfara, kastede Geværet til Kinden og sigtede omhyggeligt. Lavarede skyndte sig at følge hans Eksempel. To Skud lød næsten samtidig. Saa saa man, da den blaa Krudtrøg trak væk, Kirgiseren, der strakte sine Arme mod Himmelen og sank i Knæ. Et Øjeblik blev han liggende. Saa førte han fortvivlet Haanden til Hjertet som for at udrive den dødbringende Kugle — han vinkede med begge Hænder som til et sidste haabløst Farvel — og kastede sig saa baglængs ud i den gabende, forfærdelige Afgrund.

Og mens hans Legeme styrtede ned, rullende fra Klippe til Klippe, ned for at knuses i Dybet, blottede Rachmed, Sir Murlyton og Lavarede uvilkaarlig deres Hoveder for at vise en tapper og modig Mand den sidste Ære.

„Hvilken modig Mand!" hviskede Rachmed begejstret

„Hvilken heltemodig og skøn Død!" sagde Lavarede.

Men hos Sir Murlyton fik det engelske Blod straks en Stemme med, og han sagde:

„Hvor unyttigt at tage Livet af sig paa den Maade. Det var meget upraktisk gjort af ham!"

Og efter at have hørt disse koldsindige, engelske Ord drog den lille Karavane videre paa sin Vej op gennem Bjærgene.

Da Mørket var ved at melde sig, naaede de Bjærgkædens Ryg, og med en vis Tilfredshed pegede Lavarede for sine Rejsefæller paa en Indskrift, der stod hugget ind i Bjærgets Granitside, og som var en af Buddhisternes hellige Læresætninger.

Der stod:

Om mane Padme houm.

„Dette betyder," sagde Lavarede, „at vi befinder os midt i 'de himmelske Bjærge', d. v. s., at vi befinder os paa et Sted, hvor det himmelske Rige og den buddhistiske Tro hører op. Det er en Sætning, der daglig gentages af mange Millioner Mennesker, der tilhører den buddhistiske Tro, og overalt indskriver man den paa Rigets Grænser. Der er endog mange Hundrede 'Lamaer', der intet andet har at gøre end at indriste denne hellige Trossætning overalt paa Klipperne ved Grænsen."

Ikke langt fra det Sted, hvor de havde opdaget denne hellige buddhistiske Indskrift, saa de en af de Stensøjler, som Folkene i

Landet, paa samme Maade, som Araberne endnu gør det, og som Gallerne gjorde det i Oldtiden, rejser paa Steder, hvor der en Gang har tildraget sig en eller anden stor Begivenhed, eller paa Steder, som det kan være af Vigtighed at kende igen.

Her slog de sig ned og rejste deres Telt. De spiste og lagde sig til at sove, og alle fire var i det bedste Humør.

Næste Dag ved Solopgang drog de videre. Vejen gik nu ned ad Bjærgene, og de haabede snart at naa en Egn, der var mindre vild og trøstesløs end den, de havde forladt.

Men dette Haab skulde hurtig briste for dem, og i flere Uger vandrede de hen over endeløse, isfyldte Højsletter, hvor de ikke fandt andet at drikke end den Sne, de smeltede til Vand, og hvor det eneste, de havde til Brændsel, var Yak-Oksernes tørrede Gødning, som de fandt hist og her.

Med Møje slæbte de sig nogle faa Kilometer af Sted hver Dag. Saa maatte de standse, overvældede af Træthed, udmattede af den Sygdom, man kalder „Bjærgsygen", og som bestaar i, at den kolde, tynde Luft trænger Blodet ud til Huden. Med blytunge Lemmer, med smertende Hoveder, med Lunger, der næsten ikke længere formaaede at indsuge den isnende Luft, krøb de hver Nat til Hvile i deres Telt og faldt i en tung Søvn, som de om Morgenen vaagnede af, endnu mere trætte end de havde været Aftenen før. Og hver Morgen saa de atter foran sig den evindelige, livløse Ørken med Klipper og Fjældspidser, med Snepletter og Isblokke og alt saa ligt hinanden, at det ene Landskab næppe var til at skelne fra det andet, saa de ofte havde Møje med at finde deres Kurs frem.

Alle bar denne frygtelige Rejses Anstrengelser og Strabadser med Mod og Udholdenhed, og den kloge Rachmeds Maade at bane Karavanen Vej paa indgød alle Haab. Kun Miss Aurett, der ikke havde de Legemskræfter som hendes Ledsagere, blev synlig svagere og mattere Dag for Dag. Hendes Kinder blev indfaldne, hendes af Marchen og Kulden forpinte Fødder smertede frygteligt og bar hende kun oppe med den største Anspændelse af al hendes Energi. Det var let at se, at hun inden ret længe maatte opgive enhver videre Vandren.

Naar der var blot den mindste Smule Sol i Luften, satte de den stakkels unge Pige op paa en af Yak-Oksernes Ryg, men desværre var det saare sjældent, de mærkede noget til Solen. Og naar den ikke skinnede, var det bidende koldt, og de maatte gaa for at holde Varmen i Kroppen. Den, der vilde være ubevægelig

i denne Kulde, og som for Eksempel havde sat sig til at ride paa en Yaks Ryg, vilde ufejlbarlig være frossen ihjel.

Lavarede søgte at gøre alt muligt for at holde Modet oppe hos sine Ledsagere. Han løb ofte i Forvejen for at undersøge, hvilken Route de burde tage, han fandt opmuntrende og venlige Ord til dem alle og især til Miss Aurett, og hun takkede ham ved at søge at fremtvinge et Smil paa sine Læber. Men Lavarede saa, hvor hun led, og han var utrøstelig.

Det var især Ørkenens frygtelige Ensomhed, der trykkede den unge Piges Sind. Hun begyndte efterhaanden at føle en forfærdelig Angest for, at hun aldrig nogen Sinde skulde naa at komme ud af disse skrækkelige Egne. Men dog, trods alt var deres Stilling ikke haabløs endnu.

En Ulykke, langt frygteligere end nogen tidligere, der var mødt dem, skulde nu ramme dem.

En Aften, som de befandt sig i en snæver Dal, der laa nogenlunde beskyttet mod den isnende Vestenvind, havde de netop rejst Teltet. Yak-Okserne var kun faa Skridt fra dem. Men pludselig maa Dyrene være blevne grebne af en panisk Skræk for et eller andet, thi de hørte dem brøle vildt og derpaa sætte af Sted i kort Galop. De styrtede ned ad Dalskraaningen og var forsvundne paa et Øjeblik. Men det var ikke blot Dyrene selv, der var borte. I deres Flugt havde de ogsaa taget baade deres eget Foder og deres Herrers Proviant med sig.

Sir Murlyton vilde straks styrte af Sted efter dem for at forfølge og indhente dem, men den kloge Rachmed greb ham i Armen og protesterede:

„De vil fare vild," sagde han energisk og afgørende, „og den Mand, der farer vild i disse Egne og under denne Vinterkulde, er viet til Døden. Han maa bestandig gaa, bestandig bevæge sig, og hvis han blot et Øjeblik bliver staaende, vil han føle sig som naglet til Pladsen. Mod hans Vilje, hvor energisk denne end er, vil han føle sine Øjenlaag falde til, og han vil sove ind — i en Søvn, af hvilken han aldrig vil vaagne."

„Men hvad da? Hvad skal vi da gøre?"

„Vi maa lade være med at spise! Det er simpelt nok og ligefrem, saasom vi ikke *har* noget at spise. Dernæst maa vi se at sove en Smule, og i Morgen maa vi saa gaa ud og forsøge paa at faa fat i vore bortløbne Dyr. Maatte det lykkes os!"

Skønt Maverne skreg af Sult, var der dog intet andet at gøre

end at lyde Rachmeds Raad. Enhver indsaa, at han havde Ret, og de forstod den frygtelige Fare, der var forbundet med at begive sig ud paa natlige Undersøgelser, naar det var tredive Graders Kulde. De lagde sig derfor til at sove i yderst sørgmodigt og daarligt Humør.

Næste Dags Morgen begav de sig paa Jagt efter Dyrene. Men forgæves afsøgte de hele Egnen, intet Sted viste sig de mindste Spor efter Yak-Okserne. Disse Dyr kan ofte blive grebne af en panisk Skræk, saa at de uden at standse styrter af Sted og tilbagelægger enorme Strækninger. Rimeligvis var de nu fjernt fra det Sted, hvor Lejren laa.

Med bøjede Hoveder og dybt nedtrykte vendte de tre Mænd tilbage til Teltet. Af den tørrede Gødning, de havde opsamlet hist og her paa deres Vej, og som de nu bragte med sig tilbage, fik de tændt et lille Baal, ved hvilket de kunde varme sig. Melankolske sad de omkring det og saa mismodige paa hverandre. I den strenge Kulde følte de deres Sult dobbelt nagende, og nu havde de ikke i fire og tyve Timer faaet den mindste Smule Næring.

Ubevægelige sad de omkring det ulmende, stinkende Baal af Oksegødning. Ingen talte. Enhver var optaget af sine egne dybe, bitre Tanker. Miss Aurett var ligbleg. Hun havde Feber, og hun syntes helt at have glemt sine Venners Tilstedeværelse. Hendes Tænder klaprede i Munden, hendes Øjne flakkede forvildede omkring, og store, brændende røde Pletter viste sig paa hendes Kinder.

Tæt ved hende sad Lavarede og Sir Murlyton og betragtede hende med fortvivlede Blikke. De saa, hvor hun blev sygere og svagere, og de forbandede deres Afmagt til at kunne bekæmpe denne nye Fjende, der her mødte dem. Allerede udmattet af den lange Vandring var den unge Pige for kraftesløs til ret længe at kunne modstaa Sulten og Kulden og Feberen paa samme Tid. Denne Aften havde de maattet bære hende ind i Teltet. Hendes Ben vilde ikke længere holde hende oprejst. De tre Mænd maatte selv opbyde al deres Energi for ikke at styrte om af Udmattelse.

„Skal vi opleve endnu en Dag som denne, er der ingen af os, der nogen Sinde vil komme til at gense Europa?"

Det var Sir Murlyton, der udtalte disse Haabløshedens Ord, men Lavarede blev yderst forbitret ved at høre dem. Var det nu Øjeblikket til at tabe Modet, var det nu Øjeblikket til at opgive alt, nu netop, da de havde Behov for alle tre Mænds yderste Viljeanspændelse og Mod for at redde sig ud af de Farer, der omgav

dem? Han gav sig til at bebrejde Sir Murlyton hans Slaphed. Englænderen hørte paa ham i Tavshed og sagde saa paa sin flegmatiske og rolige Maade:

„Min kære Ven! Vi har ikke faaet det mindste at spise siden i Gaar, og der er ikke den ringeste Udsigt til, at vi faar noget i Dag. Jeg føler, at jeg er stivfrossen lige ind til Marv og Knokler. Om fem, seks Timer faar jeg Feberen ligesom min Datter, og saa er alt forbi. Men vær overbevist om, at jeg ikke beklager mig for mit eget Vedkommende. Det er kun min Datter, det gør mig saa bitterlig ondt for."

Baade han og Lavarede var ved at græde. Men Lavarede rystede Haabløsheden og Fortvivlelsen af sig og sagde:

„Endnu er der ingen Grund til at fortvivle. Disse fordømte Dyr er løbne bort og har taget vore Fødevarer med sig, men vi har vel endnu vore Vaaben tilbage."

„Der er kun Patroner i Deres Gevær, Lavarede, men det vil være Dem til lige saa ringe Nytte som vore Vaaben. Hvad er der af Vildt at nedlægge her? Nogle Krager, som altid holder sig uden for Skudvidde, og nogle magre, forsultne Ulve, der holder sig paa Afstand af os, lige til vi bliver saa svage, at de intet mere har at frygte og kan overfalde os. Maaske er der en Yak hist og her, men det vil være umuligt at nedlægge den med et enkelt Skud."

En Lyd inde fra Teltet kaldte de to Mænd derind. Lavarede fulgte Sir Murlyton i Hælene. Det var den unge Pige, der talte.

Hun havde kastet de Tæpper og Skind væk, hendes Fader havde tildækket hende med, og sad nu oprejst paa Jorden. Hendes Øjne funklede i Feber. Med Haanden pegede hun ud mod noget, som hun i sine Feberfantasier syntes at se i det fjerne, og som hun bøjede sig henimod for at naa.

„Se!" hviskede hun. „Se! Hvilke herlige Frugter! — Og hvor her er dejlig varmt! Hvor Solen dog skinner! Ak, hvilket Lys og hvilket Velvære!"

„Det er Feberens Fantasier," hviskede Lavarede bevæget.

Men pludselig greb han sit Gevær, nærmede sig Rachmed og spurgte ham:

„For hvor mange Timer har vi endnu Brændsel til Baalet?"

„Til det bliver Dag!"

„Godt! Tænd Baalet an paa en af de højeste Klipper her paa Egnen, saa at man kan se det over hele Dalen. Jeg skal nok vide at holde Øje med det og finde Vej tilbage."

„Hvad vil De? Vil De vove Dem ud i Ørkenen og Mørket?"

„Ja — maaske kan jeg faa Ram paa en Ulv. De maa være lige saa sultne som vi, og er der en af dem, der vover sig til at angribe mig, kan jeg maaske faa den skudt."

„Men det er jo det rene Vanvid!"

„Det kan gerne være, men hvem ved, om jeg ikke kan have

Aurett kendte ikke Faderen længere.

en Smule Held med mig. Og er det for øvrigt ret meget klogere at blive liggende her i Teltet og langsomt, men sikkert dø af Frost og Sult?"

Tekken saa paa ham.

„Godt," sagde han, „jeg følger med Dem!"

„Nej," svarede Lavarede, „det er bedre, De bliver her og

passer Baalet. Sir Murlyton har nok at gøre med at vaage over sin Datter, og han tænker ikke paa andet. Bliv De hellere her!"

Og efter at have trykket Tekkens Haand til Afsked begav han sig af Sted, ud i Natten og Mørket. Lidt efter saa man paa en af Klippetinderne en Ild blusse op. Det var Rachmed, der havde tændt det Baal, der skulde lede Lavarede tilbage til Teltet.

Lang og frygtelig blev Natten. Sir Murlyton laa bestandig paa Knæ ved Datterens Leje og saa fortvivlet, hvorledes Feberen og Sygdommen stadig tog til. Miss Aurett kendte ikke længere Faderen. Hun laa den meste Tid stille hen, og kun nu og da for hun op og talte vildt. Hendes Kræfter tog betænkeligt af. Man saa, hvorledes Livet lidt efter lidt svandt hen. Forgæves dækkede Sir Murlyton hende til med alt, hvad han kunde finde. Hun blev koldere og koldere, og Kuldegysninger rystede hendes spinkle Legeme.

Henad Morgenstunden vendte Lavarede tilbage. Intet Vildt var kommet ham paa Sporet, og den eneste Patron, han havde ejet, sad endnu i hans Gevær. Omtrent to Kilometer fra Teltet havde han truffet paa en tilfrossen Flod, ved hvis Bred der voksede en Række vilde Popler. Et Øjeblik havde han fattet Haab her, thi ovre paa den anden Bred saa han en Flok vilde Yaks. Men Dyrene maa ved deres fine Næser have vejret ham, thi længe før han kom dem paa Skudvidde, styrtede de af Sted i vild Flugt.

„Ø," udbrød han næsten rasende til Rachmed, „havde jeg blot kunnet nedlægge et eneste af disse Dyr, havde vi været frelste!"

Tekken saa spørgende paa ham.

„Ja," vedblev Lavarede, „thi den Flod, jeg saa, var i Færd med at bryde Isdækket. Enhver Flod løber fra Bjærgene ned mod en Slette, og naar vi af Poplerne havde kunnet faa os tømret en Flaade sammen, vilde vi have kunnet sejle ned ad Floden, til vi naaede Lavlandet. Vi havde i Yak'ens Kød haft Næring nok saa længe, og vi vilde være komne bort fra denne skrækkelige Ørken."

Tekken saa med funklende Øjne paa ham.

„Det er et farligt Middel at komme af Sted med en saadan Flaade paa en Flod i Isgang, men hvad er der at sige dertil. Vi har ikke andre Midler. Vi maa altsaa forsøge dette."

„Ak, det er vel for sent. Det var jo hende, jeg vilde have frelst."

Melankolsk gik han ind i Teltet. Han fortalte Sir Murlyton om Nattens Forløb og sine forgæves Anstrengelser.

Sir Murlyton trak paa Skuldrene og pegede hen paa sin

Datter. En frygtelig Bleghed havde bredt sig over den doendes Ansigt. Hendes Øjne var lukkede, og Øjenlaagene havde antaget en blaalig Farve. Hendes Aandedræt var tungt og pibende. Og mens de andre betragtede hende i Tavshed og hvert Øjeblik ventede at se hende drage det sidste Suk, hørte de pludselig en mærkelig Lyd uden for Teltet.

Det var en Lyd, som om nogen kaldte langt borte. Det lod som en Mellemting mellem et Dyrs Brølen og et Menneskes Hvinen.

I et Sæt var Lavarede paa Benene og styrtede ud af Teltet. Rachmed fulgte efter ham.

„Det var en Yaks Skrig, ikke sandt?"

„Ja!"

„Og hvor tror De, den er, Rachmed?"

Føreren strakte Haanden ud mod Vest.

„Derhenne ad den Kant. Vinden bærer fra Dyret og imod os. Det kan altsaa ikke lugte os. Maaske er det muligt at overraske Dyret og dræbe det."

Under mange forsigtige Forholdsregler krøb de to Mænd op ad Bjærgstien. Da de naaede op til Bjærgkammen, rejste Tekken sig saa forsigtig spejdende over Kammen, at næppe mere end hans Øjne var over denne.

Lavarede fulgte hans Eksempel. De saa da, næppe halvtredsindstyve Meter borte, en lille Hjord af Yaks, fem, seks store, velvoksne Dyr, hvilende paa Jorden. Et Stykke fra dem stod en gammel Yak, kendelig paa sin lange Manke og Hale, og holdt Vagt for Hjorden, parat til at brøle Alarm, om blot det mindste Tegn paa Fare skulde vise sig.

„Sigt godt!" hviskede Rachmed til Lavarede. „Vore Liv afhænger af dette ene Skud! Alt eller intet, Liv eller Død!"

Lavarede vidste det. Hans Hænder skælvede af Bevægelse. To Gange hævede han Geværet og lod det atter synke. Med Magt maatte han berolige sine ophidsede Nerver. Saa sigtede han atter, langsomt, længe, omhyggeligt.

Et Skud knaldede. Som et rullende Tordenskrald slog Ekkoet af Skuddet fra Klippevæg mod Klippevæg. Røgen var endnu ikke drevet bort, før de to Jægere sprang op paa Klippens Kam for at se, hvilken Virkning Skuddet havde haft paa Yak-Hjorden.

Okserne styrtede af Sted under vilde Brøl, ladende den gamle Okse, der havde været Vagtpost, tilbage. Den søgte forgæves at følge med Hjordens andre Dyr.

„Godt skudt!" brølede Tekken begejstret. „Den har faaet det ene Ben skudt over. Nu frem med Knivene og løs paa Dyret!"

Som to sultne Ulve styrtede de løs mod det saarede Dyr. Men Oksen, der forstod, at Flugt nu var umulig for den, beredte sig endnu til Forsvar. Den vendte sig mod sine Angribere med ludende Hoved og viste dem sine truende Horn. Gennem den store Uldtot, der dækkede dens Pande, saa man dens smaa, blodskudte Øjne, der lynede af Raseri og dødeligt Had.

„Pas paa!" kommanderede Rachmed. „Lad os angribe den fra Siderne. Tag De den i højre Side, saa tager jeg den i venstre."

Lavarede fulgte Tekkens Raad, og begge løb nu, hver fra sin Side, ind mod Oksen. Dyret, der nu var ude af Stand til at forsvare sig, rullede faa Minutter efter paa Jorden, rallende i Dødskampen.

Tekken styrtede sig straks ned over det døde Dyr, og mens han satte sine Læber til et af de friske Saar i Dyret, sugede han begærligt det varme Okseblod i sig for at stille sin frygtelige Sult.

Men Lavarede rev ham bort.

„Husk paa," skreg han, „at der er et Menneske, som dør, hvis vi tøver med at bringe det Hjælp!"

„Tilgiv mig," sagde Tekken skamfuld, „jeg glemte mig selv et Øjeblik. Det var min forfærdelige Hunger."

I faa Minutter fik de det store Dyr flaaet, og efter at Lavarede havde sat Rachmed til at partere Dyret, skyndte han sig med det endnu varme Skind til Teltet. Han næsten væltede den forbavsede Sir Murlyton omkuld og kastede sig straks ned ved Auretts Leje. Saa rev han alle de Tæpper væk, der dækkede hende.

„Hvad er det, De gør?" skreg Sir Murlyton.

„Jeg frelser hendes Liv! Kom her og hjælp mig!"

Febrilsk rev han Tøjet af den unge Pige og blottede hendes Hals og Bryst.

„Men — men — det *passer* sig ikke!" stammede Sir Murlyton. Han forstod endnu ikke det mindste af, hvad der foregik.

„Passer sig eller ikke passer sig! De vil maaske hellere have, hun skal dø fra Dem?"

Og med disse Ord fortsatte han sit Arbejde og rullede Miss Auretts nøgne Legeme ind i det blodige, varme, næsten dampende Skind. Derpaa vendte han sig mod Sir Murlyton og sagde roligt:

„Det er en Maade at kalde Mennesker til Live paa, naar de er syge af Kulde og Strabadser. Jeg har set denne Fremgangsmaade,

da jeg studerede Medicin, og jeg kom til at tænke paa den nu, da vi havde nedlagt Yak-Oksen. Naar hun nu har hvilet i Skindet nogle Timer, kan vi give hende noget at spise, og saa svarer jeg for, at hun nok skal komme sig."

Han talte sandt. Hans Forhaabninger slog til. Allerede samme Aften, da de havde kunnet give hende nogle Skefulde af Yakkødets Saft, kom hun til sig selv igen og lo og smilede til sin Redningsmand. Feberen var forbi. Blodet løb atter varmt gennem hendes Aarer, og det varme Dyreskind og hendes egen kraftige Ungdom havde frelst hendes Liv.

Hun begyndte at snakke og pludre og tale om Fremtiden. Nu maatte de se at faa denne Flaade tømret sammen, saa skulde de sejle ned ad Floden og komme til andre Egne. Snart vilde de være i Europa, Lavarede vilde have opfyldt Testamentets Betingelser, og naar alt var i Orden —

Hun holdt pludselig inde. Hun slog Øjnene ned, thi hun havde været lige ved at røbe sine inderste hemmelige Tanker og tale om sit Bryllup med Lavarede — denne Begivenhed, der for hende stod som Endemaalet for denne Rejse rundt om Jorden, hvor hun for første Gang havde lært at elske et andet Menneske.

Lavarede greb hendes Haand og holdt den fast. Hun lukkede Øjnene, hun følte sig træt, og med Armands Haand i sin sov hun ind her i Teltet, midt i den vilde Orkens dybe Tavshed og Nat.

Allerede næste Dag var hun paa Benene. De gav sig straks i Lag med at flytte Teltet ned mod Floden, som Lavarede havde set paa sin natlige Jagttur, og de gik med godt Mod løs paa Arbejdet, der ventede. Det var besværligt for dem at fælde Poplerne, thi de maatte save dem om med deres tibetanske Knive, det eneste Værktøj, der stod til deres Raadighed.

Heldigvis er Vedet i disse vilde Popler ikke videre sejgt eller stærkt, og det gjorde ikke videre Modstand mod Staalet i deres gode Knive. Alligevel brugte de omtrent en Uge, før de havde faaet saa meget Ved, der var nødvendigt til, at de kunde sammentømre en nogenlunde stærk Flaade.

Yak-Oksens Hud havde de skaaret i lange Strimler, og med disse, sejge, stærke Baand bandt de nu Træstammerne sammen.

Endelig var Flaaden færdig, og de kunde nu bringe Teltet og Resterne af Yak'ens Kød om Bord paa den. Alt var klart til Afrejse.

Alle tog Plads paa Flaaden. Rachmed og Lavarede bevæb-

nede sig med to lange Stænger, som de vilde bruge dels til at holde Isflagerne borte, dels til at styre Flaaden med. De stødte fra Land. I Begyndelsen gik det kun langsomt, da Flodens Strøm her var af ringe Styrke, men det varede ikke længe, før Strømmen tog til, og de for af Sted med rivende Fart ned ad Floden.

Flaaden for af Sted som en Pil mellem de to Bredder, og de havde ofte Besvær nok med at klare sig forbi de Klipper, der strakte sig langt ud i Floden, og som vilde have knust Flaaden som skrøbeligt Glas, hvis den var tørnet imod en af dem.

Henad Aften, da de var naaede til et Sted, hvor Floden løb mindre rivende af Sted, førte de Flaaden ind til Flodens her temmelig lave Bredder og gik i Land, efter at de havde fortøjet Flaaden. Landskabet var her mindre øde og ensomt end de Egne, de hidtil var komne igennem. Enkelte Træer viste deres mørke Profiler mod Himmelen, og for de fire Mennesker, der nu i saa lang Tid ikke havde set andet end Is og Sten og Sten og Sne, var selv Synet af disse fattige, nøgne Træer en Opmuntring. Her afløste en Smule Trævækst dog de nøgne Klipper. Var det ikke, som om man saa Foraaret afløse den barske, bitre Vinter? Alle følte sig ligesom lettere om Hjertet, og Lavarede kunde ikke lade være med at udbryde:

„Her er Træer! Altsaa er her ogsaa Mennesker!"*)

Alle de andre maatte le ved at høre denne kendte Verslinie anbragt her.

„Ja, er det ikke mærkeligt," vedblev Lavarede. „Ensomheden har en forunderlig Indflydelse paa Menneskene. Naar man er i de store Byer eller paa Steder, hvor mange Mennesker flokkes, søger man ofte at undgaa disses Selskab, og næppe har man været nogen Tid i en Ørkens Ensomhed, før man længes efter det. Ved De hvad, Ørkenen har en forunderlig mildnende Indflydelse paa det menneskelige Sind. I Byerne hader man sine Medmennesker og ypper Strid med dem. I Ensomheden søger man sine Medmennesker og er venskabelig anlagt. I Ørkenen er der derfor hverken Processer eller Domstole. Man burde dømme ethvert trættekært Menneske til at leve en Maaneds Tid ude i en Ørken eller paa en ubeboet Ø som en ny Robinson."

Lavarede havde fundet hele sit gamle, sprudlende Humør igen,

*) En Strofe af en gammel fransk Folkevise: Des Arbres, — douc des hommes.
Ø. A.

og baade Sir Murlyton og Miss Aurett maatte le af hans Paradokser.

I to Dage fortsattes Rejsen paa denne Maade. Enkelte Steder var Floden aldeles tilfrossen, og de maatte da bruge Flaaden som Slæde, som de stagede frem. Paa Grund af Flodens ret skarpe Fald og Isdækkets Glathed og Jævnhed gik det næsten endnu hurtigere end paa de Steder, hvor Floden var aaben og i Isgang. I de sidste Timer af den tredje Dag havde de paa denne Maade staget og rutschet sig frem mellem Flodens nu med tæt Skov bevoksede Bredder. Det var ganske vist koldt om Nætterne, men Termometeret gik dog aldrig længere ned end til femten eller seksten Graders Kulde, og Miss Aurett kunde endog spøgende beklage sig over „den skrækkelige Varme", som det pludselig var blevet.

Flaaden eller Slæden, hvad man nu vilde kalde den, var stadig i god Stand, og det var forbavsende at se, hvor godt de sejge Strimler af Yak-Oksens Hud formaaede at trodse alle Anstrengelser og alt Slid og holde de enkelte Dele af Flaaden sammen.

Det var paa denne Dags Morgen, at Lavarede paastod, det var umuligt andet, end at de endnu samme Dag maatte støde paa menneskelige Boliger, maaske paa en hel By.

De var altsaa dragne af Sted i det allerbedste Humør. Flodens Isdække blev nu mindre og mindre skraat, saa de kunde antage, de snart maatte være helt nede ved Bjærgkædens og Højslettens Fod.

Men da Klokken var henad elleve, kom de ned ad en voldsom Skraaning i Isfladen. De lod staa til uden Frygt. Saa langt de kunde se, var Flodens Overflade saa glat som et Spejl. Uden en eneste Rystelse for Flaaden af Sted med saa voldsom en Fart, at de næsten ikke kunde gøre sig Regnskab for, hvor hurtig de for af Sted. Kun Vinden, der fløjtede forbi Ørene af dem, og Flodbredderne, der susede forbi saa hurtig, at de næppe formaaede at skelne Enkelthederne inde paa dem, fortalte om den vanvittige Hastighed, de jog af Sted med.

Pludselig udstødte Lavarede et Skrig af Angest. Alle saa hen paa ham. Han strakte Haanden ud mod det fjerne, de andre fulgte hans Blik, og hvad de saa, fik deres Hjerter til at holde op med at banke og deres Blod til næsten at stivne af Skræk.

Floden var som skaaret over ved en Streg. Isfladen holdt op. Men længere borte og langt dybere nede opdagede de Fortsættelsen af Flodlejet, frosset som den øvrige Del af Floden.

„Et Vandfald!" mumlede Sir Murlyton.

Mens de klyngede sig fast til Flaadens Planker, stak Lavarede og Rachmed de to Sidestænger ud, der ved at stemmes mod Isen skulde standse Flaaden i dens videre Fart. Men saa skraat var Isdækket, og saa voldsom var den Fart, Flaaden havde, at de to Stænger knækkede som Tændstikker, lige saa snart de var blevne stukne ud.

Kun et Øjeblik havde Flaaden knaget og braget ved de voldsomme Stød, som Stoppebommene ved at sættes ned mod Isen havde tilføjet den. Saa for den videre — med fuld Damp under Kedlerne, kunde man sige.

Katastrofen maatte være nær. Intet i Verden kunde forhindre den. Den tunge Tømmerflaade og alle, der var paa den, vilde blive slyngede ned i Afgrunden, som det frosne Vandfald dannede, og knuste mod Vandfaldets frosne Bund. Med Øjnene næsten stive af Skræk saa de hen ad den frosne Flade, og det forekom dem, som om det ikke var deres Flaade, der for af Sted, men Afgrundens Rand, der kom ilende hen imod dem.

Afstanden blev stadig kortere. Som lammede af Skræk laa alle hen ad Flaaden, ventende paa om faa Sekunder at blive slyngede ned i Afgrunden. Ingen af dem talte. Det var vel næppe nok, at nogen af dem havde blot en klar Tanke i Hovedet. Slovt ventede de Døden.

Kun Lavarede fik endnu en Gang Talens Brug, og han skreg til de andre:

„Klyng eder af al Kraft fast til Flaaden!"

Der var endnu to Hundrede Meter hen til Faldets Kant. Med den Fart, Flaaden havde, vilde den næppe behøve to Sekunder for at gennemfare denne Strækning. Flaaden naaede Faldet. Den for ud over Kanten og beskrev en stor Bue i Luften. Med Hænderne klamrende sig til Flaadens Planker lukkede alle Øjnene, ventende paa Døden. Men i Stedet for det forfærdelige Fald, de havde ventet, mærkede de kun en let Rystelse, og derpaa følte de, hvorledes en Styrtesø af halvvarmt Vand slog over dem og gennemvædede dem.

Alle saa sig forbavsede omkring. Flaaden svømmede paa en lille Sø med aabent Vand.

„Men hvad i Alverden er dog dette?" sagde Sir Murlyton. Han var den første af dem, der atter kom sig saa meget af Forbavselsen, at han kunde tale.

Det var Lavarede, der svarede:

„Det er naturligvis en varm Kilde, som der er saa mange af her i Mellemasien, og som løber ud i dette Bassin. Det er den,

Over det frosne Vandfald.

der her stadig holder Vandet isfrit. Se blot, der længere nede! Der er Floden atter tilfrossen."

Nu fik man ogsaa Øje paa denne varme Kilde. Den sprang under Larm og Damp ud af en Klipperift og styrtede ned i det Bassin, hvorigennem Floden løb.

Nogle Raab, der lød til dem inde fra Bredden, vendte deres Opmærksomhed mod denne Kant. Ud af nogle Blokhuse, byggede af raa Træstammer, kom to Mænd i grove, tykke Skinddragter. Det var Pelsjægere, godmodige og brave Mennesker, der tilbringer den største Del af Aaret her i disse øde Egne med at jage Ræve og Maarer og andre af de Dyr, der leverer det fine Pelsværk. Hytterne, byggede af Træstammer, var deres Vinterkvarter. De gav sig nu til at raabe de fremmede an og vinke til dem.

De havde aabenbart valgt netop denne Egn til at bygge deres Hytter i, fordi den varme Kilde i en Omkreds af et halvt Hundrede Meter gjorde Temperaturen meget mildere. Kildens fugtige Varme tillod dem endog at have en lille Stump Køkkenhave bag ved Blokhusene.

De hjalp straks de fire fremmede op fra Flaaden og bød dem hjertelig velkommen. De fortalte ogsaa til Rachmed, hvor de befandt sig. Det var i en Egn, der hedder Wakan eller Oakand, og Floden, som de var sejlede og gledne nedad, var den Flod, man i Oldtiden kaldte Oxusfloden, men som nu af de indfødte kaldes Amu-Daria.

Ved den varme Kilde fik de gjort noget Toilette, hvad der virkelig ogsaa tiltrængtes for alle fires Vedkommende. Saa bød Pelsjægerne dem ind i Hytten, og efter at de her havde sovet trygt og fast den hele Nat, tog de den næste Morgen Afsked med de godmodige og hjælpsomme Pelsjægere.

„Ja," sagde Miss Aurett, „nu ved vi jo, hvor vi er. Men ved vi ogsaa, hvor vi kommer hen nu?"

„Ja, Frøken," svarede Lavarede, „vi rejser af Sted mod Tchardjoui."

„Hvorfra ved De det, Hr. Lavarede? Kender De maaske Vejen?"

„Ja, for vi bruger naturligvis det samme Befordringsmiddel som det, vi kom herhen med. Vi har jo vor Flaade, der gør Tjeneste for os baade som Baad og som Kane. Vi bliver ved med at følge Floden. En halv Snes Mil er denne endnu islagt, men naar vi er naaede saa langt, kommer vi ud i aabent Vand. Flaaden vil føre os lige til Byen Sarta i Tchardjoui."

„Hvad er det for en By?" spurgte Sir Murlyton.

„Det er en Station ved den transkaspiske Bane, som den russiske General Annenkow har bygget mellem Samarkand og det kaspiske Hav. Vær nu blot glade over, at jeg atter fører Dem tilbage til civiliserede Egne. Det vil være behageligere for Dem, men ikke for mig. Jeg har gjort den Erfaring, at man lettere kan komme til at rejse gratis i barbariske og uciviliserede Lande end i Europa eller andre Kulturegne."

„Aa," sagde Miss Aurett, „det har vist ingen Nød med Dem. Efter alle de Hindringer, De har overvundet, kan det da nu kun være en smal Sag for Dem at naa til Paris."

„Jeg er slet ikke af Deres Mening, Miss Aurett. Hidtil har vi tilbagelagt den farligste Del af Rejsen. Men hvad der nu er tilbage, er den vanskeligste Del, for mig i hvert Fald."

De havde faaet Flaaden trukket op paa Isen igen. De vinkede Farvel til Pelsjægerne og satte sig atter i Bevægelse.

De saa nu, at de kom ind i befolkede Egne. Hist og her dukkede menneskelige Boliger frem inde paa Bredderne.

Henad Aften naaede de til det Sted, hvor Floden ikke længere var helt tillagt med Is. Den fik her en Bredde af næsten to Kilometer og flød af Sted mellem lave Bredder. I flere Dage fortsatte de ned ad den med en Sejlads, der i Længden blev ret ensformig. Da saa Armand en Formiddag, just som de bøjede rundt ad en af Flodens Krumninger, en sort Masse, der strakte sig tværs over Floden, fra den ene Bred til den anden.

„En Jærnbanebro!" raabte Lavarede fornøjet. „Det er den transkaspiske Bane. Og derovre paa den venstre Flodbred maa Tchardjoui ligge."

Sir Murlyton saa tvivlende ud.

„Jeg er aldeles sikker i min Sag," sagde Lavarede. „Jeg kan kende Jærnbanebroen igen. Det er den Bro, som General Annenkow har bygget, og som er konstrueret af vældige Træstammer. Over den er det, Togene løber til og fra Samarkand."

Har De været her en Gang før?" spurgte Miss Aurett.

Ja, det vil sige i Fantasien."

Hvad mener De?"

Jeg mener, at jeg har læst min Landsmand Napoleon Neys store illustrerede Rejseværk 'Fra Paris til Samarkand', og jeg kan endnu huske det Billede, jeg i det saa af denne Jærnbanebro. Det er derfor, jeg kan sige, at jeg nu kan kende den igen."

En Time senere var de helt nede ved Broen og stødte Flaaden

ind til Land tæt ved en af Bropillerne. Denne Bro er et rent Mesterværk af Brobygningskunst. Med utrolig Udholdenhed og Taalmodighed blev den bygget paa seks Aar af det første russiske Ingeniørregiment efter General Annenkows Tegninger og Beregninger og under hans personlige Ledelse.

„Det er bedst, vi kommer ned til Banegaarden," sagde Lavarede.

„Hvorledes skal vi finde Vejen derned?"

„Det er den letteste Sag af Verden. Se blot der!"

Han gik hen mod en Mand, der nu kom forbi dem, standsede ham og sagde det ene russiske Ord:

„Vodza! Vodza!" mens han saa spørgende paa ham.

Manden svarede med en Del uforstaaelige Ord, men paa hans Gestus forstod de Meningen med, hvad han sagde. De skulde først dreje til venstre, saa gaa et Stykke ligeud og derefter bøje af til højre.

„Men De har jo aldrig fortalt os, at De ogsaa kunde Russisk," sagde Miss Aurett og lo.

„Jeg kan heller ikke mere end det ene Ord," svarede Lavarede leende, „og det er et Ord, jeg kan huske, jeg har læst i den Bog, jeg for talte om."

Rachmed kom nu til og tog Ordet.

„Jeg maa nu snart forlade Dem," sagde han roligt, „thi I drager mod Occidenten, helt ud mod de Lande, der befinder sig ved Bredderne af det store Verdenshav, medens jeg maa drage tilbage til mine Egne. Men her i Tchardjoui kan jeg endnu tjene Dem, thi jeg forstaar og kan tale mine slaviske Brødres Sprog. De er jo dog, naar alt kommer til alt, Asiater ligesom vi."

„Tak, min brave Rachmed, Ischanders værdige Søn. Jeg begynder at tro, at den gamle Legende taler Sandhed, og at Tekkernes Kongefamilie har Alexander den Stores Blod i sine Aarer, thi De har været os en tapper og trofast Ledsager og Ven i disse farefulde Dage. Tak, fordi De endnu en Gang vil tjene os og hjælpe os, men jeg tror, det er overflødigt, thi Chefen for denne Banegaard her taler naturligvis Fransk."

„Hvorfor er De saa sikker paa det?" spurgte Sir Murlyton noget forbavset.

„Fordi han sandsynligvis er russisk Officer og hører til Ingeniørkorpset, og fordi alle russiske Officerer kan tale Fransk."

XXV.

Ved den transkaspiske Bane.

Lavarede havde ikke taget fejl. Løjtnant Mikail Karine, som var Chef for den russiske Jærnbanestation i Tchardjoui, talte Fransk. Da han havde faaet en Beretning om de fire rejsendes Eventyr og udstandne Farer, sagde han med en venlig Henvendelse til Lavarede, som han vidste var fransk:

„Jeg er meget glad for det lykkelige Spil af Skæbnen, der har ført Dem hen, hvor jeg er. Er der ikke noget, hvormed jeg kan være Dem til Tjeneste paa den ene eller den anden Maade? Jeg staar fuldstændig til Deres Disposition!"

„Jo," svarede Lavarede ligefrem, „jeg maa endogsaa tilstaa, at der er en meget stor Tjeneste, som jeg gerne vilde tillade mig at bede Dem om, hvis —"

„Tal kun ud, min Herre!"

„Som jeg har fortalt Dem, gælder det for mig om at se at naa Europa uden at bruge Penge. Jeg vilde —"

„Jeg forstaar allerede, hvad De vil. Og jeg skal med Glæde hjælpe Dem. Endepunktet af den kaspiske Bane er Ozoun-Ada. Dertil kan jeg tilbyde Dem fri Rejse. Min Broder, der er Officer ligesom jeg, skal netop rejse bort herfra, tilbage til sit Regiment i Kaukasus, og hvis De har Lyst, kunde De jo følge med ham, der altsaa skal samme Vej."

„Jeg er selv Reserveofficer i den franske Hær. Altsaa vil det være mig en Glæde."

Mikail Karine nikkede venligt.

„Desuden skal jeg med Fornøjelse give Dem et Ord med til Hr. Djivoi. Han er Direktør for det Rederi, der har Skibsfarten paa Det Kaspiske Hav og paa en Del af Det Sorte Hav. Han vil sikkert gerne lade Dem rejse gratis lige til Baku. Men længere strækker min Indflydelse sig desværre ikke. Strakte den sig længere, skulde jeg gerne hjælpe Dem endnu videre."

De to Mænd trykkede hjerteligt hinanden i Haanden.

„Men," sagde Karine, „da De jo ikke rejser bort før i Morgen, vil De maaske gøre mig den Glæde at spise Frokost og Middag med mig i Dag. Vi kan saa drikke en Skaal for Deres franske Fædreland."

„Og en for Rusland!" svarede Lavarede.

Sir Murlyton, der ogsaa blev inviteret, afslog med høflig Tak Indbydelsen. Som den stædige Englænder, han var, kunde det aldeles ikke falde ham ind at være til Stede ved en saadan „fransk-russisk Alliance". Lige til næste Dags Morgen Klokken syv, da man efter Bestemmelsen skulde rejse videre, blev han i det Hus, hvor han havde lejet et Par Værelser for sig og Aurett.

„Hør en Gang," sagde Lavarede, „i flere Uger har vi været undervejs, saa Kalenderen saa at sige er løben fra os. Hvad Dato har vi egentlig?"

„Efter den russiske Kalender har vi den 27de Januar, hvad der vil sige det samme som den 8de Februar efter europæisk Tidsregning."

„Saa har jeg altsaa endnu to Maaneder til at naa Paris i!"

„Ja, og det kan man da kalde god Tid."

Lavarede rystede paa Hovedet.

„At komme gennem Europa vil sandsynligvis blive vanskeligere for mig end hele den øvrige Del af min Rejse."

Idet Sir Murlyton havde rejst sig for at gaa til sit og sige et foreløbigt Farvel til den russiske Officer, kom han til med Armen at stryge nogle Papirer fra en Pult ned paa Gulvet. Lavarede tog dem op og kom tilfældig til at kaste et Blik paa dem. Han saa overrasket paa Russeren.

„Fører De ogsaa tysk Korrespondance?" spurgte han.

Han pegede paa Papirerne, der var tæt beskrevne med gotisk Skrift.

Russeren trak paa Skuldrene.

„Hvad skal man sige? Som enhver Mand af slavisk Blod kan

jeg ikke udstaa noget, der er tyst, og jeg kan næppe nok tale dette Sprog. Man kalder det maaske Chauvinisme," tilføjede han leende. „Men Gud ved egentlig, hvad der staar paa de Papirer?"

„Skal jeg oversætte det for Dem?"

„De vil gøre mig en Tjeneste med at oversætte det," svarede Karine.

Armand tog Papirerne og læste højt:

„Rosenstein, Fritz, født i Berlin (Preussen), Forretningsfører for den wienske 'Cisleithanske Bank's Filial i Triest.

Paa Flugt, medførende fem Hundrede Tusinde Gylden, som han har stjaalet i ovennævnte Bank, han var Bestyrer for.

Signalement: Middelhøjde, brune Øjne, brunt Haar og Øjenbryn, høj Pande, lige Næse, middelstor Mund, rund Hage.

Han har i flere Aar boet i Paris og Rom og taler korrekt Fransk og Italiensk. Sandsynligvis vil han benytte sig af denne Omstændighed til at skjule sin Nationalitet. Han har sidst været set i Odessa. Enhver, der ser ham, bedes paagribe ham og aflevere ham til den nærmeste Myndighed, at han kan blive taget i Forvaring."

Lavarede holdt inde. Under Læsningen havde et Smil krusset hans Læber. Saa lagde han Papirerne tilbage paa Bordet.

„En bortrømt Forbryder, der efterlyses," sagde han. „Man har sidst set ham i Odessa ved Det Sorte Hav. Hvem ved, om han ikke en skøn Dag kommer hertil og løber lige i Armene paa Dem."

„Saa skal han blive modtaget efter Fortjeneste," sagde Karine og lo. „Men lad os nu komme til at faa noget Frokost. Ikke sandt?"

Og mens Sir Murlyton gik bort med sin Datter, førte Karine sin Gæst hen til sin Lejlighed, hvor der var anrettet Frokost. Det manglede ikke paa den russiske Nationalret Kaviar, og de tog godt for sig af Maden, især Lavarede, der nu i lange Tider ikke havde smagt „civiliseret" Mad. Saa maatte Løjtnanten tilbage til sin Tjeneste. Han opfordrede Lavarede til at gaa lidt ud og bese Byen og bad ham om at komme præcis til Middagen.

Meget var der naturligvis ikke at se i en By som Tchardjoui. Der er ingen Monumenter, ingen offentlige Bygninger, og Beboelseshusene er kun smaa, lave og uanselige. De eneste Seværdigheder, der er, er den ovenfor omtalte „Annenkows Bro" og en lille Fæstning, Amou-Daria, som Russerne har anlagt nogle Kilometer

fra Tchardjoui. Basaren i denne lille By bestaar af fire og tyve Butikker, hvor man kan anskaffe sig en Del europæiske Varer og Produkter af forskellig Art.

Om Aftenen blev Lavarede præsenteret for den Mand, han skulde rejse med, Kaptajn Constantin Karine. Denne gjorde Tjeneste ved et Dragonregiment, der ellers ligger i Garnison i Nishnij-Novgorod, men som for Tiden var bleven forlagt til Tiflis i Kaukasus. Chefen for dette Regiment er en Franskmand, nemlig ingen anden end Prins Louis Napoleon Bonaparte, en Sønneson af Napoleon den Stores Broder, Eks-Kongen af Westfalen, Kong Jerome. Efter at Middagen var forbi, var Lavarede og Kaptajn Constantin Karine de bedste Venner af Verden.

Stationschefen stillede et Værelse til Lavaredes Raadighed. Og for første Gang i lang Tid strakte han sig velbehageligt i en Seng. Vel var Sengen kun primitiv, men hvor var den ikke et kongeligt Leje mod, hvad han var vant til at sove paa. Den var unægtelig behageligere at ligge i end i en Dynge mugne Skind i et gennemblæst Telt paa en Klippe.

Allerede Klokken halv syv om Morgenen var Lavarede nede paa Banestationen. En bidende kold Nordenvind strøg hen over Egnen og fik ham til at svøbe sig tættere ind i den varme Skindpels, han bar, og som var en Gave fra de meget gudfrygtige og gavmilde Tibetanere, han havde været Afgud for.

„Jeg er nødt til at fortsætte min Rejse," sagde han til de to Russere, „men jeg skal ikke nægte, at min Dragt ærgrer mig noget. Hvis jeg skal holde mit Indtog med den paa i Paris, vil man bebrejde mig for at jage efter Sensation."

Men pludselig slog han om.

„Naa, foreløbig er vi jo her, og jeg vilde nu gerne bede Dem om, Løjtnant Karine, at ville modtage blot et ringe Bevis paa min Taknemmelighed. Vil De modtage dette som en Erindring om en Gæst, De har haft, og som vilde prise sig meget lykkelig ved at kunne modtage Dem, hvis Skæbnen en Gang skulde føre Dem til Paris og til mit Fædreland?"

Og med disse Ord rakte han Stationschefen sin lange tibetanske Kniv, hvis dejlige hvide Hornskaft var indlagt med sære og skønne Slyngninger i Sølv.

Mikail Karine afslog lidt forlegen den smukke Gave.

„Ja, jeg forstaar godt, hvad De mener," sagde Lavarede. „De mener vel i Deres Fædreland som i mit, at man aldrig maa give

en Kniv bort. Det skærer Venskabsbaandene over. Naa, lad os saa følge gammel Skik. Modtag denne Kniv og giv mig fem Centimer i Bytte. Saa har vi besværget det onde Varsel. Ikke sandt?"

De andre lo. Men Lavarede slog sig pludselig for Panden.

„Nej, i Grunden, jeg kan ikke lade Dem faa den for saa godt Køb. Kineserne har taget mine 25 Centimer fra mig. Nu er det bedst, De erstatter mig dem. Giv mig 7 Kopek. Det er 28 Centimer, og saa har jeg altsaa endda forøget min Formue undervejs."

Man lo, og Byttehandelen kom i Stand. Russeren betragtede henrykt sin kostbare Kniv. I det samme viste Sir Murlyton og hans Datter sig.

Men de var næsten ikke længere til at kende, saa forandrede var de blevne i Klædedragten. Miss Aurett bar en elegant Rejsedragt, foret med Skind og Pelsværk, og Sir Murlyton havde anlagt sig en mægtig Ulstercoat, bag hvilken man saa et fuldstændig engelsk fyet Sæt kastanjebrunt Tøj. Begge bar Zobelskinds Huer paa Hovedet, hvad der især klædte Miss Aurett allerkæreste. I sin ene Haand bar Sir Murlyton en mægtig Pakke. Lavarede lo forbavset til dem.

„Naa," sagde han, „der er altsaa ogsaa Magasiner her i Tchardjoui!"

„Nej," svarede Miss Aurett, „alt det, vi har købt, er fra Basaren i Amou-Daria."

Og lidt forlegen fortsatte hun, vendende sig om mod Lavarede:

„Vi er saa trætte, Hr. Lavarede. Vil De ikke et Øjeblik skille os af med den tunge Pakke, som min Fader bærer paa."

Lavarede adlød og tog Pakken. Saa sagde den unge Pige, mens hun smilede:

„Vil De ikke nok beholde den som Deres Ejendom med det samme. De kan jo nok forstaa, at da De har foræret mig et Yakskind ude i Ørkenen, kan min Fader som Gentleman aldeles ikke være bekendt ikke at vise Gengæld mod Dem. Det er derfor, at —"

Hun kom ikke længere. Hun saa, at Lavarede blev rød i Hovedet af Forlegenhed.

„Det er anden Gang, Sir Murlyton, at De fornyer min Garderobe," sagde han noget forlegen.

„De har altid i Forvejen vist os Tjenester. Altsaa var det kun Gengæld. Men der er endnu ti Minutter til, at Toget gaar, saa De har altsaa Tid til at skifte Klæder, om De har Lyst, og faa et mere europæisk Udseende."

Mikail Karine førte straks Lavarede hen til sit Kontor, og da kort efter Toget hvæsende og stønnende kørte ind paa Peronen, lignede denne i sin graa Dragt og med sin tykke, vatterede Overfrakke ikke Spor af den Lavarede, som havde været Afgud i det tibetanske Tempel.

Endnu et sidste Haandtryk til den russiske Ven, og Lavarede sprang ind i Kupeen, hvor hans Venner allerede havde taget Plads. Saa satte Toget sig i Bevægelse og raslede af Sted.

Landskab efter Landskab syntes at fare forbi deres Øjne — Merv midt i sin frugtbare Oase, Tedjenk-Floden og Byen Douschak skiftede og forsvandt. Saa blev Landskabet mere vildt, øde og ufrugtbart. Til begge Sider af Banelinien saa man nu kun, saa langt Øjet strakte, den øde Sandørken. Kun nu og da viste nogle enlige Ruiner sig — Ruiner af længst forsvundne Byer og Borge, som var blevne jævnede med Jorden, da de mongolske Horder i Middelalderen drog frem under Anførsel af Høvdinge som Tamerlan, Dschengis Kan eller Nadir.

„Man kan forstaa, naar man ser disse Ruiner," sagde Kaptajn Karine, „at disse Folkevandringshøvdinge i sin Tid med Rette kaldte sig 'Guds Svøbe' paa Jorden. Der, hvor de drog frem, blev der intet tilbage. Her laa tidligere rige og frugtbare Strækninger med Byer paa 3—400,000 Mennesker. Saa væltede de vilde mongolske Horder ind over Landet, myrdede Indbyggerne eller slæbte dem med sig som deres Fanger, brændte Byerne af og sønderslog de Diger, der holdt Floderne i deres Leje. Nu er alt Ørken her. Mongolerne har dræbt alt Liv. Kun Ulvene holder til i disse Ruiners Rester. Det er forfærdeligt at tænke sig, at et helt Samfund paa denne Maade kan gaa under for Menneskers Haand."

Nogle Mil fra Byen Askabad maatte Toget standse. En Storm havde føget Ørkensandet ind over Skinnerne, saa Vejen var ufremkommelig. En Del Soldater af den anden russiske Jærnbanebataillon var sammen med nogle Turkomener i Færd med at gøre Banestrækningen ryddelig igen.

„Tidligere," sagde Russeren, „var det den første Jærnbanebataillon, der gjorde Tjeneste her, men saa snart Annenkow havde faaet fuldendt den transkaspiske Bane, tog han hele Bataillonen med sig op til Sibirien. Den arbejder nu paa Anlægget af den Jærnbanelinie, der skal forbinde Ural med Kamtschatka, ogsaa kaldet den transsibiriske Bane."

Standsningen vilde vare mindst et Par Timer, og de be-

sluttede derfor at gaa ud af Toget. Et Par russiske Officerer, der kommanderede de ved Banelinien arbejdende Soldater, var henrykte over at faa Selskab i deres trivielle Ensomhed og sluttede sig til dem.

En af disse Officerer gav hurtig en Ordre til en af sine Kosakker. Kosakken syntes at blive fornøjet, thi han lo over hele Ansigtet og løb bort, medens han slog nogle mærkelige Krumspring langs ad Vejen.

„Hvad er der i Vejen med Manden?" spurgte Lavarede forbavset.

„Aa, det er kun en lille Overraskelse, man vil berede Dem," sagde Kaptajn Karine smilende. „De ved maaske, at de gamle Kosakdanse og de gamle Evolutioner paa Hesteryg endnu holdes høit i Ære her i Landet. Nu vil man, for at vise Dem sin Ærbødighed og for at hædre Dem, arrangere saadan en lille Forestilling for Dem. Vi kalder den en Djigitoffka."

Et Øjeblik efter saa de en Snes Kosakker komme sprængende paa deres smaa, halvvilde Heste ud fra „Stanitzaen" eller Militærlejren. De red hen mod Toget, alle staaende ret op og ned i Sadlerne. En kastede sin Sabel høit op i Luften og greb den igen i Flugten, saaende sikkert Tag i Fæstet. En anden lod sit Gevær slaa Volter i Luften, greb det atter, fyrede det af uden at sigte og ramte sit Maal sikkert. Atter andre sprang af Hesten og op paa Hesteryggen igen, mens Hesten fortsatte sin Galop, og nogle lagde sig saa langt ud over den ene Side af Hestens Ryg, at deres Hoveder næsten slæbte mod Jorden, mens de samtidig kastede deres Piske eller Knive paa Jorden og samlede dem op igen under den vilde Fart. Det var et lige saa sælsomt og besynderligt som vildt og fantastisk Skuespil, og Lavarede klappede begejstret i Hænderne ved Synet af disse dristige og udmærkede Ryttere.

Da dette Skuespil var forbi, kom en af Underofficererne hen og meddelte under stram Honnør, at Jærnbanelinien nu atter var ryddet, saa Toget kunde køre videre, naar man ønskede. De opsøgte derfor atter deres Kupé, og Toget satte sig paa ny i Bevægelse.

Henad Nattetid naaede de Askabad. Et Øjeblik fik de Lejlighed til at se denne Bys travle og besærdede Gader med deres Vrimmel af Mennesker, Heste og Kameler, der med deres vuggende Gang og med Byrderne stablede høit op paa Ryggens Pukler langsomt og forsigtigt banede sig Vej gennem Byens uregelmæssige Gader.

Toget løb atter videre, men Nattens Mørke var saa dybt, at de ikke saa ret meget af Landskabet udenom. Kun ved Geok-Tepe saa de det gamle turkomanniske Kastel, og de saa endnu dets

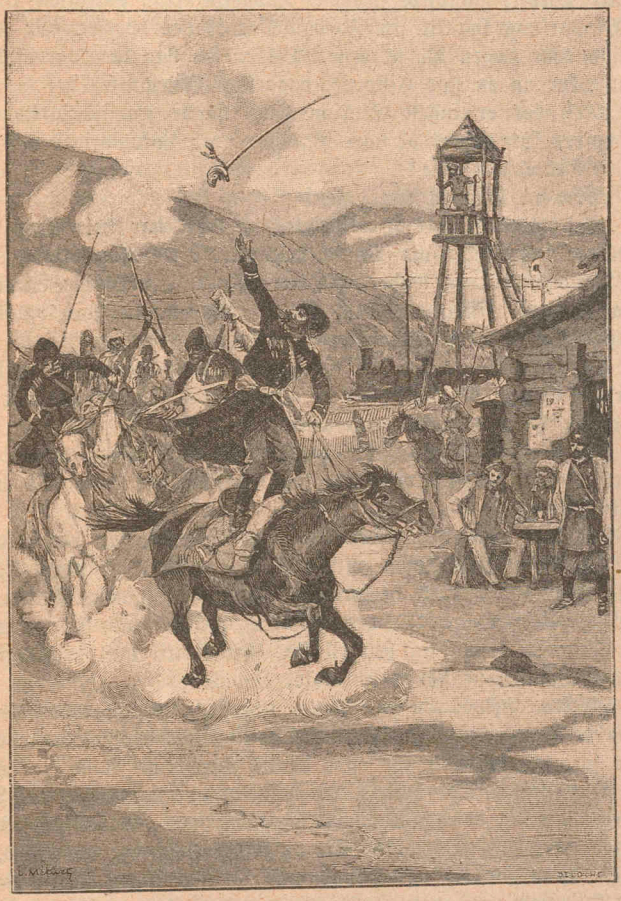

Kosakridtet.

Mure med de Brecher og Huller, gennem hvilke General Skobelevs Soldater i sin Tid trængte ind, da Russerne erobrede Landet.

Da det atter blev Morgen, saa de, at Toget kørte af Sted gennem en øde og sandet Ørkenstrækning, uden Vegetation og uden Spor af Mennesker eller menneskelige Boliger og menneskelig Virksomhed.

Et Øjeblik standsede Toget. Lavarede trak Gardinet tilbage fra Vinduet og saa til sin Forbavselse, at der hverken var nogen Station eller nogen By at øjne. Det eneste, han saa, var et blaamalet Skur og en stor Cisterne, bygget af Jærnblik.

„Nej, der er ingen Station her," sagde Karine forklarende. „Vi holder kun ved et af vore Vanddepoter. Lokomotivet skal have Vand. Det er det hele!"

„Hvorfra kommer dette Vand?"

„Det kommer helt fra Ozoun-Ada. Vi har hele Tog, hvis Vogne er indrettede som Vandbeholdere. Disse Tog bliver fyldte med Vand og derpaa sendte af Sted til alle de vandløse Stationer for at forsyne Cisternerne med Vand. Det er et uhyre vanskeligt Arbejde, især i tørre, hede Somre, men det m a a gøres, thi uden disse Vandbeholdere vilde det overhovedet ikke være muligt at holde Togene i Gang. De Folk, der er ansatte ved Cisternerne, faar selv ikke andet Vand at drikke end dette."

„De stakkels Mennesker," hviskede Miss Aurett. „Hvor forfærdeligt maa det ikke være for dem at tilbringe deres Liv her i denne Ensomhed."

Det var paa ny blevet Nat, da de efter at være komne forbi Stationen Mikailowsk ankom til Ozoun-Ada. Kaptajn Karine kendte Byen. Han førte derfor Sir Murlyton og hans Datter hen til et Hotel, der laa tæt ved Havnen, medens han selv sammen med Lavarede begav sig hen til Hr. Djivoi, til hvilken Stationschefen i Tchardjoui havde anbefalet Lavarede.

Direktør Djivoi tog paa den venligste Maade mod de rejsende, og da de havde sat ham ind i den Situation, hvori Lavarede befandt sig, morede han sig over denne mærkelige Rejse og lovede ham straks sin Hjælp. Han tilbød ham, at han kunde gaa om Bord paa en Damper, der sejlede næste Dag, og han gav ham en Billet, der gav ham Ret til fri Overfart og fri Forplejning om Bord, saa længe Rejsen maatte vare. Lavarede fortabte sig i Taksigelser.

„Ja, vent nu med Taksigelserne til i Aften," sagde Djivoi leende.

„I Aften?"

„Ja! Naar vi har spist. Jeg vil nemlig bede Dem om at spise til Aften sammen med mig. De kunde godt blive her, men det vil glæde mig mere, hvis De vil tage med mig hen paa en Restaurant, jeg kender."

„Jeg bliver mere og mere forbavset over Rusland," lo Lavarede. „Det er et mærkeligt Land! Man synes endogsaa at være helt fornøjet over at have den Ære at transportere mig af Sted, uden at jeg betaler Billet."

„Ja, her gør vi jo, hvad vi kan, men det vil næppe blive ved med at være saaledes for Dem, naar De først har naaet Baku. Tidligere var den kaukasiske Jærnbane en ren Militærbane, men nu er den overgaaet til et Aktieselskab. Dette Selskabs Aktionærer vil tjene Penge, hvad der jo heller ikke er noget at sige til. Men hvis en af Embedsmændene ved denne Bane lod Dem rejse frit, saaledes som Mikail Karine har ladet Dem rejse hertil, vilde det sikkert blive ham en meget ubehagelig Historie, hvis man opdagede, hvorledes han havde baaret sig ad, ligegyldig hvad Bevæggrund han saa end havde haft."

Lavarede saa nedslaaet ud.

Men hans Ansigt klarede hurtig op igen, og han smilede, som om han pludselig havde faaet en god Idé, eller som om han vilde sige: „Naa, vi faar at se! Kommer Tid, kommer Raad!"

Saa fulgte han med Hr. Djivoi, og de satte sig til Bords i en Restaurant, hvor Værten var Franskmand. Værten overgik næsten sig selv, da han hørte, han havde en Landsmand som Gæst, og Lavarede tog dygtig for sig af Retterne. Det var ham en Nydelse atter at sidde ved et veldækket Bord og spise den gode Mad, der var lavet til paa fransk Manér.

Modtaget, bespist og herbergeret af sin elskværdige Vært ventede Lavarede nu taalmodigt paa, at Timen skulde komme, hvor han kunde gaa om Bord paa Damperen, der skulde føre ham over Det Kaspiske Hav.

Den 11te Februar gik han om Bord paa Damperen „Feodorowna Pablevna", der skulde gaa til Baku, og om Bord paa hvilken Sir Murlyton og hans Datter allerede havde bestilt Kahytter og faaet installeret sig. Hr. Djivoi passede selv personlig paa, at Lavarede fik en god Kahyt. Han gav sine Ordrer angaaende ham til Kaptajnen og Hovmesteren om Bord, og han forlod ham ikke, før Damperen gav Afgangssignal og stak til Søs.

Skønt det var midt om Vinteren, var Vejret dog nogenlunde

godt, og Overrejsen fandt Sted, uden at der hændte det mindste Uheld. Det Kaspiske Hav, hvori de to Kæmpefloder Volga og Ural løber ud, laa stadig glat som et Spejl, og den 13de Februar ved Middagstid kunde Damperen „Feodorowna Pablevna" løbe ind i Bakus Havn.

I Baku maatte Kaptajn Constantin Karine tage Afsked med sine nye Venner. En Regimentsbefaling havde kaldt ham til Garnisonen i Tiflis, og han maatte af Sted. Lavarede fulgte ham til Banegaarden i det Haab, at han maaske her kunde finde lige saa elskværdig en Stationschef som Mikail Karine i Tchardjoui, men han opdagede snart, at Djivoi kun havde talt alt for sandt. Paa Kaukasusbanen bryder man sig ikke det mindste om Passagerer, som ikke kan betale deres Billetter.

Da Stationschefen havde erklæret dette til Lavarede paa en ganske vist meget høflig, men ogsaa særdeles bestemt Maade, fik Lavarede Øje paa to Mænd, der stod paa Peronen, og hvis Opførsel fængslede hans Opmærksomhed i høj Grad. Begge var meget blonde med lidt rødblisfede Ansigter, der var prydede af lange Bakkenbarter. De syntes ikke at befinde sig rigtig vel i deres russiske Pelse, og de lignede nærmest Mennesker, der har forklædt sig, men som ikke passer i Forklædningen. De bar sig kejtet og forlegent ad.

Stationschefen bemærkede, at Lavarede betragtede de to Mænd skarpt.

„De synes at interessere Dem for disse to Herrer der?" sagde han.

Lavarede stod et Øjeblik tavs.

„Ja!" sagde han endelig. „Det lader til at være Udlændinge! Det kunde for Resten ligne et Par Tyskere."

„Det er det næsten ogsaa. Det er to østrigske Opdagelsesbetjente."

„Saa!"

Lavarede lod, som om han blev frygtelig forskrækket og gerne vilde skjule det. Hans Øjne straalede af Skadefryd, men pludselig lod han, som om han var ængstelig, og han hviskede til Stationsforstanderen, mens han skelede til ham:

„Hvad har de Mennesker her at gøre?"

Lavarede forstilte sig udmærket. Han saa i dette Øjeblik ud som den skinbarlige onde Samvittighed i egen Person.

Stationschefen havde særdeles vel lagt Mærke til Lavaredes

Uro og Ængstelse, og han havde allerede fattet en svag Mistanke til ham.

„Aha," tænkte han, „skulde det virkelig være ham?"

„Jo," vedblev han, „det er som sagt to østrigske Opdagelsesbetjente, der er ude paa Jagt efter en vis Fyr, der hedder Rosenstein. Denne Fyr har man sidst set i Tiflis. Han er nok flygtet fra Triest med en Kasse, man havde betroet ham. Hvad synes De?"

Og med disse Ord saa han Lavarede stift i Øjnene.

„For Resten skal han tale udmærket Fransk — akkurat ligesom De," vedblev han, og han fikserede ham skarpt for at se, hvad Indtryk hans Ord gjorde paa ham.

Lavarede begyndte nu at ryste som en næsten overbevist Forbryder.

„Ja — ja — naa — saadan —" sagde han skulende. „Ja, ja, tak skal De have for Underretningen. Men da jeg altsaa ikke kan komme gratis af Sted med Jærnbanen, maa jeg se at komme bort fra Byen paa en anden Maade. Farvel — og Tak skal De have. Farvel, Farvel!"

Og han næsten løb bort fra Stationschefen. Da han et Øjeblik vendte sig om, saa han dog til sin Tilfredsstillelse, hvorledes denne straks styndte sig hen til de to Opdagere og gav sig Snak med dem. De syntes meget interesserede i, hvad han sagde, og Stationschefen pegede hen mod ham for at fuldstændiggøre sin Forklaring.

„Det gaar jo udmærket," tænkte Lavarede. „Kan jeg ikke blive befordret gratis af Sted af det russiske Jærnbanevæsen, saa kan jeg maaske lade mig transportere bort af det østrigske Politi. Ha, ha, ha! Forleden Dag lavede Kosakkerne Festforestilling for mig. I Morgen gaar jeg maaske med Haandjærn paa. Forandring fryder, og trods alt kommer jeg bestandig fremad!"

Et nyt Øjekast hen imod Gruppen overbeviste ham om, at den lille Komedie, som han havde begyndt at spille, var i Færd med at lykkes paa det bedste. Han saa nemlig, hvorledes de to østrigske Opdagere stadig fulgte ham med Øjnene og indbyrdes talte om ham.

Uden at lade, som om han vilde flygte ilsomt bort, luskede han skulende af Sted, men paa en saadan Maade, at det absolut maatte vække Mistanke imod ham. Først begyndte han at nynne højt, saa gik han, tilsyneladende ligegyldig, hen mod en Samling Huse, og da han havde naaet denne, gik han hurtigere til. Han var vis paa, at de to Opdagere forfulgte ham. Da han kom om et Hjørne, gav

han sig til at løbe og forvildede sig med Vilje ind i en Sækkegyde, der ingen anden Udgang havde.

Hvad han ønskede, gik fuldstændig i Opfyldelse. De to Opdagere, hvis Mistanke var vakt, var nu overbeviste om, hvem det var, de havde for sig. Denne Mand, som havde udspurgt Stationschefen om, hvem de var, som havde syntes at interessere sig særlig for dem, og som havde lagt alle Tegn paa Angest for Dagen, da han havde hørt, de var østrigske Opdagere, denne Mand kunde ikke være nogen anden end den bortflygtede Kasserer Rosenstein. Deres tykke, rødblissede Ansigter oplystes af et saligt Smil. De tænkte paa den store Belønning, der var udsat for den eller dem, der greb Rosenstein, og de følte allerede Pengene rasle i deres Lommer.

Af de to Opdagere var den ene temmelig lille. Han hed Schultze, og han syntes at repræsentere Intelligensen i Kompagniskabet. Den anden var høj og svær og hed Müller. Han repræsenterede den korporlige og brutale Styrke.

De syntes dog begge endnu at betænke sig. De var bange for at begaa en Fejltagelse og gribe en uskyldig Mand. Lavarede forstod særdeles vel deres Skrupler.

„Det er bedst," tænkte han, „at jeg faar dem overbeviste om, at jeg virkelig er en Tyveknægt. Men det er der jo ogsaa Midler for."

Han gik hen paa det lille Hotel, hvor Sir Murlyton var taget ind med sin Datter. Han traf dem hjemme, og han foreslog dem, at de skulde foretage en Udflugt i Byens Omegn. De gik ind paa hans Forslag.

Men medens hans Venner var i Færd med at klæde sig om og gøre deres Forberedelser til Turen, tog han hurtig en Lap Papir og skrev i en Fart nogle Ord paa den.

Da dette var gjort, foldede han Papiret sammen og lod det glide ned i en af sine Lommer.

Da han atter kom fra Hotellet ud paa Gaden, saa han, at de to Opdagere havde stillet sig paa Post hver paa sit Gadehjørne. Meningen med dette Baghold var aldeles utvivlsom.

„Kære Sir Murlyton og Miss Aurett," sagde han fuldstændig roligt, „jeg har tænkt paa, at det maaske kunde være af Interesse at aflægge et Besøg ved Bakus Petroleumskilder. Sammen med Petroleumskilderne i Pittsburg i Staten Pennsylvanien i Amerika forsyner disse Oliebrønde hele Verden med mere end tre Fjerdedele af al den Petroleum, der forbruges mellem Aar og Dag. Jeg

mener, det kan være ganske interessant at se denne mægtige Industri. For øvrigt maa jeg sige Dem, at jeg har lidt travlt, thi rimeligvis forlader jeg denne By her om ganske faa Timer."

Han saa sine Venners forbavsede og spørgende Blikke, men før de fik Tid til at spørge ham om, hvad han mente, sagde han:

„Det er sandt, jeg har en Anmodning til Dem. Hvad der end sker, og hvem der end udspørger Dem, saa lad, som om De aldeles ikke kender mig. Sig blot, at De har mødt mig her ved Bakus Havn for første Gang, og at De ikke aner, hvem jeg er. Jeg skal sige Dem, jeg tror, jeg har fundet en Maade at rejse videre paa, og jeg haaber ikke, De vil lægge mig Hindringer i Vejn for, at jeg kan komme af Sted."

„Nej, bestemt ikke," sagde Sir Murlyton venligt og oprigtigt. „Men vil De ikke fortælle os, hvad det er for en ny Rejsemaade, De nu har opfundet?"

„Det er unyttigt nu. De vil snart faa det hele at se. Vent blot!"

Da de var komne forbi det gamle hedenske Afgudstempel ved Balakani, hvortil de persiske Ildtilbedere aarlig gør deres religiøse Valfarter, naaede de de første af Petroleumskilderne. Det store, sandede og ufrugtbare Landskab er fyldt med den stramme Lugt fra Petroleumen, og overalt, hvor man ser hen, ser man de fem og tyve eller tredive Meter høje Stilladser, der er byggede over Oliebrøndene. Ved Siden af disse Brønde ligger de uhyre Bassiner, hvori Olien opbevares, til den kan transporteres bort pr. Jærnbane.

Medens Lavarede førte sine Venner omkring her, og uden at han blot et Øjeblik tabte de to østrigske Opdagere, der stadig sneg sig efter ham, af Syne, fik han pludselig Øje paa en Mand, der stod blot en Snes Meter fra ham. Manden var omgiven af en stor Skare Mennesker, sandsynligvis smaa Funktionærer og Embedsmænd her fra Petroleumsværkerne. De lyttede ærbødigt til ham, mens han holdt et længere Foredrag, som han ledsagede med megetsigende Gestus og Armbevægelser.

Lavarede havde ikke betragtet Manden ret længe, før denne vendte sig om, fik Øje paa ham og straks styrede los paa ham.

„Ah, min kære Hr. Lavarede, endelig finder jeg Dem altsaa igen!"

Lavarede stod som forstenet.

Ja, det var Bovreuil, ingen anden end Bovreuil. Sidst han saa ham, sprang han som et vanvittigt Menneske omkring i bar

Skjorte paa Taget af den brændende Pagode i Lhaca. Nu stod han foran ham, Bovreuil, Aagerkarlen, den kære, elskværdige Bovreuil, med Hud og Haar, saaledes som Vorherre i et ondt Øjne havde skabt ham.

Aagerkarlen saa godt Lavarèdes Forbavselse, og han benyttede sig af den til straks at begynde at tale.

„Ah, min kære Hr. Lavarède, De er naturligvis uhyre forbavset over at træffe mig her. Ikke sandt? Ha, ha, ha! Det havde De sandelig ikke ventet. Men det hele er gaaet meget naturligt til. Den Gang Pagoden brændte, rejste De og Deres Venner af Sted mod Nord. Jeg drog mod Syd, ifort et Lamakostume, som jeg havde tilegnet mig under Branden. Det var dette Kostume, der blev min Frelse. Overalt, hvor jeg kom frem, tog man imod mig med dyb Ærbødighed, gav mig at spise, sørgede for mit Natteleje og befordrede mig videre. Efter at jeg var kommen gennem Himalaja-Bjærgkædens Passer, naaede jeg ned paa Indiens Sletter. Jeg talte aldrig — af gode Grunde, thi jeg har ikke Begreb om hverken det parsiske eller det hindostanske Sprog. Men ogsaa dette kom mig til gode. Thi saa troede de dumme Mennesker, at jeg var stum. Man tog mig ligefrem for en Helgen, for en uhyre hellig Mand. Alle kappedes om at hjælpe mig, og — kort sagt — paa denne Maade naaede jeg Kalkutta."

Lavarède havde forbløffet og forbavset hørt paa ham. Nu fandt han atter sin Tales Brug.

„De naaede Kalkutta, siger De. Og uden at knække Arme og Ben!"

„Uden at knække Arme og Ben, min gode Mand!"

„Vær overbevist om, min gode Bovreuil, at dette gør mig forfærdelig ondt. Jeg havde gerne ønsket det modsatte."

Aagerkarlen slog en Latter op, saa Munden gik op til begge Ørene paa ham.

„Tvivler ikke om Deres gode Ønsker for mig, tvivler aldeles ikke," sagde han spottende. „Men hør nu blot videre! Da jeg kom til Kalkutta, og man hørte, hvor jeg kom fra, erklærede man, at jeg var en stor opdagelsesrejsende. Det var aldeles genialt, syntes man, at vandre fra Tibet til Indien, forklædt som 'Lama'. Jeg maa ærlig talt tilstaa, at jeg egentlig ikke havde tænkt videre paa at opdage noget, men naturligvis bør man ikke stille sit Lys under en Skæppe, og hvad nu denne Forklædning som 'Lama' angik, saa —"

„Saa var det rent tilfældigt, at De midt under Ildebranden i Pagoden fik fat paa Lamadragten."

„Nej, dog ikke! Ikke rent tilfældigt! Mit fine Instinkt sagde mig, at en saadan Lamadragt vilde kunne være mig til megen Nytte."

„Deres Instinkt! Deres Beregning! Midt under en Ildebrand! Ha, ha, ha! Sig mig en Gang, Hr. Bovreuil, jeg vidste ikke, De var født i Gascogne*)."

Frøken Penelopes Fader ændtog en Mine, som om han blev meget fornærmet. Saa sagde han:

„Ja, le De kun, le De kun, min gode Hr. Lavarede! Jeg kan nu alligevel fortælle Dem, at man i Kalkutta havde bedre Forstaaelse for min store og vigtige Rejse end De. Man gjorde Fester og store Middage for mig. Man hædrede mig paa alle Maader. Alle Bladene kappedes om at faa store Beretninger om min vidunderlige Rejse, og da jeg havde holdt en stor Tale ved en Middag, som man gav til Ære for mig, aftrykte Bladene denne Tale og skrev med store Bogstaver over Artiklerne:

Den store opdagelsesrejsende Bovreuils Foredrag.

En vidunderlig Rejse.

En af Verdens dristigste og mest uforfærdede Mæn

Jeg har flere Aviser hjemme i min Koffert, som jeg kan vise Dem, hvis De ikke vil tro mig," sluttede han selvbevidst.

„Sig mig," sagde Lavarede ondskabsfuldt, „er der ogsaa Folk i Indien, som laaner mod høje Renter?"

„Men endelig," vedblev Agerkarlen, uden at lade, som om han forstod Lavaredes Giftighed, „endelig brændte jeg saadan af Længsel efter atter at gense Dem, min kære Lavarede, at jeg ikke kunde udholde det længere i Indien. Jeg tænkte altsaa paa at bryde op og faa fat i Dem. Men det sidste var naturligvis lettere sagt end gjort. Mod hvilket Punkt af Jordkloden skulde jeg vel rette min Vandring? Endelig kom den franske Konsul i Kalkutta mig til Hjælp. 'Naar Deres Venner,' sagde han, 'er dragne mod Nord og vil til Europa, er der kun een Vej, De kan tage, nemlig over den transkaspiske Bane. De vil altsaa aldeles sikkert kunne gøre Regning paa at træffe dem i Baku.' Jeg fulgte hans Raad, som De ser."

---

*) Folk fra det franske Landskab Gascogne er bekendte for deres Hang til Praleri og Løgnagtighed. O. A.

„Gid Pokker havde alle Deres Raadgivere!"

„Naa, det ønsker De! Ja, det kan jeg godt forstaa! Nu vil jeg for Resten bare raade Dem til at være en Smule høflig imod mig og ikke paa ny begynde paa at narre Dem fra at betale Jærnbaneselskaber og Dampskibskompagnier. Jeg skal sige Dem, at nu, da jeg er bleven en berømt opdagelsesrejsende, har mine Ord Vægt hos Autoriteterne. Jeg skal altsaa vide at forhindre Deres Rejse, og De skal ikke komme bort herfra, medmindre jeg og Penelope —"

„Saa pas godt paa! Jeg rejser nemlig til Wien i Aften!" haanede Lavarede ham lige op i Øjnene.

„Rejser? Hvem? De?"

„Netop jeg!"

„Det tror jeg ikke!"

„Skal vi vædde? Naa, Hr. Bovreuil?"

„Vædde! Hvorfor ikke? Vi vædder 100 Francs!"

„Det er holdt!"

Medens de talte, gik de stadig videre. De to Opdagere fulgte dem paa Afstand. Da de kom forbi et Skur, som skjulte dem for Opdagerne, lod Lavarede hurtig det beskrevne og sammenkrøllede Papir falde ud af Lommen. Derpaa gik han videre, stadig haanende og drillende Agerkarlen.

De to Opdagere kom nu hen til Stedet bag ved Skuret.

Lavarede, der bestandig havde skævet til dem og stadig overbeviist sig om, at de fulgte efter ham og Bovreuil, kunde ikke lade være med at gnide sig fornøjet i Hænderne. Han saa, at hans Plan nu lykkedes fuldstændig. Begge Opdagerne var standsede foran det sammenkrøllede Papir, der laa paa Jorden. En af dem bukkede sig ned og tog det op. Han foldede det ud, læste det og rakte det straks glædestraalende til sin Kammerat, der havde bøjet sig hen over ham for at læse med.

Paa Papiret havde Lavarede skrevet:

„Min kære Rosenstein!

Alt gaar i Orden! Hav blot Taalmodighed! Vi bliver nogle Uger her i Kaukasus, hvor ingen tænker paa at lede efter os. Den Tid gaar ogsaa nok, naar blot vi har Taalmodighed og ikke vover os paa Glatis. Venligst Hilsen fra din

Florent."

Da de to Opdagere havde læst denne Seddel, var det sidste Spor af deres Tvivl forsvundet. De begav sig straks hen mod Lavarede

og den Gruppe, der omgav ham, og mens de ironisk bukkede meget dybt for ham, sagde de paa samme Tid, med samme Mine og med samme Tonefald:

„Ah, se, god Dag, min kære Hr. Rosenstein! Hvorledes behager De vel at befinde Dem?"

Lavarede maalte dem fra Top til Taa og sagde roligt og værdigt, mens han dog lod sin Stemme skælve en lille Smule:

„De tager fejl, mine Herrer! Jeg hedder ikke Rosenstein, men Lavarede, og jeg er parisisk Journalist!"

Begge Opdagerne trak paa Skuldrene og lo. Saa sagde den ene af dem — det var Hr. Schultze — i en listig Tone:

„Naa, saa De hedder Lavarede, og De er Pariserjournalist! Hi, hi, hi! Saa har De vel ogsaa nogle Papirer paa Dem, der kan bevise det?"

„Desværre, nej, jeg har ingen Papirer. Jeg kommer nemlig fra Kina, og der var jeg saa uheldig at blive plyndret."

„Fra Kina!" sagde Opdagerne samtidig spydigt. „Naa, saa De kommer fra Kina! He, he, he!"

„Det er vel temmelig langt fra Triest?" vedblev den tykke Hr. Müller under et Forsøg paa at være vittig.

De lagde nu begge deres Hænder paa Lavaredes Skuldre. Han gjorde ikke nogen Modstand, men indskrænkede sig til at protestere.

„Jeg forsikrer Dem atter om, mine Herrer," sagde han, „at De tager fejl! De kan jo blot adspørge det Selskab, jeg før fulgtes med! Jeg hedder virkelig Lavarede!"

„Ja," sagde Miss Aurett, „den Herre har virkelig fortalt os, at han hedder Lavarede. Vi mødte ham nede ved Havnen og kom til at følges med ham."

„Men ellers kender De ikke noget videre til ham?"

„Nej, det gør vi ganske vist ikke, men —"

Opdagerne lo.

„Ja, saa er det vist bedst, min gode Hr. Rosenstein, at De er saa venlig at følge med os."

„Hvorhen?"

„En lille Tur til Triest, Hr. Rosenstein. Der er nogle Herrer, der saa forfærdelig gerne vil tale lidt med Dem. Det er dem, der har sendt os ud for at lede efter Dem. De bad os om endelig at overtale Dem til at rejse med os til Triest."

Og Opdagerne skoggerlo af deres egen Vittighed.

Men Bovreuil havde næppe hørt Ordet Trieſt, før det gav et Sæt i ham.

„Til Trieſt! Et Par Dagsrejſer fra den franſke Grænſe! Aldrig i Livet!" ſkreg han forbitret.

Og han raabte til Opdagerne:

„De tager fejl, mine Herrer! Den Mand der hedder virkelig Lavarede, og han er virkelig Pariſerjournaliſt! Det er en god Ven af mig!"

„Saa det er en god Ven af Dem?"

„Netop, mine Herrer!"

Med en eneſtaaende Hurtighed, der viſte, at de havde Øvelſe i at transportere Forbrydere, havde de to Opdagere givet Lavarede en Strikke om Haandledene. Da dette var beſørget, vendte Hr. Schultze ſig, holdt det udfoldede Papir lige op under Næſen paa Bovreuil og ſagde:

„Naa, ſaa det er en god Ven af Dem! Saa er De vel hans Ven og medſkyldige, Hr. Florent!"

„Hvad ſiger De? Hans medſkyldige! Det er uforſkammet!"

Videre kom Aagerkarlen ikke. Hr. Müller, den anden Opdager, greb ham, lagde ham Strikken om Hænderne og gav ſig til at ranſage hans Lommer. Han fik fat i hans Tegnebog og aabnede den.

Den indeholdt 25,000 Francs.

„Aha! Der har vi en Del af de ſtjaalne Penge," ſagde de to Opdagere i Kor, mens deres Øjne ſkinnede i Triumf.

„Hvad over De at ſige!" brølede Bovreuil raſende — „ſtjaalne Penge — det er f o r frækt! Men jeg ſkal lære Dem noget andet — aa, ſaadan nogle fordømte Dumrianer —"

Schultze bøjede ſig hen imod Bovreuil, der ſkummede af Vrede, og ſagde til ham i en faderlig beſkyttende Tone:

„Min gode Mand, ſe nu til, at De tier ſtille og forværr ikke Deres Sag ved at fornærme Politiet. De er nappet, maa De forſtaa. Og det er bedſt for Dem, at De tager Sagen med Ro."

Hr. Müller var forſvundet. En halv Times Tid efter kom han tilbage med en Vogn, han havde faaet fat i og lejet. De lod Lavarede og Bovreuil gaa op i Vognen, og de to Opdagere ſatte ſig lige over for dem.

Da de kom til Bakus Jærnbaneſtation, trak de de to Arreſtanter ud af Vognen og ſpærrede dem inde i et lille Værelſe, hvis Dør de omhyggeligt lukkede efter dem.

Efter kort Tids Forløb kom de to Opdagere tilbage, denne Gang i Selskab med en russisk Embedsmand. Russeren saa skarpt paa Lavarede og læste derpaa et Papir igennem, hvorpaa den bortflygtede Rosensteins Signalement var opskrevet. Det var et af disse Signalementer, der er saa vagt affattede, at de kan passe paa ni af ti Ansigter. Han fandt formodentlig, at det passede, thi han satte et Stempel og en Underskrift paa Papiret, der bar det sædvanlige østrigske Mærke: K. K. P., „Kejserlige, kongelige Politi".

Det var et Udleveringsdokument af den Art, som det østrig-ungarske Monarki og det russiske Rige gensidig betjener sig af, naar det gælder om hurtigst muligt at faa det ene Lands Forbrydere udleverede fra det andet Land og undgaa for mange Formaliteter. Da Russeren havde underskrevet og stemplet Papiret, hilste han stift og høfligt og gik sin Vej. Schultze og Müller hilste igen og stak Papiret til sig. Affæren var nu i Orden. De to Arrestanter tilhørte nu det østrigske Politi.

Opdagerne gik. Da de var vel ude af Døren, brød Lavarede ud i en skraldende Latter.

„Aa, haa, haa, min gode Bovreuil, nu skal vi til Triest!"

„Fanden skulde tage disse Dumrianer!" raasede Aagerkarlen, der nu var næsten vanvittig af Vrede.

„Er De da meget ked af, at De skal til Triest? Det skal være en køn By!"

En arrig Brummen var Bovreuils eneste Svar.

„Hvad mig angaar," vedblev Lavarede, „saa er jeg himmelfornøjet. Nu rejser jeg ikke blot gratis til Triest paa det kejserlig-kongelige østrig-ungarske Politis Bekostning, men jeg vinder mine hundrede Francs."

„Vinder — hvad for noget?"

„Hundrede Francs, højstærede Hr. Bovreuil! De har tabt Deres Væddemaal!"

XXVI.

For Hr. Bovreuils Regning.

Lavarede lo, og Bovreuil bandede og skældte ustandselig. Paa den Maade forløb et Par Timer. Aagerkarlen kunde ikke holde sig rolig blot et Øjeblik. Hvert Minut gik han hen mod Døren og ruskede i den for at se, om han ikke kunde faa den op og forsvinde. Og jo mere Lavarede opfordrede ham til at være rolig, desto mere rasende blev han.

Han for op og ned i Værelset som et vildt Dyr i sit Bur.

„Men saa tag dog Sagen med Ro, Hr. Bovreuil! Der er da egentlig ikke nogen Ulykke i at blive befordret til Triest. Det er ikke ret langt fra den franske Grænse og fra Paris. Saa er vi jo snart hjemme!"

Man kan tænke, hvad Virkning disse Ord gjorde paa Bovreuil.

Efterhaanden blev der mere og mere mørkt i det lille Værelse, hvori de var indespærrede.

„Død og Pine," tænkte Lavarede, „jeg vil da haabe, de ikke glemmer at sørge for vor Middagsmad!"

Han havde næppe tænkt sin Tanke færdig, før han hørte, at en Nøgle blev stukket i Laasen og drejet om. Ind traadte Schultze og Müller, fulgt af en Restaurations-Opvarter, der bar en stor Kurv, svingende fuld af Flasker, Glas og Tallerkener og store Pakker og fulde Fade.

„Ah, det er Middagsmad til os!" sagde Lavarede fornøjet.

„Ja, mine Herrer," sagde Hr. Schultze, „jeg kan jo nok tænke mig, at de Herrer i Deres, hm — forrige Stillinger var vante

til at leve lidt godt, og jeg har derfor heller ikke villet have, De skulde leve af den daarlige russiske Fangekost. Det kunde forskaffe de Herrer Mavekatarr. Det er derfor, jeg har taget mig den Frihed at tage nogle Gylden af den Sum, jeg har beslaglagt hos Hr. Florent der, da jeg arresterede ham, og købt denne Middagsmad for til Dem."

Lavarede brød ud i Latter. Det var paa den Maade atter Aagerkarlen, der maatte betale Gildet. Men Bovreuil eksploderede nu af vanvittig, afsindig Vrede. Han truede med de knyttede Hænder ad de to Østrigere, han peb, han hylede, han lamenterede over sine Penge, og da han endelig fik saa megen Luft, at han kunde tale, brølede han med hæs Stemme, mens hans Øjne var blodunderløbne af Vrede:

„Naa, saa der skal holdes Middagsgilde for mine Penge! Ja, ja, De kan tro, jeg skal sørge for, at De bliver straffet for Myndighedsmisbrug!"

Schultze saa paa Müller, og Müller saa paa Schultze. Men stiltiende syntes de at komme til en Overenskomst, thi i en ren forretningsmæssig Tone sagde de paa samme Tid:

„Enhver Fangetransport foregaar paa Arrestantens Regning og Bekostning, og Betjentene har kun over for Dommeren med kvitterede Regninger samt andre Bilag at bevise deres Udgifter."

Bovreuil blev imidlertid ved med at skrige op om sine Penge, og til sidst blev det Opdagerne for broget.

„Jeg troede at vise Dem en Opmærksomhed og Venlighed," sagde Schultze. „Jeg har altsaa taget fejl. Godt, herefter skal jeg vide at spare paa Deres Penge."

Lavarede, der allerede lugtede den liflige Maddust, afbrød imidlertid Schultze.

„Aa, bryd Dem dog bare ikke om, hvad det gamle, gerrige Brøvlehoved siger. Jeg er Dem meget taknemmelig for Deres Opmærksomhed, og jeg beder Dem om at ville vedblive paa samme Maade."

Og uden at bryde sig om de rasende Blikke, Bovreuil sendte ham, vedblev han hen mod de to Betjente:

„Undskyld mig, mine Herrer, men har De selv spist til Middag?"

„Nej, Hr. Rosenstein!"

„Ikke Rosenstein, mine Herrer, Lavarede, La—va—re—de. Jeg maa stadig gøre Dem opmærksom paa, at mit Navn er Lava-

rede. Men for at komme tilbage til mit Spørgsmaal: de Herrer har altsaa endnu ikke spist til Middag?"

„Nej, vi tænkte netop paa nu at gaa hen og spise."

„Uf, den skrækkelige russiske Mad! Ved De hvad, mine Herrer, De burde meget hellere blive her og spise sammen med os. Der er jo nok baade til to og til fire Mennesker."

Næseborene bevægede sig paa de to Opdagere. Deres Tænder løb i Vand. Retterne, der nu var satte op paa Bordet, udbredte en herlig Duft, der var uimodstaaelig fristende. Men alligevel! At tage mod Middagsmad af en Arrestant! Var det ikke paa en Maade at tage mod Bestikkelse? De tøvede begge, mens de begærligt skævede til Maden.

Lavarede forstod de Skrupler, de nærede, og sagde ligefrem:

„Mine Herrer, her er to Flasker Vin. Det er for meget til to og mere end nok til fire Mennesker. Da vi nu alligevel skal rejse sammen, som Skæbnen har bestemt det, hvorfor kan vi saa ikke bestræbe os for at være saa elskværdige som muligt mod hverandre?"

Müller var allerede helt henne ved Bordet. Hvad Hr. Schultze angik, saa tøvede han nu heller ikke længer.

„Ja, ja, min Herre, saa tager jeg med Tak mod Deres venlige Tilbud. Jeg skal søge at gøre Deres Tilværelse paa Rejsen saa behagelig, som det er muligt for mig uden at bryde Reglementer og Instrukser og uden at svigte min Pligt."

Og dermed satte han sig til Bords og tog for sig af Retterne. Bovreuil sendte ham et hadefuldt Blik og hvislede:

„Dette er det værste, jeg endnu nogen Sinde har været med til. Man arresterer mig, og saa maa jeg oven i Købet betale for at faa mine Bevogtere fodrede af. Tvi! Tvi!"

Og af Hævngerrighed var han ved at faa Maden i den forkerte Hals.

Baade Maden og Vinene var for øvrigt aldeles fortræffelige og stammede fra et moderne Hotel, som en dreven St. Petersborger havde grundlagt her i Byen. Der var dejlige Aal fra det kaspiske Hav, frisk Kaviar, ung Lammesteg fra Pretewsk og fine Frugter. Der manglede kort sagt aldeles intet.

De kom alle sammen i godt Humor, Hr. Bovreuil naturligvis undtagen. Han spiste som et rasende Menneske for dog at faa saa meget som muligt ud af de Penge, man havde berøvet ham, men dog var det ham for hver Bid, han sank, som om det var et af

hans egne kære Guldstykker, der gled ned i Maven paa ham for aldrig mere at komme til Syne. Men var han i daarligt Humør, havde Lavarede Humør og Munterhed for alle fire. Han lo, han spøgte, han udkrammede alle de Pariserhistorier og Pariseranekdoter, han kendte, og de to Politibetjente kom selv i saa godt Humør, at de lo som besatte af hans Vittigheder. Og da han til sidst opfordrede dem til at forlange endnu to Flasker Krim-Vin paa „Rejsekontoens Bekostning", d. v. s. paa den arme Bovreuils Regning, var de mere end villige til at gaa ind paa hans Opfordring.

Aagerkarlen var grøn i Ansigtet af Raseri og Had.

Til Gengæld var de to Opdagere uhyre elskværdige og gemytlige, og Hr. Schultze kunde end ikke lade være med at udbryde:

„Gud, Hr. Lavarede, hvor det er kedeligt, at jeg ikke skal ledsage Dem længere end til Triest! Jeg vilde virkelig ønske, at denne Rejse kunde vare adskillige Maaneder. Jeg har ikke længe moret mig som i Aften."

„Saamænd, vi har det jo ogsaa rigtig gemytligt."

„Jeg forsikrer Dem, at det gør mig uhyre ondt, at der venter Dem saa mange Ubehageligheder i Triest!"

„Mig? Ubehageligheder? Hvorledes?"

„Naa, naa, det ved De jo nok!"

„Men jeg forsikrer Dem om min Uskyldighed!"

Schultze, der allerede var lidt omtaaget, hviskede godmodigt:

„Ja vel, ja vel, uskyldig, Hr. Rosenstein — om Forladelse, hvad er det, De holder mere af at kalde Dem — Lavarede — ikke sandt, Hr. Lavarede? Naa, vi siger jo alle, vi er uskyldige, det hører jo med til ens Forsvar, og, Gud bevares, det er en Forudsætning i vort Lands Straffelov, at enhver anklaget har Lov til at lyve. Jeg er ikke saa lidt af en Filosof, skal jeg sige Dem, og jeg hylder ganske den Læresætning, at i det Øjeblik en Mand staar anklaget for Retten, sigtet for en Forseelse mod det fælles Samfund, saa skal Samfundet ikke brutalt benytte sig af sin Magt og slaa den mistænkte Mand ned. Ingenlunde! Samfundet skal sige: Jeg anklager ham, han forsvarer sig, vi er altsaa to Magter, vi har altsaa en Tvekamp mellem Samfundet og anklagede. Men i denne Tvekamp har hver af Parterne Ret til at bruge alle Vaaben, ogsaa Benægtelsen. Det kommer kun an paa Beviset —"

„Netop! Beviset! Men det vil De faa at se i Triest. Det er jo derhen, De vil føre mig. Ikke sandt? Sig mig for Resten, naar skal vi rejse herfra?"

„Med Toget, der gaar Klokken tolv Minutter over ti. Men hvis De ønsker, vi skal vente til i Morgen, eller hvis De for Eksempel har noget, De gerne vil have besørget her, saa —"

„Ikke Spor, ikke det mindste! Men vi faar da vel en Kupé for os selv, vil jeg haabe, hvor vi ikke bliver forstyrrede af andre?"

„Ganske vist plejer den russiske Regering just ikke at stille særlige Vogne til Raadighed for Transport af Forbr—, jeg mener til Disposition for Herrer som De og Deres Ven, men jeg havde allerede truffet mine Foranstaltninger, saa vi har en Vogn. Det vil være behageligere for de Herrer paa Deres Rejse —"

„Og det vil ogsaa være behageligere for Dem. Deres Opsynstjeneste bliver virkelig i høj Grad lettet."

„Ganske vist, ganske vist — naa, ja, Dem kan man jo betro sig til. Jeg kan altsaa sige Dem, at vi af det russiske Jærnbanevæsen har lejet en særlig Vogn. De vil forstaa, at de beslaglagte Penge —"

Bovreuil for op som bidt af en Hugorm.

„Hvad siger De!" brølede han og slog i Bordet, saa Glas og Tallerkener dansede. „Hvad er dog det, De vover at sige! Skal jeg ogsaa betale Transporten for os alle fire? Nej, dette er dog for galt!"

„De betale? De skal aldeles intet betale! Da vi tager Pengene af den Sum, vi har beslaglagt hos Dem, og da denne Sum jo er stjaalen, er det altsaa ikke Dem, aldeles ikke Dem, det gaar ud over, men — hm — skal vi sige Deres Offer."

Skummet stod Bovreuil ud af Munden.

„Men for øvrigt," vedblev Schultze med filosofisk Ro, „maa jeg atter en Gang gøre Dem opmærksom paa, at alle Omkostninger ved en Arrestants Bespisning, Underhold og Transport bestandig er at afholde for Arrestantens egen Regning, ifølge det kejserligkongelige østrig-ungarske Politis Instrukser, og alt mod Vedlæggelse af tilbørlig kvitterede Regninger, der beviser disse Udgifters Nødvendighed."

Hr. Schultze havde talt i en forretningsmæssig og belærende Tone til Aagerkarlen. Nu vendte han sig mod Lavarede og sagde:

„Ved De hvad, det er ofte mærkeligt at se, hvor daarlig Folk forstaar at tage deres Skæbne med Ro og finde sig i Omstændighederne. Det er virkelig meget vanskeligt at have med den Slags Mennesker at gøre."

Og den filosofiske Tyster sukkede dybt.

Da Klokken manglede et Kvarter i ti, anmodede de to Opdagere paa den elskværdigste Maade deres to Arrestanter om at maatte lægge Haandstrikkerne paa dem, blot for et Syns Skyld.

„Det er kun, til vi naar Vagonen," sagde de for at trøste dem. „Lige saa snart vi faar slaaet Gardinerne ned for Vinduerne i Kupeen, tager vi naturligvis øjeblikkelig Strikkerne af Deres Hænder."

Begge Opdagerne syntes i Virkeligheden at være meget kede af at skulle anvende disse Forholdsregler over for en saa elskværdig Mand som Lavarede, der saa venligt havde inviteret dem til Middag. Lavarede strakte straks Hænderne ud og tog godvillig Strikken paa, men hvad Bovreuil angik, begyndte han naturligvis atter at rase og fraade og skabe sig, og den kæmpestærke Opdager Hr. Müller maatte med Magt lægge Haandstrikken om hans Hænder.

Det eneste, der ængstede Lavarede, var, at Sir Murlyton og Miss Aurett ikke vidste noget om, at han skulde rejse endnu samme Aften. Men han tog fejl. Næppe var han kommen ned paa Peronen, før han saa dem begge møde frem. Rolig og klog, som Sir Murlyton altid var, havde han straks forvisset sig om, at der kun var et Tog daglig, der gik fra Baku til Batum ved Det Sorte Hav, og at dette Tog gik fra Baku Klokken tolv Minutter over ti om Aftenen. Og for at være vis paa, at Lavarede ikke rejste bort med dette Tog, uden at han, Sir Murlyton, var med, var det, han gav Møde for at se, hvem der skulde med Toget.

Lavarede fik akkurat Tid til at veksle et Øjekast med Miss Aurett. Saa saa han, hvorledes den unge Pige ved sin Faders Arm steg op i en anden Kupé.

Et Øjeblik efter ringede Stationsklokken iltert til Afgang. De to Opdagere slog Gardinerne ned for Vinduerne og tog Strikkerne af Hænderne paa deres to Arrestanter. Saa satte Lavarede, der var dødtræt, sig ind i et Hjørne af Vognen og faldt snart i Søvn.

Det gryede allerede ad Dag, da han vaagnede. Han saa Agerkarlen, der laa halvt udstrakt paa Sædet, sovende tungt, men stadig rystet af nervøse Trækninger. Lige over for Bovreuil sad Opdageren Müller. Han sov, men endnu i Søvne bevarede han sit barske, militære Udseende.

Schultze vaagede for dem begge, med den ladte Revolver i Haanden.

„God Morgen, Hr. Schultze," sagde Lavarede. „Hvad kan Klokken være?"

„Den mangler nogle Minutter i seks. Vi er tæt ved en Station, der hedder Udshany."

Og mens han pludselig skiftede Ansigtsudtryk, sagde han:

„Det er en vidunderlig Livsfilosofi, De har lagt Dem til."

„Hvad mener De med det, Hr. Schultze?"

„Jeg mener, Hr. Rosenstein —"

„Undskyld, Lavarede, om jeg tør bede Dem."

„Jeg mener, at jeg har siddet og betragtet Dem, medens De sov. De sov saa trygt, og De havde saa roligt et Ansigtsudtryk, at man bogstavelig talt skulde tro, De var ude paa en Fornøjelsesrejse."

„Ja, ser De, Hr. Schultze, det er den gode Samvittighed, der gør den Slags Ting."

Han lo og bøjede sig hen mod Vinduet, hvor han trak Gardinet op.

De var komne forbi Stationen Udshany, og Toget for gennem en sumpet, øde, elendig Strækning Land. Hist og her saa man Vogterhusene dukke frem. De var alle sammen byggede paa høje Pæle og ragede op i Luften som en Mand paa et Par lange Stylter. De var byggede saaledes, for at deres Beboere kunde være beskyttede for de Miasmer og Feberdampe, der stiger op af den sumpede Jord.

Lavarede havde slaaet Vinduet ned, saa den friske Luft strømmede ind.

„Slaa endelig Vinduet op igen," raadede Østrigeren ham til, „thi ellers faar vi Kupeen fuld af giftige Moskitoer og Myg, der forsøger paa at tage Livet af os. Disse Insekter er saa talrige og saa farlige, at Jærnbanevogterne er nødsagede til om Natten at sove oppe paa Taget af deres smaa, højtliggende Huse for at faa en Smule Fred for dem. Hvert af disse Insekters Bid efterlader en tyk, kløende Byld. Det er ganske afskyeligt, forsikrer jeg Dem."

Klokken ti om Formiddagen standsede Toget ved Elisavatopol. Her var der ti Minutters Ophold, og Müller skyndte sig ind til den paa Banegaarden værende Buffet for at hente noget at spise til dem alle fire. Det var ikke meget, han bragte med tilbage.

„Der er ikke meget at finde paa saadanne russiske Banegaardsrestaurationer," sagde han. „Men i Aften skal vi have os en bedre Middag. Hr. Rosenstein-Lavarede har jo tilladt os at tage for os af de beslaglagte Penge."

Bovreuil drog et dybt Suk.

„Hvor er vi egentlig henne?" spurgte han.

„Vi er i Tiflis om nogle Øjeblikke, antager jeg.

Østrigerens Antagelse var rigtig nok. Da Klokken var ti Minutter i fem om Eftermiddagen ankom de til den store By, der tidligere var under persisk Herredømme. Müller forsvandt straks ud af Kupeen. Da Lavarede saa ud gennem Vinduet for at se, hvor han gik hen, opdagede han Miss Aurett og vinkede i Smug til hende med Haanden. Miss Aurett førte sin behandskede Haand til Læberne som Tegn paa, at hun havde set ham og sendte ham en Hilsen. Da hun var borte, gav Lavarede sig til at se sig omkring, ud over Landskabet, der laa for ham.

Temmelig langt borte fra Banelinien saa han den lavere Del af Byen, ogsaa kaldet den europæiske Del. Ved en Bro, der var lagt over Floden Kama, var den forbunden med den højere liggende Bydel, hvor de indfødte holder til. Begge disse Bydele er vidt forskellige, ikke blot fra hinanden indbyrdes, men ogsaa hvad deres egne, enkelte Kvarterer angaar. Der er brede Gader med smukke Huse tæt ved stinkende Gyder, hvor den snavsede Perser bor og handler, der er „Den europæiske Have", hvor der er fransk Operetteteater, og der er lave Boder, hvor de parisiske Gøglere samler de indfødte om deres Taskenspillerkunster og andre Forlystelser. Byen er saa broget, som enhver By maa blive det, hvor moderne europæisk Kultur og ældgammel asiatisk Slendrian støder sammen.

Lidt efter kom Hr. Müller tilbage. Opdageren havde overgaaet sig selv. Han havde straks taget en Hyrevogn, der holdt uden for Banegaarden, og med den var han kørt hen til det af Europæere bestyrede „Hotel Kaukasus", hvor han havde tømt Fadebur og Vinkælder. Nu vendte han tilbage med alle Herlighederne i store Pakker og Kurve.

„Her er kun for fem og tredive Rubler. En ren Bagatel!"

Havde Bovreuil haft Mod, som han havde Lyst, havde han i dette Øjeblik kvalt Opdageren. Men han kendte af tilstrækkelig Erfaring den østrigske Opdagers Kræfter, og han skulde ikke have noget af at maale sig med ham. Derfor nøjedes han med, for hver Ret Mad der viste sig, at sukke dybt, hæve Øjnene mod Himmelen og se aldeles fortvivlet ud.

Toget havde sat sig i Bevægelse. Klokken var omtrent seks. De begyndte at spise. Aagerkarlen spiste som en Tærsker og syntes at have sat sig det Maal at spise mere end alle de andre til-

sammen for dog paa denne Maade at faa saa meget som muligt ud af sine Penge.

Men hvor meget han end spiste, hvor hævngerrig han end var, han kunde dog ikke holde Maal med, hvad de andre tog for sig, og der kom jo et Øjeblik, hvor han absolut ikke kunde proppe mere i sig. Han indsaa det, og han sukkede bekymret og ærgerligt.

Forspist, tung i Maven og tung i Hovedet af den nydte Mad og Vin lagde Bovreuil sig til at snorke i Kupeens ene Hjørne, medens Lavarede, der kun havde spist og drukket til Maade, var kommen i godt Humør og begyndte at passiare med Hr. Schultze om den Egn, de kørte igennem, men som de paa Grund af Mørket saa saa grumme lidet til. Han fortalte om alle de gamle Sagn, der var knyttede til disse Egne. Sagnet om Prometeus, der af Guderne blev lænket til Klippen og hver Dag fik sin Lever hakket i Stykker af en Ørn, og Sagnet om Jason, der om Bord paa Skibet „Argo" drog til Kolkis ved Det Sorte Hav, det nuværende Landskab Imeretien og den nuværende By Poti, for at finde det gyldne Skind. Og hans Fortællinger gik helt op til Beretningerne om den store Schamyl, Kaukasus's Frihedshelt, der i mange Aar holdt Russerne Stangen. Schultze hørte med spændt Opmærksomhed paa ham.

Klokken var henad elleve om Aftenen, da Lavarede endelig bekvemmede sig til at søge Hvile og lægge sig til at sove. Toget for imens videre, forbi Byerne Kvirily, Riou, Saubredi og ind gennem den mægtige Tunnel ved Sourham, som det har varet mere end fire Aar at faa brudt ind gennem Bjærget — et Mesterværk af Ingeniørkunst.

Han vaagnede først op paa ny, da de naaede Koutais, den By, hvor tidligere den magiske Gudinde Medeas Tempel stod.

Til begge Sider for Banelinien saa man udstrakte Rosenmarker, hvor hvert enkelt Træ var beskyttet mod Vinterens bidende Frost med Svøb og Omviklinger af Halm. Og nu kom Havet til Syne.

„Vi nærmer os Batum," forklarede Hr. Schultze.

„Saa meget desto bedre."

„Men hør en Gang, jeg vil gerne foreslaa Dem noget, min gode Hr. Rosenstein."

„Ikke Rosenstein — Lavarede, om jeg maa bede Dem."

„Naa, ja, godt, som De vil. Altsaa, min kære Hr. Rosenstein-Lavarede eller Lavarede-Rosenstein, jeg vil gerne foreslaa Dem, at vi tager hinanden under Armen og gaar ud og beser Byen."

„Under Armen? Hvorfor?"

„Jo, i Stedet for Haandstrikken!"

„Ah, jeg forstaar. Ja, med Fornøjelse, min kære Hr. Schultze. Og om De ønsker det, vil jeg give Dem mit Æresord paa, at jeg ikke paa nogen Maade skal forsøge paa at flygte fra Dem. Ønsker De det?"

„Men nej — det er jo overflødigt!"

„Ja, ja, som De vil. Jeg giver Dem imidlertid mit Ord paa det. Jeg forsikrer Dem endogsaa, at det er mig en personlig stor Fornøjelse, som jeg ikke vilde give Afkald paa for meget, at lade mig transportere til Triest af Dem. Ja, det er mere sandt, end De maaske tror."

Toget løb ind paa Batums Banegaard.

Da de var derinde, greb Müller straks Bovreuil og gav ham Haandstrikken paa. Aagerkarlen gav sig straks til at hyle op og lamentere. Naar hans „medskyldige" ikke fik Haandstrikken paa, hvorfor skulde han saa bære den? Hr. Schultze, der hørte hans Jeremiader, og som var et stort Stykke af en Filosof, trak paa Skuldrene og sagde roligt:

„At protestere mod sin Skæbne er Vanvid, siger den store tyske Filosof Emmanuel Kant. De protesterer bestandig, De gør bestandig Vrøvl. Nu vil jeg bare underrette Dem om, at hvis De ikke tier stille, nøjes jeg ikke med Haandstrikken. Jeg stikker Dem en Knebel i Munden. Lad os bare være fri for at samle Oplob. Forstaar De?"

Aagerkarlen tav. Men havde han kunnet myrde de to Opdagere med et Blik, vilde de begge have været Dødens Kandidater.

De ventede i Vognen, til de havde set, at alle de andre rejsende var stegne ud af Toget. Saa gik de, Fanger og Fangevogtere, Arm i Arm hen til „Hotel Europa". Her fik de at vide, at Damperen „Volga", der hører til det kejserlige russiske Dampskibsrederi, den næste Dag, den 16de Februar, skulde dampe til Odessa.

„Synes De ikke," spurgte den ene af Opdagerne Lavarede, „at vi skulde tage af Sted med denne Damper i Morgen? Passer det Dem?"

„Udmærket! Det synes jeg særdeles godt om!"

Og ved sig selv sagde han:

„I Morgen er det den 16de Februar. Jeg skal være i Paris den 25de Marts, inden Hr. Advokat Panabert lukker sit Kontor.

Jeg er ikke langt fra at tro, at det vil lykkes mig at komme frem i rette Tid."

Rimeligvis har Frøken Penelopes Fader læst denne Tanke i Lavaredes Øjne, thi han skar en rædsom Grimasse, men sagde ikke et Ord.

Efter en udmærket Frokost nød Lavarede med Sindsro og hemmelig Skadefryd en fin Cigar. Han kunde ikke nægte sig den Glæde at puste Røgen lige op i Ansigtet paa Bovreuil, der blev mere og mere melankolsk.

„Keder De Dem, min kære, fortræffelige Hr. Bovreuil?" spurgte han.

„Hvad kommer det Dem ved!" snærrede Aagerkarlen arrigt.

„Gud bevares, Gud bevares! Er det ikke det, jeg altid har sagt! Naar Folk keder sig, bliver de endnu mere ondskabsfulde, end de plejer at være. Og saadan gaar det ogsaa med Dem. Endskønt, man skulde vel ikke tro, De kunde blive mere ondskabsfuld, end De allerede i Forvejen er."

Og vendende sig mod Hr. Schultze, der med Øjnene fulgte begge sine besynderlige Fangers Bevægelser, sagde han:

„Vi rejser altsaa videre i Morgen! Synes De for øvrigt ikke, at det vilde være en Smule morsommere at gaa ud og besøge Byen i Stedet for at sidde indemurede her paa dette Hotelværelse?"

„Ja — men — det vil sige —"

„Jeg ved, hvad De mener. Men De talte jo selv om det i Morges. Og jeg har jo for øvrigt lovet Dem ikke at ville forsøge paa at flygte."

„Men hvis der nu bød sig en Lejlighed til Flugt for Dem?"

„Saa vilde jeg ikke benytte mig af den."

Opdageren smilede.

„De er dog en mærkværdig Mand! De har en Overbevisning!"

„Ja vel, en Overbevisning, der er endnu stærkere end Razil-Mograbs."

„Hvem er Razil-Mograb?"

„Det er en persisk Filosof, der siger: 'Lad Skæbnen raade!'"

„Ja," svarede Opdageren, „ogsaa jeg havde Lyst til at foretage denne Tur omkring i Byen. Jeg har ogsaa Tiltro til Dem, men hvad skal vi gøre med Deres Ven?"

„Ham der? Aa, det er for Resten aldeles ikke min Ven. Men lad ham kun blive her. Deres Kollega, Hr. Müller, kan jo blive tilbage og passe paa ham. Saa har han noget at bestille."

„Det er en Idé! Ja, lad os komme af Sted!"

Og uden at bryde sig om Frøken Penelopes Faders Raseri gik de begge.

Da de gik ned ad Trappen, saa Lavarede en ung Dame, der stod og talte med en ældre Herre med graanende Bakkenbarter. Han saa straks, at det var Miss Aurett og Sir Murlyton. Miss Aurett havde ogsaa genkendt ham.

Hun bar en lille Buket Violer i Haanden, de første Blomster, der havde været at faa. Hun lod Violbuketten falde og lod, som om hun ikke mærkede det. Saa gik hun nogle Skridt videre med sin Fader.

Lavarede havde fulgt alle hendes Bevægelser. Han tog den lille Violbuket op, tog et Par Blomster ud af den og lod dem glide ned i sin Lomme og vendte sig saa om mod den unge Pige.

„De tabte Deres Blomster, Frøken!" sagde han.

Han standsede, saa et Øjeblik ligesom forbavset paa hende og sagde saa med en udmærket fremhyklet spørgende Mine:

„Hvis jeg ikke tager fejl, Frøken, har jeg set Dem før! Var det ikke Dem, jeg saa forleden Dag i Baku?"

„Jo, netop! Jeg var sammen med min Fader ligesom nu."

Miss Aurett pegede paa Sir Murlyton, og denne hilste høfligt og formelt. Han forstod aabenbart aldeles ikke Lavaredes Mening.

„Jeg syntes ogsaa, Frøken," vedblev Lavarede, „at De fortalte mig, at De agtede Dem til Trieſt?"

„Netop! Vi skal til Trieſt!"

„Ogsaa jeg, Frøken, skal til Trieſt. Eller rettere sagt: man fører mig til Trieſt, fordi man beskylder mig for Bankthveri og Bedrageri. Jeg ved ikke, Frøken, hvad De før har tænkt om mig, men jeg beder Dem om ikke at ville have alt for daarlige Meninger om mig. Jeg haaber nok, det skal kunne lykkes mig at bevise min Uskyldighed. Indtil da, Frøken, beder jeg Dem vente med at bedømme den Mand, som De har vist den Ære at ville tage i Haanden."

Han hilste dybt paa de to forbavsede Englændere, der ikke ret forstod Meningen af hans Ord, og ladende som om han ikke bemærkede Opdageren Hr. Schultzes Forbavselse, greb han hans Arm og gik bort med ham.

„Lad os saa komme af Sted, min kære Hr. Schultze!"

Ved sig selv var han sjæleglad over det heldige Udfald, denne

lille, improviserede Scene havde faaet. Nu kunde han næste Dag paa Damperen veksle Ord med Miss Aurett, uden at derfor Hr. Schultze behøvede at fatte nogen Mistanke imod ham.

Hr. Schultze havde imidlertid raabt en Kusk an, der holdt tæt ved Hotellet med sit Køretøj. Han spurgte ham, hvilke Seværdigheder der var i Batum.

„Seværdigheder her i Byen!" svarede Kusken tøvende — „ja, dem er der ærlig talt slet ingen af. Byen er en Krigshavn, der er omgivet af Forter, men af Monumenter eller offentlige Bygninger er der ingen."

„Er der slet ingenting at se?"

„Jo, naturligvis, der er jo den Promenade, der hedder Adjari Tzali, hvis det kan more Dem at se den. Egentlig skal man se den ved Sommertid, men jeg vil alligevel raade Dem til at tage en Tur op ad den. Det er virkelig et meget smukt og interessant Syn. Det er ikke langt herfra. Vi følger Floden, Tscholoks Løb for at komme derop."

De stod op i Vognen og kørte af Sted. Det viste sig snart, at Kusken ikke havde overdrevet i sine Lovprisninger. Floden slynger sig af Sted i pittoreske Bugtninger, snart mellem grønne Sletter, snart mellem dybe, mørke Skove, og hvert Øjeblik har man en ny Udsigt.

Omtrent en Mils Vej fra Batum ligger der en lille Restaurant eller, som den paa Russisk hedder, Gostinitza, hvor man kan faa at spise og drikke. I gamle Dage laa der et Blokhus, hvor en Del Zaparoger eller kosakkiske Forposter laa paa Vagt. Ved Sommertid plejer de mere velhavende af Batums Indbyggere at rejse derud for at tilbringe nogle Dage eller Uger med deres Familie.

For at følge Landets Skik gik Schultze og Lavarede ind i Pavillonen og tog en Forfriskning. Det var Schultze, der betalte, og han inviterede ogsaa Kusken til at tage sig et Bæger. Som alle Kuske var ogsaa han snakkesalig, og efter at han havde fortalt en Mængde Historier om Egnen og Egnens Folk, begyndte han, som alle der paa Egnen, at beklage sig over Armenierne, der efterhaanden beherskede hele Handelen og udsugede Bønderne.

„Men saadan er det i hele Kaukasus," sagde han.

„Er Armenierne da saa slemme?"

„Om de er? Kender De ikke den gamle Historie om, hvordan Armenierne blev skabte?"

„Nej, fortæl den!"

„Jo," vedblev Kusken, „det er jo en almindelig bekendt Sag, at det ikke er Gud, men Fanden, der har skabt Armenierne! Vorherre var meget forbavset over at træffe saa mange Fejl og Laster hos en enkelt Skabning som hos Armenieren, og da han en Dag traf Djævelen, sagde han til ham: 'Sig mig en Gang, hvorledes bar du dig ad med at faa skabt en Skabning, der er saa begærlig og lastefuld som Armenieren?' 'Jo,' sagde Fanden og grinede, 'jeg tog en Del græsk Karakter, noget mere persisk og en hel Bunke jødisk Karakter, det rystede jeg godt sammen, og saa havde jeg en Armenier fiks og færdig!'"

Opdageren var saa optagen af Kuskens Snak, at han rent glemte at passe paa Lavarede. Denne saa sit Snit til først at liste nogle Skridt bort for derpaa i et Spring at sætte ud af Stuen. Med Lynets Hastighed var han oppe paa Bukken, piskede paa Hesten og for bort i Galop.

Ved Larmen styrtede Schultze til. Men det var allerede for sent. Han saa, at Flygtningen var over hundrede Meter borte, og at Koretøjet bortfjernede sig mere og mere.

Østrigeren var aldeles fortvivlet og rev sig i Haaret. Hvad skulde han dog nu gøre? Men hans Fortvivlelse gik over til grænseløs Forbavselse, da han saa, hvorledes Koretøjet pludselig sagtnede sin Fart, vendte om og kom tilbage til "Gostinitza"en. Paa Bukken sad Lavarede, højrød i Ansigtet af Latter. Og da han atter holdt foran „Gostinitza"en, sprang han ned af Bukken og sagde, stadig leende, til Opdageren:

„Naa, havde jeg ikke her haft en Anledning til at flygte bort?"

„Jo, det kan ikke nægtes!"

„Men De ser altsaa, at jeg ikke benyttede denne Anledning. De vil heraf forstaa, at naar jeg giver mit Ord paa noget, kan De være sikker paa, at jeg holder det. Men lad os nu komme tilbage til Batum. Det er paa Tide at faa noget Middagsmad."

De kørte tilbage, men Hr. Schultze var hele Tiden meget tankefuld. Lavaredes Flugt og derpaa følgende frivillige Tilbagevenden havde ladet en stærk Tvivl komme op i hans Sind om, hvorvidt Lavarede virkelig var den skyldige Banktyv, han skulde søge efter. Og med filosofisk Ræsonnement sagde han til sig selv:

„Hvis nu hele den Basis, hvorpaa jeg har bygget mit logiske Ræsonnement, er falsk, maa hele Ræsonnementet ogsaa være det. Hvis denne Lavarede ikke har nogen daarlig Samvittighed, har

han altsaa heller ikke begaaet noget Banktyveri. Han hedder altsaa heller ikke Rosenstein og er ikke paa Flugt for det østrigske Politi. Men naar han ikke er paa Flugt for dette, skal jeg jo heller ikke bevogte ham eller føre ham til Triest. Hm, hm! Skulde jeg virkelig have taget fejl?"

Og Hr. Schultze var meget tankefuld paa Hotellet, da de spiste.

Næste Dag gik de om Bord paa Damperen „Volga", og allerede nu viste de første Resultater af Hr. Schultzes filosofiske Overvejelser sig. Han var aabenbart endnu mere end Dagen forud i Tvivl om, hvorvidt Lavarede hed Rosenstein eller ikke, hvorvidt han var skyldig eller uskyldig. I hvert Fald befalede han, til Bovreuils usigelige Raseri, at Aagerkarlen skulde spærres inde i en Kahyt, mens Müller passede paa, hvorimod han tillod Lavarede at færdes frit omkring paa Skibet mellem de andre Passagerer.

Lidt efter lød Damperens Afgangssignal. Med en kvælende, grønsort Røg op af Skorstenen stod den ud af Havnen og satte Kursen mod Nord, foreløbig følgende langs med Kystens Linie.

Ved Middagstid stoppede Damperen op uden for Poti for at kaste en Del Brevsække og andre Postsager ned i Postvæsenets lille Baad, hvorpaa den atter fortsatte sin Kurs.

Lænet op mod Rælingen stod Lavarede, hensunken i Betragtninger af Kaukasus's snedækkede Tinder, der viste sig for ham. Ikke ti Skridt fra ham sad Hr. Schultze og læste i en Avis, kun nu og da kastende et hurtigt, forskende Blik paa sin Arrestant. Pludselig hørte Lavarede en blid, ungdommelig Stemme, der hviskede til ham:

„Lad være med at vende Dem om! Det er min Fader og mig, der er komne for at sige god Dag til Dem. Vi staar lige bag ved Dem."

Trods sine Venners Advarsel vendte han sig dog og stod nu Ansigt til Ansigt med Sir Murlyton og hans Datter.

„Vær blot rolig," sagde han, „alle disse Forsigtighedsregler er overflødige nu. Den lille Komedie, jeg i Gaar spillede paa Hotellet, var udelukkende for at kunne tale med Dem her paa Damperen, uden at det skulde vække min Bevogters Mistanke. De skal ikke række mig Haanden. Det kunde maaske synes ham paafaldende. Lad os blot i Tankerne trykke hinandens Hænder!"

Med faa Ord fortalte han om alle Bovreuils Genvordigheder, hvad der morede de andre uhyre. De lo skadefro af Aagerkarlens

Lidelser. Saa skiltes de, efter at de havde lovet hverandre at ses den følgende Dag.

Fra sin Plads havde Opdageren bemærket alt og fulgt hele den lille Scene.

„Den engelske Gentleman synes at være mindre reserveret mod Dem i Dag, end han var i Gaar?" bemærkede Schultze. „Han talte jo med Dem!"

„Ja, naturligvis!"

„Det finder jeg ikke er saa naturligt — over for en Mand i Deres Stilling."

„Men han mistænker mig ikke længere. Han er overbevist om, at jeg taler Sandhed og er uskyldig."

Og med disse Ord drejede Lavarede sig brat om og gik muntert fløjtende hen ad Dækket. Østrigeren fulgte ham med Øjnene og saa endnu mere tvivlraadig ud end før. „Pokker forstaa denne Mand!" tænkte han. Og han fortsatte sine filosofiske Betragtninger:

„Øjet er Sjælens Spejl, siger man. Alle Mennesker er enige herom. Men jeg har aldrig set en Mand, der saa saa aabent og roligt paa sine Medmennesker, som denne Rosenstein gør det."

Han bed sig i Læberne og blev ved:

„Men hvis han nu ikke hedder Rosenstein, men Lavarede? — Men saa det fordømte Brev da, jeg fandt, og som jeg endnu har i Lommen? Hvad det?"

Og han holdt sig for Panden som for at skaffe Lys ind i sin Hjernes Mørke og Taage. Men det var forgæves. Alt var ved at løbe rundt for ham.

I Løbet af Dagene den 17de og 18de Februar anløb Damperen „Volga" en hel Række Kyststationer med næsten uudtalelige russisk-persiske Navne, til den endelig stoppede op ved Byen Kertsch.

Damperen gør her i Regelen et Ophold paa et Par Timer, thi Byen er meget betydelig, den har stor Handel, og den behersker hele Jenikalé-Strædet og Indløbet til Det Asovske Hav. Sammen med Hr. Schultze gjorde Lavarede en lille Afstikker ind i Byen og saa dens mange Mærkværdigheder, derimellem ogsaa den berømte, gamle Stentrappe, som man har bygget paa i flere hundrede Aar, men aldrig synes at skulle faa færdig, og som fører fra Byens ældgamle Torv op paa det saakaldte Mithridates Bjærg. Det lønner sig at gøre Turen herop, trods de Anstrengelser, der er forbundne

med den, thi heroppe knejser det nygræske Monument, som man har rejst til Minde om den tapre Kong Mithridates af Pontus, og paa det Sted, hvor han efter Sagnet lod sig gennembore af den gallifke Soldats Sværd for ikke at falde levende i sine bitre og hadefulde Fjender Romernes Hænder.

Heroppefra har man for øvrigt en aldeles fortryllende Udsigt. Under ens Fødder breder sig Byen og Reden og længere ude de skovklædte Kyster, de fjerne Bjærge og det blaagronne Hav. I Vest ser man et bakket Terrain, fuldt af smaa, hvide Byer og Landsbyer, i Syd de vældige Klippemasser, der kaldes Skati Kourgan, og i hvilke det paastaas, at Kong Mithridates ligger begravet i en hemmelig Hule. Men ellers overalt Hav og Bjærge, Bjærge og Hav ud mod den blaanende Horisont.

Om Eftermiddagen gik Damperen videre, og de naaede Byen Theodosia med dens mange gamle Taarne, Oldtidsruiner og Levninger.

Sent paa Aftenen lukkede Hr. Schultze Pariseren inde i hans Kahyt, kaldte paa sin Ven og Kollega, Müller, og gik sammen med ham op paa Dækket. De to Opdagere begyndte en livlig Samtale.

Natten var lys og venlig. Fra Skibets Dæk kunde man se Krims Kyster. Men ingen af de tre Politimænd tænkte paa at beundre Naturens Skønhed. Hr. Schultze fremførte for sin Kollega med mange filosofiske Ræsonnementer og Grunde for og imod den Tvivl, han efterhaanden var kommen til at nære over for Rosenstein-Lavarede, eller hvad nu denne Mand hed.

„Jeg har netop tænkt paa det samme," sagde Müller og rystede betænksomt paa Hovedet. Hr. Müller var vel ikke saa filosofisk anlagt som sin Ven Schultze, men til Gengæld var han i Besiddelse af sund Fornuft og ikke ringe skarp Sans. „Jeg tror heller ikke," vedblev han, „at han er den skyldige. Hvis han virkelig er det, spiller han sin Rolle udmærket."

„Det mener du altsaa?"

„Hør en Gang! Du kan betragte denne Lavarede-Rosenstein, naar du vil, selv naar han ikke kan have Anelse om, at du iagttager ham, du vil altid se, at han ikke med den ringeste Mine forraader nogen Uro eller daarlig Samvittighed. Men se saa til Gengæld paa den anden! Han raser og fraader, og han er ikke et Øjeblik i Ro. Hvis det stod i hans Magt, endevendte han hele Skibet og myrdede os begge. Jeg gentager, hvad jeg har sagt:

enten er den unge Mand en mesterlig Komediant, eller han er uskyldig."

„Og hvad tror du, han er?"

„Jeg tror, han er uskyldig."

Schultze syntes at reflektere dybt.

„Saa er han altsaa Franskmand og Journalist, som han paastaar?"

„Sandsynligvis! Og jeg er af den Mening, at det er klogest af os at lade ham gaa sin Vej i Fred."

„Naa, det mener jeg nu ikke. Han kan være det ene, og han kan være det andet, men det berettiger os ikke til at lade ham slippe os af Hænderne. Vi har intet Bevis for, at han er uskyldig. Vi maa prøve ham endnu mere, end vi allerede har gjort, og først, hvis vi da faar vor Anelse bestyrket, kan vi lade ham gaa. Men lige meget! Hvis du har Ret, og han er uskyldig, er det en forfærdelig Fejltagelse, vi har gjort os skyldige i."

„Aa, hvad!"

„Hvad mener du?"

„Han er elskværdig og lystig og en brav Fyr. Han vil ikke søge at hævne sig paa os for vor Fejltagelse."

„Tror du virkelig, han skulde tage det saa let, at vi har trukket ham fra Baku og lige hertil?"

„Naa, du ser jo, at det synes at more ham. Han ler bestandig og er i godt Humør. Han vil ikke hævne sig paa os."

De talte nu videre og mere sagte for ikke at blive hørte af nogle Passagerer, der var komne op paa Dækket for at trække frisk Luft. Et Kvarters Tid efter gik ogsaa de to Opdagere til Køjs for at sove.

Næste Dag anløb Damperen „Volga" først Jalta og gik saa ind til Sebastopol, næsten en Time før det var beregnet, den skulde være der. Men Skibet var saa stærkt lastet, at Kaptajnen indsaa, at Losningen af Godset til Sebastopol vilde tage mindst fire Timer i Stedet for de to, Skibet ellers plejede at ligge i denne By. Han meddelte Passagererne dette. Schultze hørte det og gned sig i Hænderne. Saa nærmede han sig Lavarede, der stod i Passiar med Sir Murlyton og Miss Aurett.

„Vi skal ligge fire Timer her i Havnen, hører jeg," sagde han til Lavarede. „Hvis De har Lyst til det, kunde vi maaske gaa en Tur i Land og bese Byen."

„Med Fornøjelse, min kære Hr. Schultze! Jeg stod netop og

tænkte paa, at jeg vilde appellere til Deres Velvilje netop i samme Henseende. Og hvis De ikke har noget imod det, vilde Sir Murlyton og hans Frøken Datter gerne følge med os i Baaden. De ønsker nemlig ogsaa at foretage en Spadseretur i Byen."

En Færgebaad førte dem alle fire ind i Streletskaja-Bugten, der er bleven Sebastopols Havn for Handelsskibe, siden den sydlige Del af Bugten nu udelukkende er reserveret for den russiske Krigsflaade i Det Sorte Hav.

Schultze førte sine Ledsagere gennem den forholdsvis nye By. Han viste dem de store Fabrikker og Kaserner, der er blevne opførte, og den „Mindekirke", man har bygget til Erindring om de russiske Soldater, der faldt under Sebastopols Belejring 1854 og 1855. Han pegede ogsaa paa den nye Havn og den nye, stærke Krigsflaade, som Russerne stadig holder beredt i den, og som udelukkende er bygget for de Penge, der kom ind ved en frivillig Indsamling over hele det russiske Rige.

„Skal vi saa gaa hen at se den franske Kirkegaard?" spurgte Schultze, mens han skævede hen til Lavarede for at se, hvilken Virkning disse Ord gjorde paa ham.

„Den franske Kirkegaard?" spurgte Miss Aurett forbavset.

Det var Lavarede, der svarede:

„Ja, Frøken, her er en Plet Jord, hvor de af mine Landsmænd ligger begravede, der blev dræbte her under den forfærdelige i 1854—55. Der er mange Grave, thi under denne Krig dræbtes af Kugler eller døde af Sygdom henved fire Hundrede Tusinde Mand. Af disse var Halvdelen Russere, medens de andre to Hundrede Tusinde Mand var dels Franskmænd eller Englændere, dels Tyrker eller Tropper af den sardinske Hær."

De maatte tage en Vogn, thi Kirkegaarden laa over seks Kilometer fra det Sted, hvor de nu befandt sig.

En dyb Bevægelse greb Lavarede ved at se denne lange, firkantede Strimmel Jord, omgivet af halvt forvitrede, lave Mure. Hvor mange sov ikke her den sidste evige Søvn under disse talløse Rækker af ensartede, firkantede, hvide Gravstene, der stod i Rækker og Geledder.

Han blottede sit Hoved og saa alvorligt ud for sig.

Pludselig hørte han Schultzes Stemme bag ved sig:

„Naa, og saa har man endda noget, der hedder den fransk-russiske Alliance!"

Lavarede vendte sig om, som om han pludselig var bleven

bidt af en Hugorm. Han rynkede Brynene og sagde med let dirrende Stemme:

„Hr. Schultze, hos os i Frankrig kan Modstandere godt række hinanden Haanden, naar Kampen er forbi. Under den frygtelige Krimkrig lærte Russere og Franskmænd at agte hinanden, og det er netop disse dødes Blod, der har skabt Fred og Venskab mellem de to Folk."

Oppassageren saa paa ham.

„Men naar De siger, at Folk godt kan række hinanden Haanden, naar Kampen er forbi, hvorfor er man da i Frankrig saa fjendtlig over for enhver Tanke om et Venskab mellem Tyskere og Franskmænd?"

„Af den Grund, min gode Hr. Schultze, at der bor Franskmænd i Elsass og Lothringen."

Lavarede gik sammen med Sir Murlyton og Miss Aurett hen mod Vognen, der ventede paa dem uden for Kirkegaarden. Schultze fulgte efter dem, mens han mumlede for sig selv:

„Paa eet Punkt er der ingen Tvivl mulig. Han er virkelig Franskmand!"

De kom tilbage til Damperen. Hvad Kaptajnen havde forudsat slog til. Ventetiden blev lang, og de spiste til Middag om Bord, endnu før Skibet atter var stukket i Søen.

Men Hr. Schultze var i daarligt Humør, og end ikke den gode Mad og det udmærkede russiske Øl, Piro'en, kunde bringe ham i bedre Lune. Han tænkte paa, at nu sad hans Kone og hans ni Børn i Triest og ventede paa, han skulde komme tilbage med de 5000 Gylden, der var udsat i Præmie til den, der greb den tyske Bankier og Tyv Rosenstein.

Den 20de Februar kom man forbi Byen Eupatoria, hvor de rige Russere bor om Vinteren paa Grund af Egnens milde og behagelige Klima, og den samme Dag, henad Klokken tre om Eftermiddagen, lagde Damperen „Volga" til og fortøjede ved en af Kajerne i Odessas Havn.

Mens Hr. Schultze med de to Arrestanter begav sig hen for at spise til Middag paa en fransk Restaurant i Byen, hvor Betjeningen talte Fransk, skyndte Müller sig til Banegaarden, hvor han løste fire Billetter til Triest ad Ruten: Odessa—Jassy—Bukarest—Szegedin—Triest. Toget gik endnu samme Aften Klokken fem Minutter i elleve.

Sir Murlyton og hans Datter spiste sammen med Schultze,

Lavarede og den kære Hr. Bovreuil, og Lavarede begyndte at fortælle om Byen og dens Historie. „Her er særlig en stor fransk Kolonі i den," sagde han, „men det er jo ikke underligt, thi Byen er grundlagt af en Franskmand. Det var Hertugen af Richelieu, en Franskmand, der var gaaet i russisk Tjeneste og var bleven Guvernør her, der grundlagde den i 1803. Det var under Kejserinde Katharina den Andens Regering, og for at smigre Kejserinden, der altid pralede lidt med, at hun var af græsk Herkomst, opkaldte han Byen efter den græske Sagnhelt Ulysses eller Odysses. Af Navnet Odysses eller Odysseys er Ordet Odessa opstaaet."

„De er en sand Visdommens Brønd," sagde Sir Murlyton leende.

„Jeg har læst meget, set meget og forstaaet at erindre meget," svarede han. „Hvis Hr. Schultze tillader det, vil jeg gerne føre Dem rundt i Byen og vise Dem den. Her er fire Ting at se. Her er for det første en meget smuk Boulevard, der strækker sig langs med Foden af det firsindstyve Meter høje Bakkedrag, hvorpaa Odessa er bygget. Endvidere er der en smuk Bronze-Statue af Byens Grundlægger, Richelieu, en mægtig Trappe paa 500 Trin, der fører ned til Havnen, og en stor Tunnel, der strækker sig under en lang Strækning af Boulevarden, og som benyttes af Arbejdsvognene. Det er alt, hvad der er at se."

Schultze gjorde ingen Indvendinger og var parat til at følge dem. Da Müller kom tilbage, tog han straks Bovreuil, over hvem man bestandig holdt skarpere og skarpere Vagt, med sig og førte ham af Sted til Banegaarden. De andre fire begav sig paa Spadseretur ud i Byen.

De fire Seværdigheder var hurtig besete, og de spadserede nu omkring nede ved Havnen, betragtende det storslaaede Skue af de elektrisk oplyste Bassiner, hvor Skibslanternerne slog Stjerner, røde og grønne, i det sorte, stille Vand. Saa nærmede den Tid sig, da de skulde til Jærnbanestationen, og de tog Retning mod den.

Da Klokken var ti Minutter i elleve, stod alle i den vældige Glashal, hvorunder Toget holdt. Sir Murlyton og hans Datter opsøgte deres særlige Kupé. Lavarede fulgte med Schultze hen til den Vogn, hvor Müller havde reserveret fire Pladser. Inde i Vognen sad Müller allerede med Bovreuil ved sin Side. Lagerkarlen var atter som vanvittig af Raseri, thi han havde igen faaet Haandstrikken paa.

Præcis Klokken fem Minutter i elleve satte Toget sig i Be-

vægelse og gled ud af Hallen, mønstret endnu en Gang af den grønklædte Gendarm, der var til Stede her som paa alle russiske Banegaarde.

Hele Natten kørte de over Stepperne, og da det blev Morgen, og den første Lysning kom i Luften, naaede de Ungheni, der er Grænsestation mellem Rusland og Rumænien.

Her maatte de skifte Tog, thi da alle russiske Jærnveje har en Skinnebredde, der er tolv Centimeter bredere end alle andre europæiske Skinneveje, kan russiske Jærnbanevogne lige saa lidt komme over Grænsen, som Vogne fra andre Staters Jærnbaner kan komme ind i det russiske Rige. Dette er en stor Ubehagelighed for de rejsende og endnu mere for alt Gods, der maa omlades, men i militær Henseende er det af overordentlig stor Vigtighed, thi derved er det næsten umuligt for nogen europæisk Stat under en Krig med Rusland at kaste større Troppemasser ind i det russiske Rige.

Da Klokken var halv seks om Eftermiddagen, spiste de til Middag i den rumænske By Jassy.

Klokken otte om Aftenen kom de til Paskany.

I Løbet af den paafølgende Nat kørte Toget over de rumænske Sletter, forbi Byen Marasesti og kom den 22de Februar Klokken ni om Morgenen til Bukarest med to Timers Forsinkelse. Det Tog, de skulde være kørt videre med til Szegedin, var for længst borte, og der var derfor ikke andet for de rejsende at gøre end væbne sig med Sindsro og Taalmodighed og afvente det Tog, der gik Klokken fire om Eftermiddagen.

De spiste Frokost, og derpaa begav de sig ud at bese Byen for at faa Tiden til at gaa. De smukke Promenader langs med Bredderne af Dumbowinafloden, der løber gennem Bukarest, de forskellige Kirker, Klostre og offentlige Bygninger blev besete af Sir Murlyton, Miss Aurett og Lavarede, der fulgtes i Hælene af Hr. Schultze, der pludselig var bleven mærkelig tavs.

Østrigeren var bleven noget tilbage, men han lyttede dog efter de andres Konversation. Pludselig syntes han at faa en Idé, thi et Smil spillede om hans Læber. Han tænkte ved sig selv:

„Nu skal vi dog snart faa at se, om h a n virkelig er Bankspekulant eller ej!"

H a n var naturligvis hans Arrestant, Lavarede.

Da de kom tilbage til Banegaarden, købte Opdageren i en Kiosk en Avis, som han puttede i Lommen. Da de kom ind i

Toget, tog han Avisen frem og lod, som om han læste ivrigt i den. Men pludselig syntes noget at fængsle hans Opmærksomhed. Han læste et Øjeblik, saa saa op fra Avisens Spalter og sagde, henvendt mod Lavarede, der var i Færd med at betragte Landskabet udenfor:

„Det forstaar jeg ikke!"

„Hvad er det, De ikke forstaar, Hr. Schultze?"

„Man har arresteret en Bankier paa Anklage af en af hans Kunder."

„Det er da let nok at forstaa!"

„Ja, men vent et Øjeblik! Kunden har deponeret hos Bankieren Obligationer til et Beløb af 50,000 Gylden. Det var Obligationer, udstedte af Byen Wien."

„Og hvad saa?"

„To Maaneder efter kommer Kunden igen og forlanger sine Obligationer."

„Naa, og saa har Bankieren dem naturligvis ikke."

„Jo, han har dem. Men Obligationerne har ikke længere de samme Numre som før. Det er andre Obligationer. Paa Grund heraf arresterer man ham. Maa jeg spørge hvorfor? Hvis jeg deponerer en Sum Penge hos Dem, kan det da være mig ligegyldigt, enten De betaler mig denne Sum tilbage i Guld eller Sedler, og enten det er de samme eller andre Sedler end de, jeg deponerede hos Dem. Ja, ikke sandt?"

„Ja," svarede Lavarede tøvende, „det mener jeg ogsaa."

Et Latterudbrud fra Bovreuil afbrød deres Samtale. Agerkarlen havde hørt, hvad de talte om, og deres Naivetet i Pengesager morede ham kosteligt, som man ser.

„Hvad er det, De ler af, Hr. Bovreuil?" spurgte Lavarede forbavset.

„Jeg ler af Deres Naivetet. De forstaar ikke, hvorfor man har sat denne Bankier under Laas og Lukke! Det er da klart som Dagen! Han har spekuleret med betroede Værdipapirer."

„Spekuleret med betroede Papirer! Hvad mener De med det? Forklar Dem!"

Schultze var, i hvert Fald tilsyneladende, bleven meget opmærksom.

„Det er da let nok at forstaa," sagde Agerkarlen vigtig. „Hør nu efter engang! De ved vel, at alle Obligationer, der udstedes af større Byer som Wien og Paris, bærer et Nummer, og dette Nummer tager Del i en Lodtrækning, hvori der falder saa

og saa mange større eller mindre Gevinster? Hver Gang man staar foran en Lodtrækning, gaar Kursen paa en saadan Obligation op med fire til fem Francs pr. Stykke, fordi man jo har en Chance for at faa den udtrukket med en Gevinst. Naar Trækningen er forbi, falder Kursen atter. Nu vel, den omtalte Bankier har simpelt hen fulgt Obligationerne før Trækningen og faaet dem godt betalt, og efter Trækningen har han købt andre for billigere Pris. Forskellen har han saa stukket i Lommen. Men hans Kunde har ved denne Manøvre mistet sin Chance for at vinde en eller flere Gevinster paa sine Obligationer, og det er derfor, han har meldt Bankieren til Politiet og faaet ham arresteret."

Han saa overlegent paa den i Pengesager uvidende Lavarede. Han fejrede sin lille Triumf. Men hans Glæde blev kun af kort Varighed. Schultze bukkede dybt for Lavarede og sagde forlegent:

„Hr. Lavarede — jeg maa —"

„Hvad for noget? Kalder De mig nu Lavarede? Hvorfor kalder De mig ikke længere Rosenstein?"

„Hr. Lavarede," vedblev Politimanden, „da vi stod paa den franske Kirkegaard i Sebastopol, saa jeg paa Dem, at De bestemt maatte være Franskmand. Nu er jeg bleven overbevist om, at De aldeles ikke er nogen Bankier eller anden Børsspekulant. Jeg tror nu, at De har talt Sandhed, og at De virkelig er den Hr. Lavarede, som De hele Tiden har paastaaet at være. Jeg haaber ikke, Hr. Lavarede, De bærer Nag til mig, og jeg beder Dem ydmygt om ikke at ville anklage mig for mine foresatte, saa jeg mister min Plads. Jeg har Kone og ni Børn, og jeg har jo hele Tiden troet, jeg gjorde min Pligt."

„Min kære Hr. Schultze, jeg er aldeles ikke vred paa Dem, tværtimod. Og det skal endogsaa være mig en Fornøjelse at følge videre med, lige til Triest."

„Nej, nej, det kunde aldrig falde mig ind at bebyrde Dem længere med mit Selskab."

Og da Lavarede blev ved at protestere, vedblev Schultze:

„Nej, jeg er aldeles overbevist om Deres Uskyldighed og min Fejltagelse. Vi er nu snart i Szegedin. Det er en stor By, hvorfra De let kan komme videre. Der maa vi gøre vort Regnskab op og skilles."

„Naa, ja, som De vil," svarede Lavarede med et beklagende Suk.

Saa trykkede de to Mænd hinanden venskabeligt i Haanden.

Men Bovreuil for op og saa ondskabsfuld ud.

„De glemmer vist mig, højstærede, men jeg vil bare sige Dem, at hvis De tror, jeg lader Dem slippe for lige saa godt Køb, tager De mægtig fejl!"

Han skreg op og fægtede med Armene, men Østrigeren fik snart lukket Munden paa ham.

„Hvad bilder De Dem ind," sagde han, „jeg har aldeles ikke i Sinde at lade Dem gaa Deres Vej!"

„Hvad for noget!" stammede Aagerkarlen. „De paastaar altsaa —"

„At De er Banktyven! Ja, det er netop, hvad jeg paastaar!"

„Banktyv! Jeg! Store Himmel!"

Han rejste sig og truede ad de to Opdagere, men Müller kastede sig over ham og tvang ham ned paa Sædet.

„Jeg anklager Dem for Retten!" stønnede Bovreuil.

„Ja, gør De kun det," svarede Schultze med Sindsro. „Jeg beklager, at jeg har taget fejl og taget Hr. Lavarede for Banktyven. Nu nærer jeg ikke længere Spor af Tvivl om, at det er Dem, der hedder Rosenstein."

„Rosenstein! Jeg skulde hedde Rosenstein!"

„Netop! Da jeg arresterede Deres Ven i Baku, havde han ingen Papirer, De derimod havde."

„Ja, der ser De jo selv!"

„Alene dette burde have været nok for mig til at forstaa, at det var Dem, der var den bortflygtede Rosenstein."

„Hvad behager? Hvorledes det?"

Opdageren fortsatte i en belærende Tone:

„Aa, det kender vi jo af Erfaring. Alle Forbrydere passer altid paa, at De har Deres Papirer i Orden. Naturligvis er Papirerne falske!"

Bovreuil saa med aaben Mund paa ham. Det begyndte at løbe rundt i hans taagede Hjerne. Dette var et mærkeligt Ræsonnement, syntes han.

„Desuden har der været mange andre Beviser imod Dem, f. Eks. Deres ustyrlige Raseri, der stadig er steget, efterhaanden som vi mere og mere nærmede os den By, hvor De vidste, Straffen ventede Dem for alle Deres Misgerninger."

„Det var, fordi De gav mig Haandstrikken paa."

„Aa, der er ogsaa andre Beviser. Som for Eksempel det

Kendskab, De nylig lagde for Dagen til Deres Kollegas Bedragerier."

Hvilken Kollega?"

„Nu, ham i Triest! Alt anklager Dem, lige til det Brev, som Deres Ven Florent har skrevet til Dem."

Penelopes Fader hævede i haabløs Fortvivlelse sine

„Det er Dem, der hedder Rosenstein."

Arme mod Himmelen, eller i hvert Fald mod Jærnbanekupeens Loft.

„Florent — Florent — hvad vil det sige? Hvem er denne Florent, og hvor er han?"

„Det skal Dommeren nok faa pillet ud af Dem, kan De tro!"

Bovreuil sank tilbage paa Vognens Sæde, tavs, indædt rasende, fortvivlet. Han forstod, at han nu mere end nogen Sinde før var de to østrigske Opdageres Arrestant. Denne elendige Lavarede bragte ham da heller ikke andet end Uheld. Paa hele denne

Rejse Jorden rundt havde den ene Ulykke og Fortrædelighed fulgt den anden. Og nu ventede der ham den allerværste af dem alle.

Nu, tænkte han videre, kunde Lavarede fortsætte sin Rejse, uden at nogen lagde ham Hindringer i Vejen, medens han selv, han, den rige Bovreuil, Husejeren, Millionæren, skulde sove paa Fængselets mugne Straa. Det var til at blive vanvittig af Raseri over. Naturligvis vilde nu Lavarede naa Paris i rette Tid. Han vilde gifte sig med den lille Englænderinde, og hvad Penelope angik —

Alene ved Tanken om den Modtagelse, hans elskværdige Datter Penelope vilde give ham, fortnede det for Aagerkarlens Øjne, og han følte, hvorledes det løb ham koldt ned ad Ryggen.

Han forbandede i Stilhed Lavarede, men han kunde alligevel ikke lade være med at beundre denne Pokkers Fyr, som altid forstod, næsten som i Leg, at klare sig ud af alle de Vanskeligheder, der mødte ham paa hans Rejse omkring Jorden.

Han fik en Idé.

„Hvis han blot vilde," tænkte han, „kunde han sikkert klare mig ud af den Klemme, jeg sidder i. Men hvorledes skal jeg vel kunne bevæge ham til det?"

Toget kørte nu over den østrigske Grænse ved Byen Verciorowa.

Det var midt om Natten. De to Opdagere, der før havde haft to Arrestanter at passe paa, havde nu kun en, og efter at de havde rullet Gardinerne ned for Vinduerne og snoet en stærk Staalkæde fast om Bovreuils Ben for saaledes at være vis paa, han ikke løb fra dem, fandt de, det var unødvendigt at vaage. Tidligere havde de skiftevis holdt Vagt om Natten. Nu fandt de dette unødvendigt, og begge lagde sig til at sove.

Begge Opdagerne sov dybt, trætte af de sidste Dages Anstrengelser. Bovreuil saa paa dem og var snart overbevist om, at de var langt inde i Søvnens Rige. Han strakte sin Arm ud mod Lavarede og trak ham i Frakkeærmet.

Lavarede for op af sin Søvn og saa sig forvildet omkring.

„Hvad er det?" spurgte han.

„Det er kun mig," svarede Aagerkarlen ydmygt.

„Eid De sad paa Bloksbjærg!" snærrede Lavarede vredt. „Nu sad jeg netop og sov og dromte saa dejligt. Og saa skal man vaagne op til saadan en modbydelig Virkelighed, som det er at se Deres Ansigt!"

„Naa, naa, tag den med Ro! Jeg vil blot gøre Dem et Forslag."

„Lad De hellere være med det, højstærede Hr. Bovreuil! Jeg vil aldeles ikke have noget med Dem at gøre! Jeg befatter mig ikke med smudsige Affærer!"

Bovreuil bed sig i Læberne af Vrede. Han havde Lyst til at svare med andre Grovheder, men han vidste, han i dette Øjeblik havde Brug for den unge Mand, og han maatte derfor lade, som om han overhørte Injurien og for øvrigt vente, til hans Tid kom, at han kunde hævne sig. Han antog derfor sin allermest elskværdige Mine og sagde:

„De er altid saa spøgefuld!"

„Kalder De det at være spøgefuld?"

„Hør nu en Gang! Hvis De nu bestandig var Arrestant, saa havde De været nødsaget til at følge med disse to Politibetjente, hvorhen de saa vilde trække Dem. Ikke sandt?"

„Jo, det er der ingen Tvivl om!"

„Men for at naa til Paris i rette Tid havde De dog været nødsaget til at løbe fra Deres Bevogtere."

„Naturligvis!"

„Ja, det kan De sagtens sige nu, men det havde dog ikke været saa let for Dem, som De maaske tror!"

„Aa, Hr. Bovreuil, en energisk og rask Mand kan alt, hvad han vil!"

„Mener De virkelig det? Men hvad vilde De da have gjort?"

Lavarede saa drillende paa Aagerkarlen. Han forstod fuldstændig, hvad det var, han vilde ham.

„Tror De virkelig, Hr. Bovreuil, jeg vilde være saa dum at fortælle Dem alt, hvad jeg muligvis vilde have kunnet finde paa for at klare mig. Det falder mig ikke ind! Nu kommer De til at sidde mindst tre Maaneder i Fængselet, inden Deres Uskyldighed bliver bevist, og inden De slipper ud. Det, synes jeg, er en retfærdig Straf. De har med Magt villet skaffe Dem en Svigerson. Nu ser De, at selve Loven beskytter den, De havde udset til at være Deres Offer."

„Kære, gode Hr. Lavarede, vær nu en Smule elskværdig."

„Elskværdig! Synes De egentlig, De har været det over for mig?"

„Men — men — nej — maaske ikke — men jeg har jo Penge — og maaske kunde vi gøre en lille Byttehandel."

„Ah, De vil give mig Penge," sagde Lavarede i en haanlig,

spottende Tone. Men han greb sig straks i det og sagde: „Naa, ja, hvorfor ikke!"

Bovreuil var ved at eksplodere af Glæde og Spænding.

„De tager mod mit Tilbud?" spurgte han.

„Maaske, maaske! Det kommer an paa det! Men det bliver en meget dyr Affære for Dem, vil jeg blot sige Dem."

Bovreuil sad som paa Naale.

„Det forbavser mig meget," sagde han, „at De forlanger Penge, mange Penge, som De siger. De er jo dog ellers saa uegennyttig."

„Ja vel, mod andre, men ikke mod Dem! Overhovedet ikke, siden jeg har lært Dem at kende. De har lært mig, hvad det vil sige at tage sig sine Penge eller andre Goder betalt med — Aagerrenter."

„Men hvad er det da, De vil? Saa sig dog frem!"

Lavarede sad et Øjeblik tavs som for yderligere at spænde Aagerkarlen paa Forventningens Pinebænk. Saa sagde han, tilsyneladende ligegyldigt:

„De kan jo eftergive mig den Gæld, jeg staar i til Dem!"

Bovreuil for op med et Sæt, men han faldt ned igen med et Ryk. Han havde rent glemt, at han havde den tynde, skarpe Staallænke om Benene. Den skar sig ind i hans Kød ved den voldsomme, pludselige Bevægelse, og han stønnede af Smerte.

Et Øjeblik sad han stille. Saa saa han fortvivlet paa Lavarede og stønnede under dybe Sukke:

„Eftergive Dem Deres Gæld til mig. Men det er tyve Tusinde Francs! Hører De — tyve — Tu—sin—de — Francs!"

„Naa, vil De ikke, saa vil De ikke, og saa lader vi, som om vi ikke har talt om den Affære. Ganske som De vil! De foretrækker altsaa Fængselsopholdet. Gud bevares! Hver Mand sin Lyst! Naa, for Resten, kommer De ikke i Tugthuset den ene Dag, kommer De der saamænd nok en anden!"

I dette Øjeblik drejede den store, tykke Müller sig i Søvne. Begge tav stille et Øjeblik. Aagerkarlen tænkte over Sagernes Stilling, men vaandede sig under Lavaredes Fordringer. Han havde vel nok kunnet holde ud at sidde nogen Tid i Fængsel, thi han var jo vis paa, man atter i Løbet af temmelig kort Tid maatte slippe ham løs, naar hans Uskyldighed og hans Identitet var bevist, men medens han sad i Fængsel, naaede Lavarede til Paris, giftede sig med Englænderinden — og hvad saa? Han tænkte paa

Penelopes Raseri, og Tanken herom fik ham til at skælve. Nej, nej, hellere betale Alverdens Penge end slippe dette Tordenvejr løs! Han maatte se at slippe bort, han maatte endnu en Gang forsøge at faa Lavarede standset paa hans Vej mod Maalet.

Østrigeren var begyndt at snorke videre. De kunde altsaa fortsætte Samtalen. En lys Idé slog ned i Bovreuil. Hvad om han tilsyneladende gik ind paa Lavaredes Forlangende og saa alligevel bedrog ham for hans Belønning. Naar han nu gav ham en Kvittering for disse tyve Tusinde Francs, saa vilde dette jo sige det samme som, at Lavarede undervejs paa sin Rejse havde tjent tyve Tusinde Francs hos ham — siden han gav ham Kvittering for dem — og han var altsaa ikke rejst Jorden rundt for 25 Øre! Aa, det klukkede inden i Bovreuil af Latter over det udmærkede Puds, han nu var i Færd med at skulle spille Hr. Lavarede.

Lavarede lod, som om han atter vilde til at sove.

„Hr. Lavarede!" kaldte Bovreuil.

„Naa, hvad er der nu?"

„Jeg gaar ind paa Deres Forlangende. Jeg eftergiver Dem Deres Gæld, hvis De vil sige mig et Middel til at klare mig med."

„Vel! Saa giv mig en Kvittering!"

„Tror De mig ikke paa mit Ord?"

„Ikke et Sekund! Jeg tror Dem daarlig nok, naar De giver mig det skriftligt!"

Uden at svare paa denne sidste Fornærmelse trak Bovreuil en Bog op af sin Lomme og tog et løst Stykke Papir ud af den. Derpaa trak han en Blækstift frem, og mens han satte sig til Rette, vilde han begynde at skrive.

„Aa, hør et Øjeblik," afbrød Lavarede ham, „det er naturligvis ikke blot selve Gælden, men alle Renter og Omkostninger ved den, De eftergiver mig!"

„Ogsaa Renter og Omkostninger! Men —"

„Vil De, eller vil De ikke?"

„Jo, jo, jeg vil!"

„Godt! Men saa har De naturligvis heller ikke noget imod, at det er mig, der dikterer Dem, hvorledes Kvitteringen skal lyde. Uden denne Betingelse gaar jeg ikke ind paa Handelen."

Frøken Penelopes Fader saa, at Lavarede havde gennemskuet hans Rævestreger. Han bøjede melankolsk Hovedet.

„De er ikke rabt bag af en Vogn!" stønnede han forsagt.

„Nej, det ved jeg!"

„Men saa dikter mig denne Kvittering!"

Og indvendig arrig kradsede han de Linier ned, som Lavarede med den største Koldblodighed befalede ham at skrive:

Den 23. Februar 189*, i en Jærnbanevagon tæt ved Byen Szegedin.

Jeg, undertegnede, erklærer herved, at jeg giver Afkald paa enhver Fordring af den Gæld, som Hr. Armand Lavarede staar i til mig, og som beløber sig til tyve Tusinde Francs. At jeg giver Afkald paa Gælden er for paa denne Maade at belønne en stor Tjeneste, han har vist mig under min Rejse. Samtidig med at jeg giver ethvert Afkald paa selve de tyve Tusinde Francs, giver jeg ogsaa Afkald paa alle de Renter og andre Omkostninger, der maatte flyde af denne Gæld."

Da Bovreuil havde skrevet og undertegnet dette Papir, rakte han det til Lavarede, mens han mumlede:

„En ganske almindelig Kvittering kunde vel have gjort samme Nytte!"

„Aldeles ikke, min gode Hr. Bovreuil, aldeles ikke! Naar vi var komne til Paris, havde De forlangt Deres tyve Tusinde Francs med Omkostninger af mig, og hvad saa? Enten havde jeg vist Kvitteringen frem, det havde været Bevis for, at jeg havde tjent tyve Tusinde Francs undervejs, og dermed havde jeg tabt Retten til min Fætter Richards Arv, eller jeg havde tilintetgjort Kvitteringen, og saa havde De alligevel haft Deres Krav paa mig."

Lavarede saa med et ironisk Smil paa Bovreuil.

„Den Rævesaks var altsaa stillet forkert," sagde han muntert.

Aagerkarlen mumlede en uforstaaelig Ed.

Mens Lavarede talte, undersøgte han nøje Papiret. Da han havde fundet, at Kvitteringen var i Orden, vilde han folde den sammen og stikke den i Lommen, men pludselig saa han, der stod noget skrevet paa Bagsiden.

Bag paa Papiret læste han:

1. Foretræk alle Vegne, hvor du kommer frem, de engelske Hoteller. De er de mest komfortable.

2. Tal aldrig Politik med nogen som helst.

3. Støver du paa Vanskeligheder, saa henvend dig altid til dit Lands Konsul.

Den Lap Papir, paa hvilken Bovreuil havde skrevet Kvitteringen, var den samme, paa hvilken han havde skrevet sine gyldne Rejseregler op. Da Lavarede læste dem, var han ved at briste i Latter.

Men Agerkarlen afbrød ham i hans Munterhed.

„Nu har De faaet Deres Betaling. Maa jeg nu bede Dem om det Raad, De lovede mig til Gengæld, om hvordan jeg skal slippe for at komme i Fængselet i Trieſt."

„Ja vel, Hr. Bovreuil, det er meget simpelt. Se her!"

Og han vendte Kvitteringens Bagside mod ham.

„Støder du paa Vanskeligheder, saa henvend dig altid til dit Lands Konsul."

Lavarede pegede paa de skrevne Ord og læste dem højt.

Bovreuil slog sig aldeles forvildet, vanvittig, rasende for Panden.

„Aa, jeg Asskum, jeg Idiot, jeg Fæ!" stønnede han, „det havde jeg ikke tænkt paa! Hvordan kunde jeg dog glemme mine egne gode Raad? Aa, jeg Kalkun, jeg dumme Okse! Aa! Aa! Aa!"

Han jamrede ustandselig. Og med dybe Sukke stønnede han:

„Gud, hvor det var en kostbar Historie for mig! Aa! Aa! Aa!"

Da Klokken var syv om Morgenen, kørte man ind paa Szegedins Banegaard.

Hr. Schultze, der var bleven sit Forsæt tro, gik sammen med Lavarede hen ved Jærnbanestationens Buffet, hvor de, trods den tidlige Morgentime, satte en solid Frokost til Livs.

De havde netop endt, da henved en Snes Zigeunermusikanter, bærende deres Instrumenter: Violiner, Celloer, Basser, Cynebaler og Fløjter, kom ind og fyldte hele Restaurationen.

„Der har vi 'Czardas'en," sagde Schultze. „Det er et Zigeunerorkester."

„Ja," svarede Lavarede, „det er et af den Slags Zigeunerorkestre, man møder overalt paa Banegaardene og i Jærnbanetogene her i Ungarn."

„Men der maa være sket et eller andet," vedblev Schultze, „et Uheld paa Banelinien, thi nu er der to Orkestre her, et, som skal med samme Tog som vi, og et andet, som maa vente til i Morgen."

„Hvorfor tror De det?"

„Jo, det er Buffisten, der fortæller mig det."

Klokken paa Peronen ringede til Afgang.

„Hr. Schultze," sagde Lavarede, mens han tog Afsked med ham, „jeg vilde gerne rette en Anmodning til Dem."

„Men tal dog blot ud, kære Ven!"

„De har min Billet til Triest?"

„Ja vel! Jeg har Deres Billet til Triest!"

„Overlad mig den! Jeg vil gerne beholde den som en indring om det lille Eventyr, jeg har oplevet sammen med Dem."

„Med største Fornøjelse, kære Hr. Lavarede!"

Og Hr. Schultze rakte ham Billetten.

„Men," udbrød han pludselig, „jeg maa jo ogsaa erstatte Dem det, jeg beslaglagde hos Dem, da jeg var letsindig nok til at arrestere Dem i Baku!"

Lavarede fandt, det var klogest ikke at erindre Opdageren om, at han jo slet ingenting havde beslaglagt hos ham. En saadan Erindring kunde forplumre den nu saa klare Situation. Derfor sagde han:

„Aa, hvad, lad os dog ikke tale om den Slags Bagateller! Det var jo kun nogle faa Hundrede Francs, det drejede sig om. Vil De gøre mig den Glæde at overrække Deres ærede Frue disse Penge som en lille Gave fra mig til hendes og Deres ni Børn og samtidig formelde hende min Kompliment og min Agtelse."

„Men De selv! Hvad vil De gøre?"

„Aa, min Avis har en Repræsentant her i Szegedin. Der kan jeg altsaa med Lethed faa de Penge, jeg maatte faa Brug for."

Lokomotivet fløjtede til Afgang. Zigeunerorkesteret begyndte at spille op med en fyrig ungarsk Melodi, hvis Toner afbrød Hr. Schultze i hans eventuelle Indvendinger. Toget rullede af Sted. Fra Kupévinduet viftede Hr. Schultze saa længe med sit Lommetørklæde, som om det var hans Hjertensven, han tog Afsked med. Lavarede blev staaende paa Peronen sammen med Sir Murlyton og Miss Aurett.

„Og hvad skal vi nu gøre?" spurgte Sir Murlyton ham.

„Nu maa vi vente her, til Klokken er tre, og det næste Tog gaar til Triest. Jeg har ganske vist min Billet til Triest, men da Rejsen varer en Dag, skulde jeg jo ogsaa gerne sørge for at have noget at spise i disse fire og tyve Timer."

„Naturligvis!" svarede Sir Murlyton roligt, „men hvorledes vil De faa det?"

„Vi faar at se!"

En Times Tid efter overraskede Lavarebe sine Venner med den Efterretning, at han pludselig var kommen til at huske paa, at han jo i Grunden kunde spille en Smule paa Violin.

„Derfor," sagde han, „er jeg gaaet ind i et Zigeunerorkester, der ogsaa agter sig til Trieste, og som har optaget mig i sin Midte. Men vi maa vente med at rejse til i Morgen."

Næste Dag, den 24de Februar, forlod de Szegedin, og lige til Trieste var Lavarede Zigeunermusiker og fik sin Mad, Drikke og Natteløn sammen med de andre Musikanter.

XXVII.

I Undervandsbaaden.

Da de havde passeret Szegedin, saa de to Opdagere, Schultze og Müller, til deres store Overraskelse, hvor Bovreuil havde forandret sin Opførsel. Han hverken skreg, skældte ud eller gjorde Modstand, og denne Arrestant, der endnu Dagen i Forvejen havde været saa vild som en glubende Ulv, var nu bleven saa from som et Lam.

Ja, han nedlod sig endog til at smile ironisk og overbærende, naar en af de østrigske Opdagere kaldte ham for „Hr. Rosenstein".

Toget for forbi Szabadka — som af de tyske Østrigere kaldes for Maria Theresiapol — forbi Baja, Agram og Steinbrück, og Nagerkarlen holdt sig bestandig tavs. Men da de kun var nogle faa Kilometer fra Triest, sagde han pludselig:

„Mine Herrer, jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at jeg, naar vi kommer til Triest, vil forlange at tale med den franske Konsul."

„Ja, men først skal De en lille Tu for Undersøgelses-dommeren."

„Det kan være; men naar jeg har været hos ham, forlanger jeg at blive ført op paa det franske Konsulat."

Dette skete ogsaa, da man var kommen til Triest, og paa Bovreuils Forlangende telegraferede Konsulen til Bovreuils Datter, Frøken Penelope, der ængstelig afventede baade sin Faders og — i endnu højere Grad — Armand Lavaredes Hjemkomst. Det telegrafiske Svar lod ikke vente længe paa sig, og Bovreuil, som man havde sat ned i en af Varetægtsarresterne, blev naturligvis sluppet løs. Det kom til en lang Forklaring mellem Vagerkarlen og Politiets Embedsmænd, og til sidst trak Hr. Schultze det Brev op af Lommen, som han havde fundet i Baku.

„Men det er jo Lavaredes Haandskrift!" skreg Bovreuil, som straks havde genkendt den ved første Øjekast.

Det varede nu ikke længe, før de to Politimænd, særlig ved Bovreuils Forklaringer om hele Lavaredes Rejses Maal, forstod alt, hvad der var sket. Baade Schultze og Müller var rasende over at være blevne tagne i den Grad ved Næsen, og de forstod nu, hvorledes denne Lavarede havde løbet rundt med dem blot for at komme gratis til Triest. „Her forelaa altsaa bedragerisk Adfærd over for det kejserlige og kongelige østrig-ungarske Politi!" erklærede de. Man kunde maaske endogsaa antage, at denne Lavarede ved sine Handlinger havde haft til Hensigt at føre Politiet paa Vildspor, for at den rette skyldige imens kunde undslippe. Og fra denne Antagelse og til at udstede et Arrestdekret mod Lavarede var der kun et kort Skridt.

Bovreuil meddelte nu de andre, at Lavarede utvivlsomt ankom til Triest. Han erindrede Schultze om, at Lavarede havde bedt ham om Billetten til Triest, og han fik de andre overbeviste.

Politidirektøren i Byen, der kun havde faaet halv Besked af sine to underordnede, der var aldeles blinde og maalløse af Raseri, stillede en hel Politibrigade til deres Raadighed, og overalt stillede de Baghold ud, der skulde gribe Lavarede: ved alle Banegaardene, rundt omkring ved Havnen og ved alle de Veje, der førte til og fra Triest.

Og imens gøglede og spillede Lavarede sammen med Zigeunerne, hurtig nærmende sig Byen ved Adriaterhavet, hvor han utvivlsomt vilde blive grebet og sat i Arrest, naar Politiet først fik fat i ham. Og sad han først i Arresten, hvad saa? Han kunde

vel nor bevise, at det egentlig ikke var hans Skyld, at et Par dumme Politibetjente troede paa den første, den bedste Lap beskrevne Papir, de fandt paa en Landevej; men inden han naaede saa langt, havde han maaske siddet i lang Tid i Fængsel, thi „saare lang er Rettens Vej" i alle Lande. Og mens han sad der, spildte han sin Tid og gik Glip af sin Arv.

Samtidig med at Bovreuil havde faaet det halve af Triest's Politi paa Jagt efter Lavarede, var han selv paa Benene. Men det stod nu en Gang skrevet i Stjernerne, at han ikke skulde have Held med sig.

Den 25de Februar, Klokken ti om Morgenen, skete der det Uheld, at det Tog, som Lavarede og hans Zigeunerbande var med, under et skrækkeligt Spektakel løb af Skinnerne midt imellem Miramare og Triest.

Baade Politiet og Bovreuil havde forudset alle Eventualiteter og truffet deres Forholdsregler derefter. Det eneste, de ikke havde taget med i Beregningerne, var et Jærnbaneuheld. Passagererne, der havde været med Toget, var ærgerlige over Forsinkelsen, men da de saa, de ikke kunde komme videre ad Jærnbanen, besluttede de at spadsere ind til Triest ad den smalle Sti, der kaldes Giacomo in Monte. Og denne Sti havde Politiet i Triest ikke tænkt paa at bevogte.

Sammen med sine nye Kammerater, Zigeunermusikanterne, kom Lavarede altsaa ind i Byen, naaede først „Bazza Grande" (Det store Torv), dernæst den indre Del af Havnen og kom endelig ned mod „Den store Kanal", der kommer ind fra Havet og skærer Byen i to Dele.

Sir Murlyton og hans Datter, der var fulgte efter Zigeunerne, bestilte Værelser i „Hotel Garciotti" paa Kajen af samme Navn. Lavarede derimod drev straks ned ad Havnen til for at se, om der ikke herude skulde tilbyde sig en eller anden Lejlighed, ad hvilken han kunde slippe bort og fortsætte sin Rejse.

Men hans gode Lykke syntes at have forladt ham denne Dag. Forgæves drev han omkring langs Kajerne, fra den ene Del af Havnen til den anden, forgæves søgte han at finde et Skib, han kunde komme videre med, alle hans Forespørgsler og Anstrengelser var forgæves. Paa Grund af Jærnbaneuheldet havde Zigeunerbanden ikke faaet Tid til at lade Tallerkenen gaa rundt i Toget. Man havde ingen Penge faaet ind, og som en naturlig Følge heraf

havde man heller ingen Frokost faaet. Nu skreg Tarmene i Livet paa Lavarede af Sult.

Melankolsk, men dog ikke modløs drev Lavarede videre ned mod den saakaldte „Kaj Gramala", og han vilde netop være gaaet over mod den Del af Havnen, hvor Arsenalet ligger, da hans Opmærksomhed blev fængslet af en Gruppe Mennesker, der ivrigt raabte op og gestikulerede.

En Matros var netop i Færd med under Eder og Skældsord at kommandere et Dusin Havnearbejdere, samtidig med at han pegede snart paa en stor Del Kasser, der laa paa Kajen, snart ned i Havnen. Havnearbejderne forstod aabenbart ikke et Ord af, hvad han sagde. De skreg og veb og talte det snurrende Italiensk, som til Østrigernes stadige Ærgrelse bestandig er Hovedsproget i Triest.

Til sidst syntes det dog at blive Matrosen for broget. Han stak begge sine knyttede Hænder op i Ansigtet paa de nærmest staaende Italienere, hvad der var Signalet til en vild Flugt.

„Pokker tage jer alle, I nederdrægtige, dovne, italienske Slubberter!" brølede Matrosen rasende.

Lavarede stod nu lige ved Siden af ham.

„Hvad er der dog i Vejen, min Ven?" spurgte han Matrosen.

Matrosens vejrbidte Ansigt klarede op. Hans Vrede var øjeblikkelig forsvunden. Han saa paa Lavarede og sagde:

„Det er nok en Landsmand!"

„Ja, og jeg kom herhen, fordi jeg hørte det frygtelige Spektakel."

„Aa, det er ogsaa til at blive gal over, kan De forstaa. Disse Kinesere eller Italienere, eller hvad de nu er, forstaar ikke et Muk Fransk. Det var mig ikke muligt at gøre dem forstaaeligt, at de Kasser, der ligger der paa Kajen, skal transporteres om Bord i 'Frantz Josef', som De ser dernede ved Bolværket."

„Hvad er det for en 'Frantz Josef'?"

„Det er den Baad, De ser ligge dernede."

Lavarede saa ned i Vandet. Langs med Bolværket saa han, lige i Overfladen af Vandet, maaske kun en tredive, fyrretyve Centimeter over den, en Platform af Metal. Et ganske lavt og lille Rækværk var anbragt paa den, og i Midten saa man et Hul, saa stort, at en Mand kunde krybe igennem det. Dette Hul var dækket med en Skive af tykt, stærkt Glas. Man kunde have antaget dette

metalliske Legeme for at være Overfladen i Dækket af en Torpedobaad, der var i Færd med at gaa til Bunds.

Lavarède stod et Øjeblik stum.

„Men," hviskede han ved sig selv, „det er jo 'Goubet'*), det er jo den Undervandsbaad, som jeg, sammen med min Ven Emile Gautier, har set gøre sine Eksperimenter og Prøvefarter oppe ved Cherbourg. Det er jo 'Goubet'," vedblev han højt, vendende sig om mod Matrosen.

Denne syntes at blive noget forlegen.

„De tager fejl, gode Herre, De tager fejl! Men den ligner den; jeg maa indrømme, der er en Lighed. Denne Baad er imidlertid ikke 'Goubet', som De tror. Det er en elektrisk Undervandsbaad, som er opfunden af og tilhører Hr. José Miraflor."

„José Miraflor! Det var da mærkeligt! Det Navn har jeg hørt før."

„Det er muligt! De har vel rejst en Del?"

„Ikke saa lidt endda! Men sig mig engang, tror De ikke, det var muligt, jeg kunde faa denne værdige Hr. José Miraflor at se?"

„Det er meget nemt! Hans Portræt hænger nede i Baadens Salon."

Lavarède saa meget nysgerrig ud.

„Men sig mig engang, hvad gør denne José Miraflor egentlig med denne Undervandsbaad, som han kalder for sin?"

„Han forsøger at sælge den til en af Magterne i Tripelalliancen, enten Tyskland, Italien eller Østrig. Mens hans Underhandlinger staar paa, benytter han sig af Lejligheden til at slaa Penge af Folks Nysgerrighed, og han lader alle og enhver faa Adgang til at bese Baaden mod en Entré af en Gylden."

Lavarède tænkte sig om et Øjeblik.

„Hør nu engang," sagde han, „fortalte De mig ikke, at der var flere Kasser, som De skulde have om Bord i denne Undervandsbaad?"

„Jo, det er rigtig nok! Det er en Del Kasser med Proviant og Krudt. Herfra skal vi nok til Fiume, den østrigske Krigsflaades Havn. Det lader til, at José Miraflor ligger i Underhandlinger med det østrigske Marineministerium om at sælge det Baaden, men

*) „Goubet", en Undervandsbaad konstrueret af den franske Opfinder Goubet, er Modellen til alle de moderne Undervandsbaade, som de fleste Sømagter nu bygger. Goubet har ruineret sig ved sine Forsøg og lever nu i stor Fattigdom i Paris. O. A.

at man forlanger, at de maritime Autoriteter i Fiume først skal beſe Baaden, før man køber den."

„Skal jeg hjælpe Dem med at bringe Kasſerne om Bord?"

„De, Herre?"

„Ja, hvorfor ikke? Vi er jo da Landsmænd!"

„Ja, jeg ved ikke, om det gaar an."

„Saamænd gaar det an! Til Gengæld kan De jo give mig en Bid Brød, mens jeg kaſter et Blik paa det indre af Baaden og ſer, hvordan den ſer ud."

Den godmodige, raſke Tone, hvori Lavarède talte, beſejrede alle Henſyn hos den franſke Matros, ſaa han ſlog ud med Haanden og ſagde:

„Ja vel, det gaar jeg ind paa!"

I en Haandevending fik de nu de forſkellige Kasſer og Pakker bragte fra Kajen ned paa „Gourbet"s Dæk og derfra ned i Baadens Indre. Fra det cirkelrunde Hul i Baadens Dæk førte en lille Jærnſtige ned i den.

„Det er den eneſte Nedgang til 'Frantz Joſef'," ſagde Matroſen.

„De fortæller mig alt," bemærkede Lavarède, „men De ſiger mig ikke, hvem De ſelv er."

„Jeg hedder Marius Langlois, og jeg er fra Byen St. Malo."

„Og jeg hedder Armand Lavarède og er fra Paris."

Ved Hjælp af en ſtærk Strikke hejſede man nu Kasſerne ned i Baadens Indre. Da den ſidſte Kaſſe var nede, gik de to Mænd ſelv ned i Baaden.

Det første, Lavarède fik Øje paa, var et ſtort Portræt af hans gamle Bekendt fra Coſta Rica, Don Joſé y Miraflor de Courremazas, nu blot kaldet Joſé Miraflor. Han var afbildet med mægtig Panamahat paa Hovedet og ſtøttende ſig til en lav Mur, paa hvilken man læſte i italienſk og tyſk Sprog:

Don Joſé Miraflor,
Opfinderen af den ved Elektricitet drevne
Undervandsbaad.

„Der er ingen Tvivl om, at det er ham," tænkte Lavarède. „Her foreligger naturligvis en eller anden Kæltringeſtreg, er jeg overbevist om."

Matroſen bød nu ſin nye Ven Brød og Gedemælksoſt og en

Flaske med udmærket italiensk Vin, og mens begge spiste, viste han Lavarede omkring i Baaden og forklarede ham alt i den.

„Ser De, Hr. Lavarede," sagde Matrosen, „denne Undervandsbaad er som en Fisk af Staal. Den er inddelt i tre Afdelinger. Forude ligger det Rum, hvor det elektriske Lys kastes ud gennem Vandet, oplysende den Vej, Baaden skal tage, og der staar en Mand paa Udkig. I Midten ligger en lille Salon med et ovalt Vindue eller Kooje til hver Side. Agterude ligger de elektriske Akkumulatorer og den Motor, der driver Baaden. For at komme fra den ene af Baadens Afdelinger til den anden, passerer man ikke gennem nogen Dør, men Forbindelsen sker ved en Art drejeligt Skab. Man gaar ind i Skabet, trykker paa en Knap, og Skabet drejer sig da lynsnart om sin Akse. Vi er kun to Mand om Bord foruden Don José Miraflor. Det er min Søn Yan og jeg. Yan er Udkigsmand, jeg passer Styreapparaterne og Motoren, og José Miraflor sidder i det midterste Rum og dirigerer Baaden."

Han pegede paa et stort Apparat med mange Knapper og Tangenter, under hvilke man læste forskellige Indskrifter, saasom:

Fremad. — Tilbage. — Opad. — Nedad. — Stands. — Pumperne i Gang, o. s. v., o. s. v.

En sidste Indskrift tiltrak sig særlig Lavaredes Opmærksomhed. Han læste:

Sikkerhedsvægtene.

Matrosen saa Lavaredes spørgende Mine, og han skyndte sig at forklare.

„Ja, ser De," sagde han, „Sagen er den, at under Undervandsbaadens Kol er ophængt en mægtig Blok af Bly, der vejer sine seks Tusinde Pund. Det er denne Blyblok, der holder Baaden nede. Men skulde det ske, at der hændte Baaden et Havari, medens den var nede paa Dybderne, saa drejer man blot paa dette lille Haandsving, og Blyvægten slipper, saa Baaden af sig selv stiger op til Havets Overflade ligesom en Korkprop.

„Og alt dette er Don Josés egen Opfindelse?"

„Ja—a—a — ja, det er h a n s Opfindelse," sagde Matrosen, men paa hans Ansigt saa man, han talte Usandhed og kun var bange for at sige for meget for at komme til at kompromittere sig.

„Det er ikke sandt!" sagde Lavarede bestemt og saa Matrosen lige i Øjnene. „Jeg kender denne Bandit Don José, skal jeg sige Dem. Han kan maaske finde paa Snigmord og Baghold, men han kan aldrig finde paa at konstruere en Baad som denne. Og naar

man undtager en ganske ubetydelig Enkelthed ved Anbringelsen af de elektriske Akkumulatorer, er hele denne Baad og alle dens Detailler min Ven Goubets Opfindelse og Arbejde, og det er denne Baad, som Goubet tilbød den franske Regering til Salg."

„Ja, men som den nægtede at købe!"

„Se, se, min Ven Langlois, De synes at være ganske godt inde i hele Affæren og dens Omstændigheder."

„Naa, godt, som De vil!" sagde Matrosen pludselig og forandrede Tone. „Hvad kommer det hele for Resten mig ved! De ved jo, at Goubet har ruineret sig ved at bygge og eksperimentere med denne Baad. Nu har han ladet sig forlede af denne amerikanske Abekat og Svindler til at overlade ham Baaden mod en Betaling af 10,000 Francs og en Andel i den Sum, som Salget maatte indbringe. Det er, hvad jeg ved."

„Og tror De ogsaa, Goubet er gaaet ind paa, at Don José maatte sælge Baaden til nogen udenlandsk Magt?"

„Nej, det tror jeg ikke! Jeg ved endogsaa, at han bestemt har forbudt det. Men som Hr. Miraflor siger: han er en fattig Mand, og han har ikke Raad til at føre Proces, især ikke, naar det er for sent."

Lavarede saa alvorligt paa den gamle Matros. Han gik hen imod ham, saa ham stift i Øjnene og sagde:

„Ved De, at Don José er en Tyv og Kæltring?"

„Jeg tør ikke paastaa det modsatte," stammede Matrosen, der blev mere og mere ængstelig ved den Tone, Lavarede talte i.

„Der er kun eet, der forbavser mig," sagde Lavarede, „og det er, at denne Kæltring har kunnet faa to franske Matroser til at række Haand til hans gemene Arbejde!"

Marius Langlois's vejrbidte Ansigt blev murgraat ved denne Tiltale. Hans Øjne funklede af Vrede, men han betvang sig hurtig, og mens han rakte Armene i Vejret, sagde han resigneret:

„Ja, hvad vil De have, man skal gøre? Man skal jo leve!"

Og mens hans Øjne fyldtes med Taarer, sagde han med halvkvalt Stemme:

„Ser De, jeg ejede en Fiskerbaad. Den havde kostet mig 20,000 Francs, og det var alt, hvad mine Forældre havde efterladt mig, alt, hvad jeg ejede og havde. Den hed 'Margareth', og den fløj som en Maage af Sted over Bølgerne. Saa kæntrede den en Dag og blev slaaet i Stykker. Jeg havde fire Drenge og en Kone hjemme. Det femte Barn var i Vente. En af Drengene er

paa Officersskolen i Brest. Han skal understøttes, og alle sammen skal de have Mad. Hvad skal man gøre? Saa var det en Dag, at denne Miraflor kom og tilbød mig en høj Hyre. Det var meget fordelagtigt for mig, og jeg tog imod hans Tilbud. Jeg gik om Bord og tog Yan med mig. Det var, for at Drengen paa Skolen kan blive Officer, og de andre derhjemme ikke skal sulte. Ja, der har De nu Grunden til, at jeg er her om Bord."

To Taarer, Skammens og Sorgens Taarer, løb ned over den gamle Matros's vejrbidte, brunede Kinder.

Lavarede var bleven rørt over Langlois's Bevægelse. Han greb hans Haand, trykkede den og sagde:

„Der er alligevel noget, du ikke har tænkt paa, Kammerat!"

Lavaredes kammeratlige Tone og hans Sigen du til ham, fik Matrosen til at fatte Tiltro til ham.

„Du har glemt et," vedblev Lavarede, „og det er, at hvis denne Baad, vi nu befinder os om Bord i, bliver solgt til en fjendtlig Magt, saa kan den maaske en Dag komme til at udsende den ødelæggende Torpedo mod det af vore franske Krigsskibe, paa hvilket din Søn er om Bord som Officer, og da kan du sige, du selv har været medskyldig i din egen Søns Død, den samme Søn, som du nu er saa stolt af."

„Guds Død og Pine, ja, De har Ret!" mumlede Matrosen.

Og efter nogle Øjeblikkes Tavshed vedblev han:

„Men hvad mener De da, jeg skal gøre?"

„Kald først paa din Søn!"

Yan kom straks til Stede, og da han havde hørt, hvad det drejede sig om, erklærede han straks, at Lavarede havde fuldstændig Ret.

„Naa, godt!" sagde Armand, „saa er vi fuldstændig enige! Nu skal jeg sige jer noget! Jeg gaar nu hen for at hente to Venner, der er her i Nærheden. Vi gaar alle sammen om Bord, sejler saa af Sted og bringer denne Baad tilbage til Frankrig, som den aldrig burde have forladt."

„Ja, ja!" skreg Fader og Søn i Munden paa hinanden.

„Og jeg tror ikke, vi begaar noget Tyveri fra Don José."

„Nej, han lider intet Tab. Han har ved at sejle fra Havn til Havn og vise Baaden frem tjent over halvtredsindstyve Tusinde Francs."

„Godt! Saa hver Mand paa sin Post og parat til straks at sejle bort, naar jeg giver jer Kommandoen."

to Matroser gik hver til sin Post, mens Lavarede atter klatrede op ad den lille Jærnstige og mumlede:

„Takket være Don José kan jeg maaske alligevel naa Marseille uden at faa Brug for mine fem og tyve Centimer."

Han var næppe kommen op paa Undervandsbaadens Dæk, før det gav et Sæt i ham af Glæde. Oppe paa Gramala-Kajen saa han Sir Murlyton spadsere af Sted med sin Datter. Han gav sig straks til at vifte med sit Lommetørklæde for at tiltrække sig sine Venners Opmærksomhed og faa dem til at komme ned mod sig.

Men hans Opførsel havde ogsaa tiltrukket sig to andres Opmærksomhed. Det var to Mænd, der kom gaaende fra den modsatte Side, og disse to var ingen andre end Bovreuil og Don José.

Da Jærnbaneuheldet var rygtedes i Triest, og Bovreuil havde faaet Nys om det, havde han straks rent instinktmæssig sagt til sig selv, at det naturligvis var det samme Tog, som Lavarede havde været med i. Han meddelte denne sin Opfattelse til de to Opdagere, Schultze og Müller, og sammen med dem gav han sig til at støve Byen igennem. Det var under denne Færten om, at han pludselig paa et Gadehjørne fandt sig staaende Ansigt til Ansigt med sin gamle Bekendt Don José y Courremazas de Miraflor.

Der var ingen Tid til lange Forklaringer. De indsaa det paa begge Sider, og de udsatte disse Forklaringer til senere. Don José fortalte til Aagerkarlen, at han for Tiden havde Heldet med sig, at han tjente mange Penge, og at han var parat til, naar han havde fortjent endnu nogle flere, at betale ham de Penge tilbage, han havde „laant" af ham i Amerika. Bovreuil tilgav ham, thi han havde Brug for ham. Don José kendte Byen og kunde maaske hjælpe ham i hans Efterforskninger efter Lavarede.

Da Bovreuil nu fik Øje paa Lavarede, var han ved at springe i Luften af Glæde. Han løb hen til de to Politibetjente, der stadig havde fulgt ham i Hælene, hviskede nogle Ord til dem og vendte saa tilbage til sin „Ven" Don José. Begge begav sig hen mod „Frantz Josef".

Medens dette stod paa, havde Lavarede løsgjort det Tov, der fastholdt Undervandsbaaden til en af Pælene paa Kajen. Da dette var gjort, vendte han sig om og var ved at briste i Latter over det Syn, han saa. Thi paa det Landgangsbræt, der fra Baadens Dæk førte op paa Kajen, saa han fire Mennesker komme marcherende. De to første var Sir Murlyton og Miss Aurett, og lige

i Hælene paa dem fulgte Aagerkarlen Bovreuil og Eks-Guvernøren over Provinsen Cambo i Republikken Costa Rica, den højfornemme Don José y Miraflor.

„Vær saa god at stige ned," sagde Lavarède til Sir Murlyton, der saa paa ham med et spørgende Blik — „og De ogsaa, Miss Aurett!"

„Det er en stor Ære, De viser min Undervandsbaad," sagde Don José ironisk og saa spottende paa Lavarède.

„Takker meget for Komplimenten, Don José," svarede Lavarède uforstyrreligt. „Maaske maa jeg have Fornøjelsen ogsaa at vise Dem omkring i Baaden."

Lavarèdes Vittighed fik Bovreuil til at briste i Latter. Aldrig havde han endnu i sit Liv kendt en Mand med saa megen Galgenhumor.

„Vær saa god at stige ned først, Hr. Lavarède."

„Tak, tak! Som De ønster!"

Et Øjeblik efter var alle forsamlede i Salonen. Før Bovreuil var gaaet ned ad Jærnstigen, havde han først kastet et Blik op paa Kajen for at forvisse sig om, at de to Opdagere var deroppe. Da han saa dem, kravlede han efter de andre ned ad Stigen.

Det var nu ham, der først tog Ordet.

„Min kære Hr. Lavarède," sagde han ironisk og overlegen, „De erindrer maaske, at De har en Kvittering fra mig paa nogle Tusinde Francs. Det var den Betaling, for hvilken jeg købte mig min Frihed."

„Det erindrer jeg saa udmærket, min gode Hr. Bovreuil!"

„Naa! Men De erindrer maaske ogsaa, at Deres Frihed er adskillig mere værd! Ikke sandt?"

„Fuldstændig rigtig! Den er sine fire Millioner værd!"

„Det vilde sikkert gøre Dem meget ondt at tabe disse Millioner?"

Den Tone, hvori Bovreuil talte, var saa haanlig, at Lavarède blev opmærksom og begyndte at spidse Øren.

„Hvad mener De med det?" spurgte han.

„Jeg mener blot, at der staar nogle Politibetjente og venter

„Naar jeg stiger i Land, siger De?"

Lavarèdes Ansigt oplystes af et stort Smil.

„Naar jeg stiger i Land, siger De?"

„Ja, netop min kære Ven og Svigerson Lavarède."

„Saa tror jeg, jeg lader være med at stige i Land. Tak skal De have for den Oplysning, De der gav mig!"

Man hørte en knirkende Lyd. Lavarede havde drejet paa det Haandtag, der automatisk lukkede Dækselet over Nedgangen fra Dækket. Han stod nu foran de forskellige Haandtag, Sving og Knapper, med hvilke man styrede Baadens Bevægelser.

„Hvad er det, De gør der!" brølede Bovreuil og Don José i Munden paa hinanden.

„Hvad jeg gør? Det skal De snart faa at se, mine Herrer. Jeg lader ganske simpelt Baaden gaa til Bunds!"

De mærkede nu i Virkeligheden en nedadgaaende Bevægelse i Baaden, og samtidig hørte de en blød, skurende Lyd. Det var Vandets Gliden mod Siderne af den synkende Baad.

Don José og Bovreuil gjorde Mine til at ville styrte sig over Lavarede, men denne holdt sin ene Haand hen mod en af Knapperne og sagde rolig og koldt:

„Hvis I gør blot en eneste Bevægelse, aabner jeg for Vandet, saa vi alle drukner! Har I forstaaet mig? Jeg kender 'Goubet'!"

„'Goubet'!" brølede Don José og tumlede tilbage.

„Ja vel, højstærede, 'Goubet'! Dette er det virkelige Navn paa denne Undervandsbaad, som De er i Færd med at sælge til Østrig, skønt Opfinderen, der er bleven ruineret ved sine Forsøg, kun har givet Dem Tilladelse til at vise den frem i franske Havne, og for at han kunde vinde den offentlige Mening for sin Opfindelses Vigtighed."

„O," hviskede Miss Aurett, „den Mand bliver altsaa ved med at være en Kæltring!"

De hørte en elektrisk Klokke ringe, og pludselig fyldtes Salonen med et mat, grønligt Lys. Skodderne var gledne fra de to „Køjne" i Skibets Sider. Undervandsbaaden laa nu nede paa Havets Bund, mellem Tang, Slam og Dynd. Fiskene, der blev forfærdede over dette fremmede Uhyres pludselige Tilsynekomst, flygtede skyndsomst bort som mørke Skygger, der forsvandt i en smaragdgrøn Taage.

Den unge Pige og hendes Fader blev betagne staaende ved Køjnene og saa med forbavsede Blikke paa det besynderlige Billede af Livet dybt nede i Vandet.

„Denne Baad, som er stjaalen," vedblev Lavarede, „har jeg nu i Sinde at bemægtige mig for at føre den tilbage til Frankrig og dens rette Ejermand."

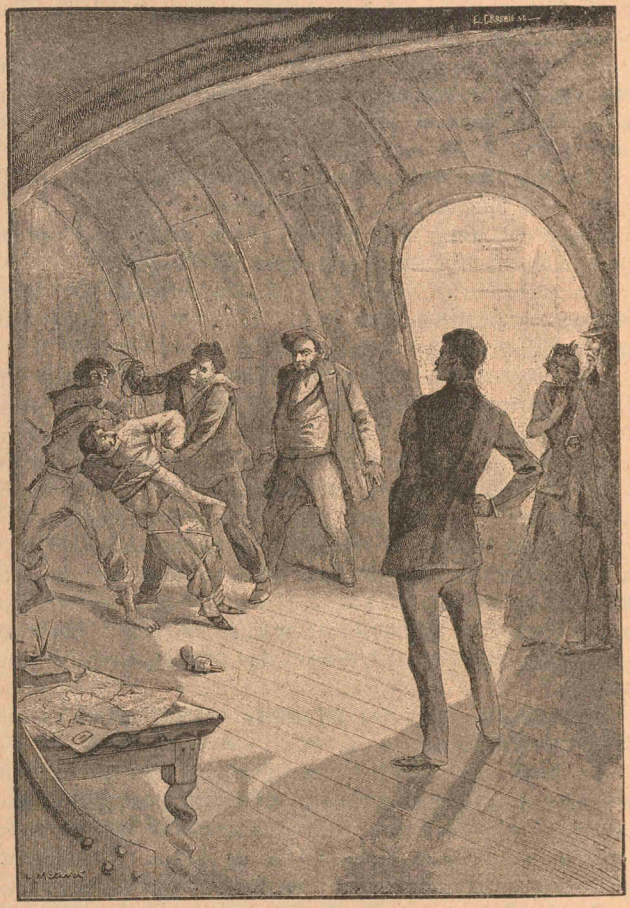

Om Bord i „Goubet".

„Det finder jeg er fuldstændig i sin Orden!" faldt Sir Murlyton ind.

„Men jeg ikke, jeg ikke!" hvæsede Don José. „Jeg protesterer!"

Han havde benyttet sig af et Øjeblik, da han var ubevogtet, til at trække sin Revolver frem. Nu fyrede han paa Lavarede, men Kuglen gik forbi.

„De skyder daarligt, min Ven," sagde Lavarède haanligt. „Det er det, jeg bestandig har sagt Dem. De er ikke videre sikker paa Haanden."

Skummende af Raseri havde Don José paa ny hævet Revolveren, parat til at fyre. Men pludselig var der to Par Arme, der greb ham, løftede ham op, kastede ham om paa Gulvet og i en Haandevending bandt ham paa Hænder og Fødder.

Det var Langlois og hans Søn Yan, der paa et elektrisk Signal af Lavarède var komne ind i Salonen, havde sneget sig bag om Don José og nu slog ham til Jorden og bandt ham. De to Matroser stod parate til at lystre enhver Ordre fra „Goubet"s nye Kaptajn.

Lavarède bøjede sig ned over Don José, knappede hans Frakke op og tog hans Tegnebog ud af Lommen.

„Ah, De vil plyndre mig, Bandit!" brølede Don José.

Uden at svare trak Lavarède ud af Tegnebogen en Bunke store Pengesedler, som han gav sig til at tælle nøjagtigt igennem.

„76,000 Francs!" sagde han. „Det er altsaa, hvad der er kommen ind ved at lade Baaden vise frem i Østrig og Italien, thi naturligvis har De ikke haft en Skilling i Forvejen. Det bliver 38,000 Francs til Goubet og 38,000 til Dem selv."

Han lo og vedblev:

„Idet jeg nu taler og handler i Goubets Navn, tager jeg 10,000 Francs fra hans Part og lægger den til Deres. Det er de 10,000 Francs, som De har betalt ham forud. Derved bliver Deres Part 48,000 Francs, og Goubets Part bliver reduceret til 28,000. Men da Goubet faar sin Baad igen, har han intet Krav paa disse 28,000 Francs, og jeg skænker derfor disse Penge til min Ven Marius Langlois, for at han kan købe sig en ny Fiskerbaad. Goubet vil sikkert ikke finde, at denne Pris er for høj, naar man derved frelser ham selv fra Vanære og hans Arbejde fra at falde i andres Hænder."

Langlois vilde gøre Indvendinger, men Lavarède afbrød ham:

„Behold kun rolig disse Penge! Du kan være sikker paa, at Goubet vil bifalde, hvad jeg har gjort. Sammen med mine Venner i Pariserpressen skal jeg aabne et Pressefelttog, der nok skal faa det franske Marineministerium til at afkøbe Goubet hans Baad og hans Opfindelse."

Han vendte sig om, og i Kommandotone sagde han:

„Yan! Paa Udkig! Langlois! Til Maskinen! Hvis vi bliver

liggende her, kan Politiet maaske finde paa at sende Dykkere ned efter os."

Instinktmæssig adlød de to Mænd de Ordrer, Undervandsbaadens nye Fører gav dem. Begge skyndte sig hen paa deres Post. Bovreuil havde gjort en Bevægelse hen mod Baadens Styreapparater, men Sir Murlyton greb ham i Kraven og slyngede ham tilbage, helt hen i en Krog af Salonen.

„Bliv her, elendige! De kender intet til Hemmelighederne ved Baaden! De kan tage Livet af os alle!"

Undervandsbaaden begyndte at gaa frem, glidende langsomt af Sted to Meter over Havets Bund. Lavarede styrede den til højre for at komme uden om Santa Theresa-Molen, styrede derpaa rundt om Fyrtaarnet og stod saa mod Syd, lige ud i Adriaterhavet. Gennem Koøjnene saa Passagererne, hvorledes det grønne Vand piskedes forbi Baaden. Oven over „Goubet" var Kysten nu ikke længere synlig.

„Hvor dybt er vi nede?" spurgte Miss Aurett.

Lavarede saa paa Manometeret.

„Paa to og tyve Favne Vand," sagde han.

„Og hvor meget er en Favn?"

„En Meter og tresindstyve Centimeter. Vi er allerede saa langt nede, at Bølgeslaget ikke længere mærkes. Her vil ingen af os komme til at lide Søsygens Kvaler. Da Adriaterhavet er to Hundrede Meter dybt, kan vi altsaa bevæge os frem uden Fare for at støde paa Grund, og jeg vil derfor sætte den højst mulige Fart paa."

„Og hvor meget er det?"

„Jeg ved det ikke, men det skal vi snart faa at se."

Han drejede paa en af Knapperne, og de hørte, hvorledes Lyden af Vandets Gliden mod Baadens Sider blev stærkere og stærkere. Lavarede havde Blikket stift hæftet paa en Skive, hvor en Viser drejede sig hurtig rundt. Endelig standsede Viseren og pegede paa et Tal.

„Hundrede Kilometer i Timen!" sagde Armand. „Det er baade fænomenalt og frygteligt at tænke sig."

Alle saa paa hverandre. En og samme Tanke syntes i dette Øjeblik at beherske alle:

„Hvis vi med denne Hastighed fik et Sammenstød, vilde vi være fortabte!"

Hvis Baaden for Eksempel løb mod en Klippe, vilde den i Øjeblikket knuses som en tom Nøddeskal.

Et stort Kort over Middelhavet, angivende alle de forskellige Dybdeforhold i Havet fra Gibraltar til Kreta, var opslaaet paa Væggen, og ved dette Korts og Kompassets Hjælp styrede Lavarede Undervandsbaaden af Sted.

Om Aftenen ved Nitiden, efter at de havde faaet lavet sig et Middagsmaaltid sammen af den Proviant, de havde fundet om Bord, befandt de sig ud for Byen Ancona paa Italiens Østkyst. Enhver besluttede at søge Hvile paa de Sofaer, der stod omkring i Salonen. Af Forsigtighed havde de endnu ikke befriet Don José for de Baand, der bandt ham.

Natten kom.

Kun Lavarede blev staaende paa sin Post. Mens han vaagede for dem alle, løb Baaden forbi en Række italienske Kystbyer: Civita Nova, Benedetta, Cuillivano, Pescaro og Vasto.

Da det nu var kulsort Nat, saa han ikke behøvede at være bange for at blive opdaget af nogen, lod han Baaden gaa op til Havets Overflade og aabnede Dækselet over Udgangshullet saa meget, at den friske Luft kunde strømme ind. Derved sparede han paa den Beholdning af komprimeret Luft, der fandtes i Baaden.

Henad Midnat naaede de paa Højde med Øen Tremiti.

Og Baaden for videre. De kom forbi Byen Piesti, der ligger paa Spidsen af det Forbjærg, der bærer samme Navn, forbi Manfredonia, der ligger dybt inde i en Bugt, hvis Vand er ganske safrangult, fordi det er fyldt med en mærkelig Alge, der giver det denne Farve, forbi Barletta, Trani, Bari og Brindisi, fra hvis Havn Damperne gaar af Sted med Posten til Indien, Østasien og Australien.

Da Miss Aurett om Morgenen ved Sekstiden vaagnede og slog Øjnene op, var „Goubet" i Færd med at passere ud af Otrante-Kanalen. Til venstre for sig havde den nu Det Joniske Hav med de Joniske Øer, til højre havde den Tarent. Med middelmaadig Fart styredes mod Siciliens Kyster.

Nu og da lod Lavarede Baaden dykke ned og atter komme op paa Overfladen. De kom helt ned paa Havdybder, hvor Koraller, Svampe og fantastiske Tangplanter vokser, og mens „Goubet"s Passagerer stod med Blikket rettet ud gennem Kvojnene, saa de ved Skæret af Baadens elektriske Lys Landskaber og Naturpartier

af saa fantastisk Art, som ingen af dem nogen Sinde havde drømt om eller blot anet.

Paa Grund af Vandets Opdrift og Tæthed stod selv de vældigste Tangplanter lodret til Vejrs, og foruden den frodige Planteverden saa de her en Dyreverden, der var enestaaende fantastisk. Her var vældige Hummer med udstaaende Øjne, kæmpemæssige Blæksprutter, mægtige Vandedderkopper med stilkede Øjne, alle flygtede skyndsomst af Skræk for det elektriske Lys, der udstraalede fra Baaden. Og alle disse fantastiske Skabninger flokkedes om Undervandsbaaden, kredsede om den, flygtede, kom nærmere og forsvandt atter som Møl, der sværmer om en brændende Lampe. Det var som en Sværm af mægtige, fantastiske Sommerfugle, der omgav de rejsende i Baaden, der her for frem, dybt nede i Havet.

Selv Bovreuil var dybt bevæget. Dog er det ikke godt at vide hvorfor. Var han bevæget ved at betragte dette fantastiske og eventyrlige Syn, eller var det, fordi hans naturlige Fejghed kom i Bevægelse ved at tænke paa, at der mellem Skibets mange Pakker og Tønder ogsaa fandtes en Fustage, fyldt med Krudt? Tænk, om Baaden sprang i Luften! Tænk, om der hændte denne latterlige Undervandsbaad nogen Ulykke! Og han tænkte med Sorg paa, hvem der vel saa skulde formaa at holde Rede paa og indkassere alle de udestaaende Fordringer hos hans Debitorer.

De andre Passagerer havde andet at tænke paa. Ved en af „Coubet"s Dykkerfarter ned i Havets Dyb havde de fra Køjnene set Vraget af et stort Skib, der laa paa Havbunden, væltet om paa Styrbordssiden.

Det var et kæmpestort Vrag. De saa, hvorledes Masterne var kappede omtrent en Meter over Dækket, og i Bunden af Skibet saa de et 7 Meter langt Hul, der tydeligt nok fortalte, hvorledes det var gaaet under. Skibet, de her saa Vraget af, var stødt paa et Rev og sunket, trækkende alt levende, der var om Bord, med sig til Bunds.

„Coubet" standsede sin Fart og nærmede sig Vraget. De andre om Bord hørte pludselig et Skrig.

„Se der! Se der! Paa Broen!" skreg Miss Aurett, mens hun rædselslagen holdt Hænderne for Øjnene for ikke at se.

En halvtæt Tangskov var vokset op omkring Vraget af det store Skib, men mellem disse Tanggrene og de omkringsvømmende Kopler og Blæksprutter saa de tydelig menneskelige Skeletter. Et af disse var naaet halvt op af en Luge i Dækket. Alt Kødet var

vadsket væk fra Benene, og Vandet havde bleget Knoklerne snehvide. Men paa Grund af Vandets Tryk havde Skelettet fuldstændig beholdt sin Stilling. Det stod endnu, som Mennesket havde staaet i sin Dødskamp, med Hovedet bøjet lidt tilbage, med Armene strakte i Vejret, som i en fortvivlet Dødskamp, en fortvivlet Bøn, medens Døden kom over det.

Lavarede styrede langsomt Baaden hen omkring Vraget. Da de kom rundt om dets Agterspejl, saa de paa det halvt udviskede Bræt Navnet: „Semillanta". Og med bevæget Røst forklarede Lavarede de andre:

„'Semillanta' var et Transportskib, der bragte Soldater fra Frankrig til Krim under Krigen der i 1854. Dette Skib stødte ved Nattetid paa et undersøisk Rev, der ikke den Gang stod angivet paa noget Kort, og sank. Ikke en Sjæl blev frelst! Det drog 355 Mands Besætning og 975 Soldater med sig ned paa Havets Bund."

Han tog sin Kasket af.

„Mine Venner, lad os vise disse ulykkelige en sidste Ære! Det var mine Landsmænd."

De blottede alle Hovederne og stod et Øjeblik i Tavshed.

Saa satte Lavarede fuld Fart paa Maskinen, for at de hurtigst muligt kunde komme bort fra dette uhyggelige og sørgelige Sted.

Længe for de af Sted paa denne Maade. Ingen ønskede at bryde Stilheden, der herskede. Men pludselig hørte de, hvorledes Maskinen begyndte at gaa langsommere og langsommere for til sidst at standse. Lyden af Vandets Piskeri og Gniden mod Siderne hørte op. Undervandsbaaden laa stille, dybt nede i Havet.

Matrosen Langlois viste sig

„Maskinen gaar ikke længere!" sagde han.

„Ah!" hvæsede Don José skadefro, „var det ikke det, jeg hele Tiden har tænkt. I glemte at lade Akkumulatorerne lade med Elektricitet, før I gik ud fra Triest. Nu er der ikke mere Elektricitet i dem, og nu kan vi hverken dykke ned eller gaa opad."

Lavarede saa paa Kortet over Middelhavet.

„Vi maa være i Nærheden af Strædet ved Messina," sagde han. „Vi kan næppe være mere end en Kilometer fra Kysten."

„Men saa kan vi jo bruge den transportable Baad," faldt Matrosen Langlois betænksomt ind.

„Den transportable Baad?"

„Ja," vedblev den gamle Langlois, „vi har en transportabel Baad om Bord, der er lavet af Skind og Spanskrør og kan slaas

sammen og atter foldes ud. Den ligger i en Kasse her i Skibet. Er vi først om Bord i den, kan vi med den største Lethed klare os ind til Kysten. Men først maa vi op til Overfladen."

„Ja, ja, op til Overfladen!" sagde den forfærdede Bovreuil, „men hvorledes kommer vi derop?"

Lavarede, der havde hørt, hvad Bovreuil sagde, trak paa Skuldrene.

„Hvad tror De egentlig, vi har Sikkerhedsvægtene for?" spurgte han. „Tror De maaske, Goubet har hængt dem op under Undervandsbaadens Køl blot for Morskabs Skyld?"

Han saa sig omkring, og saa skreg han:

„Enhver maa passe paa, hvad der nu sker!"

Og vendende sig om mod Miss Aurett, der var bleven meget bleg, sagde han:

„Hold Dem fast, klyng Dem fast til et eller andet Møbel, Frøken. Alle Møblerne er naglede fast i Skibets Sider. Saadan — er De parat?"

Hun nikkede bekræftende.

„Saa — opad!"

Hans Haand drejede tre Gange rundt paa et Haandtag.

„Nu — saa — opad — ah!"

De mærkede, det gav et voldsomt Ryk i Baaden. Den skælvede og sitrede, og Passagererne blev rystede, som om de var om Bord paa et Skib, der var i Havsnød Det var for dem alle, som om de med en usynlig Kraft blev slyngede opad. Et nyt og voldsomt Stød fik dem alle til at tumle om paa Gulvet. Saa laa Undervandsbaaden atter ganske stille. Den var atter kommen op i Havets Overflade, da Lavarede havde ladet Blyvægtene under Kølen gaa til Bunds.

Faa Minutter efter var alle oppe paa Baadens Dæk.

Lavarede havde set rigtig paa Kortet over Middelhavet. De var i Stræde ved Messina. Til den ene Side bredte sig for dem de frugtbare, smilende Kyststrækninger langs den calabriske Halvø, til den anden Side saa de den sicilianske Kyst, hvorover Vulkanen Ætnas Kegle hævede sig stolt og majestætisk i Vejret, medens Byen Messina med sine hvide, blegrøde og blegblaa Huse syntes at glide helt ud i Middelhavet, det straalende blaa Middelhav, der badet i Sol lagde sig som et af blaat og Guld vævet Tæppe omkring Byen og Havnen.

Uden at spilde et Øjeblik havde Langlois og hans Søn Yan

faaet den transportable Baad bragt op paa Dækket, gjort i Stand og sat i Vandet.

Don José Miraflor saa til med et skadefro og uheldsvangert Smil.

„Nu skal vi dog alligevel se," sagde han til Bovreuil, „om de italienske Autoriteter virkelig ogsaa saadan uden videre tillader denne Hr. Lavarede at føre min Undervandsbaad tilbage til Frankrig!"

Lavarede havde hørt hans Ord. Han forstod Meningen med dem. Denne Svindler vilde naturligvis anklage ham for de italienske Myndigheder, og disse vilde komme om Bord og beslaglægge Baaden. Der vilde være Tid nok for dem til at undersøge og studere Baaden og tage Tegninger af den. Nej, det skulde aldrig ske! Og Lavarede fattede en vild Beslutning, der fik hans Øjne til at funkle.

Alle de andre havde taget Plads i Baaden, der var bleven omhyggelig forsynet med Proviant. Aarerne var allerede stukne ud. Da gav Lavarede de to Matroser, der var ham fuldstændig hengivne og lystrede ethvert af hans Vink, Tegn til at ligge stille.

„Hvis Goubet var i mit Sted, vilde han gøre det samme!" tænkte han.

Han sprang fra Baaden om Bord i „Goubet", og de saa ham forsvinde ned i dens Indre. To Minutter forløb. Saa kom Lavarede tilbage. Han var meget bleg og bevæget. Han sprang om Bord i den lille Baad og skreg til Matroserne:

„Ro til! Ro til af alle Livsens Kræfter!"

De to Matroser forstod ikke, hvorfor de skulde ro saa stærkt, men uvilkaarlig lystrede de ham. Afstanden mellem den lille Baad og Undervandsbaaden blev hurtig større og større. Nu var den hundrede Meter, nu to Hundrede, nu tre Hundrede Meter.

Et frygteligt Knald hørtes. Det lød, som naar en Dynamitbombe springer. Saa saa de, hvorledes først en Ildsøjle rejste sig og saa en Sky af hvidliggraa Røg, der svævede hen over „Goubet". Og saa saa de, hvorledes Undervandsbaaden drejede sig rundt og forsvandt i en hvirvlende og skummende Malstrøm.

„Der var Krudt om Bord," sagde Lavarede, mens hans Øjne funklede af Begejstring. „Jeg har sprængt 'Goubet' i Luften!"

Og med et haanligt og ironisk Smil vendte han sig om mod den ligblege Don José og sagde:

„Sennor Don José y Miraflor de Courramazas — thi det er vist saaledes, De hedder — De kan nu være tilfreds. Stumperne

af Deres stjaalne Baad er blevne her i de italienske Farvande. De vil aldrig komme tilbage til Frankrig!"

Men for sig selv hviskede Lavarede endnu en Gang:

„Ja, ja! Jeg er overbevist om, at Goubet vilde have gjort akkurat det samme i mit Sted!"

XXVIII.

Mellem italienske Banditter.

„Der eksisterer her i Italien, mine Herrer, to hemmelige Selskaber, som man dog paa ingen Maade maa forveksle med hinanden, og som aldeles ikke staar i nogen indbyrdes Forbindelse. Det ene af disse hemmelige Selskaber kalder sig 'Camorraen', og den holder særlig til paa det italienske Fastland. Den er bleven gjort verdensberømt ved Sagnene om 'Fra Diavolo', hvorover en stor Komponist har skrevet en Opera, og den er saa mægtig, at den har formaaet at spænde sin Sammensværgelses Net over hele Italien, særlig i Syden. Den har sine Forbindelser alle Vegne: i Politikken som paa Børserne og i Bankerne, i Handelen som ved Spillebordene. Er en Mand heldig paa Børsen, i en Forretning paa Torvet, ved en Spillebank eller ved et Bord i Tallotteriet, hvor man udbetaler ham hans Gevinst, kan han være vis paa, at der i Smug rækkes en Haand ud imod ham, mens en Stemme hvisker: 'Signor! Giv Deres Bidrag til Camorraen!' Og der er aldrig nogen, der vover at nægte et Bidrag. Camorraens Hævn

vilde komme dem dyrt at staa. Hvad 'Maffiaen' angaar, mine Herrer, er den imidlertid noget ganske andet. 'Maffiaen' har et helt andet Princip at arbejde efter."

Den, der talte, var en tyk, firskaaren Mand med sort, kortklippet Haar, sammenvoksede, sorte Øjenbryn og et Par energiske og lidenskabelige, sorte Øjne, der udtrykte baade Hensynsløshed og Listighed. Han var det fuldstændige og karakteristiske Billede paa en varmblodig Sicilianer. Nu, da han havde talt ud, gik han hen til Døren i sit Kontor, aabnede den og saa ud for at forvisse sig om, at ingen uvedkommende belurede ham og vendte saa tilbage til de to Herrer, han talte med.

Det var ingen andre end Bovreuil og Don José Miraflor.

Da disse to Slyngler var komne i Land, havde de straks givet sig til at lægge Raad op. Undervandsbaaden var nu ødelagt, sprængt i Stumper og Stykker. At anklage Lavarede for det italienske Politi vilde de kun faa grumme ringe Fornøjelse af. Naturligvis vilde Politiet høre paa deres Klagemaal, men da man næppe var videre lystne efter at faa en politisk Konflikt mellem Frankrig og Italien, vilde man trække Sagen ud i Aarevis. Nu var jo ogsaa den omstridte Undervandsbaad forsvunden, vilde det italienske Politi utvivlsomt sige, og hvad var der saa at gøre saa meget Vrøvl for?

Desuden var Lavarede, vidste de, ikke en Mand, der lod sig anklage, uden at han forsvarede sig. Og naar saa Politiet kom til at forhøre Don José — hm — det var jo meget kedeligt — men Don José kunde jo ikke helt benægte, at han i sit Liv havde stiftet Bekendtskab med adskillige Tugt-, Rasp- og Forbedringshuse, og slige Omstændigheder er nu engang ikke Anbefalinger for en, naar man enten selv falder i Politiets Kløer eller anklager en anden. Don José meddelte derfor ogsaa Bovreuil, at han ikke vilde anklage Armand Lavarede. „Jeg vil lade Naade gaa for Ret!" sagde han overbærende og medlidende.

Selv Bovreuil, den gamle, durkdrevne Kæltring, maatte le ved at høre Don Josés Ord. Han forstod udmærket godt, hvorfor Don José pludselig var bleven saa menneskekærlig.

Da Lavarede derfor, da den lille Baad kom ind til Havnen, afgav sin Beretning til Havnefogeden om, hvor de kom fra, og hvem de var, protesterede derfor hverken Bovreuil eller Don José. Havnefogeden indførte i sin Protokol Lavaredes Beretning, der lød som følger:

„Syv udenlandske rejsende, hvis Navne hermed følger, er i Dag stegne i Land fra den elektriske Baad 'Haabet', der er gaaet under paa Reden ud for Messina som Følge af en Eksplosion. Aarsagen til denne Eksplosion er saavel de nævnte Passagerer som Havnevæsenet i Messina ganske ubekendt."

Da denne Erklæring af Havnefogeden var ført til Protokols, og alle havde underskrevet den, sneg Bovreuil og hans Ven Don José sig afsides fra de andre og tog Vejen ned mod det Hus, hvor der boede en vis Signor Giovanni Eferrato, Medindehaver af Firmaet Eferrato, Lifanti & Co.

Med dette Firma havde Bovreuil fast og stadig Forbindelse, og sammen med det spekulerede han paa de franske og italienske Børser. Nu, da han engang var her paa Sicilien og i Messina, vilde han ikke blot benytte Lejligheden til at hilse paa sine Forretningsforbindelser, men der var ogsaa en anden Sag, som laa ham paa Hjertet. Han havde nemlig ofte lagt Mærke til, at naar der var sket et Tab ved en eller anden Lejlighed, havde man markeret denne Tabssum med et Navn, hvis Betydning han ikke kendte. Nu vilde han vide, hvad dette var for et mystisk Navn. Det Ord, han tænkte paa, lød kort og godt saaledes:

„Maffiaen".

Og nu var det, at den firskaarne, mørkhudede og mørkhaarede Mand, Signor Giovanni, gav ham Besked om de to store hemmelige Selskaber, der bestandig eksisterer i Italien, som det italienske Politi hverken kan eller vover at give sig i Lag med, og som faktisk sætter Italien uden for de civiliserede Staters Rækker.

Da Signor Giovanni havde overbevist sig om, at der ikke var nogen, der lurede ved Døren, lukkede han denne omhyggeligt efter sig og gik saa atter hen til sine to Gæster. Med sagte Stemme hviskede han:

„Men, som jeg siger Dem, mine Herrer, er 'Maffiaen' noget helt andet. Det er ikke en Sammensværgelse, det er ikke nogen Forening, det er en Sammenslutning af hele Folket. Hele Sicilien hører til 'Maffiaen', men til Gengæld kan ingen andre end Sicilianere komme ind i den. Alle vi, der bor her paa Øen, er dens Medlemmer, om ikke aktive saa dog i hvert Fald passive og betalende Medlemmer."

„Hvad mener De?" for Bovreuil op. „Da vel ikke alle? De vil vel ikke sige, at De ogsaa er Medlem af denne Bande?"

Signor Giovanni lagde høflig beroligende sin Haand paa Aagerkarlens Arm og sagde med et Smil:

„Tør jeg bede Dem om ikke at tale i den Tone! Jo! Ogsaa jeg er Medlem af 'Maffiaen', og jeg maa tilføje, at jeg er stolt af at kunne sige, jeg er det."

„De!?"

„Ja vel, netop jeg! Og det kunde aldrig falde mig ind at række Politiet eller Gendarmerne en hjælpende Haand, naar de er i Færd med at forfølge nogle af 'De tapre Mænd fra Bjærgene'." Han hviskede: „Jeg skal vel vide at holde mig fri for at komme i Berøring med Medlemmerne af Foreningen S. S., de to S'er. Man har da sit Liv kært!"

„Hvad betyder disse to S'er, disse S. S.?"

„De betyder," sagde Bankieren: „Stilettata og Scoppiettata, det vil paa vort sicilianske Sprog sige: 'Hvad ønsker du, min Ven, naar du skal slaas ihjel: vil du dø ved et Stiletstød (Stilettata), eller vil du maaske hellere have nogle Lod Bly i Livet (Scoppiettata)?' Og jeg kan forsikre Dem, mine Herrer, at endnu har man aldrig vist Skaansel over for nogen, der vovede at angive en Røver til Politiet eller Gendarmerne. Man skal vide at indgyde Skræk og Respekt!"

„Det synes at være et herligt og yndigt Land," brummede Penelopes Fader. „Her er det Banditter, der regerer, og fejge Krystere, der beskytter dem!"

Signor Giovanni Eferrato lo himmelhøjt.

„Det kan De sagtens sige. Men tror De maaske ikke, vi andre her har vort Liv kært og ønsker at drive vor Forretning i Fred? Hvis De boede her paa Øen, vilde De for Resten bære Dem ganske lige saadan ad."

Bovreuil saa forbavset paa ham.

„Hvad er det dog, De siger!" skreg han.

Men pludselig erindrede han sig Signor Giovannis kloge Forholdsregel, da han havde undersøgt, om der var nogen, der lurede ved Døren. Her har maaske Væggene Øren, tænkte han, og hvem ved, om ikke en eller anden hører, hvad man siger? Man maa være forsigtig i et fremmed Land! Derfor rettede han sit Svar til:

„Men De har maaske Ret! Ja! Naturligvis har De Ret!"

Og han sagde det i en saa selvsikker Tone, at Signor Giovanni ikke kunde lade være med at udbryde:

„Der ser De selv! Nu er De allerede selv bleven Tilhænger og Medlem af vor hellige 'Maffia'!"

Aagerkarlen kastede et forbløffet Blik paa Sicilianeren. Men pludselig greb han sig i det og saa om paa Don José.

„Naa," hviskede han til denne, „naar alt kommer til alt, har vi maaske her en Udvej!"

„Hvad — hvad behager?"

„Aa, ingenting! Det var bare min Spøg!"

Bovreuil trykkede sin Forretningsforbindelse Signor Giovanni i Haanden og forlod hans Kontor sammen med Don José. Da de var vel ude paa Gaden, sagde han til Amerikaneren:

„Min kære Don Miraflor, synes De i Grunden ikke, at der var noget i, hvad min Forretningsven nu fortalte os? Vi kunde maaske benytte de Vink, han gav os!"

„Hvorledes?"

„'Maffiaen'!"

„Ah, ja vel, nu forstaar jeg Dem! Ja vist er der noget for os at gøre her paa denne Ø, hvor Folk ikke vover at angive nogen til Politiet!"

„Ikke sandt? Her maa man kunne tage en herlig Hævn over Mennesker, som revolutionerer Stater som Costa Rica og sprænger ens dyrekøbte elektriske Undervandsbaade i Luften!"

Don José's Øjne lynede.

„Det er en god Idé, De har faaet der, min kære Hr. Bovreuil."

„Ikke sandt?"

„Vidunderlig! Storslaaet!"

„Saadan en lille 'Maffia' —"

„Til vort private Brug!"

„Netop til vort private Brug! Ha, ha, ha!"

Og Arm i Arm og med straalende Ansigter gik de to Gavtyve videre.

Medens de lagde Raad op imod Lavarede, havde denne imidlertid taget en venlig Afsked med Matrosen Marius Langlois og hans Søn Yan. Derpaa havde han set sig om efter et Sted, hvor han kunde finde Husly for Natten. Under Armen bar han stolt en Pakke af den Proviant, han havde medtaget fra Undervandsbaaden. Den skulde beskytte ham mod Sult i flere Dage.

„Mad har jeg sikret mig," sagde han, „men hvad Kniv og Gaffel og Dug og Serviet angaar, kan det maaske komme til at knibe lidt med at finde dem. Men hvad skulde Vorherre vel have

givet os fem Fingre for, om vi ikke skulde bruge dem i en snæver Vending? Maaske faar jeg ogsaa Anvendelse for mine. Og nu er vi jo for Resten ret snart hjemme i Paris igen!"

Miss Aurett lo, ikke blot betaget af Lavaredes evige og uopslidelige Humør, men maaske ogsaa fordi hun lagde særlig Mærke til den sidste Del af, hvad han sagde. Ja, nu var de snart i Paris igen! Naar man som hun havde travet Kloden rundt, hvad var saa de to Tusinde Kilometer, der endnu var tilbage til Paris? To Tusinde Kilometer! Det er jo ikke mere, end en Svale flyver paa en Dag eller to. Med de Vinger, hendes Kærlighed gav hende, fløj hun allerede nu i Tanken mod dette Maal.

Det Hotel — eller, som Italienerne kalder det, „Palazzo", thi de skal altid prale, i hvert Fald med Navne, og selv den elendigste Rønne kaldes i Italien Palazzo, Slottet — det Palazzo altsaa, som Sir Murlyton og hans Datter tog ind i, hed „Det glorværdige Italien". Værtinden i det hed Signora Gabriela Toronti, og hun var en fyrretyveaarig Dame, som Tiden og Livets Tilskikkelser ikke havde været særlig blid imod. For at hjælpe lidt paa de Ar og Ridser og Rynker, som „Tidens Tand" havde tilføjet hende, havde hun derfor anlagt en pragtfuld Paryk, et skinnende Sæt forlorne Tænder og en Ansigtsmaling i de syv Regnbuefarver, der kunde sige Sparto. Desværre for hende skulde man imidlertid være aldeles fabelagtig nærsynet for ikke at opdage, hvad der var Naturens Værk, og hvad der var hendes eget.

Da de rejsende kom, skyndte Damen sig ud paa Trappen for at tage imod dem. Hun var klædt i en blaa Silkekjole og havde en hvid Mantille over Hovedet. Hendes sorte med kulorte Rande bemalede Øjne straalede af listig Ydmyghed og vanemæssig Høflighed og Underdanighed.

„Ak! Ak!" sukkede hun, „vil de meget høje Herskaber virkelig bearre mit Palazzo med Deres Besøg! Ak! Ak! Excellence! Excellence! Ak, hvilken Ære! Beppo, Andreas, Petrucchio, hvor er I henne, I dovne Slyngler? Vil I straks føre de høje Herskaber til Deres Værelser her i Palazzoet!"

Den smilende og nikkende fede Dame vedblev:

„Ak! Ak! Naturligvis er de høje Herskaber sultne! Naturligvis ønsker De at spise Frokost! Ak! De kunde ikke være komne til et bedre Sted end her! Det kan ikke være andre end Ærkeengelen Gabriel, min hellige Skytspatron, der personlig har ledet de høje Herskaber her til mit Palazzo. Her finder de høje Herskaber

en 'Polenta'*), som er enestaaende i Verden, og her er en Vin fra Zucco, saa vidunderlig, saa herlig, at hvis den almægtige Gud —"

Hun slog andægtig Korsets Tegn.

„At hvis den almægtige Gud kendte den, vilde han straks med hele Paradiset flytte ned her paa Sicilien!"

Hun havde talt saa hurtig, at hun nu nødvendigvis maatte standse et Øjeblik for ikke helt at tabe Vejret. Lavarede benyttede Lejligheden til at stille sig frem foran hende, bukke dybt og derpaa henvende følgende italienske Fraser til hende:

„Signora! Maa jeg gøre den værdige, illustrissima, gentilissima Signora opmærksom paa, at De maa titulere disse Herskaber med Excellence, thi de er rige, meget rige, uhyre rige, enormt rige!"

Sir Murlyton trak ængsteligt Lavarede i Frakkeærmet og hviskede:

„For Guds Skyld, hvad er det, De siger! Naar hun tror, vi er saa rige, vil hun slaa os og forlange uforskammede Priser af os."

„Aa, nej, vær blot rolig i den Retning! Her i Italien kalder man en Mand uhyre rig, blot han har en halv Snes Tusind i aarlig Indtægt."

Og mens Lavarede blev ved at smile og bukke, fare omkring den tykke Dame og lægge Haanden paa Hjertet, vedblev han:

„Disse Herskaber er altsaa, som jeg siger Dem, gentilissima Signora, meget rige. Hvad mig derimod angaar" — han begyndte at sukke dybt og rulle med Øjnene — „er jeg kun en fattig Digter. Jeg fandt Livet uudholdeligt i mit Fædreland, hvor man kun tænker paa Forretninger og paa at tjene Penge, og jeg flygtede her til det skønne Italien for i Kunstens og Poesiens Fædreland at finde Beskyttelse. O, Signora! De, der er skøn som Aftenens funklende Stjerne, til Dem henvender jeg mig! De, der selv er Skønhed, beskyt en Digter, der sværmer for Skønheden og tilbeder den, og overlad mig en Seng i Nat, hvor jeg kan strække mine trætte Lemmer og i Morgen vaagne op til ny Skønhedsdyrkelse."

Den tykke Dame var allerede ved disse svulstige Tirader bleven rørt, men det var øjensynligt, at hun endnu kæmpede med sin Forretningssans.

*) Polenta er en syditalienst Nationalret. Det er en gul Grød kogt af Majsmel. Den er afskyelig for alle Ikke-Italienere. O. A.

Nu gjaldt det for Lavarede at give hende Naadestødet. Han anlagde sin mest forelskede Mine og sit allersødeste Tungemaal og sagde uhyre indsmigrende:

„Signora! De, som ligner den mest indsødte Pariserinde —"

Den forsængelige Dame saa endnu mere smigret ud. Det er nu en Gang saaledes i hele Verden, at en Dame altid bliver smigret, naar man siger om hende, at hun ligner en Pariserinde.

„Ja vel, Pariserinde, om maaske ikke i Skind, saa dog i Sind! Jeg er overbevist om, at De ejer en Stambog, et Album, hvori Tidens største Digtere har indskrevet de Vers, der hylder Deres Skønhed! Ak, Signora, hvor vilde jeg ikke være lykkelig, hvis ogsaa jeg fik Lov til at skrive saadan et Par Linier i denne Stambog for at hædre Deres blændende og bedaarende Skønhed og Ynde."

Han sukkede forelsket.

„Vil De virkelig skrive saadan et Digt, hm, saadan et Digt paa Vers?" sagde den smægtende Dame.

„Lige paa Stedet, om De vil tillade mig det!"

Og Lavarede foldede Armene over Kors paa Brystet, og mens hans Øjne søgte op mod det Sted, hvor Stjernerne plejer at sidde ved Nattetid, begyndte han at deklamere, mens Sir Murlyton og Miss Aurett var ved at dø af Latter:

Se dine Øjnes Pile borer sig dybt i mit Hjerte
aldrig har jeg tilforn fornummet saa sød en Smerte.
Aldrig har Vesuvs Flammer og aldrig har Ætnas Sne
mægtet som dine Øjne at bringe et Menneske Ve.

Hvis dette parodiske og latterlige Vers havde været skrevet paa Italiensk, havde den fede Hotelværtinde vel ikke taget videre Notice af det. Men nu var det sagt frem paa Fransk, paa et Sprog, hun ikke forstod ret meget af, og derfor syntes dette Vers hende uimodstaaeligt, henrivende skønt. Hun blev ogsaa saa begejstret, at hun straks tilbød den unge, fattige, men, ak, saa geniale Digter, d. v. s. vor Ven Lavarede, gratis et af de allerbedste Værelser i hendes Hotel. Og da det blev Aften, forsamlede hun om sig alle sine Veninder mellem Kvarterets Høker- og Portnerkoner, for at ogsaa de kunde lytte til hendes Oplæsning af det begejstrede Vers, „den unge, franske, verdensberømte Digter" havde skrevet til hendes Ære. Og hun pralede stolt af, at nu havde

Palazzoet „Det glorværdige Italien" fundet sin specielle Husdigter.

Efter at have sovet trygt og sødt hele Natten vaagnede Lavarede den næste Dags Morgen og begyndte at tænke over den Situation, han for Tiden var i.

„Ja, det er klart," sagde han til sig selv, „at da jeg befinder mig paa en Ø — og Sicilien er nu engang en Ø — er der kun een Maade at slippe bort fra den paa, og det er til Søs. Altsaa maa jeg se at blive Matros!"

Som i enhver anden større Havneby er der ogsaa nede i Messinas Havn en Kaj, hvor de Matroser forsamler sig, der ønsker at tage Hyre. Her kommer saa Skibsførerne og søger de Folk ud, som de har Brug for.

I over en Time havde Lavarede nu staaet her og betragtet, hvorledes Tilbud om og Efterspørgsel efter Arbejde vekslede, da han pludselig spidsede Øren ved at høre en Mand, der blev ved at gaa op og ned og raabe:

„Jeg har Brug for en eksamineret Maskinist! Er der ikke en eksamineret Maskinist, der søger Hyre?"

Da Manden kom hen mod Lavarede, standsede denne ham og spurgte:

„En eksamineret Maskinist! Men til hvilken Havn?"

„Til Livorno med Ophold i Lipari, Neapel, Civitavecchia og Piombino!"

„Og hvor længe varer hele Farten?"

„Fem, seks Dage ialt!"

„Vil De hyre mig? Jeg har været Elev paa Maskinistskolen i Brest i Frankrig."

„Har De Deres Eksamensbevis som Maskinist hos Dem?" spurgte Manden.

„Nej, det har jeg ikke, men det har sin gode Grund. Jeg mistede nemlig alle mine Papirer, da vi led Skibbrud her lige uden for Messinas Havn."

„Skibbrud? Her uden for Havnen! Var De da med om Bord paa den elektriske Baad, der er gaaet under?"

Det var ikke underligt, at Manden vidste Besked herom. Hele Messina talte ikke om andet i disse Dage.

„Ja, jeg var med om Bord paa den elektriske Baad," sagde Lavarede.

„Og hvilken Post beklædte De om Bord?"

„Jeg var Maskinmester!"

„Kan De bevise det?"

„Ja vel! Der var en Passager med om Bord, som hed Sir Murlyton. Han bor for Tiden paa Hotel 'Det glorværdige Italien'. De kan jo spørge ham!"

„Godt!"

I samme Øjeblik saa Lavarede to Mænd, der kom gaaende langs med Kajen. Det var Matrosen Langlois og hans Søn Yan. Han holdt derfor Skipperen tilbage og sagde:

„De kan ogsaa faa Besked om, hvem jeg er, hos de to Mænd, der kommer der."

„Hvem er de to Mænd?"

„De udgjorde sammen med mig Besætningen paa den elektriske Baad."

De to Matroser kom nu til, og da de til fulde havde bekræftet alt, hvad Lavarede havde sagt og forebragt, blev han hyret til at tage Tjeneste hos Kaptajn Pietro Antonelli, der var Fører for den tremastede Damper „Santa Lucca", som skulde stikke i Søen og forlade Messina den næste Dag, den 29de Februar, om Eftermiddagen Klokken tre.

De to Matroser ledsagede Lavarede ned gennem Byen, lige til Raadhustorvet, hvor de tog hjertelig Afsked med ham.

„Men vi ser Dem jo igen i Frankrig, ikke sandt, Hr. Lavarede, saa vi paa ny kan takke Dem for alle de Velgerninger, De har bevist os?"

„Kære Venner, naturligvis ses vi igen! Det er kun Bjærgene, der ikke har Haab om at møde hverandre."

„Hvad os angaar," sagde Yan, „saa tænker vi at forlade Sicilien den 2den Marts. Vi gaar om Bord paa en Damper, der den Dag gaar fra Byen Gallipoli til Marseille i Frankrig. Men til den Dag har vi taget Logi i et lille Hus, der ligger i Capranica-Gaden i en af Messinas yderste Forstæder."

„Næsten helt ude paa Landet," fortsatte den gamle Langlois.

Da Lavarede kom tilbage til Hotel „Det glorværdige Italien", saa han, at det var belejret af en Hærskare af Tiggere: Vandhoveder, skævbenede, enbenede, pukkelryggede, alle Verdens Gyseligheder forsamlede paa een Plet. Miss Aurett havde om Morgenen været ude at spasere, og hun havde da været saa letsindig at give nogle alt for rigelige Almisser til nogle Tiggere, hun havde mødt. Med Lynets Fart var det rygtedes over den halve Del af Øen,

at nogle umaadelig rige Englændere var komne til Hotel „Det glorværdige Italien", og alt, hvad der af Tiggere kunde krybe og gaa eller stavre sig frem, var nu mødt.

Da Sir Murlyton og Miss Aurett derfor vendte tilbage til Hotellet, var de ved at blive flaaede af de hylende og grædende Tiggere, der alle sammen viste deres Ynkeligheder frem og tryglede „Excellencerne" om et Par Skilling. Da Lavarede kom til, blev de begge meget fornøjede over at høre, at han allerede havde fundet et Middel til at komme videre, og særlig Miss Aurett var glad og klappede i Hænderne.

„Ja, ja," sagde hun forlegen, da hun saa, hvorledes Lavaredes Blik hvilede paa hende, „det er naturligvis mest, fordi jeg er nysgerrig efter at se, hvorledes De vil klare Dem i Deres nye Rolle. Nu har jeg set Dem paa Deres og vor Rejse som rejsende i en Kasse, som 'Vovreuil', som Matros, Ingeniør, Præsident for en Republik, Genganger, dødsdømt, Luftskipper, Afgudsbillede, Diplomat, Læge, Bankier, Elektriker og Digter. Nu skal det more mig at se Dem som Maskinmester og senere som Parisер."

„Og jeg da!" sagde Lavarede og saa paa den unge Pige.

Hun slog Øjnene ned. Hun forstod, at hun, trods hele sin lange Forklaring, dog havde forraadt sig, og at hendes Ord, hendes uvilkaarlige Glæde havde vist den dybe Kærlighed, hun bar paa.

Den 28de Februar gik Lavarede om Bord paa „Santa Lucca" for at overbevise sig om, at alt var i god Orden i Skibets Maskinrum. Kaptajnen, Signor Antonelli, ledsagede sin nye Maskinmester, og han var begejstret over al den Sagkundskab og Indsigt, denne lagde for Dagen. Lavarede, der ikke for intet havde gennemgaaet den franske Krigsmarines Maskinskole, opdagede snart, at der var flere Smaafejl ved Maskinen, som dog hurtig kunde lade sig reparere, men som i en vis Grad generede Skrueaksens frie Bevægelser.

„Se til," sagde han til Fyrbøderen om Bord, „at disse Fejl endnu i Dag, før vi sejler videre, bliver rettede, thi derved vil vi med det samme Kulforbrug kunne sætte adskillig højere Fart op."

Sir Murlyton havde imidlertid følt en Smule Hovedpine og havde besluttet at blive hjemme. Miss Aurett vilde gerne bese Byen og dens Omegn nærmere, og hun lejede derfor et Køretøj og lod sig køre rundt. Baade det smukke, gamle ærkebiskoppelige Palads og den gamle Domkirke med dens af mauriſk, gotisk og latinsk Smag prægede Arkitektur interesserede hende levende.

Saa kørte hun en Tur langs Byens Promenader og kom ende-

lig ud til Fyrtaarnet, hvorfra man havde en henrivende Udsigt over Sø og Land. Det var mod Solnedgang. Havet laa i skinnende purpurrødt. Hen over Byen kastedes de første violette Skygger. Den unge Pige var saa fortryllet over og fortabt i det skønne Syn, at hun næsten glemte Tiden. Da hun atter steg til Vogns, var Mørket ved at bryde frem.

Lige ved Vognen stod en høj, mager Kvinde, brun i Ansigtet og med sorte, gnistrende Øjne. Hun var i ivrig Samtale med Kusken og syntes at spørge ham om noget. Kusken pegede paa Miss Aurett. Den fremmede Kvinde gik straks hen mod den unge, engelske Pige, saa bedende paa hende, strakte sine Arme mod Himmelen og gav sig til at fortælle en hel Del.

Skønt Miss Aurett ikke forstod ret meget Italiensk, fattede hun dog Meningen af, hvad den fremmede Kvinde sagde til hende.

„Jeg er en fattig og ulykkelig Kvinde," sagde hun, „men jeg er for stolt til, at jeg kan bekvemme mig til at tigge. Jeg kan ikke blande mig mellem al det tiggende Pak, der sværmer om her i Byen. Jeg har været længe syg, som De kan se paa mit Ansigt, jeg tjener saa lidt ved mit Arbejde, og jeg har mange smaa Børn, der græder af Sult. Kom med mig, Signorina, og se, hvor ulykkelige jeg og mine Børn er. Hjælp os! Hav Barmhjertighed med en stakkels Moder og hendes ulykkelige Børn!"

Miss Aurett var bevæget ved den ulykkeliges Klage.

„Er det langt herfra?" spurgte hun.

„Kun ti Minutters Vej!"

„Naa, min stakkels Kone, saa sæt Dem op i Vognen og sig til Kusken, hvor det er, han skal køre os hen."

Efter nogle forlegne Indvendinger satte den magre, sortøjede Kone sig op i Vognen, vekslede et hurtigt Blik med Kusken og mumlede nogle uforstaaelige Ord, hvorpaa Vognen tog Retning mod den vestlige Del af Byen.

Miss Aurett begyndte at spørge Konen ud, og denne forklarede, at hun havde tre Børn, et paa seks, et paa fire og et paa to Aar. Det var af Nød og Elendighed, hun var bleven syg, og i over tre Maaneder havde hun paa Hospitalet svævet mellem Liv og Død. Da hun atter var bleven udskrevet, havde hun fundet sine tre ulykkelige, forsultne Børn grædende ved det Leje, hvor deres Fader laa Lig. Han havde været Tagdækker, men ved et Ulykkestilfælde var han styrtet ned og havde slaaet sig ihjel. Længe havde hun kæmpet mod Elendigheden, længe havde hun modstaaet Fri-

stelsen, men nu havde Nøden overvundet hendes Stolthed, og hun havde maattet bekvemme sig til at strække Haanden ud og bede andre Mennesker om Hjælp. Hun havde set Miss Aurett, hun havde straks faaet Tillid til hendes gode Hjerte, og det var derfor, hun havde nærmet sig hende for at bede hende om at hjælpe sig i sin store Ulykke og Nød.

Saaledes blev den fremmede, mørkhudede Kone ved med at klage.

Drosken kom nu fra de mere velstaaende Kvarterer i Byen ind i Fattigkvartererne. Den kom ind mellem snævre, ildelugtende Gyder og Stræder, hvor der hverken var Lys eller Luft.

Overalt, hvor de kom frem, saa de Kvarterets Fattigfolk, klædte i Laser og Pjalter, sidde uden for Husene eller ligge i Vinduerne. De sendte ondskabsfulde, hadefulde Blikke til den fremmede Dame i Vognen, men naar de fik Øje paa hendes Ledsagerske, begyndte de at se listigt til hverandre og le lydløst, saa man saa deres hvide Tænder.

„Nu er vi der!" sagde Tiggerskeu, mens hun lod Vognen holde foran en elendig Rønne, hvis Mure var klaskede op af Ler, og hvis Ruder var slaaede ud og erstattede med Klude og Papir, og hvis Tag var ved at styrte ned.

„Nu er vi her, Signorina; ak, gaa med indenfor og se mine ulykkelige Børn, som De kan frelse fra at sulte ihjel!"

Miss Aurett sprang ud af Vognen og fulgte efter Tiggerskeu ind i Huset. De gik gennem en skidden og snæver Gang og stod saa Øjeblikke efter i et lavt og mørkt Rum, hvor Luften var saa beklumret og stinkende, at den stemmede Miss Aurett for Brystet.

Ude fra Gaden hørtes en Vogns Rullen. Miss Aurett gjorde uvilkaarlig en Bevægelse for at komme tilbage ad samme Vej, som hun var kommen, men Tiggerskeu stillede sig imod hende og spærrede hende Tilbagevejen.

„Det er ikke noget, Signorina," sagde hun, „jeg har blot ladet Vognen køre bort!"

„Køre bort! Men hvorfor?"

„Fordi det ikke er nogen Nytte til, at Politiet og Gendarmerne faar at vide, hvor vi holder Den skjult."

Der gik pludselig et Lys op for den unge Pige. Hun kom til at ryste af Skræk.

„Skjult — skjult — men vil De da spærre mig inde her?"

Tiggerskeu slog en skraldende, haanlig Latter op, og i det

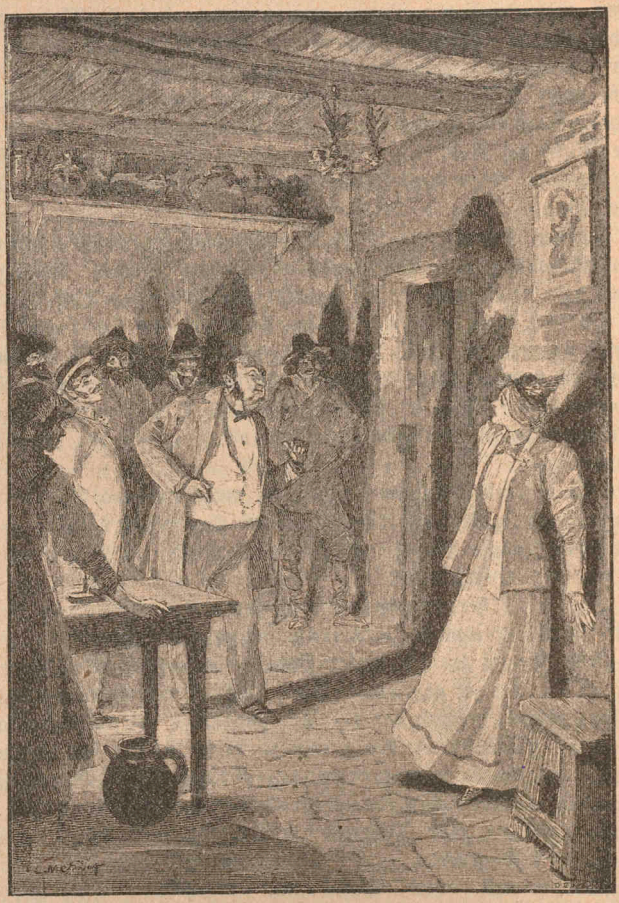

I Baghold.

samme fyldtes Værelset af et svagt Lys. Tiggerfken havde tændt en lille Lampe, og ved dens Skær saa Miss Aurett med Skræk seks Mænd, der sad ubevægelige langs med Væggen. Da hun blot et Sekund havde set paa dem, opdagede hun, at de to af dem var hende bekendte.

„Hr. Bovreuil!" hviskede hun angest — „og Don José —"

Leende nærmede Aagerkarlen sig hende.

„Kære Frøken," sagde han, „De har aldeles intet at frygte her. Maaske bliver De nødsaget til at blive her fire og tyve Timer, og Opholdet er naturligvis ikke videre behageligt, men vi skal gøre alt, hvad der staar i vor Magt for at lette Dem Deres Fangenskab, og De skal ikke komme til at mangle noget."

Hun saa paa ham, halvt angest, halvt, som om hun vilde spørge ham, hvad hans Mening var med at ville holde hende indespærret her. Han forstod hendes Blik og sagde:

„Naar Deres højtærede Fader betaler to Tusind Francs i Løsepenge, vil De atter blive fri!"

„Hvad for noget!" stammede Miss Aurett, „befatter De Dem ogsaa med den Slags Forretninger? Er De ogsaa Landevejsrøver?"

„Nej, Frøken, ingenlunde! Men De ser disse fire, brave Mænd der" — og han pegede hen mod Væggen, hvor fire Banditter sad — „de er kun gaaede ind paa at hjælpe os, mod at der blev betalt hver af dem 500 Francs."

Han lo og vedblev:

„Ser De, Frøken, jeg er netop ved at arrangere en Affære for Sir Murlyton, en aldeles brillant Affære, siger jeg Dem, kort sagt, en Affære, hvorved de fire Millioner tilfalder ham og ikke Lavarede. Men naar jeg arrangerer en saa fin Affære for ham, er det jo heller ikke mere end rimeligt, at han betaler en lille Provision paa Forretningen, nemlig disse to Tusind Francs Omkostninger! He, he, he!"

Og med disse Ord gik Aagerkarlen sammen med sin fornemme Ven Don José ud af Stuen.

Men vi maa imidlertid se, hvad der var gaaet forud for dette Møde.

Da Bovreuil og Don José havde forladt Bankieren Escrato, havde de to Slyngler givet sig til at lede efter fire Banditter, som kunde hjælpe dem med at udføre den Plan, de havde lagt.

Den Kærlighed, Lavarede nærede for den unge Englænderinde, var ikke undgaaet Bovreuils Opmærksomhed, og han havde sagt til sig selv:

„Denne Sir Murlyton ser med venlige Øjne til Lavarede. Hvis Lavarede vinder sine Millioner, giver Sir Murlyton ham sin Datter til Ægte. Men hvis de fire Millioner tilfalder Sir Murlyton, og Lavarede er fattig, som han stadig har været, er

Sir Murlyton, som den Englænder han er, alt for praktisk til at ville give sin Datter til en Mand uden Penge. Det gælder altsaa først og fremmest om at faa Lavarede ruineret."

Men hvorledes ruinere Lavarede? Ved at faa fat i ham! Og det eneste Middel til at faa fat i ham var ved at fange Miss Aurett. Havde man først hende i sikker Forvaring, lod alt det andet sig let arrangere.

Med den amerikanske Svindlers Hjælp var det saa lykkedes Bovreuil at faa hvervet fire Banditter, der var villige til at hjælpe ham med at faa hans Plan bragt til Udførelse. Den ene af disse var gift med den tiggende Kone, som havde lokket Miss Aurett i Fælden. Nu var Fælden klappet til bag den unge, engelske Pige. Og forud vis paa sin Sejr og Hævn og paa nu endelig at skaffe sin baade frygtede og elskede Datter Penelope Hr. Lavarede til Ægtemand ilede Hr. Bovreuil hjem for at spise sin Middagsmad paa Hotel „Sicilien og Rom", hvor han havde lejet et Værelse under sit Ophold.

Efter at Lavarede var gaaet fra Borde, var han vendt tilbage til Hotel „Det glorværdige Italien", hvor han traf Sir Murlyton alene, i Færd med at ordne de forskellige Noticer og Optegnelser, han havde gjort under den hidtil forløbne Del af Rejsen.

„Ved De hvad, Hr. Lavarede," sagde Sir Murlyton, da han fik Øje paa ham, „jo mere jeg tænker over det, og jo mere jeg fordyber mig i mine Rejseerindringer, desto mere kommer jeg til at beundre Dem. At tænke sig, at det er lykkedes Dem, uden at bruge en Øre, at naa fra Paris til Amerika, komme tværs over Amerika, over Det Stille Hav, gennem hele Asien og det halve Europa, helt her til Sicilien. Ja, ikke blot gøre hele denne Rejse uden at b r u g e Penge, men ogsaa tjene forskellige Summer, som De ganske vist har givet Afkald paa, men som, hvis De havde beholdt dem, vilde have udgjort tilsammen over tresindstyve Tusind Francs! Jeg kan ikke nægte, at jeg beundrer Dem, Hr. Lavarede, og at jeg er meget glad over at have gjort Deres Bekendtskab."

„Ja," sagde Lavarede beskedent, „men jeg maa naturligvis først og fremmest takke mange tilfældige Omstændigheder for, at min Rejse lige til nu er lykkedes for mig."

„Aa, Omstændigheder, Omstændigheder, det er jo Dem selv, der har forstaaet paa hele Rejsen først selv at skabe disse Omstændigheder og saa at benytte Dem af dem."

De to Mænd kom i en dyb og intim Samtale, der varede ved, lige til det var blevet henad Aften.

„Men hvor i Alverden kan Aurett være henne!" sagde Sir Murlyton og saa paa sit Ur. „Hun er endnu ikke vendt tilbage, det forstaar jeg ikke. Hun er ellers meget præcis."

Lavarede rejste sig.

„Hvor vil De hen?"

„Jeg vil ud at skaffe mig Underretning om hende.

Lavarede var bleven bleg af Ængstelse for Miss Aurett. Da han kom ned i Hotellets Port, fortalte man ham, at den unge Dame var kørt ud i en Droske, der tilhørte Vognmanden Fierone, der boede lige over for Hotellet. Denne Meddelelse beroligede Lavarede noget. Men et Øjeblik efter fortalte man ham, at Fierone var vendt tilbage med sin Vogn allerede for flere Timer siden, og uden at Signorinaen havde været med. Hans Ansigt steg, og han mumlede for sig selv:

„Blot der ikke er hændet hende en Ulykke!"

Han gik op til Sir Murlyton og fortalte ham, hvad man havde meddelt.

„Hvad er det, De er bange for?" spurgte Auretts Fader.

„Hvad jeg er bange for? Ja, hvad skal jeg sige. Her er saa mange Farer. Vi befinder os paa italiensk Grund, mellem italienske Banditter og paa en Ø, hvor det hemmelige Selskab 'Maffiaen' stadig eksisterer."

„'Maffiaen', siger De! Den eksisterer altsaa endnu i vore Dage! Jeg har ganske vist nu og da i Aviserne læst om 'Maffiaen's afskyelige Forbrydelser, men jeg har altid antaget, det var Overdrivelser og Røverhistorier, som Aviserne fandt paa for at faa Spalterne fyldte."

„Desværre, nej, de fleste af disse Historier er sande nok. Det er saaledes ikke mere end et Aars Tid siden, ved jeg bestemt, at man fangede en rejsende og myrdede ham med koldt Blod, da der ikke var nogen, der vilde betale Løsesummen for ham."

„Men — min Datter —"

„Lad os gaa over til Kusken, der har kørt for hende, og spørge ham."

Efter at Signora Gabriela havde fortalt dem, hvor Vognmanden Fierone boede, fandt de hurtig denne. Han sad med Sindsro og spiste sin Middagsmad. Hans Kone gik frem og tilbage mellem Stuen og Køkkenet. Begge saa yderst tilfredse ud. Det var ikke til

at undres over, thi Fierone havde for sin Part faaet hundrede Lire for den Rævestreg, han havde gjort, da han førte Miss Aurett i Bagholdet, hvor Bovreuil og hans Banditter ventede hende.

Da Vognmanden fik Øje paa de indtrædende, sprang han høflig op.

„Ah, Excellence, Excellence, hvormed kan jeg være til Tjeneste? De høje Herskaber ønsker sikkert en lille Køretur omkring i Byen? De høje Herskaber har henvendt Dem til den rette Mand! Ingen kender bedre end jeg Byen og dens Omegn!"

Lavarède afbrød ham kort:

„Det er ikke det, vi kommer for. De har i Dag kørt for en ung Dame, der bor i Hotel 'Det glorværdige Italien'."

Fierone kastede et Blik paa sin Kone og saa derpaa hyklerisk troskyldigt paa de to fremmede Mænd.

„Ja, det er ganske rigtigt, mine Herrer!"

„Hvor har De kørt denne unge Dame hen?"

„Vi har været ude at se Byens Seværdigheder, først ved det ærkebiskoppelige Palads, saa ved Domkirken, saa paa Promenaden og saa ude ved Fyrtaarnet."

„Og hvor saa?"

„Saa vendte jeg og kørte tilbage, men da vi kom til Senatspladsen, var der en Mand, der gjorde Tegn til mig, at jeg skulde holde."

„En Mand?"

„Ja vel, Excellence, en Mand! Han var høj, slank, mørk og meget elegant klædt. Han talte til den unge Dame, og da hun havde betalt mig, sagde hun, at jeg godt kunde køre hjem. Hun vilde spadsere Resten af Vejen til Fods."

„Og hvad saa?"

„Hvad saa? Naa, saa kørte jeg hjem, og nu finder De mig her. Men hvorfor retter De alle disse Spørgsmaal til mig? Er den unge Dame da ikke kommen hjem endnu?"

„Nej!"

„Jesus! Madonna! Hvad er det, De siger!" raabte Fierone med udmærket fremhyklet Angst i Ansigtet.

„Hvorfor skriger De saadan op?" spurgte Sir Murlyton.

„Ak, Excellence, Excellence, jeg er bange for, det bliver Dem en dyr, en meget, meget dyr Historie!"

„Dyr? Hvad mener De?"

„Det er 'De tapre Mænd fra Bjærgene', det er 'Maffiaen', der er paa Spil!" sagde Sicilianeren og saa paa Sir Murlyton.

De to Mænd saa ængstelige paa hinanden. Saa forlod de Vognmandens Stue uden at lægge Mærke til det haanlige, ironiske Blik, han sendte efter dem.

Sir Murlyton havde pludselig mistet al sin engelske, koldblodige Ro.

„Mit Barn, mit Barn!" stønnede han, „i Hænderne paa disse nederdrægtige Keltringer — og hvad skal vi vel gøre for at frelse hende? Intet kan vi gøre, intet, intet!"

„Maaske dog!" sagde Lavarede eftertænksomt.

„Hvad mener De? Ak, kære Hr. Lavarede, min Ven, tror De, De har en Idé?"

„Vent et Øjeblik paa mig her!"

Lavarede løb ind i Signora Gabrielas Hotel. Et Par Minutter efter kom han tilbage til Sir Murlyton.

„Kom med mig!" sagde han blot.

„Hvorhen?"

„Hen til Kaptajnen for Bersaglierne!"

Medens de mere løb end gik, fortalte Lavarede til Sir Murlyton om en Undersøgelse, den italienske Regering for nylig havde anstillet, og hvilket Resultat denne havde bragt. Man havde faaet Vished for, at saa godt som alle Gendarmerne paa Sicilien var Medlemmer af „Maffiaen", og paa denne Maade gik det til, at Forbrydelsernes Antal bestandig steg, medens Antallet af Arrestationer stadig blev ringere og ringere.

Den italienske Regering maatte derfor skride kraftigt og energist ind. Man forlagde hele det sicilianske Gendarmeri over til selve det italienske Fastland, og i dets Sted lagde man Carabinieri fra det nordlige Italien ned paa Sicilien. Til at hjælpe disse Carabinieri overlod man dem endvidere nogle Regimenter Bersaglieri, d. v. s. bevæbnede Infanteriister, der særlig var rekruterede oppe i Provinsen Piemont, og særlig disse sidste førte en ubarmhjertig og skaansellos Krig mod Banditterne, en Krig, hvor ingen af Parterne gav den anden noget efter i Retning af Grusomhed, og hvor Ordet Naade ikke kendtes.

Sir Murlyton lyttede til Lavaredes Beretning, men han maatte med Magt undertrykke sin Angst for overhovedet at kunne have Øren for, hvad Lavarede fortalte. Han maatte vide Besked med Forholdene her i dette Land, tænkte han. Maaske kunde Auretts

Liv afhænge heraf. Næsten i Løb naaede de to Mænd hen til det Sted, hvor Kaptajnen for Bersaglierne, Margaritora, boede.

Kaptajnen var netop ved at gaa ud, men næppe havde han hørt, hvad de to fremmede vilde, før han vendte om og bad dem om at følge med ind i det lille Rum, der var hans Kontor. Han bad dem sætte sig, og med stor Opmærksomhed fulgte han deres Beretning.

„Der er," sagde Lavarede, „særlig et Vidneudsagn, som jeg synes er vigtigt."

„Ah — og hvad er det for et?" spurgte Kaptajnen.

„Det er Vognmanden Fierones. Han har set en af de Personer, der har spillet en Rolle med i dette Drama. Den Mand, som standsede Vognen paa Senatspladsen, var ung, elegant —"

Kaptajnen trak paa Skuldrene.

„Mørk, elegant klædt — ikke sandt?" tilføjede han.

„De kender ham altsaa!" raabte baade Lavarede og Sir Murlyton.

„Kender ham? Nej, desværre! Jeg er lovlig fri for at kende ham. Han eksisterer nemlig aldeles ikke!"

„Men naar Kusken siger —"

„Hør nu, mine Herrer!" afbrød Kaptajnen dem, „De er ikke her fra Øen, og De kender ikke Forholdene her. De aner ikke, hvor fejge og lumske Sicilianerne er. Det er aldeles umuligt at faa Sandheden ud af dem. Den 'unge, mørke, elegant klædte Mand' gaar igen i enhver Vidneforklaring. Hver eneste Gang, der sker en Forbrydelse, er der straks tyve Vidner, der er parate til at sværge paa, at de har set 'en ung, mørk Mand' paa det Sted, hvor Forbrydelsen er bleven begaaet. Her er Forbryderne Tilhængere af 'Maffiaen', Vidnerne er Tilhængere af den, og selv den, en Forbrydelse er gaaet ud over, vover ikke at sige noget af Frygt for 'Maffiaen's Hævn. Jeg tør sværge paa, at her i Messina, der har 125,000 Indbyggere, er der ikke mere end 151 Mennesker, der ikke er Tilhængere af 'Maffiaen', og disse 151 Mennesker er mine 150 Bersaglierer og saa jeg selv!"

Lavarede og Sir Murlyton saa fortvivlede paa ham, og han vedblev efter et Øjebliks Tavshed:

„Jeg vil naturligvis sende mine Patrouiller ud, men jeg maa forhaand sige Dem, at der kun er grumme lidt Haab om noget godt Resultat. Ja," fortsatte han nedslaaet, „jeg maa endogsaa sige Dem, at det i den fangne unge Dames Interesse næsten vilde være

bedst, om vi ikke finder det Sted, hvor hun holdes skjult. De er jo villig til at betale en Sum Penge for atter at faa Deres Datter igen. Penge er det eneste, disse Banditter vil have, med Penge stilles de tilfreds. Men i det Tilfælde, mine Bersaglierer fandt Skjulestedet og forsøgte paa med Magt at befri den unge Dame, er jeg meget bange for, der vilde blive gjort kort Proces med hende."

„De mener?" spurgte Sir Murlyton angest.

Kaptajnen gjorde en meget betegnende Haandbevægelse, som om han kvalte et Menneske.

„Uh," sagde han, „det er et Røverland, vi lever i her, en Befolkning af Banditter og Tugthuskandidater, der omgiver en! Saa holder jeg mere af mit Lombardi. Jeg er fra Milano, skal jeg sige Dem. Det er da et civiliseret Land!"

„Men," stønnede Sir Murlyton, „er da de italienske Love ude af Stand til at kunne beskytte den britiske Krones Undersaatter?"

„Ja, desværre, Sir! Men, naturligvis, jeg skal gøre mit bedste for dog i hvert Fald at se at faa noget at vide."

„Men jeg? Kan jeg slet intet udrette til min Datters Frelse?"

„De? Hør en Gang! Lyd mit Raad! Gaa hjem, hvor De bor og forlad ikke Deres Hotel. Utvivlsomt vil De saa i Morgen faa overrakt et Brev, hvori 'De tapre Mænd fra Bjærgene', som disse 'Maffia'-Banditter ynder at kalde sig, vil meddele Dem, hvilken Løsesum de forlanger for Deres Datter. Men vær i hvert Fald sikker paa, at den unge Dame ikke løber nogen Fare uden i det Tilfælde, De nægter at betale de Løsepenge, der forlanges."

Skønt Lavaredes Hjerte var ved at sprænges af Angest og Bekymring, og skønt han ikke var mindre fortvivlet end Sir Murlyton, forstod han dog godt, at Kaptajnen kun talte alt for sandt.

Sir Murlyton var saa fortvivlet, at han af Sindsbevægelse næsten ikke kunde staa paa Benene. Lavarede maatte tage ham under Armen og følge ham til Hotellet. Begge blev siddende oppe. Det vilde have været umuligt for nogen af dem at sove. De blev siddende, vaagende, kæmpende med deres fortvivlede Tanker, kæmpende for stadig trods alt at holde Modet oppe og — haabe.

Natten sneg sig hen, langsomt, uendelig langsomt. Dagen kom, det første graa Dagslys begyndte at sive ind ad Vinduet. De hørte, hvorledes Urene nede i Byen slog først otte, saa ni, saa ti. Lavarede formaaede næsten ikke at sidde roligt. Han vidste, at han Klokken tolv skulde gaa om Bord paa Damperen. Og den Tanke, at han, bunden ved sin Hyre, nu skulde forlade Øen, denne Plet,

uden at han skulde faa at vide, hvordan det vilde gaa Miss Aurett, hans elskede, var ved at gøre ham vanvittig.

Klokken slog elleve. Endnu havde intet vist sig. Men pludselig hørte de to Mænd Skridt ude i Korridoren, og der blev banket paa Døren. Det var Signora Gabriela, der traadte ind. Hun holdt et Brev i Haanden.

„Det er til Signor Englænderen!" sagde hun.

Sir Murlyton havde allerede revet Brevet fra hende og febrilsk aabnet det. Men næppe havde han kastet et Blik i det, før han udstødte et Skrig af Fortvivlelse og Sorg.

„I Himmelens Navn, hvad er der dog?" spurgte Lavarede bestyrtet.

Sir Murlyton rakte ham Brevet uden at svare.

„Læs dette, kære Ven!" sagde han kun.

Lavarede gav sig til møjsommelig at læse Brevet, der var skrevet med store, klodsede Boastaver af en tung og med Skrivning uovet Haand.

Brevet lød saaledes:

„Illustrissimo Signor!

En kostbar Skat er bleven tabt! Det er Deres højtelskede Datter, hvorom det drejer sig. Vi har været saa lykkelige, at det var os, der af Skæbnen blev bestemte til at finde denne Skat, og vi er beredte til at levere Dem den tilbage. Er De uden denne kostbare Skat, vil De sikkert ønske Dem Døden. Ved at give Dem Deres Skat tilbage, giver vi Dem altsaa tilbage til Livet. Men, Excellence, Livet er den højeste Skat for alle dødelige, og naar vi nu giver Dem tilbage til Livet, maa Excellencen ogsaa til Gengæld sørge for, at der sikres os fattige Folk Midler, saa vi kan leve. Og en engelsk Dame, tilhørende den første Nation i Verden og en af denne Nations første Familier, har en umaadelig Værdi, som maa betales.

Vi tror derfor ogsaa, vi er meget beskedne, naar vi anmoder Deres Excellence om til Gengæld for, at vi udleverer Deres Datter, at betale os den ringe Sum af fyrretyve Tusinde Pund Sterling. Ganske vist ved vi, at Excellencen ikke fører denne Sum med sig, men vil Deres Excellence paa stemplet Papir forskrive sig for denne Sum, tror vi Dem paa Deres Ord og Underskrift, og vore Hjerter vil svulme af Glæde, og vi vil nedbede Himmelens og alle Helgeners Velsignelser over Excel-

lencen, hans Slægt og hans Land. Til Tegn paa, at Deres Excellence gaar ind paa denne for Dem saa særdeles fordelagtige Byttehandel, bedes De om at binde et hvidt Lommetørklæde fast til Altanen uden for Deres Vindue. Vil Excellencen derimod ikke gaa ind paa vor Byttehandel, vil vi for vore egne fattige Penge bekoste det Ligklæde, hvori vi vil begrave den Skat, som Guds hellige Moder har givet i vore Hænder."

„Aa, de elendige, de Banditter!" hviskede Lavarede.

Men saa trak han paa Skuldrene, og med den Foragt, han nu en Gang havde for alt, hvad der hed Penge, sagde han:

„Ja, det er unyttigt at protestere. De Skurke forlanger en Million, og der er ikke andet at gøre derved end betale dem denne Million."

„Betale — en Million —" stønnede Sir Murlyton hæst.

Lavarede saa forbavset paa ham. Han troede, det var Mandens Kærlighed til Pengene, der kæmpede mod hans Kærlighed til Datteren, og han sagde tørt:

„Hvis de ikke faar Pengene, myrder de hende! Hvad vælger De imellem: Deres Penge eller Deres Datter?"

Men han fortrød næsten øjeblikkelig, hvad han havde sagt. Thi Sir Murlyton var bleven ligbleg ved hans Ord, og han knugede krampagtigt sine Hænder.

„Mine Penge — min Datter —? Hvad er det, De siger? Om jeg ejede disse Penge, vilde jeg jo straks betale dem og atter begynde at arbejde for at kunne leve, for at kunne skabe mig en ny Formue. Men selv om jeg skraber alt sammen, hvad jeg ejer og har, kan jeg ikke opdrive mere end omtrent tredive Tusind Pund Sterling. Og de vil naturligvis ikke tro mig, disse Banditter — selv De har jo mistænkt mig!"

Lavarede greb Sir Murlytons Hænder og trykkede dem heftigt, som om han vilde bede ham om Forladelse for sine uoverlagte Ord. Saa vendte han sig om mod Balkonen, trak sit Lommetørklæde frem og gav sig til at knytte det fast paa Altanens øverste Rand.

„Hvad er det dog, De gør der?" sagde Sir Murlyton. „Jeg siger Dem jo, at jeg umulig kan betale —"

Han studsede. Han saa, at Lavarede betragtede ham med et trist Smil.

„Kære Ven," sagde Lavarede, „vil De laane mig 200 Francs?"

„Men — men er De da — er De bleven gal?"

„Jeg! Gal! Nej, aldeles ikke! De vil ret snart forstaa, hvad jeg mener. Herfra til Livorno har jeg taget Hyre, og jeg maa staa ved mit Ord, som jeg har givet Kaptajnen paa 'Santa Lucca'. Men er jeg først i Livorno, er der intet, der forhindrer mig i at kunne købe en Jærnbanebillet derfra til Paris. Saa tilfalder min Fætters efterladte Formue Dem, thi jeg har ikke opfyldt Testamentets Betingelser. De arver Millionerne, og Deres Datter, som nu er Fange, bliver altsaa fri og er frelst."

Han sagde dette saa roligt, som om det var noget selvfølgeligt, som om det var den simpleste Sag af Verden, det drejede sig om. Uden at tøve, uden at beklage sig gav han Afkald paa en kolossal Formue.

„Nej," sagde Sir Murlyton bestemt, „det hverken kan eller vil jeg gaa ind paa. Nej, nej!"

Lavarede afbrød ham:

„Men hvis De nægter at gaa ind paa, hvad jeg siger, har jeg jo intet andet at gøre end at skyde mig en Kugle for Panden, for at De paa den Maade kan blive min Fætters Arving og rive Deres Datter ud af 'Maffiaen's Banditters Kloer. Vælg nu, hvad De vil!"

Og mens Lavarede forsøgte at skjule en Taare, sagde han:

„Skynd Dem, kære Ven! Jeg skulde allerede have været om Bord nu. Laan mig de 200 Francs, og alt er i Orden."

Sir Murlyton tøvede nu ikke længere. Han rakte ham de ti Guldstykker og bredte sine Arme ud imod ham.

„Min Ven!" hulkede han — „min Ven — min Søn!"

Kun et Øjeblik holdt de to Mænd hinanden omfavnede. Saa rev Lavarede sig løs og løb med ilsomme Skridt ned mod Havnen. Da Klokken var fem Minutter over tre om Eftermiddagen, stod „Santa Lucca" ud af Messinas Havn med sin nye Maskinmester, Lavarede, om Bord.

Ude paa Havnemolen spadserede Hr. Bovreuil omkring med sin Ven Don José. Da Skibet var vel ude af Havnen, brast han i en overstadig Latter.

„Naa," lo han, „nu kan vi skride til at berolige vor brave engelske Ven."

„De tror altsaa, at alt er lykkedes efter vort Ønske?"

„Naturligvis! De kan jo se det Lommetørklæde, som denne Pokkers Karl af Lavarede har knyttet fast til Altanens Jærnrækværk. Jeg havde skjult mig ovre i Vognmanden Fierones Hus,

og fra mit Skjulested saa jeg alt, hvad der gik for sig i Englænderens Værelse. Jeg kunde se, hvorledes Englænderen maatte tilstaa, at han ikke ejede en Million — det vidste jeg i Forvejen, og *havde* han ejet en Million, havde vi naturligvis sat Løsesummen højere op — og saa saa jeg, hvorledes han gav Lavarede Penge. Deraf kan jeg nu drage mine Slutninger. Dum som alle forelskede Mennesker er det, har Armand Lavarede givet Afkald paa sin Arv til Fordel for Englænderen, blot for at den skønne, unge Dame, Hr. Lavaredes elskede, kunde blive frelst."

„De Oplysninger, De havde om Englænderen, var altsaa rigtige?"

„Naturligvis var de rigtige, og jeg skal sige Dem, hvorfra jeg havde dem. Da jeg var i Kalkutta i Indien — hvor man tog mig for en stor opdagelsesrejsende — traf jeg en Bankier, der havde en Statistik over alle de mere velhavende Englændere og overhovedet over, hvorledes de forskellige Formuer og Værdier er fordelte i England. Jeg ejer selv en Del Ejendomme i England, og jeg fandt mit eget Navn i denne Statistik. Denne angav min personlige Formue saa nøjagtigt, at der ikke manglede en Øre; derfor fattede jeg Tiltro til dens Meddelelser og Tal, og da jeg saa, at denne Sir Murlyton stod opført for en Formue af tredive til to og tredive Tusind Pund Sterling, var jeg vis paa, at Tallet var rigtigt. Det var derfor, jeg satte Løsepengene til en Sum af fyrretyve Tusind Pund. Men lad det nu være nok herom! Vend De nu tilbage til vor lille Fange, saa skal jeg tage mig af hendes Fader."

De to Keltringer trykkede hinanden i Haanden. Bovreuil tog Retning op mod Hotel „Det glorværdige Italien".

Don José Miraflor forsvandt ind i det tæt bebyggede Fattigfolks-Kvarter, hvor Miss Aurett holdtes skjult. Mens han skyndte sig af Sted, tænkte han ved sig selv:

„Naa, hvorfor i Grunden ikke! Her er jo en udmærket Lejlighed! Lad os altsaa benytte den! Ganske vist, den gamle Englænder vil naturligvis blive aldeles rasende, men Pokker skulde staa i det, om han ikke kan tæmmes! Man kan vel vænne sig til at finde sig i det uundgaaelige!"

Et djævelsk Smil spillede om Munden paa den amerikanske Svindler.

Han naaede snart den Gade, han søgte. Paa Gadehjørnet saa han et skævt, faldefærdigt Skilt, der med halvt udslettede Bogstaver

fortalte, at dette var „Via Capranica". Han standsede foran et af de sidste Huse i Gaden, sneg sig gennem en mørk og skummel Gang og kom ind i det uhyggelige, ildelugtende Værelse, hvor den unge Pige havde været holdt fangen siden den foregaaende Dags Aften.

Don José hviskede nogle Ord til de fire sicilianske Banditter. Disse forlod straks Værelset og gik udenfor, og han var nu alene med den unge, engelske Pige. Han gik hen imod hende, og halvt flesk og venligt, halvt i en truende Tone sagde han:

„Højstærede Frøken! De erindrer maaske, at vor sidste Samtale i Cambo blev afbrudt paa en noget brat Maade. Jeg haaber ikke, det samme skal ske her. Nu har vi Lejlighed til at tale videre."

„Hvad vil De mig?" spurgte Miss Aurett, paa en Gang angest og stolt.

„Hvad jeg vil Dem? Det skal jeg snart sige Dem! Med et Brev har vi sat Deres Fader Stævne her. Naar han gaar gennem den Gang, der fører ind til dette Værelse, vil han blive gennemboret af fire Gange fire Dolkestød, hvis De ikke til den Tid har indvilget i at gifte Dem med mig."

Og da Miss Aurett stod skrækslagen og tavs, fortsatte Don José i en hviskende Tone:

„Lige tæt herved bor en Munk. Maa jeg lade ham kalde? Han kan vie os, endnu inden Deres Fader kommer."

Den stakkels Miss Aurett bøjede fortvivlet sit Hoved. Hun indsaa, at hun var nødt til at give efter og opgive Tanken om den, hun elskede, for at hendes Fader ikke skulde blive myrdet. Og med hæs, skælvende Stemme sagde hun:

„Ja — hent Munken — jeg bøjer mig. — Men skaan min Fader!"

Don José udstødte et Glædens og Triumfens Skrig — men pludselig tumlede han tilbage. Han hørte Lyden af et rasende Spektakel ude i den mørke Gang, der fra Gaden førte ind i Huset.

Døren fløj op med et Brag. Tre Mænd styrtede ind i det skumle Værelse. Og før den elendige Don José endnu ret havde forstaaet, hvad det var, der gik for sig, blev han strakt til Jorden med et Stokkeslag, medens Aurett, let som en Fjer, blev løftet op og faldt i sin Faders Arme.

Da hun atter var kommen til sig selv efter sin Overraskelse og dybe Bevægelse, fortalte man hende alt, hvad der var foregaaet.

De to Matroser fra Undervandsbaaden „Goubet", Marius Langlois og hans Søn Yan, som ventede paa at kunne tage af

Sted den anden Marts, havde, som de allerede havde fortalt til Lavarede, i Ventetiden indkvarteret sig i et Hus i Capranicagaden. Her havde de ved at lytte efter, hvad der foregik paa den anden Side af den tynde Mur, bragt i Erfaring, at man i Huset ved Siden af, hvor de boede, holdt en ung, udenlandsk Dame indespærret. De havde lyttet videre, spurgt sig for og var til sidst komne til den Overbevisning, at den unge, fangne Dame ikke var nogen anden end hende, som havde været om Bord paa „Goubet". De to Matroser, som ikke hørte med til „Maffiaen", havde fundet det rigtigst straks at løbe til det Hotel, hvor de vidste, den unge Dames Fader boede. Netop i samme Time, som „Santa Lucca" med Lavarede om Bord stod ud af Havnen, fik de to Matroser fat i Sir Murlyton, og næppe havde han hørt deres Beretning, før han straks fulgte med dem for at befri sin Datter. Og uddelende Spark og Næveslag til alle Sider, baade paa engelsk og fransk Maner, var det hurtig lykkedes de tre Mænd at banke de fire italienske Slyngler, der sad paa Post i Korridoren, ud paa Gaden. Nu styrtede de ind i Værelset — i sidste Øjeblik, kan man vel sige.

Miss Aurett havde ikke større Ønske end hurtigst muligt at komme bort fra det Hus, hvor hun havde tilbragt saa mange Timer, fulde af Angest og Sorg. Hun og hendes Fader vendte derfor tilbage til Hotellet.

Medens de var undervejs, fortalte Sir Murlyton hende, hvilket højmodigt Offer Lavarede havde bragt. Hun skælvede først. Saa sagde hun, mens hendes Stemme var fuld af dyb og inderlig Glæde:

„Fader! Fader! Hvor han dog elsker mig!"

Og hun styrtede sig med taareblændede Øjne i sin Faders Arme.

Men et Øjeblik efter sagde hun:

„Men han taber jo ikke sin Arv, saa længe han endnu ikke er kommen til Livorno! Mener du vel?"

„Nej, naturligvis!"

„Men, Fader, saa maa vi naturligvis sørge for, at han endnu kan vinde den. Han har jo da ærlig fortjent det!"

„Men hvad skal vi gøre, mener du?"

„Vi maa telegrafere til ham!"

„Telegrafere! Men under hvilken Adresse?"

„Adressen: Armand Lavarede. Om Bord paa

'Santa Lucca'. Livorno. Hafter! Den maa kunne naa ham!"

Og lykkelig og fornøjet ledsagede hun sin Fader hen til Telegrafstationen, som hun ikke paa nogen Maade vilde forlade, før man havde forsikret hende om, at Telegrammet var afsendt.

Paa Hotellet modtog man med Jubel Miss Aurett, der ved et Mirakel var sluppet ud af Banditternes Kløer, og man meddelte Sir Murlyton, at der havde været en Herre, som havde villet tale med ham. Denne Herre havde været paa Hotellet og spurgt efter Sir Murlyton faa Minutter efter, at denne var gaaet bort med Marius Langlois og hans Søn Yan, de to Matroser fra „Goubet".

Paa det Signalement, Hotelpersonalet gav af denne fremmede Herre, forstod Miss Aurett, at det ikke kunde være andre end Bovreuil.

„Godt!" tænkte Sir Murlyton ved sig selv. „Han vilde tale med mig. Skulde jeg endnu en Gang i dette Liv træffe denne gamle Keltring, skal jeg paa ægte engelsk Maner 'bokse' ham saadan igennem, at han hverken skal kunne høre eller se i fjorten Dage.

Jeg skal lære ham," vedblev han, stadig for sig selv, „at være med til at berøve en fri engelsk Borgerinde hendes Frihed og personlige Selvbestemmelsesret!"

Og Sir Murlyton saa bister ud og knyttede Hænderne.

XXIX.

Paa fransk Grund.

Den 5te Marts om Morgenen løb „Santa Lucca" ind i Livornos Havn. Den hele Rejse var paa en ubetydelig Bagatel nær gaaet uden Uheld. Damperen var næppe bleven fortøjet ved Bolværket, før et Telegrafbud kom løbende langs med Kajen, sprang om Bord i „Santa Lucca" og raabte:

„Er der en Signor Lavarede her om Bord?"

Man kaldte paa Lavarede, og da denne kom op paa Dækket, overgav Budet ham et Telegram med Udskriften: Haster!

„Et Telegram! Til mig! Hvem i Alverden kan vel —?"

Han aabnede det og kastede straks i sin Spænding et Blik paa den Underskrift, Telegrammet bar.

„Fra Sir Murlyton! Naa," tænkte han, „han meddeler mig sin Datters Frelse og Tilbagekomst. Lad os se!"

Han begyndte at læse Depechen. Den lød saaledes:

„Armand Lavarede.
Om Bord i 'Santa Lucca'.
Livornos Havn.

Auretts Bortførelse var en falsk Manøvre fra Bovreuils Side for at hindre Deres Overtagelse af Arven. Jeg finder slig Fremgangsmaade meget illoyal. Mener burde meddele Dem dette. Min Datter, som er hos mig i dette Øjeblik, beder mig sige Dem: 'Fortsæt Deres Rejse!' Vi ses igen den 25de ds. hos Advokaten i Paris. Da jeg ikke længere personlig kan kontrolere Dem,

bedes De forskaffe Dem Atteſter, der beviſer, hvorledes De har udført Reſten af Rejſen.

Hilſener! Murlyton og Datter."

Et Øjeblik ſtod den unge Mand ſom ubevægelig af Overraskelſe. Saa fyldtes han af en dyb og inderlig Glæde ved Tanken om, at Aurett nu var uden for al Fare. Og det var hende, hende ſelv, der lod Faderen ſige i det tørre og lakoniſke, men dog ſaa veltalende Telegramſprog:

„Fortſæt Deres Rejſe!"

Hvad mente hun ikke med det! Var det ikke, ſom om han hørte hende ſige:

„Fortſæt Deres Rejſe! Jeg er med Dem med hele mit Hjerte, og der er intet, jeg inderligere ønſker, end at Deres Rejſe maa lykkes for Dem!"

Lavarede ſtod nogle Øjeblikke fortabt i Erindringen om den unge Pige. Saa mandede han ſig op og var atter tilbage i Virkeligheden. Nu maatte han ſørge for at faa de forlangte Erklæringer i Orden.

Han henvendte ſig først til Kaptajnen om Bord paa „Santa Lucca". Denne var naturligvis ſtraks villig, og han udſtedte en Erklæring, ifølge hvilken Hr. Armand Lavarede havde gjort Rejſen om Bord paa Skibet „Santa Lucca" fra Meſſina til Livorno og i Dagene fra den 29de Februar til den 5te Marts. Mens han var om Bord, havde han til alles og ſærlig til Kaptajnens ſtore Tilfredshed udfyldt Pladſen ſom Skibets Maſkinmeſter uden herfor at have modtaget anden Løn end Koſten om Bord.

Som Ekſtra-Gratiale overlod „Santa Lucca"s Kaptajn til ſin mere end beſkedne Maſkinmeſter nogle Ark Brevpapir og Konvolutter. Og endnu ſamme Dag lagde Lavarede de 200 Francs, han havde laant af Sir Murlyton, og ſom han ved Kaptajnens Velvilje havde faaet omſat i en Bankanviſning paa Paris, ind i en Konvolut og ſkrev uden paa denne med ſin allerſmukkeſte Haandſkrift:

Hr. Advokat og Notar Panabert,
Chateaudungaden.
Paris.

Mens han paa Foden af Konvolutten tilføjede:

„Bedes hurtigſt overgivet til Sir Murlyton ved dennes Ankomſt til Paris!"

Og hans gode Humør vendte atter tilbage.

„Godt!" tænkte han. „Jeg har endnu fem og tyve Centimer i Lommen. Dem har jeg Lov til at bruge. Fem og tyve Centimer er netop, hvad et Frimærke koster fra Italien til Paris. Jeg kan altsaa bruge disse fem og tyve Centimer her, uden at nogen kan anklage mig for at have brugt Penge undervejs ud over dem, jeg havde i Lommen, da jeg forlod Paris."

Han kastede Brevet i en Postkasse og beredte sig nu til at følge den Ordre, hans Venner havde givet ham i Telegrammet: at fortsætte sin Rejse.

Men hvorledes?

Han drev efter Sædvane atter ned mod Havnen, og det varede ikke længe, før han fandt en Skipper, der havde Brug for en Mand om Bord. Han lod sig hyre af ham, og fra Livorno til Spezzia, fra Spezzia til Genua var han om Bord paa hans lille Skib, om Dagen lærende at manøvrere med det italienske „Latinersejl", om Natten arbejdende sammen med de andre af Besætningen paa at sætte Fiskernettene ud og atter trække dem om Bord.

Da han kom til Genua, gik han om Bord paa en anden Baad, der beskæftigede sig med at fiske Koraller, Svampe og de store Tunfisk, og med denne naaede han til Byen Vintimille, der er Grænsebyen mellem Frankrig og Italien. En ubeskrivelig Følelse af Glæde greb ham. Han var atter ved sit Fædrelands Grænser, han var atter i Frankrig, han var atter hjemme.

Efter en Dags Vandring naaede han over Mentone og Monte Carlo til Monaco. Herfra fulgte han Vejen, der snor sig mellem Søalperne og Middelhavet, og kom til Nizza.

Nede ved Nizzas Havn fik han at vide, at man netop havde bragt en Matros i Land fra et Skib. Matrosen havde været oppe at slaas, var bleven saaret og kunde ikke sejle videre med Skibet. Lavarede opsøgte Skipperen og tilbød at gaa om Bord i Matrosens Sted, og Tilbudet blev modtaget. Det var en lille Skonnert, der, lastet med Sydfrugter, skulde til Toulon. Da Lavarede kom hertil, var han saa heldig at træffe en af sine gamle Venner fra Paris. Det var Sønnen af en rig Chokoladefabrikant, hvis Navn er kendt i alle fem Verdensdele, og han laa netop med sin Lystyacht i Toulons Havn, da Lavarede løb paa ham nede paa Kajen.

„Hvad i Alverden bestiller De her?" spurgte han.

Lavarede fortalte ham i Korthed alle sine Eventyr og Maalet for sin Rejse, og denne blev saa interesseret i hans Fortælling, at

han straks tilbød at føre ham til Marseille om Bord paa sin Yacht. Lavarede tog med Tak mod Tilbudet og gik om Bord. „Marseille," tænkte han, „staar dog altid i noget intimere Forbindelse med Paris, end Toulon gør det."

Kort at melde: den 16de Marts steg Armand Lavarede i Land i Marseilles Havn.

Han ordnede straks de Papirer, han havde forskaffet sig, Attesterne fra „Santa Lucca"s Kaptajn, de to italienske Fiskersmakkers Førere og endelig en Erklæring fra Lystyachtens Ejer, og han sagde til sig selv:

„Den største Fare, jeg nu løber, er, at Politiet eller Gendarmerne tager mig for en Vagabond, men dette kan jeg forhindre. Med disse Attester i Lommen kan jeg bevise, at jeg hidtil har tjent til mit Livs Ophold, og man vil ikke kunne sætte mig i Arrest som erhvervsløs. Gud hjælpe mig, hvis jeg blev taget for en Vagabond og Landstryger! Saa kunde jeg, med den langsomme Gang, Retten har her i Landet som alle Vegne, rimeligvis faa Lov til at sidde to, tre, fire Maaneder i Fængsel, inden man fik tilstrækkelig konstateret, hvem jeg var. Men med disse Papirer i Lommen kan jeg være rolig."

Hans Selvtillid svandt dog snart, da han havde faaet tænkt sig lidt om.

„Jeg er i Marseille," tænkte han, „og jeg befinder mig altsaa 865 Kilometer fra Paris. At tilbagelægge denne Strækning til Fods kan der ikke være Tale om. Jeg maa altsaa paa den ene eller den anden Maade se at komme op at køre — og helst paa det hurtigst mulige Køretøj. Men hvilket? Og hvordan? Det er det store Spørgsmaal.

Naturligvis," tænkte han videre, „er Jærnbanen det bedste Befordringsmiddel." Havde han blot kendt en Jærnbaneembedsmand, kunde han maaske være kommen tilbage til Paris paa omtrent samme Maade, som han havde forladt den. Han skulde have fundet Plads selv i den mindste Kasse. Men han kendte ikke et eneste Menneske her i Marseille.

Medens han hengav sig til disse Spekulationer, gav han sig til at drive langs med den brede Promenade, der hedder „La Cannebiere". Den smukke og lyse Boulevard, der er fuld af Stormagasiner, elegante Kafeer og Forretninger, vrimlede i dette Øjeblik af spadserende og Køretøjer, og de livlige, ivrigt restikulerende Marseillaneres Skrig og Raab fyldte Luften.

Lavarede krydsede sig frem gennem Mængden og kom ned mod den saakaldte Belzunce-Plads. Uvilkaarlig og uden at vide hvorfor kom han her til at lægge Mærke til to Mænd, der netop kom ud fra en Kafé. Som de ægte og indfødte Marseillanere, de fra Top til Taa var, talte de indbyrdes meget højt og gestikulerede ivrigt.

„Kom nu med hen og spis Frokost med os andre, Bodran," sagde den ene.

Den anden tøvede og svarede:

„Nej, nej, det gaar ikke an, jeg maa paa Arbejde!"

„Skal du hen til Depotet og de andre Maskinister og Fyrbødere! Aa, hvad, den Jærnbane klarer sig vel nok foruden dig! Og du kan vel nok tage dig en Smule Frihed, naar du vil, du er da ikke for ingen Ting Depotchef. De klarer sig nok alle sammen, selv om du ikke er der."

„Naturligvis, naturligvis, men hvis en af mine overordnede kommer og ser, at jeg ikke er til Stede, faar jeg alligevel en Mulkt. Nej, tag du hellere Drengen med dig. Gaa med et Stykke Vej! Han maa løbe og lege herhenne, tænker jeg."

Lavarede spidsede Øren. Nu havde han faaet en Idé. Naar han havde været Maskinmester om Bord paa en Damper, kunde der vel heller ikke være noget i Vejen for, at han kunde være Fyrbøder paa et Lokomotiv. Nu havde han Depotchefen for sig. Hvorledes skulde han faa ham til at interessere sig for ham? Han gav sig til at følge efter de to Mænd, der gennem Meilhangaden tog Vejen op mod Banegaarden St. Charles. De standsede et Øjeblik, og Jærnbanemanden viste sin Ledsager en Flok Drenge, der legede paa Fortovet ovre paa den modsatte Side af Gaden.

„Der løber Drengen ovre!" sagde han. Og han gav sig til at kalde:

„Hej, Victor, kom herover, Victor!"

Drengen fik Øje paa ham og raabte: „Fa'er, Fa'er, nu kommer jeg!"

Drengen løb ud paa Gaden for at komme over til sit fædrene Ophav. Men i sin barnlige Iver lagde han ikke Mærke til en tungt belæsset Arbejdsvogn, der kom kørende i rask Fart ned ad Gaden.

Arbejdsvognen vilde knuse den lille Dreng under sine Hjul. Alle de forbipasserende saa den frygtelige Fare, Drengen svævede i, og gav sig til at skrige himmelhøjt af Angest. Men pludselig tav de stille. De havde set en Mand, Lavarede, der var styrtet ud paa

Faden, havde revet Drengen til sig og grebet ham i Kraven, just som Hestene skulde til at trampe ham ned. Vognen kørte videre, og Lavarede tog den lille Dreng, der var halvt bedøvet, op i sine Arme og bar ham over til Faderen.

Denne havde nogle Sekunder staaet som lamslaaet af Skræk. Nu blev han som vanvittig af Glæde. Han omfavnede og kyssede Drengen, trykkede Lavaredes Haand, skreg op, lamenterede, græd og begyndte paa lange Fraser, som han ikke fik fuldendt. Men endelig kom der atter en Smule Orden i hans Tankegang, og Lavarede hørte ham sige:

„De har frelst min lille Dreng, De har frelst min Victor! Jeg hedder Bodran, og jeg vil være Dem taknemmelig lige til min Død —!"

Lavarede smilede, og mens han lagde sin Haand paa Marseillanerens Skulder, sagde han:

„Det træffer sig meget heldigt! Jeg vilde netop bede Dem bevise mig en Tjeneste."

„Jeg! Bevise Dem en Tjeneste?"

„Ja, netop! Uden at ville det kom jeg til at høre den Samtale, De havde med Deres Ven. Lad nu Deres Ven tage sig af Deres Dreng! Naar han faar noget godt at spise til Frokost, kommer han sig nok hurtig af sin Skræk. De skal jo ned til Banegaarden! Hvis De tillader det, vil jeg følge med Dem, for at jeg kan forklare Dem, hvad det er, jeg vil."

Med store, dramatiske Bevægelser, efter marseillansk Vis, tog de to Mænd Afsked med hinanden. Den anden tog Drengen Victor med sig, og Depotchefen fra Banegaarden blev alene tilbage med Lavarede.

Denne havde allerede opfundet en Historie, som han havde fiks og færdig, og som han nu gav sig til at fortælle Jærnbanemanden.

„Han boede," fortalte han, „ellers i Messina, og han levede, som man siger, fra Haanden og i Munden, ernærende sig ved sit Arbejde. En Dag fik han at vide, at der var tilfaldet ham en Arv efter en afdød Slægtning, der havde boet i Paris. Dødsfaldet laa allerede langt tilbage, og hvis han ikke personlig var i Paris inden den 25de Marts, vilde Arven være tabt for ham. Han havde flere Gange skrevet til den Advokat, der bestyrede Boet, men han havde intet Svar faaet. Han havde derfor indskibet sig som Maskinist paa en Dampbaad — og," tilføjede han, „han havde Beviserne

herfor i Lommen — og var paa den Maade kommen til Marseille, hvor han nu stod og befandt sig uden Penge."

Hr. Bodran rynkede Panden. Denne lange Forklaring havde efter hans Formening kun det ene Maal: at faa Penge ud af ham.

Men Lavarede, der godt mærkede Bodrans begyndende Uvilje, fortsatte:

„At bede nogen om Almisse eller Laan vilde vel for adskillige Mennesker være det første, de gjorde, om de var i mit Sted. Men det kunde aldrig falde mig ind. Jeg er Arbejder og har altid levet af, hvad mit Arbejde indbragte mig. Hvad jeg vil bede Dem om er kun at forskaffe mig et Arbejde, ved hvis Hjælp jeg kan naa Paris inden den 25de Marts."

Depotchefen aandede lettere. Han saa, at det ikke drejede sig om Penge. Han gik nogle Øjeblikke i Tavshed og sagde saa:

„Men alt det, De der forklarer, siger mig jo ikke, hvad det er for en Tjeneste, De vil have, jeg skal bevise Dem!"

„Jo, det mener jeg da!"

„Hvorledes mener De?"

„Det er simpelt nok! Jeg er Maskinist! Jeg forstaar mig paa at være baade Maskinist og Fyrbøder paa et Lokomotiv, og De vil med god Samvittighed kunne skaffe mig en saadan Plads for nogle Dage."

Bodran kløede sig bag Øret.

„Det er nu alligevel lettere sagt end gjort!" mente han.

„Og hvorfor det?"

„Fordi Jærnbaneselskabet nu en Gang har alle sine eksaminerede Maskinister og Fyrbødere. Hele Personalet er komplet, og med mindre der sker et Uheld med en af Folkene —"

„Saa lad os sørge for, at der sker et saadant Uheld!"

„Hvad mener De?" spurgte Depotchefen forbavset. „Sørge for, at der sker et Uheld! Men er De gal?"

„Forstaa mig vel! Jeg mener kun, at man maaske kunde sørge for, at en af Folkene blev ude af Stand til at forrette sin Tjeneste. De fortalte mig nylig, at De var mig taknemmelig, fordi jeg havde frelst Deres lille Søn, og De sagde, De vilde være mig taknemmelig hele Deres Liv! Ikke sandt?"

„Ja, og det staar jeg ved!"

„Godt! Inviter mig saa til Frokost og Middag og tag mig med ned i Deres Depot i Dag!"

„Med største Fornøjelse!"

„Dernæst forærer De mig en Pot stærk Cognak, og ved dens Hjælp skal jeg være Mand for at drikke en af Deres Fyrbødere i den Grad til, at han umulig kan forrette sin Tjeneste. Saa har vi det ønskede Uheld med en af Folkene, som De talte om, og De erstatter Manden med mig. Paa den Maade kan jeg komme til Paris."

Lavaredes Forslag morede Bodran i høj Grad. Han lo.

„De er dog en forslagen Fyr," sagde han, „men kom nu alligevel med mig! De Funktionærer, der staar under min Kommando, gør kun Tjeneste her fra Marseille og til Byen Tarascon, men i denne By har jeg en Ven, til hvem jeg vil medgive Dem et Brev. Maaske kan han saa finde paa en Udvej til at befordre Dem videre."

De to Mænd var nu komne ned til Banegaarden St. Charles, og bag sin Fører kom Lavarede ind over Peronen og Skinnerne og naaede Depotet.

I Løbet af ti Minutter havde Lavarede, ved at rode op i alle de Erindringer, han havde om, hvad han havde lært af Maskinvæsen paa den tekniske Skole i Brest, i den Grad overbevist Bodran om sit Kendskab til Maskinvæsen, at denne nu ikke længere var bange for at sætte ham op paa et Lokomotiv og betro ham dette. Han inviterede ham nu efter sit Løfte til at spise Frokost sammen med sig.

Da Klokken var to, og et Tog netop kørte ind paa Banegaarden, overgav Bodran ham den ønskede Flaske Cognak. Lavarede gav sig til at betragte de forskellige Fyrbødere og Maskinister, der steg ned fra det ankomne Tog, og han fik snart Øje paa en Mand, hvis Næses livlige Rødmen røbede sig trods det Lag af Støv og Kulsod, han havde i Ansigtet. Det var et udmærket Tegn. Lavarede bøjede sig hen mod Depotchefen og hviskede ham i Øret:

„Et Ord blot! Hvornaar skal den Fyr der igen i Tjeneste?"

„Lad os se paa Arbejdslisten! Der staar han! Han skal gøre Tjeneste paa Godstoget Nummer 3014, der kører herfra Klokken 12,52 i Nat."

„Det er udmærket! Det er netop et Tog, jeg kan faa Brug for."

Lavarede lod Depotchefen være alene og gik hen mod Manden med den røde Næse. Han var netop ved at pudse sit Lokomotiv. Lavarede gav sig i Snak med ham, gav sig ud for at være Underingeniør paa Linien og fortalte, at han kun var her i Marseille paa et fire og tyve Timers Besøg.

Han havde ikke talt ret længe med ham, før han vidste, at den

røde Næses Ejer og Indehaver kaldte sig Dalmuche, og at han, som det er Tilfældet med saa mange Mennesker i lignende Stillinger, aldeles ikke var tilfreds med det Arbejde og den Stilling, han havde. Han ønskede fra at være Fyrbøder at blive forfremmet til Maskinist.

Lavarede lod, som om han havde fattet en dyb Interesse for alt, hvad han fortalte ham, og det smigrede naturligvis Manden dybt. Han lovede at anbefale ham til Selskabets Direktion, hvad der vandt Manden fuldstændig for ham, og endelig bød han ham en Snaps Cognak, hvad der satte Kronen paa Værket. Den røde Næse havde ikke talt Usandhed. Den tilhørte virkelig en Mand, der holdt af at ligge lidt dybt i Glasset. Og da Manden havde faaet Øje paa den Potflaske med Cognak, som Lavarede var i Besiddelse af, følte han pludselig en dyb og brændende Interesse for ham. I Stedet for at lægge sig til at sove for at samle Kræfter til sit Nattearbejde, vilde han straks ledsage Lavarede paa dennes Rejse mod Nord, vise ham den store Bro over Rhonefloden og invitere ham til Toddy i Tarascon. Men Lavarede beroligede hans Iver og sagde:

„Gaa nu først hen og hvil Dem ud! Naar vi har spist til Middag, kan vi igen tage os en Cognak og saa tale videre om Sagerne."

Det blev en Aftale. Fyrbøderen med den røde Næse lagde sig til at sove. Da Klokken var otte om Aftenen, sad han atter over for Lavarede og med den store Cognaksflaske foran sig. Da Klokken var elleve, var Dalmuche aldeles fuld. Han laa snorkende hen over Bordet, efter at han havde faaet Cognaksflasken tømt „lige til den haarde Bund".

„Han er saa fuld," sagde Depotchefen, der med Nysgerrighed havde fulgt Lavaredes Eksperiment, „at han næppe faar sin Rus sovet ud i de første tolv Timer. Der er for mig ikke andet at gøre end at føre Begivenheden til Protokols, og da der ikke er andre Fyrbødere disponible, engagerer jeg altsaa Dem til at overtage hans Tjeneste."

„Men," sagde Lavarede, „gør mig den Tjeneste, naar De protokollerer dette 'Tilfælde', ikke at skrive, at det skyldes Beruselse."

„Hvorfor ikke?"

„Nej, jeg vil meget nødig skade den stakkels Fyr, saa han enten bliver mulkteret eller mister sin Plads. Skriv i Stedet for: Pludseligt Ildebefindende som Aarsagen."

„Naa, ja, som De vil!"

„Nej," fortsatte Bodran pludselig, „nu har jeg det! Jeg skriver:

'Fyrbøderen Dalmuche blev angrebet af et pludseligt Ildebefindende, der ledsagedes af Kolerasymptomer.'"

Lavarede saa noget overrasket paa ham.

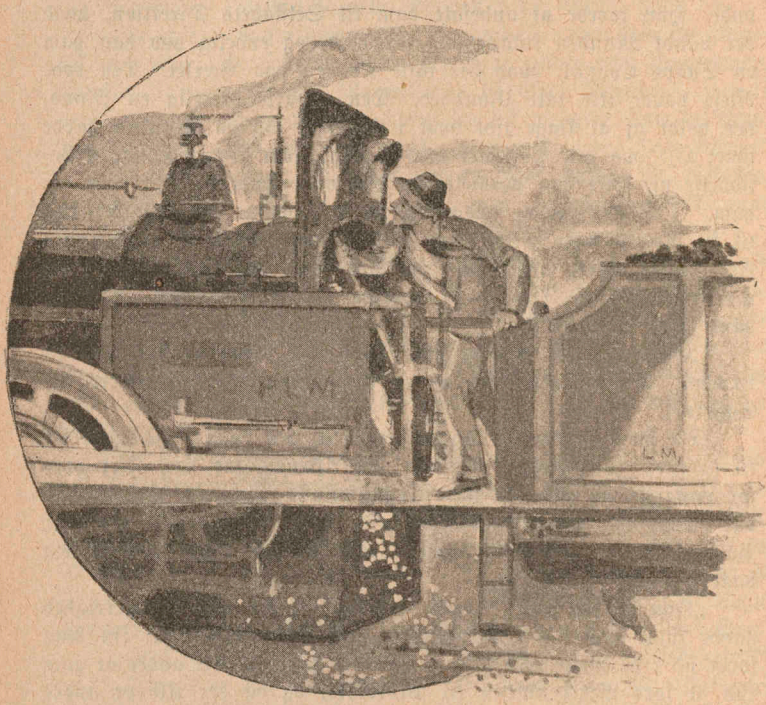

Han sprang op paa Lokomotivet.

„Er der da Kolerafrygt her i Frankrig?"

„Ved De ikke det! Læser De ikke Aviserne?"

„Jeg er jo nylig ankommen til Frankrig!"

„Naa, ja, det er sandt! Jo, ser De, Aviserne fabler jo i denne Tid om Koleraen og Kolerabacillerne, og skønt der endnu ikke

er et Menneske, der fejler noget, lever Alverden dog i Skræk og Bæven for Koleraen. Naar nogen har en Ligtorn, kalder han den for en Kolerabyld, og naar nogen har spist for meget, saa han faar ondt i Maven, jamrer han sig og taler om 'Cholera nostras', 'Cholera morbus' eller 'Cholera asiatica'. Det er ganske latterligt! Nu tror jeg ogsaa, jeg vil kalde den Fyrs Drukkenskabstilfælde for: Mistænkeligt Koleratilfælde!"

Lavarede tog med et hjerteligt Haandtryk Afsked med den brave Hr. Bodran, efter at han først havde ladet et Brev, som denne havde skrevet til sin Ven, Depotchefen i Tarascon, Hr. Berlurée, glide ned i sin Lomme. Saa sprang han op paa Lokomotivet, efter at han dog først af Bodran havde faaet en Erklæring om, hvorledes han havde tilbragt Dagen, og hvorledes han var kommen fra Marseille til Tarascon.

52 Minutter over Midnat kørte Lokomotivet eller „Ildhesten", som Araberne og andre halvvilde Folk kalder det, af Sted, trækkende fire og tyve Godsvogne efter sig. Paa Grund af et Skinnebrud paa Linien, blev man opholdt i to Timer ved Byen Rognac, og man kom først til Tarascon, da Klokken var otte om Morgenen.

Depotchefen, Hr. Berlurée, som Lavarede havde Brev med til, var ikke paa Banegaarden. Men man meddelte Lavarede, i hvilket Hus han boede. Dette Hus laa nær ved Banen. I Stuen i det var der en Værtshusholder og Vinudskænker. Han stod netop uden for sit Hus og saa mismodigt op og ned ad dets Façade.

„Hr. Berlurée?" sagde Værtshusholderen som Svar paa Lavaredes Spørgsmaal om, hvor han kunde træffe Jærnbanemanden. „Ja, det er rigtigt nok, at han bor her! Han spiser ligesom de fleste andre af Jærnbanens Funktionærer altid hos mig, men han er taget over til Markedet i Byen Lunel, og han kommer ikke igen før i Morgen."

Og uden at bryde sig om den fortrædelige Mine, den fremmede Mand satte op, vedblev Værtshusholderen arrigt:

„Eid Pokker ogsaa havde alle disse Markedsfester!"

Lavarede blev slaaet af den vrede Tone i Mandens Ord, og han sagde med godt fremhyklet Deltagelse:

„Hvorfor siger De det? Disse Markedsfester tager maaske Deres Kunder fra Dem ved at trække dem andre Steder hen?"

„Aa," brummede Manden, „det var ikke netop det, jeg tænkte paa; men se nu blot paa Façaden her af mit Hus!"

„Naa, hvad den?"

„For Pokker, jeg havde engageret en Maler til at male og pudse den. Han kom ogsaa, han skrabede al den gamle Maling af, og hvad saa? Saa blev der Marked i Lunel, og naturligvis lod han sit Arbejde her være Arbejde og tog af Sted til Markedshalløjet. Det kunde endda være! Men jeg kender den Fyr! Nu drikker han sig i den Grad fuld, at han hverken kan høre eller se i otte—fjorten Dage. Og i al den Tid skal vi ligge med dette Roderi og have Huset i denne Tilstand!"

I Virkeligheden havde Manden Ret. Façaden saa skrækkelig ud. Men det gav Lavarede en god Idé.

„Den letsindige Maler," sagde han til Værtshusholderen, „vilde vistnok blive yderst forbavset, hvis han, naar han kom tilbage, fandt, at der var en anden, der havde udrettet hans Arbejde. Tror De ikke?"

„Jo, og han fortjente det! Men nu har jeg sluttet Akkord med ham, og jeg kan da ikke betale to Malere for at gøre det samme Arbejde. Og det blev jeg jo nødt til."

„Det mener jeg ikke!"

„Hvorfor ikke?"

„Hør engang," vedblev Lavarede, „jeg vil tale rent ud af Posen til Dem. Det er mig meget ubehageligt, at jeg ikke træffer Hr. Berlurée. Men den ene Tjeneste er den anden værd! Hvis De vil give mig at spise og drikke i de fire og tyve Timer, jeg maa vente her, og overlade mig en Seng for Natten, vil jeg paatage mig at male Deres Façade. Jeg er nemlig Maler, skal jeg sige Dem!"

Handelen var fordelagtig for Værtshusholderen, og han indsaa det meget hurtig. Han sendte derfor sin bedre Halvdel hen til en Farvehandler i Nærheden for at købe Pensler, Farve og Fernis, og hvad for øvrigt Lavarede havde Brug for til at smykke Huset med.

Og en Time efter sin Ankomst til Tarascon stod Armand Lavarede, iført en Malerbluse, som Værtshusholderkonen, Madame Felicité Crouillague, havde laant ham, paa et improviseret Stillads og malede løs af alle Kræfter.

Nu og da kom den værdige Madame Felicité løbende ud fra sin Vinstue for at se, hvordan det gik med den nye Malersvends Arbejde. Hun havde straks været indtaget i denne fremmede Malersvends Ansigt og havde set, at han vistnok hørte til, hvad man kalder „bedre Folks Børn". I hvert Fald syntes hun, han saa langt

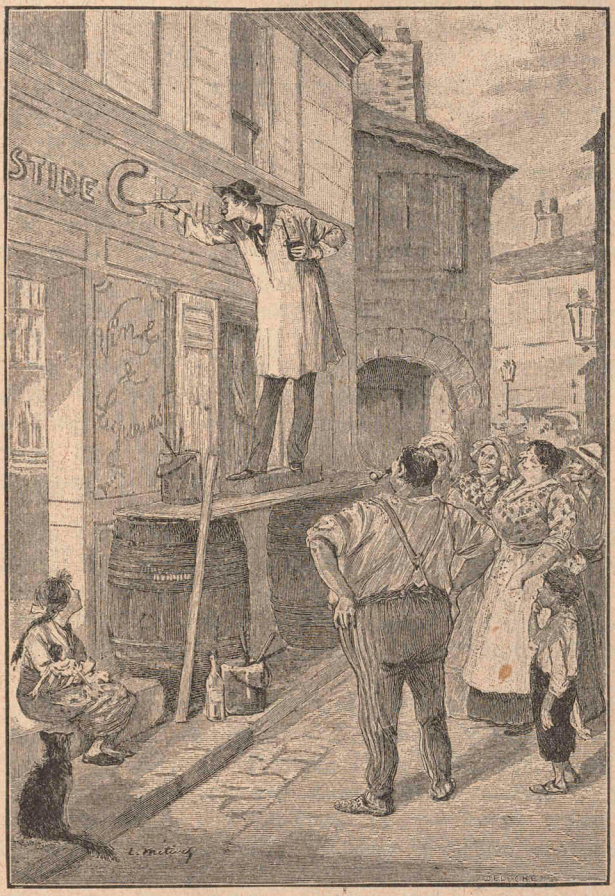

Malermester Lavarede.

vænere og konnere ud end de Arbejdere, hun plejede at se spise og drikke i sin Værtshusstue.

I hele Byen undrede man sig. Aldrig havde man set en Maler, der var saa flittig og arbejdsom som denne Hr. Lavarede. Takket være denne Flid og en særlig Sedativlak, som Armand havde forlangt og brugt, var hele Arbejdet færdigt inden Aften, og

Huset straalede i himmelblaa Maling, i hvilket man med sorte og gule Bogstaver læste Ejerens Navn: Aristide Crouillague. Alle beundrede det. Alle fandt det storartet. Det var et rent Kunstværk! sagde man. Værtshusholderen var vildt begejstret og kaldte sin Gæst for en stor Kunstner, og hvad Fru Værtshusholdersken angik, sagde hun vel ikke noget, men hun tilkastede Lavarede nogle Blikke saa forelskede, at de sagde mere end mange Ord.

Som Signora Gabriela kaldte Lavarede sin Husdigter, kunde Madame Crouillague nu kalde ham sin Hofmaler. Om Lavarede havde vidst, hvilket Indtryk han havde gjort paa den gode Kone, vilde han have forstaaet, hvilken Don Juan han var. Hans Vej var betegnet med forelskede ældre Damers knuste Hjerter.

Næste Dag kom der et Bud til Hr. Crouillague med en Besked fra Hr. Berlurée. Han meddelte, at da han, Berlurée, paa Marked i Lunel havde truffet flere gamle Venner, som han ikke havde set i lang Tid, havde han besluttet at blive sammen med dem, og efter at han havde indhentet og faaet sine overordnedes Tilladelse, vilde han forelobig blive borte fra Tarascon og ikke vende tilbage for om en fem, seks Dage.

Det var et haardt Stød for Lavarede. Men hvad skulde han gøre? Han syntes ikke, han kunde blive her i Tarascon lige til den 22de eller 23de Marts. Men hvordan komme bort? Den forelskede Madame Felicité, der var glad over at kunne beholde „den konne Malersvend" endnu nogle Dage, tilbød ham straks mere Arbejde.

Det var utroligt, hvad hun pludselig fandt paa at lade male i Huset. Hendes Ægtehalvdel havde aldrig anet, at der i hans Hus var saa mange Ting, der trængte til Oppudsning. Havde det staaet til Madame Felicité, havde hun gerne ladet Lavarede male alle hendes Kosteskafter og Spyttebakker i de nationale Farver. Og Lavarede malede og malede, medens han grundede paa, hvorledes han dog skulde komme videre.

Skulde han naa Paris i rette Tid, var det eneste Middel Jærnbanen. Men et Besog, han aflagde paa Banegaarden, overbeviste ham snart om, at han hos Personalet der aldeles ingen Hjælp kunde vente, thi alle skælvede for deres strenge Chef og vovede ikke at foretage noget paa egen Haand. Lavarede maatte vente, vente, vente!

Den 18de Marts gik hen paa denne Maade, og den 19de kom. Halvvejs fortvivlet malede Lavarede løs med sine Pensler.

Han havde ved sig selv svoret paa, at han, hvad det saa end skulde koste, vilde forlade Byen endnu den Dag i Morgen, ikke, fordi han troede, han derved vilde komme stort nærmere mod Paris, men blot for at komme til at skifte Plads, komme under andre Forhold og blive fri for den Nervøsitet, der var begyndt at plage ham.

Han var netop i Færd med at male et Møbel om, og han havde gjort et lille Ophold for at drikke et Glas Vermut, som Madame Felicité havde tilbudt ham, da en Mand fra Jærnbanen kom ind i Skænkestuen.

„Hør engang, Crouillague," sagde Manden, „i Morgen skal der være lavet Frokost til to Personer flere end ellers."

Værtshusholderen nikkede.

„Det er godt! De venter altsaa et Par Venner?"

„Nej, men det er to rejsende Postekspedienter, der kommer."

„Hvorfor er der i Morgen to Ekspedienter flere end ellers?"

„Fordi Toget fra Perpignan til Cette i Morgen bliver forsinket."

„Hvor kan man vide det paa Forhaand?"

„Der skal være sket et Skinnebrud eller et Dæmningsskred tæt ved Byen Narbonne. Som en Følge deraf bliver alle Togene forsinkede. Men det skal De ikke være ked af, Hr. Crouillague! Den ene af de to Ekstramænd, der kommer, er en vis Hr. Poirier. Han er ikke kedelig, kan De tro. Det er en lystig Svend. Han kan baade spise og drikke, og han er aldeles ikke bange for Koleraen."

Madame Felicité havde lyttet til Samtalen. Nu brød hun ud i et Skrig.

„For Himmelens Skyld, tal dog ikke om denne skrækkelige Sygdom!"

Hun skælvede af Angest.

„Hvad er der?" spurgte Manden, „hvad er De bange for?"

„Hvad jeg er bange for? Har De maaske ikke læst, hvad Borgemesteren her i Byen har skrevet og ladet slaa op paa Gadehjørnerne? De kan selv læse det henne paa Gadehjørnet. Der staar: 'I Tilfælde af, at et Menneske bliver sygt, skal det øjeblikkelig transporteres hen paa det nærmeste Hospital og hurtigst muligt, for at man kan forhindre, at det smitter de andre Husbeboere.'"

Lavarede havde lyttet til Samtalen. En Idé var slaaet ned i ham.

„Ah," tænkte han, „Toget, de taler om, skal altsaa standse her, og der var altsaa paa Banegaarden her i Byen ingen andre Postmænd, man kunde sende af Sted for undervejs at ordne Brevene i Toget. Derfor havde man sendt Bud efter to Postmænd fra en anden By. Men hvis nu en af disse fik Forfald? Hvad saa?"

Han lo ved den Tanke, han havde faaet. Af lutter Glæde kunde han godt have omfavnet hele Tarascon, den tykke Madame Felicité indbefattet.

Den næste Dag var en Søndag, og allerede fra Morgenstunden var Skænkestuen fuld af Folk. Som det sker overalt paa Landet, er det ogsaa Skik, at man i Tarascon om Søndagen drikker for alle Ugens syv Dage. Vin- og Snapseflaskerne kommer frem, der klinkes, skaales og snakkes højt, og Humoret er oppe mellem Gæsterne.

Man talte om alt muligt mellem Himmel og Jord, man talte om Politik, om Udsigterne for Høsten, om de sidste Markedspriser og om de nye Huse, der blev byggede i Byen. Hvorledes Talen fra disse Emner gled hen paa Koleraen, er ikke godt at sige, men man begyndte virkelig baade her og der i Stuen at tale om Kolera-sygdommen, og den arme Madame Felicité, der i sin Søndagskjole og sine pæne, stivede Skørter gik omkring fra Bord til Bord for at skænke i Glassene, følte sine Ben ryste under sig af Rædsel ved at høre al denne Kolerasnak, og af Forfærdelse blev hun næsten helt grøn i Ansigtet, hver Gang hun hørte blot Navnet nævne paa den græsselige Sygdom, som det af Europa besejrede og undertvungne Asien havde sendt ind over vor Verdensdel som sin raffinerede Hævn.

Hendes Ansigt var ellers rødmosset og skinnende. Det blev efterhaanden helt askegraat. Og da ved Middagstid de to anmeldte Ekstrapostmænd ankom, var den brave Kone helt syg af Angest ved al den Vassiar om Koleraen, man havde opvartet hende med eller ladet hende høre paa.

Deres Tog holdt paa Banegaarden, afventende Ankomsten af det Tog, der skulde bringe Posten fra Syden. Da Lavarede var vis herpaa, vendte han sig om mod Madame Crouillagne og sagde til hende:

„Disse Brovlehoveder har med al deres Kolerasnak gjort Dem helt syg, Madame. Gaa De nu hellere ind og hvil Dem lidt, saa skal jeg overtage Opvartningen for Dem saa længe."

Madame Crouillagne saa taknemmelig paa den unge Mand. „Der er ingen Tvivl om det," tænkte hun, „jeg har gjort Indtryk

paa ham!" Og med et Smil, der udtrykte baade hendes Taknemmelighed og Forelskelse, overgav hun Lavarede Herredømmet over alle Flasker, Glas og Tallerkener.

Lavarede var en udmærket Opvarter. Med Servietten under Armen og et saare forbindtligt Smil paa Læberne sprang han som en Kronhjort, fyldte Glassene, modtog Bestillinger og raabte saa højt sine: „Ja vel, min Herre!" „Øjeblikkelig!" at det gav Genlyd i Stuen. Værten selv var begejstret for sin nye Hjælper, der var en lige saa dygtig Opvarter, som han var Malersvend.

Hvad ingen imidlertid lagde Mærke til, var, at Lavarede, hver Gang han bragte en Ret Mad hen til den ene af de to Postekspedienter, i Smug bestrøede Maden med et hvidt Pulver, som han havde i en lille Flaske, og som han samme Morgen havde fundet ude i Madame Felicités Køkken og stukket til sig. Uden paa denne Flaske stod der paa alle fire Sider skrevet: Engelsk Salt!

Den Mand, han serverede disse paa denne Maade krydrede Retter, var ingen anden end den Hr. Poirier, som man Dagen i Forvejen havde talt saa meget om og lovprist som saa rask en Fyr. Han spiste og drak meget og afbrød kun nu og da denne sin Ydlingsbeskæftigelse for at erklære, at han syntes, Værtens Mad havde en lille Bismag. „Men," skyndte han sig at tilføje, „saaledes smagte maaske al Mad her paa Egnen, og for Resten kunde man jo ingenlunde sige, at det var nogen ubehagelig Bismag. Tværtimod!"

Lavarede hørte godt disse Bemærkninger, men lod, som om han aldeles intet forstod. Han vidste jo nok, hvorfra denne „Bismag" stammede.

Men pludselig holdt Postmanden op med at spise. Han saa sig om til højre og til venstre, først noget overrasket, saa bestyrtet og erklærede, at han befandt sig mindre vel og ønskede for en kort Tid at kunne være i Ro paa et Værelse for at se at komme sig igen. Et Værelse blev hurtig gjort i Stand til ham, og Lavarede tog sig meget omhyggeligt af Patienten og fik ham bragt til Ro paa en Chaiselong, hvorefter han lod ham alene. Men hvert Øjeblik forlod Lavarede de øvrige for at lytte uden for den syges Dør, og hver Gang vendte han tilbage med et højst bestyrtet Ansigt, og en Gang hviskede han, saa Madame Felicité hørte det:

„Tænk, hvis det var Kolera!"

Madame Felicité var vild af Skræk, og hun sendte straks sin Mand hen paa Byens Sygehus. Her havde man næppe faaet at vide, hvad det drejede sig om, før man erklærede, at det kunde

være Kolera. Man sendte derfor straks en Bærebør og to Mand af Sted, og Hr. Poirier blev paa denne Maade med Magt slæbt hen paa Hospitalet, alt i Henhold til det Reglement, som Tarascons Borgemester havde udstedt og ladet opslaa paa Gadehjørnerne.

Den anden Postmand, Hr. Tolinon, vred sine Hænder af Fortvivlelse. Nu var han alene i Togets Postvogn, han skulde besørge hele Ordningen og Klassificeringen af Brevene, og kom han nu til at begaa en Fejl, kunde hans overordnede lægge Mærke til den, hvad der vilde skade ham i hans Avancement. Thi selv om han var nok saa uskyldig i, at en saadan Fejltagelse skete, tager Administrationen intet Hensyn til Undskyldninger.

„Kan De ikke bruge mig? Jeg har været kørende Postekspedient under den russisk-tyrkiske Krig paa Balkanhalvøen. Hvis De vil, er jeg villig til at tage med Toget og hjælpe Dem!"

Tolinon vendte sig om. Det var Lavarede, der havde talt til ham og gjort dette Forslag. Og det var for saa vidt rigtigt, hvad Lavarede fortalte om sin tidligere Virksomhed som Postassistent. Da han var Krigskorrespondent paa Balkanhalvøen, havde han ofte, skiftevis med sine Kolleger dernede, været med til at ledsage Posttogene for at være sikker paa, at de forskellige Breve og Beretninger kom rigtigt af Sted.

Hr. Tolinon saa paa Lavarede, og han tænkte, han maaske her fandt en Hjælper i Nøden. Efter at have vekslet nogle Ord med ham, trykkede han hans Haand og sagde blot:

„Men saa kom med mig! Det haster! Toget skal snart køre!"

„Øjeblikkelig!"

Han løb hen til Madame Felicité, og at faa hende til at udstede en Erklæring om, at han var en dygtig Malersvend, og at tage en rørende Afsked med hende var kun et Øjebliks Sag. Faa Minutter efter steg han triumferende og lykkelig sammen med Hr. Tolinon op i Togets Postvogn, der kort efter kørte af Sted mod Lyon, tagende h a m med sig som Brevordner i Stedet for den arme Hr. Poirier, der i dette Øjeblik laa paa Hospitalet i Tarascon og blev saa omhyggelig plejet af Lægerne, at han var lige ved at blive vanvittig af Raseri.

Montelimar, Valence, Vienne, Givors — By efter By for forbi ham, mens han og Tolinon arbejdede med at ordne Brevene og modtage og aflevere Postsækkene ved de forskellige Stationer.

Hvordan han havde „ordnet" Brevene, hvordan han havde arrangeret Postsækkene var ganske vist en anden Sag. Endnu lange Tider

efter erindrede hele Egnens Postetat med Rædsel, hvorledes de i flere Dage havde revet Haarene af deres Hoveder i Fortvivlelse over den „Ordning" af Postsagerne, den tilfældige Postekspedient havde foretaget.

„Lyon-Perrache!"

Det var en Jærnbanemand, der raabte Stationens Navn, og Lavarede indsaa, at her holdt hans Beskæftigelse som Postmand og hans frie Rejse op. Tolinon præsenterede Lavarede for Stationens Personale og fortalte om den Hjælp, han havde ydet ham, og de overordnede Postembedsmænd, der endnu ingen Anelse havde om, hvorledes det hang sammen med denne Hjælp, og af hvilken Beskaffenhed den var, takkede ham hjerteligt for hans Velvilje og store Tjeneste.

Imidlertid, alle disse Taksigelser forhindrede ikke, at han atter stod paa Gaden uden at have Midler til at komme videre. Han fortalte Tolinon, at han tænkte paa at søge Ansættelse i Postvæsenet, og han fik ham derfor let til at udfærde en Erklæring om, hvor dygtig han var. Saa tog han Afsked fra Tolinon, mens han brummede:

„Takket være dette dumme Menneske kender nu alle Embedsmændene her paa Perrache-Stationen mig. Her er ikke noget at gøre for mig. Det er vist bedst, jeg sér at komme videre."

Han satte det lange Ben foran, spadserede gennem Byen og kom ud paa Landet.

„Her kan jeg da vel i det mindste sove i det grønne," tænkte han, „uden at jeg risikerer at blive arresteret af Politiet!"

Og mens han marcherede af Sted, sagde han ved sig selv:

„Det er for Resten ikke saa Professioner, jeg har dyrket i den sidste Tid. Fra Livorno til Marseille har jeg været Fisker, Skipper og Turist. Fra Marseille til Lyon har jeg været Fyrbøder, Maler og Postekspedient. Hvad mon min næste Profession bliver? Hvad mon jeg skal være i Morgen?"

Han sukkede et Øjeblik, men fortsatte saa:

„Saa, ikke tabe Modet! Jeg er jo næsten halvvejs mellem Marseille og Paris. Det er allerede et godt Stykke Vej vundet. Hvad siger man ikke paa alle fremmede Sprog: Avanti! Adelante! Vorwärts! Go ahead! Nu vil jeg sige det samme paa mit eget Sprog: Fremad, Hr. Armand Lavarede! Fremad mod Paris!"

Og han skyndte sig af Sted.

XXX.

Væddeløbet mod Paris.

Det var langt ud paa Aftenen, og Lavarede marcherede stadig af Sted.

„Hvor mon jeg egentlig er?" tænkte han. Han var allerede kommen gennem flere Landsbyer og Byer.

Han naaede et Bondehus, der laa lige over for en Vejviserpæl. Ved et svagt Lysskær, der strømmede ud fra Husets Vindue, kunde han læse Navnene paa Pælens to Bræder.

„St. Germain — Mont d'Or!" læste han. „Godt, jeg er altsaa paa Vejen til Paris! Nu gælder det blot om at finde et Logi for Natten. Det Hus der ser ret gæstfrit og venligt ud. Lad os banke paa og forsøge vor Lykke."

Han hørte Folk tale højt indenfor, og han bankede paa. I det samme hørte Samtalen op. Man er mistroiske paa Landet, hvor man er overrendt af Tiggere, Landstrygere og undløbne Fanger. Lavarede fik det at mærke ved den barske Tone, hvormed man inde fra spurgte: „Hvem er det?" Han fandt det aldeles ikke raadeligt at fortælle, hvem han var. Han maatte give sig ud for at være

Sportsmand, Rekordsætter, thi i vore Dage er Sporten og Rekorderne jo paa Moden.

„Jeg er den berømte Lavarede!" sagde han derfor. „Det er mig, som er gaaet fra Dunkerque til Perpignan paa ti Dage! Det er mig, Fodsportsmanden Lavarede, der har slaaet alle Rekorder! Nu kommer jeg tilbage fra Perpignan for at gaa til Dunkerque. Har De ikke læst om det i Aviserne? Alle Blade har skrevet om det!"

„Jo, det har jeg læst!" var der en Dreng, der sagde.

Der er nogen Sandhed i det gamle Ord, at man altid finder et Menneske, der mener at vide bedre Besked om et eller andet end alle andre. Desuden er der jo saa mange Rekorder og Sportsarter i vor Tid, at man vel kan have Grund til at tage fejl. Lavarede vidste det og regnede dermed.

„Jeg vilde blot bede Dem om at faa Lov til i Nat at ligge paa et Knippe Halm ude i Stalden eller Laden."

„Jh, ja, naturligvis! Det vilde da rigtignok være Synd at nægte et træt Menneske saadan et rimeligt Forlangende."

„Ja, ellers betaler jeg altid for mit Nattelogi, men i Dag er jeg desværre uden Penge og er tvungen til at maatte gøre en Undtagelse. Det var netop saa uheldigt, skal jeg sige Dem, at en Lommetyv i Lyon stjal min Portemonnæ, og nu kan jeg ikke skaffe mig Penge, før jeg kommer til Villefranche, hvor der er Kontrolstation. Jeg vil være meget glad, hvis man ogsaa vil give mig et Stykke Brød og en Drik Vand."

Lavaredes Beskedenhed gjorde et godt Indtryk paa Folkene i Huset, og Brødet, han bad om, blev til en svingende Tallerken Flæsk og Kaal og et stort Stykke delikat Gedemælksost, medens Vandet blev til en Karaffel rød Landvin.

Medens Lavarede lod de landlige Retter smage sig, havde Bonden og hans Søn genoptaget deres afbrudte Samtale. De talte om Markedet i Byen Tonnerre i Landskabet Yonne, hvorhen Bondens Søn Jean næste Morgen skulde drage med fjorten Heste, som man vilde transportere i to Jærnbanevogne.

„Jeg tænker," sagde Jean, „at jeg trækker af Sted med Hestene Klokken $3_{,12}$ i Morgen tidlig. Der kan være syv Heste i hver Vogn, og saa lægger jeg mig selv ind i den ene af Vognene. Det gaar godt an! Men," vedblev han, „jeg maa have en Karl med til at hjælpe mig at drive Hestene til Banegaarden. Det kan jeg ikke gøre alene."

„Saa spilder vi Karlens halve Arbejdsdag," mente Faderen gnaven. „Du kan vel ogsaa nok alene drive de Heste af Sted."

„Skal jeg stille Dem et Forslag, saa De kan spare Karlen?" sagde Lavarede, endnu spisende.

„Lad os høre, hvad De mener!" sagde den gamle Bonde.

„Hvis De synes om det, kan jeg jo hjælpe Deres Søn med at drive Hestene til Banegaarden. Derved kommer jeg selv af Sted i god Tid, og desuden faar jeg paa denne Maade Lejlighed til at vise Dem en ubetydelig Tjeneste som Tak for Deres Gæstfrihed og Venlighed imod mig."

Forslaget blev straks modtaget, til stor Glæde for Jean og til ikke mindre Glæde for Lavarede, der allerede havde en Plan til at komme videre fiks og færdig.

Den 21de Marts om Morgenen Klokken tre saa man Lavarede komme ud af Bondegaarden, drivende syv Heste foran sig. Bondens Søn Jean drev de andre syv.

Bonden blev noget forbavset over at se, at den fremmede Mand havde vendt Foret og Vrangen ud paa sit Tøj. Han spurgte ham forundret, hvad dette vel skulde betyde, og Lavarede svarede roligt:

„Jo, jeg skal sige Dem, at jeg holder ikke meget af at vække Opsigt. Men i det Tøj, jeg gaar med, ligner jeg jo ikke en Staldkarl, og Folk vilde derfor se forbavsede efter mig. Naar jeg derimod vender det storternede Foer ud af min Frakke, kan jeg godt ligne en Hestepasser, og saa er der ingen, der lægger Mærke til mig."

Jean var noget forbavset over denne skrupuløse Omhu for at ligne det, man er. Maaske steg en Mistanke op i hans Sind. Men da han ikke vidste, hvad det var, han skulde mistænke den fremmede Mand for, lod han dog som intet.

Lavarede spillede sin Rolle som Staldkarl og Hestepasser usmærket. Han passede nøje paa, at Hestene kom ind i Vognene og lukkede saa Jean selv ind i en af Vognene, efter at han i Forvejen havde beredt ham et Leje af Halm. Bondesønnen takkede ham venligt for hans Omhu.

Da dette var gjort, saa Lavarede sig hurtig omkring til alle Sider for at se, om der var nogen, der lagde Mærke til ham. Men Jærnbanefolkene havde andet at bestille. De kendte alle Jean, der var der fra Egnen, og de havde ingen Anledning fundet til at vaage over, hvad han og hans Medhjælper tog sig for. Øjeblikket var gunstigt for Lavarede. Med et Sæt var han oppe i den anden

Vogn og havde gemt sig bag de Knipper af Hø og Halm, som laa i et Hjørne af Vognen, og som man havde taget med for at bruge dem til Hestene undervejs.

Han bragte nu den Plan til Udførelse, som han Aftenen i Forvejen havde fattet.

Han hørte Lokomotivet fløjte. Det var Afgangssignalet, og han aandede allerede lettere. Toget rullede af Sted. Han var paa Vejen til Tonnerre. Men hvor uendelig lang faldt Dagen ham ikke. Heldigvis havde han sørget for, inden han drog fra Bondens Hus, at medtage et stort Stykke Brød, som han kunde stille sin værste Sult med.

De kom gennem Byerne Villefranche, Macon, Chalons og Chagny, og indtil nu var alt gaaet godt. Men da de kom til Stationen Perrigny tæt ved Byen Dijon, var det nær gaaet galt, og han var paa et hængende Haar bleven opdaget. Der var her et Par Timers Ophold, og Bondesønnen Jean vilde benytte dette til at fodre Hestene. Han kom derfor ind i Vognen, hvor Lavarede laa, for at tage nogle Favnfulde Hø, men heldigvis var der saa mørkt i Vognen, at han ikke fik Øje paa Lavarede, der laa i sin Krog saa stille som en Mus.

Toget kørte videre, og Lavarede strakte sig i Høet og gav sig til at sove. Medens han sov, kom man forbi Dijon og Ravieres.

Den 22de Marts om Formiddagen Klokken elleve kørte Toget endelig ind paa Tonnerres Banegaard og standsede.

Det gjaldt nu for ham om hurtigst muligt at liste ud af Vognen. Han trak derfor sagte Skydedøren til Side og kiggede ud. Intet foruroligende var at se. Han sprang ud — men nu var Uheldet over ham. I samme Øjeblik han satte Foden paa Jorden, kom ogsaa Jean ud af den Vogn, der nu i en og tredive Timer havde været hans Logi.

Han fik straks Øje paa den fremmede Mand, og han saa øjeblikkelig, at det var den samme, som havde været i hans Faders Hus om Natten og hjulpet ham med at drive Hestene af Sted. Han havde allerede den foregaaende Dag næret en ubestemt Mistanke til ham ved at se ham vende Foret ud paa sin Frakke. Nu, da han saa ham springe ud af Hestevognen, blev denne Mistanke stærkere. Og i hans enfoldige Hjerne begreb han ikke andet, end naar denne Mand havde været inde i en Vogn, hvor han ikke havde noget at gøre, og som han, Jean, havde lejet, kunde det kun være

i slette Hensigter. Derfor sprang han efter Lavarede, mens han af sine Lungers fulde Kraft gav sig til at raabe:

„Stop Tyven! Stop Tyven!"

Lavarede blev rasende. Denne Dumrian vilde faa hele Banegaardspersonalet paa Benene imod ham. Man vilde gribe ham, arrestere ham, og saa — Nej, nej, nu, da han var saa nær sit Maal, vilde han ikke lide Skibbrud i Havnen. Nu vilde han af Sted, saa maatte det koste, hvad det koste vilde. Han for af Sted. Han sprang over Skinnerne, og med en Fart som et jaget Dyr var han ude af Jærnbanens Terrain og inde i Byens Gader.

Næppe hundrede Meter bag ham kom Jean løbende med Tungen ud af Halsen. Nogle Dragere og Arbejdere havde sluttet sig til ham, og hele Kobbelet brølede:

„Stop Tyven! Stop Tyven!"

En lille Gade laa foran Lavarede. Han styrtede ind i den. Foran et af de første Huse i Gaden laa en lille Have, hvis Port stod aaben.

„Det er altid sikrere at lede en Fjende paa Vildspor end blot at søge at flygte for ham," tænkte Flygtningen ved sig selv.

Han styrtede ind i Haven og lukkede Porten til efter sig. Udenfor hørte han Træskos og sømbeslaaede Hæles Klapren paa Stenbroen. Han lyttede og aandede atter friere. Hans Forfølgere var styrtede forbi, ned gennem Gaden.

„Men jeg saa, han løb her ned ad Gaden!" hørte han en af dem sige.

Og under Brølet: „Stop Tyven!" løb hele Banden videre. Lavarede troede sig allerede frelst. Da hørte han en Lyd, der fik ham til at fare sammen. En ung Pige var kommen ud af det Hus, der hørte til Haven.

Da den unge Pige saa et fremmed Menneske i Haven, kunde hun ikke undertrykke et let Skrig.

Lavarede saa paa hende. Det var en nydelig, ung Pige, brunet og med store, livlige Øjne. Hendes hvide, løstsiddende Kjolelív, hendes halvkorte Skørt og det Strygejærn, hun holdt i Haanden, fortalte, hvad hun var. Det var en ung Strygejomfru.

Han havde hurtig fattet en Plan. Han bukkede dybt for hende, tog Hatten af og sagde i sin elskværdigste Tone:

„Frøken, det er den nydeligste Have, jeg nogen Sinde har set. Her gaar jo endogsaa Blomsterne omkring paa to Ben!"

Den unge Pige slog Øjnene ned og lo af den pudsige Kom-

pliment. Hendes Smil beroligede Lavarede, og han blev ved, staaende paa samme Sted:

„Det er en Bøn, jeg har at rette til Dem, Frøken! De, som er saa smuk, har sikkert ogsaa et godt Hjerte. De vil derfor ogsaa beskytte en stakkels Fyr, som er bleven et Offer for Politikken!"

„For Politikken?" sagde den unge Pige forbavset.

„Ja, Frøken, for Politikken!" bekræftede Lavarede med uforlignelig Dristighed.

Og han tænkte ved sig selv:

„Nu manglede det bare, at ogsaa dette Barn her skulde have Forstand paa vore politiske Spektakler. Saa er jeg leveret!"

Han begyndte at fortælle en højst usandsynlig Historie, som han opfandt paa staaende Fod. „Han havde," fortalte han, „viklet sig ind i en politisk Sammensværgelse, der havde det Formaal at styrte det nuværende Ministerium. Men denne Sammensværgelse var mislykket, og nu forfulgte man ham, fordi han var i Besiddelse af vigtige, hemmelige Dokumenter. Lykkeligvis havde han imidlertid erindret hendes kønne Ansigt, som han havde set for nylig ved en Markedsfest, og nu kom han for at bede hende om Beskyttelse og om, at hun vilde holde ham skjult, til det blev mørkt."

Heldigvis var den unge Pige lige saa naiv, som hun var poetisk anlagt. Hun fandt det uhyre romantisk saaledes at tale med en politisk Konspirator, og hun var meget smigret over den Rolle, hun skulde spille ved at være hans frelsende Engel. Hun førte ham derfor gennem Haven ind til et Værelse bag i Huset, og her holdt hun ham skjult, lige til det blev mørkt. Saa tog Lavarede Afsked efter først, til den unge Piges Forbavselse, at have bedt hende om paa et Papir, han førte med sig, at ville bekræfte, hvad Tid han var gaaet fra hende.

Lavarede gik rask ned gennem Byen og naaede snart de sidste Huse. Han befandt sig ude paa den aabne Landevej. Til venstre for sig saa han Banestrækningens Lygter og Signalblus. De var en Ledesnor for ham. Naar han fulgte deres Retning, var han vis paa, han ikke kunde gaa feil.

Men da han havde gaaet Time efter Time, blev han dog ængstelig over, at han skulde være kommen ind paa en feil Vej. I Virkeligheden var han ikke paa Landevejen, der førte til Paris, men paa Vejen til Byen Troyes. Efter at have marcheret hele Natten, mødte han om Morgenen en Bonde, der gav ham Oplysning

om, hvor han var, og han forstod da, at han var gaaet henved tre og tyve Kilometer i forkert Retning. Hele Natten var spildt for ham.

Det var til at fortvivle over.

Den 23de Marts var begyndt. Lavarede forstod godt, at han ikke turde vove at vise sig paa nogen Banegaard, thi sandsynligvis havde man telegraferet hans Signalement i alle mulige Retninger, og viste han sig der, løb han den største Fare for at blive arresteret. Han maatte nu kun regne paa den Hjælp, han kunde have af „Apostlenes Heste".

Men efter at han til ingen Nytte havde redet paa disse hele den forudgaaende Nat, var „Hestene" begyndt at blive dødtrætte. Dog, at fortvivle eller tabe Modet laa ikke for Lavaredes Karakter.

Han strammede sig altsaa op og fortsatte med Opbydelsen af alle Kræfter sin March. En Bonde, for hvem han paa ny fortalte Historien om „Fodsportsmanden Lavarede, der var ude at sætte en Rekord", indbød ham til at spise Frokost med sig. En anden Bonde, han traf paa Landevejen, bød ham at sidde med op i Vognen og korte ham en halv Snes Kilometer.

Da Natten kom, fandt han Ly i en Lade og kastede sig, efter at have spist et Stykke Brød, udmattet i Halmen. Han vidste, at han var nær ved Stationen Joigny.

Da det atter blev Dag, naaede han Joigny og begyndte at spejde omkring Jærnbanestationen. Men en Jærnbanemand kom imod ham og mumlede, maaske med Vilje saa højt, at Lavarede hørte det:

„Han ligner den Mand, man efterspøger fra Stationen Tonnerre!"

Inden Jærnbanemanden fik Lejlighed til at overbevise sig om, at han virkelig havde „Manden fra Tonnerre" for sig, fandt Lavarede det raadeligst at fortrække. Han begyndte at tvivle paa, at hans Foretagende skulde lykkes. Den næste Dag Klokken seks om Aftenen skulde han være i Chateaudungaden i Paris, hvis han ikke vilde tabe enhver Ret til sin Fætter Richards Arv. Og endnu havde han hundrede og tresindstyve Kilometer at tilbagelægge.

Hele Dagen marcherede han trøstig løs. Men de sidste Dogns Anstrengelser havde trættet og slappet ham for meget. Og da han ogsaa, for ikke at blive genkendt, i hvert Fald for ikke at løbe for stor en Risiko, maatte gaa i store Buer uden om alle de større Byer, han mødte, sinkede dette yderligere hans March.

Og alt, hvad han nød denne Dag, var en Stump Brød og en

Slurk Mælk, som en barmhjertig Bondekone, han havde mødt, rakte ham.

Da det begyndte at blive mørkt, var han i Nærheden af Byen Sens i Departementet Yonne. Hans Knæ rystede under ham af Træthed, og han havde en Fornemmelse, som om man med en Økse havde knust hans Laarben. Da han kom hen mod et lille Krat ved Vejen, saa han to arbejdsklædte Mænd i Bluse. De havde tændt et lille Baal for at varme sig. Op af en Lærredspose trak de nogle Stykker Brød, som de rimeligvis havde tigget sig sammen.

Det var vel et Par fattige Landstrygere.

Lavarede nærmede sig dem. Det var ham næsten umuligt nu at staa paa Benene af Træthed.

„Jeg har ingen Penge," sagde han, „jeg er dødtræt, og jeg er sulten!"

„Saa sæt dig ned og spis," sagde den ene af Mændene med en hæs og rusten Stemme. „Vi er Landstrygere ligesom du. Vi gaar fra By til By for at finde Arbejde, og vi ved god Besked med, hvad det vil sige, naar Maven knurrer. Der har du noget Brød, og om lidt skal du faa nogle stegte Kartofler. De ligger netop i Asken der og bliver varme. Du kan ogsaa godt faa en Slurk af den Vin, jeg har i min Græskarflaske. Sæt dig ned!"

Saaledes er mange fattige Folk godmodige og hjælpsomme mod deres Lige, og disse to stakkels fattige, forhutlede Landstrygere var som saa mange andre. Over for dem var det ikke nødvendigt, at Lavarede opfandt den ene eller den anden Historie. Han behøvede blot at sige:

„Jeg er træt og sulten!"

Blot disse Ord var nok, og de, der var lige saa fattige som han, sagde:

„Saa sæt dig og spis med!"

De gav af deres ringe Formue og Evne. De gav Tredjedelen af, hvad de ejede. Hvor uhyre meget var det dog ikke i Forhold til deres Evne, mod hvad mangen en Rigmand giver, efter at han først har forlangt Forklaringer, Undskyldninger og Anbefalinger og uddelt gode Raad og Advarsler.

Mens Lavarede hengav sig til disse filosofiske Betragtninger og til at spise det Stykke Brød, man havde givet ham, havde de to Mænd genoptaget deres afbrudte Samtale.

„Og du tror endnu," sagde den ene af dem, „at det bliver Chapurzat, der vinder det store Løb?"

„Ja, og jeg vil vædde tyve Øre paa ham!"

„Godt, jeg tager mod Væddemaalet! Jeg holder tyve Øre paa Serront!"

„Tyve Øre!"

„Ja vel, tyve Øre!"

Lavarede havde hørt Samtalen og spurgte nu:

„Hvad er det, I vædder om?"

„Vi vædder om, hvem der bliver Førstemand i det store Væddeløb fra Lyon til Paris, som Bladet 'Petit Journal' i Paris har arrangeret mellem Bicykliſter. Rytterne starter i Aften fra Bellecourt-Pladsen i Lyon."

Og efter nogle Øjeblikkes Tavshed vedblev den Mand, der nys havde talt:

„Der er storartede Ryttere imellem. Der er særlig Serront, der i sin Tid vandt Væddeløbet fra Paris til Brest, og Chapurzat, der har overvundet den berømte Bouhours. Det er mellem disse to, Kampen kommer til at staa."

Lavarede kunde ikke lade være med at beundre disse to Landstrygere, der var saa godt inde i Forholdene i Cykleſportens Verden.

Men Kartoflerne var nu stegte i Asken, og Lavarede fik sin Del af dem. Saa drak han en Slurk Vin og lagde sig saa, saa lang han var, Side om Side med sine nye Kammerater, paa Jorden for at sove.

Han vaagnede tidlig om Morgenen, lidt stiv i Lemmerne, men ellers frisk og vel tilpas. De to Landstrygere blev uhyre forbavsede, da han bad dem sætte deres Navne paa et Papir, han havde med sig, men de gjorde det dog, og Armand trykkede deres Hænder saa fast og hjerteligt, at de forbavsede saa efter ham, da han gik fra dem og hen ad Vejen mod Sens.

„Det var en løjerlig Snegl!" sagde den ene.

„Det var vist saadan en finere Zigeuner, kan du tro!" svarede den anden.

Lavarede skyndte sig hen mod Byen. Han vidste, det vilde være plat umuligt for ham til Fods at naa Paris inden Aften. Der var endnu hundrede og tyve Kilometer derfra, hvor han nu var, til Advokaten Hr. Panaberts Kontor, hvor han skulde være inden Klokken seks. Han maatte altsaa sætte alt paa eet Kort. Der var ikke noget at vælge imellem. Og med Fare for at blive genkendt og arresteret, skyndte han sig ned mod Sens's Banegaard.

Da han kom derned, var Klokken ni om Morgenen. Han gik

ind i Banegaardens Ventesal og saa efter paa Rejselisterne, naar Togene gik til Paris. Da han havde set dette, gik han atter ud i Byen. Netop som han drejede om et Hjørne, hørte han en Stemme, hvis blotte Lyd næsten naglede ham til Jorden.

„Jh! Se god Dag, Hr. Lavarede!"

Han vendte sig om og stødsede. Foran ham stod — Frøken Penelope Bovreuil, Penelope, endnu mere mager, sur, arrig og hæslig, end han nogen Sinde før havde set hende. Hun smilede sødt til ham.

„Gud! Hr. Lavarede! Endelig kommer De! Jeg har saamænd ventet et helt Aar paa Dem!"

„Saa! Har De det!" sagde Lavarede. Han syntes, han dog skulde sige noget. Og han ledte efter en Anledning eller en Udflugt til at slippe bort fra den forelskede Kvinde.

„Ak, ja, De skulde blot vide, hvor lykkelig jeg blev, den Gang Fader fra Messina telegraferede: 'Nu kommer jeg! Lavarede har givet Afkald paa sin Arv!' Jeg tænkte lige straks, da jeg læste Telegrammet: Nu kan jeg blive gift med ham! Nu kan jeg endelig faa Lov til at skabe hans Lykke!"

„Det var meget elskværdig tænkt af Dem, Frøken!" sagde Lavarede koldt.

„Fader har ganske vist hele Tiden sagt til mig: 'Hvad vil du med denne Hr. Lavarede? Det er jo slet ikke noget Parti for dig!' Men jeg vidste med mig selv, at han tog fejl. Det var mig, der havde Ret! Jeg vidste, at De elskede mig! Og nu ser jeg, at jeg ikke har taget fejl, for nu er De jo endelig kommen til mig — endelig!"

Lavarede knyttede Hænderne, medens hun talte.

„Og hvorledes har Hr. Bovreuil det?" spurgte han.

„Aa, De kommer netop saa grumme uheldigt. Han er lige taget til Paris. Jeg fulgte ham til Banegaarden. Han sagde, han skulde op til Advokaten Hr. Panabert. Men det gør ikke noget! Vil De ikke gaa med hjem? Han vil blive saa glad ved at træffe Dem hos os, naar han kommer hjem."

Og hun greb med sin klamme, knoklede Haand om Armen paa den unge Mand, der var ved at eksplodere af Raseri, da hun udtalte Advokaten Hr. Panaberts Navn.

„Ak," vedblev Penelope, „De har rigtignok faaet min stakkels Fader til at jage Livet af sig paa denne Fart rundt om Jorden. Tænk Dem blot, at da han kom hjem, var han saa vaarlig, at

Lægerne absolut forbød ham at sidde for meget stille eller beskæftige sig for meget med Forretninger. De har sagt til ham, at han endelig maatte sørge for hver Dag at faa nogen Motion og Legemsøvelse. Og ved De, hvad han saa har gjort? Han har købt sig en Bicykle, som han tre, fire Timer om Dagen kører rundt paa."

„Død og Pine!" slap det ud af Lavarede.

„Hvad behager?"

Han forandrede Tonen og sagde tilsyneladende ligegyldigt:

„Aa, det var ikke noget."

Men saa blev han pludselig elskværdig og vedblev:

„Men jeg glemmer rent, Frøken, at jeg staar her og opholder Dem midt paa Gaden. Det er meget urigtigt af mig, og jeg beder Dem mange Gange om Forladelse. Tør jeg byde Dem min Arm, og vil De saa være saa elskværdig at ledsage mig til det Hus, hvor De, som De siger, har i Sinde at skabe mig den sande Lykke!"

Penelope lod sig ikke bede to Gange. Hendes Knokkelhaand greb om Lavaredes Arm, og med hurtige Skridt fulgte hun sit Hjertes elskede. Hun løb saa hurtig af Sted, at hendes Fødder næppe berørte Jorden. Hvad kan Kærligheden ikke bevirke?

Hende gav den næsten Vinger!

I nogle faa Minutter naaede de Bovreuils Hus. Det var en smuk Ejendom, der laa midt inde i en Gaard, der var omgiven af et højt Smedejærnsgitter. Til højre og venstre for Huset laa Stalden og Vognremisen. Frøken Penelope viste først Stalden frem.

„Der staar nemlig Faders Ridehest," sagde hun, „hans Bicykle."

Og hun lo af sin egen Vittighed.

„Her ser De 'Hesten'," vedblev hun og trak en Cykle frem. „Aa, er den ikke nydelig? Se blot, den er helt forniklet, den har Luftringe, og saa er den udstyret med alle moderne Forbedringer. Den er aldeles superb! Synes De ikke?"

Lavarede lukkede Porten fra Stalden ud til Gaarden op, og for bedre at betragte Maskinen trak han den ud i Gaarden.

„Og saadan en Maskine kan han holde Balancen paa?"

„Storartet!"

„Det maa være frygtelig svært!"

„Aa, det tror jeg egentlig ikke!"

Mens han talte, lod Lavarede, som om han vilde springe op paa Maskinen, men Cyklen svingede og svajede til højre og venstre, hver Gang han vilde sætte Fødderne i Pedalerne. Penelope lo af

alle Kræfter. Hendes elskede syntes at blive lidt hidsig og stødt og sagde:

„Det er ogsaa, fordi Gaarden er saa daarlig brolagt! Det maa være meget lettere paa en flad Landevej!"

„Saa træk Maskinen ud paa Vejen og forsøg at køre paa den derude!"

Lavarede trak Maskinen ud gennem Gaarden og Porten, ud paa Landevejen. Men det syntes ikke at være lettere for ham der. Maskinen slingrede og vrikkede, og han syntes ikke at komme nogen Vej med den. Inde ved Porten stod Frøken Penelope og holdt sig i Siderne af Latter.

Men pludselig blev hun staaende stiv, stille, forbløffet, med aaben Mund. Da hendes „Forlovede" var kommen tredive til fyrretyve Meter bort fra hende, var han pludselig sprungen op i Sadelen, havde sat Fødderne i Pedalerne og vist, at han udmærket godt kunde holde Ligevægten. Han for af Sted!

„Hr. Lavarede! Men — Hr. Lavarede!" klagede Aagerkarlens Datter.

Han vendte sig om i Sadelen.

„Jeg skal ind og tale med Deres Fader!" skreg han. „Jeg sender Dem Cyklen tilbage i Aften med Jærnbanen! God Morgen, Frøken!"

Og med disse Ord satte han saa voldsom en Fart paa Maskinen, at han var forsvunden, endnu før Frøken Penelope var kommen sig af sin Overraskelse.

Lavarede begyndte nu en rasende, vanvittig Fart. Medens han med bøjet Hoved lænede sig ud over Styret, syntes han at se Landevejen flyve bort under sine Fødder. Han fløj forbi Huse, Kroer, Vogterhuse, gennem Byer og Landsbyer uden at bryde sig om de forbavsede Blikke, nogle kastede paa ham, eller de Skældsord, man sendte efter ham for hans hensynsløse Ridt.

Ved Champigny stødte han paa en Trup Cyklister. De veg til Side for ham, de skreg og brølede efter ham. Han ænsede det ikke.

Han for videre. „Blot videre," tænkte han, „blot videre, blot hurtigere!" Han var næsten som beruset af den Fart, han havde oppe.

Men da han kom tæt ved Byen Montereau, mødte han en ung Mand, hvis Knæbukser, Kasket og Trikot tydeligt nok fortalte, at han var en af Cykelsportens ivrige Tilhængere. Han saa studsende paa Lavarede, men næppe var denne kommen forbi ham, før han

vendte Cyklen og gav sig til at forfølge ham, mens han brølte efter ham:

„Hvad for noget? Er det muligt? Er det allerede Dem?"

Uden at se sig tilbage svarede Lavarede:

„Ja, naturligvis er det mig!"

„Det er storartet! Bravo! Fremad! De andre kan aldrig i Livet indhente Dem! Det er fænomenalt! Jeg kører hen og telegraferer!"

„Gud ved, hvad det er, han vil telegrafere?" tænkte Lavarede, der stadig søgte at sætte Farten op.

Kilometer efter Kilometer tilbagelagdes. Nu og da følte han en begyndende krampelignende Smerte i Benene. Saa sagtnede han Farten og saa sig omkring i Landskabet som for at orientere sig. Det var ved en saadan Lejlighed, han saa en Vejpæl paa Landevejen.

Han læste paa den:

Fontainebleau: 1 Kilometer 200 Meter.

Foran ham snoede Vejen med Skove paa begge Sider sig af Sted, lige til man naaede de første Huse i Byen. Da han kom saa langt, saa han, der maatte være noget paa Færde. Der var mange Folk paa Benene, og et Sted var der stillet et stort Bord ud midt paa Fortovet. Ved dette Bord sad flere Herrer med trefarvede Baand i Knaphullerne og paa Skuldrene. De sad ubevægelige, men da de saa Rytteren komme, skreg de ud imod ham:

„Stands et Øjeblik!"

„Det har jeg ikke Tid til!"

„Men kom dog og drik et Glas Champagne!"

„Med Fornøjelse!"

Man rakte ham et Glas Champagne, som han drak. Det gav ham nye Kræfter, og han for videre.

„Jeg forstaar ikke et Muk af det hele, men det er ogsaa lige meget! Champagnen var god!"

Da han kom til Melun, saa han det samme Syn med Bordet paa Fortovet og de baandsmykkede Herrer. Her tvang man ham med Venlighed til at drikke en Kop Chokolade. Han slugte den, men forstod endnu ikke det mindste af, hvorfor man viste ham al denne Venlighed.

Og saaledes blev det ved langs hele Ruten, vekslende med Te, Cognak, Vin og Chokolade.

„Disse Mennesker er meget elskværdige mod mig," sagde han

til sig selv, „men jeg vil lade mig hænge, hvis jeg aner, hvorfra al denne overvættes Venlighed stammer!"

Efterhaanden mødte han Cykliſt efter Cykliſt, der gav ſig til at ride foran ham for at „pace" ham, ſom det hedder i Cykleſproget. Alle Mennesker i hele Frankrig ſyntes pludſelig at have faaet Intereſſe for ham og at ville hjælpe ham i Opfyldelſen af hans Ønſke om at naa Paris i rette Tid.

Da Klokken var ſire om Eftermiddagen holdt han et ſandt Triumfindtog i Forſtaden Charenton, hvor man bød ham en Skaal Kraftbouillon med ſmaa Stykker Hønſekød i.

„Tag nu ikke fejl af Vejen til Paris!" ſkreg en Cykliſt til ham.

Og han gav ham et Kort over Ruterne, og hvor der med rødt Blæk var mærket Navnet: „Petit Journal"!

„Det er mærkeligt," tænkte Lavarede, „men 'Petit Journal' har netop Kontorer lige ved Siden af Advokaten Panabert. Hvorfra kan den Cykliſt dog vide, at jeg ſkal til Chateaudungaden? Det er højſt beſynderligt!"

— — —

Omtrent paa ſamme Tid kom Sir Murlyton og hans Datter gaaende ned ad Lafayettegaden i Paris. For femte Gang ſamme Dag vilde de nu gaa op til Advokaten Hr. Panabert for at høre, om der ikke var noget nyt fra Lavarede.

De gik tavſe ved hinandens Side. Hvad ſkulde de tale om? For dem begge var Lavaredes fortſatte Udebliven aldeles uforklarlig. Han, der ellers var ſaa ſnild til at klare alle Forhindringer, hvorfor lod han ikke høre fra ſig, hvorfor var han ikke kommen, hvorfor gav han ikke mindſte Livstegn? Det var aldeles uforſtaaeligt!

Deres foregaaende Beſøg hos Advokaten havde fyldt dem med Uro. Siden Brevet fra Livorno var kommet til Sir Murlyton, havde man aldeles ingen Efterretninger fra Lavarede. Sir Murlyton var derfor meget nedſlaaet og Miſs Aurett dybt bedrøvet.

Da de kom uden for Bladet „Petit Journal"s Hus, blev de ſtandſede af en tæt Folkemængde. Man puſſede, trængte paa og diskuterede. Oppe i alle Vinduer laa der fuldt med nysgerrige Mennesker.

Manden, der havde arrangeret hele dette Cykliſt-Væddeløb fra Lyon til Paris, viſte ſig beſtandig. Han ſkreg til alle, der vilde høre paa ham:

„Men jeg siger, at det er aldeles usandsynligt, det er komplet umuligt, at der allerede kan være nogen af dem nu! De har først forladt Lyon i Gaar Aftes, og ingen kan endnu være saa nær ved Paris! Det er enten falsk Alarm eller en Fejltagelse!"

Som for at modsige hans Ord netop i samme Øjeblik, de kom over hans Mund, viste sig nu et af Bladets Bude paa Balkonen og hængte en stor Plakat ud. Da Folkemængden læste den, brød de ud i Hurraraab. Paa Plakaten stod med mægtige Bogstaver: Første Rytter meldes fra Charenton. Man kender ikke hans Navn!

Sir Murlyton og hans Datter traf paa Skuldrene. Dette Væddeløb interesserede dem ikke. De havde andet at tænke paa, og ikke med den fjerneste Tanke faldt det dem ind, at denne Rytter, som var meldt fra Charenton, kunde være Armand Lavarede paa Bovreuils Bicykle.

Da de kom op til Hr. Panabert, saa de ikke Armand, men derimod Aagerkarlen Bovreuil, der ligefrem skinnede af Glæde.

„Jeg er kommen," sagde han leende, „for personlig at konstatere min kære 'Svigerson's Nederlag."

Lige siden han havde forladt Messina, havde han atter givet Lavarede Titelen „Svigerson". Da han havde forladt Hotellet „Det glorværdige Italien" uden at træffe Sir Murlyton, som netop var ude for sammen med de to Matroser Langlois og hans Søn Yan at befri sin Datter, var han vendt tilbage til Huset i Via Capranica. Her fandt han sin gode Ven Don José i en skrækkelig Forfatning. Hans Næse var knust ved Matrosens Stokkeslag, og det ene Øje hang langt ned paa Kinden, medens Blodet strømmede fra et gabende Saar i Issen. Bovreuil forstod øjeblikkelig, hvad der var sket, og da han ikke fandt ringeste Lyst til at have noget at gøre hverken med det sicilianske Politi eller med Sir Murlyton, rystede han Siciliens Støv af sine Fødder og skyndte sig bort uden at skænke Don José en Tanke. Han rejste til Paris. I Sens traf han sin Datter Penelope, hvem han forklarede, at Lavarede for bestandig havde tabt Retten til sin Arv, og at han aldrig vilde naa Paris i rette Tid. Men alligevel, om Morgenen den 25de Marts havde en ubestemmelig Frygt grebet ham, og han var taget ind til Paris for at holde sig à jour med Begivenhedernes Gang.

„Lavarede havde nu rejst Jorden rundt," tænkte han. „En simpel Rejse fra Italien kunde umulig standse ham." Men da han kom op paa Hr. Panaberts Kontor og hørte, at Lavarede ikke havde

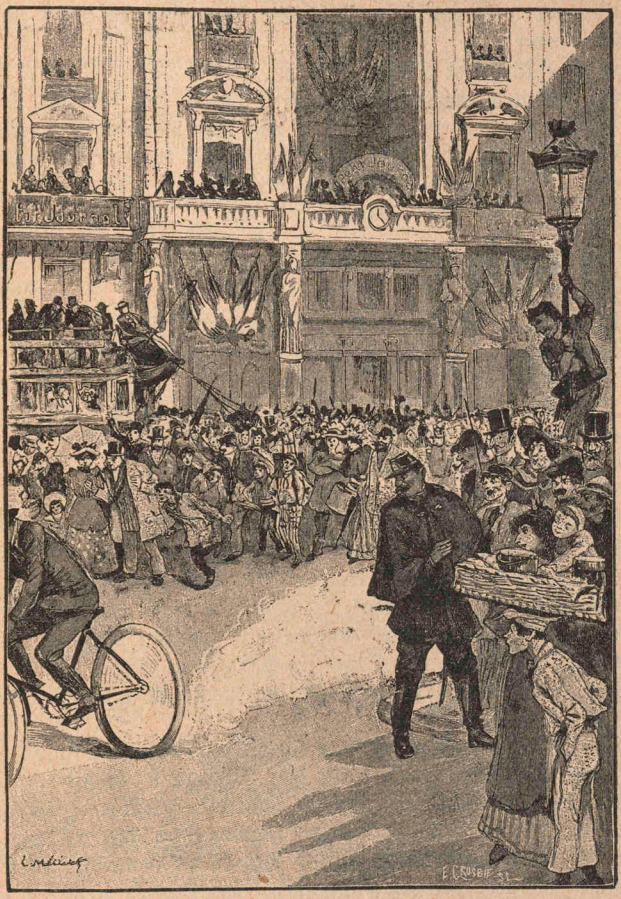

Ankomsten.

vist sig, forstod han, at det alligevel var det sidste Stykke af Vejen, der havde faaet Rejsen til at strande. Og han jublede næsten af Fryd.

„Naar jeg blander mig i en Affære," sagde han pralende, „lykkes den altid for mig. Jeg har endnu aldrig gjort en daarlig Forretning eller lidt noget Nederlag! Og ve dem, der trodser mig!"

Uden at hilse paa ham satte Sir Murlyton og Miß Aurett sig til at vente.

Klokken slog fem Slag.

Og pludselig hørte de nede fra Gaden en forvirret Larm. Ikke ti Sekunder efter ringede det paa Hr. Panaberts Dørklokke, og de hørte Skridt ude i Entreen. Døren ind til Kontoret aabnede sig, og paa Tærskelen stod Lavarede, bedækket med Støv og Vejdynd.

Tre Raab lød ham i Møde:

„Lavarede!"

„Hr. Lavarede!"

„Armand!"

Lavarede værdigede ikke Tagerkarlen et Blik. Han hilste paa Sir Murlyton, saa venligt paa Miß Aurett og gik derpaa lige hen mod Hr. Panabert.

„Hr. Panabert," sagde han, „maa jeg bede Dem konstatere, at jeg den 25de Marts Klokken fem, altsaa en Time inden den i min Fætter Richards Testamente fastsatte Frist er udløben, har fuldført min Rejse rundt om Jorden med 25 Øre i Lommen. Sir Murlyton, der er her til Stede, har kunnet kontrolere mig lige til Messina. Fra denne By at regne har jeg forsynet mig med Attester, der viser, hvorledes jeg har tilbragt min Tid, og hvorledes jeg er kommen frem. Vil De behage at undersøge disse Papirer og konstatere deres Tilstedeværelse. Endnu maa jeg kun bemærke, at jeg har tilbagelagt Vejen fra Sens til Paris paa Cykle, men herom vil Bladene sikkert i Morgen skrive saa meget, at dette maa kunne være Dem Bevis nok."

Hr. Panabert nikkede og gav sig til at blade de Papirer igennem, som Lavarede havde rakt ham. Armand vendte sig mod Tagerkarlen og sagde lidt haanligt, om end fuldstændig høfligt:

„Hr. Bovreuil! Deres Datter, Frøken Penelope, var saa elskværdig at laane mig Deres Cykle. Det er en udmærket Maskine! Den staar her nede paa Trappegangen. Der kan De tage den igen! Vil De være saa god at hilse og takke Deres Datter fra mig!"

„Alt er fuldstændig i Orden," sagde nu Hr. Panabert. „Jeg ønsker Dem hjertelig til Lykke og maa paa det varmeste komplimentere Dem. Arven efter Deres Fætter Richard tilfalder nu med Rette Dem. Der er imidlertid noget andet, jeg maa tale med Dem om, min kære Herre. Imens De har været borte, har Deres Kreditorer stævnet Dem i en Mængde Sager, og Deres Portner har været her for at spørge mig til Raads. Da jeg haaber, De ogsaa

i Fremtiden, Hr. Lavarede, vil bevise mig den Ære at lade mig være Deres juridiske Konsulent og Advokat, har jeg tilladt mig at samle alle disse Stævninger og Fordringer, for at jeg kan ordne Sagen nu, da De atter er kommen hjem."

Lavarede lo højt.

„Jeg har kun en eneste Kreditor, og det er Hr. Bovreuil! Han har, saa vidt jeg kan skønne, opkøbt alle Fordringer paa mig og betroet dem til forskellige Inkassatorer. Men den Sag er let at ordne! Det er en Bagatel!"

„En Bagatel! Naa, min kære Hr. Lavarede, det vil jeg dog ikke sige. Her ligger tyve Bunker Stævninger og andre Papirer, og Stempel- og Retsomkostningerne ved dem løber alene op til tolv Tusinde Francs!"

„Jeg tror, Hr. Panabert, at De kan levere Hr. Bovreuil alle disse Papirer tilbage. Det er ham, der ordner denne Bagatel — som De vil se af vedlagte Erklæring fra ham."

Og han rakte Advokaten den Kvittering, som Aagerkarlen havde givet ham ved Szegedin.

Bovreuil brummede saa vredt og vildt som en anskudt Bjørn.

„Alt er i Orden!" jublede Lavarede, og idet han vendte sig om mod Sir Murlyton, sagde han:

„Kære Sir Murlyton, efter at jeg nu, som De vil se, har ordnet alt med de andre, vender jeg mig til Dem for at bede Dem svare mig paa et Spørgsmaal. Vil De give mig Deres Datter, Miss Aurett, til Hustru? Jeg har ikke andre Ord at anvende."

„Og jeg, min kære Ven," sagde Sir Murlyton og bredte sine Arme ud mod Lavarede, „har intet andet at svare, end at jeg med Glæde giver Dem min Datter."

Rødmende rejste Miss Aurett sig, og Armand sluttede hende i sine Arme.

„All right!" vedblev Sir Murlyton. „Da nu ogsaa denne Side af Sagen er ordnet, staar der for mig kun tilbage at afgøre et lille Mellemværende med den her tilstedeværende Hr. Bovreuil."

„Med mig?" spurgte Aagerkarlen i en uhyre elskværdig Tone.

„Netop med Dem, min Herre! De erindrer maaske, at De i Messina tog Dem den Frihed at spærre min Datter inde! Den Gang svor jeg paa, at jeg, den første Gang jeg traf Dem, vilde lære Dem noget andet!"

„Lære mig noget andet!?"

„Ja vel! Og jeg holder altid Ord. Der! Tag den! Og den! Og den!"

Og Sir Murlytons Boksernæve, senet, stærk, knyttet og haard som en Sten, plantede sig en, to, tre Gange i Aagerkarlens Ansigt.

Det var en daarlig Dag for Bovreuil.

Men for Lavarede var det Glædens og Haabets Dag, thi det var paa denne Dag, han endelig havde erobret sin Formue, sin elskede og sin Lykke.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 2. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læselselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver Onsdag med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

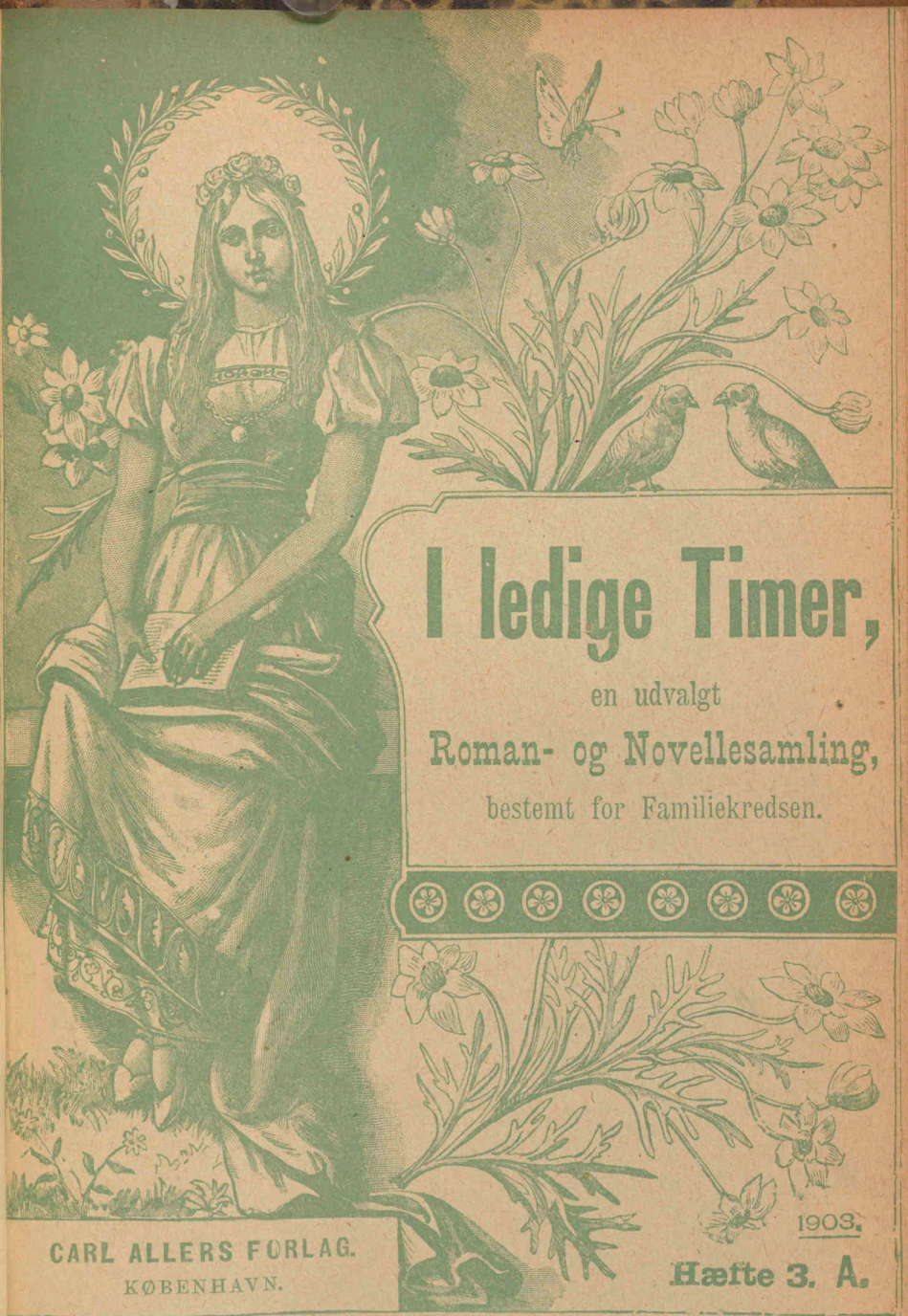

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 3. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Læsebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 4. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

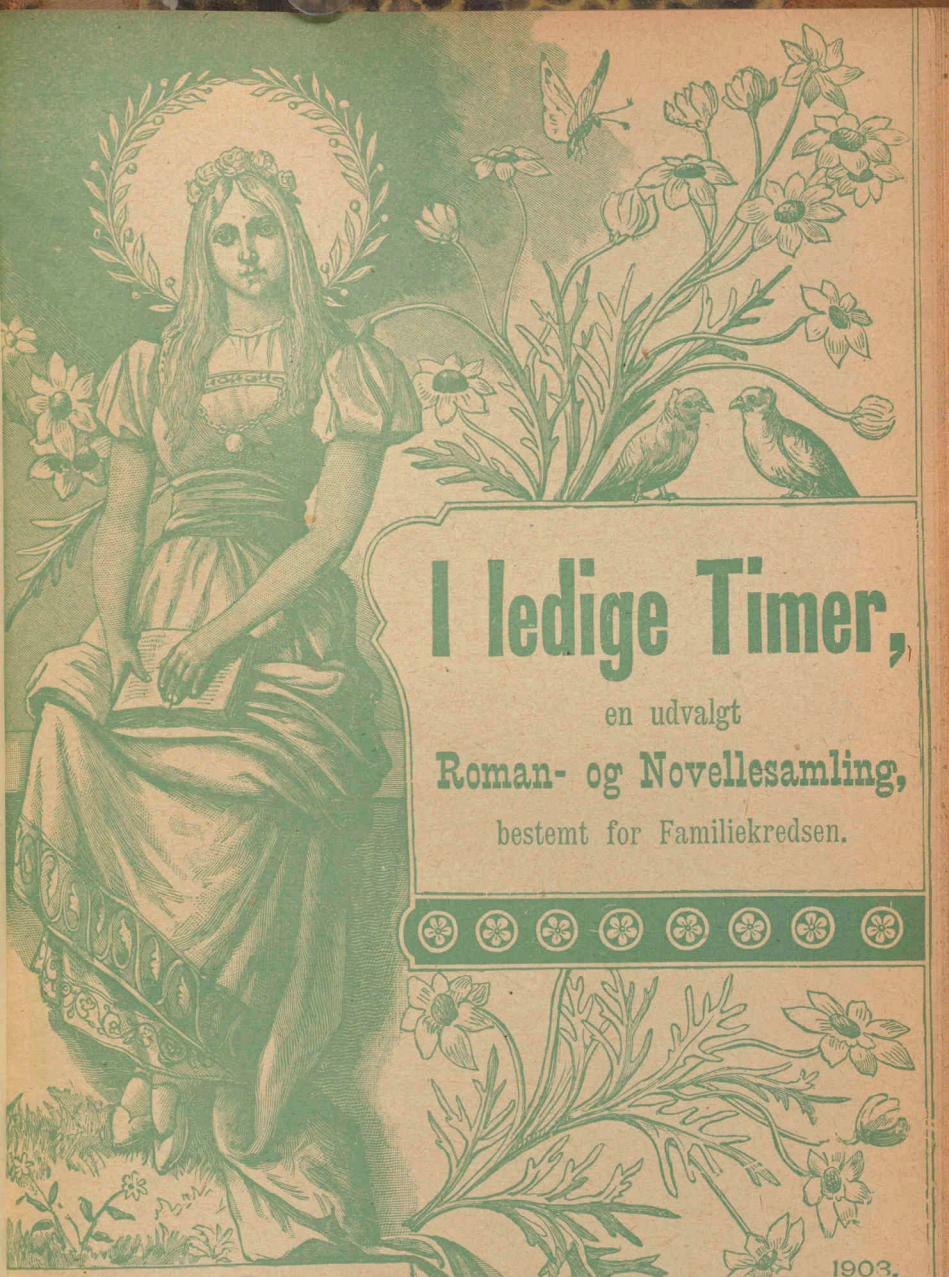

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 5. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver Onsdag med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 6. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer"

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Læsebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 7. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 8. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Vlaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

1903.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

Hæfte 9. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer"

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

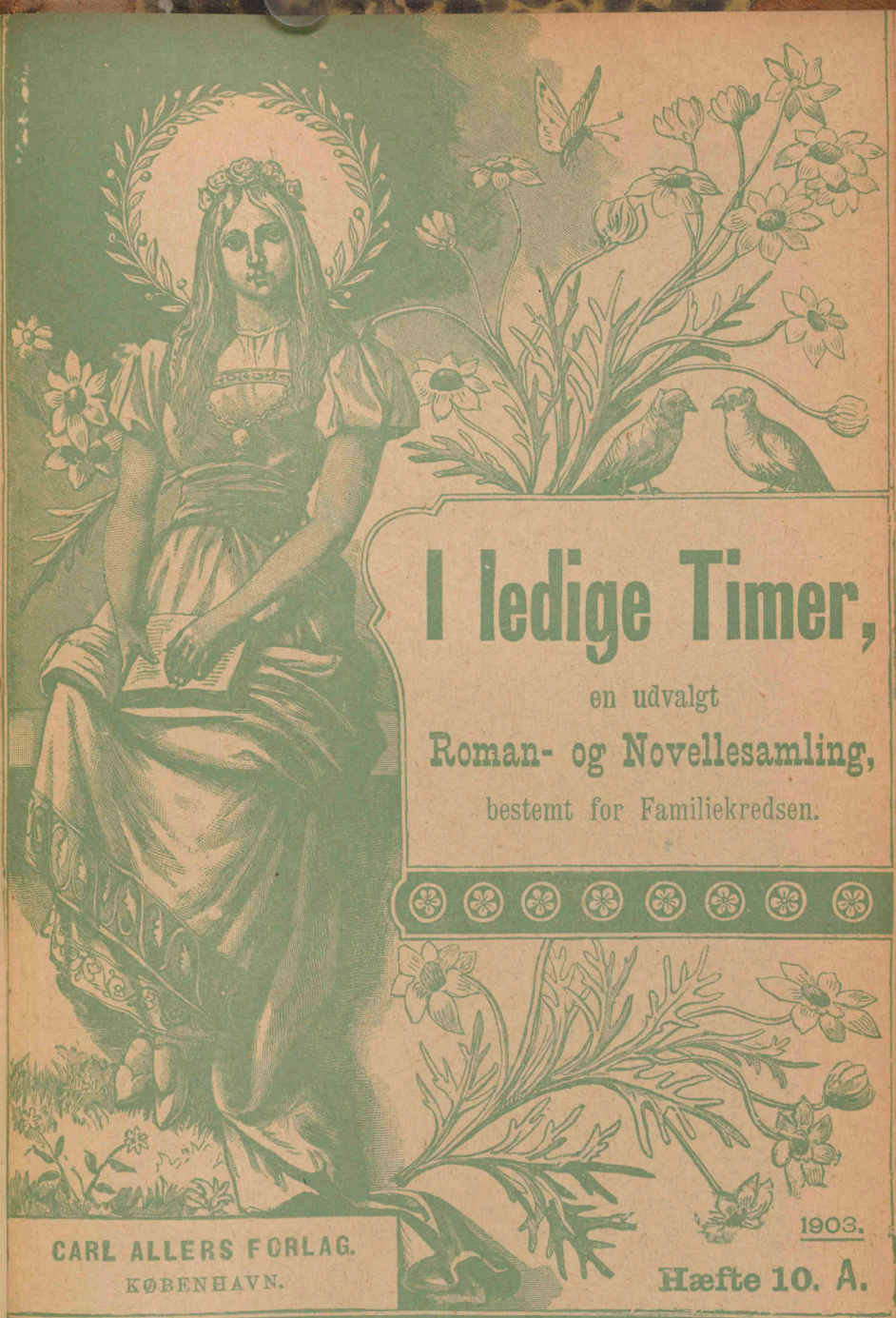

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 10. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 11. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læselselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Eiendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 12. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 13. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 14. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer"

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 15. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læsefelskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver Onsdag med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

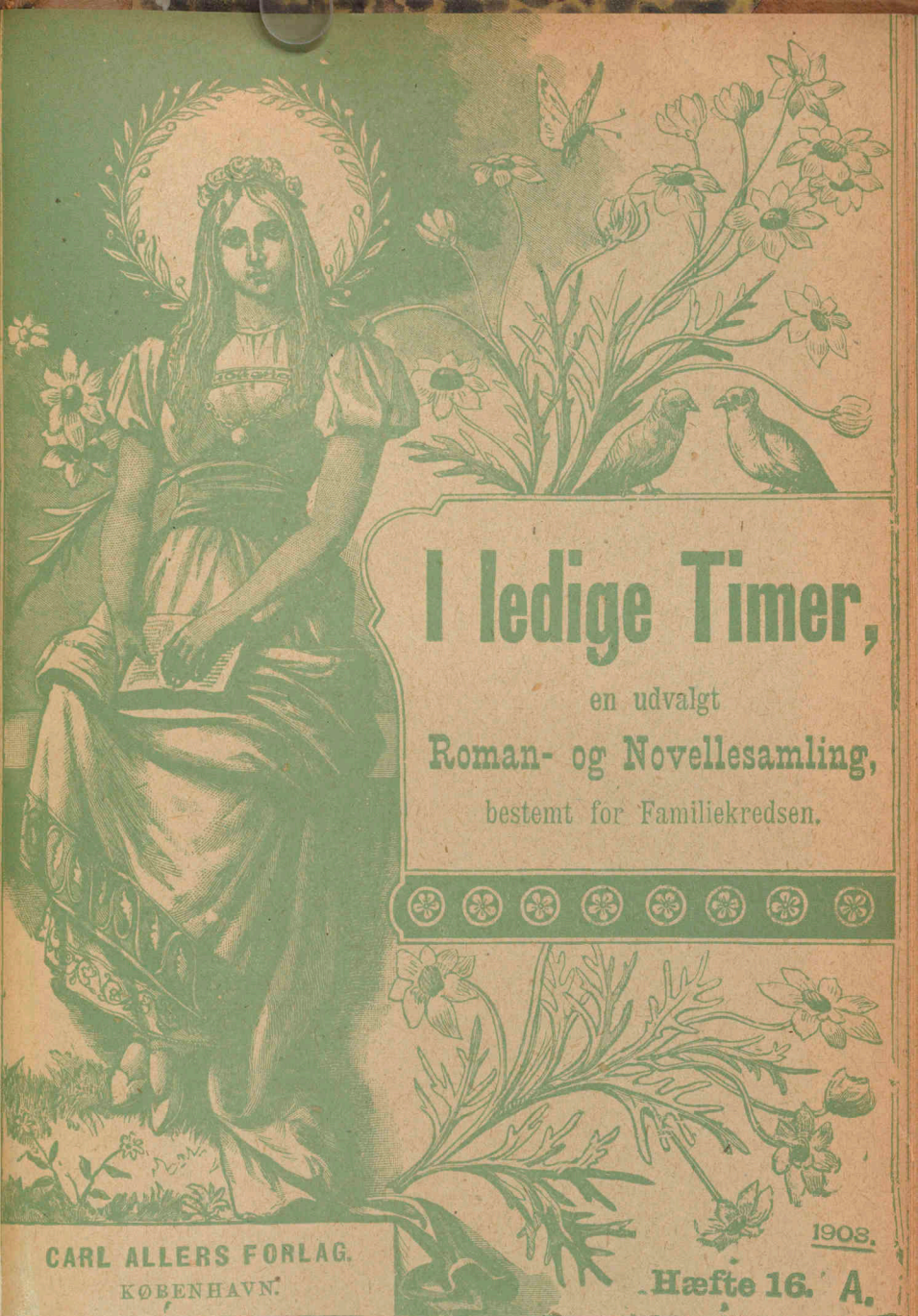

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1908.

Hæfte 16. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læselselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogvakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lektüre er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lektüre, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 18. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læselselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 17. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer"

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Læsebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 19. Å.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lektüre er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lektüre, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller

Trykt i Carl Allers Etablissement. — København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 20. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogvakter, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdnings-lekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familie-læsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver Onsdag med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. København.

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

Hæfte 21. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Læsebiblioteker og Læselselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Anbvaret ved at udsøge af de forskellige Bogvakter, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et statteligt Bibliotek af udvalgt Lektnre, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissements Kjøbenhavn.

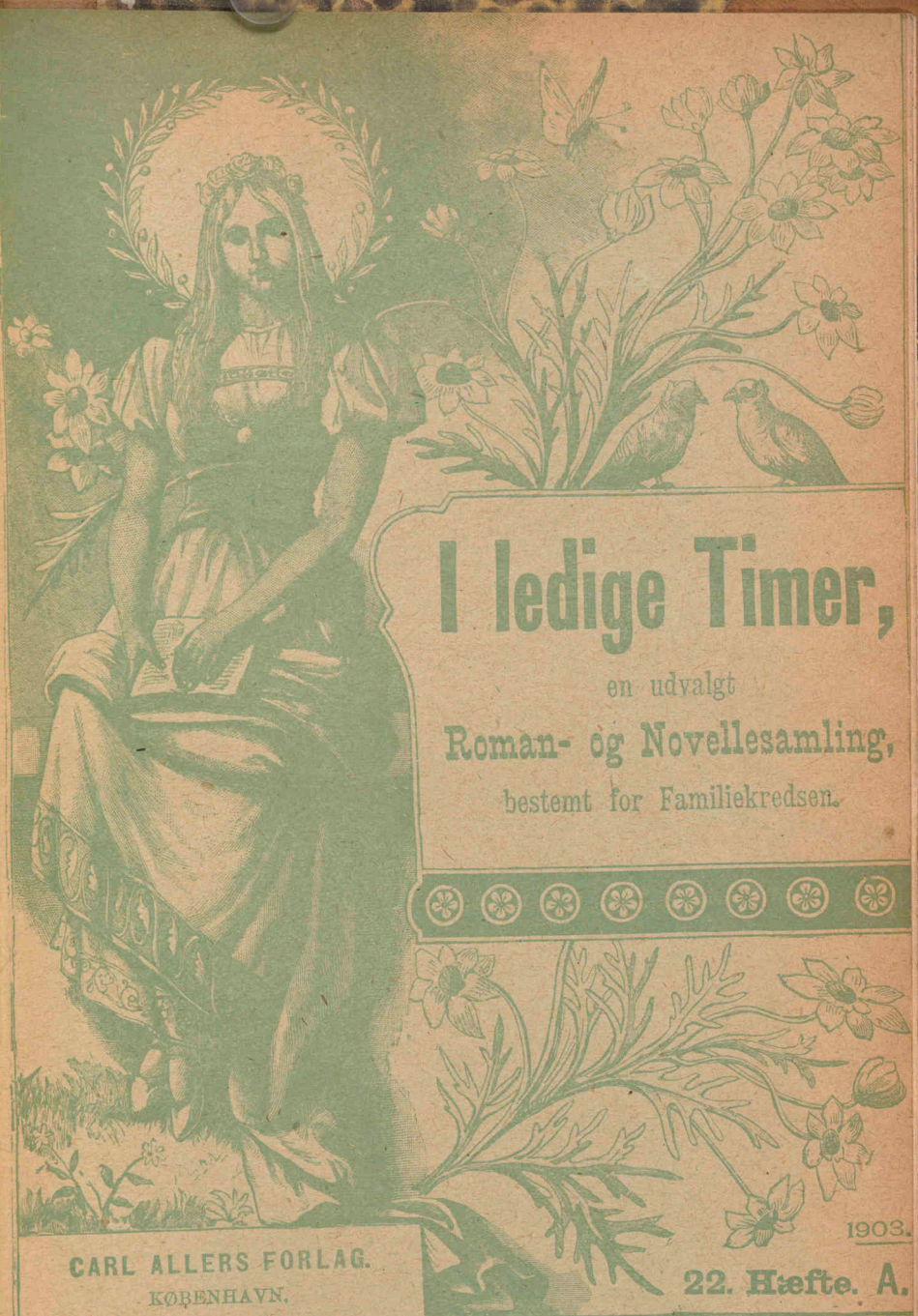

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

22. Hæfte. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Lejebiblioteker og Læselselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogvarker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et stateligt Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. København.

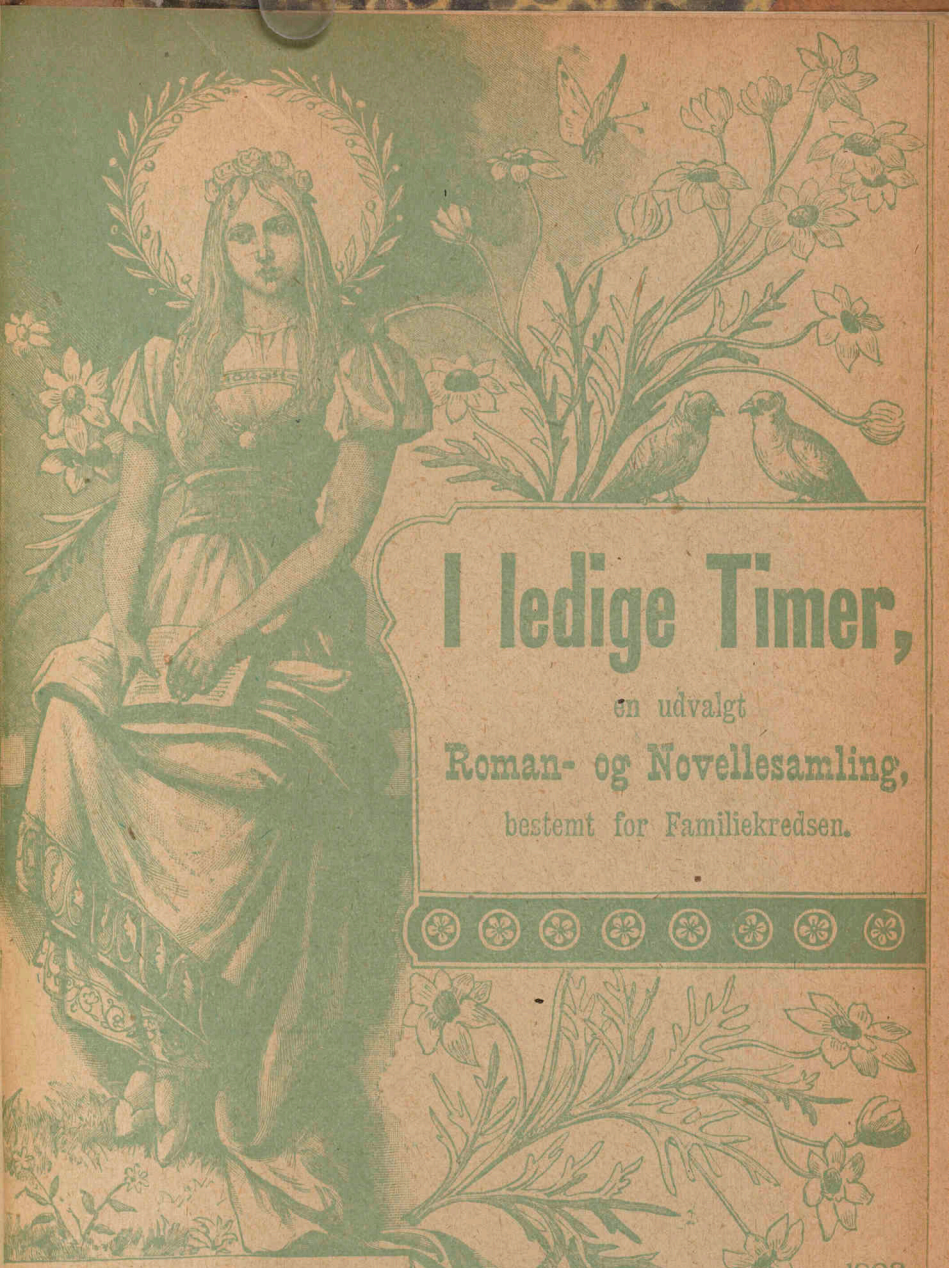

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

1903.

23. Hæfte. A.

Familiebiblioteket

„I ledige Timer".

En udvalgt illustreret Roman- og Novellesamling.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist ty mange saa til Læsebiblioteker og Læselselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdningslekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". En saadan Lekture er det, „I ledige Timer" byder Publikum. Det Program, hvorefter Familiebibliotekets Indhold bliver valgt, vil sikkert tilfredsstille alle i Familien. Det vil omfatte saavel de Romaner, der særlig tiltale Dameverdenen, som de historiske og populær-videnskabelige Romaner og Skildringer, der mere falde i Herrernes og den opvoksende Ungdoms Smag. En Del af disse Romaner ville blive rigt illustrerede.

„I ledige Timer"

udkommer hver **Onsdag** med to Hæfter, et i rødt og et i grønt Omslag, tilsammen 48 Tekstsider, med en Roman i hvert Hæfte. Fire Gange om Aaret vil der saa afvekslende til de grønne og røde Hæfters Romaner blive forfærdiget komponerede Bind til en yderst billig Pris, saaledes at der i Aarets Løb dannes fire fuldstændigt afsluttede Bind, hvert indeholdende en eller flere Romaner efter disses Størrelse, og til hvert Bind leveres Titelblad og Indholdsfortegnelse. Foran hver Roman kommer desuden et særskilt Titelblad.

Prisen er 10 Øre om Ugen for begge Hæfter samlet.

Hvem, der paa denne billige Maade ønsker at komme i Besiddelse af et statelig Bibliotek af udvalgt Lekture, der trygt kan gives ethvert af Familiens Medlemmer i Hænde, og som er og bliver Familiens Ejendom, der ikke behøver at gennemlæses paa bestemt Tid, men altid staar til Raadighed, bedes tegne Abonnement i nærmeste Boglade eller paa nærmeste Postkontor. I København modtages Abonnement tillige paa Hovedkontoret, Blaagaardsgade 32.

Ærbødigst

Carl Aller.

Trykt i Carl Allers Etablissement. København.

J. V. RODES EFTFLG.
J. SKRÆM
BRUGGERSTRÆDE 3